

Bảo Vệ Anh Bằng Tất Cả Sinh Mạng Của Em

Contents

Bảo Vệ Anh Bằng Tất Cả Sinh Mạng Của Em	2
1. Chương 1: Nhiệm Vụ Mới	2
2. Chương 2: Cậu Chủ Đình Dương	4
3. Chương 3: Bang Blood (phần 1)	7
4. Chương 3: Bang Blood (phần 2)	9
5. Chương 4: Đến Trường	10
6. Chương 5: Bạn Mới	12
7. Chương 6: Gây Sự	13
8. Chương 7: Bí Quyết Sinh Tồn Ở Trường	16
9. Chương 8: Cà phê	20
10. Chương 9: Người Quen Cũ	22
11. Chương 10: Khỏi Ăn	25
12. Chương 11: Chọc Tức Mộng Thy	29
13. Chương 12: Bị Đánh	31
14. Chương 13: Cảm Kích	35
15. Chương 14: Hạnh Phúc Của Nhất Thiên	39
16. Chương 15	42
17. Chương 16: Hãm Hại Bất Thành	44
18. Chương 17: Yêu Là Một Loại Cổ Chấp	49
19. Chương 18: Hóa Trang	54
20. Chương 19: Halloween	57
21. Chương 20: Giấc Mơ Đắm Nước Mắt	63
22. Chương 21: Thức Trắng Một Đêm	67
23. Chương 22: Học Sinh Trao Đổi	69
24. Chương 23: Sự Trả Thù Của Khải Ân	71
25. Chương 24: Phiền Lòng	76
26. Chương 25: Tiệc Sinh Nhật 1	79
27. Chương 26: Tiệc Sinh Nhật 2	84
28. Chương 27: Một Đêm Rất Dài 1	90
29. Chương 28: Một Đêm Rất Dài 2	94
30. Chương 29: Ôm	98
31. Chương 30: Không Thể Giải Thích	102
32. Chương 31: Không Thể Giải Thích 2	107
33. Chương 32: “anh Hùng Cứu Mỹ Nhân” Phiên Bản Lỗi	110
34. Chương 33: Sống Chung?	117
35. Chương 34: Lật Lại Quá Khứ 1	121
36. Chương 35: Lật Lại Quá Khứ 2	126
37. Chương 36: Cảm Giác Gia Đình	132
38. Chương 37: Chuyến Đi Dã Ngoại 1	136
39. Chương 38: Chuyến Đi Dã Ngoại 2	139
40. Chương 39: Chuyến Đi Dã Ngoại 3	146
41. Chương 40: Chuyến Đi Dã Ngoại 4	152

42. Chương 41: Vết Sẹo Và Máu Mắt	157
43. Chương 42: Giấc Mơ Của Tú Nhi	162
44. Chương 43: Vương Tử Nhà Smith	169
45. Chương 44: Tìm Lại Kí Ức	175
46. Chương 45: Thách Đấu	179
47. Chương 46: Khiêu Vũ Dưới Mưa	185
48. Chương 47: Đòi Khuyên Tài Hồng Ngọc	187
49. Chương 48: Trận Đấu	193
50. Chương 49: Tức Giận	198
51. Chương 50: Một Đêm Mưa Máu	203
52. Chương 51: Xin Lỗi, Đình Dương!	208
53. Chương 52: Tiểu Thư Nhà Họ Nguyễn	211
54. Chương 53: Anh Em Song Sinh	215
55. Chương 54: Gặp Lại	220
56. Chương 55: Yêu Lại Từ Đầu	225
57. Chương 56	229
58. Chương 57	235
59. Chương 58	240
60. Chương 59: Trại Hè	246
61. Chương 60: Yes	250
62. Chương 61: Chuẩn Bị (ngắn)	254
63. Chương 62: Prom	256
64. Chương 63: Gặp Lại Bạn Cũ	261
65. Chương 64: Chậm Một Bước	267
66. Chương 65: End: Kết Thúc	272
67. Chương 66: Lời Kết - Tâm Sự Tác Giả	281

Bảo Vệ Anh Bằng Tất Cả Sinh Mạng Của Em

Giới thiệu

PROTECT YOU (BẢO VỆ ANH BẰNG TẤT CẢ SINH MẠNG CỦA EM) Tác giả: Natasy Thể loại:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ve-anh-bang-tat-ca-sinh-mang-cua-em>

1. Chương 1: Nhiệm Vụ Mới

Trong một căn phòng tối, Kaylee nằm dài trên giường lớn vừa đắp mặt nạ dưỡng da vừa nghe nhạc, tâm trạng vô cùng thư thái và nhàn nhã. Nhưng sự rảnh rỗi của cô không kéo dài được bao lâu. Giữa không gian im lặng và tĩnh mịch chỉ có âm thanh của máy điều hòa bỗng nhiên có một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Kaylee hơi hé mắt nhìn chiếc laptop đặt ngay trên bàn liên tục nhấp nháy ánh sáng màu xanh, cô thở dài đầy chán nản. Lại đến nữa rồi.

Kiểm tra lại chiếc mặt nạ dưỡng da của mình, cảm thấy đã ổn Kaylee liền bước xuống giường dễ dàng di chuyển trong bóng tối, tiến về phía chiếc bàn không xa. Cô ngồi xuống ghế, đeo tai nghe rồi bật laptop lên. Từ phần mềm hệ thống của tổ chức PHs hiện lên một thông báo mới. Cô hơi nhú mày, nhìn lại đồng hồ ở góc phải màn hình. Hai giờ sáng. Tổ chức cũng thật biết cách làm phiền người khác.

Kaylee kết nối mạng rồi khởi động phần mềm. Sau khi gõ một dãy mật khẩu dài cô đặt ngón tay cái của mình vào bộ phận kiểm tra vân tay ở góc trái bàn phím rồi chờ tín hiệu kết nối. Không bao lâu sau, Kaylee liền đăng nhập được vào hệ thống. Ngay lập tức một khung trò chuyện hiện lên màn hình với tên người gửi là Boss Khu Vực kèm theo tin nhắn.

“Kay, có nhiệm vụ mới. Liên lạc với tôi ngay lập tức.”

Đọc dòng tin nhắn vừa được gửi trước đó năm phút, Kaylee có chút tò mò. Dù là nhiệm vụ mới cũng không cần quá hấp tấp như thế chứ. Nhưng cũng không chần chờ thêm nữa, cô liền ấn nút gọi thoại. Chưa đầy ba giây, cuộc gọi đã được kết nối.

“Kay, cô đang ở đâu?”

Không trả lời câu hỏi ngay lập tức, Kaylee nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài là một không gian cổ kính với lối kiến trúc châu Âu đậm chất La Mã cổ đại. Cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Ý. Tôi vừa đến đây buổi trưa thôi. Nhiệm vụ của nhà Smith vừa hoàn thành một ngày trước. Cho tôi nghỉ ngơi một thời gian được không?”

Nghe âm thanh lật giấy liên tục và những tiếng thở hắt ra từ Boss Khu Vực, Kaylee im lặng chờ câu trả lời. Qua những tiếng động đó cô liền cảm thấy mệt mỏi. Có lẽ lời đề nghị nghỉ ngơi sẽ không có hiệu lực.

“Bây giờ không phải lúc.” - Nhận được câu trả lời, Kaylee thờ dãi. Cô đoán không sai mà.

“Có một nhiệm vụ mới nhưng trong toàn bộ tổ chức chỉ có cô mới đủ điều kiện để thực hiện. Hơn nữa cũng khá gấp. Bối cảnh và yêu cầu của khách hàng lần này hơi đặc biệt. Để tôi gửi file hồ sơ qua cho cô.”

Nghe đến nhiệm vụ, Kaylee liền gỡ xuống thái độ lười biếng của mình, hết sức tập trung vào tập hồ sơ được gửi đến. Cô đọc thật kỹ từng thông tin dữ liệu vừa được gửi đến, bên tai vẫn lắng nghe lời giới thiệu của Boss.

“Vợ chồng chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Sky bị một băng nhóm xã hội đen hiểu lầm xích mích. Bây giờ bọn họ chưa tìm được chứng cứ minh oan nên một thời gian nữa sẽ bị truy sát gắt gao trên toàn thế giới. Tổ chức chúng ta đã cử người bảo vệ rồi nhưng còn một vấn đề nghiêm trọng khác. Bọn họ có một cậu con trai 18 tuổi ở Việt Nam nhưng vì một số điểm không tiện nên không thể đi theo họ được. Nhưng cũng không thể bỏ mặc cậu ta đơn độc. Như thế sẽ vô cùng nguy hiểm. Vì vậy chúng ta phải cử một người khác sang Việt Nam để hỗ trợ nhưng lại không được cho cậu ta biết được tình hình hiện tại. Bọn họ muốn con trai mình có thể sống vô lo không phải lo nghĩ.”

Kaylee vừa đọc hồ sơ vừa gật đầu, cô đã hiểu một phần câu chuyện. Trên màn hình là toàn bộ những thông tin cần biết về thiếu gia tập đoàn Sky. Cô đọc qua một lượt rồi âm thầm ghi nhớ một vài điểm quan trọng.

Tên: Trần Đình Dương

Giới tính: Nam

Tuổi: 18

Nhóm máu: O

Tính cách: Ít nói, thường xuyên hành động riêng lẻ.

Học sinh trường trung học Royal. Đội trưởng đội bóng rổ nam. Hoàng tử trường học. Đứng đầu bang Blood của trường.

Và còn nhiều chi tiết nhỏ không quan trọng khác.

Ấn vào file hình ảnh đính kèm, Kaylee phút chốc bị choáng ngợp bởi bức hình chân dung vừa hiện lên màn hình. Một chàng trai với ánh mắt lạnh nhạt và hờ hững. Gương mặt điển trai với đôi mắt màu nâu đậm, chiếc mũi cao và đôi môi mỏng hơi nhếch. Mái tóc màu đen và hơi rối khiến Đình Dương toát ra một nét thu hút kì lạ. Nhưng ánh mắt của hắn lại làm cho người khác cảm thấy rõ ràng sự đơn độc, không quan tâm đến mọi thứ xung quanh mình, khiến người đối diện cảm nhận được vỏ bọc vô hình không muốn chủ động đến gần.

“Đẹp trai nhỉ? Cũng khá nổi tiếng ở trường. Nhưng cậu ta có vẻ là mẫu người theo chủ nghĩa cá nhân.” - Kaylee đưa ra lời nhận xét đầu tiên về Đình Dương, khách hàng mới của mình, người cô sẽ bảo vệ trong thời gian sắp tới. Nhưng vẫn còn điểm cô chưa rõ ràng.

“Nhưng tại sao lại chọn tôi cho nhiệm vụ lần này?” - Kaylee hỏi.

“Cũng vì bố mẹ cậu ta không muốn con mình bị tình huống nguy hiểm làm ảnh hưởng nên không dám thuê hẳn vệ sĩ. Kay, cô đáp ứng đủ các yêu cầu cần thiết. Cô chỉ thua Đình Dương một tuổi, có thể bên cạnh cậu ta không chút nghi ngờ, lại có thể học cùng trường. Đi theo cậu ta mọi lúc. Quá ổn đúng không? Cô có ba ngày ở Ý, sau đó phải về Việt Nam gặp bố mẹ cậu ta một lần.”

Trong đầu Kaylee bắt đầu tính toán thân phận lần này của mình. Đọc lại hồ sơ của Đình Dương thật kĩ rồi phân tích những điểm quan trọng. Chỉ sau năm phút, cô đã đưa ra quyết định cuối cùng. Ngón tay mảnh mai gõ nhẹ lên mặt bàn, Kaylee chậm chậm cất tiếng.

“Boss, chuẩn bị hồ sơ cho tôi nhé. Trước khi lên máy bay tôi sẽ ghé qua trụ sở ở Ý để nhận. Hộ chiếu, giấy khai sinh, quyền sử dụng súng, bằng lái và một số giấy tờ cần thiết khác. Tôi sẽ dùng ba ngày để ôn lại tiếng Việt. Thân phận là người hầu của nhà Đình Dương. Tên Vũ Thụy Du.”

Đáp lại Kaylee chỉ là những âm thanh gõ phím lạnh lùng, cô cũng không phiền mà thông thả chờ đợi. Có lẽ lúc này là phần nhập dữ liệu để làm giấy tờ.

“Thật ra nhiệm vụ này rất an toàn. Chỉ là phòng hờ thôi chứ khả năng Đình Dương bị tấn công cũng không cao, trừ khi bọn xã hội đen không đủ kiên nhẫn nữa mới bắt cậu ta làm con tin. Việt Nam không phải là một nơi có thể dễ dàng rút súng, giấy phép thì vẫn đưa cho cô nhưng tuyệt đối trừ trường hợp bất đắc dĩ thì không được dùng. Về phần vũ khí sang văn phòng bên Việt Nam để nhận.”

“Cảm ơn. Tạm biệt.”

Kaylee kết thúc cuộc gọi rồi vào phòng tắm để tháo mặt nạ, rửa lại mặt bằng nước sạch. Sau đó cô thả mình lên giường, chuẩn bị đi ngủ quăng hết mọi công việc ra sau đầu. Kaylee chui vào chiếc chăn dày ấm áp. Ngày mai cô sẽ vô cùng bận rộn vì ôn lại tiếng Việt. Cũng may chỉ cần ôn bởi vì cô đã biết trước đó. Năm 7 tuổi, tổ chức nhận nuôi Kaylee từ một cô nhi viện ở Việt Nam. Cô là người Việt nhưng từ khi vào tổ chức liền nhập quốc tịch Canada. Với 7 năm sống ở Việt Nam, Kaylee không thể nào không biết tiếng Việt, chỉ có điều lúc này cô không đủ tự tin để giao tiếp nên chọn làm một cô gái câm cho dễ sống, không cần mở miệng nói nhiều.

Kaylee trùm kín chăn, chán nản nghĩ ngợi. Cô chỉ có ba ngày để làm chính mình, sau đó lại phải đóng giả một thân phận mới.

Vũ Thụy Du, người hầu của thiếu gia tập đoàn Sky, Đình Dương... Kaylee nhắm lại thân phận mới của mình rồi dần dần thiếp đi.

2. Chương 2: Cậu Chủ Đình Dương

Đáp xuống chuyến bay dài, Kaylee mệt rã người nhưng cô vẫn phải ghé qua trụ sở của PHs một chuyến trước khi đến địa điểm hẹn gặp khách hàng mới của mình. Trụ sở của tổ chức ở Việt Nam nằm cách sân bay không quá xa có lẽ cũng giúp cho những thành viên vừa đáp máy bay có thể tạm qua một vòng lấy đồ

thuận tiện hơn. Đó là một ngôi biệt thự 4 tầng toạ lạc giữa trung tâm thành phố, so với những cửa hàng, quán ăn xung quanh thì cũng không có gì nổi bật. Nhìn qua trông giống nhà dân bình thường.

Sau một vài thủ tục xác nhận cần thiết, Kaylee được đưa vào phòng vũ khí, cô chọn inh một khẩu súng, một con dao găm và một cây kiếm Nhật. Súng và dao có thể tùy tiện cất trong hành lí, nhưng còn cây kiếm này là một vấn đề nan giải. Cô cầm cây kiếm trong tay, trong đầu có nhiều tính toán. Kiếm đạo là lĩnh vực cô tốt nhất, mang theo là vô cùng có lợi. Nhưng với thân phận cô đã lựa chọn thì mang theo những thứ đồ đáng chú ý sẽ bị nghi ngờ. Kaylee cảm thấy mệt mỏi, hình như lần này cô chọn thân phận sai rồi.

“Đợi mấy ngày nữa khi sắp xếp mọi chuyện ổn thoả rồi tôi gọi chuyển phát nhanh đến nhà được không?” – Kaylee hỏi người đang đứng cạnh mình. Cô cũng chẳng thể nào tự mình đến đây lấy được, như thế sẽ không thể dễ mắt đến Đình Dương. Lỡ có bất trắc, cô gánh không nổi.

“Cũng được. Cô đưa địa chỉ đi.”

“Chưa có. Tới về tôi sẽ gửi qua máy chủ. Mật danh Kaylee.”

Sau khi thoả thuận xong, Kaylee rời khỏi trụ sở với một con dao và súng được cất sâu dưới đáy hành lí. Trong vali của cô cũng không có gì nhiều. Vì thân phận lần này buộc cô phải càng giản dị và đơn giản càng tốt. Vì thế bên trong cô chỉ mang theo những bộ đồ mặc ở nhà vô cùng đơn giản cho giống với một người hầu.

Đến một nhà hàng trang nhã theo phong cách Nhật Bản với nhiều gian phòng riêng được chia cắt rõ ràng để tạo nên một không gian ấm áp và đầy đủ sự riêng tư cần thiết. Kaylee hỏi nhân viên ở quầy lễ tân một vài câu rồi đi theo một cô gái mặc trang phục Kimono truyền thống đến một nhĩ gian ở lầu hai. Cô gái kéo cánh cửa sang một bên để Kaylee bước vào rồi nhẹ nhàng rời khỏi. Nhìn thấy cô gái trẻ vừa bước vào phòng, cặp vợ chồng trung niên vô cùng bất ngờ, bọn họ đã nghe thông báo trước về cô nhưng cũng không ngờ cô thật sự chỉ là một cô bé 17 tuổi.

“Cháu chào hai bác.” – Kaylee lên tiếng bằng tiếng Anh.

“Cháu là Vũ Thụy Du đúng không? Mau đến ngồi đi. Chúng ta vừa ăn vừa bàn chuyện luôn. Bác không còn thời gian nữa.”

Kaylee gật đầu rồi ngồi xuống bàn ăn đã được dọn sẵn. Trong suốt quá trình cô chỉ giữ im lặng và tập trung chú ý vào những dặn dò lật vạt về thói quen sinh hoạt và ăn uống của Đình Dương. Bỗng nhiên mẹ hắt dưng lại một chút, như vừa nhớ ra điều gì đó.

“Cháu đi học cùng với Đình Dương luôn nhé? Bác đã cố gắng xếp hai đứa kế lớp nhau rồi, không chung lớp được. Như thế có thể hơi khó khăn cho cháu.”

“Riêng mấy vụ xích mích đánh nhau ở trường của Đình Dương cháu đừng tham gia vào. Cho dù nó bị đánh thảm cũng mặc kệ. Chỉ khi nào cháu cảm thấy là người của thế giới ngầm rồi xuất hiện.” – Ba hắt tiếp lời.

“Dạ cháu nhớ rồi.”

Trước khi rời khỏi nhà hàng, Kaylee vào phòng vệ sinh thay một bộ đồ phù hợp rồi mới theo hai vợ chồng kia đến biệt thự của nhà họ Trần. Xe dừng lại trước một dinh thự lớn, ở một khu vực không mấy đông đúc. Chỉ có những ngôi biệt thự thưa thớt nhau trong một khu vực rộng lớn.

Vừa bước vào nhà đã có một vị quản gia mang đến một hai vali lớn đặt trước nhà, ngay chính ông ta cũng mang trên mình một chiếc ba lô. Tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo cho việc rời khỏi.

“Chú Lâm, chú gọi Đình Dương xuống cho chúng tôi dặn dò một chút.”

Quản gia Lâm chưa kịp quay người thì Đình Dương đã từ trên cầu thang bước xuống. Hắn mặc một chiếc áo thun cùng quần thể dục, mái tóc rối tung. Trên tay còn cầm theo một tách cà phê đã vơi đi một nửa chậm rãi đi xuống. Mắt hắn nhìn qua Kaylee một lần rồi dời đi, không dừng lại quá lâu.

“Lần này ba mẹ đi công tác nhiều tháng. Còn có quản gia Lâm đi cùng. Con ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe và đi học đều đặn.” – Ba hắt lên tiếng giận thích.

“Dạ.” – Đình Dương hơi gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Mẹ có thuê một người sẽ giúp đỡ con giải quyết các vấn đề lặt vặt hằng ngày. Cô bé tên Vũ Thụy Du. Ở trường con hãy chiều cổ cho nó một chút.”

“Đi học cùng con sao?” - Đình Dương hỏi.

“Ừ”

“Con biết rồi”

Mẹ Đình Dương giới thiệu sơ qua về Kaylee. Ánh mắt hần một lần nữa nhìn sang cô. Lần này lâu hơn lần trước một xíu rồi cũng thờ ơ quay sang gặt đầu với mẹ mình. Không nói một lời dư thừa.

Quản gia Lâm đưa Kaylee về phòng, nhắc nhở cô về vụ đi học vào thứ hai rồi rời khỏi. Cô dọn dẹp lại mọi thứ xung quanh một lượt, đem hành lí sắp xếp cẩn thận. Trong tủ đã được treo sẵn ba bộ đồng phục nữ sinh kèm theo cặp sách được cất sẵn. Kaylee âm thầm cảm kích hai vợ chồng khách hàng của mình vì sự chu đáo bị chu đáo mà họ dành cho cô.

Sau khi sắp xếp mọi thứ đầu vào đấy, Kaylee thở ra một hơi vừa quay người đã thấy Đình Dương một tay đút vào túi quần, một tay vẫn cầm tách cafe im lặng quan sát từng hành động của cô. Khi thấy cô đã nhìn thấy mình, hần mới chậm rãi lên tiếng.

“Tối nay 7 giờ tôi ăn tối. Làm món gì đó đơn giản thôi. 8 giờ sẽ ra ngoài, khi đó ra mở cửa là được rồi đi ngủ trước đi. Không cần đợi cửa.”

Cũng không cần biết Kaylee nghe được bao nhiêu, Đình Dương liền quay người bước lên lầu.

Kaylee nhún vai. Cũng không mấy khó chịu với những lời nói lạnh tanh và đầy tính sai khiến của Đình Dương. Đợi hần đi khuất, cô liền rời khỏi phòng tiến về phía nhà bếp để chuẩn bị nấu ăn. Dù sao bây giờ cũng đã hơn 5 giờ.

Kỹ năng nấu nướng của Kaylee không phải quá tốt nhưng cũng không dở tệ. Ở mức bình thường, có thể chấp nhận được. Trước khi rời khỏi, quản gia Lâm đã mua rất nhiều thực phẩm chất đầy trong tủ lạnh nên về vấn đề nguyên liệu không hề làm khó Kaylee. Cô nhanh chóng sơ chế một loại thực phẩm cần thiết, rồi nấu một bữa cơm đơn giản cho Đình Dương như lời hần đã nói trước đó.

Kaylee vừa làm đồ ăn vừa suy nghĩ nhiều chuyện. Xét về tính tình Đình Dương. So với những thông tin cô nhận được trước đó cũng không sai biệt lắm. Hần không thuộc dạng lạnh lùng, mà là ít nói và tuyệt đối thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh mình. Hình như chẳng có gì đáng cho hần để tâm. Theo như cô quan sát, Đình Dương có vẻ rất thích uống cafe. Ngay từ lúc xuất hiện ở cầu thang cho đến khi rời khỏi phòng cô, tách cafe vẫn chưa lúc nào rời khỏi tay hần. Nếu như thế cô cũng nên tìm hiểu một chút để phục vụ hần cho tốt.

Sau khi nấu xong bữa cơm đơn giản, Kaylee lục mấy chiếc tủ trong nhà bếp liền tìm được một vài gói cafe được xay sẵn cất đầy tủ. Khả năng quan sát của cô không sai. Với số lượng cafe nhiều như thế này, hần là Đình Dương uống rất thường xuyên.

Cất lại cafe vào tủ, thấy chưa đến 7 giờ, Kaylee liền đi dạo một phòng quanh sân biệt thự để quan sát và phân tích tình hình xung quanh mình.

Sân vườn rất rộng, toàn bộ là một vườn hoa rộng lớn rực rỡ sắc màu. Ở giữa còn có một hồ cá nhỏ với những hòn non bộ nước chảy róc rách. Bên cạnh hồ cá là một bộ bàn ghế màu trắng dùng để uống trà và thư giãn cộng thêm một chiếc xích đu lớn. Tất cả tạo nên một không gian lãng mạn và thơ mộng.

Kaylee mở cửa cổng, rời khỏi biệt thự. Bên trái toà nhà là một căn nhà nhỏ hai tầng. Gần đó còn có một con hẻm cụt ít người qua lại. Không biết vì sao, cô cảm thấy hơi lạnh người, khu này quá vắng vẻ và im lặng khiến cho tâm trạng cô có phần lo lắng. Nhưng những gì Kaylee lo lắng cũng không ảnh hưởng đến sự an toàn của Đình Dương ở hiện tại là bao, bởi vì những gì cô nghĩ đến chỉ là những sinh vật vô hình.

Kaylee nhớ ra một vấn đề nghiêm trọng. Phương tiện giao thông, tại sao cô lại quên mất điều này chứ. Không có nó mỗi lúc Đình Dương đi ra ngoài cô sẽ không có cách nào đi theo. Bình thường đi học không nói. Vậy còn những lúc đi đánh nhau chẳng lẽ cô xin hần đi cùng hay sao. Điều đó là không thể.

Cảm thấy thời gian không còn kịp, Kaylee chạy vội vào phòng, khóa trái cửa rồi bật laptop cá nhân lên. Dùng GPS định vị địa chỉ rồi sao chép nó gửi đến trụ sở ở Việt Nam kèm theo một dòng tin nhắn.

“Tìm xung quanh địa chỉ này một nơi an toàn rồi gửi đến cho tôi một chiếc moto cùng trang phục phù hợp. Còn thanh kiểm lần sau tôi liên lạc hãy gửi đến.”

Bên kia lập tức có hồi âm.

“Xe sẽ được cất trong gara đối diện. Mật khẩu vào gara là xxxxxx.”

Kaylee âm thầm nhớ lại lúc này đi dạo một vòng cũng nhìn thấy một gara bỏ hoang đối diện biệt thự. Nhưng vì nó không có gì đặc biệt nên cô bỏ qua, cũng không ngờ đó là tổ chức xây dựng sẵn vài ngày trước để chuẩn bị cho cô.

Hài lòng tắt laptop. Kaylee ra ngoài dọn cơm cho Đình Dương. Đúng 7 giờ hắt ngồi vào bàn ăn.

Trước đây có một lần Kaylee đóng giả vệ sĩ của một hoàng tử nào đó ở Trung Đông cũng từng quan sát qua quy củ của một người hầu nên có. Không được dùng cơm cùng chủ nhân của mình. Vì thế sau khi dọn cơm xong, cô liền dọn dẹp lại khu vực nhà bếp một chút. Trong suốt quá trình ăn, Đình Dương không biểu lộ bất kì cảm xúc nào. Hắn vẫn duy trì sự hờ hững và lạnh bạc của mình. Được một lúc hắn nhìn lên Kaylee đang rửa chén, trầm ngâm một lát rồi lên tiếng.

“Đến ăn cùng đi.”

Từ trước đến giờ Đình Dương vốn dĩ không quan tâm đến các quy củ hoặc là sự phân biệt giữa chủ tớ nên việc Kaylee và hắn ăn riêng là không cần thiết. Dù sao ở nhà cũng chỉ có hai người. Ăn uống chia làm hai đợt rất phiền phức nên hắn liền gọi cô tới ăn cùng.

Kaylee có chút ngạc nhiên nhìn Đình Dương, không nghĩ rằng hắn sẽ nói chuyện khi không thật sự cần lên tiếng như lúc này. Dù sao với thân phận người hầu cô cũng thật sự vô cùng cảm kích.

Trước khi ngồi xuống bàn Kaylee liền nở một nụ cười với cậu chủ của mình.

“Cảm ơn.”

Hắn lại nhìn cô, khẽ gật đầu rồi tập trung ăn cơm, không để ý đến cô nữa.

3. Chương 3: Bang Blood (phần 1)

Chương 3: Bang Blood

Tám giờ tối, giữa đường phố tấp nập, một chiếc moto màu đen nhanh chóng len lỏi qua dòng xe cộ đông đúc. Phía sau là một chiếc moto màu đỏ khác đang bám theo với một khoảng cách vừa phải để không mất dấu mục tiêu cũng như không khiến người khác nghi ngờ về mục đích của mình.

Vượt qua nhiều con đường vòng vèo phức tạp là đến một con đường rộng nhưng khá vắng dẫn thẳng đến bến cảng. Phía sau chiếc nón bảo hiểm khổng lồ che hết gần nửa gương mặt xinh đẹp, ánh mắt Kaylee khẽ dao động. Cô vẫn luôn dõi theo bóng dáng của người con trai phía trước, trong lòng không khỏi tò mò. Trời đã khuya, vì sao Đình Dương lại đến bến cảng?

Tất nhiên Đình Dương sẽ không vào bằng cổng chính, hắn rẽ vào một con đường tắt rồi đi len lỏi vào sâu bên trong các thùng hàng cao lớn. Đi mãi cho đến một khu vực đã đậu sẵn hai chiếc moto khác màu cùng một số loại xe tay ga đủ loại. Đình Dương tắt máy, gỡ nón bảo hiểm ra rồi bước về phía trước. Dưới ánh đèn màu trắng mờ ảo từ trên cao, Đình Dương trở nên bí ẩn và cuốn hút đến kì lạ, khiến cho Kaylee ngẩn người một lúc mới hoàn hồn.

Sau khi giấu xe ở một vị trí phù hợp, cô liền tìm một góc khuất an toàn để lẩn trốn và quan sát thật kĩ động tĩnh bên ngoài. Cho đến khi quang cảnh trước mắt dần dần rõ ràng, tâm trạng của Kaylee cũng được

thả lỏng không ít. Đây có lẽ là những trận đánh nhau mà ba Đình Dương đã dặn dò cô. Kaylee chợt nhận ra Boss của cô nói không sai, nhiệm vụ lần này tương đối dễ dàng. Cô chỉ cần để mắt đến Đình Dương một chút, bọn người thật sự nguy hiểm còn lâu mới xuất hiện.

Kaylee dựa người vào thùng hàng, qua khe hở bé nhỏ để quan sát bên ngoài. Lọt thỏm trong không gian bị bao quanh bởi hàng loạt thùng hàng bằng sắt chồng chất trên cao là một khoảng sân trống. Thời gian này, bến cảng vẫn hoạt động bình thường nhưng tại những nơi chất hàng hóa như thế này thường ít người nào lui tới. Điều đó vô tình biến nơi này thành một địa điểm đánh nhau lí tưởng.

Phía bên phải là một nhóm chừng mười người ăn mặc xuề xòa nhưng gương mặt đầy hung dữ. Đối lập với họ ở phía đối diện chỉ có khoảng bốn người đang đứng. Nhìn thoáng qua, năm người bọn họ chỉ tầm 18 tuổi. Trong đó còn có hai người đang khoác trên người bộ đồng phục học sinh cấp ba, đứng hẳn ở hàng trên. Một nam sinh khác đang dựa người vào thùng hàng, cậu dùng tay kiểm tra lại mái tóc màu nâu hạt dẻ được vuốt keo cẩn thận của mình rồi dứt hai tay vào túi quần, ung dung huýt sáo. Thái độ bình tĩnh và thư giãn đó thật khiến người khác phải nổi giận.

Một người ở phe kia đã bị thái độ của nam sinh đó làm cho chướng mắt. Gã tức giận quát lớn:

— Tại sao thủ lĩnh của tụi mày còn chưa đến? Chẳng lẽ thủ lĩnh bang Blood lại là một kẻ thất hứa sao?

Lúc này nam sinh cuối cùng trong nhóm bốn người từ trong bóng tối chậm rãi bước ra. Cậu bước thật chậm đến trước mặt người vừa lên tiếng, vô cùng thân thiết vỗ vai gã, môi khẽ nhếch lên:

— Ông anh đừng vội, còn năm phút nữa mới đến giờ hẹn của chúng ta. Thủ lĩnh Blood rất bận, không rảnh rồi đến sớm khoe mẽ như ông anh.

— Thằng ranh con, mày dám...

Gã bị chọc tức liền động thủ, ngay lập tức định chộp lấy cánh tay vừa lướt qua vai mình để bẻ ngược ra phía sau. Nhưng nam sinh nọ lại nhanh hơn một bước, trước khi người kia có cơ hội chạm vào người mình liền đạp thẳng vào bụng gã.

— Ông anh lại thua một thằng ranh con, thật tiếc.

Nam sinh đang huýt sáo bỗng nhiên dừng lại, cậu lắc đầu nhìn kẻ đang nằm ôm bụng dưới đất, khinh miệt nói một câu.

Từ đầu đến cuối, Kaylee chỉ nhìn thấy mặt của nam sinh huýt sáo. Cậu ta có một gương mặt hoàn hảo và phẳng phất nét phong lưu và đào hoa. Còn nam sinh bước ra từ trong bóng tối vẫn luôn quay lưng về phía cô nên không thể nhìn rõ. Nhưng Kaylee dễ dàng đoán được, cậu ta chắc chắn cũng đẹp trai không kém gì bạn của mình. Cô không nghĩ mình lời như thế này, được xem đánh nhau miễn phí. Vừa rõ ràng và chân thật lại còn là trai đẹp đánh nhau. Quả là quá lời.

Nhưng Kaylee vẫn cảm thấy ngờ ngợ, rõ ràng Đình Dương vào trước cô nhưng này giờ vẫn không thấy xuất hiện, không biết đã đi đâu mất rồi.

Đám người kia liên tục bị hai nam sinh đẹp trai chọc tức liền nhanh chóng mất kiểm soát, định lao vào đánh người. Hai nam sinh còn lại được hai người cùng nhóm ra hiệu lùi về phía sau, để bọn họ đích thân xử lí.

— Minh, Thiên, hai người quên mất mình à?

Hai nam sinh được gọi tên liền thu người lại, cười cười với Đình Dương đang bước đến.

— Bọn họ động thủ trước. Bọn mình chỉ tự vệ chính đáng thôi. Đúng không Nhất Thiên? - Nam sinh huýt sáo ban nãy liền lên tiếng biện minh rồi quay sang hỏi người đứng cạnh mình.

— Hoàng Minh nói đúng.

Nam sinh tên Nhất Thiên gật đầu thừa nhận. Đình Dương cũng không nói nhiều lời, bước đến đứng cạnh bạn mình. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn qua hai nam sinh đang đứng gần đó, những người cùng phe với bọn họ.

— Là chúng nó đúng không? - Đình Dương hỏi.

— Ừ. Nhóm này gần đây trấn lột tiền của học sinh trường mình rất nhiều. - Nam sinh 1 trả lời.

— Tụi nó còn giở trò với mấy nữ sinh lớp 10. - Nam sinh hai 2 bổ sung.

Hoàng Minh cười nhạt, sự đùa cợt lúc này của cậu hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng và sắc bén nhìn về đám người trước mặt.

— Để tôi nhắc các anh một điều. Đụng đến học sinh Royal A là đụng đến bang Blood. Giở trò với Royal B lại chạm vào bọn Demon. Sau lần này khuyên các anh gặp đồng phục của Royal thì né sang một bên đi.

Một người trong đám người phía trước dường như hiểu ra điều gì đó, gương mặt hần trắng bệch. Gã là dân bụi đời lang thang cướp giật cũng đã lâu ở khu này nên đã nghe danh qua 2 bang. Blood và Demon là hai bang nhóm học đường mạnh nhất trong khu vực. Không ai biết vì sao bọn họ được thành lập, hoặc hoạt động vì mục đích gì. Chỉ biết rằng trong một số vụ học sinh ẩu đả thì liên có sự xuất hiện của bọn họ. Hoặc là bên vực một phe, hoặc là thay mặt trả thù. Dần dần hai bang đã đánh bại các bang nhóm nhỏ khác và leo lên đứng đầu ở hiện tại. Tuy nhiên, một núi không thể có hai hổ nên bọn họ là kẻ thù, tạm thời đình chiến, không gây sự với nhau. Nước sông không phạm nước giếng.

Đến bây giờ gã mới biết điều này thì đã quá muộn, cũng không thông báo được với đồng bọn để chạy trốn. Nhóm người của gã chuyên đi trấn lột học sinh để sống qua ngày. Thời gian gần đây đến được địa bàn mới, gặp trúng những học sinh nhà giàu như miếng mồi ngon béo bở mà tranh nhau cướp đoạt. Trong số đó làm sao bọn họ phân biệt được đâu là Royal A, đâu là Royal B. Không chừng đã gây thù chuốc oán cùng lúc với hai bang. Hôm nay Blood chặn đường trả thù, không biết chừng ngày mai sẽ là Demons tuyên án bọn họ.

— Không biết thằng nhóc Thiên Ân đã biết chuyện chưa? Thôi lần này chúng ta xử trước vậy.

Nhất Thiên giả vờ lo lắng rồi nhún vai, điệu bộ bất đắc dĩ.

— Thì xử một phần thôi. Để cho Demons kết thúc. - Hoàng Minh đề nghị.

— Ủ. Quyết định theo các cậu.

Trong quá trình Hoàng Minh và Nhất Thiên thảo luận, Đình Khang không đưa ra ý kiến mà chỉ im lặng lắng nghe sau đó quyết định hành động cuối cùng. Sau đó hai phe lao vào đánh nhau.

Kaylee vô cùng vui vẻ xem trận hỗn chiến trước mắt. Vừa vào trận đấu thì Blood đã chiếm ưu thế. So với những kẻ còn đồ chỉ biết lao vào đánh tới tấp thì đám Đình Dương lại là những người tập võ, không chỉ một loại mà là nhiều phái khác nhau. Bọn họ sử dụng xen lẫn nhiều chiêu thức linh hoạt cộng thêm tính toán trước khi ra đòn nên không tiêu hao quá nhiều sức lực.

Ngay lúc cuộc ẩu đả sắp đi vào hồi kết thì mười người bên phe kia liền rút dao ra ứng chiến. Né một con dao vung ngang qua, gương mặt Đình Dương không hề biến sắc, hần cất giọng đầy khinh thường.

— Muốn chơi hàng sao? Bọn này sẵn sàng đón tiếp.

Cùng lúc đó hai nam sinh trong nhóm dần lùi về hai bên rồi lên vào chỗ tối lấy ra bốn cây gậy sắt ném cho Đình Dương và Lâm Minh mỗi người một chiếc.

Trong lúc tình hình hỗn loạn, ánh mắt của Kaylee đều tập trung vào bóng hình Nhất Thiên dần dần lách ra chỗ dựng xe moto. Càng nhìn cô càng cảm thấy người này có điểm quen thuộc, hình như trước kia đã từng gặp qua. Mái tóc đen hơi dài che khuất nửa gương mặt, đôi mắt ám áp đầu tình cảm. Hình ảnh này rất quen.

Bỗng nhiên đôi mắt đó nhìn thẳng vào mắt cô. Kaylee giật mình nhưng cũng không tránh né. Ban đầu cô hơi bất ngờ vì bị Nhất Thiên phát hiện nhưng rồi cũng từ đó giúp cô nhớ ra cậu ta là ai? Mắt cậu mở to nhìn cô, môi hơi cong lên thành một nụ cười nhẹ. Nhất Thiên lấy cây kiếm gỗ trong vỏ ra rồi xoay người rời khỏi. Trước khi đi cậu hơi gật đầu với cô.

4. Chương 3: Bang Blood (phần 2)

Kaylee nhắm một cái tên trong đầu. Edward. Không ai khác ngoài cậu. Nhưng vì sao Edward đến Việt Nam, rồi còn là thành viên bang Blood thì cô không thể nào đoán được. Có lẽ vì làm nhiệm vụ. Nhưng là loại nhiệm vụ nào mới đúng?

Trong trí nhớ của Kaylee, Edward thuộc nhóm bề trên. Cậu ta là con trai của ông trùm tổ chức, tương lai sẽ là người kế nhiệm thế hệ tiếp theo. Tuy có gia thế lớn nhưng từ nhỏ cậu cũng không được thiên vị là bao, vẫn phải tham gia huấn luyện nghiêm khắc như bao đứa trẻ khác. Vì cùng độ tuổi nên nhiều lần Kaylee và Edward thường xuyên làm việc chung một nhóm. Kể ra hai người cũng khá thân thiết. Kể từ vụ Smith đến nay cũng đã hơn 6 tháng cô chưa nhìn thấy cậu, không ngờ lại sang Việt Nam làm nam sinh. Kaylee cảm thấy buồn cười nhưng khi nghĩ đến ngày mai mình cũng mặc đồng phục đến trường thì không cười nhạo Nhất Thiên trong lòng nữa.

Kaylee nhìn Nhất Thiên cầm kiếm gỗ lao ra vòng chiến cũng đủ biết kết quả. Người này lúc còn huấn luyện trong tổ chức đã cùng cô chọn Kiếm Đạo làm môn sở trường. Hai người cũng có một thời gian cùng nhau tập luyện và sinh hoạt. Quảng thời gian đó thật thoải mái và vô lo. Bỗng dưng Kaylee cảm thấy chán nản. Cô ngáp một tiếng rồi nhìn cảnh người người nằm ngổn ngang lê lét bên ngoài, chắc chắn rằng không có gì nguy hiểm rồi xoa xoa người đi lấy xe.

Nấp ở trong hẻm tối, chờ đến khi nhóm người Đình Dương vượt qua thì Kaylee mới phóng xe bám theo phía sau. Thật ra cô cũng muốn tìm đường tắt đi về nhà cho nhanh nhưng vì mới đến Việt Nam một ngày nên cô tạm thời bị mù đường, đành phải bám theo hẻm.

Đến một ngã ba thì Đình Dương, Hoàng Minh và Nhất Thiên rẽ theo ba hướng khác nhau. Trước khi khuất hẳn vào bóng tối, Nhất Thiên đưa tay trái lên vẫy vẫy, không rõ là chào ai. Nhưng Kaylee có linh cảm nó dành ỉnh.

Về đến cổng nhà, cô đợi Đình Dương vào nhà trước một lúc rồi mới lên vào sau. Kaylee khóa cửa rồi quay về phòng của mình. Trước khi đi ngủ, cô đứng trước gương trong phòng tắm cẩn thận tháo kính áp tròng ra. Đôi mắt màu đen bình thường phút chốc hóa màu hổ phách tuyệt đẹp.

Đôi mắt màu hổ phách là bí mật lớn nhất của Kaylee. Ngoài những người thân cận trong tổ chức ra cũng ít ai biết đến điều này. Thoạt đầu cô đeo kính áp tròng vì nghĩ rằng mình là kẻ lập dị, khác người, cần phải ngụy trang. Nhưng mãi về sau có một lần người đứng đầu tổ chức, cũng là ba Nhất Thiên dặn cô phải giấu kín điều này nên kể từ đó, Kaylee luôn đeo kính che giấu màu mắt của mình.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Kaylee liền mở tủ đồ ra ngắm nghía đồng phục lại một lần. Tay cô chạm nhẹ bằng tên bằng kim loại được ghim sẵn ở góc áo bên trái, khẽ thì thầm.

— Vũ Thụy Du, tôi là Vũ Thụy Du.

5. Chương 4: Đến Trường

(Natasy: Từ chap này mình sẽ gọi Kaylee là Thụy Du cho đỡ nhầm lẫn nhé)

Chap 4: Đến Trường

Sáng sớm hôm sau, trước khi rời khỏi phòng Thụy Du đứng trước gương một lúc thật lâu để ngắm nhìn bản thân. Cảm giác cũng không tệ. Hình tượng nữ sinh hiện tại trông vô cùng đáng yêu. Trong gương là một cô bé 17 tuổi trong bộ đồng phục cấp ba với áo sơ mi trắng cùng một chiếc váy màu đỏ đậm. Mái tóc dài màu đen được thả dài đến giữa lưng, gương mặt để tự nhiên không trang điểm càng làm tăng vẻ ngây thơ và trong sáng của chủ nhân. Thụy Du mỉm cười, nhìn kĩ lại một lúc nữa mới yên tâm rời khỏi phòng.

Vừa ra phòng khách, cô đã bắt gặp Đình Dương đang đứng ở cầu thang xem giờ. Thấy cô có ý định bước về phía phòng ăn hẻm liền lên tiếng ngăn cản.

— Tôi không ăn sáng ở nhà.

Thụy Du nghe xong thì liền gật đầu ghi nhớ, nhưng cô vẫn cần chuẩn bị bữa sáng ỉnh. Đình Dương vốn đã bước đi được một đoạn nhưng hẻm nghĩ gì đó trong đầu liền dừng lại.

— Hôm nay em đến trường ăn đi. Bây giờ đi học cùng tôi cho tiện đường.

Theo tính cách bình thường của Đình Dương sẽ không mấy để tâm tới chuyện ăn uống đi lại của người khác nhưng khi nhớ đến lời dặn dò của mẹ qua điện thoại sáng nay thì hẻm đành bỏ ít thời gian chú ý đến cô gái

này một chút. Với hắn, Thụy Du đơn giản chỉ là một người ở cùng nhà, giúp hắn chuẩn bị thức ăn mà thôi. Hắn cũng không xem cô là người hầu hay bạn bè. Có cũng được, không có cũng không sao.

Thụy Du rất vui vẻ nghe lời Đình Dương. Trong lúc hắn vào nhà xe thì cô đã nhanh chóng mở cổng lớn. Từ trong một chiếc moto màu đen phóng vụt ra rồi thẳng lại trước nơi cô đang đứng. Hắn ném cho cô một chiếc nón bảo hiểm rồi chờ cô lên xe.

Lần đầu tiên trong đời Thụy Du ngồi yên sau xe moto thật đáng nhớ. Khi cô vừa lên xe, Đình Dương liền phóng đi một mạch mà không hề báo trước khiến cô bị mất thăng bằng, suýt nữa thì té ngã. Nếu không nhờ những phản xạ sẵn có chắc giờ cô đã bay xuống đường. Thụy Du có hơi bất mãn với Đình Dương nhưng cũng mau chóng quên đi. Cô ngồi vững vàng ở yên sau, vô cùng thoải mái hưởng thụ cảm giác được người khác chở đi. Bình thường toàn là cô tự lái, hôm nay đổi chỗ một chút.

Hôm nay quả là ngày đặc biệt trong đời Thụy Du. Ngày đầu tiên cô đi học. Kể ra cũng thật buồn cười. Lúc trước khi còn ở trong tổ chức, cô cùng những đứa trẻ khác đều sinh hoạt dưới chế độ giáo dục riêng. Bọn họ cũng được đi học nhưng không phải là đến trường. Bỗng nhiên cô nhớ đến Edward, à không, nên gọi cậu là Nhất Thiên sẽ phù hợp hơn. Hắn là lần đầu tiên đến trường làm nam sinh cậu ta cũng vô cùng xúc động như cô lúc này.

Trường cấp 3 Royal không hổ danh là ngôi trường danh giá nhất khu vực. Cổng trường được mở rộng dẫn đến một khoảng sân lớn. Bên trong là một dãy kiến trúc hiện đại, bên phải cổng trường là nhà để xe giáo viên. Còn bên trái là nhà để xe học sinh, nơi đã có sẵn một dàn moto và siêu xe đủ loại.

Đình Dương vừa dừng xe đã thu hút sự chú ý của đông đảo học sinh trong trường. Tuy nhiên bọn họ chỉ dám đứng từ xa bàn tán mà không dám đến gần. Thụy Du vừa bước xuống xe đã cảm thấy mình bị hàng ngàn ánh mắt chiếu vào. Đều là những ánh nhìn không có thiện ý khiến cô bất giác rung mình. Cô nhất thời lúng túng, không biết phải làm gì tiếp theo.

Cùng lúc đó Đình Dương từ nhà xe đi ra. Bên cạnh là Hoàng Minh đang khoác vai hắn và trò chuyện vô cùng thân mật. Cậu không khác tối hôm qua là bao. Vẫn là vẻ ngoài điển trai, mái tóc màu nâu hạt dẻ được vuốt kéo cẩn thận cùng thói quen huýt sáo quen thuộc. Thỉnh thoảng trong lúc nói chuyện vẫn không quên nháy mắt với một vài nữ sinh hâm mộ xung quanh.

Không lâu sau thì Nhất Thiên cũng xuất hiện. Cậu vừa mới gia nhập bang Blood không lâu nên tình cảm không quá thân thiết như Đình Dương và Hoàng Minh.

So với hai người kia, Nhất Thiên đi bên cạnh cũng không hề bị lu mờ. Vì cậu là con lai nên toàn thân liền trở nên nổi bật. Ba cậu là người Anh nhưng mẹ lại xuất thân từ Trung Quốc nên Nhất Thiên có một đôi mắt màu xanh biển tự nhiên và gương mặt đậm nét Á Đông.

Ba người bước đi cùng nhau tạo nên ba loại phong cách khác biệt nhưng không hề đối lập. Bọn họ không hổ danh hoàng tử trường học.

Trong lúc Thụy Du vẫn còn bị choáng ngợp với hình ảnh đẹp mắt này thì Nhất Thiên đã đứng trước mặt cô tự lúc nào.

— Em là học sinh mới đúng không? Bạn của Dương? - Cậu hỏi.

Thụy Du phải mất vài phút mới hiểu Nhất Thiên đang nói gì. Dù biết rõ cả hai cần phải giả vờ không quen biết nhưng không hiểu vì sao cô không thể nào thích ứng được với cách nói chuyện này của cậu.

— Đây Dương, ai vậy? - Hoàng Minh nhìn qua Thụy Du rồi quay sang hỏi Đình Dương.

Nhất thời xung quanh trở nên im lặng lạ thường, ai ai cũng đều chờ đợi câu trả lời của Đình Dương. Nhưng đáp lại sự mong chờ của đám đông chỉ là một câu nói ngắn ngủn, không chứa bất kì thông tin đáng giá nào.

— Lên lớp mình kè.

— Ừ. Vậy đi thôi.

Hoàng Minh gật gật đầu rồi cùng Đình Dương lên lớp. Mọi người cũng dần tản ra, một số quay về lớp học, một số khác thì đi theo hai người họ đến tận lớp, số còn lại vẫn đứng lại chờ Nhất Thiên rời đi.

— Em đi vô sảnh rồi rờ phải sẽ đến phòng giáo viên. Vào đó rồi tìm giáo viên chủ nhiệm để lên lớp. Chúc em may mắn. Anh tên Bạch Nhất Thiên. Còn em?

Nhất Thiên nở nụ cười hòa nhã, chủ động làm quen. Điều này vô tình khiến Thụy Du trở nên chú ý với nhóm nữ sinh. Vừa vào học đã được sự ưu ái của một trong ba nam sinh quyền lực nhất trường, đủ để khiến người ta ghen ghét. Thụy Du cũng không biết làm gì hết ngoài việc phối hợp cùng cậu diễn kịch. Dù sao cả hai cũng nên biết tên giả của nhau để dễ dàng nói chuyện sau này. Qua những gì cô nhìn thấy, Nhất Thiên chắc chắn là bạn Đình Dương. Vì thế sau này hai người sẽ tiếp xúc không ít. Bỗng nhiên gặp bạn bè quen biết ở xứ lạ, Thụy Du cảm thấy vô cùng vui vẻ và hài lòng. Cũng vui bởi phần nào cảm giác đơn độc khi làm nhiệm vụ.

— Cảm ơn anh. Em tên Vũ Thụy Du. Học lớp 11A9.

— Ừ. Anh nhớ rồi. Sau này có việc gì cần tìm cứ sang 12A1 tìm anh. Lớp bên cạnh. Bây giờ em lên lớp đi. Ngay cả lớp học cũng trao đổi xong. Bây giờ cả Thụy Du lẫn Nhất Thiên đều cảm thấy an tâm. Hai người rẽ đi theo hai hướng khác nhau theo con đường riêng của mình.

6. Chương 5: Bạn Mới

Khi đến phòng giáo viên, Thụy Du liền được một giáo viên khác đưa đến phòng hiệu trưởng. Khi cô vừa bước vào đã bắt gặp một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sofa chờ sẵn. Nghe tiếng mở cửa, ông liền đưa mắt sang nhìn rồi đưa tay hướng về phía trước.

— Em ngồi đi. Thầy cần trao đổi với em một số vấn đề trước khi vào lớp.

— Dạ.

Ngồi xuống bộ ghế sofa màu đen tuyền, Thụy Du cảm thấy hơi căng thẳng. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên cô rơi vào tình huống này. Hiệu trưởng rót hai chén trà nghi ngút khói rồi đẩy một chén về phía cô. Theo thói quen giao tiếp thông thường, Thụy Du liền lễ phép nhận lấy. Dù rằng rất nóng nhưng cô vẫn nhấp một ngụm rồi buông lời cảm ơn.

— Thầy đã nghe ba mẹ Đình Dương kể về trường hợp của em. Vậy em có yêu cầu đặc biệt gì không?

Hai tay Thụy Du đang cầm chén trà trên tay phút chốc cứng ngắt. Cô không nghĩ vị hiệu trưởng này lại biết chuyện. Nhưng ngay sau khi suy nghĩ vài giây, cô liền bình tĩnh trả lời câu hỏi. Chắc hẳn ba mẹ Đình Dương không an tâm nên mới dặn dò thêm thầy hiệu trưởng. Họ muốn tạo cho cô điều kiện tốt nhất.

— Dạ không. Thầy cứ xem em như một học sinh bình thường là được. Nếu như có hoạt động ngoại khóa thì xếp hai lớp làm chung, em chỉ cần vậy thôi.

— Chuyện đó không khó. Nhưng mà Thụy Du này, thầy có chuyện muốn nhờ em.

— Chuyện gì ạ?

Gương mặt có phần già nua của thầy hiệu trưởng bắt đầu xuất hiện sự gượng gạo và bối rối. Ánh mắt ông nhìn Thụy Du đầy áy náy và có phần van xin. Điều này khiến cô thật sự hết hoảng. Không rõ chuyện gì đang xảy ra.

— Thầy biết em có năng lực. Sau này nếu con gái thầy làm khó dễ em. Xin em đừng nặng tay quá với nó.

— Con gái thầy là ai?

— Con bé tên Mộng Thy học cùng lớp với em. Tính tình nó kiêu căng, ngạo mạn nên chắc chắn sẽ gây chuyện. Thầy cũng không mong em chịu trận nhưng nếu có thể thì hãy nhường tay một chút.

— Dạ em nhớ rồi.

— Ừ. Thôi em về lớp đi.

Thụy Du rời khỏi ghế sofa cúi đầu chào thầy hiệu trưởng rồi quay người bước ra ngoài để lại người đàn ông trung niên đang mãi chìm trong hồi hận vì sự nuông chiều con gái quá đáng của mình. Vừa gặp qua Thụy

Du thì ông đã nhìn thấu được những ngày tháng về sau ở trường của cô. Chắc chắn con gái ông sẽ không để cho cô được yên. Là một người cha ông không thể bỏ mặc con mình dù cho nó quá đáng đến mức nào. Nhưng ở cương vị là một hiệu trưởng ông cũng phải có trách nhiệm với học sinh của mình. Vì thế ông cũng chỉ còn cách cầu xin Thụy Du nương tay mà thôi.

Dọc đường đi về lớp, Thụy Du không khỏi hoang mang về người mà thầy hiệu trưởng vừa đề cập. Cô ta là ai? Cô ta là người như thế nào mà đến một vị hiệu trưởng quyền lực to lớn lại phải thay mặt nhờ vả cô? Trong suy nghĩ của cô chồng chất hàng trăm câu hỏi nhưng khi vừa dừng ở trước cửa lớp thì liền quên đi.

Cô chủ nhiệm dẫn Thụy Du vào lớp, nói qua vài câu giới thiệu rồi chỉ định cho cô ngồi vào vị trí ngoài cùng của một bàn bốn chỗ hiện tại đã có hai nữ sinh ngồi sẵn. Từ khi cô bước vào lớp, bầu không khí đã trở nên kì lạ. Mọi người nhìn cô bằng một loại ánh mắt khó giải thích.

Vừa đến chỗ ngồi, Thụy Du liền được thái độ vui vẻ cùng nụ cười rạng rỡ của nữ sinh ngồi cạnh chào đón. Thái độ của cô bạn khác hẳn đám học sinh trong lớp, xem như vô cùng thân thiện và dễ gần. Ngoài ra Thụy Du cũng nhạy cảm nhận ra ngoài người ngồi cạnh mình thì người còn lại đang ngồi sát trong tường cũng không tỏ thái độ kì lạ với cô.

Thụy Du nhìn lướt qua hai người bạn cùng bàn của mình một lượt, âm thầm đưa ra nhận xét trong lòng. Người ngồi cạnh cô thoát nhìn là người rất lạc quan và yêu đời. Cô bạn có một lúm đồng tiền bên má trái vô cùng đáng yêu kèm theo kiểu tóc đuôi ngựa cột cao trông khá năng động và cởi mở.

— Chào cậu, Thụy Du. Mình tên Vương Tú Nhi. Cũng là học sinh mới. - Cô bạn lên tiếng làm quen trước.

— Vậy à? Cậu chuyển đến bao lâu rồi?

Thụy Du vừa lấy tập vở ra vừa hỏi. Đối với việc kết giao bạn bè cô cũng vô cùng thoải mái. Chỉ cần người ta có ý tốt làm quen, cô cũng nhiệt tình đáp lại.

— Cũng hơn hai tháng.

Tú Nhi vừa định nói tiếp gì đó nhưng cô chủ nhiệm đã lên tiếng ổn định lớp học, chuẩn bị vào tiết nên cô bạn liền im lặng. Thụy Du cũng bắt đầu nhìn lên bảng chú tâm vào bài học. Trước đó cô không quên nhìn sang cô bạn ngồi sát tường lần cuối.

Đó là một nữ sinh khó gần. Mái tóc dài ngang vai rũ xuống, che khuất nửa bên mặt khiến người khác không thể nhìn ra rõ cảm xúc hay bất kì biểu cảm nào của cô. Đôi mắt lạnh lẽo và có phần đe dọa kèm biểu tình hờ hững, tất cả tạo nên một vẻ ngoài xa cách, khó lòng thân cận.

Thụy Du cảm thấy thật kì lạ. Cô cũng không ngờ hai con người dường như là đối lập nhau như Tú Nhi và cô bạn kia có thể hòa thuận ngồi chung như thế. Dù gì trong thời gian tới cô sẽ tiếp xúc với họ khá nhiều. Hy vọng sẽ hòa hợp.

7. Chương 6: Gây Sự

Trong suốt hai tiết học đầu, lớp học chìm trong không khí im lặng đến đáng sợ. Tất cả học sinh đều chú tâm vào bài học của mình. Thụy Du cũng nghe giảng rồi ghi chép lại một vài thứ mà cô cho là thú vị. Những kiến thức này đều đã học qua nhưng khá sơ lược, bây giờ có dịp học chuyên sâu cũng tương đối có ích.

Lúc chuông reng báo hiệu giờ ra chơi thì Tú Nhi liền dọn dẹp thật nhanh tập vở, chuẩn bị kéo Thụy Du đi tham quan trường học. Nhưng cả hai chưa kịp rời đi thì đã có một nhóm nữ sinh chặn lại. Bọn họ có khoảng bốn người đang đứng thành một hàng ở ngay lối đi ở hai dãy bàn học.

Nổi bật trong nhóm là một nữ sinh với mái tóc ngắn, hai mắt được trang điểm đậm khiến cô bạn trở nên hung dữ hơn bình thường.

— Lan Anh, là nó đó. - Một trong ba nữ sinh còn lại chỉ tay vào Thụy Du rồi quay sang nhắc nhở nữ sinh tóc ngắn.

Lan Anh nhướn mày, nhìn Thụy Du từ trên xuống dưới, khế tặc lưỡi.

— Này học sinh mới, cũng nên làm quen một tí chứ nhỉ?

Đây là tiết mục quen thuộc của lớp 11A9, một lớp học hội tụ nhiều thành phần bất hảo trong trường. Khác với những lớp khác, nơi này chiếm hơn 80% sĩ số là nữ sinh. Lí do cũng khá đơn giản. 11A9 là lớp sát vách 12A1, lớp của ba nam sinh nổi tiếng nhất trường. Đồng thời là lớp học yêu thích của các nữ sinh lớp 11. Điều đó vô tình biến nơi này thành lớp học đặc biệt, là nơi ẩn chứa những thành phần đánh đá và kiêu căng nhất, những kẻ chỉ thích dùng mọi chiêu trò để được chú ý. Ngoại trừ những học sinh được xếp lớp sẵn ngay từ đầu, số học sinh còn lại cũng không tốt đẹp là bao. Và Lan Anh thuộc nhóm thứ 2.

Câu nói mở màn quen thuộc vang lên liền thu hút sự chú ý của cả lớp. Bản tính của con người là vậy. Chỉ cần có trò vui, có náo loạn thì sẽ nhanh chóng tụ tập để hóng chuyện. Có khi còn nhân cơ hội châm dầu vào lửa. Xung quanh đã bắt đầu xuất hiện tiếng cười nhạo và bàn tán, cũng không thiếu ánh nhìn thương hại bắn về hướng này.

— Lan Anh này, nghe mấy chị bên lớp 12A1 bảo nó chỉ là người hầu ở nhà anh Dương thôi. - Một nữ sinh khác lên tiếng, không quên ném cho Thụy Du một cái liếc mắt khinh thường.

— Người hầu mà cũng được đi học sao? Bất ngờ nhỉ? Lần đầu tiên tôi được biết đó.

Lan Anh à một tiếng, gương mặt lộ rõ vẻ bất ngờ và ngạc nhiên tựa như nghe được chuyện gì thú vị lắm.

— Dù sao cũng là người hầu rồi thì cũng đã quen làm mấy việc dơ bẩn. Nếu vậy bạn không phiền nếu thay mặt cả lớp làm trực nhật chứ?

Nghe được câu này từ Lan Anh, cả lớp được một trận xôn xao. Nếu như có người trực vệ sinh dùm thì quá tốt, đỡ phải động tay động chân. Vừa mệt, lại bẩn. Bọn họ vốn không quen làm những việc như thế.

Thụy Du từ đầu đến cuối vẫn duy trì thái độ im lặng của mình. Nét mặt của cô khiến người khác cảm thấy bối rối vì họ không thể hiểu được cô đang nghĩ gì.

Buồn? Không có. Tức giận? Cũng không. Vui? Chẳng ai vui nổi trong tình huống này. Nói chung thái độ của cô rất khó hiểu, khiến người khác phải tò mò.

Thật ra Thụy Du chỉ đang phân vân và tính toán thiệt hơn ỉn. Cô không biết mình nên cư xử như thế nào mới đúng. Nếu dùng bản tính mạnh mẽ để chống lại thì có vẻ không hợp với một người hầu hiền lành. Còn nếu cứ cấn răng nhằn nhịn chịu đựng thì quá bất công cho bản thân. Đó là lí do cô vẫn không phản ứng trước những lời châm chọc của Lan Anh.

Thế nhưng những điều đó qua mắt Tú Nhi lại biến thành một ý nghĩa khác. Cô nghĩ rằng bạn mình đang sợ hãi và chịu đựng. Với cô, Thụy Du là người bạn đầu tiên ở trường mới nên cô sẽ hết lòng bảo vệ. Dù cho hành động đó gây bất lợi ỉn đi nữa.

— Cậu đừng quá đáng như thế. Là học sinh một lớp thì quyền lợi phải công bằng như nhau. Tại sao lại dồn hết công việc vào cậu ấy? Các người không thấy quá đáng sao?

Tú Nhi ngay lập tức lên tiếng bênh vực. Điều này khiến mọi người có mặt trong lớp lúc đó khá bất ngờ. Ngay cả Thụy Du cũng phải quay sang nhìn cô bạn, không rõ cảm xúc trong lòng của mình là gì? Có lẽ là xúc động và có chút gì đó biết ơn, còn có những tia hạnh phúc len lỏi.

Đây là lần đầu tiên có người lên tiếng bênh vực cô. Trên thực tế là Thụy Du không cần ai giúp đỡ và Tú Nhi thật sự cũng không thể cứu cô nhưng tấm lòng của cô bạn lại khiến cô xúc động. Thụy Du thầm nhủ trong lòng. Từ giờ Tú Nhi sẽ là bạn tốt của cô. Dù có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ cố hết sức giúp đỡ.

Lan Anh bắt chéo hai tay trước ngực, một lần nữa cười khẩy. Cô bước đến trước mặt Tú Nhi, dùng tay đẩy cô bạn về phía sau, tức giận nói:

— Vương Tú Nhi. Cậu nghĩ cậu là ai? Cậu có quyền được lên tiếng ở đây sao? Đã nhận học bổng vào trường này thì lo mà an phận học hành. Đừng lo chuyện bao đồng. Nếu không vì Mộng Thy không cho phép tôi đụng vào cậu thì cậu nghĩ mình còn ngồi được ở đây sao?

Tú Nhi bị Lan Anh đẩy ngã xuống ghế, vô tình đụng vào cô bạn đang đeo headphone ngồi sát trong tường. Thụy Du nhìn cảnh này không thể im lặng được nữa. Tú Nhi vì bênh vực cho cô mới bị người ta bắt nạt,

cô cũng không thể trơ mắt đứng nhìn.

— Đủ rồi. Không được làm phiền đến Tú Nhi.

— Tôi cứ thích thì làm sao? Hay là muốn tôi đuổi học hai người cùng một lúc?

Lan Anh hất mặt lên. Dùng bộ mặt của người bề trên nhìn xuống kẻ thấp hèn dưới chân mình mà nói chuyện.

— Một đứa là người giúp việc. Một đứa sống ở nhà thuê. Hai người cũng thật hợp nhau.

Thấy Thụy Du không lên tiếng Lan Anh liền tiếp tục. Không hề muốn buông tha.

—Ồn ào quá rồi đó.

Một giọng nói lạnh lẽo và vô cùng xa lạ bất ngờ vang lên. Ban đầu cả lớp còn hoang mang không biết là ai lên tiếng. Bởi vì đối với bọn họ giọng nói này quá mức lạ lẫm, là lần đầu tiên nghe thấy. Một lúc sau, khi mọi người đều nhận ra chủ nhân tiếng nói thì ai cũng lạnh người.

Chiếc headphone màu trắng được tháo ra. Nữ sinh ngồi cạnh Tú Nhi đảo mắt qua một nhóm học sinh đang hóng chuyện rồi dừng lại ở Lan Anh, phóng ra ánh nhìn lạnh lẽo.

Lan Anh phút chốc cứng đờ, có phần sợ hãi. Nhưng rồi cô ta cũng mau chóng lấy lại sự tự tin vốn có của mình.

— An Nhiên, chẳng phải cậu không tham gia vào những chuyện này sao?

Tính tình của An Nhiên, Lan Anh hiểu khá rõ. Người này là một kẻ ít nói, cực kì ít nói. Lại có một đôi mắt sắc lạnh chỉ cần nhìn cũng đủ dọa người. Mỗi lần lên tiếng còn khủng khiếp hơn. Cũng may rằng An Nhiên thuộc nhóm người không thích phiền phức nên chẳng bao giờ ra mặt vào những chuyện thị phi. Nếu không Lan Anh và Mộng Thy sẽ chẳng còn chỗ đứng trong khối 11 nữa.

— Các người đang gây chuyện ở địa bàn của tôi. - An Nhiên không nhanh không chậm trả lời.

— Địa bàn? Cậu xem cả lớp học này là địa bàn của riêng cậu hay sao?

Lan Anh bật cười. Bộ dạng khiêu khích nhìn An Nhiên. Tuy rằng người đối diện nhìn qua khá đáng sợ nhưng đối với một kẻ luôn đứng trên người khác một bậc như cô ta thì sẽ không bị ảnh hưởng. Bất quá khi đối đầu cùng An Nhiên sẽ mang lại cho Lan Anh cảm giác xúng tằm chứ không phải là người ở trên chà đạp kẻ yếu thế nữa.

Nhưng Lan Anh đã phán đoán nhầm về An Nhiên. Một người ít nói nhưng không hề hiền lành. Cô bạn đứng lên, khoanh hai tay trước ngực, gương mặt không biểu cảm nhìn Lan Anh. Giọng nói lạnh lẽo một lần nữa cất lên.

— Bàn tôi ngồi thuộc địa phận của tôi. Muốn gây sự mời đi chỗ khác.

— Cậu có tư cách gì...

Bốp!

Một cuốn sách dày cộm bay thẳng vào mặt Lan Anh không chút lưu tình. Trong lớp không còn bất kì âm thanh nào nữa. Hàng trăm ánh mắt chiếu vào An Nhiên, người vừa ra tay động thủ.

Hai tay Lan Anh run run ôm lấy mặt. Lực đạo này không phải dạng tầm thường. Nếu so với cú tát của Mộng Thy ngày trước chỉ có hơn chứ không hề thua kém. Đó là một cuốn từ điển dày hơn 500 trang, bìa cứng. Trọng lượng cũng không nhẹ. Vậy mà An Nhiên lại có thể ném đi một cách nhanh gọn và dứt khoát như thế, chứng tỏ không phải là người dễ bắt nạt.

Tuy rằng những người xung quanh không phải là nạn nhân nhưng chỉ cần nhìn qua gương mặt bị in dấu đỏ bầm cũng đủ biết độ sát thương của hành động vừa rồi. Hơn nữa đây còn là trường hợp đặc biệt. Như một luật lệ ngầm, học sinh trong lớp dù là những thành phần cá biệt nhất cũng không ai dám ra tay đánh người công khai trong lớp. Bọn họ đều chờ đến khi ra về rồi giải quyết bên ngoài. Trong lớp chủ yếu là mĩ mai và nói xấu sau lưng là nhiều.

Người duy nhất làm một việc ngay cả Mộng Thy nổi tiếng không coi ai ra gì cũng chưa từng dám thử thì được xem là gì? Chính là một nhân vật khủng bố, tốt nhất nên tránh xa nghìn dặm.

Phớt lờ mọi sự chú ý xung quanh, An Nhiên ngồi xuống ghế, đeo lại headphone vào, thư giãn đọc sách. Không quên kèm theo một câu giải thích cho hành động của mình.

— Đây gọi là tư cách.

Nhưng Lan Anh không cam lòng chịu thua như vậy. Cô vừa định lao tới đánh An Nhiên liền bị ba nữ sinh cùng nhóm giữ lại. Bọn họ không ngừng nhắc nhở.

— Thôi đi Lan Anh. Đừng dây vào An Nhiên. Mang họa đấy. - Nữ sinh 1 nhắc nhở.

— Gì chứ? Tổ mà sợ con đó sao? Đánh không được thì bảo Mộng Thy kêu thầy hiệu trưởng đuổi học. - Lan Anh cãi.

— Cậu không hiểu đâu. Ngay cả Mộng Thy cũng không dám đụng đến An Nhiên. Thôi về chỗ đi rồi tự mình giải thích. - Nữ sinh 2 liên tục kéo tay áo Lan Anh.

— Lần sau lời tui nó ra chỗ khác tính sổ. Đừng làm ồn trong lớp là được rồi. - Nữ sinh 3 tận tình khuyên nhủ.

Lan Anh hừ lạnh một tiếng rồi quay về chỗ ngồi. Mọi người cũng dần dần tản ra. Không khí lớp học bỗng chốc trở nên nặng nề thấy rõ. Một vài học sinh trong lớp thỉnh thoảng lén lút nhìn sang An Nhiên đầy sợ hãi. Thì ra một người mà bọn họ đã lãng quên hơn một năm nay lại là một quả bom hẹn giờ. Không biết lúc nào sẽ nổ. Cũng may là trước đây bọn họ không tìm đến mà gây chuyện.

Mặc ọi người bàn tán, An Nhiên lại tiếp tục nghe nhạc và đọc sách. Thỉnh thoảng viết vài dòng gì đó vào quyển sổ tay. Tú Nhi sau khi hoàn hồn lại liền quay sang cô nói lời cảm kích.

— An Nhiên cảm ơn cậu rất nhiều. Vì đã cứu tui mình.

— Cảm ơn cậu. - Thụy Du thật lòng lên tiếng. Nếu hôm nay không có An Nhiên cô thật sự không biết giải quyết như thế nào mới vẹn cả đôi đường.

Với thái độ biết ơn của Thụy Du và Tú Nhi, An Nhiên cũng không mấy bận tâm. Cô chỉ nhàn nhạt trả lời.

— Đừng vội cảm kích. Tôi không tốt bụng thế đâu. Nếu không phải vì quá ồn ào, tôi sẽ không lên tiếng.

Thế nhưng thái độ đó của An Nhiên cũng không làm Tú Nhi buồn, tất nhiên cũng không làm ảnh hưởng tới sự cảm kích của Thụy Du dành cho cô. Bởi vì bọn họ hiểu một điều rằng dù ục đích của An Nhiên là gì đi nữa thì cô cũng đã cứu bọn họ một lần.

Sau đó tiếng chuông kết thúc giờ giải lao cũng vang lên. Mọi thứ quay về đúng tình trạng nghiêm túc như lúc đầu.

8. Chương 7: Bí Quyết Sinh Tồn Ở Trường

Hết giờ học buổi sáng Thụy Du liền theo Tú Nhi đến canteen ngay lập tức. Từ sáng đến trưa cô vẫn không có gì bỏ bụng. Nếu không vì cãi nhau với Lan Anh chiếm hết thời gian thì cô đã không cực khổ như thế này. Với một người luôn ăn uống đầy đủ như cô thì việc nhịn ăn sáng không khác nào một cực hình. Cả người mệt mỏi vô lực, không còn chút năng lượng nào.

Lịch học một ngày của trường Royal tương đối nhẹ nhàng. Toàn bộ học sinh học chính khóa vào buổi sáng. Còn buổi chiều là thời điểm để các câu lạc bộ đội nhóm cùng nhau sinh hoạt. Với những người không tham gia bất kì nhóm nào thì có thể đến thư viện tìm tài liệu hoặc ở trong lớp học bài. Chủ yếu là sinh hoạt tự do nhưng vẫn dưới sự giám sát nhất định của đội ngũ giám thị để ngăn ngừa những hoạt động không lành mạnh tựa như hút thuốc, đánh bài...

Lúc này ở trường đang vào giờ nghỉ trưa, không gian khá yên tĩnh. Trừ khu vực canteen tương đối đông đúc thì ở mọi nơi đều vắng vẻ. Trên đường đi xuống canteen, Thụy Du nhìn thấy một vài học sinh mặc đồng

phục khác với bọn họ nên không khỏi tò mò. Về mặt kiểu dáng thì không khác với cô là bao nhưng về màu sắc thì hoàn toàn khác biệt.

— Đây Tú Nhi, những học sinh kia học cùng trường với tụi mình à? Tại sao đồng phục của bọn họ lại là màu xanh? - Thụy Du nhử vào nhóm nữ sinh đang ngồi nói chuyện dưới gốc cây rồi hỏi.

— Ừ. Bọn họ học khu B. Trường Royal có hai khu A và B. Khu A là bán trú đồng phục đỏ, khu B là nội trú đồng phục xanh. - Tú Nhi giải thích.

Thụy Du nghe xong liền nhớ lại lời của Hoàng Minh vào tối hôm qua. Qua lời nói của cậu ta quả thật có nhắc đến Royal A và Royal B, thì ra ý nghĩa là như thế này.

— Mà Thụy Du này. - Tú Nhi nói tiếp.

— Hử?

— Nếu không có chuyện gì thì đừng để ý tụi bên khu B. Tụi nó tính cách dữ dằn, lỡ chẳng may lại gây chuyện hiểu lầm gì đó phiền phức lắm. Không khéo hai khu đánh nhau mất.

Tú Nhi vừa nói vừa làm động tác run rẩy để chứng minh độ chân thật trong lời nói của mình.

— Nghiêm trọng vậy à? - Thụy Du nghi ngờ. Sẽ không khủng khiếp như vậy chứ.

— Ừ. Chẳng biết hai khu thù ghét nhau từ lúc nào nhưng là kiểu không đội trời chung ý. Đáng tiếc lại sinh hoạt cùng một mái trường. Hơn nữa người đứng đầu bên khu B nhìn khủng bố hơn ba anh đẹp trai bên 12A1 nhiều. Bên khu tụi mình, anh Dương, anh Minh, anh Thiên đứng đầu đều khá thân thiện không như Khải Ân bên khu B. Cậu ta bằng tuổi tụi mình mà đã leo lên đứng đầu 3 khối. Lúc nào cũng dùng bạo lực để giải quyết. Sợ lắm.

Tú Nhi lo bạn mình gặp phiền phức nên dùng tất cả những thông tin mà mình biết tận tình giải thích, khuyên nhủ. Thụy Du cũng không hề phụ lòng Tú Nhi. Cô đem tất cả mọi thứ ghi nhớ kỹ trong đầu để không gây chuyện. Cô cũng nghe đến tên Khải Ân qua lời nói của Nhất Thiên tối hôm qua. Chắc hẳn là thủ lĩnh bang Demons đại diện cho Royal B. Dùng bạo lực để giải quyết vấn đề không phải là một lãnh đạo tốt. Chắc chắn rất độc đoán và kiêu ngạo. Thụy Du cảm thấy cậu chủ Đình Dương nhà mình cùng đồng bọn vẫn tốt đẹp hơn nhiều.

Khi hai người đến canteen thì số học sinh đang dùng bữa không đông lắm. Tú Nhi kéo tay Thụy Du đến một quầy phục vụ ở cửa ra vào rồi nhanh nhẹn nói với nhân viên đang đứng ở quầy.

— Vương Tú Nhi và Vũ Thụy Du 11A9 ạ.

Người nhân viên nọ nghe xong liền đặt lên bàn hai tờ giấy nhỏ màu vàng, vui vẻ nói.

— Phiếu ăn của hai em đây. Dùng bữa ngon miệng.

— Em cảm ơn chị.

Tú Nhi dường như vô cùng quen thuộc với thủ tục này liền cầm lấy phiếu ăn rồi kéo tay Thụy Du đến khu vực nhận cơm. Thực đơn ở trường vào buổi trưa vô cùng phong phú. Theo thứ tự sắp xếp hôm nay là món Hàn nên từ đầu đến cuối đây là các món ăn truyền thống của Hàn Quốc như cơm trộn, bánh gạo, Kimbap, canh Kim chi, thịt nướng các loại... Khiến một người nhịn ăn cả buổi như Thụy Du nhìn không chớp mắt.

— Hơn một tuần rồi chưa ăn lại món Hàn, ăn món nào trước ta. Thụy Du, cậu thích ăn gì? - Tú Nhi nhìn tới nhìn lui một lượt, vô cùng khó khăn để quyết định.

— Cơm trộn đi. - Thụy Du chọn đại một món. Cô đã quá đói để suy nghĩ chọn lựa.

— Cô ơi cho con hai phần cơm trộn ạ.

Tú Nhi nói với nhân viên nhà bếp rồi cầm phiếu ăn đi nhận cơm. Sau đó cả hai đi ngang qua tủ mát để lấy nước uống rồi mới chọn bàn ngồi.

— Canteen trường... có vẻ hoành tráng nhỉ?

Thụy Du vừa ăn vừa cảm thán. Cô quả thực bị chấn động. Đây là canteen trường học hay là nhà hàng năm sao vậy? Từng dãy bàn ghế xếp ngay ngắn, xung quanh bốn bức tường là các quầy lấy thức ăn xếp san sát nhau. Còn có cả hai tủ mát để nước uống và một tủ đông đựng kem. Quá mức phô trương rồi.

— Phải như thế này mới đáng với số tiền học sinh đã đóng vào chứ. May mà mình vào theo diện học bổng nếu không chắc là việc một đời cũng không đủ trả học phí một tháng. - Thấy Thụy Du hoang mang, Tú Nhi vô cùng tốt bụng giải thích rõ ràng.

Thụy Du nghe xong chẳng hiểu sao lại bị ghen khiến Tú Nhi giật mình hoảng sợ liền vỗ lưng cho cô.

— Cậu sao vậy? Ăn uống cẩn thận chứ.

Nhận lấy ly nước từ tay cô bạn, Thụy Du uống từng ngụm, từ từ khôi phục trạng thái bình thường. Nếu như thế chẳng lẽ ba mẹ Đình Dương phải chi ra một khoản tiền khổng lồ để cho cô vào học hay sao? Cô nhớ tiền thanh toán ột nhiệm vụ cũng không rẻ, còn cộng thêm số tiền học phí này cũng không biết nhiều đến mức nào. Như vậy càng khiến trách nhiệm của Thụy Du với Đình Dương càng trở nên nặng nề. Trong bối cảnh an toàn ở hiện tại, cô cũng không giúp được gì cho hắn, như thế thật uổng phí bạc tiền ba mẹ hắn bỏ ra. Cô cảm thấy muôn phần áy náy. Thở dài một tiếng, Thụy Du quyết tâm sẽ trở thành một người hầu tốt, chăm sóc chu đáo cho cậu của mình.

— Cậu còn khó chịu không? - Tú Nhi lo lắng hỏi.

— À hết rồi. Cảm ơn cậu.

— Làm mình sợ quá.

Thụy Du đảo mắt nhìn quanh, tìm cách đổi chủ đề. Con gái ngồi một chỗ với nhau mà không có chuyện gì để nói sẽ rất nhàm chán.

— Bạn cùng bàn với tụi mình tên An Nhiên à? - Cuối cùng cô cũng tìm được chuyện để nói.

— Ừ. Mà cậu đừng để ý đến lời cậu ấy nói lúc nãy. Tính tình An Nhiên kì lạ như vậy đó. Cậu ấy không bao giờ nhận mình là người tốt đâu nhưng mình thấy cậu ấy còn sống thật hơn mấy người khác nhiều. Hơn nữa trong lớp cũng chỉ có cậu ấy là không cô lập mình. À còn có cậu nữa Thụy Du à.

Tú Nhi nói một hồi liền dừng lại. Ánh mắt cô tản ra nét buồn man mát. Vẽ lặc quan, yêu đời lúc đầu đã biến mất hoàn toàn chỉ còn lại sự cô đơn và lạc lõng.

— Chỉ vì mình nhà nghèo hơn bọn họ.

Sau khi ăn xong, Tú Nhi mở lon nước trái cây ra nhưng chần chừ mãi không uống. Cô chống cằm, xoay lon nước ánh mắt hướng về những thông tin ghi trên thân lon nhưng suy nghĩ lại ở một góc khác.

— Buồn gì chứ. Bây giờ có mình là bạn cậu rồi.

Kéo lon nước về phía mình để thu hút sự chú ý của Tú Nhi, Thụy Du vui vẻ nói. Cô đổi lon nước trái cây của bạn mình thành một hộp sữa tươi.

— Ừ. Không buồn nữa. Cậu có vẻ còn khó khăn hơn mình. Ở nhà Đình Dương cậu sống có cực khổ không?

Với sự quan tâm của Tú Nhi, Thụy Du cũng không biết nên đáp lại như thế nào cho phải. Thật sự là cô khá sung sướng. Ngoài một số việc nội trợ thông thường thì cũng không phải làm gì nặng nhọc. Hơn nữa Đình Dương chỉ xem cô như là không khí, nên đương nhiên sẽ không làm khó dễ. Thật sự cuộc sống này vô cùng an nhàn và thoải mái.

— Không đâu. Anh Dương không để ý nhiều thứ nên cũng thoải mái.

— Ừ. Cũng phải.

Tú Nhi gật đầu đồng ý. Cũng không hỏi nhiều hơn. Thụy Du ngồi không có việc gì làm đành nghịch lon nước một lúc, bỗng nhiên cô nhớ ra chuyện gì đó liền hỏi.

— Cậu biết Mộng Thy là ai không?

Nhân vật con gái thầy hiệu trưởng này Thụy Du cũng nghe Lan Anh nhắc tới nhưng không biết vì sao đến giờ vẫn chưa gặp mặt. Nhắc tới Mộng Thy, thái độ của Tú Nhi bỗng nhiên trở nên gượng gạo nhưng đó chỉ là một sự biến đổi rất nhỏ mà Thụy Du không dễ dàng nhận ra.

— Cô ta là hot girl đấy. Tai tiếng chồng chất. Mà cả tuần nay bỗng dưng nghỉ học chẳng hiểu vì sao. - Tú Nhi bĩu môi, thể hiện rõ sự chán ghét.

— Tai tiếng gì vậy? Kể mình nghe được không?

Sự thật chứng minh, tính hiếu kì của con gái chiến thắng tất cả. Thế nào là tình bạn tốt đẹp giữa hai cô gái? Đó là không nói xấu nhau mà cùng nhau nói xấu đứa khác. Và Tú Nhi và Thụy Du thật sự đã trở thành bạn tốt.

— Cậu không tin được đâu. Chẳng có ai như cô ta cả. Cùng một lúc đây đưa tình cảm với cả ba anh hoàng tử khu A tụi mình. Kể cậu nghe. Lúc trước nhé cô ta là người yêu anh Minh. Anh Minh siêu galant lại còn tốt bụng dễ mến thế nhưng cô ta lại phản bội anh Minh, công khai theo đuổi anh Dương. Mà trong khi đó anh Dương với anh Minh lại là bạn thân. Trong lúc theo đuổi anh Dương thì cô ta lại công bố anh Thiên là vị hôn phu của mình. Thật chẳng biết trong đầu cô ta nghĩ cái gì nữa.

Thụy Du nhất thời không biết nói gì. Quả nhiên là tai tiếng chồng chất. Nghe xong đã cảm thấy rối rắm và phát hoảng. Làm sao có thể một lúc mà gây dựng mối quan hệ với cả ba người thế kia. Còn tin sốt dẻo nhất là chuyện vị hôn phu Nhất Thiên. Thụy Du thất sự muốn cười nhưng đành phải nén lại.

— Thật là quá... tầm cỡ.

Không biết dùng từ nào để diễn tả cho sự xúc động của mình, Thụy Du đành nói bừa một từ. Thật sự là một thử thách lớn với vốn từ của cô mà.

— Chưa hết đâu. Tiếp này. Cậu nên cẩn thận với cô ta nhé. Mộng Thy không để yên cho bất kì nữ sinh nào đến gần anh Dương của cô ta đâu. Cô ta sẽ làm khó cho đến khi nào nữ sinh đáng thương đó chuyển trường thì thôi. Mình thật sự lo cho cậu.

— Bộ không có cách nào đánh lại sao?

Thụy Du thắc mắc. Cuối cùng cô cũng hiểu rõ ẩn ý trong lời thầy hiệu trưởng. Thì ra ông đã sớm nhìn thấu mọi chuyện và cầu tình trước cho Mộng Thy. Mong cô sẽ nhẹ tay với cô ta một chút. Quả thật là một người bố thương con, thương đến mức biến nó thành hư hỏng bất trị. Nhưng có lẽ ông đã lo quá xa. Bởi vì Thụy Du chưa chắc đã đánh lại. Một phần vì không thể dụng võ thứ hai là vì cô muốn thử chịu trận xem thử bị một nữ sinh đánh là như thế nào. Suy nghĩ khác người của Thụy Du đã sắp thức tỉnh.

— Cậu mà đánh lại thì sẽ bị đuổi học. Cha cô ta là hiệu trưởng đó. Ở trường này thì chỉ có những gia đình có thế lực cực kì lớn mới áp đảo được thầy hiệu trưởng thôi. Số lượng đó không nhiều đâu. Như nhóm anh Dương này, một vài nam sinh lớp khác. Còn nữ sinh chỉ có mỗi An Nhiên. Mà cậu ấy thì thuộc nhóm người “dù trời sập cũng đừng làm phiền tôi”. Vì thế Mộng Thy mới có cơ hội làm mưa làm gió. Lan Anh được xem là cấp dưới của cô ta.

— Cậu... biết nhiều nhỉ?

Thụy Du không khỏi ngạc nhiên. Lượng thông tin mà Tú Nhi cung cấp cho cô quả thật là rất nhiều.

Hai người cùng nhau mang mâm cơm, dưa, dưa muối đến vị trí quy định. Sau khi rửa tay sạch sẽ, Tú Nhi giả vờ thần bí ghé sát tai Thụy Du thì thầm như nói một bí mật vô cùng quan trọng.

— Đây được xem là bí quyết giúp cậu sinh tồn ở trường đấy. Biết hết những thông tin này mới tìm được cách cư xử phù hợp mà bảo vệ bản thân chứ.

— Thì ra quan trọng như vậy.

9. Chương 8: Café

Buổi chiều, Đình Dương chờ Thụy Du rời trường trong ánh mắt ghen tị của nhiều người. Bất quá điều đó cũng không làm hắn để tâm là bao. So với lúc sáng thì tình hình của cô tốt hơn rất nhiều, không hề bị sự bất ngờ làm cho suýt ngã nữa.

Về tới nhà, Đình Dương không lên phòng ngay mà lượn vào nhà bếp một chuyến để uống nước. Trước khi bước lên cầu thang hắn liền quay lại dặn dò Thụy Du đang bận rộn quét nhà. Vẫn là tông giọng nhàn nhạt như cũ.

— Về sau cứ 7 giờ tối tôi sẽ ăn cơm. Cứ canh giờ mà chuẩn bị.

— Dạ, em đi làm cơm ngay đây.

Thụy Du ngoan ngoãn trả lời rồi lại tiếp tục công việc của mình. Trong lòng luôn tự nhắc nhở bản thân phải là một người hầu tốt. Nếu không thì cô sẽ rất áy náy với ba mẹ Đình Dương. Tiền họ trả cho tổ chức là để cô bảo vệ hắn nhưng còn số tiền họ bỏ ra ở Royal xem như bù cho thân phận người hầu của cô đi. Dù sao hưởng thụ tiền của người khác mà không có hồi đáp phù hợp cũng không phải là cách sống của cô.

Bằng động tác thuần thục, chẳng mấy chốc Thụy Du đã nấu xong bữa tối. Sau đó cô liền trở về phòng làm bài tập. Nhìn qua thật giống cuộc sống của một học sinh bình thường.

Lượng bài tập về nhà tương đối nhiều nhưng buổi chiều Thụy Du đã hoàn thành hơn một nửa ở trường. Bây giờ chỉ còn lại bài tập tiếng Anh. Với hơn 10 năm dùng tiếng Anh như một loại ngôn ngữ giao tiếp chính thức thì đồng bài tập này cũng không làm khó được cô. Khi Thụy Du vừa làm xong bài tập thì cũng đã gần 7 giờ. Cô lại tắt bật chạy ra phòng ăn để dọn cơm.

Vừa sắp xếp các món ăn ra bàn, Thụy Du vừa mông lung nghĩ ngợi. Hình như cuộc sống này của cô đặc biệt tốt đẹp và thoải mái. Dù có hơi bận rộn một chút. Nếu cứ mãi duy trì cũng không khá tốt.

Bữa cơm tối của Đình Dương và Thụy Du diễn ra trong không khí yên lặng tuyệt đối. Nếu ngày hôm qua hắn lên tiếng rủ cô tới ăn cùng thì hôm nay đến một cái liếc mắt cũng lười cho nói gì lên tiếng.

Tối nay Đình Dương không ra ngoài đánh nhau nữa mà chỉ nhốt mình trong phòng, làm gì không rõ. Thụy Du cũng tranh thủ thời gian rảnh rỗi của mình để học pha cafe trên mạng.

Mọi người ai cũng nghĩ pha cafe là một việc vô cùng đơn giản, nhưng đó là với cafe đen thông thường. Còn với một số loại khác thì cũng cần có một ít kĩ thuật. Không biết là may mắn hay xui xẻo, loại Đình Dương thích uống không đơn giản là cafe đen bình thường.

Sau hơn một tiếng đồng hồ chật vật pha pha chế chế Thụy Du cũng cho ra tác phẩm đầu tiên của mình. Cô loay hoay tới lui để trang trí rồi bần thần ngắm nhìn. Liệu nên mang lên phòng cho Đình Dương nếm thử hay không? Nếu như nó quá tệ chắc cô xấu hổ đến chết mất. Còn nếu nó tạm ổn thì tốt rồi. Thụy Du cầm tách cafe trên tay, vừa bước đến cầu thang lại lùi bước, sau đó thì tiến lên. Lòng vòng qua lại một hồi cô đã đứng trước cửa phòng Đình Dương.

Cô đưa tay gõ cửa như một phép lịch sự tối thiểu.

— Em vào trong được không?

— Vào đi.

Thụy Du đặt câu hỏi hơn năm phút bên trong mới có hồi âm. Cô hồi hộp mở cửa bước vào. Đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng riêng của Đình Dương. Trong phòng được bài trí khá đơn giản. Ở giữa phòng là một chiếc giường đơn vừa phải. Gần cửa sổ là bàn học cùng một dàn máy tính được đầu tư cỡ khủng kèm theo một kệ sách khổng lồ cao ngất bên cạnh. Ngoài ra cũng không có gì thêm. Toàn bộ căn phòng được trang trí theo tông màu trắng đen xám, khiến Thụy Du có cảm giác mình vừa bước chân vào chiều không gian khác trong những thước phim không màu vào thời kĩ thuật điện ảnh chưa phát triển.

Lúc này Đình Dương đang ngồi ở bàn học. Hắn dựa người vào chiếc ghế xoay thoải mái. Một tay rê chuột trên màn hình, một tay cầm bút chì chấm nhẹ xuống tờ giấy A4 trên bàn. Ánh mắt vô cùng tập trung, chân mày hơi nhíu lại như đang phân vân một điều gì đó.

Thụy Du thấy vậy cũng không dám làm phiền. Cô lẳng lặng mang tách cafe đặt ở một chỗ còn trống trên bàn học rộng lớn. Tiếng động do li tách chạm xuống mặt bàn bằng gỗ dù rất nhỏ nhưng vô tình khiến Đình Dương giật mình. Hắn rời mắt khỏi máy tính, liếc mắt lên nhìn Thụy Du. Đến lúc này hắn mới nhớ ra mình vừa lên tiếng đồng ý cho vô vào phòng.

— Có việc gì sao?

Thụy Du nhanh chóng lắc đầu. Cô vội vàng giải thích.

— Không có gì. Em thấy anh thích uống cafe nên làm thử một tách. Em để ở đây thôi. Anh cứ làm việc tiếp đi.

Nói rồi Thụy Du nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng. Không muốn ở lại làm phiền lâu hơn nữa. Vừa đi đến cửa đã có một giọng nói giữ cô lại.

— Đây...

Đình Dương gọi một tiếng rồi ngừng. Biểu tình lạnh nhạt của hắn có phần dao động, có gì đó như là bối rối. Cũng phải, là vì hắn không biết tên của cô gái này, chính xác hơn là không nhớ, ngay từ đầu đã không quan tâm. Để rồi bây giờ lúc muốn gọi cô lại thì cũng không thể gọi tên người ta một cách đàng hoàng.

Thụy Du dừng bước, quay người nhìn Đình Dương đầy khó hiểu. Cũng không vì một chữ không đầu không cuối của hắn làm cho phiền lòng. Có lẽ cô tự cho rằng mình hiểu được một phần nào tính cách của hắn nên với những chuyện nhỏ nhặt sẽ không chi li tính toán. Tựa như lúc này, Thụy Du không suy nghĩ phức tạp rồi tự mình đoán mò lung tung. Với cô, Đình Dương là người không có nhiều tình cảm. Và lúc gọi người khác cũng thế. Một chữ là đủ rồi.

Ánh mắt cô bị thu hút bởi tách cafe ban nãy đang yên vị trên tay Đình Dương. Hắn đã uống thử rồi? Thụy Du vô cùng bất ngờ. Không nghĩ Đình Dương sẽ uống ngay lập tức như thế. Nếu đã thử rồi mà gọi cô quay lại chẳng lẽ là vì hương vị của nó vô cùng tệ? Phút chốc cô cảm thấy mình thật thất bại.

— Từ giờ mỗi ngày đều pha cafe cho tôi đi.

— Sao ạ?

Thụy Du vì quá ngạc nhiên nên nhất thời bị mất hồn, không dám tin vào những gì mình vừa nghe nên vô thức hỏi lại.

— Vị rất tốt. Về sau ngày nào đều pha một tách giống vậy được không? - Đình Dương nhắc lại một lần nữa. Hắn sợ rằng lời nói của mình quá mức khó hiểu nên kiên nhẫn giải thích.

— Tất nhiên là được rồi.

— Cảm ơn.

— Nhiệm vụ của em mà. Anh làm việc tiếp đi. Em ra ngoài đây.

Với sự thành công ngoài mong đợi ngay từ lần đầu tiên thử nghiệm khiến Thụy Du vui vẻ mãi không thôi. Nó mang đến cho cô cảm giác thành tựu và hài lòng khó tả. Cô cứ thế ôm sự phấn khích của mình chìm vào giấc ngủ.

Đến khuya, Đình Dương vẫn chưa rời khỏi bàn học. Trên màn hình lúc này là một bản kế hoạch hồi phục và phát triển của một công được trình bày dưới định dạng Power Point. Trên tờ giấy A4 lúc này là vô số các dòng ghi chú nhỏ, những con số và biểu đồ minh họa. Hắn không chỉ đơn giản là học, mà là làm việc, như những lời Thụy Du đã nói lúc này.

Danh tiếng của Đình Dương ở trường Royal không phải là hư danh, cũng không dừng lại ở ngoại hình và gia thế còn phải kể đến năng lực. Hiện tại hắn đang tham gia một cuộc thi tìm kiếm những học sinh cấp ba có tố chất trở thành doanh nhân thành đạt trong tương lai. Ở những thử thách trước, hắn có thể dễ dàng vượt qua không tốn nhiều sức lực nhưng càng về sau đề càng khó. Tựa như bản kế hoạch tối nay hắn làm. Với chủ đề “biện pháp hồi sinh một công ty đang ở bờ vực phá sản” là một thử thách khó. Hắn phải mất vài ngày mới hoàn tất.

Bài chuẩn bị cho phần dự thi đã chuẩn bị xong cũng là lúc tách cafe trên bàn cạn sạch. Đình Dương nhớ lại hương vị cafe lúc nãy, có chút luyến tiếc. Hắn không phải là kẻ nghiện cafe, chỉ là yêu thích thông thường mà thôi. Lúc trước khi còn rảnh rỗi, hắn thường ghé qua những nhãn hiệu cafe có tiếng tăm để thỏa mãn sở thích của mình. Dạo gần đây, hắn càng ngày càng bận không có thời gian phục vụ thú vui này nữa. Nhưng sở thích thì vẫn mãi mãi còn đó. Đình Dương không có cách nào để thỏa mãn đam mê của mình nên đành phải tự pha chế. Tuy nhiên thành quả không khiến hắn vừa lòng chút nào. Cho đến ngày hôm nay hắn thật sự rất thích vị cafe của Thụy Du mang đến.

Đình Dương lưu lại bài rồi tắt đèn, chuẩn bị đi ngủ. Bỗng dưng có điều gì đó thôi thúc hắn lấy điện thoại gọi ẹ mình. Nhưng đầu dây bên kia chỉ là những tiếng Tút dài vô tận, mãi không có hồi âm. Đình Dương chán nản nằm lục lại tin nhắn của mình với mẹ lúc sáng. Tìm mãi cho đến khi nhìn thấy ba chữ Vũ Thụy Du. Hắn nhắm lại trong đầu một lần để ghi nhớ. Dù sao thì gọi bằng tên vẫn tốt hơn một chữ “Này” rất nhiều.

10. Chương 9: Người Quen Cũ

Qua hơn một tuần học tập, Thụy Du vẫn không có cơ hội diện kiến nhân vật đầy tai tiếng Mộng Thy nên tạm thời cuộc sống học đường cũng xem như là vui vẻ. Kể từ sau lần bị An Nhiên ném từ điển vào mặt, Lan Anh cũng không đến làm phiền cô nữa. Không rõ là vì sợ hay là đang chờ thời cơ tốt. Thật ra cô ta muốn đánh cô cũng không phải là không có cách, chỉ lần tránh xa “lãnh thổ” của An Nhiên là ổn rồi. Nhưng cuối cùng thì Lan Anh cũng không có hành động gì nổi bật. Cùng lắm là một vài ánh mắt khinh thường mà thôi.

Một tuần kéo theo nhiều sự thay đổi to lớn trong tập thể học sinh của Royal A. Nhiều nữ sinh dần dần nhận ra rằng người hầu của Đình Dương ngoài việc cùng đi học với hắn ra thì cũng không hề có âm mưu giành giật người trong mộng của họ nên dần dần nơi lồng cảnh giác.

Thậm chí có vài người còn hẹn gặp cô để cùng nhau bàn luận về sở thích và thói quen sinh hoạt của Đình Dương. Với trường hợp này, Thụy Du có chút bất đắc dĩ, không đành lòng mà bán đứng cậu chủ của mình vào tay người hâm mộ cuồng nhiệt. Cô cũng thật tội nghiệp, không có cách nào từ chối sự tấn công của những người kia nên đành phải buông kiếm đầu hàng từ sớm.

Những thông tin mà Thụy Du khai ra cũng không đáng giá là bao nhưng đối với những nữ sinh hâm mộ hắn là vô cùng có giá trị. Tựa như Đình Dương thuộc nhóm máu A, ở nhà thường mặc quần thể dục và áo phông, thích màu đen và xám ... Riêng về sở thích uống cafe thì Thụy Du không nói. Cô muốn giữ làm của riêng để phục vụ riêng cho hắn. Nếu như chuyện này ai cũng biết rồi đổ xô đi học pha chế để tìm cách lấy lòng Đình Dương thì ước mơ làm một người hầu tốt của cô sẽ tan tành mây khói.

Hôm nay là một buổi tối thứ bảy khá đặc biệt, là thời điểm ba người Đình Dương, Hoàng Minh và Nhất Thiên tụ tập cùng nhau để xem thể thao, chơi game,... Làm những thứ một nhóm con trai chơi chung với nhau thường làm.

Lúc này người khổ nhất không ai ngoài Thụy Du. Sau khi kết thúc giờ học cô lại phải tắt bật chạy đi mua nguyên liệu nấu ăn vì thức ăn dự trữ trong tủ lạnh trước đó đã cạn sạch từ lâu. Vừa về đến nhà lại phải nhanh chóng chuẩn bị bữa tối mang lên tận phòng cho bọn họ.

Chiều nay Hoàng Minh và Nhất Thiên sau khi tan trường không về nhà mà qua ngay nhà Đình Dương với lịch trình đã được lên lịch sẵn. Thụy Du vừa làm thức ăn vừa suy nghĩ sâu xa. Cô thật tò mò khi con trai ở chung với nhau sẽ làm gì.

Sau khi nấu ăn xong, cô liền sắp xếp từng món ăn ra một chiếc mâm lớn, chuẩn bị mang lên phòng Đình Dương như hắn đã dặn dò sẵn. Thụy Du nhìn hàng loạt món ăn trước mắt không khỏi cảm thấy đau đốn trong lòng. Nhiều như thế này có khi cô phải mang đến hai lần mới hết, lên xuống cầu thang liên tục hai lần, chẳng khác nào hành xác.

Trong lúc Thụy Du đang âm thầm thương tiếc cho đôi chân yếu đuối của mình thì Hoàng Minh đã bước vào nhà bếp tự lúc nào. Cậu đi đi lại lại một hồi vẫn không tìm thấy thứ mình muốn đành tiến đến chỗ cô gái đang đứng bất động gần bàn ăn khiến người nào đó đang mất hồn khẽ giật mình.

— Anh chỉ muốn hỏi nước uống để chỗ nào mà thôi.

Hoàng Minh thấy Thụy Du giật mình thì cũng áy náy nên đành biện minh. Lúc trước cậu khá thông thạo mọi vị trí trong nhà Đình Dương nhưng chẳng hiểu vì sao dạo gần đây lại có sự thay đổi trong cách bài trí. Có lẽ là do cô hầu mới này.

— Anh muốn uống bia hay nước ngọt?

— Nước ngọt đi. Anh không thích uống bia cho lắm. Để anh lấy luôn cho hai thằng kia.

Thụy Du nghe xong liền gạt đầu rồi đến tủ lạnh lấy ra vài lon Coca cho Hoàng Minh mang đi. Còn cô thì tiếp tục quay về bàn ăn và tiếp tục tiếc thương số phận của mình. Thể lực của Thụy Du tương đối tốt nhưng vì đã lâu không hoạt động nên nhất thời yếu đi một phần, nên lúc cầm mâm cơm lớn trên tay có hơi run rẩy.

Hoàng Minh đi được nửa đường bỗng dừng nhớ ra rằng mình đã lấy thiếu một lon nên liền quay lại. Đúng lúc đó cậu liền nhìn thấy một màn chật vật của Thụy Du. Bản tính Galant có sẵn trong cậu ngay lập tức trỗi dậy.

— Đưa đây để anh mang lên dùm cho. Em chuẩn bị thêm đá cho anh đi.

Không đợi cô có đồng ý hay không, Hoàng Minh đã nhanh chóng đoạt mâm cơm trên tay cô rồi đi thẳng một mạch lên lầu. Đợi bóng cậu đã khuất trong tối, Thụy Du mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra. Cứ thế mà bị cướp đồ mất rồi. Nhưng đã có người giúp đỡ thì tại sao cô lại không hưởng thụ. Cô tươi cười vui vẻ rồi bắt đầu chuẩn bị nước uống rồi mang mâm cơm còn lại lên phòng. Lời đồn về Hoàng Minh cũng hoàn toàn chính xác. Galant, tốt bụng, dễ gần. Nhưng không biết vì sao Mộng Thy lại phản bội cậu ta. Thụy Du xấu xa nghĩ rằng Mộng Thy thật sự bị vấn đề về việc suy nghĩ và nhận thức.

Khi lên tới phòng Đình Dương thì tất cả những gì Thụy Du tò mò từ trước đều được giải đáp. Ở bàn học ngoài dàn máy tính mà bình thường hẳn dùng để học thì còn hai chiếc laptop khác bên cạnh đang mở cùng một Game 3D mô phỏng. Thì ra bọn họ tụ tập là để cày Game cùng nhau. Thật ra chuyện này khá bình thường nhưng với Thụy Du thì tương đối mới mẻ. Là lần đầu tiên cô được nhìn thấy. Có lẽ vì môi trường sống trước kia của cô hơi đặc biệt nên với những tình huống thông thường này thì khá tò mò.

— Em xuống ăn cơm đi. Lát nữa ăn xong tôi tự mang xuống.

Đình Dương lên tiếng nhắc nhở trong khi hai mắt vẫn dán chặt vào màn hình. Nhân vật của Nhất Thiên bỗng dưng bị đánh chết bất ngờ khiến cậu không kiềm chế được tức giận mà buông một lời chửi thề.

— Shit.

— Bình tĩnh. Còn những trận sau phục thù lo gì. - Hoàng Minh an ủi.

Thụy Du nghe Nhất Thiên chửi thề thì môi hơi nhếch. Hành động này vô tình lọt vào mắt của kẻ vừa thua cuộc liền biến thành sự khinh thường và chế nhạo. Cậu bốc hỏa, liếc mắt nhìn cô đầy cảnh cáo. Mỗi khi gặp mấy cái chuyện này với cô.

“Nhìn cái gì. Đi ra ngoài.”

Sau khi ném cho Nhất Thiên ánh mắt đầy chán ghét, Thụy Du lại khôi phục bộ dáng vô tội của mình, Dạ một tiếng với Đình Dương rồi rời khỏi phòng.

Không lâu sau trong lúc Thụy Du đang dọn dẹp lại nhà bếp thì bọn Đình Dương chia nhau mang bát đĩa xuống sau đó bọn họ tập trung ở phòng khách chờ xem đá banh tối hôm nay. Sau khi chắc chắn rằng Đình Dương và Hoàng Minh đang tập trung xem phim chờ đến trận đấu thì Nhất Thiên mới yên tâm bước đến đứng cạnh Thụy Du. Cậu huých tay cô, làm ra bộ dạng thân mật.

— Này giận à? Ai bảo lúc này em cười anh làm gì.

— Tôi nghĩ chúng ta không quen biết nhau.

Thụy Du vô cùng nghiêm chỉnh nói lại. Cô không thèm để tâm đến Nhất Thiên đang đứng bên cạnh mà tập trung vào công việc của mình.

— Kay. Sáu tháng không gặp đã quên anh rồi? Chúng ta đã bao lần cùng sinh ra tử. Em còn nhớ lần anh vì trả thù cho em mà bị phạt chạy hơn 10 vòng trong phòng tập...

Nhất Thiên làm ra vẻ đau lòng vô hạn rồi liên tiếp khơi gợi kỉ niệm với phóng đại quá mức làm Thụy Du không khỏi nhũn mày. Cùng sinh ra tử? Bất quá là mấy lần cùng nhau chạy vòng vòng trong rừng mà thôi. Còn vì cô mà chịu phạt thì chắc chắn là chém gió quá đà. Rõ ràng cậu ta là người được lợi nhất trong vụ đó. Trả thù dùm cô chỉ là một cái cớ, chủ yếu là lợi dụng cơ hội đánh người. Mỗi quan hệ lúc trước giữa Thụy Du và Nhất Thiên không phải là quá sâu sắc nhưng tuyệt đối không hề đơn giản bình thường.

— Đủ rồi.

Thụy Du chịu không được gằn lên từng tiếng. Nhất Thiên nghe đến đây thì cũng biết rằng cô tạm thời đã không còn giận nữa nên liền thay đổi thái độ.

— Đã lâu không gặp, Kaylee. Lần này bảo vệ ai thế?

— Anh nghĩ tại sao em phải làm giúp việc ở nhà này? - Thụy Du hơi nhướn mày nhìn sang Nhất Thiên.

— Gì chứ? Đình Dương sao?

Nhất Thiên không tin vào những gì mình nghe được liền hỏi lại. Tuy nhiên cậu cũng tự động giảm bớt âm lượng qua lời nói của mình. Tuy nhiên sự bất ngờ vẫn không hề che giấu.

— Thật ra thì nhiệm vụ lần này chỉ mang tính hình thức, em cũng không cần phải làm gì. Rất an toàn. Em có cảm giác rằng mình sang Việt Nam chỉ để làm người hầu. Còn anh thì sao, tại sao lại thành bạn thân Đình Dương thế này? Lại còn có vợ.

Thụy Du giải thích rồi hỏi ngược lại. Cô cũng thật sự tò mò.

Thái độ của Nhất Thiên từ từ biến đổi theo nhiều giai đoạn khác nhau. Đầu tiên là vẻ bất đắc dĩ, sau đó là trở nên bi thương tột cùng. Bước cuối là thở dài đầy bất lực. Cậu bước tới tủ lạnh, lấy ra một chai nước uống một hơi rồi làm ra vẻ trầm tư, khó chịu biện minh.

— Con nhỏ điên khùng đó không phải vợ anh.

Thụy Du nghe xong khẽ gạt đầu. Tự hiểu “con nhỏ điên khùng” đó là Mộng Thy.

— Chẳng qua là năm xưa ông nội anh có nợ ông nội cô ta một ân huệ. Bây giờ là lúc để trả. Ông nội anh dùng công ti riêng của mình để cầm cự công ti của ông nội cô ta đang tuột dốc. Đã thế còn nhận lời tìm người bảo vệ cho cháu gái của ông ta khỏi bị bọn giang hồ trả thù vặt. Ban đầu anh rất anh dũng chống đối không làm vì nhiệm vụ lần này thật sự quá tầm thường. Nhưng sau đó lỡ tay phá hỏng một số thứ nên bị phạt, ném thẳng tay sang Việt Nam luôn.

— Rốt cục là anh đã phá hỏng cái gì?

— Phòng thí nghiệm số 1.

— Đáng đời.

Thụy Du lạnh lùng ném cho Nhất Thiên hai chữ rồi chuẩn bị về phòng. Nhưng rồi bỗng dưng cô dừng lại, có một điều vẫn chưa rõ.

— Còn việc kết thân với Đình Dương, Hoàng Minh thì sao?

— Cái đó là tình cờ thôi. Với lại bọn họ rất hợp tính anh. À còn nữa. Sau này cần giúp đỡ gì cứ nói một tiếng. Anh rất rảnh. Không cần để mắt tới con nhỏ điên khùng kia nhiều. Cô ta bị trả thù cũng đáng.

Bỗng nhiên Thụy Du cảm thấy Mộng Thy thật đáng thương. Bị người ta ghét đến thế là cùng. Nếu cô bị nhiều người căm ghét như thế thì đã không chịu đựng được thế mà người kia vẫn sống vui vẻ qua ngày. Thật khiến người ta vừa thương cảm vừa ngưỡng mộ.

— Khi nào nhóm mấy người chuẩn bị đi đâu thì nhắn tin báo em một tiếng được rồi. Số điện thoại như cũ.

Nói xong Thụy Du bỏ vào phòng. Nhất Thiên thấy không còn gì để làm trong nhà bếp nữa cũng rời khỏi. Khi cậu ra đến phòng khách thì thấy Đình Dương và Hoàng Minh đang thảo luận một chuyện gì đó rất tập trung. Nhất Thiên ngồi xuống cạnh Đình Dương, với tay lấy một quả nho trên bàn bỏ vào miệng.

— Có chuyện gì à? - Cậu hỏi.

— Ừ. Mấy đứa lớp mình bị tụi trường Blue đánh rồi. - Hoàng Minh tức giận giải thích. Tay cậu còn cầm điện thoại với phần tin nhắn hiện rõ lên màn hình.

— Vì sao bị đánh?

— Tụi nó bảo chương mắt nên đánh.

Đình Dương gác hai tay ra sau đầu, bình thản trả lời. Hắn không tức giận như Hoàng Minh, nhưng cũng không hề vui vẻ khi nhận tin này.

— Cũng nên trả thù chứ nhỉ?

Nhất Thiên dù đã quen phong cách làm việc của Blood nhưng vẫn hỏi lại lần nữa như muốn xác nhận.

— Tất nhiên. - Hoàng Minh khẳng định. Sau đó cậu dừng lại một chút. Chậm rãi phân tích. - Nhưng mà tụi trường Blue rất hiếu chiến. Thuộc dạng ngông cuồng. Chúng ta cũng nên suy nghĩ một chút.

— Không sao. Cứ đánh đi. Lần này chúng ta không phải chỉ có một mình. - Đình Dương vừa đọc tin nhắn trong điện thoại vừa trả lời.

— Còn ai nữa sao? - Nhất Thiên thắc mắc.

— Ừ. Theo như tin tức mới nhận được thì lần này trong số những học sinh bị kiểm chuyện còn có Khải Ân. Thằng nhóc đó đập bọn kia một trận rồi còn hẹn ngày kéo theo đám Demons phá một lần nữa. Giờ này tuần sau ở khu đất trống phía sau trường Blue.

Đình Dương giải thích. Môi hắn hơi cong, cảm thấy vụ việc ngày càng trở nên thú vị. Lâu lắm rồi bọn hắn không gặp Khải Ân. Xem ra người này ngày càng trở nên kiêu căng và tự phụ hơn nữa rồi.

— Chắc nó sẽ làm nhục kẻ thù đến chết thôi.

Nhất Thiên cười cười nói, không khỏi mong chờ. Sau đó cậu tiếp tục nói chuyện phiếm cùng đám Đình Dương. Tay đặt sau chiếc gối nhỏ không ngừng bấm điện thoại, soạn tin nhắn: " Giờ này tuần sau. Khu đất trống phía sau trường trung học Blue ở khu tập thể cũ Bình An, cách trường Royal 2km."

Người nhận: Kaylee.

11. Chương 10: Khải Ân

Thời gian lại tiếp tục trôi qua đến ngày mà đám Đình Dương hẹn đánh nhau ở khu đất trống phía sau trường Blue. Trong suốt một tuần vừa rồi cũng có một vài sự kiện đặc biệt xảy ra đủ để khiến trường học thú vị hơn lúc trước. Tin tức nóng hổi nhất là Mộng Thy đi học trở lại. Theo như nhiều nguồn tin không chính thức thì nguyên nhân cô ta nghỉ học là đi chăm sóc sắc đẹp để tiếp tục công cuộc theo đuổi Đình Dương. Cũng cùng lúc đó thì mọi người đều hay tin học sinh mới thường hay đi học cùng hắn đã chính thức được Mộng Thy thăm hỏi.

Tuy rằng không ai thật sự thấy rõ chuyện hôm đó xảy ra như thế nào nhưng những tin đồn lá cải này có sức lan truyền cực kì nhanh với độ chính xác không rõ ràng. Mặc dù như thế mọi người vẫn ra sức tìm hiểu. Có người kể rằng Thụy Du đã bị đánh đến mức thảm thương, có kẻ lại bảo Mộng Thy chỉ dằn mặt mà không động thủ, cũng có những lời đồn về việc hai người chính thức tuyên chiến tranh giành Đình Dương.

Trong lúc tình hình náo loạn đó thì người trong cuộc là Thụy Du vẫn ung dung sống ngày qua ngày. Đối với cô chuyện ngày hôm đó cũng không có gì đáng lo ngại. Chuyện Mộng Thy dằn mặt cô là có thật, cô ta cũng chưa đụng tay động chân. Chỉ là cùng Lan Anh hẹn cô ra một chỗ nào đó vắng vẻ và nói những lời nhảm chán kinh điển mà thôi.

Thụy Du còn nhớ rõ tình hình hôm đó là như thế này. Đó là một buổi sáng đẹp trời và mát mẻ, cô đi theo Lan Anh và Mộng Thy đến vườn sau của trường. Trong lúc hai người kia đang nhìn cô, liếc xéo cô, khinh thường cô thì Thụy Du lại tập trung ngắm nhìn ngoại hình của Mộng Thy. Đẹp, là điều đầu tiên cô nghĩ tới. Tiếp đến là Thùng Rỗng Kêu To. Hết rồi.

Giữa ba người, không một ai lên tiếng trước khiến không gian xung quanh trở nên trầm mặc và có phần kì quái. Nhưng nó cũng không kéo dài được lâu. Mộng Thy là một kẻ thiếu kiên nhẫn, không đợi được nữa liền lên tiếng.

— Anh Dương là của tôi. Tránh xa anh ấy ra.

Nhất thời Thụy Du lâm vào sự thất vọng vô cùng. Cô đã mong chờ một câu gì đó mới mẻ và có sức thuyết phục hơn từ Mộng Thy nhưng có lẽ cô đã đánh giá người đối diện quá cao. Cô thừa nhận mình không thường xuyên xem phim tình cảm hay tiểu thuyết quá nhiều nhưng những lời như thế này chẳng có gì đặc biệt cả. Vừa thể hiện sự ngông cuồng nhưng lại vô dụng của người nói. Giả sử người đứng trước mặt Mộng Thy lúc này không phải là Thụy Du mà là một người thật sự thích Đình Dương thì người đó sẽ nghe lời mà tránh xa hay sao. Còn khuya. Mộng Thy đã ảo tưởng sức mạnh quá nhiều rồi.

“Cô có thể uy hiếp có sáng tạo hơn được không?”

Đây là lời Thụy Du muốn nói nhưng lại nuốt nuốt ngược vào trong rồi buông ra một câu trái ngược với suy nghĩ của mình.

— Không được.

Hai chữ này làm Mộng Thy và Lan Anh ngạc nhiên quá sức. Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được những lời như thế. Trước đây những kẻ bị uy hiếp nếu không sợ hãi mà rút lui thì cũng giả vờ đồng ý rồi giở trò sau lưng. Không có ai trả lời thẳng thắn và trực tiếp đi vào vấn đề như thế này cả. Đây là lần đầu tiên.

— Gì chứ? - Mộng Thy vì bất ngờ mà cười thành tiếng.

— Tôi là người hầu, làm sao tránh xa cậu chủ của mình được.

Cô đưa ra một lời giải thích tương đối hợp lí và nghĩ rằng Mộng Thy sẽ hiểu chuyện một chút. Đừng vô cớ mà làm phiền cô nữa. Thế nhưng Thụy Du đã lầm, Mộng Thy không phải là người dễ thấu hiểu và thông cảm. Cô ta chỉ có một định nghĩa duy nhất trong đầu mà thôi. Đó là những gì cô ta muốn thì bắt buộc phải có bằng mọi giá.

— Tôi không cần biết. Tôi muốn cô tránh xa Đình Dương. Và cả Hoàng Minh nữa.

Thụy Du đen mặt. Đình Dương là đủ rồi, tại sao lại mang cả Hoàng Minh vào. Giữa cô và cậu ta đến một chút ấn tượng cũng không có. Mà dù cho cô có để tâm đi nữa thì Mộng Thy chẳng có quyền gì để cấm cản cô. Cô ta chỉ là người yêu cũ mà thôi. Thụy Du xấu xa suy nghĩ. Hay là Mộng Thy muốn bắt cả hai tay, đứng núi này trông núi nọ. Vừa muốn có được người mình yêu nhưng cũng không thể buông tha người yêu mình. Quả thật là rất có tham vọng.

— Và cả Nhất Thiên nữa. - Lan Anh thêm vào.

Sau đó Mộng Thy và Lan Anh hung hăng bỏ đi. Trước đó không quên đẩy Thụy Du một cái cho bở tức.

Thụy Du thật sự nghĩ rằng hai người kia quá mức rảnh rồi. Thay vì dài dòng như thế chẳng thà bảo cô tránh xa ba vị nam sinh nổi tiếng kia luôn một lần. Cần gì chỉ ra đích danh phiền phức như thế.

Nhưng bọn họ nói thì nói thế. Cô có tránh hay không là chuyện của cô.

...

Quay trở lại chuyện đi xem đánh nhau của Thụy Du.

Phải mất một lúc lâu sau khi đến địa điểm trong tin nhắn của Nhất Thiên, Thụy Du mới tìm được ỉnh một vị trí tốt để hóng chuyện. Bởi vì đây là một khu đất trống, xung quanh cũng chỉ là những loại cây thấp và thưa thớt, không thích hợp cho việc ẩn nấp. Đã thế cũng không có bất kì vật gì có đủ khả năng cho cô ẩn nấp. Quả thật là khu đất trống, chẳng có một thứ gì.

Nơi này là một khoảng sân xi măng tương đối rộng rãi với một phía giáp bức tường cao lớn của trường trung học Blue, hai phía còn lại là hàng rào ngăn cách giữa các nhà xưởng ở khu vực lân cận. Còn chưa một lối đi nhỏ nổi ra con đường vắng vẻ bên ngoài.

Lần này Thụy Du đi theo là để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà thôi. Nhiệm vụ gì chứ, cô đã sớm quăng ra sau đầu rồi. Cô tự mặc định đây là khoảng thời gian nghỉ ngơi của mình.

Hơn hai tuần đến Việt Nam khả năng tìm đường của cô đã cải thiện không ít, không nhất thiết phải bám theo Đình Dương như lúc trước. Đạo này cô có hơi chênh mảng và lơ là công việc của mình, không đi theo sát nút hẳn nữa. Hôm nay cũng vậy, sau khi mở cửa cho hẳn ra ngoài thì cũng liền xuất phát nhưng đi với một lộ trình khác và đến sớm hơn 10 phút.

Khi Thụy Du đến thì đã có một đám đông tụ tập sẵn. Bọn họ lần lượt vây quanh thành một vòng tròn khiến cô không thể nhìn được mọi thứ đang diễn ra bên trong. Nhưng không bao lâu sau thì lần lượt dần ra, những gì bị che khuất cũng dần lộ rõ. Tất cả khiến toàn thân cô lạnh lẽo. Thụy Du chính thức làm công việc vệ sĩ này chỉ mới hơn hai năm. Kinh nghiệm cô tuy không nhiều nhưng những cảnh máu me đã từng thấy qua. Dù như thế cũng chưa bao giờ thấy một hình ảnh đầm máu như thế này.

Khi đám đông dần tách ra thì thứ đầu tiên cô nhìn thấy là ba nam sinh trạc tuổi mình đang lê lét nằm gục dưới sàn xi măng. Toàn thân bọn họ trắng trợn, vết thương khắp nơi. Khóe môi vẫn còn rỉ máu. Còn một nam sinh khác vẫn đang quỳ dưới đất, không dừng cầu xin bóng người cao lớn đang đứng trước mặt mình. Ngay cả chính cậu ta cũng không tốt hơn những người còn lại là bao. Trán đã chảy máu vì vết thương do va chạm với nền xi măng. Hai má sưng húp, bầm tím.

Thoạt đầu Thụy Du nghĩ rằng đây là một vụ ỷ mạnh hiếp yếu bởi vì đám đông xung quanh thật sự quá nhiều, trong khi đó phe kia chỉ có vỏn vẹn 4 người. Nhưng khi nhìn kĩ lại cô mới nhận ra cách đó không xa cũng có một nhóm khác đang tụ tập. Thái độ của bọn họ vô cùng sợ hãi và hoảng loạn, nửa muốn chạy lên ứng cứu, nửa muốn thoái lui. Nếu nhìn kĩ hơn một chút nữa cũng dễ dàng biết được đây không phải là một vụ đánh hội đồng tập thể mà là một đấu bốn. Những người bao vây xung quanh chỉ là vật làm nền, nhân vật chính là một người khác.

Nổi bật trong bức tranh này là một chàng trai trẻ tuổi. Vóc người của cậu ta tương đối cao lớn, với mái tóc ngắn màu đỏ tươi chói mắt. Ẩn hiện trong bóng tối là một nụ cười lạnh lẽo kèm theo sự khinh miệt. Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến mái tóc màu đỏ khẽ bay lên, cùng lúc đó Thụy Du nhìn thấy đôi mắt khát máu, xen lẫn sự điên cuồng và kiêu ngạo, bất chấp tất cả. Một đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp. Bất giác cô đưa tay chạm vào mắt mình, phía sau chiếc kính áp tròng này là cũng là một đôi mắt màu hổ phách. Thụy Du nghĩ thầm trong đầu, thì ra nhìn từ xa lại đẹp như vậy. Không biết nếu cô bỏ kính áp tròng ra có đạt hiệu quả như vậy hay không.

Tiếng cầu xin rất nhỏ tiếp tục vang lên đời đi sự chú ý của Thụy Du.

Thế nhưng những lời đó lại không hề làm người nọ quan tâm. Cậu không chần chờ mà đạp thẳng vào ngực kẻ đang quỳ dưới đất.

— Cầu xin sao? Đụng vào Khải Ân tôi chưa bao giờ mang đến kết cục tốt.

Nhất thời Thụy Du không biết nói gì hơn. Không biết là do cô quá may mắn hay là xui xẻo. Bỗng nhiên trong vòng một tuần lại có cơ hội gặp mặt hết hai nhân vật qua lời kể của Tú Nhi. Mấy ngày trước là Tú Nhi, bây giờ lại đến Khải Ân.

So với nhóm Đình Dương, Khải Ân tàn nhẫn hơn gấp nhiều lần. Nếu mỗi lần đánh nhau bọn hắn chỉ đánh cảnh cáo, cùng lắm thì nạn nhân chỉ sợ hãi và ê ẩm vào ngày rồi thôi thì Khải Ân lại ở một thế giới khác. Mỗi lần cậu xuống tay là đòn chí mạng. Không những khiến đối thủ bị thương nặng mà có nguy cơ gây nên tàn phế. Không dừng lại ở đó, đánh nhau với Khải Ân chắc chắn sẽ có máu. Còn gây sự với Đình Dương thì tùy theo mức độ nặng nhẹ mà tính đến hậu quả.

Khải Ân vẫn tiếp tục cười lạnh. Cậu ta không đánh nữa mà chỉ đứng nhìn những kẻ thất bại dưới chân mình.

Cùng lúc đó nhóm Đình Dương cũng vừa đến. Chào đón bọn họ lúc này cũng chỉ là những kẻ bại trận đang sợ hãi tìm chỗ trốn. Một mình Khải Ân đã ra tay xử lý bốn người mạnh nhất ở trường Blue, những người trong Demons còn chưa có cơ hội ra tay. Lúc này Blood lại kéo đến không biết sẽ làm những gì tiếp theo. Mọi người ở trường Blue đều có chung một suy nghĩ. Đêm nay là buổi tiệc báo thù của hai thế lực mạnh nhất khu vực và tượng trưng cho trường Royal. Thử hỏi từ bây giờ trở đi còn ai dám đụng đến học sinh trường đó nữa. Là do bọn họ khinh địch nên phải gánh chịu hậu quả nặng nề.

Đình Dương bước xuống xe, không nhanh không chậm bước đến nơi bốn người bị thương đang nằm dài ra đất. Hắn nhìn lướt qua, rồi xem như không nhìn thấy rồi lại nhìn về phía Khải Ân đang mỉm cười.

— Nhanh nh? - Hắn nói đầy ẩn ý. Ấm chỉ bọn họ (Khải Ân và Demons) ra tay trước giờ hẹn.

— Không phải lần trước ở bên cạnh cũng như thế sao? - Khải Ân bình thản đáp lại. Xem như đó là điều hiển nhiên. - Có qua có lại.

Nghe qua cũng đủ hiểu rằng lần này Khải Ân đang trả thù chuyện lần trước nhóm Đình Dương giành quyền xử lý của cậu ta với những kẻ trấn lột ở bên cạnh. Thấy thế hắn cũng không nói gì thêm nữa, để Khải Ân tiếp lời.

— Thế nhé. Đi trước.

Nói rồi Khải Ân một mạch rời đi. Đám đông lúc này cũng không đi theo cậu ngay mà ở lại xử lý nốt những kẻ còn lại ở phe kia.

Hoàng Minh chán nản lên tiếng.

— Thằng nhóc đó nhuộm tóc đỏ quá thật không đẹp. Mình thích màu bạch kim lúc trước hơn.

— Cậu hết thứ để chú ý rồi hả?

Nhất Thiên cảm thấy có phần bất lực trước cảnh này. Hoàng Minh cũng thật kì lạ, lúc nào gặp Khải Ân cũng chỉ chú ý mỗi màu tóc. Gặp thêm tên kia cũng có một sở thích biến thái là hai tháng đổi một màu, hơn nữa lại toàn là màu nổi như tím, bạch kim, xanh lục. Hôm nay đến màu đỏ. Vì thế mỗi lần hai phe có cơ hội đụng độ cũng là thời điểm để Hoàng Minh cảm thán màu tóc của đối thủ.

— Vẫn cách cũ. Ra tay quá mức tàn bạo.

Đình Dương nhìn lại những người kia rồi đưa ra lời nhận xét. Chọc giận Khải Ân là sai lầm cả đời của đám người kia.

— Ừ. Nhìn trán tên kia đi. Có thể trước đó phải quỳ xuống mà dập đầu cầu xin. - Nhất Thiên nhanh chóng chú ý đến một người trong số đó.

— Không nhìn nữa kéo dêm về mất ngủ. Thôi chúng ta về đi.

Hoàng Minh lắc đầu rồi kéo theo Đình Dương và Nhất Thiên quay về.

...

Vòng vèo qua những con hẻm nhỏ, thỉnh thoảng liếc mắt vào kính chiếu hậu để quan sát tình hình phía sau, Thụy Du đột ngột tăng tốc rồi biến mất sau bóng đêm. Kẻ đang bám đuôi thẳng gấp, nhìn dáo dác xung quanh, không thể tin chuyện mình đã mất dấu mục tiêu từ lúc nào.

Khải Ân tháo nón bảo hiểm ra, mệt mỏi nhìn về phía trước, nơi cậu đã bị lạc mất cô. Chưa bao giờ cậu cảm thấy bất lực và tuyệt vọng như thế này. Chỉ mới lúc này thôi, trong cậu vẫn tràn trề hi vọng nhưng đến lúc này thì lại buông xuôi. Khải Ân đang tìm kiếm người mang lại cho cậu cảm giác đó, một cảm giác ấm áp và bình yên. Thế nhưng chưa kịp đuổi theo thì người nọ đã biến mất. Cậu còn nhớ rõ trong khoảnh khắc phát hiện người đang ẩn nấp trong bóng tối để quan sát mọi chuyện thì cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc đó liền nhanh chóng ập tới khiến cậu phải từ bỏ cơ hội đấu khẩu cùng Đình Dương mà tức tốc đuổi theo. Nhưng cuối cùng đã bỏ lỡ...

Cùng lúc đó ở một con đường khác, Thụy Du vẫn còn bị hù sợ. Cô không nghĩ Khải Ân sẽ phát hiện ra mình rồi đuổi theo sát sao như thế. Nếu không vì may mắn thì lúc này cô đã bị cậu ta đuổi kịp và vạch trần

thân phận rồi. Sau này nếu gặp lại Khải Ân cô nghĩ mình nên tránh xa một chút, nếu không thì có ngày chết không nhắm mắt.

12. Chương 11: Chọc Tức Mộng Thy

Thực sự Thụy Du là một người vô cùng thoải mái, luôn duy trì bản thân ở tình trạng thư giãn, không muộn phiền. Chuyện bị Khải Ân đuổi theo tối hôm đó cô đã sớm quên sau khi suy nghĩ thông suốt.

Cô biết rằng cậu ta học nội trú, không có thời gian ra khỏi trường ngoại trừ hai ngày cuối tuần nên xác suất hai người gặp lại là không cao. Hơn nữa nếu xét đến tình huống gặp gỡ trong trường thì lại càng không có gì đáng lo ngại. Bởi vì học sinh khu B chẳng bao giờ có hứng thú lại gần hay để ý học sinh khu A cả. Tránh được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Giả sử có tiếp xúc đi nữa thì chắc gì cậu ta đã nhận ra cô vì đêm đó cô đã đội nón bảo hiểm che hết mặt.

Bây giờ Thụy Du đang hết sức hưởng thụ cuộc sống. Sau khi ăn trưa, cô cùng Tú Nhi chọn một chiếc ghế đá dưới một cây đại thụ khổng lồ ngồi hóng gió. Thời tiết cuối tháng 9 không quá gay gắt, hơn nữa tối hôm qua còn có một cơn mưa lớn làm thời tiết dịu đi rất nhiều. Lại thêm một vài cơn gió nhẹ thổi qua khiến trong lòng mỗi người càng thêm thư thái.

Đi học được một thời gian, đây là ngày đầu tiên không có bài tập về nhà cần giải quyết nên cô phải tranh thủ nghỉ ngơi, thư giãn. Tuy nhiên Thụy Du cũng thấy lạ, hôm nay sân trường có vẻ vắng vẻ bất thường. Đường như chỉ có cô và Tú Nhi đang ngồi ở ghế đá mà thôi. Còn lại chỉ có thừa thớt vài học sinh đang đi bộ qua các hành lang.

— Sao hôm nay trường mình vắng thế nhỉ? - Thụy Du không kiềm lòng được bèn hỏi.

— Hôm nay ý hả? À là ngày câu lạc bộ bóng rổ tập luyện công khai nên thế. Người ta kéo nhau đi coi hết rồi. - Tú Nhi trả lời.

— Có gì đặc biệt sao?

— Có chứ. Động trai đẹp trường ta đó. Ngoài ba người kia thì những thành viên còn lại cũng xuất sắc không kém. Đám con trai thì đi coi biểu diễn kỹ thuật. Còn tụi con gái thì đi ngắm trai. Ai cũng có mục đích của mình.

— Vậy tụi mình cũng đi xem đi.- Thụy Du vừa tò mò vừa hào hứng nên liền kéo tay người ngồi cạnh mình năn nỉ.

Thế nhưng biểu cảm của Tú Nhi lại có phần lúng túng và trốn tránh. Cô nhìn Thụy Du vui vẻ mà trong lòng cảm thấy khó xử không thôi. Thật sự là cô không hề muốn đi, thật sự không muốn. Cô biết rất nhiều chuyện trong trường nhưng có một số thứ chưa bao giờ tự mình thử qua. Kể cả việc xem đội bóng rổ tập luyện. Tú Nhi sợ phải gặp người đó, người mà cô đã tìm mọi cách để trốn tránh suốt hai tháng nhập học. Nếu hôm nay cô đến xem họ tập luyện thì cậu ta sẽ nhìn thấy, sẽ đuổi theo và khi đó cô sợ rằng mình không còn đủ dũng khí để chạy trốn nữa.

Nhưng Tú Nhi không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà bỏ lỡ cơ hội cho Thụy Du tham quan những màn kinh điển trong trường được. Vì thế cô đành che giấu sự lo lắng rồi miễn cưỡng nở một nụ cười.

— Ừ. Cũng được. Nhưng trước đó cần phải đến canteen trước.

— Để làm gì?

— Thường thì sau khi tập luyện xong thì các anh sẽ rất khát. Vì thế mấy fan nữ đều chuẩn bị sẵn nước để tặng ấy mà. Nhiều người làm quá rồi thành quen. Dần dà thì thành “phong tục” khó bỏ.

Môi Thụy Du hơi nhếch lên, không biết nên phản ứng như thế nào với loại thông tục kì lạ này. Nhưng bất quá cô cũng cảm thấy khá thú vị nên liền đi theo Tú Nhi chọn nước.

Thụy Du đứng trước tủ làm mát một hồi, vô cùng phân vân mà chọn lựa. Cô không biết sau khi chơi thể thao xong thì Đình Dương sẽ muốn uống gì. Bình thường hẳn thích cafe nhưng ở đây chỉ có cafe lon làm

sẵn thôi. Loại này cô đã từng thử rồi. Vị rất tệ, chắc chắn hẳn sẽ không thích. Vì thế cô nên lấy tạm một chai nước suối, rồi sau này hỏi hẳn sau.

Nhưng Tú Nhi thì không phân vân như Thụy Du, vừa mở tủ mát ra đã lấy một chai Revive. Nhưng rồi cô lại lưỡng lự xem nên mua hay không. Cô tự cười nhạo bản thân mình vì hành động dường như là thói quen này. Đây chẳng phải là thức uống yêu thích của người đó sau khi vận động mạnh hay sao. Không ngờ cô còn nhớ rõ như thế. Xem ra muốn quên cũng không phải là điều dễ dàng.

— Cậu lấy đi. Phân vân làm gì.

Thụy Du thấy Tú Nhi ngẩn người liền lên tiếng nhắc nhở. Cô bạn cười một tiếng rồi gật đầu, theo cô đến quầy tính tiền.

— Cậu mua nước cho ai thế? - Tú Nhi thắc mắc.

— Tất nhiên là anh Dương rồi. - Thụy Du trả lời chắc nịch. Thật ra ngoài hẳn cô cũng không biết mua cho ai. Nhất Thiên? Thôi quên đi, cô không quá tốt bụng như thế đâu. - Còn cậu thì sao?

Cầm chai nước trên tay, Tú Nhi khẽ lắc đầu rồi đáp:

— Cho một người mà tớ không bao giờ dám tặng.

Thụy Du là một người mù mờ về phương diện tình cảm nên đương nhiên không thể hiểu được ý nghĩa qua lời nói đầy ẩn ý của Tú Nhi. Tuy nhiên cô nghĩ rằng bạn mình đang nhớ đến chuyện buồn nên cũng không hỏi nhiều hơn nữa.

Khi hai người đến sân bóng rổ trong nhà thì khán đài đã chật kín người từ sớm. Cũng chỉ có thể đứng xem mà thôi. Lúc này trận đấu đặc gần đến hồi kết thúc. Toàn câu lạc bộ chia thành hai đội để đấu tập với nhau. Đình Dương ở bên đội 1 còn Nhất Thiên và Hoàng Minh thì thuộc đội 2. Hiện tại tỉ số đang nghiêng về phía đội 2 nhưng đội 1 cũng ghi điểm liên tục, không ngừng rút lại khoảng cách. Khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên thì đội 1 dành chiến thắng với 2 điểm vừa giành được ở những giây cuối cùng.

Tú Nhi xem đến đây liền huých vai Thụy Du nhắc nhở:

— Kìa, đến rồi đó. Bắt đầu bu lại tặng nước rồi. Nhưng mà cậu tặng nước cho anh Dương là hơi khó đó nha. Toàn trường này chỉ có Mộng Thy mới được làm thế thôi.

Đúng như lời Tú Nhi nói, bây giờ ở sân bóng đang diễn ra một cảnh tượng hết sức kì lạ. Hoàng Minh thì được một nhóm rất đông nữ sinh bao quanh vừa đưa nước, vừa đưa khăn vô cùng nhộn nhịp. Điều này cũng diễn ra tương tự với những nam sinh khác trong câu lạc bộ nhưng với số lượng ít hơn. Còn riêng ở chỗ Đình Dương đang đứng tuyệt nhiên không có một bóng người, Nhất Thiên cũng không khá hơn là bao. Hai người bọn họ dường như đang bị cô lập khỏi cộng đồng.

Khi vừa nhìn thấy Mộng Thy đang bước đến nơi Đình Dương đang đứng, ánh mắt Thụy Du liền lóe lên. Cô quay sang nói với Tú Nhi một câu rồi ngay lập tức chạy đến chỗ của hẳn.

— Anh uống một ít nước cho đỡ khát nhé.

Cùng một lúc hai giọng nói đồng loạt vang lên với cùng một nội dung và hai tông giọng khác nhau liền thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Ai cũng hồi hộp chờ đợi sự lựa chọn của Đình Dương. Giữa một người theo đuổi mình cuồng nhiệt và người hầu ở nhà thì hẳn sẽ chọn ai. Và không mất quá nhiều thời gian suy nghĩ, hẳn nhận lấy chai nước từ tay Thụy Du mở ra uống một hơi.

Không gian lặng ngắt như tờ chỉ còn lại âm thanh nghiêng rãng của Mộng Thy và tiếng thở ra của Thụy Du. Sau đó thì cả phòng tập ồn ào hẳn lên. Đây chẳng phải là câu trả lời rõ ràng nhất sao. Trong mắt Đình Dương, vị trí của Mộng Thy còn không bằng một người hầu. Đó là một sự sỉ nhục. Mộng Thy không cam lòng mà liếc Thụy Du một cái sắc lém. Lần này chắc chắn cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hoàng Minh chứng kiến một màn này liền mỉm cười chế giễu. Những nữ sinh xung quanh thấy vậy liền tưởng cậu đau lòng khi thấy người yêu cũ tán tỉnh bạn thân của mình nên ra sức an ủi. Chẳng mấy chốc, cậu liền quên mất những gì mình vừa nhìn thấy, vui vẻ trò chuyện cùng những người xung quanh. Cuộc sống của kẻ đào hoa không bao giờ có nỗi buồn.

Lúc này thì Lan Anh cũng đứng đối diện Nhất Thiên và ngượng ngùng đưa cho cậu một chai nước ngọt. Cậu nở một nụ cười xã giao rồi nhận lấy chai nước như bao lần khác. Vừa định mở ra uống thì liền có cảm giác như ai đó đang nhìn mình nên Nhất Thiên vội vàng đảo mắt tìm kiếm. Cho đến khi nhìn thấy bóng hình đó, cậu không kịp suy nghĩ mà đẩy lại chai nước về tay Lan Anh rồi tức tốc đuổi theo. Nhưng chờ cho đến khi thoát ra khỏi đám đông thì người kia đã biến mất.

Nhất Thiên mệt mỏi tựa người vào bức tường lạnh lẽo. Một lần nữa cậu lại lạc mất cô. Cứ như thế làm sao cậu có cơ hội giải thích cho cô hiểu tất cả mọi hiểu lầm giữa bọn họ. Làm sao để cứu vãn mối quan hệ dường như đã đến lúc tan vỡ? Đã hai tháng rồi. Cô vẫn trốn, cậu vẫn tìm, mãi mãi không bao giờ kết thúc...

13. Chương 12: Bị Đánh

Gần đây khả năng tính toán sự kiện của Thụy Du có phần sai lệch. Ngay ngày tiếp theo sau khi làm bẽ mặt Mộng Thy ở sân bóng rổ, cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị trả thù nhưng suốt hơn 10 ngày sau đó mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Ban đầu cô còn không hiểu nhưng hiện tại đã tìm được lí do. Không phải vì cô ta tốt bụng mà bỏ qua cho cô. Chỉ vì thời cơ chưa đến mà thôi.

Thời điểm mà Mộng Thy lựa chọn để xả giận là ngày Đình Dương có trận đấu bóng rổ giao hữu với trường khác, buộc phải vắng mặt suốt cả buổi chiều. Hơn nữa lại còn là ngày bàn của Thụy Du ở lại dọn vệ sinh cuối giờ học nên phải ở lại trường.

Từ buổi sáng An Nhiên đã đưa ra danh sách những việc cô bạn sẽ làm rồi nhanh chóng hoàn tất từ sớm nên bây giờ trong phòng học chỉ còn Thụy Du và Tú Nhi. Nhưng không bao lâu sau đó liền xuất hiện thêm một số thành viên khác.

Màn xuất hiện của Mộng Thy tương đối màu mè. Vừa vào đã đập tung cánh cửa lớp học, rồi sau đó liền quay lại khoá trái cửa, đồng thời kéo hết màn cửa xung quanh lại, khiến phòng học nhanh chóng tối hắt đi. Nhưng cũng chẳng ai có ý định bật đèn lên. Thụy Du nhìn cảnh này chỉ cảm thấy buồn cười và nhảm nhí. Làm lố như vậy để làm gì, hù dọa cô sao? Còn chưa có đủ trình độ. Tất nhiên Mộng Thy không đi một mình, còn có Lan Anh và một vài người nữa.

Dường như mức độ thấu hiểu nhau giữa một nhóm bọn họ đã đạt đến một trình độ nhất định nên không cần ai phải nói một lời nào, Lan Anh liền tiến lên kéo tay Tú Nhi lùi ra ngoài. Tất nhiên Tú Nhi sẽ không dễ dàng để mình bị lôi đi như vậy. Cô ra sức giãy dụa và hét lớn, hi vọng người bên ngoài nghe thấy.

— Máy người làm gì vậy? Buông ra.

Hành động khiến Lan Anh vô cùng tức giận, cộng thêm chuyện của vài ngày trước như giọt nước tràn ly. Cơn điên của cô ta chính thức bùng nổ, thậm chí còn sớm hơn Mộng Thy một phần.

Bốp!

— Câm đi, la hét cái gì. Chẳng có ai nghe thấy đâu. Bây giờ mọi người về hết rồi, phòng này toàn bộ là cửa cách âm. Đành chịu thôi.

— Tú Nhi. - Thụy Du giật mình thốt lên.

Dùng một tay ôm lấy một bên má bỏng rát của mình, Tú Nhi ầm ứ không thôi. Nhưng cô vẫn không ngừng vùng vẫy, cố gắng thoát ra khỏi sự khống chế của Lan Anh. Cái tát của Lan Anh khiến Mộng Thy giật mình. Cô ta ngay lập tức quát lên.

— Vừa làm trò gì vậy? Tôi đã bảo không được đụng đến nó rồi mà. Cậu không nghe lời tôi?

Mộng Thy lại quát, hai mắt cô ta trừng lớn trông vô cùng đáng sợ. Lan Anh giật mình, có chút sợ sệt, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hung dữ đang chiếu thẳng vào mình. Cô ta cố gắng vớt vát một chút gì đó nên ra sức biện minh với Mộng Thy đang giận giữ.

— Vì nó mà ngày hôm qua anh Thiên bỏ lại mình một chỗ để đuổi theo. Nếu là cậu, cậu không tức giận hay sao?

Lời đã nói ra không thể rút lại được. Lan Anh vô thức lùi lại về phía sau vài bước, lực đạo ở tay cũng giảm đi vài phần. Nhưng vẫn không để Tú Nhi rút tay ra được. Cô biết mình vừa phạm vào một sai lầm rất lớn, đụng chạm vào nỗi đau của Mộng Thy. So với cô, ngày hôm trước người này còn mất mặt hơn nhiều. Mộng Thy gồng cứng cả người, cố gắng áp chế cơn giận của mình.

— Các người mang nó ra ngoài đi. Lan Anh ở lại. - Cô ta phát tay ra lệnh.

Lan Anh thở phào trong lòng. May mà cô không bị trách mắng, dù sao nếu cô đi rồi thì hôm nay sẽ không có ai ở đây diễn trò cùng Mộng Thy nữa. Tú Nhi cứ thế bị hơn năm nữ sinh kéo ra ngoài. Cánh cửa lại một lần nữa đóng sầm trước mắt.

Trong những tình huống như thế này chưa bao giờ Thụy Du là người lên tiếng trước. Cô luôn bình tĩnh đứng một góc quan sát mọi chuyện. Mặc dù lần này mình là nhân vật chính nhưng cô vẫn không có ý định nói chuyện hay là sợ hãi. Cô chỉ muốn biết, người đối diện có thể làm được những gì.

Mộng Thy bước từng bước đến gần Thụy Du, môi hơi mỉm cười như muốn đùa giỡn con mồi trước khi tấn công. Cô ta dừng lại, khoanh hai tay trước ngực, dùng một thái độ hoàn toàn đối lập so với lúc trước để nói chuyện. Không có giận dữ, chỉ có sự tự tin và khinh người.

— Chẳng phải tôi đã cảnh cáo cậu rồi sao? Tránh xa anh Dương ra. Vậy mà cậu không nghe lời tôi mà còn tìm cách thu hút sự chú ý của anh ấy. Ở trường đã thế, không biết ở nhà còn làm nên được những thứ gì nữa. Hay là cậu chưa thấy được hậu quả nên vẫn còn ngoan cố? Có lẽ tôi nên nhắc nhở cậu một chút nhỉ?

Sau đó thì ai cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Mộng Thy trực tiếp ra tay. Thụy Du vẫn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng chịu đòn. Nếu nói cô chịu đòn cũng không đúng, vì chỉ là một chút công phu mèo cào mà con gái thường dùng với nhau mà thôi. Đối với cô, tuyệt đối không hề ảnh hưởng.

Thụy Du có thể tóm tắt được chiêu thức của Mộng Thy qua ba bước. Bước một là tát. Nhân lúc đối phương bị choáng thì ra chiêu thứ hai, nắm tóc. Khi đã cầm chắc tóc trong tay thì giật liên tục, nhằm mục đích kéo đầu kẻ địch đập xuống bàn. Thế là xong bước ba. Thỉnh thoảng cũng có thể lên gối đá vào bụng vài cái cho giống tụi con trai. Nhưng bất quá một chút lực cũng không có.

— Đùng mơ anh Dương hay anh Thiên đến cứu mày. Bây giờ mày có chết ở đây cũng chẳng ai biết.

Thường thì trong những hoàn cảnh như thế này, nạn nhân sẽ vô cùng mong chờ mình sẽ được cứu. Tốt nhất nên là một anh chàng đẹp trai cùng diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân hoàn hảo. Thế nhưng đáng tiếc Thụy Du không phải trong nhóm này. Bởi vì cô biết sẽ không có một phép màu nào xuất hiện. Hơn nữa từ lâu cô đã quen đứng vững dựa trên thực lực bản thân, tuyệt đối không cần một giúp đỡ. Cô chịu đòn là vì cô muốn thế, không phải là để chờ đợi hoàng tử đến cứu.

Mộng Thy càng đánh càng hăng. Đây là lần đầu tiên cô ta đánh người mà đối phương ngay một chút phản kháng cũng không có. Điều này mang đến cho cô ta cảm giác hư vinh và hưng phấn đến lạ thường. Nhưng đánh mãi thì cũng mỏi tay, thế nhưng từ đầu đến cuối cũng không nghe thấy một tiếng rên hay van xin nào phát ra. Khiến Mộng Thy có cảm giác mình đang đánh vào một bao cát, không bất kì phản ứng nào. Nhưng thế thì chẳng vui vẻ gì nữa.

— Đến nước này mà còn ngoan cố như vậy sao? Tôi hỏi cậu một lần cuối. Có tránh xa Đình Dương hay không?

Trước sự uy hiếp của Mộng Thy, Thụy Du vẫn điềm tĩnh chỉnh sửa tại váy áo và đầu tóc của mình. Tuy rằng mấy trò của cô ta không ảnh hưởng đến cô nhưng tóc bị giật cũng có một chút đau và bề ngoài hơi xóc xếch, cần phải chỉnh trang lại một chút. Sau khi thấy đã ổn, cô liền cười lạnh, nhìn kẻ trước mặt bằng một ánh mắt khiêu khích.

— Không. Tôi sẽ tiếp tục bám lấy anh ấy. Quyến rũ anh ấy, khiến cho anh ấy yêu tôi rồi căm ghét cậu.

Trước khi nói, Thụy Du đã tính đến hiệu quả của những lời này. Hi vọng sẽ kích thích Mộng Thy hơn nữa. Để xem cô ta còn tuyệt chiêu nào nữa không.

Ngay lập tức Lan Anh liền lao đến rồi vung tay lên định giáng xuống một cú tát trời giáng. Thụy Du hơi ngờ ngợ, cô không hiểu vì sao ban đầu cô ta tát Tú Nhi dùng tay trái nhưng lúc này lại chuyển sang tay

phải. Nhìn một lát, cô nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường. Nhưng tất cả đã quá muộn.

Bốp!

Khi tay của Lan Anh rời khỏi thì một bên má của Thụy Du đã rỉ máu theo 5 đường thẳng song song. Từng giọt máu bắt đầu rỉ ra và ngày một nhiều hơn, nhìn vô cùng bắt mắt. Không ai biết rằng trước khi tay Lan Anh chạm đến mặt mình thì cô đã nhanh chóng lùi lại nhưng vẫn không kịp. Bởi vì lúc cô nhận ra bên trong móng tay cô ta có dán sẵn những mảnh dao lam được cắt nhỏ thì khoảng cách giữa hai người đã bị thu hẹp đến mức tối thiểu. Việc lùi lại phía sau chỉ giúp vết thương không quá sâu nhưng vẫn bị rạch năm đường dài.

— Sao rồi? Còn dám mạnh miệng nữa không? Để xem lúc này mày còn cái gì để đi quyến rũ anh ấy nữa.

Cảm giác đau nói như thức tỉnh Thụy Du, khiến cô trở nên nghiêm túc đến lạ. Không còn bất kì hứng thú đùa giỡn nào. Tay cô chạm vào má trái của mình, một dung dịch ấm nóng dính vào lòng bàn tay, dây ra trên từng đầu ngón tay. Vừa nhóp nhóp, vừa dơ bẩn. Thụy Du đưa tay ra phía trước rồi nhìn đến mơ hồ. Mùi vị tanh tưởi này đã lâu cô không còn ngửi thấy nên đã quên rồi? Từ bao giờ cô lại để cho người khác leo lên đầu mình mà giương oai như thế. Thân phận? Hiền lành? Tất cả đều bị ném xuống biển cho cá ăn. Đã đến lúc cô quay về bản chất thật của mình.

Từ vị trí đang đứng, Thụy Du thẳng tay xô hết bàn ghế sang một bên. Cô bước từng bước tiến về phía Mộng Thy như cô ta đã từng làm trước đó. Chưa đầy hai giây sau đã dừng trước mặt cô ta. Mộng Thy cảm thấy ớn lạnh nên vô thức lùi về phía sau, đến một lúc thì đụng tường, không còn chỗ trốn. Hai mắt Thụy Du lạnh dần, cô thật sự tức giận rồi. Đánh cô kiểu gì cũng được, mắng cô thành dạng gì cũng không sao. Nhưng đụng đến dung nhan của cô? Đó là điểm cực hạn rồi. Ai không biết nhan sắc là phần quan trọng nhất của một người phụ nữ, thế nhưng lại bị người khác cố tình huỷ hoại. Không ai không nổi điên.

Bốp!

Mộng Thy bị ăn tát. Nhưng lần này lại mạnh hơn gấp trăm lần so với những gì cô ta làm trước đó. Cô ta đứng không vững liền ngã xuống. Thế nhưng Thụy Du không hề muốn buông tha. Cô nắm cổ áo kẻ thù, lôi ngược cô ta đứng lên. Dùng một giọng nói lạnh băng mà trò chuyện.

— Cô... Dám huỷ dung tôi? Cô dựa vào cái gì mà huỷ dung tôi?

Trước câu hỏi của Thụy Du, Mộng Thy muốn mở miệng trả lời nhưng không thể. Có một áp lực vô hình ngăn chặn tất cả những gì cô định nói ra.

— Muốn đánh nhau sao? Để tôi cho cô biết cái gì gọi là đánh nhau.

Để chứng minh cho lời nói của mình Thụy Du liền đâm thẳng vào mặt Mộng Thy. Cánh môi của cô ta vì va chạm mạnh với răng nên sớm đã rách ra, máu bắt đầu xuất hiện. Sau đó cô định biểu diễn màn lên gối nhưng lời cầu xin của vị hiệu trưởng ngày trước bất chợt hiện về trong tâm trí. Thụy Du nhìn lại người đang chặt vật dựa vào bàn học một lúc, quyết định bỏ qua. Nhưng người trực tiếp rạch mặt mình thì cô tuyệt đối không buông tha.

Thấy Lan Anh định bỏ trốn, cô liền nắm tóc cô ta kéo ngược lại rồi hung hăng đẩy ngã xuống đất.

— Chính bàn tay này đã rạch mặt tôi đúng không? - Thụy Du cười nói. Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng chứa đựng sự uy hiếp không nhỏ.

— Không ... không... A!

Tay phải của Lan Anh đau đớn vô cùng, cô ta có cảm giác xương cốt mình sắp bị vỡ nát. Thụy Du tao nhã rút chân ra, cười với hai kẻ kia một tiếng. Trong căn phòng hơi tối, Thụy Du với một bên má đang rỉ máu từng giọt nở nụ cười có phần đe dọa khiến hai người còn lại không khỏi run sợ. Cảnh tượng này quá sức hãi hùng.

— Yên tâm, không gãy xương đâu. Chỉ là hơi đau một chút thôi.

Nói rồi cô mở cửa phòng học bước ra ngoài. Xem như không có chuyện gì xảy ra. Thấy Thụy Du đi ra một mình, năm nữ sinh kia vì giật mình mà buông tay. Nhân cơ hội đó Tú Nhi nhanh chóng chạy về phía Thụy

Du.

— Mặt cậu... Chảy máu rồi kìa. Làm sao bây giờ. Phòng y tế đóng cửa rồi. Chết mất... Thụy Du...

Tú Nhi vì hoảng sợ mà nói những lời đứt quãng, nước mắt cô đã rơi xuống từ bao giờ. Hai tay cô luống cuống, không biết làm cách nào mới giúp được bạn mình. Thụy Du thấy thế trong lòng bỗng dưng chua xót. Thì ra Tú Nhi lo lắng cho cô nhiều đến thế mà cô không hề biết.

— Đừng khóc chứ. Mình không sao. Đi ra hiệu thuốc tây là ổn rồi.

— Máu...

Tú Nhi hoa mắt, dường như sắp ngất đến nơi. Thụy Du nhanh chóng nhận ra rằng cô bạn rất sợ máu. Thế nhưng lại quan tâm đến cô như vậy. Bỗng nhiên một bên má của cô có cảm giác lạnh lạnh, sau đó là đau rất đến tê dại. Vừa quay sang thì Thụy Du đã nhìn thấy An Nhiên đang đứng cạnh mình, tay cô bạn cầm một miếng bông gòn ấn vào bên má bị thương của cô.

— Trong đây đã có oxi già sát trùng vết thương rồi. Mau đi tìm chỗ băng bó đi. Tôi sẽ dọn dẹp lại phòng học cho.

An Nhiên dùng một giọng trầm và đều để nói. Sau đó cô bạn vô tình buông tay ra, để Thụy Du tự mình giữ lấy bông gòn rồi quay lưng bước về hướng ngược lại

— Cảm ơn cậu. - Thụy Du nói với theo. Hy vọng là An Nhiên nghe thấy.

— Chỉ là tiện tay mà thôi. - Người nào đó vẫn duy trì thái độ không thân thiện như cũ, lạnh lùng trả lời.

...

Mộng Thy vừa về đến nhà liền chạy một mạch lên phòng làm việc của ba mình, không thèm gõ cửa mà xông thẳng vào trong. Ở bàn làm việc, thầy hiệu trưởng không vừa lòng mà đưa mắt lên nhìn người vừa xông vào.

— Con... - Thầy hiệu trưởng dừng lại giữa chừng, lo lắng hỏi. - Mặt con bị làm sao thế?

— Ba. Ba mau đuổi học con nhỏ Thụy Du lớp con đi. Chính nó đã đánh con như thế này.

Nghe đến tên này, thầy hiệu trưởng hơi giật mình. Sau đó ông không buồn nhìn bộ dạng thảm hại của con gái mình nữa, bèn tập trung xem giấy tờ.

— Ba. - Mộng Thy lại gọi.

— Con đã làm gì người ta trước hả? - Ông nghiêm khắc hỏi.

— Ai bảo nó cứ bám anh Dương của con. Con chỉ làm cho nó không có mặt mũi nào xuất hiện trước mặt anh ấy nữa thôi.

Thầy hiệu trưởng nghe xong liền đặt xấp giấy tờ xuống, hoảng sợ nhìn Mộng Thy.

— Con đã làm chuyện gì?

— Con dùng dao lam rạch mặt nó.

Rầm!

Ông đập bàn thật mạnh, vô cùng tức giận chỉ thẳng tay vào đứa con gái hư đốn của mình, cả người không kiềm chế được mà run lên.

— Con bé chưa đập chết con là may phước rồi. Còn muốn gì nữa. Đi về phòng đi. Tháng này ba khoá tài khoản của con.

— Tại sao ba lại đối xử với con như vậy? Vì con nhỏ đó. Con không cần biết. Ba phải đuổi học nó cho con.

— Im đi Mộng Thy, con phải nhớ rõ điều này. Khi nào ba đuổi học được Đình Dương thì mới đuổi được Thụy Du.

14. Chương 13: Cầm Kích

Sau khi giải quyết xong gương mặt đáng thương của mình thì Thụy Du đi thẳng một mạch về nhà. Kế hoạch chiều nay của cô đã bị chuyện này đảo lộn hoàn toàn. Đáng ra sau khi làm vệ sinh lớp xong cô sẽ bắt xe buýt đi đến nơi Đình Dương thi đấu rồi về nhà cùng hắn luôn một lần. Nhưng bây giờ đã trễ lắm rồi, sợ rằng khi đến nơi thì mọi người đã ra về. Cũng may trước đó cô đã đề phòng bất trắc nên nhờ vả Nhất Thiên luôn theo sát hắn. Nếu không bây giờ cũng không biết xử lý như thế nào.

Đưa tay lên chạm vào phần băng gạc chiếm gần nửa bên mặt, Thụy Du phiền não không thôi. Cô hi vọng rằng vết thương này ngàn lần đừng để lại sẹo, nếu không thì sau này cô chẳng dám cười chồng. Không tự nhận rằng mình quá xinh đẹp nhưng Thụy Du vẫn vô cùng tự tin về bề ngoài của mình. Thế mà bỗng dưng bị cào ấy đường. Ai mà không tức. Dùng móng tay còn đỡ, đằng này là dao lam mới chịu.

Dù rằng là nạn nhân nhưng Thụy Du cũng có phần tán thưởng chiêu trò của Lan Anh. Cô ta để móng tay dài nhưng lại không dùng nó khi đánh nhau. Mà lại lợi dụng điều đó mà cất giấu vũ khí ỉn. Vào thời điểm cô ta vung tay lên cô đã tinh mắt nhìn thấy những mảnh dao lam bén nhọn được cất nhỏ rồi cố định bằng đất sét phía dưới bộ móng kia. Nếu lúc đó Thụy Du không nhanh trí lùi về phía sau một bước thì vết thương này thật sự rất sâu nhưng bây giờ cũng không tốt hơn là bao.

Lúc nhìn lại gương mặt mình ở hiệu thuốc, Thụy Du thật sự muốn ném vỡ chiếc gương trong tay nhưng rất may Tú Nhi đã cản lại. Không những là năm đường dài đang rỉ máu mà da cũng bị lột ra một phần. Nhan sắc của cô, chẳng lẽ cứ như thế mà bị hủy hoại. Có lẽ từ bây giờ cô nên bắt đầu để dành tiền rồi sau này đi chăm sóc da mới được.

Đồng hồ điện tử trên tay Thụy Du kêu lên vài tiếng báo hiệu 7 giờ. Một mình cô bước từ cổng vào đến biệt thự, Đình Dương vẫn chưa về. Băng qua khu vườn tối om không chút ánh đèn. Tuy rằng có chút rừng rợn nhưng vốn dĩ không hề hù dọa được cô. Trong không gian tĩnh mịch bắt đầu xuất hiện những tiếng động sột soạt kì lạ. Rất khẽ, tưởng chừng như không tồn tại nhưng tất cả đều lọt vào tai Thụy Du. Tim cô đập trập một nhịp, trong lòng có chút hồi hộp. Chẳng lẽ bọn họ đã tới? Nhưng vì sao lại chọn thời điểm không có Đình Dương ở nhà mà đến? Lẽ nào không có ý định bắt người mà chỉ muốn thăm dò tình hình?

Căn cứ vào những âm thanh không đồng nhất bên tai, Thụy Du đoán rằng phải có hơn hai người đang song hành cùng cô trên đoạn đường nhỏ từ cổng vào nhà. Nhịp chân cô vẫn đều đều, hai mắt hướng về phía trước, giả vờ không hề hay biết mọi chuyện xung quanh. Trong lòng không khỏi cầu nguyện, mong rằng Đình Dương về nhà trễ một chút. Ít nhất là cho đến khi cô xử gọn đám người này.

Thật sự Thụy Du chưa bao giờ phải chiến đấu một mình. Lần nào cũng vậy, mỗi khi làm nhiệm vụ bọn họ sẽ đi theo nhóm nên luôn tiếp ứng lẫn nhau. Còn lần này cô chỉ có một mình. Nếu những kẻ đó quá đông cô không chắc mình có thể trụ được hay không. Nhưng cô sẽ bảo vệ hắn, chắc chắn là như vậy. Dù cho phải hi sinh mạng sống của mình cô cũng sẽ làm. Bởi vì đó là trách nhiệm...

Vừa vào nhà Thụy Du liền chạy nhanh về phòng của mình nhân lúc bọn người kia chưa tìm ra cách phá khóa. Cô đoán rằng dù bọn họ biết rằng trong nhà chỉ có một cô gái yếu đuối thì cũng không làm liều mà trực tiếp phá cửa xông vào. Cũng nên hành động âm thầm một chút. Cô lục lại vali của mình rồi nhét con dao găm vào bên hông vấy đồng phục, dùng áo sơ mi che phủ lên. Cũng may là đồng phục khá rộng góp phần che dấu nếu không thì sẽ bị lộ rõ ra ngoài. Cô nhìn lại khẩu súng lục cùng thanh kiếm Nhật của mình một lần nữa. Trong lòng thoáng do dự nhưng rồi liền dứt khoát không lấy ra. Nếu chẳng may Đình Dương về tới mà không kịp dấu thì rất phiền phức. Trước khi ra ngoài cô liền chốt lại thật kĩ cửa sổ rồi khóa trái cửa phòng. Nếu những thứ này rơi vào tay bọn người kia thì chẳng khác nào cô đang tự giết mình.

Thụy Du vẫn duy trì hoạt động thường ngày của mình là nấu bữa tối. Dù dễ dàng đoán được hôm nay Đình Dương sẽ ăn tối ở ngoài nhưng cô vẫn làm chỉ vì muốn những người kia không nghi ngờ trong trường hợp bọn họ đã theo dõi ngôi nhà này từ trước.

Âm thanh dao chạm xuống thớt vang lên đều đều trong phòng bếp. Ở bên ngoài, cửa ở phòng khách đã bị bẻ khóa.

Cạch!

Động tác của Thụy Du dừng lại chừng hai giây rồi lại tiếp tục. Ánh mắt cô dán vào tấm kính cửa sổ gần đó. Bên trong là hình ảnh phản chiếu mờ ảo của một người đàn ông to lớn đang bước thật khẽ về phía cô. Trên tay gã là một con dao gọt trái cây sắc bén. Từng bước tiếng lại gần cô.

Thụy Du như không hề hay biết vẫn tiếp tục công việc của mình. Cô thật sự lo lắng vì sao chỉ có một người xuất hiện. Số còn lại còn đang lẩn trốn ở nơi nào? Mặc dù một mình cô chưa chắc đủ sức địch lại nhiều người cùng một lúc nhưng bị đánh lén còn nguy hiểm hơn gấp bội. Nếu đã thế thì cứ xử lí người vừa đến này trước đã. Trong đầu cô bắt đầu đếm ngược. “Năm. Bốn. Ba. Hai...”

Rầm!

Người đàn ông không ngờ mình chưa kịp ra tay liền bị đối phương công kích ngược lại. Tay cầm dao của gã còn chưa kịp đưa lên thì đã bị một bàn tay nắm lấy, bẻ ngược về phía sau. Dao trên tay nhanh chóng bị đoạt mất. Đầu gã liên tục bị đập mạnh xuống bàn đá cẩm thạch ở gần bồn rửa. Đến lần thứ ba thì hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Thụy Du thở phào ném thân hình bất động của gã đàn ông sang một bên. Vừa chuẩn bị mở các học tủ để tìm dây trói thì bỗng nhiên cô bỗng dưng lạnh toát kèm theo âm thanh xé gió vụt qua. Theo phản xạ Thụy Du liền cúi người, lộn một vòng dưới sàn rồi lấy đà tung người lên đá vào cổ tay của đối thủ. Nhưng vì dư âm của việc né tránh bất ngờ lúc nãy khiến cô hơi chật vật, lực ở chân không đủ nên không thể làm người kia buông dao.

Hai kẻ tấn công cô đều dùng những loại dao bình thường bán đầy ngoài chợ khiến cô xác định được nhiều điều. Có lẽ bọn họ không phải là những người cô nghĩ đến. Thế nhưng tất cả chỉ là suy đoán. Chưa có gì xác định.

Người mới đến rất mạnh, hơn nữa lại giành được quyền chủ động trong thế tấn công nên luôn có sẵn cơ hội lấn át cô. Thụy Du bị động lùi ra phòng khách, tạm thời chỉ biết né đòn, chưa tìm được thời cơ hành động. Trên tay cô lúc này là một con dao làm bếp và dao gọt trái cây của kẻ vừa bị đánh ngất.

Tình trạng này kéo dài rất lâu. Kẻ tấn công, người phòng thủ. Không có điểm dừng. Thụy Du thầm ao ước ngay lúc này cô có thanh kiếm thân quen bên cạnh thì sẽ không phải chật vật như thế. Vờn được một chút thì sức lực người đàn ông kia ngày một yếu dần, di chuyển cũng chậm hơn rất nhiều. Có lẽ vì tuổi tác cũng không còn trẻ nữa nên thể lực có phần giới hạn. Nhanh chóng bắt được nhược điểm này, Thụy Du tranh thủ lúc ông ta giảm tốc độ bèn trượt người xuống sàn gỗ rồi gạt chân đối phương khiến gã mất đà mà ngã xuống.

Sau đó cô dùng đầu gối ép chặt cổ gã, rồi tìm cách đoạt lại dao. Nhưng người này cũng không để bản thân bị một con nhóc kìm hãm dễ dàng như thế. Thể lực của đàn ông và phụ nữ vốn dĩ có một sự chênh lệch rất lớn, hơn nữa ông ta cũng là người trưởng thành nên khỏe hơn Thụy Du một chút. Vì thế cô chưa kịp đoạt lấy vũ khí thì đã bị khống chế ngược trở lại. Lần này thì tiêu rồi. Nếu như tổ chức biết cô mất mạng một cách nhảm nhí như thế này thì cô sẽ không còn mặt mũi nào mà đi đầu thai kiếp sau nữa. Con dao bén nhọn cách tim cô không xa nữa đâu.

Hai mắt Thụy Du mở lớn, vô cùng tập trung nhìn con dao đang tiến về phía tim mình với tốc độ trung bình. Đường như gã đã chắc chắn rằng cô không có cách nào phản kháng nên mới ra tay chậm chạp như thế. Tình trạng của cô lúc này thật sự là nằm chờ chết.

Ngay lúc đó Đình Dương tắt tốc chạy vào nhà. Vừa về tới cổng hần đã cảm thấy không ổn. Cổng lớn mở toan. Dọc đường đi vào nhà còn bị người lạ tấn công. Hần nhanh chóng nhận ra nhà mình bị trộm đột nhập. Sau khi gọi cảnh sát xong hần chợt nhớ ra bên trong còn một người nữa. Không biết bây giờ ra sao nên liền chạy vào thì thấy Thụy Du đang nằm dưới đất, sắp bị người ta đâm chết.

Đình Dương không cần nghĩ ngợi liền chạy lên ghé xô pha, lấy đó làm điểm tựa đồng thời rút ngắn khoảng cách với kẻ địch. Nhân cơ hội đó tung một cú đá chí mạng vào đầu gã. Con dao cách tim Thụy Du chừng 5 cm thì văng ra. Cô vẫn còn hoang mang. Làm cách nào mà cô lại may mắn thoát chết? Chưa kịp định thần thì cánh tay đã được Đình Dương nắm lấy, kéo cô từ dưới sàn lên, lo lắng hỏi.

— Không sao chứ?

— Em không...

Cô vội vàng lắc đầu. Nhưng lời chưa kịp nói hết thì mắt lại lóe lên. Ngay lập tức Thụy Du ôm lấy Đình Dương rồi xoay người thật mạnh.

Bốp!

Đình Dương giật mình nhìn những mảnh vỡ thủy tinh văng ra khắp nơi. Một số mảnh nhỏ li ti ghim vào cổ hắn. Thế nhưng hắn không hề cảm thấy đau bởi vì tất cả những gì to lớn và sắc nhọn nhất đều đang dính vào tóc, ghim vào cổ và cả một vùng lưng của cô gái nhỏ đang ôm chặt lấy hắn.

Máu của Thụy Du từ từ rỉ ra, thấm ướt hết chiếc áo đồng phục màu trắng, dính vào đôi tay cứng đờ của Đình Dương, tràn ngập trong đôi mắt ngạc nhiên tột độ phía đối diện. Từ từ từng chút một lan tận đến trái tim hờ hững kia.

Cũng cùng lúc đó thì cảnh sát ập vào. Bọn họ nhanh chóng bắt giữ nghi phạm đồng thời gọi thêm xe cứu thương đến.

Đình Dương bản thân nhìn Thụy Du đã ngất đi trong vòng tay mình. Cảm xúc này là gì đây? Hắn không hiểu. Cô đỡ cho hắn? Vì sao? Vì sao cô phải làm như vậy? Đáng ra bình hoa thủy tinh này phải giáng xuống đầu hắn mới đúng vì sao lại rơi hết lên người cô?

...

Sau khi trao đổi với bác sĩ một vài điều cần thiết xong thì Đình Dương quay trở lại phòng bệnh của Thụy Du. Lúc hắn vào thì cô vẫn chưa tỉnh lại. Nhìn chăm chăm vào gương mặt đang say ngủ trên giường, hắn nhất thời không giải thích được cảm xúc của mình lúc này. Là gì đây? Ngạc nhiên, cảm kích, lo lắng... Thật sự là hỗn loạn. Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên khiến Đình Dương hơi giật mình. Hắn nhìn sơ qua tên người gọi đến rồi nhấc máy.

— Có chuyện gì sao?

— Tại sao mình gọi cậu mãi mà không được vậy hả? - Bên kia Hoàng Minh lớn giọng trách mắng.

— Có sao? - Đình Dương nghi ngờ. Tại sao trước đó hắn không nhận ra nhỉ?

— Không tin thì kiểm tra lại đi.

— Không cần. Có lẽ không để ý.

Nhớ lại cảnh trên xe cứu thương, Đình Dương cũng công nhận có khả năng này xảy ra. Khi đó hắn vẫn còn lo lắng khi nhìn y tá rút những mảnh thủy tinh trên người Thụy Du ra. Cũng may không có mảnh nào ghim vào đầu cô, nếu không sẽ không biết hậu quả như thế nào.

— Có chuyện gì mà gọi ỉnh nhiều lần như thế?

— Nãy mới nghe Nhất Thiên kể rằng Mộng Thy bị cô hầu nhà cậu đánh cho chảy máu luôn. Trông vậy mà ngầu nhỉ?

Hoàng Minh kể lại đầy hào hứng. Hình như cậu là người vui vẻ nhất trong chuyện này. Với sự phấn khích của bạn mình, Đình Dương cũng không bày tỏ ý kiến gì. Hắn trầm ngâm nhìn một bên má đầy thương tích của Thụy Du, không biết trong đầu đang tính toán điều gì.

— Cậu... biết cô ta lâu như thế thì chắc cũng hiểu rõ một tí chiêu trò mà cô ta hay dùng? Có rạch mặt không?

Không những không trả lời mà Đình Dương lại đưa ra một câu hỏi khác. Ở phía bên kia Hoàng Minh cũng hơi chột dạ, quan tâm hỏi.

— Đây không phải cô hầu nhà cậu bị gì đó chứ?

— Ừ.

Nghe đến đây Hoàng Minh cũng đủ hiểu tất cả mọi chuyện. Trong số tất cả mọi người cậu là người hiểu rõ bộ mặt thật của Mộng Thy nhất. Bao nhiêu chiêu trò và mách khéo cô ta dùng cậu đều biết chi tiết. Thậm chí thuộc lòng cả thứ tự. Bởi vì trước đó đã có quá nhiều nạn nhân vì cậu mà chịu trận.

Hoàng Minh thở dài một hơi, tốt bụng nhắc nhở. Dù sao trong lòng cậu, ấn tượng về Thụy Du cũng khá tốt. Hơn nữa hiem lắm Đình Dương siêu cấp vô cảm lại có một chút chú ý tới người khác. Là bạn tốt dĩ nhiên cậu phải nhiệt tình hỗ trợ.

— Nói cho cậu biết luôn mà đề phòng nhé. Cô ta cảnh cáo thất bại thì sẽ đánh. Đánh không xong thì rạch mặt. Rạch mặt rồi mà vẫn chưa đạt đến hiệu quả như ý thì tìm cách đuổi học.

— Nếu đuổi không được?

Trong lúc Hoàng Minh nói thì Đình Dương cũng để ý vài điểm quan trọng. Hắn như vô thức bước lại gần giường Thụy Du đang nằm. Hắn gần tai nghe vào điện thoại rồi đặt vào trong túi quần. Sao đó kéo cánh tay của cô từ trong chăn ra. Đúng như những gì Đình Dương dự đoán từ trước. Quả nhiên có vết bầm. Sau đó hắn lại tiếp tục vén tóc cô qua một bên để nhìn kĩ. Trên trán hơi trầy xước một xiu còn lại không có gì đáng kể.

Nhưng chỉ với những chi tiết nhỏ nhất đó đã làm thay đổi tâm trạng vốn luôn thanh tĩnh của Đình Dương. Hắn cảm thấy không vui khi nhìn những dấu vết này.

— Đuổi không được thì dàn dựng tai nạn bất ngờ. Nếu nạn nhân không bị thương thì sẽ bị hù sợ mà chuyển trường. Còn nếu bị thương thì cậu cũng đoán được rồi đó.

Giọng nói của Hoàng Minh lại tiếp tục vang lên khiến hắn tạm thời quên đi những cảm xúc tồi tệ vừa mới xuất hiện ban nãy. Đình Dương cảm thấy khá hoang mang. Hắn không biết phải làm cách nào mới giúp Thụy Du không bị làm phiền vì hắn nữa. Chẳng lẽ không có cách nào sao.

— Có cách gì khiến cô ta dừng tay không?

— Có. Đùng để Thụy Du đến gần cậu nữa. - Hoàng Minh trả lời.

— Cậu hiểu ý mình mà.

Hoàng Minh cười lớn. Tất nhiên là cậu hiểu. Nhưng vẫn muốn thử Đình Dương một chút.

— Cậu có thể làm như Nhất Thiên.

— Làm như thế nào?

— Tháng trước lúc cậu nghỉ học đi thi “Nhà Lãnh Đạo Trẻ” thì Nhất Thiên có tung ra một luật ngầm. Cậu ta tuyên bố nếu ai gây sự với Vương Tú Nhi lớp 11A9 cũng là gây sự với cậu ấy. Đánh hết không tha. Cậu muốn làm một bản tương tự không? Cũng có tác dụng nha. Cho đến bây giờ người trong mộng của cậu ấy vẫn rất an toàn.

Đình Dương nghe xong cũng suy nghĩ một chút. Cảm thấy có phần hợp lí và hiệu quả. Nên thử một chút hay không.

— Cũng được. Làm dùm mình đi.

— Mấy chuyện như thế này cậu phải đích thân ra tay mới được. Tên của mình dùng để bảo vệ nhiều em lắm rồi, tạm thời hết chỗ chứa. Cậu tự xử đi. Mà từ từ cũng được. Mộng Thy bị đánh như thế mai chắc chắn không dám đến trường.

Riêng về Mộng Thy thì Hoàng Minh quá quen thuộc. Cô ta ở nhà ít nhất phải ba ngày nữa để chăm sóc lại dung nhan của mình.

— Mai xin nghỉ dùm mình đi. Qua lớp 11A9 xin nghỉ dùm Thụy Du luôn.

— Nhớ rồi. Chắc là ở nhà chăm sóc người ta chứ gì.

— Người ta cái đầu cậu.

— Ờ. Mình rất biết ơn nếu cậu chăm sóc cái đầu của mình.

Tút... Tút... Tút...

Hoàng Minh nhìn cuộc gọi bị tắt giữa chừng không khỏi mắng thầm Đình Dương là kẻ nóng tính và thô lỗ. Ngay lập tức cậu giật mình. Đã khi nào người bạn lạnh nhạt này của cậu trở thành một kẻ nóng tính và thô lỗ rồi? Quả nhiên là thời thế thay đổi hết rồi.

...

Việc đầu tiên Thụy Du làm khi tỉnh dậy là kiểm tra lại tóc của mình. Sẽ không vì bị mảnh thủy tinh đâm vào mà đầu cô sẽ bị cạo trọc để chữa trị chứ? Gương mặt xấu xí đã đủ rồi, làm ơn đừng hủy hoại nhan sắc của cô thêm nữa. Nhưng cô vừa nhấc tay lên thì một cơn đau liên ập đến bất ngờ khiến cô không kịp phòng bị mà vô thức rên lên một tiếng.

— A...

Điều đó như một công tắc bắt đầu khởi động cho những cơn đau khác kéo dài. Từ cổ cho tới hơn nửa lưng đều có cảm giác như hàng vạn mũi kim đâm xuyên vào cùng một lúc. Đau, rất đến tê dại. Thụy Du âm thầm ghi nhận ngày hôm nay là ngày xui xẻo nhất cuộc đời mình.

Công cuộc kiểm tra nhan sắc của Thụy Du chính thức thất bại bởi vì cánh tay không thể nào nâng lên được vì quá đau đớn. Thật sự cô cũng có cảm giác tóc còn ở trên đầu nhưng cũng không an tâm. Lỡ như chỗ có chỗ không thì sao? Như thế còn kinh khủng hơn. Nhưng ở trên đầu không có cảm giác đau đớn. Hi vọng rằng tóc cô vẫn còn nguyên vẹn.

— Đau lắm sao?

Đình Dương vừa bước vào phòng đã nghe tiếng rên đầy đau đớn của Thụy Du. Hắn mang một bụng đầy lo lắng và tội lỗi đến hỏi thăm cô.

— Không sao.

Thụy Du thở hắt ra, vô cùng khó khăn trả lời. Cô rửa thầm trong lòng. Ngay cả nói cũng đau. Muốn cô làm người câm hay sao.

— Vì sao lại cứu tôi?

Ngay cả Đình Dương cũng không hiểu vì sao mình lại gấp gáp hỏi như vậy. Hắn nên chờ cô khỏe lên rồi từ từ thắc mắc vẫn hơn.

— Vì muốn thế.

Thụy Du nói ngắn gọn nhất có thể bởi vì với mỗi từ cô phát ra lại truyền đến cảm giác tê rát đó. Cô cũng không nói dối hoàn toàn. Một phần là vì trách nhiệm công việc, một phần là do sự lựa chọn của cô. Chuyện đỡ lấy bình hoa giáng xuống đó là do phản xạ của riêng bản thân Thụy Du điều khiển, chứ không do lí trí chỉ đạo.

Rõ ràng cô hoàn toàn có khả năng công kích tên cướp trước khi hắn ra tay nhưng lại chọn đỡ dùm Đình Dương. Là vì sâu trong lòng cô vô cùng lo sợ bất trắc xảy ra. Chẳng may bình hoa đó thật sự rơi trúng hắn thì sao? Có lẽ sự lựa chọn lần này của cô còn bị tình cảm riêng tư ảnh hưởng một phần. Còn tình cảm đó là gì, tạm thời cô không biết.

— Cảm ơn em.

Đình Dương nói. Với câu trả lời của cô hắn cũng không có ý kiến gì. Nhưng điều duy nhất hắn biết rõ là kể từ giây phút này, Thụy Du chính thức bước vào cuộc đời hắn, nằm trong danh sách những người hiếm hoi mà hắn để tâm đến.

15. Chương 14: Hạnh Phúc Của Nhất Thiên

Sau nhiều ngày ở bệnh viện, Thụy Du cũng hiểu thêm về tính cách và con người thật sự của Đình Dương. Thật ra hắn cũng không hẳn là hồ hững với tất cả mọi thứ xung quanh mình. Chỉ là những thứ đó có đáng cho hắn quan tâm hay không mà thôi. Thử nhìn cách hắn cư xử với Hoàng Minh và Nhất Thiên thì rõ. Vẫn

nói chuyện, vẫn quan tâm và trao đổi nhiều thứ cùng nhau. Nhưng ngoài bọn họ ra thì trong mắt Đình Dương tất cả những người khác đều là không khí.

Cuộc sống nhiều ngày qua của Thụy Du hoàn toàn chìm trong sự hủ thẹn. Cô thật ngượng chết mất. Kể làm người hầu như cô chẳng những không chăm sóc cho cậu chủ chu đáo mà còn để người ta lo lắng ngược lại ỉn. Hơn 10 ngày liên tục ở bệnh viện, hầu như lúc nào Đình Dương cũng túc trực bên cô. Giúp cô lấy thứ này thứ nọ, giúp cô di chuyển và ăn uống. Thụy Du tự hiểu điều này là do hấn áy náy vì chuyện hôm nọ.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở bệnh viện, buổi sáng Tú Nhi liền nghỉ học để đến thăm Thụy Du. Tiện thể cung cấp một số thông tin thú vị. Cách để tồn tại ở Royal mà không bị sự nhàm chán và vô vị giết chết là hóng chuyện thị phi làm trò vui qua ngày. Thụy Du học ở trường hơn một tháng nghiêm nhiên cũng bị ảnh hưởng theo. Nếu có chuyện gì hay ho cũng muốn nghe ngóng một chút. Nhưng nếu bản thân cô là nhân vật trung tâm câu chuyện thì lại càng thú vị hơn. Cô thật sự muốn biết qua lời đồn thổi sự việc sẽ bị biến chất đến mức nào.

Hiện tại Đình Dương đã đi ra ngoài giải quyết những chuyện riêng của hấn nên trong phòng chỉ còn lại hai người. Tú Nhi lấy trong tủ lạnh ra một quả táo rồi bắt đầu gọt vỏ. Đồng thời cũng kể chuyện cho Thụy Du nghe.

— Chuyện cậu đánh nhau với Mộng Thy bây giờ ai cũng biết hết rồi. Họ thật sự tán thưởng cậu nhưng rồi lại thương hại. E rằng cậu sẽ không sống sót nổi trong những ngày tiếp theo. Nhưng rồi lại có một chuyện động trời nữa xảy ra. Cậu biết không? Hôm qua Đình Dương bắt gờ đi học lại. Anh ấy chọn ngay thời điểm canteen đông đúc nhất rồi tuyên bố cậu là người của anh ấy. Không ai được phép kiếm chuyện với cậu. Ôi lãng mạn vô cùng. Lúc đó mặt Mộng Thy trắng bệch luôn. Sau đó thì giận dữ xô ngã hết bàn ghế rồi bỏ đi.

Tú Nhi càng kể càng hưng phấn. Cô thật sự ghen tị với Thụy Du đến chết mất. Thật ra cô cũng từng được một người làm cho những điều tương tự. Thế nhưng trong lòng cô lại không hề thấy một chút vui vẻ hay hạnh phúc nào. Vì sao cùng là một hành động, một lời nói, một mục đích nhưng khi được thực hiện bởi hai người khác nhau lại mang đến những cảm xúc đối nghịch như thế? Nếu như Tú Nhi nhìn thấy hành động này của Đình Dương có bao nhiêu lãng mạn và chân thật thì với những gì Nhất Thiên đã làm cô lại cảm thấy giả dối và đùa cợt bấy nhiêu.

— Có chuyện đó thật sao?

Thụy Du đang ăn táo mà bỗng dưng bị nghẹn. Có lẽ cô là người đầu tiên gặp chuyện kì lạ như thế này. Hình như từ ngày quen biết Đình Dương cô bị nghẹn hơi nhiều. Một tháng thôi mà đã bọ đến hai lần rồi.

— Ừ. Thật chứ. Mà khi nào cậu đi học lại?

— Có lẽ hai ngày nữa.

— Vết thương chưa lành mà.

— Không sao. Nghĩ nhiều quá cũng ngại. Hôm nay xuất viện. Mai nghỉ ngơi một ngày rồi đi học.

— À còn một chuyện nữa. Tuần sau là bắt đầu chuẩn bị cho lễ hội Halloween rồi. Lần này hai khu A B phải cùng sinh hoạt trong công tác chuẩn bị. Không biết sẽ như thế nào.

Thụy Du suy nghĩ lại rồi. Có lẽ cô nên ở nhà nghỉ dưỡng lâu hơn. Ít nhất là cho đến khi công tác chuẩn bị này kết thúc. Bởi vì cô cảm thấy bất an trong lòng. Nếu làm việc cùng khu B chẳng may đụng phải Khải Ân thì khổ. Cô sợ lắm rồi. Nhưng đáng tiếc lời nói ra không thể rút lại nữa. Chỉ đành cầu nguyện cho số phận của cô may mắn một chút.

— Chắc cũng ổn thôi mà.

— Mong là vậy.

Nói chuyện thêm một lúc nữa thì Tú Nhi ra về. Khi cô vừa ra đến cửa thì gặp Nhất Thiên đang bước vào phòng. Cả hai nhìn nhau, không nói một lời nào. Sau đó Tú Nhi đảo mắt đi nơi khác, nhanh chóng lướt qua Nhất Thiên để rời khỏi phòng.

Nhất Thiên chôn chân tại chỗ, hai mắt thần thờ nhìn theo bóng hình Tú Nhi ngày càng xa dần rồi biến mất sau một ngã rẽ. Cậu có biết bao nhiêu lời muốn giải thích với cô nhưng đến lúc gặp gỡ thì lại không có can đảm để nói ra tất cả. Rõ ràng lần này không ai trốn, không ai đuổi nhưng cũng không ai dám đối mặt. Do dự một lát rồi cậu rời khỏi phòng, đuổi theo hướng Tú Nhi vừa rời khỏi.

Thụy Du tạm thời không thể lí giải được những gì mình vừa nhìn thấy. Chân thành mà nói thì chỉ số EQ của cô không cao lắm nên khó lòng nhận ra mối quan hệ không rõ ràng giữa Nhất Thiên và Tú Nhi. Cô cũng nhìn thấy điểm kì lạ giữa hai người này. Nhìn qua ai cũng nghĩ rằng bọn họ là lần đầu tiên gặp gỡ nhưng thái độ của thì lại không thể hiện điều đó. Hai người nhìn nhau một lúc. Một người bỏ đi trước, người còn lại đuổi theo sau. Không dùng lời nói mà chỉ toàn hành động. Đây là kiểu quan hệ gì vậy?

Thụy Du suy nghĩ lung tung được một lát thì Đình Dương quay trở lại. Hắn mang theo một ít thức ăn và sữa cho cô ăn trưa sớm rồi dọn đồ xuất viện. Kể ra những gì hắn làm cho cô những ngày qua còn nhiều hơn những gì cô phục vụ cho hắn suốt một tháng. Làm cô áy náy không thôi.

— Ngày mai theo anh đến một nơi. - Đình Dương nói trong lúc dọn thức ăn ra một chiếc bàn rồi đẩy đến gần giường cho cô.

— Đi đâu ạ?

— Viện Thẩm Mỹ. Lúc trước mẹ anh bị tai nạn trầy hết một bên mặt, còn nặng hơn em. Nhưng nhờ sự trợ giúp của nhân viên ở đó nên không để lại bất kì dấu vết gì. Chẳng lẽ em tính để như vậy đến cuối đời luôn hay sao?

Ánh mắt Đình Dương dừng lại ở vết thương đã đến lúc tróc vảy của Thụy Du rồi nói. Hắn cũng đã liên hệ với bác sĩ trước rồi. Dù sao cô phải chịu những chuyện này cũng là vì hắn nên hắn nghĩ mình phải làm một điều gì đó cho cô. Thụy Du thì không suy nghĩ nhiều như Đình Dương. Cô chỉ ghi nhận đây là câu dài nhất mà hắn nói kể từ lúc hai người gặp nhau. Và cách xưng hô dường như có sự thay đổi.

— Không dám. Tất nhiên em sẽ đi chứ.

...

Trời đã về khuya, cũng là lúc thành phố lên đèn rực rỡ nhất. Lúc này nhiệt độ cũng giảm xuống thấp, trời se se lạnh. Tú Nhi bước đi thật nhanh trên phố vắng, hai tay chà sát liên tục với nhau để tạo ra một chút hơi ấm. Thời gian gần đây thời tiết thay đổi liên tục làm cô có phần nắm bắt không kịp. Buổi sáng trời nóng như lửa đốt nhưng về đêm lại lạnh lẽo vô cùng. Vì chủ quan nên lúc sáng cô chỉ mang theo một chiếc áo khoác mỏng che nắng và hiện tại nó không thể nào giúp cô cảm thấy ấm áp hơn. Tú Nhi mắng thầm bản thân một tiếng rồi cố gắng về nhà nhanh nhất có thể.

Nhất Thiên đi theo ở phía sau không khỏi phiền lòng. Tú Nhi vẫn không hề thay đổi so với lúc trước là bao. Cô vẫn chủ quan như vậy, không chịu lo xa hay tính toán trước điều gì. Cứ mãi như thế thì chỉ gây bất lợi cho bản thân mà thôi.

Nhất Thiên không biết mình đã đi theo Tú Nhi bao lâu rồi. Theo cô rời khỏi bệnh viện, theo cô đến chỗ làm thêm. Kiên nhẫn chờ nhiều tiếng đồng hồ cho đến khi cô tan làm rồi lại tiếp tục theo cô về nhà. Cậu cứ lặng lẽ dõi theo từng bước đi của cô như thế, chỉ dám đứng từ xa mà ngắm nhìn, không có can đảm tiến đến bắt chuyện. Hơn nữa Nhất Thiên cũng hiểu một điều. Có lẽ trong lòng Tú Nhi đã sớm hận cậu mất rồi.

Nơi Tú Nhi sống là một khu nhà trọ cũ, với nhiều phòng san sát nhau. Vừa chật chội lại vừa ngột ngạt và tù túng. Nhất Thiên dừng ở cổng, chờ cho đến khi Tú Nhi vào phòng rồi mới lặng lẽ quay lưng ra về. Đúng lúc đó liền có một giọng nói vang lên sau lưng cậu.

— Cháu... là bạn của Tú Nhi đúng không? Nếu bà nhớ không lầm thì cháu đã từng sống với con bé một thời gian thì phải. Đã đến rồi sao lại không vào? Hay là để bà vô gọi nó ra nhé.

Nhất Thiên nghe giọng nói vừa xa lạ nhưng lại có phần quen thuộc thì dừng bước. Cậu xoay người lại lễ phép cúi chào bà lão đang đứng trước mặt mình. Với thành ý của bà, cậu chỉ biết lắc đầu từ chối.

— Thôi, không cần đâu bà ạ.

— Thật là, mấy đứa nhóc bây giờ hờ một chút là giận dỗi nhau. Mà tại sao lâu rồi bà không thấy cháu đi đi về về cùng con bé nữa?

— Vì cháu có việc cần làm nên phải đi, không sống ở đây nữa.

— À ra là vậy.

Nhất Thiên không nói nữa. Cậu vẫn hướng mắt về căn phòng ở cuối dãy dù cho không thể nhìn thấy bất kì điều gì.

— Bà ơi, mấy tháng nay cô ấy sống tốt không? - Nhất Thiên ngập ngừng hỏi. Cậu chỉ biết dùng cách này để quan tâm cô mà thôi.

— Cũng như trước thôi. Đạo này nó tìm được chỗ làm thêm mới cũng tốt lắm. Tiền kiếm được hơn một chút nên sống thoải mái rồi. Tuần trước nó mới làm giỗ cho cha mẹ. Có mời bà sang ăn. So với năm trước thì tốt hơn rất nhiều.

— Vậy thì tốt quá rồi.

Nhất Thiên cảm thấy nhẹ lòng hơn hẳn. Sau hai tháng không gặp, lúc này có chỉ cần có được một chút thông tin về cô, cậu cũng cảm thấy thật hạnh phúc.

— Bà có thể giúp cháu một chuyện được không?

— Thằng nhóc này, đừng khách sáo như thế chứ. Tuy chỉ gặp có mấy lần nhưng bà đã xem cháu như cháu ruột của mình rồi.

— Cháu cảm ơn ạ. Bà ơi, nếu sau này cô ấy có bị cảm thì phiền bà ghé qua chăm sóc cho cậu ấy một chút. Cô ấy rất tiết kiệm, sẽ chẳng chịu bỏ tiền ra uống thuốc đâu. Lúc đó bác lấy số tiền này mua thuốc cho cô ấy dùm cháu với.

Nói xong Nhất Thiên liền lấy ra một ít tiền đặt vào tay bà lão. Nhưng bà liền trả lại cho cậu, kiên quyết không nhận.

— Ai lại làm thế hả cháu. Hàng xóm láng giềng phải giúp đỡ nhau mà sống thôi. Bà vẫn quan tâm con bé mà.

Nhất Thiên cầm lại tiền trong tay, không khỏi áy náy.

— Vậy thì phiền bà rồi. Mong bà đừng để cho cô ấy biết chuyện này.

— Cháu quan tâm nó như thế, vì sao lại không muốn cho nó biết?

— Dạ tại không phải thời điểm thích hợp mà thôi. Cũng trễ rồi. Cháu về trước ạ. Cháu chào bà.

Một mình Nhất Thiên bước đi trong đêm tối lạnh lẽo. Cậu nhìn những ánh đèn rực rỡ của thành phố phồn hoa trước mắt mà trong lòng không khỏi cảm thấy cô đơn. Hạnh phúc của cậu không ở nơi này, không ở trong ngôi biệt thự đồ sộ của gia đình Mộng Thy mà cậu đang sống, không phải là danh tiếng cậu có được ở trường Royal, cũng không phải vị trí thừa kế tổ chức từ cha. Mà tất cả những gì cậu muốn, hạnh phúc của cậu chỉ là Tú Nhi mà thôi.

“Anh xin lỗi. Thất hứa với em rồi.”

16. Chương 15

[Tác giả: Chap này không biết đặt tên là gì hết á :(]

Ở một căn phòng lớn được trang trí theo phong cách công chúa vô cùng xa hoa và lộng lẫy, Mộng Thy ngồi ở bàn trang điểm, được một chút thì lại đảo tầm mắt về phía cửa như đang chờ đợi một người nào đó. Không bao lâu sau thì Lan Anh mở cửa bước vào. Đây là lần đầu tiên cô ta vào phòng riêng Mộng Thy nên hoàn toàn bị cách bài trí bên trong làm cho choáng ngợp và hoàn toàn bị mê hoặc. Đây chính xác là kiểu phòng mà bất kì cô gái nào cũng mơ ước.

— Phòng của cậu đẹp thật. - Lan Anh thật lòng khen ngợi.

— Có danh sách xếp nhóm các lớp làm chung công tác chuẩn bị chưa?

Mộng Thy vốn đã quen với những ánh mắt hâm mộ luôn xuất hiện xung quanh mình rồi nên chẳng thêm đáp trả mà ngay lập tức đi vào nội dung chính.

— Rồi. Lớp chúng ta làm chung với 11A8 và 11A2 của Royal B chuẩn bị khu vực sân khấu.

— 12A1 làm ở đâu?

— Trong nhóm xây dựng hành lang ma. Khá xa hội trường nơi chúng ta chuẩn bị.

— Vậy thì tốt.

Mộng Thy gạt đầu hài lòng khiến Lan Anh cảm thấy khó hiểu. Chuyện đó có gì đáng mừng hay sao?

— Vì sao cậu lại vui vẻ như vậy?

— Cách càng xa càng tốt. Có như thế tôi mới có cơ hội để làm việc của mình.

Đi theo Mộng Thy đã lâu nên Lan Anh thừa sức hiểu được “việc của mình” là việc gì vì thế nên cũng không hỏi thêm nữa vì Mộng Thy vốn dĩ không thích kể với ai về những kế hoạch của mình. Ngồi nói chuyện một lúc thì cũng không còn gì để trao đổi nữa nên Lan Anh bắt đầu thực hiện mục đích thật sự khi đến đây vào tối nay.

— Mộng Thy này, phòng Nhất Thiên ở đâu vậy?

— Đối diện. Hiện tại anh ra ra ngoài rồi, muốn vào thì vào đi.

— Vậy mình đi liền đây.

Lan Anh mừng rỡ rời khỏi ghế sofa trong phòng Mộng Thy rồi chạy thật nhanh đến căn phòng đối diện. Vì đây là nơi Nhất Thiên ở tạm nên được bài trí đơn giản và theo một cấu trúc nhất định của những phòng dành cho khách, không hề có nét đặc trưng nào của chủ nhân căn phòng. Nhưng dù như thế, Lan Anh cũng rất hài lòng. Giữa phòng là một chiếc giường đơn nhỏ. Xung quanh là bàn học, tủ đồ... Đơn giản hết mức có thể.

Bước đến phía bàn học gọn gàng, Lan Anh không chú ý gì nhiều ngoài một khung hình được đặt bên cạnh chồng sách giáo khoa. Ánh mắt cô sắc lại, tay cầm khung hình lên siết chặt. Bên trong là một bức ảnh với chất lượng chụp bình thường hay gặp ở các quầy chụp ảnh Hàn Quốc trong các nhà sách ngày trước, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng qua mắt Lan Anh lại trở nên đáng ghét vô cùng.

Bức ảnh vô tình ghi nhận lại giây phút hạnh phúc một cặp đôi. Biểu cảm của cô gái trong hình vô cùng ngạc nhiên khi nhận được nụ hôn vào má của chàng trai bên cạnh. Đáy mắt Lan Anh tràn ngập sự đố kị và ghen ghét. Cô ta cầm khung hình lên chuẩn bị ném xuống đất.

Đúng lúc đó, cửa phòng bật mở. Nhất Thiên không tìm được tức giận mà quát lên.

— Cô làm cái gì đó?

— Em...

Lan Anh giật mình, hai tay lúng túng giấu khung hình ra sau lưng, sợ hãi nhìn Nhất Thiên đang đứng ở cửa. Ngay cả một lời biện minh cũng không thể nào thốt ra.

— Ai cho cô vào phòng tôi? Còn đụng đến đồ của tôi. Cút đi. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Nhất Thiên bước đến sau lưng Lan Anh, thẳng tay giật lấy khung hình từ tay cô ta rồi ngay lập tức đuổi người.

— Anh hiểu lầm rồi. Em... em chỉ là tò mò nên mới xem, không có ý gì khác. Anh đừng tức giận được không?

Lan Anh hoảng sợ đi theo Nhất Thiên xin lỗi. Cô thật sự bất an. Chẳng lẽ bao nhiêu công sức cô bỏ ra để thu hút sự chú ý của cậu đều là vô ích hay sao. Cô không cam lòng. Nhất Thiên vì chuyện của Tú Nhi lúc sáng nên tâm trạng đã sớm không vui. Vừa về nhà liền chứng kiến hành động của Lan Anh thì lại càng

thêm nóng giận. Bây giờ lại bị những lời này văng vẳng bên tai chẳng khác nào phá vỡ sự nhẫn nại cuối cùng của cậu.

Nhất Thiên nắm lấy cánh tay Lan Anh, thô bạo lôi cô ta ra ngoài chẳng khác nào đang kéo xềnh xệch một bao hành hóa. Sau khi cô ta ra đến hành lang, cậu dùng hết sức đóng cửa thật mạnh. Nếu Lan Anh đứng gần thêm xiu nữa thì đã bị cửa đập vào mặt.

__ TÔI NÓI MỘT LẦN NỮA. CÚT ĐI.

Lan Anh bàng hoàng đứng trước phòng Nhất Thiên. Như vậy là kết thúc rồi sao. Cô sẽ chẳng bao giờ được Nhất Thiên chú ý nữa, hay tệ hơn là cậu sẽ mãi mãi căm ghét cô. Lan Anh càng nghĩ càng giận. Chỉ vì một bức ảnh mà mọi chuyện lại chuyển biến tệ hơn. Chẳng lẽ vì bức ảnh đó có Tú Nhi nên Nhất Thiên mới phản ứng mạnh như vậy? Là vì Tú Nhi, tất cả là vì cô ta đã phá hoại tất cả của cô.

Sau đó Lan Anh quay trở lại phòng Mộng Thy thì thấy cô ta đang ngồi làm móng trên giường, mắt nhìn cô đầy chế giễu. Chắc hẳn những gì vừa xảy ra cô ta đều đã nghe thấy và đang cười nhạo cho sự ngu ngốc của cô.

__ Lan Anh ơi là Lan Anh. Trong lòng Nhất Thiên, không ai quan trọng hơn con nhỏ Tú Nhi đó đâu. Cậu làm thế nào lại đụng vào “di vật tình yêu” của anh ta chứ? Nếu tôi đoán không nhầm, với tính cách của cậu thì còn định đập vỡ nó.

__ Mình hận cô ta. Mình muốn coi ta phải biến mất khỏi ngôi trường này. - Lan Anh siết chặt hai nắm tay, giận dữ nói.

Nhưng trái ngược với sự tức giận của Lan Anh, Mộng Thy vẫn hết sức ung dung và nhàn nhã ngắm nhìn bộ móng hoàn mỹ của mình. Cô ta thông thả nói:

__ Muốn làm gì thì làm. Đừng để liên lụy tới tôi là được. Nếu để anh ta biết tôi làm khó người anh ta thích thì hôn ước sẽ bị hủy bỏ. Chị gái anh ta sẽ rút vốn đầu tư. Gia đình tôi sẽ phá sản. Cậu hiểu chứ? Tốt nhất thì làm cho gọn vào.

__ Mình biết rồi.

17. Chương 16: Hãm Hại Bất Thành

Khi Thụy Du quay trở lại trường học thì gương mặt cũng không còn quá khủng khiếp nữa. Qua sự điều trị thích hợp của các chuyên viên da liễu thì giờ đây bên má trái của cô chỉ còn một vài vết mờ mờ, vài ngày nữa sẽ hoàn toàn biến mất. Về chuyện này Thụy Du cảm kích Đình Dương không thôi. Xem hắn như là ân nhân lớn nhất đời mình mà hết sức phục tùng và tôn thờ. Nếu không nói thì cũng ít ai biết được mức độ yêu quý bản thân mình của Thụy Du lớn tới mức nào. So với những cô gái khác, cô yêu quý nhan sắc bản thân mình còn nhiều hơn họ gấp mấy lần. Tương đương cả mạng sống chứ không hề đơn giản.

Bởi vì trong lòng Thụy Du là sự biết ơn vô bờ bến dành cho Đình Dương nên dạo gần đây cô đặc biệt làm việc chăm chỉ dù cho vết thương còn chưa lành hẳn. Điều này khiến hắn có phần lúng túng và không thể thích nghi. Nếu như lúc trước hắn không quan tâm thì khác, nhưng hiện tại cô đã may mắn lọt vào danh-sách-những-người-nên-quan-tâm của hắn rồi nên mọi chuyện phải khác.

Mỗi ngày ngoài việc làm việc nhà và nấu ăn, cô vẫn duy trì thói quen pha cafe như cũ, đêm nào cũng mang lên cho Đình Dương một tách. Thậm chí cô còn nấu thêm nhiều món ăn ngon so với lúc trước. Với sự chăm chỉ này của cô, hắn cảm thấy có phần áy náy. Dù sao vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, hoạt động nhiều cũng không nên.

Nhưng tính tình Đình Dương vẫn không dễ dàng thay đổi. Hắn quan tâm là một chuyện, nhưng vì người khác mà khuyên nhủ là một chuyện không bao giờ có. Thế nên mỗi ngày hắn đều tiếp nhận thành ý của cô khiến cô thấy thế lại càng nhiệt tình hơn nữa.

Đình Dương thì lo lắng cho sức khỏe của cô, không muốn cô làm việc nhiều nhưng lại không chịu nói ra suy nghĩ của mình. Còn Thụy Du thì lại vô tư tiếp tục những gì mình đang làm mà không dễ dàng nhìn ra ánh

mất quan tâm của hắn. Vì thế nên tình huống lúc này cũng thật là khó xử.

Ngày đầu tiên quay trở lại trường lại đúng dịp chuẩn bị cho lễ Halloween sắp tới. Thụy Du theo đúng phân công của mình để tìm đến hội trường để tìm Tú Nhi. Vừa mở cửa vào trong cô đã nhìn thấy học sinh mặc đồng phục màu xanh của Royal B hù cho hết hồn. Trong lòng chỉ âm thầm cầu nguyện trong nhóm này không có Khải Ân.

Tú Nhi thấy Thụy Du vào thì liền chạy đến nói chuyện cùng cô. Nhưng không được bao lâu sau thì liền bị tách ra để phân công nhiệm vụ làm việc. Không biết vì vô tình hay là cố ý mà lớp trưởng lại xếp Mộng Thy, Thụy Du và hai học sinh khác vào cùng một nhóm. Điều này xảy ra tương tự với Lan Anh và Tú Nhi.

__ Nhóm 1, Mộng Thy làm nhóm trưởng. Phụ trách phần trang trí sân khấu. Nhóm 2, Lan Anh làm nhóm trưởng. Phụ trách lau dọn lại hội trường. Nhóm 3, ...

Mộng Thy nhìn sân khấu bề bộn, trong đầu âm thầm suy nghĩ kế hoạch của mình. Nhưng với những thứ này thì chưa đủ để gây tai nạn được. Cô ta cảm thấy hơi thất vọng nhưng rồi chấp nhận quên đi. Cứ làm việc đã phân công trước đã. Có thể trong quá trình thực hiện sẽ nghĩ ra kế.

Công việc trang trí sân khấu này cũng tương đối dễ dàng. Chỉ cần dùng bút dạ để tô đậm lại nét vẽ bằng bút chì ở những tấm bìa cứng mà câu lạc bộ Mỹ Thuật của trường đưa sang là được. Sau đó dùng màu nước tô lại cho bắt mắt. Cuối cùng là treo lên vị trí đã được chỉ định sẵn.

Trong nhóm 1, ngoài Thụy Du và Mộng Thy còn có một nam sinh khác lớp và một nữ sinh học khu B. Bốn người sau khi tập hợp lại một nhóm thì đều tập trung làm công việc của mình, không ai nói với ai lời nào. Chẳng mấy chốc việc lên màu hoàn tất. Chỉ cần treo lên là xong. Với những trái bí ngô, đầu lâu,... thì chỉ cần đặt ở phía dưới thấp hoặc ở độ cao trung bình là phù hợp. Nhưng còn những dây ruy băng trang trí thì bắt buộc phải treo ở trên cao cho lộng lẫy.

__ Đưa đây để mình treo cho. Các cậu ở dưới giữ thang hộ dùm mình.

Nam sinh duy nhất trong nhóm liền nhận công việc nguy hiểm về phía mình. Mộng Thy nhìn chiếc thang rồi lại nhìn về vị trí treo ruy băng, trong đầu đã có tính toán. Với cách giải quyết của nam sinh nọ, Thụy Du và thành viên còn lại trong nhóm đều đồng ý. Mọi việc tưởng chừng như đã thống nhất cho đến khi Mộng Thy chen ngang.

__ Không được. Cậu là con trai, khỏe hơn chúng tôi rất nhiều. Vì thế cậu ở lại giữ thang đi. Còn cậu... - Mộng Thy chỉ tay về phía Thụy Du. - Trèo lên.

__ Thật ra thì ba người chúng ta hợp lại sẽ khỏe hơn cậu ta đó. - Nữ sinh mặc đồng phục màu xanh lên tiếng, nói ra điều mà ai cũng thấy rõ.

__ Hơn nữa chuyện này không an toàn. Sao lại để con gái làm được chứ. - Nam sinh kia bất bình phản bác.

__ Tôi là nhóm trưởng hay các cậu là nhóm trưởng. Các cậu đang cố tình chống đối người thi hành công vụ à. Muốn tôi báo lại với giáo viên kỉ luật các cậu không?

Mộng Thy tất nhiên không có lí do gì cãi lại nên đành dùng quyền uy ra lệnh. Hai học sinh kia thấy vậy cũng không thêm chấp cô ta nữa, chỉ cười nhạt. Bọn họ cũng đã rõ ràng rồi. Đây là cố tình làm khó dễ người khác. Dù sao người bị hại cũng không phải là bọn họ, cần gì quan tâm quá nhiều để làm khó bản thân. Sau đó không ai nói gì nữa, bắt đầu chuẩn bị thang và tìm vị trí thích hợp để treo ruy băng.

Thụy Du nhìn lên trần sân khấu, trong lòng có chút dăm chiêu. Nếu từ độ cao này mà ngã xuống liệu có gãy xương hay không. Cô cũng thật là tò mò muốn biết. Nhưng mà với tình trạng của cô ở hiện tại thì việc gãy xương quả thật không tốt cho lắm. Thụy Du tạm gạt đi suy nghĩ khác người của mình ra khỏi đầu để suy nghĩ đến một chuyện khác quan trọng hơn. Làm thế nào để lúc ngã không bị thương tích. Nếu như không có vết thương ở lưng thì cô muốn làm gì cũng được nhưng lúc này chỉ cần vận động mạnh một chút thì tình trạng sẽ nặng thêm.

__ Đi lên đi.

Thụy Du chưa kịp nghĩ ra cách thì đã bị Mộng Thy thúc giục. Cô cũng không có thời gian mà đôi co với cô ta thêm nữa nên nhận lấy sợi ruy băng rồi trèo lên chiếc thang được dựng sẵn.

Sau khi treo hết điểm đầu của ba sợi dây vào những chiếc móc đã gắn sẵn thì vẫn không có chuyện gì xảy ra. Thụy Du cảm thấy khó hiểu. Chẳng lẽ Mộng Thy bắt cô trèo lên thang mà không có mục đích khác?

— Tiếp đi. Móc ba đầu còn lại vào phía bên kia. Nhanh hơn. - Mộng Thy tiếp tục chỉ huy.

— Từ từ. Làm gì mà gấp thế. Nhanh hơn cũng chẳng được thứ gì. - Thụy Du bực bội quát lại.

— Cậu cãi lời tôi?

— Thì sao? Tôi cứ cãi đó. Dù sao cậu cũng chẳng đuổi được tôi ra khỏi cái trường này.

— Để rồi xem là cậu tự đi hay là tôi đuổi.

Khi Mộng Thy nói xong thì thì thang cũng đã được chuẩn bị. Thụy Du cầm lấy ba đầu còn lại của những sợi ruy rắng được kéo căng từ đầu còn lại rồi trèo lên thang. Đợi cho đến khi ruy băng được treo lên hoàn chỉnh thì ở phía dưới Mộng Thy liền buông tay ra. Hai người còn lại sững sờ nhìn cô.

— Hai người, buông tay ra.

— Này. Cô có điên thì cũng điên vừa thôi chứ? Muốn giết người à?

Nữ sinh mặc đồng phục xanh tức giận quát lên. Bình thường cô chỉ quanh quẩn bên khu B nên không hề biết danh tiếng của Mộng Thy. Tất nhiên cũng sẽ không hiểu vì sao cô ta lại ra lệnh như vậy. Nhưng còn nam sinh kia thì dễ dàng đoán được mục đích của cô ta. Nhưng cậu vẫn do dự không buông tay.

— Cậu hết trò để hại người hay sao? Lựa chọn lúc khác mà làm. Ngã từ trên thang xuống có thể mất mạng đấy.

— Tôi bảo buông. Thì phải buông. - Mộng Thy nhấn mạnh lại một lần nữa. Một chút kiên nhẫn cuối cùng của cô ta đã bị hút sạch.

— Rồi cậu sẽ phải hối hận.

Nam sinh kia lằm bằm trong miệng rồi buông hai tay ra, bực bội bỏ đi chỗ khác. Mộng Thy đạt được mục đích thì vô cùng đắc ý nên không nhìn thấy ngay lúc nam sinh kia rời khỏi, cậu ta đã lặng lẽ rút điện thoại ra và gửi tin nhắn cầu cứu.

Bao nhiêu lời tranh cãi bên dưới đều lọt vào tai Thụy Du không sót một chữ nào. Cô cảm kích nhìn xuống nữ sinh mà mình không hề quen biết nhưng vẫn cố chấp giữ thang cho cô. Thật ra học sinh của Royal B cũng không xấu xa như những lời mọi người hay bàn tán. Lời đồn quả thật không nên tin.

Thụy Du đang ở rất cao. Dù lúc này cô cố gắng trèo xuống không cũng không kịp nữa. Vì thế cô đành chờ tới lúc cô bạn phía dưới buông tay rồi tùy cơ ứng biến.

— Còn cậu, vì sao chưa buông tay? - Mộng Thy thu lại nụ cười đắc ý lúc nãy, lên tiếng nhắc nhở chững lại cuối cùng của mình.

— Cậu nghĩ ai cũng muốn tiếp tay cho cậu giết người hay sao?

— Giờ có buông hay không?

— Không.

— Được thôi.

Mộng Thy cười nhạt. Cô ta bước đến nắm cánh tay của người kia, tìm mọi cách kéo tay của nữ sinh nọ ra khỏi chiếc thang. Bị móng tay của Mộng Thy đâm vào da thịt khiến cô bạn kia theo phản xạ mà buông tay. Chưa vừa lòng, cô ta còn xô ngã kẻ vừa chống đối mình xuống sân khấu mới vừa lòng.

Mọi người trong hội trường dù nhìn thấy nhưng không ai dám lên tiếng hay ngăn cản vì sợ rước họa vào thân. Như thế càng tạo cơ hội cho Mộng Thy thực hiện điều mà cô ta muốn.

Thụy Du còn đang bám vào thang bắt đầu cảm thấy nguy hiểm. Cô vừa định buông người nhảy xuống thì đột nhiên chiếc thang rung lắc thật mạnh khiến cô giật mình mà ôm chặt lấy bậc thang trên cùng làm điểm tựa.

— Mẹ nó. Cô làm cái gì thế?

Thụy Du hét lên, hai mắt mở lớn nhìn xuống Mộng Thy đang lắc thang liên tục. Vì đây là thang tre nên không mấy chắc chắn. Thụy Du có linh cảm rằng không bao lâu nữa thang sẽ gãy nên đành làm liều mà thả hai tay ra. Có thể trong lúc rơi cô có thể xoay người mà tìm cách đáp đất ít gây tổn thương nhất. Chứ nếu cứ cố chấp ôm lấy thang thì khi thang gãy toàn thân sẽ lao thẳng xuống đất mà không có bất cứ cơ hội nào để xoay chuyển tình thế.

Tốc độ rơi của Thụy Du rất nhanh khiến cả cô cũng giật mình. Cô cố sức xoay người để phần lưng hướng về phía trên rồi tìm cách đáp đất. Nhưng vì sức lực cô chưa bình phục hẳn, lại thêm cơn đau ở lưng áp chế nên cô không thể chống lại lực hút khổng lồ đang kéo mình xuống.

Giây phút ngỡ như sắp tan xương nát thịt thì Thụy Du liền được một người đỡ lấy. Tuy nhiên nơi bị thương nặng nhất của cô lại đập thẳng vào cánh tay người ta khiến cô đau đến ngạt thở. Thụy Du tạm thời áp chế cơn đau xuống, muốn nhìn xem người tới cứu mình là ai? Sâu trong thâm tâm cô mong rằng người đó là Đình Dương nhưng đáng tiếc là không phải.

Thụy Du vừa hé mắt lên nhìn thì hoàn toàn bị mái tóc màu đỏ làm cho choáng ngợp, lại thêm đôi mắt màu hổ phách đang nhìn cô chằm chằm làm cô suýt nữa thì hét lên. Quả nhiên là ghét của nào trời trao của đó. Trong khi cô trốn Khải Ân như tránh ôn dịch thì ngay tại thời điểm cô suýt chết cậu lại xuất hiện cứu cô. Thụy Du thật sự không biết nên cười hay nên khóc. Cô gượng người. Muốn nhảy xuống khỏi vòng tay xa lạ này.

— Cảm ơn cậu. Cho tôi xuống được không?

Cảm giác quen thuộc đêm hôm trước bất ngờ ủa về và vây lấy Khải Ân khiến cậu cảm thấy nghi ngờ về cô gái mà mình đang bế trên tay. Chẳng lẽ là người mà cậu đã truy đuổi sát sao và mất dấu trong đêm? Khải Ân vô cùng hi vọng. Nếu là sự thật thì tốt.

— Trông cậu quen quá. Chúng ta đã từng gặp nhau đúng chứ?

Thụy Du có tật giật mình. Tuy nhiên ngoài mặt vẫn không chút biến đổi.

— Cậu nhầm rồi. Chúng ta chưa từng gặp nhau trước đó. Cậu học khu A, tôi học khu B. Khả năng từng gặp là rất thấp.

— Ừ. Hiểu rồi. Nhưng mà... cậu cũng không cần giải thích nhiều như vậy. Sẽ làm tôi hiểu thành cậu đang biện minh đó. - Khải Ân cười đầy ẩn ý đáp lại. Nhất thời đã có câu trả lời cho riêng mình.

Thụy Du đen mặt. Cuối cùng cô đã hiểu thế nào là tự mình hại mình. Cô chờ thêm một lúc vẫn không thấy cậu ta đặt mình xuống đất liền cảm thấy thật bất lực. Chẳng lẽ chuyện này cũng cần cô lên tiếng nhắc nhở hay sao. Thụy Du bất giác cầu nguyện. Làm ơn có ai đó đến cứu rồi cuộc đời cô khỏi tình huống khó xử này đi. Cô nguyện sẽ cả đời làm trâu làm ngựa mà báo đáp.

Dường như lời khẩn cầu của Thụy Du đã có hiệu nghiệm. Ngay lúc đó Đình Dương xuất hiện. Hắn bước lên sân khấu, đứng đối diện Khải Ân.

— Bây giờ thì trả người của tôi lại cho tôi được rồi chứ?

Khải Ân tiếc nuối nhìn Thụy Du trên tay rồi thở dài. Không sao, cậu vẫn còn nhiều cơ hội khác.

— Được thôi.

Hai chân Thụy Du vừa chạm đất thì liền bước về phía Đình Dương, người vừa xuất hiện cứu rỗi cuộc đời tăm tối của cô. Hắn nhìn dáng đi không mấy thoải mái của người trước mắt liền phát hiện ra điểm bất thường. Đình Dương nhìn ra phía sau lưng Thụy Du. Quả nhiên vết thương bị động, đã sớm rỉ máu thấm ra tới áo đồng phục. Hắn không nghĩ nhiều hơn được nữa liền bước đến đỡ lấy cô, chuẩn bị rời khỏi.

— Khoan đi đã. Chúng ta vẫn còn chuyện chưa giải quyết mà.

Khải Ân lên tiếng giữ người. Cậu ta bước xuống sân khấu đỡ lấy bạn cùng lớp của mình vừa bị xô ngã, cẩn thận quan sát vết thương do móng tay đâm vào của cô bạn, tâm trạng vui vẻ ban đầu đã sớm tụt đi.

— Anh xem người của anh đã làm gì bạn cùng lớp của tôi. Chúng ta nên làm như thế nào mới phải nhỉ? Chiều theo luật ngầm thì nếu kẻ gây sự không chịu xin lỗi thì tôi nên kéo người sang đánh một trận mới đúng.

— Cậu muốn cái gì thì làm cái đó đi.

Đình Dương không rảnh mà đôi co với Khải Ân vì sắc mặt của Thụy Du ngày càng tệ. Cô cần đến phòng y tế ngay lập tức.

— Tôi muốn cô ta quỳ xuống xin lỗi và cầu xin bạn tôi tha thứ.

Khải Ân chỉ vào Mộng Thy đang đứng bất động gần đó. Tính tình nóng nảy của cậu ta không ai không rõ. Làm gì cũng muốn người khác nhục nhã dưới chân mình. Đối với học sinh Royal B đã sớm quen cảnh này nên chẳng ai có ý kiến nhưng số học sinh còn lại đã lên tiếng xì xào. Muốn một người như Mộng Thy xin lỗi người khác đã khó. Đằng này lại là quỳ xuống xin lỗi thì chẳng khác nào đang kể chuyện cười. Thật là quá hài hước đi.

— Không bao giờ. - Mộng Thy tức giận quát lên.

— Vậy thì Đình Dương, phiền anh làm thay rồi. Vì tình trạng cân bằng của hai bang, anh không ngại chứ? Nếu bây giờ cả hai bang chúng ta đánh nhau thì sẽ không biết mang đến hậu quả gì.

Hiếm khi mọi người có cơ hội nhìn thấy cảm xúc của Đình Dương biến đổi nhưng ngay lúc này nó đã thật sự xảy ra. Hắn đang tức giận, vô cùng tức giận. Đình Dương trừng mắt nhìn Mộng Thy, tựa như muốn ngay lập tức giết chết kẻ gây phiền phức này.

— Tôi đã bảo cô không được đụng đến Thụy Du rồi mà cô không nghe. Bây giờ gây họa rồi bắt tôi xin lỗi dùm cô sao?

— Nhưng em không làm gì sai thì tại sao phải xin lỗi. Nếu con nhỏ đó không cản đường thì làm sao em xô nó ngã được.

— Cản đường cô hãm hại người ta hay sao?

Nữ sinh đứng cạnh Khải Ân tức giận lên tiếng. Cô nhìn sang Thụy Du với gương mặt trắng bệch đang dựa vào Đình Dương ở phía trước không khỏi cảm thấy lo lắng. Nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm vì không có tai nạn xảy ra.

— Không nói nhiều nữa. Một là Đình Dương xin lỗi, hai là cô ta.

Khải Ân mất kiên nhẫn cắt ngang. Mộng Thy dù không cam lòng nhưng lại rất sợ ánh mắt giết người của Đình Dương đang chiếu vào mình nên từng bước từng bước quỳ xuống. Cả hội trường lặng thinh, rồi âm thanh chụp hình bằng điện thoại lần lượt vang lên. Cảnh hiếm gặp, nên phải nhanh chóng ghi nhận lại.

Mộng Thy quỳ xuống thật lâu nhưng vẫn không nói gì. Hai từ “xin lỗi” kể từ lúc sinh ra cô ta chưa bao giờ phải nói nên lần này không biết phải mở miệng như thế nào.

— Nhanh lên.

Đình Dương gần lên từng tiếng, bắt an nhìn sang Thụy Du lúc này đã hoàn toàn dựa vào người hắn vì không còn đủ sức nữa. Máu lại thấm ra nhiều hơn. Hắn cần phải rời đi. Ngay lập tức.

— Em nói. Em nói là được chứ gì. Anh đừng tức giận. Xin... xin lỗi. Mong cậu tha thứ cho tôi.

— Đan Thanh, cậu chấp nhận không? - Khải Ân hỏi người bên cạnh.

— Chấp nhận. Coi như giải quyết xong. Anh mau đưa cậu ấy xuống phòng y tế đi.

Đan Thanh lên tiếng thúc giục Đình Dương. Chỉ mong hắn mau chóng rời đi một chút. Thật ra cô muốn trả thù Mộng Thy nhiều hơn nữa nhưng cũng không thể vì thù cá nhân mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe Thụy Du.

...

Trong lúc nhân viên y tế kiểm tra lại vết thương cho Thụy Du thì Đình Dương đứng ở bên ngoài chờ đợi. Lúc này thì nam sinh cùng nhóm với cô lúc này e dè bước đến đứng cạnh hắn.

— Lúc này là cậu nhấn tin báo cho tôi đúng không? - Đình Dương hỏi.

— Đúng. Là tôi. May mà cậu ấy không bị gì. Tôi đã cố sức ngăn cản cô ta nhưng không được. đành phải báo cho anh.

Nam sinh là một trong các thành viên của bang Blood nên luôn một mực trung thành với Đình Dương. Kể cả những chuyện nhỏ như thế này vẫn luôn cố gắng hết mình để giúp đỡ hắn.

— Cảm ơn. Cậu làm tốt rồi.

— Anh sẽ không dễ dàng bỏ qua chứ?

— Tất nhiên.

Nam sinh đó suy nghĩ gì đó một lúc rồi rút thẻ nhớ trong điện thoại đưa cho Đình Dương.

— Nếu anh không tìm được cách nào thỏa đáng thì dùng cái này đi.

Đợi cho đến khi nam sinh kia rời khỏi, Đình Dương gắn thẻ nhớ vào điện thoại kiểm tra. Bên trong chỉ có duy nhất một video clip kéo dài ba phút ghi nhận một phần quá trình Mộ Thy hãm hại người khác. Có lẽ nam sinh này sau khi nhấn tin cầu cứu Đình Dương xong thì liền dùng điện thoại quay phim lại làm chứng cứ.

18. Chương 17: Yêu Là Một Loại Cổ Chấp

Trong cơn mê nửa mơ nửa tỉnh, Tú Nhi đã mơ một giấc mơ thật dài. Mọi chuyện bắt đầu từ lúc cô gặp Nhất Thiên lần đầu tiên ở một góc đường trong đêm tối lạnh lẽo. Giấc mơ như một quyển nhật kí được ghi chép cẩn thận về toàn bộ quá trình hai người biết nhau, quen nhau, yêu nhau và xa nhau cho đến lời hứa cuối cùng Nhất Thiên để lại cho cô trước khi cậu khoác ba lô và bước lên chiếc xe ô tô màu đen đắt tiền rồi biến mất khỏi cuộc đời cô từ dạo đó. À không, khi đó cậu là Edward chứ không phải là Nhất Thiên.

“Khi nào giải quyết xong việc của mình anh sẽ quay lại tìm em. Cho anh sáu tháng. Anh nhất định sẽ quay lại. Chờ anh.”

Thời hạn sáu tháng chưa kết thúc thì Tú Nhi đã gặp lại Nhất Thiên ở trường. Lúc đó trông cậu vô cùng xa lạ và khó gần. Edward trở thành Nhất Thiên. Nhất Thiên không gần gũi như Edward. Nhất Thiên cũng không yêu cô như Edward. Và hơn hết Edward lại không có vị hôn thê nào như Nhất Thiên. Chỉ có một điểm chung duy nhất là đều bảo vệ cô bằng bất cứ hình thức nào.

Ào!

Tú Nhi bị tạt một xô nước lạnh lên người khiến cô choàng tỉnh. Chuyện gì vừa xảy ra? Cô nhớ rằng buổi sáng cô cùng Lan Anh đi xách nước từ bồn rửa để lau dọn hội trường, rồi sau đó hình như cô bị nguồ ta đánh ngất. Chính là lúc đó.

Tú Nhi lắc nhẹ người thì phát hiện ta mình bị trói chặt vào một cái ghế, mắt và miệng đã bị dán lại bằng băng dính nên xung quanh cô hoàn toàn là bóng tối.

Nước lạnh làm ướt đầm bộ đồng phục mỏng của Tú Nhi cộng thêm gió từ quạt máy được bật hết công suất khiến cô lạnh run người. Xung quanh không có tiếng động nào khác ngoài âm thanh từ chiếc quạt cũ. Tú Nhi vừa lạnh vừa sợ. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Và hơn hết cô sợ bóng tối. Với hai mắt bị bịt kín, không còn một chút kẽ hở cùng tia sáng nào càng khiến cô thêm hoảng loạn.

Lan Anh vừa bước vào đã nhìn thấy cảnh Tú Nhi vùng vẫy và hoảng sợ khóc lóc dù cô ta chưa làm bất cứ điều gì. Như thế càng khỏe, cô ta cũng không cần phải tốn công sức ra tay.

— Thật ra thì tôi đang tìm cách xử lí gọn cô luôn một lần. Người như cô thì bỗng nhiên biến mất khỏi thế giới này cũng chẳng có ai quan tâm đâu.

Lan Anh nhìn con mồi của mình liên tục lắc đầu trong bất lực thì liền mỉm cười. Thứ cô ta cần là sự sợ hãi từ đối phương. Sau đó bằng dích dắc ngay miệng Tú Nhi được người khác tháo ra.

— Tôi không đến gần Nhất Thiên, cũng không làm trò cho anh ta chú ý thì tại sao cô lại làm như thế với tôi chứ?

Tú Nhi dù rằng đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong sự sợ hãi nhưng cô vẫn muốn tìm ra lí do vì sao mình lại bị Lan Anh trả thù như thế này.

— Đúng. Cô không tới gần Nhất Thiên. Cũng không làm trò cho anh ấy chú ý đến cô. Nhưng... anh ấy lại thích cô. Đó là điều tôi cảm hận nhất. Vì sao anh ấy lại thích cô?

Bốp!

Tú Nhi bị Lan Anh đánh mà không có cách nào phản kháng lại. Đó là những giây phút đáng sợ nhất trong cuộc đời cô. Sự sợ hãi đến tột cùng khi xung quanh toàn là bóng tối cô độc, liên tục bị đánh mà không cách nào chống lại.

Sợi dây chuyền bằng bạc ở cổ Tú Nhi mang đến cho cô cảm giác lạnh lẽo. Mặt dây chuyền di chuyển qua lại chạm vào da cô ngứa ngứa. Tú Nhi cảm nhận sự tồn tại của sợi dây chuyền trên cổ, trong lòng không khỏi nảy sinh một khát vọng mơ hồ.

“Edward. Anh đang ở đâu? Cứu em với.”

...

Sau khi luyện tập điên cuồng hơn hai tiếng hồ ở phòng tập, Nhất Thiên tra lại kiếm vào vỏ rồi ra về. Như một thói quen được hình thành từ nhỏ, cứ mỗi lần bế tắc thì cậu lại đi luyện kiếm như muốn tìm lại sự cân bằng trong suy nghĩ và nhận thức của bản thân. Những ngày vừa qua, tâm trạng của Nhất Thiên luôn bị chuyện của Tú Nhi làm cho dao động, không thể tập trung vào bất cứ chuyện gì. Vì thế hôm nay cậu đành giành ra hai tiếng để giải tỏa tâm lí của mình.

Trên đường về, Nhất Thiên ghé qua khu nhà trọ của Tú Nhi một chút. Chỉ mong được nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô từ xa. Thế nhưng đêm nay căn phòng cuối dãy vẫn tối đen. Nhất Thiên nhìn lại đồng hồ trên tay, trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ. Lẽ ra giờ này cô phải về nhà rồi mới phải.

— Cháu là người bạn hôm trước của Tú Nhi phải không?

Vẫn là bà lão hôm trước bắt chuyện cùng Nhất Thiên.

— Dạ, là cháu.

— May quá. Bà cũng không biết tìm ai. Không biết vì sao Tú Nhi giờ này còn chưa về nữa. Bà sợ nó gặp chuyện gì ngoài đường rồi.

Nhất Thiên nghe xong cũng cảm thấy lo lắng. Cậu liền gọi điện thoại cho cô. Ban đầu điện thoại vẫn có tín hiệu nhưng ngay sau đó liền bị ngắt giữa chừng. Chỉ cần có thể, Nhất Thiên đã nhận ra ngay có điều không ổn. Nhưng bây giờ biết phải đi đâu để tìm cô đây.

— Bà vào nhà trước đi ạ. Để cháu đi tìm cô ấy.

Nhất Thiên chào bà lão xong liền phóng xe đi mất. Cậu vòng qua trường một chuyến nhưng lại chân chừ không vào. Khả năng cô còn ở trong trường không cao lắm. Nhưng ngoài nơi này ra thì cậu cũng không biết phải đến nơi nào để tìm.

Nhất Thiên chán nản nghĩ ngợi. Ước gì có thể từ điện thoại của cô mà định vị được vị trí. Cậu nghĩ đến đây liền khựng lại một chút. Định vị vị trí? Hình như trên sợi dây chuyền cậu tặng Tú Nhi ngày trước cũng có thiết bị định vị.

Nhất Thiên nghĩ thông suốt liền bật một ứng dụng trong điện thoại lên và bắt đầu tìm kiếm. Sợi dây chuyền này là quà ngày xưa mẹ tặng cho cậu với ước nguyện bình an, hạnh phúc. Sau này vì sợ cậu chơi đùa bị lạc nên ba cậu lại mang đi gắn thêm vào đó một con chip định vị. Lúc trước Nhất Thiên đã tặng sợi dây này

cho Tú Nhi kèm theo một lời hứa quay về. Nhưng không ngờ dùng trong trường hợp này lại có ích. Trong lúc nhờ bản đồ hiện lên, cậu không ngừng lẩm bẩm.

— Xin em. Xin em đừng bao giờ tháo nó ra.

Nhất Thiên nhìn điểm màu đỏ nhấp nháy trên màn hình không khỏi nhúm mày. Vì sao giờ này Tú Nhi lại ở ngoại thành? Không có thời gian để nghĩ nhiều hơn nữa, cậu lập tức khởi hành.

Khi Nhất Thiên đến được khu vực trên bản đồ thì đã hơn một giờ sau đó dù dọc cả đường đi, cậu đã điều khiển xe moto lao đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Còn khoảng 500m trước khi đến đích thì chấm đỏ trên màn hình bắt đầu di chuyển. Nhất Thiên lập tức thắng gấp rồi vòng xe theo hướng ngược lại để đuổi theo chặn đầu chiếc xe ở ngoài đường lớn.

Mục tiêu của Nhất Thiên là một chiếc ô tô bốn chỗ đời cũ đang chạy với tốc độ vừa phải. Ban đầu cậu chỉ bám sát phía đuôi xe, rồi dần dần di chuyển song song, cuối cùng là bất ngờ bẻ cua chặn trước đầu xe đối phương. Người đàn ông ngồi trên xe bất ngờ thắng gấp, gã chửi thề một tiếng rồi mở cửa bước xuống.

— Thằng ranh này. Muốn chết hả?

— Mau giao người ra.

Gương mặt Nhất Thiên lạnh băng, lời nói ra chẳng khác nào mệnh lệnh. Gã đàn ông vừa muốn động thủ thì đã bị lưới kiếm sắc lém kề ngang cổ.

— Mày... định giết tao? Tù chung thân đấy nhóc à?

— Ông nghĩ tôi sợ sao? Mau giao người ra.

Cậu nhấc tay lên. Xoẹt. Người đàn ông ngã gục xuống đất, bắp chân phải đã bị chém một đường. Nhất Thiên muốn chứng minh cho ông ta thấy rằng cậu không đùa.

Trong xe còn một người khác đang ngồi ở ghế lái phụ để xem xét tình hình bên ngoài. Người nọ thấy tình hình không ổn nên liền bước xuống xe, nhanh chóng lên tiếng cầu hòa.

— Cậu hiểu lầm chúng tôi rồi. Chúng tôi chỉ có hai người. Đâu còn ai để giao cho cậu.

— Ông dám để tôi kiểm tra xe không?

— Mày nghĩ mày là ai mà tự tiện lục soát xe người khác hả? - Kể bị chém một đường ngay bắp chân tức giận lên tiếng nhưng liền bị ánh mắt của người còn lại nhắc nhở.

Tú Nhi bị nhốt trong một chiếc bao bố lớn đặt ở trong cốp xe. Lúc này dù đã mất đi ý thức nhưng cảm xúc của cô bỗng nhiên rung động kịch liệt. Nhất Thiên chắc chắn đang ở gần đây. Vì thế cô không ngừng lắc người để tạo tiếng động nhằm gây sự chú ý.

Nhất Thiên nhướn mày nhìn cốp xe khe rung. Dù rằng những chuyển biến kia là rất nhỏ nhưng cậu vẫn tinh mắt nhận ra.

— Mở cốp xe ra.

Nhất Thiên sau khi ra lệnh liền nắm cổ áo kẻ đang bị thương lôi về phía mình. Đặt kiếm kề cổ gã ta. Bất kì lúc nào cũng có thể động thủ giết người.

— Ngay lập tức. Hai người biết tôi không nói đùa mà.

Nhất Thiên đã từng giết người. Đó là sự thật. Vì thế cậu không bị bất kì điều gì tác động ngoại trừ an nguy của Tú Nhi.

Người kia thấy tình hình không ổn nên mở cốp xe như lời Nhất Thiên. Thế nhưng khi cốp xe vừa mở ra, gã liền lấy ra một cây gậy sắt và bắt đầu tấn công. Cậu cười nhạt rồi đẩy con tin trong tay ra lãnh đòn. Nhất Thiên chưa bao giờ có ý định giết người ở Việt Nam nếu như không thật sự cần thiết nhưng vào hoàn cảnh này có lẽ là ép buộc cậu quá mức rồi.

Nhất Thiên lùi dần về phía cốp xe, nơi duy nhất để cậu có thể bảo vệ Tú Nhi trong lúc chiến đấu. Một tên dù bị thương nặng ở chân nhưng vẫn gắng gượng đứng lên, hợp sức cùng người còn lại đánh bại đối thủ.

Nhất Thiên vẫn không dám giết người tại nơi không thuộc địa bàn của mình nên cậu chỉ tìm cách đánh ngất kẻ thù để trì hoãn thêm thời gian.

Khi Nhất Thiên mở bao bố ra thì Tú Nhi đã ngất đi từ lâu. Việc gây sự chú ý với cậu lúc này là những gì duy nhất cô có thể làm trong tình trạng kiệt sức.

...

Tại bệnh viện

Từng lời nói của bác sĩ chẳng khác nào một mũi tên tàn nhẫn đâm vào tim Nhất Thiên.

— Cậu xem này. Toàn cơ thể đều có vết thương. Thậm chí đã bị nhiễm lạnh trong một thời gian dài. Tình hình của cô bé rất tệ, nếu sức khỏe không tốt. E rằng rất lâu mới có thể phục hồi như cũ. Đây là chưa nói đến vấn đề tâm lý.

Sau mỗi lời nói của mình, bác sĩ đều chỉ rõ những vết thương ngoài da cho Nhất Thiên xem. Ông dùng kinh nghiệm của mình để phân tích cho cậu nghe tất cả những khả năng có thể xảy ra.

— Vấn đề tâm lý? - Cậu khó hiểu hỏi lại.

— Tôi làm những ca này nhiều lần rồi nên cũng có chút kinh nghiệm. Là bạo lực học đường điển hình. Hơn nữa lại còn có chút nghiêm trọng. Cậu nghĩ với một người bình thường trải qua những nguyên nhân như thế này sẽ không ám ảnh sao? Nhưng phải chờ cô bé tỉnh lại mới biết được.

— Dạ. Cảm ơn bác sĩ.

Nhất Thiên ngồi bên giường bệnh của Tú Nhi. Trong lòng tràn ngập hối hận. Giá như ngay từ đầu bọn họ đừng gặp nhau...

Không biết thời gian đã qua bao lâu, cả người Nhất Thiên dường như đã hóa đá. Cậu chỉ biết ngồi bất động một chỗ và mỗi mồn chờ đợi cho đến khi người trên giường tỉnh lại. Cậu nắm lấy bàn tay hơi gầy của cô áp lên mặt mình, hai mắt từ từ nhắm lại như muốn nhớ lại những mảnh kí ức xa xôi nào đó. Chỉ mới vài tháng trước nhưng có cảm giác đã rất lâu rồi...

Buổi trưa, Nhất Thiên phải rời khỏi phòng bệnh để gọi điện thoại cho chị gái mình để trao đổi một số chuyện.

— Chị, bao giờ ông nội mới cho em về?

Ở đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khê, Tuyết Mai, chị gái Nhất Thiên suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

— Cho đến khi “vợ” em đi du học. Có lẽ thôi. Đến hết tháng 4. Còn khoảng 6 tháng nữa.

— Chị này, mạng lưới thông tin của chị rộng. Điều tra dùm em một số chuyện được không? Biết đâu những gì tra được sẽ giúp chị nuốt trọn được một tập đoàn nào đó thì sao.

— Nhóc. Nói rõ ràng đi. Ai chọc tức em à? Tự nhiên lại muốn chị nhúng tay vào?

— Mấy chuyện kinh doanh này chị không làm thì ai làm? Đợi em kiểm tra lại chắc chắn rồi gửi lại thông tin về kẻ đó cho chị điều tra. Nhất định phải tiêu diệt toàn bộ giúp em.

— Được rồi. Khi nào có thì gửi cho chị.

Nhất Thiên hài lòng tắt điện thoại. Sau đó thì nghĩ cách để xác nhận được người thuê kẻ hãm hại Tú Nhi. Thật ra những gì cậu làm cũng chỉ để thu thập bằng chứng rõ ràng chứ Nhất Thiên thừa sức hiểu rõ sự thật phía sau chuyện lần này. Chắc chắn là do Lan Anh làm. Cậu cũng muốn tự tay mình trả thù nhưng cậu có quy tắc của mình. Không ra tay với con gái. Vì thế đành mượn tay chị mình dùng phương pháp không bạo lực để xử lí.

Lúc Nhất Thiên quay trở lại thì đã nhìn thấy Thụy Du đang ngồi bên giường Tú Nhi. Thấy cậu vào phòng, cô liền quay lại chất vấn.

— Edward, tại sao sợi dây chuyền của anh Tú Nhi lại đeo?

— Anh tặng. - Nhất Thiên kéo một chiếc ghế đến ngồi cạnh Thụy Du.

— Anh hiểu ý nghĩa của hành động đó không vậy?

— Hiểu. Anh yêu cô ấy.

Thụy Du từ ngạc nhiên chuyển sang lo lắng, cuối cùng là trầm mặc nhìn Nhất Thiên. Ít khi nào cô trở nên nghiêm túc đến kì lạ như lúc này, khiến cho cậu cũng thêm phần bất an. Không biết vì sao, Nhất Thiên có linh cảm những lời Thụy Du sắp nói ra rất kinh khủng.

— Edward. Anh... buông tha cho Tú Nhi đi. Đừng yêu nữa.

Quả nhiên là rất kinh khủng. Nhất Thiên sững sờ nhìn Thụy Du. Cậu không nghĩ rằng một người dường như khá thân thiết với cậu lúc trước lại nói ra những lời như thế.

— Tại sao? Hết Charles rồi đến em? Vì sao đều không cho phép anh yêu Tú Nhi?

— Nhìn đi Edward. Vì tình cảm nên cậu ấy mới gặp phải những chuyện như thế này. Hơn nữa, ba anh cũng sẽ không chấp nhận. Ngài sẽ tìm cách chia rẽ. Lúc đó thì cậu ấy còn phải chịu đựng những gì nữa. Anh nên từ bỏ đi. Để cậu ấy được an toàn.

Trong Nhất Thiên có gì đó như sụp đổ. Cậu thần thờ nhìn người mình yêu đang hôn mê trên giường bệnh trắng toát. Thì ra, tất cả mọi chuyện đều do cậu. Tình cảm của cậu dành cho Tú Nhi thì ra lại tàn nhẫn với cô đến thế.

— Vì sao ba anh lại không chấp nhận? Rõ ràng ông không quan trọng chuyện giàu nghèo mà.

— Thật ra Chủ Tịch không muốn anh yêu bất kì ai, chứ không phải vì người đó là Tú Nhi. - Thụy Du giải thích. Cô nghĩ đã đến lúc nên cho Nhất Thiên biết một số chuyện. - Ngài không muốn anh dành tình cảm cho bất kì cô gái nào. Sau này cứ kết hôn đại với một người nào đó cùng anh lãnh đạo PHs là được rồi.

— Đùa sao? Vì sao ông được yêu mà anh không được?

Nhất Thiên không cam lòng. Vẫn muốn hỏi rõ đến cùng.

— Anh biết vì sao mẹ anh mất không?

— Tai nạn.

— Đó là lừa anh với chị Ella (Tuyết Mai) thôi. Năm đó bác gái bị kẻ thù bắt giữ để uy hiếp Chủ Tịch vì biết đó là nhược điểm của Ngài. Sau đó vì không muốn Ngài phải lựa chọn nên bác đã tự tử. Vì thế nên Chủ Tịch không muốn anh yêu là vì Ngài không muốn anh đau khổ như Ngài năm đó.

Qua lời kể của Thụy Du, Nhất Thiên cũng phần nào tưởng tượng ra tình cảnh năm đó. Cậu cũng không trách ba mình nữa. Nhưng cậu cũng sẽ không vì thế mà từ bỏ. Nhất Thiên có một niềm tin nhất định vào khả năng của mình và tương lai của hai người bọn họ.

— Sẽ không có chuyện đó xảy ra. Anh sẽ bảo vệ được cô ấy. - Bắt đầu từ lúc này cho đến mãi mãi về sau, Nhất Thiên thầm hứa trong lòng

— Chủ Tịch cũng đã từng nói như vậy.

— Anh sẽ làm được, chắc chắn.

Thụy Du thở dài nhìn Nhất Thiên. Cô không hiểu thế nào là yêu nên cũng sẽ không hiểu vì sao người ta có thể vì nó mà bất chấp tất cả những khả năng tồi tệ có thể xảy ra.

— Anh không thấy mình quá cố chấp hay sao?

— Kaylee. Yêu là một loại cố chấp, không có cách nào từ bỏ. Em chưa yêu nên không hiểu đâu.

Thụy Du bĩu môi đầy xem thường. Cô sẽ không yêu nên chẳng bao giờ có ý định tìm hiểu xem cảm giác đó là như thế nào.

19. Chương 18: Hóa Trang

Sau một thời gian dài chuẩn bị thì ngày tổ chức lễ hội lớn nhất trong năm học cũng đã đến. Hôm nay là Halloween, học sinh trong trường được ưu ái nghỉ học một ngày để chuẩn bị cho buổi tiệc lớn diễn ra vào buổi tối. Thời gian còn sống ở Canada, Thụy Du cũng đã từng tham gia nhiều lễ hội Halloween đơn giản. Đó chỉ là những buổi tiệc nhỏ với một vài món ăn đặc trưng và phong trào đi xin kẹo ở từng phòng trong tòa nhà lớn ở tổ chức. Cũng không có gì thú vị lắm, vì thế cô đặc biệt chờ mong buổi tiệc tối nay ở trường.

Thụy Du mất cả một buổi sáng tự kỉ ở trong phòng vì không biết nên hóa trang thành nhân vật nào. Hoàn cảnh của cô cũng khá bất tiện vào những lúc như thế này. Về mặt hình thức, hiện tại cô là một kẻ nghèo khổ, không có một xu dính túi nên về mặt phục trang dù muốn mua cô cũng chẳng thể công khai mang về. Vấn đề thứ hai còn nghiêm trọng hơn là cô không biết phải hóa trang thành nhân vật nào. Có rất nhiều sự lựa chọn, nhưng chẳng có nhân vật nào thật sự khiến cô yêu thích. Thụy Du lơ đãng liếc về chiếc chăn màu trắng trên giường. Trong đầu thoáng qua một ý tưởng kinh hoàng. Hay là cô trùm vật này lên người rồi khoét 2 cái lỗ để nhìn đường.

— Thôi bỏ đi. Giống khủng quá.

Thụy Du lẩm bẩm rồi nằm lăn ra giường, quyết định không đi nữa. Dù cũng có nhiều tiếc nuối.

Cùng lúc đó Đình Dương lại đang ở trên phòng thực hiện kế hoạch trả thù Mộng Thy cho Thụy Du trong khi chính bản thân hắn cũng không thể giải thích vì sao mình lại quan tâm quá nhiều như thế. Vì sao khi nghe tin Thụy Du bị Mộng Thy làm khó dễ hắn lại lo lắng mà bỏ hết những việc đang làm để đến hội trường? Vì sao khi hắn biết mình đã đến trễ hơn một bước thì lại không vui? Vì sao hắn lại vì cô mà bỏ công sức ra tìm cách trả đũa? Tất cả những điều trên từ trước đến nay Đình Dương chưa bao giờ trải qua nên hắn cảm thấy lạ, hắn không hiểu cũng như không thể tìm lời nào lí giải cho hành động của mình. Hắn chỉ biết một điều là hắn không muốn dừng lại. Cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là không được.

— Cậu ạ?

Đình Dương đang nghĩ bâng quơ thì tiếng chuông báo kết nối cuộc gọi khiến hắn tập trung lại vào công việc hiện tại của mình.

— Ủ. Đạo này thế nào? Khỏe không? Kể cả ba mẹ con nữa.

— Dạ cũng tốt. Ba mẹ con đi công tác một thời gian dài. Con nghĩ có lẽ nếu có thời gian mẹ cũng sẽ ghé qua thăm cậu.

— Mong là vậy. Mà con tìm cậu làm gì?

Đình Dương kiểm tra lại đoạn video mà hắn lấy được qua thẻ nhớ hôm trước sau khi được chỉnh sửa phù hợp một lần cuối trước khi lưu lại, rồi trả lời cậu của mình.

— Cậu viết dùm con một bài báo được không? Vạch trần sự thật về con gái hiệu trưởng trường trung học Royal bắt nạt bạn học. Con có bằng chứng.

— Royal. Trường của con à?

— Dạ.

— Dù sao cũng là trường con đang học mà. Sao nỡ làm thế? - Người kia tò mò hỏi.

— Chỉ là trường học thôi mà. Mang tiếng xấu cũng có sao đâu. Con cũng không có bịa chuyện. Với lại dự án trường Royal toàn bộ là của tập đoàn M&T đầu tư, Sky của nhà con không liên quan thì con lo làm gì.

Cậu của Đình Dương buông một tiếng thở dài. So với lúc trước cũng không thay đổi nhiều. Dù lớn lên nhưng hắn cũng không có quá nhiều tình cảm với những thứ xung quanh mình. Vẫn lạnh nhạt và không quan tâm nhiều đến những chi tiết nhỏ nhặt. Chỉ cần chuyện đó không ảnh hưởng đến bản thân hắn thì hắn sẽ không quan tâm.

— Đình Dương à, M&T thăm lắm rồi. Thời gian gần đây mang tiếng là kết thông gia với tập đoàn Bạch Thị ở Trung thì mới bám trụ được một chút. Trường Royal là nơi cuối cùng bám víu của họ. Con nỡ hủy luôn sao?

— Là do bọn họ kiểm chuyện tới con trước.

Đình Dương trả lời lại. Hắn vẫn không thoải mái khi nhớ về chuyện cũ. Sau đó hắn lại nói tiếp.

— Con biết ngòi bút của cậu là mạnh nhất trong giới truyền thông ở hiện tại nên mới dám nhờ cậu. Dù cho bọn họ có dùng bao nhiêu tiền bịt miệng dư luận đi nữa thì cũng không tránh khỏi tổn thất. Nhẹ thì bị kỉ luật. Nặng hơn thì mất chức hiệu trưởng.

Hiếm khi nghe được cháu trai nói nhiều một chút, dù rằng chỉ là những lời mang tính chất công việc nhưng cậu của Đình Dương cũng vô cùng vui vẻ. Nên ngay lập tức nhận lời.

— Thôi được rồi. Gửi bằng chứng qua cho cậu.

— Mà cậu viết thì đừng lôi Bạch Thị vào. Để M&T chịu hết được rồi. Hoặc là làm sao cho Bạch Thị hủy hôn ước luôn cũng được.

Đình Dương nghĩ đến hoàn cảnh Nhất Thiên nên lại dặn dò thêm cậu mình. Dù rằng bình thường hắn hờ hững với mọi người xung quanh nhưng đối với hai người bạn thân thì tuyệt đối quan tâm, giúp đỡ. Dù chơi với nhau không lâu nhưng cả hắn và Hoàng Minh đều hiểu rõ Nhất Thiên căm ghét hôn ước với Mộng Thy đến mức nào. Chỉ hận không thể hủy hôn ước ngay lập tức. Hơn nữa Nhất Thiên cũng có người cậu ta thích rồi.

— Nghề của cậu mà. Vụ này hơi lớn. M&T có khả năng bịt miệng truyền thông khá tốt nên cậu cần phải có thêm thời gian liên lạc với mấy người bạn ở những Wed nổi tiếng đã. Cho cậu vài ngày để giải quyết.

— Vậy con cảm ơn cậu trước.

— Lâu lâu giúp con một số việc xem như giải trí đi. Không cần để ý. Con làm gì thì làm đi. Cậu tắt máy trước.

— Dạ. Chào cậu.

Đình Dương cúp máy xong thì liền gửi đoạn video sang hòm thư điện tử của cậu mình rồi tắt máy. Sau khi giải quyết xong mấy chuyện nhỏ nhất thì hắn chợt nghĩ đến buổi tiệc tối nay. Theo như thói quen hằng năm thì buổi chiều Đình Dương sẽ đến một nơi chuyên phục vụ việc hóa trang cho các lễ hội lớn để chuẩn bị rồi đến trường luôn. Hắn nhìn lại đồng hồ, đi bây giờ là kịp rồi.

Khi Đình Dương đi ngang qua phòng Thụy Du thì chợt dừng bước như một bản năng. Hắn do dự đứng bên ngoài một lúc. Không biết nên rủ cô đi cùng hay không? Đình Dương có phần hoang mang. Hình như dạo này hắn bắt đầu quan tâm đến cô nhiều hơn lúc trước. Nhưng cũng không có gì là xấu. Hắn không thuộc nhóm người hay tính toán thiệt hơn và suy nghĩ quá nhiều cho những điều không cần thiết.

Vì thế sau khi nhận ra bản thân mình có sự thay đổi trong cách ứng xử với Thụy Du, Đình Dương cũng không ép mình trở lại trạng thái lạnh lùng như lúc trước mà trực tiếp để bản thân hành động theo cảm xúc hiện tại. Và thế là hắn trực tiếp gõ cửa vào căn phòng phía trước.

Một lát sau, Thụy Du uể oải mở cửa ra. Nét mặt có phần chán nản nhìn Đình Dương.

— Tối nay cùng đi dự tiệc ở trường với anh được không?

Trước lời đề nghị này, Thụy Du thật sự vô cùng muốn đồng ý. Nhưng hoàn cảnh đánh thương của cô không cho phép.

— Chắc không đâu. Em không có phục trang. - Thụy Du thở dài, số cô thật là ảm đạm mà.

— Thế sao? - Đình Dương cũng dễ dàng hiểu được lí do. - Vậy bây giờ đi đến nơi hóa trang cùng anh đi.

— Bây giờ sao? - Thụy Du vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

— Ừ. Chúng ta đi bằng ô tô. Anh ra ngoài chờ em trước.

Thụy Du thay quần áo trong tâm trạng hạnh phúc vô bờ. Đình Dương đối xử với cô thật là tốt. Hắn cũng không quá lạnh nhạt nhỉ?

...

Chủ cửa hàng hóa trang có một chút quen biết với Đình Dương nên toàn bộ quá trình đều diễn ra trong không khí thoải mái.

Vừa vào cửa Thụy Du đã nhận được một bảng danh sách cùng hình minh họa của các nhân vật phổ biến trong ngày lễ Halloween. Sau một hồi phân vân chọn lựa cô cũng chọn được một nhân vật với vẻ ngoài không quá đơn giản nhưng cũng chẳng hề diêm dúa hay phức tạp. Hơn nữa lại nhìn khá đáng sợ trong suy nghĩ của cô. Đúng lúc đó Đình Dương cũng chọn được nhân vật mà mình thích.

Chủ cửa hàng sau khi nhận được kết quả thì vỗ tay một cái thật lớn, rồi trưng lên vẻ mặt đầy thâm thúy nhìn Đình Dương.

— Đây, anh đoán không sai mà. Rõ ràng hai đứa là một cặp. Vậy mà mày không chịu nhận nữa, thằng nhóc này. Đến cả chọn nhân vật cũng chọn đúng một cặp đôi cơ này.

Thụy Du lần đầu tiên bị người khác trêu chọc về vấn đề tình cảm nên liền lúng túng. Cô vừa muốn giải thích nhưng lại vì ngượng nên không dám lên tiếng, chỉ biết cúi đầu, không dám nhìn người chủ cửa hàng. Thái độ này của cô càng khiến anh ta thêm phần chắc chắn suy đoán của mình.

— Mày có người yêu mà giấu anh. Thằng nhóc sắt đá như mày mà cũng biết yêu nữa sao.

Đình Dương không thừa nhận mà cũng không phủ nhận. Hắn chỉ nhướn mày nhìn anh ta một cái rồi đứng lên kéo tay Thụy Du đang còn bối rối ngay bên cạnh vào phòng hóa trang. Phía sau người chủ cửa hàng vẫn lắc đầu cảm thán không thôi.

Chủ cửa hàng tên gọi là Nam, người trực tiếp hóa trang cho Đình Dương và Thụy Du hôm nay. Trong lúc làm việc anh ta vẫn thao thao bất tuyệt.

— Hai em đều có thỏa thuận với nhau từ trước rồi nên mới có người chọn Jane, người chọn Jeff đúng không? Hai nhân vật này là một đôi tình nhân khá phức tạp nha. Jeff and Jane The Killer. Thật ra anh cũng không hiểu là Jeff có yêu Jane không nữa. Nhưng có lẽ là có. Tuy nhiên tình yêu của hắn hơi bệnh hoạn một chút. Cả Jane cũng không phải hiền lành gì đâu. Gương mặt mà anh làm cho em là phỏng theo chiếc mặt nạ mà Jeff gửi cho Jane sau khi hắn “làm cho cô ta trở nên xinh đẹp hơn”.

Thụy Du nhìn gương mặt được phủ lên một lớp phấn trắng bệch của mình trong gương không khỏi suy nghĩ. Không biết bộ mặt thật của Jane kinh khủng như thế nào. Sau đó Nam trang điểm lại một lần cuối và làm tóc cho cô. Cuối cùng là phần thay phục trang.

Thụy Du ngẩng lại bản thân mình một lần nữa trước gương lớn mà không khỏi rùng mình. Hiệu quả của hình ảnh này thật kinh dị. Gương mặt trắng bệch làm nổi bật lên đôi mắt to lớn màu đen tuyền khó nhìn thấy tròng trắng, môi cũng được tô bằng son màu đen. Mái tóc Thụy Du được uốn nhẹ và chải rối để toát ra vẻ hoang dại của nhân vật. Về phần phục trang thì tương đối đơn giản, chỉ là một bộ váy màu đen khá ngắn và ôm sát cơ thể mà thôi. Trông cô vô cùng xinh đẹp, quyến rũ và ma mị. Thụy Du tương đối hài lòng về tạo hình của mình.

Trong lúc rảnh rỗi chờ Đình Dương hóa trang thì Thụy Du lên mạng tìm hiểu một chút thông tin về nhân vật của mình và hắn. Sau một vài tư liệu thì cô cũng biết được vì sao Jane và Jeff lại là một cặp. Thật ra đoạn tình cảm của hai người này cũng không nhiều lắm. Jane chỉ là nhân vật xuất hiện sau Jeff trong các câu chuyện mà thôi. Bất quá, chuyện tình của hai kẻ này cũng khá đặc biệt.

Thụy Du là người đầu tiên nhìn thấy Đình Dương sau khi hóa trang. Hắn chắc chắn là người hóa trang Jeff đẹp trai nhất trong lịch sử. Bởi vì ngoại hình của Jeff vô cùng ám ảnh nhưng qua hắn thì cũng giảm đi phần nào.

Đình Dương chỉ mặc một bộ đồ đơn giản với quần đen và áo thun cùng màu. Hắn mang bộ tóc giả và cũng không khác gì Thụy Du với gương mặt trắng bệch. Hai mắt được trang điểm khéo léo trông khá đáng sợ,

đồng tử mở rộng hết cỡ, đang nhìn trừng trừng về phía người đối diện. Miệng thì rạch một đường dài, kéo dài đến tận mang tai. Một gương mặt đầy ám ảnh.

— Nhìn anh... thật đáng sợ.

Thụy Du rơi run người mà đưa ra nhận xét.

— Thế mà nhân vật của em lại yêu anh.

— Anh dễ yêu hơn Jeff nhiều.

— Thật sao? Em sẽ yêu anh à?

Đình Dương nhìn lại mình trong gương, nửa đùa nửa thật hỏi. Thụy Du hơi xấu hổ khi nghe câu hỏi này, hai má cô thoáng ửng hồng. Đúng lúc đó thì hắn đưa mắt sang nhìn cô để nghe câu trả lời thì bất ngờ nhìn thấy. Đình Dương ngẩn người ra vài giây. Trong lúc đó thì Thụy Du đã lấy lại bình tĩnh và hỏi ngược lại hắn.

— Còn anh? Nếu em yêu anh thì anh sẽ yêu em chứ?

— Có lẽ.

Hắn nghĩ một chút rồi trả lời. Tại sao lại không?

20. Chương 19: Halloween

Đêm Halloween, trường trung học Royal đã tấp nập người ra kẻ vào khi trời vừa chập tối. Từ cổng trường kéo dài đến khu vực trường học là hàng loạt những bóng đèn bí ngô xếp thành một đường thẳng kéo dài đến hội trường, trung tâm của bữa tiệc. Những ngọn nến bên trong mỗi trái bí ngô tạo ra nguồn ánh sáng yếu ớt và mờ ảo, tựa như có thể vụt tắt bất kì lúc nào. Cứ mỗi chiếc ô tô đỗ lại trước cổng trường thì liền xuất hiện một đến hai học sinh trong tạo hình hóa trang đầy máu me nhưng cũng không kém phần rực rỡ bước xuống.

Khi vừa xuất hiện ở hội trường, Đình Dương và Thụy Du cũng không được ai chú ý nhiều vì dưới lớp hóa trang kinh dị, ít ai phân biệt được ai với ai. Xung quanh là những tiếng trò chuyện xôn xao và một khúc nhạc rừng rợn phát ra từ loa lớn.

Thụy Du liếc nhìn xung quanh một lượt để tìm kiếm Tú Nhi. Hy vọng hôm nay cô bạn sẽ đến.

Không bao lâu sau thì Nhất Thiên xuất hiện với bộ vest màu đỏ cùng một dải băng trắng quấn kín người, chỉ chừa lại phần tóc và mắt. Nếu không vì cậu ta lên tiếng chào hỏi Đình Dương thì có lẽ Thụy Du không thể nào nhận ra được. Một xác ướp Ai Cập thời hiện đại.

Nhưng ánh mắt Thụy Du lại tập trung về người đang đứng phía sau nhân vật xác ướp vest đỏ này. Người đó không ai khác là Tú Nhi trong bộ đồng phục y tá với những vết máu đen thẫm loang lổ toàn thân. Thậm chí trên tay cô bạn còn mang theo một ống chích cỡ lớn. Mối Thụy Du không tìm được mà nhếch lên. Tạo hình này... thật là thú vị. Cô cũng không ngờ một người mang tiếng sợ máu như Tú Nhi lại có can đảm thử sức với loại tạo hình này.

— Thụy Du à, là cậu đứng không? - Tú Nhi đứng phía trước Thụy Du, không mấy chắc chắn hỏi.

— Ừ. Là mình. Nhìn cậu như mới chui ra từ mấy bệnh viện bị ám ý.

— Cũng ghê thật. Nhưng đây là tạo hình đỡ nhất rồi. Có nhiều bộ còn đáng sợ hơn. Như của cậu chẳng hạn. - Tú Nhi lắc đầu trả lời. Gan của cô cũng không lớn lắm để nhìn Thụy Du lâu hơn nữa. Rất dễ bị ám ảnh. Sau đó cô lại nói tiếp. - Nhưng mà bộ váy này đẹp mà.

Nhất Thiên đang nói chuyện với Đình Dương bỗng nhiên dừng lại. Dừng đôi mắt nguy hiểm nổi bật giữa một lớp băng quấn quanh quay sang nhìn Tú Nhi chằm chằm.

— Đẹp cái gì. Quá ngắn với lại hở đủ chỗ.

Sau đó cậu cởi áo vest của mình ra choàng lên người cô. Tú Nhi tức giận trừng mắt với Nhất Thiên. Người này từ sau lần cô bị Lan Anh đánh bỗng nhiên bám dính cô không rời một bước. Không phải bọn họ đã kết thúc rồi sao? Nhưng dù cô có phản ứng như thế nào thì Nhất Thiên vẫn không thèm để ý, vẫn làm theo ý của mình. Vì chống đối không có hiệu lực nên cô đành phải phớt lờ. Hôm nay cũng là Nhất Thiên đến kéo cô đi hóa trang. Tú Nhi vẫn còn nhớ rõ cậu đã mất một tiếng để căn nhàn về bộ váy này, nhưng cuối cùng cũng không thay đổi được gì.

— Thì sao? Chẳng liên quan gì đến anh cả.

— Em không cần quan tâm. Em mặc cứ mặc. Anh che cứ che.

Thụy Du nhìn cảnh này thì lại hoang mang không hiểu được Nhất Thiên làm như thế vì điều gì. Hơn hết vì sao bọn họ lại xuất hiện cùng nhau? Lại còn trò chuyện “thân mật”.

— Hai người quen biết nhau à? - Thụy Du giả vờ như chuyện gì cũng không biết, tò mò hỏi.

— Chuyện cũng khá dài. Tuần sau đi học mình kể cậu nghe. - Tú Nhi nói.

— Ừ. Cũng được.

Bốn người bọn họ tập trung ở một góc trong hội trường, nơi đã bắt đầu đông đúc, nhộn nhịp.

— Hôm nay Hoàng Minh đến trễ nhỉ? - Đinh Dương nhìn đồng hồ rồi hỏi Nhất Thiên.

— Có lẽ bận gì đó. À tới rồi kìa.

Có lẽ hôm nay là lần đầu tiên Hoàng Minh xuất hiện mà không có bất kì vệ tinh nào xung quanh bởi vì cũng không ai nhận ra cậu. Nếu cậu không vẫy tay ra hiệu thì đến cả Nhất Thiên cũng bỏ qua.

Tạo hình của Hoàng Minh hao hao giống Nhất Thiên vài phần nhưng nhìn đáng sợ hơn một chút. Cậu khoác lên người bộ vest đen. Gương mặt toàn bộ đều được trang điểm trắng bệch, hai mắt còn mang thêm một chiếc kính mát. Phần tóc cũng được nhuộm trắng cho cùng màu với da mặt. Nhưng khác với Đinh Dương và Thụy Du một chút. Gương mặt của Hoàng Minh là một màu trắng toàn bộ.

Đầu cậu đội thêm một chiếc mũ phớt màu đen và đeo hai chiếc găng tay màu trắng. Nếu nhìn từ xa sẽ là một người mặt trắng, không hề có bất kì cơ quan nào trên mặt.

— Hi. - Hoàng Minh vẫy tay, thân thiện chào hỏi.

— A.

Tú Nhi giật mình đứng sát vào Thụy Du. Ai nhìn từ xa cũng một phen hú hồn.

— Giờ mới biết Slender Man thích đeo kính mát. - Đinh Dương nói đùa.

— Khổ lắm. Tên đấy là một gã không có gương mặt. Mình làm kiểu gì cũng không được. Còn chưa đôi mắt nên đeo kính để che đi.

— Đông đủ rồi. Giờ chơi gì đây. Còn sớm. Có lẽ hơn một tiếng nữa mới mở tiệc buffet ăn uống, văn nghệ gì đó. - Nhất Thiên nói.

Hoàng Minh nhìn qua mấy trò chơi nhàm chán trong hội trường khẽ lắc đầu. Mấy trò này chẳng có một tí kích thích nào. Chỉ dành cho những người nhát gan mà thôi.

— Nhớ phần hôm trước chúng ta chuẩn bị không? - Hoàng Minh hỏi.

— Hành lang ma? - Đinh Dương suy nghĩ một chút rồi trả lời.

— Ừ. Nó đó. Đi chơi đi.

— Nó... có đáng sợ lắm không vậy?

Tú Nhi lo lắng hỏi. Tại sao cô nhìn vẻ mặt hưng phấn của Hoàng Minh lại thấy không an toàn cho lắm.

— Chắc là không đâu. Nhưng em đi với anh thì không cần phải sợ. - Nhất Thiên tốt bụng trấn an.

— Em sẽ đi với cậu ấy.

Tú Nhi mặc kệ Nhất Thiên rồi chạy đến nắm tay Thụy Du, vô cùng hào hứng. Cùng lúc đó ba người Đình Dương, Nhất Thiên, Hoàng Minh nhìn nhau rồi nháy mắt ra hiệu ngầm điều gì đó.

Chỉ vài giây sau, Đình Dương đã nắm tay Thụy Du, kéo cô về phía mình. Vô cùng bình tĩnh nói:

— Hôm nay Thụy Du đi với anh rồi.

— Chắc. Tiếc quá. Bây giờ em cũng không còn ai đi cùng ngoài anh đâu.

Nhất Thiên làm ra vẻ vô cùng thông cảm, bước đến khoác vai Tú Nhi đầy an ủi. Trong ánh sáng mờ ảo dọc hành lang, môi cậu khẽ nhếch lên vừa lòng. Một tay đưa lên làm dấu OK với Đình Dương và Hoàng Minh ở phía sau. Thế nào là anh em tốt? Là phải hỗ trợ nhiệt tình trong việc tìm kiếm tình yêu của một thành viên nào đó.

Hoàng Minh nhìn bốn người bên cạnh, bỗng dưng cảm thấy mình thật dư thừa. Ai cũng có đôi có cặp, còn cậu phải đi lang thang một mình như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Nếu không vì số lượng nữ sinh vây quanh cậu quá đông, không thể tùy ý chọn đại gây bất bình thì số cậu đã không khổn khổ như thế này.

Dọc đường đi là các poster dán đầy tường với những vệt máu, mô hình đầu lâu, bí ngô đặt xung quanh. Còn có những bầy dơi và mạng nhện được treo đầy tường.

Khu vực để tham quan Hành Lang Ma lúc này cũng khá đông, nhưng chưa có nhóm nào đến đăng kí vì họ vẫn còn do dự chọn nhóm. Theo bảng quy định trò chơi thì mỗi lượt vào phải có đúng sáu người, không hơn không kém. Nhưng nhóm bọn họ bây giờ chỉ có năm mà thôi. Không biết phải tìm đâu ra một người nào nữa để đủ 1 nhóm như yêu cầu.

Đúng lúc đó thì Mộng Thy liền xuất hiện với một bộ đầm công chúa rực rỡ và bắt mắt. Thụy Du nhìn đến chói mắt. Trông cô ta hoàn toàn tách biệt với không khí u ám và máu me của bữa tiệc này. Chói lóa quá mức cần thiết.

— Nhóm đang thiếu người à? Để mình tham gia đi.

Cùng thời điểm Mộng Thy cất giọng thì Thụy Du cũng lên tiếng.

— An Nhiên, cậu đi cùng bọn mình nhé?

Ở trước bảng nội quy là một cô gái trong bộ đầm dài có họa tiết da rắn, trên đầu còn có thêm vài con rắn giả khác thay cho tóc. Người đó không ai khác ngoài An Nhiên. Nghe thấy Thụy Du gọi tên mình, cô bạn liền quay đầu nhìn về phía này đây khó hiểu.

— Minh sao? - An Nhiên hỏi lại.

— Ừ.

Mọi người xung quanh liền dừng lại tất cả hoạt động của mình mà nhìn về phía này để chờ đợi kết quả. Ai sẽ là người được chọn?

Hoàng Minh đang vui vẻ hóng chuyện thì cảm thấy lạnh người. Khi cậu nhận ra thì đã thấy ánh mắt tất cả mọi người đều dồn vào mình. Là vì sao vậy? Cậu đâu phải là nhân vật chính.

— Này này. Sao ai cũng nhìn tôi?

— Anh Minh, anh chọn đi. Là Mộng Thy, người yêu cũ của anh hay là An Nhiên, một người anh chưa gặp trước đó.

Một nữ sinh đã nhận ra Hoàng Minh dưới lớp hóa trang liền trả lời thắc mắc của cậu. Lời nói của cô bạn như là một hồi chuông cảnh tỉnh mọi người. Kết quả đã quá rõ ràng rồi. Tất nhiên Hoàng Minh sẽ chọn Mộng Thy thôi, vì trong mắt mọi người cậu vẫn chưa quên được tình cũ. Lần này ai cũng biết rõ kết quả.

Hoàng Minh thật sự muốn gào thét. Vì sao phải là cậu chọn? Mà không phải là bất kì ai trong nhóm. Sau một hồi than thân trách phận tròn lòng, Hoàng Minh nhìn lại hiện trường một lượt thì liền hiểu lí do vì sao mình lại bị mọi người giao trách nhiệm lựa chọn.

Thử nhìn cảnh trước mắt mà xem. Đình Dương và Thụy Du qua nhân vật hóa trang cũng chứng minh họ là một cặp. Còn Nhất Thiên tuyệt đối không cách xa Tú Nhi quá 10 cm. Thậm trí còn dùng áo vest của mình khoác lên người cô như muốn tuyên bố chủ quyền. Cuối cùng trong nhóm chỉ còn mỗi Hoàng Minh lẻ loi một mình. Cho nên người cuối cùng tham gia sẽ là một cặp đi chung với cậu. Thật là một vấn đề nan giải.

— Từ từ. Đợi một chút.

Hoàng Minh trì hoãn thêm thời gian. Cậu chán ghét nhìn qua Mộng Thy. Người ngoài nghĩ thế nào mặc kệ nhưng riêng bản thân Hoàng Minh biết rõ. Cậu chẳng thể nào có tình cảm được với một người như Mộng Thy.

Sau đó Hoàng Minh lại đưa mắt sang nhìn An Nhiên đang dùng ánh mắt sắc lạnh bắn về phía cậu. Hoàng Minh cười đều một tiếng rồi chậm chậm bước về phía trước. Ngay lúc mọi người nghĩ rằng cậu sẽ dừng trước chỗ Mộng Thy thì cậu đột ngột lách người sang một bên và nắm lấy tay An Nhiên đang đứng gần đó. Một câu trả lời rõ ràng nhất.

Gương mặt Mộng Thy cứng đờ, chính cô ta cũng không ngờ đến kết quả bất ngờ này. Mọi người xung quanh Ò lên một tiếng rồi hòa nhau cười nhạo Mộng Thy. Sau đó thì tản ra, lại tiếp tục công việc của mình.

Hoàng Minh cảm nhận bàn tay nhỏ bé mình đang nắm lấy bỗng nhiên siết chặt. Làm cậu có một chút đau. Trong lòng âm thầm tán thưởng. Lực mạnh thật.

— Xin chào, người đẹp. - Cậu nháy mắt.

— Tôi nhớ rằng mình vẫn chưa đồng ý tham gia đâu.

An Nhiên nhàn nhạt trả lời, Hoàng Minh bị què một vố. Quyết định giữ im lặng. Cùng lúc đó thì Tú Nhi và Thụy Du liền chạy đến năn nỉ một hồi thì cô bạn cũng đồng ý.

— Hoàng Minh, cậu không sợ bị hóa đá sao?

Đình Dương quan sát tạo hình của An Nhiên một hồi rồi trêu chọc. Dù trong lòng rất hài lòng về quyết định của Hoàng Minh. Trong nhóm bọn họ chẳng có ai vui vẻ khi Mộng Thy đi cùng cả.

— Xét về lí thuyết thì mình là một tên không có mắt. Nên không hóa đá được.

Hoàng Minh nhìn vào mắt của cô gái với mái tóc đầy răn đang đứng cạnh mình. An Nhiên nhìn lại cậu một cái, chẳng thèm trả lời.

Sau đó, một nhóm 6 người mua vé rồi bước vào trong.

Chiếc cổng dẫn vào Hành Lang Ma được thiết kế là một chiếc miệng đang mở lớn, chờ người ta bước vào. Bên trong là một không gian hoàn toàn khác với những ngọn đuốc lập lòe, không gian buốt lạnh cùng những tiếng than khóc vang lên khắp nơi. Đi được khoảng 20m thì cũng không có chuyện gì xảy ra ngoài những âm thanh kì lạ.

Sau đó nhóm Đình Dương bị một người trong trang phục của Zombie chặn đứng ở một bức tường có ba cánh cửa.

— Sáu người chia thành 3 nhóm đi vào ba cánh cửa. Đi cuối hành lang rồi sẽ gặp lại nhau ở gần cổng vào. Các người chỉ có 1 phút để đưa ra quyết định trước khi tai họa ập đến.

Sau khi nói xong gã Zombie bí ẩn biến mất trong bóng tối. Tú Nhi vẫn như mong muốn cũ mà chạy đến bên Thụy Du.

— Anh Dương, cho em đi cùng Thụy Du lần này nhé? Anh có thể đi cùng Nhất Thiên.

— Không được. - Đình Dương phản đối.

— Cậu đi với anh Thiên cũng tốt mà. Tụi mình là con gái đi cùng nhau lỡ cả hai đều bị hù cho ngất thì làm sao. - Thụy Du nhẹ nhàng phân tích.

Tú Nhi nghĩ cũng đúng. Sau đó cô liền quay sang hỏi An Nhiên. Tinh thần cô bạn khá mạnh nên không lo bị ngất. Đáng tiếc khi cô vừa quay sang thì bóng lưng của Hoàng Minh vừa khuất sau cánh cửa ở sát bên phải. Tất nhiên An Nhiên cũng đi cùng cậu ta.

— Buồn thật. Nhưng em phải chấp nhận thôi. - Nhất Thiên nói.

Sau đó bốn người còn lại cũng chia thành hai nhóm và đi vào hai cánh cửa khác nhau.

Khi vừa bước vào Tú Nhi cũng còn quyết tâm cao độ là không cần sự giúp đỡ của Nhất Thiên. Nhưng từ từ cô không còn đủ can đảm nữa. Bối cảnh của hai người bọn họ là một bệnh viện ma. Xung quanh là những cảnh dàn dựng tinh xảo và ma quái. Lối đi chỉ là một đường thẳng duy nhất tiến về phía trước. Cứ khoảng một đoạn thì đổi cảnh một lần.

— Bộ đồ y tá của em hợp với nơi này đấy. - Nhất Thiên cảm thán.

— Hợp mới lạ.

Tiếng khóc của em bé từ từ vang lên rồi kéo dài không ngớt khiến Tú Nhi rùng mình, càng đi gần Nhất Thiên hơn nữa. Cho đến khi một tên bệnh nhân tâm thần bất tỉnh linh xuất hiện với một cây rìu trên tay chém tới thì cô hoàn toàn ôm lấy cánh tay của người con trai bên cạnh như điểm tựa duy nhất của mình.

— Aaa.

Nhất Thiên thấy vậy thì khoác một tay lên vai Tú Nhi, kéo cô đi sát vào mình. Cả hai cùng tiến về phía trước.

— Cứ cứng đầu như thế làm gì? Dựa vào anh một chút thì chết à?

Ở một không gian khác có vẻ yên bình hơn nhiều. Dưới ánh đèn màu trắng chớp nháy liên tục là bối cảnh của một nhà trẻ bỏ hoang. Nơi có những chú hề, những con búp bê cũ nằm lổn lóc khắp nơi. Còn có âm thanh từ hộp nhạc mơ hồ vang vọng. Nhưng đáng tiếc khung cảnh đáng sợ này không đủ để kích thích tinh thần của An Nhiên và Hoàng Minh. Hai người vẫn bước đi như cũ.

An Nhiên vừa định rút tay ra thì lại bị Hoàng Minh giữ lại. Cô liền khó chịu lên tiếng.

— Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ phải cần người khác lựa chọn cả.

Hoàng Minh nghĩ lại hoàn cảnh lúc này. Cũng cảm thấy có lỗi. Dù sao cũng không được sự đồng ý của người ta mà đã chọn tới chọn lui rồi.

— Là em chọn tôi. Không phải tôi chọn em. Được chứ?

— Nghe hay đấy. Vậy khi chọn anh thì tôi được thứ gì đây?

An Nhiên bước đi song song bên cạnh Hoàng Minh. Mắt dán vào đôi mắt của một con búp bê đang đảo theo mình mà không khỏi rùng mình. Dù cô có gan lớn hơn những cô gái bình thường đi nữa thì khi nhìn thấy điều đó cũng có phần thấp thỏm.

— Được một chàng trai làm lá chắn miễn phí cho em khi đi hết đoạn đường này. Không những thế còn có thêm những dịch vụ khác nữa.

Hoàng Minh nhìn An Nhiên một lúc. Bất kì mỗi hành động, ánh mắt hay lời nói nào của cô đều toát ra vẻ kiêu ngạo nhất định. Điều này khiến cậu muốn trêu chọc một phen. Dù rằng không gian nơi này không mấy thích hợp.

An Nhiên mãi vẫn không thể nào rời mắt khỏi con búp bê đang dõi theo mình. Sau đó cô nghe thấy tiếng xe đồ chơi lên dây cót đang tiến lại gần mình. Cuối cùng là chiếc xe đụng vào chân cô. Tất nhiên trong hành lang này vẫn không có ai khác ngoài bọn họ.

Thật ra An Nhiên sợ lắm rồi nhưng tự tôn của cô không cho phép bản thân mình yếu đuối trước mặt người khác nên vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh tanh, không chút biểu cảm nào đặc biệt.

— Dịch vụ gì? - Cô cố dời sự chú ý mình về Hoàng Minh, tạm thời quên đi mấy thứ linh tinh xung quanh.

— Muốn thử không?

— Muốn.

Bất ngờ Hoàng Minh giữ lấy cằm An Nhiên cúi xuống hôn lên má cô. Dưới chân không quên đá phăng đi chiếc xe đồ chơi đang cản đường.

Đáng tiếc kế hoạch trên ghẹo người khác của Hoàng Minh không thành công vì An Nhiên không hề giống những cô gái bình thường khác. Với nụ hôn bất ngờ này cô không hạnh phúc như điên, cũng chẳng tức giận la hét um sùm đòi lại công bằng. Bởi vì cô xem đây là một lời thách thức và khiêu chiến. Cậu muốn trên đũa cô hay sao? Chọn nhầm người rồi.

Sau đó An Nhiên làm một hành động còn động trời hơn Hoàng Minh lúc này. Cô vòng một tay lên cổ cậu, nắm lấy caravat màu đen ở phía đối diện kéo xuống. Nhân lúc Hoàng Minh còn chưa định thần được liền nhón người hôn ngược lại cậu ở vị trí sách môi chưa đến 1cm. Suýt nữa thì trúng rồi.

— Muốn đùa tôi hay sao? Mơ đi. - An Nhiên thì thầm vào tai Hoàng Minh.

— Em chắc chứ? Muốn cùng tôi chơi đến cùng trò này không?

Hoàng Minh sau cơn bất ngờ liền hồi phục lại như cũ. Cậu nhanh chóng khống chế cô gái đang giữ lấy caravat của mình, ôm siết lấy cô. Chuẩn bị một trò đùa khác.

Nhưng đúng lúc này thì những sinh vật kì lạ trong hành lang ma quái này bắt đầu nổi giận vì bị hai nhân vật chính phớt lờ. Bọn chúng bắt đầu hoạt động. Ngay lập tức liền có một chiếc xe điện đồ chơi dành cho em bé không có người điều khiển lao như điên về phía bọn họ. Đồng thời các món đồ chơi khác cũng bắt đầu thức tỉnh.

Lúc này Hoàng Minh và An Nhiên cũng giật mình đẩy nhau ra. Sau đó cậu nắm tay cô cùng chạy trốn chết về phía trước. Ấn oán tính sau, giờ chạy trốn là điều quan trọng nhất.

Nơi Đình Dương và Thụy Du đến lại là một không gian khác. Nó được mô phỏng theo một căn nhà ma điển hình. Dọc hành lang là các dòng chữ đầy ám ảnh về sự bất lực, cầu cứu và cái chết ghi đầy trên tường bằng máu. Còn nghe tiếng hát ai oán vang vọng bên tai.

Thụy Du lúc đầu còn phấn khích nhưng càng về sau lại càng sợ. Bên cạnh cô, Đình Dương vẫn bước đi đều đều. Ngoài những quả bóng hay một vài vật dụng trong nhà vô tình lẩn ngang qua qua tầm mắt của cô thì cũng chưa có gì quá rùng rợn. Căn phòng này đặc biệt tối, thỉnh thoảng mới có vài tia sáng yếu ớt phát ra từ những kẽ hở trên các bờ tường.

— Hình như lúc này em còn chưa trả lời anh một chuyện.

Bỗng nhiên Đình Dương lên tiếng.

— Chuyện gì?

— Em sẽ yêu anh chứ?

Thụy Du trầm ngâm một lát rồi nghĩ băng quơ một vài chuyện. Cô không biết yêu là gì? Khi yêu sẽ ra sao? Tất cả những thứ đó cô đều không biết, đều không hiểu? Hơn nữa cô có một điều còn chưa chắc chắn. Liệu có nên dành tình cảm ục tiêu bảo vệ hay không? Vẫn còn nhiều thứ khiến cô hoang mang. Chỉ bằng cứ để tự nhiên như thế xem sao.

— Em không biết. Như câu trả lời của anh. “Có lẽ”.

Đình Dương Ừ một tiếng rất nhỏ. Sau đó cả hai lại tiếp tục bước đi. Được một đoạn, Thụy Du cảm thấy cổ mình hơi nhột. Như có thứ gì đó chạm vào.

— Anh đụng vào cổ em làm gì thế?

— Em nói gì vậy? Anh đang nắm tay em mà. Tay còn lại để không.

Vừa nói xong thì một tia sáng vụt qua làm hiện rõ một gương mặt nát bét từ trên cao rũ xuống. Mãi tóc bay qua bay lại trên đầu Thụy Du. Tay của vật thể đó còn đang sờ vào cổ cô.

Thụy Du tái mặt. Cô hét lên một tiếng thật lớn rồi nhào vào lòng Đình Dương. Ôm chặt lấy hắn, úp mặt vào bờ vai rộng không dám cử động. Cả người thở gấp không ngừng. Quá khinh khủng.

Khi Đình Dương nhìn lên thì thứ kia đã biến mất. Hắn nhìn lại người trong lòng. Đây là lần thứ hai Thụy Du chủ động ôm hắn. Một lần vì đỡ lấy bình hoa cho hắn, còn lần này vì sợ hãi tột độ. So với lần trước thì lần này Đình Dương cảm thấy tốt hơn nhiều.

Tim Đình Dương và Thụy Du đập nhanh bất thường. Không rõ là vì sợ hãi hay là vì điều gì khác. Tay hắn vô thức vòng qua người cô, ôm lấy cơ thể đang sợ hãi kia vào lòng. Khẽ thì thầm thật nhẹ.

— Đừng sợ. Không sao rồi.

21. Chương 20: Giác Mơ Đắm Nước Mắt

Trái ngược với khu vực từ cổng vào sân khấu tối tăm, mang đậm không khí u ám của Halloween. Khu vực sân sau của trường trung học Royal được nhiều cột đèn lớn chiếu sáng. Tuy nhiên lại rất vắng vẻ. Không hề có bất kì ai bên ngoài.

Thụy Du sau khi vất vả thoát ra khỏi đám đông liền đi dạo một vòng rồi dừng lại ở một chiếc ghế đá tại khu vực không ai qua lại này. Lúc này sau khi rời khỏi Hành Lang Ma, cô đã bị lạc mất nhóm Đình Dương trong dòng người chen lấn đông đúc trước cổng vào. Nhưng cô cũng không vội tìm hắn mà liền tìm cách rời khỏi hội trường rồi đi tìm một nơi nào đó thoáng đãng một chút.

Lần đầu tiên trong đời cảm xúc của Thụy Du bị biến đổi bất thường. Tại sao cô lại cảm thấy hồi hộp, tim đập thật nhanh khi ôm lấy Đình Dương lúc này. Cảm giác đó so với việc giết mình thì không hoàn toàn đúng. Nhưng chỉ là một cái ôm thôi mà. Vì sao cô lại cảm thấy thấp thỏm như thế?

— Khó khăn lắm mới thấy được một lần cậu không đi cùng Đình Dương, nhỉ?

Thụy Du nghe thấy giọng nói bất thành linh vang lên bên tai không khỏi rùng mình. Không phải lại gặp nhau nữa chứ?

Khải Ân đứng sau lưng Thụy Du. Cậu chống tay lên thành ghế sau lưng cô, hơi nghiêng đầu sang nhìn cô gái đang ngồi trên ghế. Sau đó cậu khẽ mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng nanh (gĩa) bên nhọn. Chiếc áo choàng lớn màu đen trùm kín toàn thân Khải Ân, cộng thêm mái tóc màu đỏ rực mang làm cho người đối diện càng tin tưởng hơn vào tạo hình đêm nay của cậu, một ma cà rồng khát máu.

— À ừ. - Thụy Du trả lời. Động tác vô cùng mất tự nhiên.

Sau đó Khải Ân bật người nhảy lên ghế từ phía sau, chuyển sang ngồi cạnh Thụy Du từ bao giờ. Cậu dịch lại gần cô, nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt vô cùng nguy hiểm. Khải Ân híp mắt, đặt tay ra sau lưng Thụy Du rồi hỏi.

— Cậu... sợ tôi?

— Không... không phải.

Khải Ân cười khê khi nhìn thấy nét căng thẳng của Thụy Du. Cô chẳng hợp trong việc nói dối một chút nào.

— Thái độ, biểu cảm, lẫn lời nói của cậu đều thể hiện tất cả rồi. Cậu sợ tôi vì điều gì? Sợ rằng tôi biết bí mật của cậu à? Đừng lo. Tôi chỉ muốn...

Rầm!

Toàn thân Thụy Du được Khải Ân ôm lấy rồi cả hai ngã xuống đất, lăn một vòng ra xa. Vì cả sân trường đều được lát gạch toàn bộ nên toàn thân cả hai chỉ ê ẩm chứ không bị vết thương bên ngoài. Qua vai Khải Ân, Thụy Du nhìn thấy một chậu hoa kiểng lớn vừa rơi xuống và vỡ tan ngay tại vị trí cô vừa ngồi vài giây trước. Mắt cô nhanh chóng đảo một lượt lên các hành lang phía trên. Không một bóng người. Nếu như thế thì vì sao chậu cây lớn như thế lại rơi xuống. Đơn giản là vì gió thổi thôi sao?

Tầm mắt Thụy Du trải rộng khắp toàn bộ tòa kiến trúc to lớn ở đối diện. Lúc này cô đang được Khải Ân ôm chặt, nằm dài ra đất. Lưng cô chạm đất, còn Khải Ân thì đưa lưng về hướng ngược lại nên không thể tìm hình bóng hung thủ. Trong một giây rất nhỏ, Thụy Du nhìn thấy một chiếc bóng với trang phục rực rỡ vừa xuất hiện ở tầng thượng. Cô nhắm mắt, hai tay siết thành nắm đấm. Trong lòng oán hận không thôi.

“Mộng Thy, cô còn muốn giết tôi nữa sao?”

— Cậu không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không? Làm tôi sợ chết mất.

Khải Ân đứng lên trước rồi kéo Thụy Du lên. Cậu phải hết đất cát dính trên quần áo rồi kiểm tra lại toàn bộ tay chân cô một lượt. Với sự quan tâm đặc biệt của Khải Ân, đầu Thụy Du bỗng nhiên nhói đau. Hai tay cô ôm lấy đầu, ngồi phịch xuống đất. Trong tiềm thức vọng lại những loại âm thanh mơ hồ và xa xăm.

”Két!

— Em không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không? Làm anh sợ chết mất.”

Đó là âm thanh thắng gập của một chiếc xe tải, rồi sau đó là lời trách mắng vang lên dồn dập. Nhưng tất cả Thụy Du đều không nghe rõ thành chữ, chỉ là những âm thanh trò chuyện liên tục. Riêng những lời trên là nghe thấy rõ ràng nhất. Giọng nói này... là của trẻ con. Không những thế lại là một bé trai. Nhưng đứa bé đó là ai? Chuyện gì đã xảy ra vào lúc đó? Và quan trọng hơn hết, vì sao nó lại xuất hiện trong tiềm thức Thụy Du, khiến đầu cô đau nhức lạ lùng.

— Thụy Du, Thụy Du.

— A.

Thụy Du bị tiếng gọi quen thuộc làm cho giật mình. Ngay lập tức thoát khỏi không gian của những âm thanh kì lạ. Cô ngước mắt nhìn lên. Là hấn, Đình Dương.

— Là anh sao?

— Ừ. Em ổn không?

Đình Dương vô cùng lo lắng hỏi lại. Mới lúc nãy thôi hấn nhìn thấy cô hai tay lấy ôm lấy đầu mà ngã gục xuống đất. Đường như rất đau đớn.

— Em không sao. - Thụy Du trả lời. Hai tay nâng lên day day huyệt thái dương cho đỡ mệt mỏi. Sau đó cô nhìn sang Khải Ân đang đứng cạnh Đình Dương. - Cảm ơn cậu.

— Lần này là tôi cứu cậu một mạng. Vì thế... - Khải Ân dừng lại một chút, rồi làm như vô tình nhìn sang Đình Dương. Sau đó tiếp tục lời nói của mình. - Cậu nợ tôi một ân tình. Khi nào muốn, tôi sẽ lấy lại sau.

Trước khi rời khỏi, Khải Ân đi ngang qua Đình Dương rồi dừng lại mấy giây, buông ra những lời nói đầy thâm ý với âm lượng vừa phải. Đủ để hai người nghe được.

— Nếu anh không biết quý trọng những gì mình đang có. Thì chắc chắn tôi sẽ đoạt lại từ tay anh.

— Còn phải tùy xem cậu có cơ hội hay không đã.

Khải Ân nhìn lên bầu trời, nghĩ đến sự kiện lớn diễn ra tuần sau. Không khỏi mong chờ. Chẳng bao lâu nữa là cậu có thể gặp Thụy Du hằng ngày rồi.

...

Thụy Du không rõ mình đang ở đâu. Cô chỉ biết rằng mình đang đi trên một con đường màu trắng. Một không gian bao la rộng lớn không có điểm dừng. Cô chỉ việc bước về phía trước mà không hề xác định được nơi mà mình muốn dừng chân.

Khoảng không màu trắng bắt đầu xuất hiện màu sắc. Mọi thứ bắt đầu từ một chấm đen rồi dần dần lan ra xung quanh. Các màu sắc hòa trộn vào nhau, lan ra những bức tường màu trắng xóa tạo nên một bức tranh âm u và quỷ dị. Chẳng mấy chốc không gian xung quanh đã biến thành một địa điểm khác.

Lúc này Thụy Du đang đứng trong một con hẻm tối đen. Nơi này là một ngõ hẻm cụt. Phía cuối đường chẳng khác nào là một bãi rác với đầy rẫy các đồ dùng phế thải chất đồng thành từng chồng. Xung quanh

là những bịch rác vứt lộn xộn. Không gian u tối bao trùm lấy con hẻm tĩnh lặng. Cũng chỉ có vài ánh đèn từ những ngôi nhà phố san san nhau rọi lại.

Ở một nơi tưởng chừng không thể tồn tại một chút sự sống nào lại có một cậu bé tầm 6 tuổi đang ngồi dựa người vào cột điện. Ánh mắt cậu mơ hồ sợ hãi. Cả người cậu lấm lem, quần áo đã rách vài chỗ.

Thấp thoáng từ xa, một cô bé khác đang chạy đến về phía cậu, trên tay nó cầm một chiếc bánh giò nóng hổi.

Thụy Du khẽ nhíu mày. Thấp thoáng trong bóng tối, cô nhận ra rằng hai đứa trẻ này có ngoại hình giống hệt nhau. Hóa ra đây là một cặp song sinh, một trai một gái.

Chân Thụy Du vô thức bước về phía trước, như muốn nhìn rõ mặt hai đứa trẻ. Thế nhưng mọi nỗ lực đều vô ích. Những gì cô nhìn thấy được vẫn là những đường nét mờ nhạt bị che khuất phía sau chiếc bóng đổ ngược từ những ngôi nhà cao tầng. Nhưng đối lại cô có thể nghe được những gì hai đứa trẻ nói với nhau.

Cô bé đặt chiếc bánh trên tay mình vào tay cậu bé, rồi ra sức thúc giục.

— Anh ăn đi. Ăn mau lên.

— Còn em thì sao? - Cậu bé hỏi lại.

— Em ăn rồi nên mới mang về cho anh đó.

— Em lấy ở đâu vậy?

— Đi ăn xin người ta cho. Anh ăn đi đừng hỏi nữa.

Cậu bé đó ban đầu thì không tin nhưng dưới sự thúc giục của em mình thì cũng bắt đầu ăn. Thụy Du càng nhìn càng cảm thấy lạ. Qua tốc độ ăn của cậu bé cô có thể nhận ra rằng cậu rất đói nhưng vì sao phong thái lại vô cùng nhã nhặn. Rõ ràng là được dạy dỗ tốt. Nhưng vì sao lại phải lang thang ngoài đường như thế.

Thụy Du đang đứng tại một vị trí tương đối tốt. Nơi cô có thể nhìn thấy rõ ràng và bao quát tất cả mọi thứ xung quanh. Kể cả đoàn người hung tợn đang tiến về phía hai đứa trẻ song sinh. Ngay khi cậu bé vừa nuốt xuống miếng bánh cuối cùng cũng là lúc em gái cậu bị người ta bắt đi.

Cô bé kia nhìn thấy anh trai ăn xong cũng cảm thấy yên tâm. Nụ cười của nó chưa kịp cất lên liền nhận một cú tát trời giáng từ người đàn ông trẻ tui làm cho ngã chúi xuống đất. Sau đó nó lại bị lũ người mới tới nắm cổ áo xóc ngược lên và đánh tiếp. Người ta vừa đánh vừa mắng chửi.

— Con này còn nhỏ mà đã đi ăn cắp của người khác. Phải đánh chết.

Tim Thụy Du có gì đó nhói đau. Đó là khi cô bắt gặp từng tia cảm xúc tuyệt vọng, thần thờ phát ra từ đứa bé trai đang ngồi bên cột điện. Sau đó cậu bò đến nơi em gái mình đang bị người ta đánh mà ôm lấy chân kẻ đang xuống tay tàn nhẫn kia.

— Chú ơi, tha cho em cháu đi. Đừng đánh nữa. Chú đánh cháu này. Đừng đánh em cháu nữa.

— Tránh ra. Không tao giết cả hai đứa mày.

Trước lời dọa nạt của đám người, cậu bé không mảy mảy run sợ mà vẫn ôm lấy chân người đàn ông cầu xin. Dùng tính mạng của em gái mình đổi lấy một chiếc bánh, làm sao cậu có thể chấp nhận một việc như vậy được?

Cô bé nửa mê nửa tỉnh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của anh mình thì gắng gượng hé mắt ra nhìn. Nó đau lắm. Đau đến mức không thể mở miệng được. Chỉ biết giương mắt ra nhìn người anh trai song sinh có gương mặt giống hệt nó đang quỳ xuống đất để xin cho nó quyền được sống.

Cánh tay của nó từ từ vươn ra, muốn nắm tay anh trai của nó lần cuối cùng. Cậu bé nhìn thấy tay em gái mình đang giơ ra trước không trung liền nhanh chóng nắm lấy. Cậu bé cắn răng, giữ cho nước mắt không trào ra ngoài.

Đôi mắt nhìn lên trên cao, nơi bản sao của cậu đang bị người ta nhấc bổng lên mà đánh. Đôi chân của em gái cậu từ vùng vẫy chuyển sang buông lỏng, lơ lửng trước mắt cậu. Trong đôi mắt trẻ con là sự bất lực, sợ hãi và tuyệt vọng. Đôi mắt trong suốt đó dần dần lấm bẩn và thay đổi từng chút một.

— Đừng đánh em cháu nữa mà. Em ấy sẽ chết mất.

Cậu bé quỳ hẳn xuống đất, dập đầu cầu xin. Thế nhưng người đàn ông kia liền giơ chân đạp cậu sang một bên. Hai bàn tay đang siết chặt nhau bất ngờ bị tách ra. Cậu bé kiên cường gượng dậy, lết từng chút một đến nắm tay em gái mình.

— Mang nó đi chỗ khác.

— Dạ, đại ca.

Hai người đến lôi cậu bé ra. Sự gắn kết cuối cùng giữa hai đứa trẻ đã bị cắt đứt.

— Đừng mà.

Cậu bé gào to đến lạc giọng. Tiếng hét như xé toạc không gian, đau đến cắt lòng. Trong đó chứa bao nhiêu bi thương, bao nhiêu thống khổ, bao nhiêu day dứt. Ít ai hiểu được.

Cậu chỉ biết trơ mắt nhìn em gái mình chết đi còn mình bị một người bắt đi dẫn đến một con hẻm khác gần đó chờ cho đến khi những người còn lại làm xong việc.

Thụy Du bị tiếng gào thét thê lương đó làm cho tê liệt. Cô đau, rất đau.

“Đừng lại đi.”

Thụy Du hét lên. Nhưng không một ai nghe thấy. Ngay cả chính cô cũng không nghe được giọng nói của chính mình. Cô quyết định chạy đến con hẻm đó để ngăn cản mọi chuyện nhưng toàn thân như bị một sức mạnh vô hình nào đó chế ngự, không thể chuyển dời.

Tim Thụy Du như ngừng đập khi thấy cánh tay của cô bé đó buông thõng. Đôi mắt trẻ con từ từ nhắm lại. Đó là một sự kết thúc. Kết thúc cho cuộc đời đau khổ mà đứa trẻ phải chịu đựng. Nhưng còn anh trai nó, người còn sống lại sau cú sốc tinh thần làm sao có thể tiếp tục tồn tại? Kẻ đã chết sẽ được giải thoát nhưng người còn lại mấy ai yên lòng?

Trời bắt đầu đổ mưa. Một cơn mưa nặng hạt và lạnh lẽo. Đám người ném đứa bé xuống đường như món đồ chơi đã cũ rồi bỏ đi.

Trong làn mưa trắng xóa. Cậu bé bước đi siêu vẹo đến nơi em mình đang nằm.

— Em tỉnh dậy đi. Tỉnh dậy đi mà. Đừng chết. Tỉnh dậy đi, Thiên Ân...

...

Thụy Du choàng tỉnh. Cô chạm tay lên gương mặt ướt đẫm nước mắt của mình. Giấc mơ này tại sao lại bi thương đến thế. Bỗng nhiên trong cô nảy sinh một dự cảm mơ hồ. Hình như cậu bé trong mơ là chủ nhân của giọng nói văng vẳng trong tiềm thức của cô vào lúc tối. Cặp song sinh đó là ai? Tại sao dù cố gắng bao nhiêu cô cũng không thể nhìn rõ mặt. Hình như... cô bé đó tên là Thiên Ân. Thiên Ân? Thiên Ân? Thụy Du thề rằng mình chưa từng gặp qua cái tên này trước đó.

...

Trong một căn phòng tối đen như mực, Khải Ân nằm giữa chiếc giường lớn, mồ hôi toát ra đầm đìa. Hai hàng chân mày của cậu nhíu chặt, hai tay vô thức quờ quạng trong không trung.

— Đừng mà.

Khải Ân hét lên một tiếng rồi bật người ngồi dậy. Đôi mắt màu hổ phách đờ đẫn nhìn vào bóng tối. Cậu lắc mạnh đầu rồi hất tung chăn ra, rời khỏi giường.

Khải Ân bước vào phòng tắm. Để dòng nước lạnh từ vòi sen khiến lòng cậu thanh tĩnh. Mỗi lần cậu gặp ác mộng đều thật đáng sợ. Chỉ riêng đêm nay mọi thứ càng thêm rõ ràng và chân thực tựa như thời khắc

kinh hoàng đêm hôm đó. Nước mắt Khải Ân lặng lẽ rơi rồi hòa theo dòng nước lạnh mà tan đi mất. Tựa như chưa từng tồn tại.

Sau khi ổn định lại tinh thần, Khải Ân bước đến kệ sách ở góc phòng. Cậu lấy xuống một quyển album hình đã cũ rồi rút ra một tấm hình. Bên trong là hai đứa trẻ có ngoại hình giống nhau như đúc, nhưng nếu nhìn kĩ hơn sẽ nhận ra có một đứa bé là nữ. Một cặp song sinh có đôi mắt màu hổ phách. Khải Ân chạm tay vào gương mặt của bé gái trong hình, nước mắt lại rơi một lần nữa.

“Thiên Ân, em còn sống hay đã chết?”

“Đã có ai đó từng nói, giữa hai đứa trẻ song sinh đều tồn tại chung một linh hồn. Lúc này anh đang rất đau. Còn em thì sao? Em có... đau không?”

22. Chương 21: Thức Trống Một Đêm

Sau khi lấy lại được bình tĩnh sau giấc mộng đắm nước mắt, Thụy Du bước vào phòng tắm để rửa mặt. Cô chống hai tay trên bàn đá cẩm thạch màu trắng rồi nhìn lại mình trong gương. Mái tóc màu đen lộn xộn che đi phần nào gương mặt đã sớm nhuốm màu mệt mỏi với hai mắt sưng húp.

Thụy Du dùng hai tay hứng nước rồi hắt lên mặt để tìm lại sự tỉnh táo để suy nghĩ thấu đáo mọi vấn đề. Từng giọt nước trong suốt chảy xuống từ tóc, đi qua trán rồi tràn vào mắt cô. Đôi mắt màu hổ phách đã được giải phóng khỏi đôi kính áp tròng trước giờ đi ngủ, giờ phút này đang nhìn trừng trừng vào tấm gương đang phản chiếu lại hình ảnh của người đối diện.

Dùng tay ấn nhẹ vào huyệt thái dương ở hai bên trán, Thụy Du khẽ lắc đầu rồi quay về giường ngủ. Trong tiềm thức cô có một loại dự cảm bùng phát mãnh liệt. Giấc mơ ngày hôm nay không chỉ là trùng hợp. Cặp song sinh đó chắc chắn có một ý nghĩa nào đó trong cuộc đời cô. Thụy Du nhắm mắt, cố vờ về mình chìm vào giấc ngủ với hy vọng lại có thể tiếp tục mơ. Biết đâu lần này cô có thể nhân cơ hội tìm hiểu thêm một tí gì đó.

Thế nhưng nỗ lực của Thụy Du ngay lập tức thất bại. Cô không thể ngủ thêm được nữa, nói gì là mơ.

Thụy Du nhìn đồng hồ treo tường, 1 giờ sáng. Cô thật sự rất sầu, không biết phải làm gì cho hết đêm. Dù sao hôm sau cũng là Chủ Nhật, nếu đêm nay cô không ngủ ngày mai vẫn có thể ngủ bù nhưng mà phải làm gì để giết thời gian đây.

Cuối cùng Thụy Du quyết định thu hết can đảm để rời khỏi phòng đi pha chế cafe. Nếu đã không ngủ được thì nên tỉnh táo hoàn toàn. Thật ra gan của Thụy Du rất nhỏ. Cô không sợ chiến đấu với người nhưng lại sợ đối mặt với ma. Vì thế đối với việc nửa đêm một mình rời khỏi phòng là một thử thách lớn.

Thụy Du bật hết đèn phòng bếp lên rồi loay hoay pha cafe. Được một lúc thì Đình Dương bước vào. Nhìn hần vẫn còn tỉnh táo, dường như chưa từng chớp mắt trước đó.

— Không ngủ được à?

Thụy Du gật đầu đầy chán nản.

— Còn anh sao giờ này lại xuống đây?

— Vừa học bài xong, nghe tiếng bật đèn nên xuống xem thử... Vẫn còn sợ cảnh lúc tối sao?

Thụy Du lại gật đầu. Sau đó nói thêm.

— Em còn gặp ác mộng nữa.

Đình Dương dựa người vào tường, mắt nhìn Thụy Du không rời, chờ cô kể tiếp. Cô pha xong tách cafe đầu tiên liền đưa cho hần trước rồi tự làm ỉnh một tách khác. Đồng thời cũng bắt đầu câu chuyện của mình.

— Không hiểu sao em lại mơ thấy hai đứa trẻ song sinh lang thang ngoài đường phố. Rồi người em vì tìm thức ăn cho anh mình mà bị người lớn đánh chết. Cảnh cuối cùng là người anh trai ôm xác của em mình dưới màn mưa.

Đình Dương nghe xong, trong lòng cũng có nhiều nghi vấn. Hắn hỏi.

— Em có nghĩ chúng có liên quan gì đến lúc em còn nhỏ hay không?

— Em không biết vì em không thể nhìn rõ mặt chúng.

— Không nhìn rõ mặt vì sao lại biết là song sinh?

— Tại vì nhìn chúng hao hao giống nhau. Hơn nữa trực giác trong mơ mách bảo em như thế.

Đình Dương gật đầu, lại tiếp tục suy nghĩ gì đó. Thụy Du sau khi pha chế cafe xong liền bắt đầu dọn dẹp. Giữa chừng bỗng nhiên động tác của cô dừng lại, Thụy Du hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về một nơi nào đó không rõ.

— Thật ra thì đối với tuổi thơ của mình em không có một chút ấn tượng nào.

Tiếp xúc với Đình Dương cũng được một thời gian nên dần dần Thụy Du cũng ngầm hiểu ý của hắn qua hành động mà không cần phải thắc mắc. Thấy hắn vẫn im lặng nhìn cô, Thụy Du hiểu rằng hắn đang chờ mình nói tiếp.

— Trước năm 7 tuổi em từng sống ở cô nhi viện 6 tháng. Kí ức của em chỉ tồn tại từ thời điểm đến cô nhi viện mà thôi. Chứ quãng thời gian về trước không thể nào nhớ rõ.

— Thế em vào cô nhi viện như thế nào?

— Em cũng không biết. Khi bắt đầu nhớ được mọi chuyện thì em đã ở đó rồi. Còn thời gian 6 tháng là em nghe người ta nói.

— Có thể giấc mơ đó liên quan đến phần kí ức trước khi đến cô nhi viện của em thì sao.

Cảm xúc Thụy Du bị chùng hẫng khi nghe Đình Dương nói. Cô thật sự không hề mong muốn giấc mơ đó liên quan đến bản thân mình. Bởi vì nó quá mức bi thương. Chẳng may là thật thế thì anh trai cô là ai? Bây giờ anh ấy đang ở đâu? Và cả hai người bọn họ đều đã trải qua một quãng thời gian tối tăm như thế sao?

— Em không muốn đâu. Mà thôi. Kể chuyện của anh đi. Thời thơ ấu của anh như thế nào?

Thụy Du nhanh chóng đổi chủ đề. Trong lòng cô mơ hồ sợ hãi. Nếu như Đình Dương vì chủ đề này mà hỏi sâu hơn nữa thì cô e rằng mình phải nói dối. Mà trong thâm tâm Thụy Du, không biết từ lúc nào đã không cho phép bản thân mình lừa dối hắn bất kì điều gì. Dù cho hiện tại cô đang làm như thế.

Đình Dương có chút bất ngờ khi nghe Thụy Du hỏi. Bởi vì từ trước đến nay chưa từng có ai hỏi hắn những gì tương tự nên nhất thời hắn không biết phải trả lời cô như thế nào. Hắn quả thật không mấy ấn tượng về quãng thời gian đó. Đường như cũng không có gì đặc biệt xảy ra.

— Cũng bình thường.

Đình Dương bình thản trả lời. Hắn nói thật. Bởi vì đối với hắn mọi thứ xung quanh hầu như không có gì nổi bật.

Thụy Du không nghĩ như vậy. Cô hiểu tính cách Đình Dương. Không phải không có gì ấn tượng mà là do hắn không quá để ý đến mà thôi.

— Lúc nhỏ anh thường chơi với ai? Anh Minh hả?

— Không. Anh biết Hoàng Minh là khi học lớp 9. Còn trước đó không chơi với ai cả. Chủ yếu là ở nhà một mình thôi. Vì ba mẹ anh không thường về nhà.

Không hiểu vì sao Thụy Du có cảm giác như bản chất của Đình Dương không hẳn là lạnh lùng như những gì mọi người thường thấy. Có thể là vì hắn luôn luôn đơn độc nên dần dần lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh mình. Khi một người không được nhận sự quan tâm từ người khác thì họ sẽ khao khát được yêu thương. Tuy nhiên vẫn còn một trường hợp ngoại lệ hiếm hoi khác thì sẽ trở nên vô cảm hơn. Đình Dương hẳn là thuộc nhóm người thứ hai. Suy ra cho cùng cũng chỉ là một cách bảo vệ bản thân trước sự cô đơn mà thôi.

23. Chương 22: Học Sinh Trao Đổi

Theo như thông lệ hằng năm, sau lễ Halloween trường Royal lại có sự kiện đặc biệt xảy ra. Sự kiện này luôn luôn thu hút sự chú ý và bàn luận của tất cả học sinh trong trường, bao gồm cả hai khu A và B. Bắt đầu từ tháng 11 cho đến cuối năm học sẽ là thời gian hai khu A B vốn không dễ dàng sống chung phải tham gia chương trình Học Sinh Trao Đổi cho đến hết năm học.

Chương trình này giống hệt như tên gọi của nó. Là sự trao đổi học sinh giữa hai khu với nhau. Năm ngoái là học sinh Khu A cử 5 người gồm 3 nam và 2 nữ chia sang vài lớp ở Khu B học tập. Năm nay ngược lại.

Song song với sự kiện đó còn có nhiều tin đồn về việc Mộng Thy và Lan Anh mất quyền ảnh hưởng đối với nữ sinh lớp 10 và 11. Đêm qua trên mạng đều lan truyền một bài báo phân tích về lỗ hổng trong hệ thống ban giám hiệu của trường. Đồng thời đề cập đến vấn đề bạo lực học đường nóng hổi hiện nay với thủ phạm chính là con gái thầy hiệu trưởng. Cùng lúc đó nhiều phụ huynh có con gái chịu oan ức cũng nhân cơ hội vào các diễn đàn mạnh mẽ bày tỏ bức xúc của mình.

Vị trí của trường Royal tuyệt dốc không phan. Sau đó thì tập đoàn M&T cũng dùng mọi cách để dập tắt tin đồn nhưng vẫn không được khả quan lắm. Hiệu trưởng bị giáng chức xuống làm phó hiệu trưởng và vị trí đó được thay thế bởi một người khác.

So với Mộng Thy thì Lan Anh có vẻ tệ hơn nhiều. Một trong những lí do để cô ta có chỗ đứng trong trường là vì gia thế, sau đó mới là dựa hơi Mộng Thy. Thế nhưng chỉ sau một tuần, chỗ dựa ấy không còn được vững chắc nữa. Nó đang dần rạn nứt và có dấu hiệu sụp đổ. Đối với những học sinh có ba mẹ làm doanh nhân hoặc chí ít là hay quan tâm đến những tin tức trên thương trường ai cũng biết tập đoàn X(*) của ba Lan Anh vừa bị tập đoàn Bạch Thị nuốt trọn một phần lớn cổ phần. Đang trên bờ vực phá sản. Vì thế bây giờ ở trong trường cũng không còn ai quá mức phách lối nữa.

[(*) Tác giả: Xin thứ lỗi cho việc ngu đặt tên của mình T.T]

Mộng Thy với Lan Anh có một nỗi đau chung. Đó là đều bị người mình yêu bấy lâu nay “gạt chân” bất ngờ. Ngã một cú thật đau.

Hôm nay lớp của Thụy Du sẽ chào đón hai học sinh mới từ khu B là Khải Ân và Đan Thanh - người đã từng lên tiếng bảo vệ cô hôm trước. Đối với hai người này cô đều nợ một ân tình lớn.

Như được thỏa thuận từ trước khi vừa bước vào lớp Đan Thanh đã tự chọn chỗ ình, không hề đến gần bàn Thụy Du làm cho kế hoạch lôi kéo người khác của cô thất bại. Thụy Du đoán không sai, người ngồi vào chỗ trống bên cạnh cô không ai khác ngoài Khải Ân.

— Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Khải Ân kéo ghế ngồi cạnh Thụy Du. Vẫn là điệu bộ cao ngạo bất cần như trước nhưng hôm nay cậu có một chút thay đổi về vẻ bề ngoài. Mái tóc màu đỏ tươi được thay thế bằng màu cam nhạt. Thụy Du không kìm được mà nhìn vài giây. Người này thật thích làm màu.

— Chắc là trùng hợp.

— Không đâu. Là do tôi sắp xếp đó.

Thụy Du không biết nói gì hơn nữa. Vì ơn cứu mạng hôm trước nên cô đã cố gắng hết sức có thể để nói chuyện lịch sự với Khải Ân nhưng vì sao cậu lại nở đá bay tâm huyết của cô như thế.

Khải Ân không phải là một học sinh ngoan hiền và gương mẫu, điều này ai cũng biết. Nhưng cậu vẫn giữ im lặng trong giờ học. Trong suốt hai tiết học cậu chỉ vẽ và vẽ. Khải Ân vẽ rất nhiều, vô cùng tập trung. Cậu ngồi dựa người vào ghế. Tay trái đút vào túi áo khoác bóng chày, tay phải cầm bút vẽ liên tục lên mặt giấy A4 trên bàn.

Thụy Du cũng không tập trung được bao nhiêu nên đành liếc mắt nhìn sang một chút. Tranh của Khải Ân rất lạ. Cô không thể nhìn rõ cậu vẽ thứ gì nhưng từng mảng sáng tối khác nhau kèm theo những đường nét thẳng cong kết hợp thuần thực khiến cô cảm thấy áp lực. Giữa bức tranh từ từ hiện ra một bóng lưng đang bị một cổ thể lực nuốt trọn. Cô đọc và bất lực.

— Cậu hiểu tôi vẽ gì không?

Bỗng nhiên Khải Ân hỏi bằng giọng rất nhỏ, vì không muốn làm phiền đến những người khác.

— Không nhìn rõ. Nhưng có thể cảm nhận được.

— Cảm nhận được điều gì? - Khải Ân cười cười hỏi tiếp, cảm thấy khá thú vị khi tiếp tục đề tài này.

— Bóng tối bao trùm vạn vật, dần dần nuốt trọn mọi thứ cản đường. Cảm giác tuyệt vọng qua những nỗ lực vùng vẫy cuối cùng.

Thụy Du vừa nói xong liền bị những lời mình vừa nói ra dọa cho hết hồn. Cô không ngờ mình có thể hiểu được một bức tranh đến mức này. Trước kia cô vốn không có năng khiếu trong việc thưởng thức nghệ thuật cho lắm nhưng khi nhìn vào tranh của Khải Ân cô dường như có thể nhìn thấu tất cả. Thậm chí Thụy Du còn nghi ngờ rằng đây có phải là những gì biểu thị cho tâm hồn của tác giả bức tranh hay không. U ám và cô quạnh như thế.

Khải Ân đang vẽ liền dừng lại. Cậu nhìn Thụy Du với ánh mắt nghiêm túc đến lạ lùng. Bởi vì đây là lần đầu tiên có người hiểu được những gì cậu vẽ. Bình thường ai cũng khen cậu vẽ đẹp nhưng ít ai hiểu được cảm xúc của cậu ẩn hiện qua mặt giấy. Bởi vì những thứ họ nhìn thấy chỉ là kỹ thuật được trình diễn qua nét bút mà thôi.

— Cậu là người đầu tiên hiểu được những gì tôi vẽ đấy. Hơn nữa còn rất đúng. Ngay chính ba mẹ của tôi cũng không hiểu rõ bằng cậu đâu.

Sau đó Khải Ân lại tiếp tục. Lần nào cũng thế, trừ khi là những đề tài có sẵn cậu mới vẽ được những gì tươi sáng một chút. Còn không thì khi chiều theo cảm xúc lại là những bức tranh u ám như thế này.

Thụy Du tò mò lật tập tranh mà Khải Ân đã vẽ trước đó lên xem, lần này cô cũng không còn ngạc nhiên nữa. Tựa như vô cùng quen thuộc với phong cách này của cậu. Ở bức tranh đầu tiên là một gương mặt đang nhìn thẳng lên trời với đôi mắt vô hồn, trống rỗng. Tiếp theo là hình ảnh một cô gái đang quay lưng lại, hai tay cào lên tường như muốn trèo lên và chạy trốn khỏi một thực thể vô hình nào đó đang bám theo.

Và còn nhiều bức tranh đầy ám ảnh như thế. Lần này Thụy Du đã thật sự tin rằng những bức tranh này đại diện cho cảm xúc của Khải Ân. Nhưng nó thật khác với tưởng tượng của cô. Thay vì đầy ánh hào quang và lòng kiêu hãnh thì chỉ có lạnh lẽo cùng tang thương.

Đầu Thụy Du bỗng nhiên hơi choáng, tim cô hơi nhói đau. Có một hình ảnh gì đó lại lướt qua trong đầu.

Sau đó là một khoảng không im lặng. Con đau càng trở nên trầm trọng hơn. Lần này là hai giọng nói khác nhau, nhưng đều là của trẻ con. Một lúc sau những giọng nói kì lạ lại tiếp tục vang lên nhưng với tần suất dồn dập.

“Anh vẽ gì thế?”

“Hỏi làm gì?”

“Không thêm. Hừ.”

“Nói chuyện cho đằng hoàng vào. Anh là anh trai em đấy.”

“Bằng tuổi nhau mà anh em cái gì. Anh sinh trước em chỉ có 10 phút mà thôi.”

“Mười phút vẫn là ra trước.”

...

Khải Ân vô tình nhìn sang thấy Thụy Du nhú mày liền lắc vai cô. Rồi đẩy sang trước mặt cô một mảnh giấy.

“Làm sao vậy?”

Thụy Du giật mình thoát khỏi cơn mê. Cô lắc đầu tiên tục để tìm sự tỉnh táo. Không rõ dạo này cô bị chuyện gì tác động mà liên tục nghe thấy những giọng nói trẻ con văng vẳng bên tai. Rồi còn gặp cả ác mộng. Thụy Du cảm thấy vô cùng căng thẳng, hy vọng đây là lần cuối cùng chuyện này xảy ra. Nhưng mọi

chuyện không hề đơn giản như những gì cô hy vọng. Những cơn đau đầu, giọng nói quen thuộc và giấc mơ kì lạ vẫn sẽ còn tiếp diễn. Tất cả chỉ mới bắt đầu.

“Không sao.” Thụy Du trả mảnh giấy lại về chỗ cũ.

Khải Ân nghĩ gì đó rồi lại đưa sang một mảnh giấy khác.

“Hết giờ ra chơi đi chơi với tôi đi.”

__ Ngày tôi sẽ không trốn học đâu.

Thụy Du không tán thành nói nhỏ. Khải Ân khinh thường nhìn cô một cái, không xem là đúng.

__ Cậu khác tôi khác. Nhưng cậu phải đi cùng tôi thôi. Trước giờ tôi học nội trú như nhà tù ấy. Chẳng được đi đâu nhiều. Hôm nay buộc phải đi chơi một chuyến.

__ Cậu còn hơn 6 tháng để đi chơi đấy.

__ Nhưng mà đi riêng với cậu thì khó nha. Ngoài trốn học ra thì chẳng có lúc nào có thể đi đâu cùng cậu được. Lúc nào cũng kẻ bên Đình Dương.

Thụy Du đang muốn đánh người. Lý luận của Khải Ân thật “hay”, “hay” vô cùng. Cô không bám theo Đình Dương thì có mặt ở đây làm gì chứ.

__ Có nói gì đi nữa thì cũng không thay đổi được gì. Cậu vẫn còn nợ tôi một ân tình. Lo mà trả đi thôi.

Khải Ân vui vẻ nói. Cậu cắt bức tranh đang vẽ dở vào tập tranh của mình. Bắt đầu tính toán nên đi đâu trước. Còn Thụy Du liền nằm dài ra bàn. Được rồi. Xem như là số cô xui xẻo đi.

24. Chương 23: Sự Trả Thù Của Khải Ân

Đứng dưới một gốc cây lớn, Thụy Du ngẩng đầu nhìn hàng rào cao ngất ngưỡng ở phía trên, cảm thấy hình như não của mình có phần trì trệ. Chẳng lẽ cô phải trèo lên để ra ngoài hay sao. Nhìn sang Khải Ân đang hứng thú nghiên cứu dây tường đối diện, cô lo lắng hỏi.

__ Chúng ta sẽ trèo tường để ra ngoài?

__ Ừ. Chứ cậu nghĩ sao?

Khải Ân gật đầu khẳng định. Thụy Du đau khổ nhìn xuống bộ đồng phục của mình rồi lại nhìn lên cách cành cây và tường rào vây xung quanh mình. Trong lòng bắt đầu than vãn về cuộc đời lắm gian truân của mình.

__ Tôi mặc váy đó.

__ Ừ. Ở đây đâu có ai, lo gì chứ. À. Cậu sợ tôi nhìn đúng không? Không sao. Tôi lên trước rồi kéo cậu lên, không bị lộ hàng được.

Nếu ai đó xuất hiện ở đây lúc này chỉ thấy Thụy Du mặt đen lại, trừng mắt nhìn Khải Ân. Chỉ hận không thể chém cậu ra làm trăm mảnh rồi ném cho cá ăn.

__ Yên tâm là không có bị té đâu. Bây giờ tôi leo lên cây rồi kéo cậu lên. Sau đó thì tôi men theo cành cây chỗ đó để băng qua hàng rào rồi nhảy xuống. Rồi cậu cứ làm hết như thế là được. Khi cậu nhảy xuống tôi sẽ mở rộng vòng tay cho cậu ngã vào. Thế nên cứ yên tâm.

Khải Ân vừa nói vừa múa tay để minh họa cho kế hoạch của mình. Thụy Du lại một lần nữa muốn giết người.

__ Có thể không trèo tường không?

Dù cho tức giận bao nhiêu nhưng cô vẫn rất yêu hòa bình. Thay vì động thủ thì tìm cách hòa hoãn.

__ Không được không được. Trốn học thì phải trèo tường ra ngoài. Hay là cậu muốn đi cổng chính?

__ Nghĩ sao vậy.

— Vậy bắt đầu thôi.

Như kế hoạch ban đầu, Khải Ân sẽ là người trèo lên cây trước. Cậu đẩy túi đeo chéo màu đỏ của mình ra phía sau rồi cẩn thận trèo lên. Khi đã yên vị trên cành cây lớn cậu liền đưa tay xuống để cô nắm lấy. Nhưng Thụy Du là ai chứ? Cô có thể tự mình trèo lên mà không cần bất kì sự giúp đỡ nào. Thậm chí xét về tốc độ còn nhanh hơn Khải Ân một phần.

— Quả nhiên cậu rất đặc biệt.

Khải Ân lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Thụy Du tựa như phát hiện ra một điều gì đó thú vị.

— Chẳng qua lúc trước hay trèo cây này nọ thôi mà.

Thụy Du xem như không nhìn thấy nghi ngờ của Khải Ân, vẫn hết sức thản nhiên trả lời lại. Sau đó cả hai thuận lời nhảy xuống được bức tường cao. Tất nhiên là cô có thể an toàn tiếp đất mà không lảo nhão chút nào.

Sau đó cả hai đi bộ dọc đường phố vắng vẻ, cũng không biết điểm đến là nơi nào. Cứ thế mà đi thẳng về phía trước. Một khoảng khắc nào đó Thụy Du có cảm giác mình bị Khải Ân chơi một vỏ khá đau. Như thế nào gọi là đi chơi? Có khi ngay chính cậu ta cũng không biết đi đến nơi nào.

— Nay. Thật ra chúng ta không cần trèo tường mà có thể từ cổng chính ra ngoài.

Khải Ân tốt bụng chia sẻ sự thật cùng Thụy Du rồi vô cùng chờ đợi xem phản ứng của cô như thế nào. Nhưng cuối cùng cô chỉ hít một hơi thật sâu, không hề nổi trận lôi đình mà chỉ cười cười hỏi lại.

— Thế... tại sao phải trèo tường ra hả? Cậu có bị bệnh thần kinh không? Hay là thích thử cảm giác lạ?

Khải Ân búng tay cái tách, vô cùng tán thành. Rồi khoác vai Thụy Du, trưng lên bộ mặt xúc động khó nói nên lời như tìm được tri kỉ.

— Cậu thật hiểu tôi. Phải trèo tường mới mang đến cảm giác trốn học chứ. Bây giờ đi xem phim đi. Nhưng đi bằng gì nhỉ? Taxi hay xe buýt?

— Taxi.

Thụy Du quyết định rồi. Nếu như Khải Ân muốn bao trọn cuộc đi chơi này thì cô sẽ làm cho cậu tốn kém hết mức có thể. Coi như xả giận cho nhiều lần bị hù sợ lúc trước.

— Cậu nghĩ ở đây bắt taxi là dễ lắm hả?

Khải Ân buông ra một câu rồi nắm tay Thụy Du kéo lên một chiếc xe buýt vừa dừng lại tại bến. Thụy Du chán nản nhìn lên trần xe. Kế hoạch thất bại.

Đối với một người vừa đến Việt Nam như Thụy Du thì việc đi xe buýt cũng khá thú vị. Bởi vì không phải giờ cao điểm nên xe tương đối vắng vẻ, chọn một chỗ ngồi thoải mái rồi nhìn ngắm đường phố xung quanh cũng không tồi.

— Cậu biết chúng ta sẽ xuống trạm nào không đấy?

Thụy Du không giữ được tâm tình thư giãn để ngắm cảnh được bao lâu thì nhớ ra sự thật đau lòng. Cô vẫn không thể tin tưởng vào Khải Ân được.

— Không. Đang dò.

Khải Ân không mấy lo lắng, vẫn tiếp tục nghiên cứu địa điểm trên điện thoại. Quả nhiên... Thụy Du đoán không sai, người này thật không đáng để tin tưởng. Còn không bằng Đình Dương.

— Tại sao lại so sánh với Đình Dương nhỉ?

Thụy Du lẩm bẩm một mình rồi tiếp tục ngắm cảnh. Mọi chuyện còn lại cứ để Khải Ân giải quyết, ai bảo cậu ta cứ thích bày trò.

Đúng lúc đó thì Khải Ân có điện thoại. Thụy Du cũng tò mò mà liếc mắt nhìn sang. Khi đó cô vô tình bắt gặp được sự thay đổi cảm xúc của cậu vô cùng rõ ràng. Có lẽ cuộc điện thoại này tác động đến cậu rất

lớn. Rõ ràng ban nãy còn cợt nhả trêu chọc cô nhưng vì sao bây giờ ánh mắt lại chuyển sang lạnh lẽo và đầy sát khí. Tay cậu siết chặt điện thoại trong tay như muốn bóp nát. Hình ảnh này của Khải Ân, Thụy Du chưa bao giờ nhìn thấy. Không còn kiêu căng, ngạo mạn hay giả vờ uy hiếp cô nữa. Chỉ còn sự hận thù tràn ngập đầy mắt.

Khi xe buýt vừa đến trạm tiếp theo thì Khải Ân không nói không rằng kéo tay Thụy Du rời khỏi. Sau đó cậu liền bắt được một chiếc Taxi rồi cùng cô bước vào trong.

Thụy Du thật muốn gào thét. Chẳng phải có ai đó từng bảo khó bắt taxi hay sao. Vì sao hiện tại chỉ cần vẫy tay là bắt được vậy?

— Cậu sao vậy?

— Không có gì.

Giọng nói Khải Ân trầm thấp bất thường. Như cố đè nén tất cả những cảm xúc đang trào dâng trong lòng.

— Hôm nay tôi có việc đột xuất cần giải quyết. Không thể đi chơi nhưng cũng không kịp đưa cậu về trường. Vì thế đi cùng tôi đến một nơi.

Khải Ân giải thích xong thì lấy điện thoại ra đọc tin nhắn mới. Sau đó cậu nói chuyện cùng tài xế Taxi.

— Chú à, từ đây đến Billiard (Bi-Da) Thiên Đường còn lâu không?

— 10 phút.

— Cảm ơn.

...

Khi vừa đến Billard Thiên Đường, Khải Ân bảo Thụy Du đứng ở ngoài chờ cậu nhưng rồi lại đổi ý bảo cô vào cùng. Trước khi đẩy cánh cửa kính vào đen bước vào một thế giới hoàn toàn mới, bỗng nhiên Khải Ân nắm lấy hai bả vai Thụy Du. Ánh mắt cậu so với lúc nãy liền trở nên hòa hoãn hơn một chút và nghiêm túc hơn bình thường.

— Sau khi bước vào cánh cửa này, tôi sẽ không còn là tôi nữa. Tôi thật sự không muốn để cậu nhìn thấy mình như thế nhưng nếu để cậu ở ngoài một mình sẽ rất nguy hiểm. Vì thế đi theo tôi và đừng nhìn gì cả. Nếu thấy gì thì hãy quên đi.

Cho tận đến khi vào sâu trong Billiard Thiên Đường Thụy Du mới hiểu rõ từng chữ trong lời Khải Ân nói. Cậu không còn là chính mình nữa. Như biến thành một kẻ khác, một hung thần khác máu. Mỗi nơi Khải Ân đi qua đều để lại những thân hình nằm la liệt với vết thương giữa trán đang chảy máu. Trên tay cậu là vỏ của một chai rượu được đập vỡ với những mảnh thủy tinh sắc nhọn ghê người.

Sự xuất hiện của Khải Ân như biến Billiard Thiên Đường thành chốn địa ngục trần gian. Từ đầu đến cuối cậu chỉ nói đúng một câu duy nhất.

— Phòng Vip ở đâu?

Người nào tấn công liền đánh, cản đường cũng đánh, chống đối không tha. Điều đáng sợ là Khải Ân chỉ có một mình, tay không vũ khí nhưng một lúc có thể đánh hạ hơn mười người. Về sau có người lấy vũ khí ra cậu mới dùng tạm một chai rượu để cho cân xứng.

Thụy Du đi theo phía sau bị hù ột trận kinh sợ. Khả năng của Khải Ân hoàn toàn vượt xa những gì cậu thể hiện bên ngoài. Tay không đánh lại hơn mười người, đối với cô là một thử thách lớn.

Thế nhưng Thụy Du không hề biết rằng. Thật ra Khải Ân không quá mạnh như những gì cô vừa thấy. Chỉ là bị hận thù làm cho kích động làm cho liều mạng đánh người mà thôi.

Cánh cửa phòng Vip bị Khải Ân đập đổ một cách thô bạo. Trong phòng là năm người đàn ông đang uống rượu cùng nhiều cô gái xinh đẹp vây quanh. Thấy có người hùng hổ xông vào, những người khác trong phòng đều lo sợ bỏ chạy ra ngoài. Bên trong chỉ còn lại năm người nọ cùng Khải Ân và Thụy Du.

— Thằng nhóc này cũng không tồi. Xong lên đến tận đây. Nói đi mày là ai? Muốn gì?

Một người đàn ông ngồi giữa phòng, dường như là kẻ cầm đầu hất mặt hỏi. Đối diện với gã, Thụy Du có chút căng thẳng và sợ sệt không rõ nguyên nhân. Cô không giải thích được vì sao cả người mình bỗng nhiên run rẩy, vô cùng bất an dù rằng mới gặp gã lần đầu. Dù sao vẻ bề ngoài của gã cũng không mấy đáng sợ.

— Tôi sao? Muốn giết ông được không? Giết hết tất cả các người.

— Đồ mất dạy.

Bốn người còn lại không kìm được tức giận mà lao lên đánh Khải Ân. Cậu vẫn như cũ không hề sợ hãi mà đánh trả. Mỗi đòn tung ra đều vào điểm quan trọng, như muốn đoạt mạng đối phương.

Thụy Du đứng ở cửa phòng, mắt không rời người đàn ông đang ngồi trên ghế Sofa xem cuộc chiến. Đối với cô, ông ta vô cùng quen thuộc nhưng lại không thể nào nhớ rõ. Thế nhưng sự quen thuộc này lại không phải là thân thiết mà là sợ hãi. Hoảng sợ đến mức ám ảnh.

Người đàn ông từ ung dung chuyển sang lo lắng. Cuối cùng gương mặt gã hoàn toàn biến sắc mà ngồi bật dậy. Cùng lúc đó liền có một chai bia bay đến đập vào bức tường phía sau gã vỡ tan như một lời cảnh cáo khiến gã vô thức ngồi lại chỗ cũ. Khải Ân từ xa bước đến như ác quỷ từ địa ngục. Cả người cậu dính đầy máu, quần áo xộc xệch. Mái tóc màu cam đã không còn theo nếp, đôi mắt màu hổ phách không ngừng chuyển động. Là hưng phấn, phần nộ hay căm thù... tất cả đều không rõ ràng nữa.

— Mà muốn gì tao cũng đều cho. Đứng đến gần đây.

Xoảng!

Lại một chai bia khác bay đến đập thẳng vào giữa trán gã, máu bắt đầu chảy ra. Hoà vào hốc mắt, biến tầm nhìn thành một màu đỏ tươi quỷ dị.

— Trả lại em gái cho tôi. Ông làm được sao?

Khải Ân siết chặt chai rượu đã vỡ một nửa trong tay, chỉ hận không thể dùng nó đâm chết kẻ đối diện.

— Hiểu nhầm rồi. Em gái mà là ai? Tao không biết.

Kẻ kia chấp hai tay lại, liên tục lắc đầu cầu xin tha thứ. Khải Ân cười nhạt. Cậu hất đổ hết những gì bày biện trên bàn xuống đất rồi bước lên trên bàn. Đứng ở trên cao nhìn xuống kẻ thảm hại bên dưới.

— Ông không nhớ sao. Vào một đêm mưa hơn 10 năm về trước. Trong một ngõ hẻm vắng ở khu tập thể cũ. Chính tay ông đã đánh chết một đứa bé. Chính là ông.

Khải Ân đập vào bụng người đàn ông khiến gã tức ngực mà ho sặc sụa. Cơn đau khiến gã mơ hồ nhớ lại chuyện cũ. Quả là hơn 10 năm trước hắn từng đánh một đứa trẻ nhưng có chết hay không thì hắn không rõ. Vì nó đã ăn cắp một chiếc bánh giò rồi bỏ chạy. Vào thời điểm đó có một băng nhóm thiếu niên luôn đi trộm vặt nhưng không ai bắt được. Lần đó may mà tóm được một người. Thế nên gã đem bao nhiêu oán hận của người dân khu đó mà dồn lên đứa trẻ kia.

— Tôi biết sai rồi. Cầu xin cậu tha cho.

Gã không biết làm gì khác ngoài việc cầu xin. Chuyện đã xảy ra rồi cũng không còn cách nào cứu vãn được nữa. Gã ôm lấy chân Khải Ân mà nói liên tục.

Khải Ân nhìn cảnh này cảm thấy vô cùng quen thuộc. Cảnh tượng năm xưa hiện về trong tâm trí cậu, so với ngày đó vị trí của hai người dường như đã có sự thay đổi. Cậu nhắc chân thật mạnh làm gã ngã nhào xuống đất.

— Năm đó tôi cũng cầu xin. Cầu xin ông biết bao nhiêu mà sao ông không rõ. Bây giờ ông muốn tôi vì cái gì mà buông tha đây.

Người đàn ông quỳ xuống đất, liên tục đập đầu khóc lóc. Cuối cùng gã đã nhớ ra rằng trong cơn hém đêm đó còn sự tồn tại của một đứa bé khác. Thằng nhóc liên tục ôm chân gã mà cầu xin tha mạng cho em gái mình, thậm chí nó còn quỳ xuống mà xin.

Khải Ân nhìn một màn kịch được tái hiện lại càng thêm điên cuồng. Mắt cậu nhòe đi. Hình ảnh đau đớn ùa về trong tâm trí. Giây phút em gái cậu bị kẻ này đánh chết, giây phút bọn họ bị tách ra... Tất cả hiện rõ mồn một ra trước mắt.

Khải Ân đầy oán hận hét lên một tiếng rồi nhảy xuống khỏi bàn đập liên tục vào bụng người đàn ông làm gã đau đến tắt thở. Suýt nữa thì nôn tất cả mọi thứ ra. Cậu xốc ngược cổ áo gã lên rồi nện từng nắm đấm xuống mặt gã. Cậu sẽ dùng chính cách của gã để kết thúc mọi chuyện.

Thụy Du thu mình vào góc tường. Đầu cô lại đau nhức dữ dội. Cô vừa đau lại vừa sợ. Trong đầu cô vang lên tiếng khóc, tiếng rên rỉ và gào thét thê lương quanh quẩn không dứt.

Khải Ân điên rồi, Thụy Du cũng không còn giữ được bình tĩnh nữa...

Phút.

Gã đàn ông phun ra một ngụm máu tươi. Gã sắp chết rồi. Khải Ân vẫn không hề muốn dừng tay.

__ Bây giờ ông đã hiểu chưa? Ông đau sao? Em gái tôi cũng đau vậy. Lúc con bé sắp chết có lẽ nó cũng đau đớn như thế này.

__ Khải Ân à, dừng lại đi. Đủ rồi.

Có điều gì đó vô tình thúc đẩy Thụy Du bước đến ngăn cản Khải Ân khiến cô chỉ biết hành động theo một sự chỉ đạo vô hình.

Khải Ân giảm bớt lực ở tay, sự điên cuồng trong mắt giảm đi được một chút. Cậu mơ hồ nhìn Thụy Du.

__ Tôi không biết em gái cậu là ai nhưng có lẽ em ấy cũng không mong cậu giết người đâu. Đừng đánh nữa, Khải Ân.

Thấy Khải Ân đã dừng tay người đàn ông liền chớp lấy thời cơ mà biện minh cho bản thân.

__ Tôi không có đánh chết con bé, thật đó. Tôi thề là tôi không đánh chết. Rõ ràng khi cậu quay lại nó vẫn còn sống mà, phải không?

Khải Ân nghiêng rằng, mỗi lần nhớ lại là mỗi lần tim cậu đau đớn.

__ Đúng thế. Con bé còn sống. Thế nhưng sau khi tôi đi tìm người giúp đỡ khi quay lại thì không thấy nữa. Không phải là các người quay lại mang đi sao?

__ Không có, không có. Tôi thề, không có.

Thụy Du bây giờ đã quay lại trạng thái bình thường. Cô cũng tạm thời hiểu sơ sơ được vấn đề. Cô cố gắng tiếp tục khuyên nhủ Khải Ân. Tuy rằng Thụy Du cũng không phải tốt bụng gì cho cam nhưng cô cũng không muốn nhìn cậu giết người.

__ Có lẽ cậu hiểu lầm thôi mà. Nếu như không phải là người hại chết em cậu thì trả thù như thế là đủ rồi. Có thể em cậu còn sống thì sao.

Khải Ân thở ra một tiếng nặng nề rồi buông người đàn ông ra để hắn chạy trốn chết ra ngoài. Cậu ngồi bần thần dưới sàn lạnh, không biết đang nghĩ gì.

__ Ừ. Có lẽ là tôi điên thật rồi. Hiểu lầm?

Thụy Du ngăn người. Khải Ân đang khóc, một người kiêu ngạo như cậu lại khóc. Cô cảm thấy trong lòng không thoải mái, sống mũi cay cay. Cũng muốn khóc theo.

__ Cậu có bị thương không?

Nhìn lại toàn thân đầy máu của mình, Khải Ân khẽ lắc đầu. Cậu không cảm thấy đau nên có lẽ là không bị thương.

__ Là máu của bọn họ thôi. Cậu... không hỏi tôi chuyện gì xảy ra sao?

Thụy Du đỡ Khải Ân đứng lên rồi giải thích cho cậu.

— Không cần. Chuyện đó có lẽ cũng không vui vẻ gì. Vì sao tôi phải hỏi. Hơn nữa tôi nghĩ mình cũng hiểu một ít.

Khải Ân bước song song với Thụy Du trên đường trở về trường. Cậu dùng áo khoác bóng chày để che đi vết máu trên áo sơ mi trắng để tránh sự chú ý từ những người đi đường. Bóng hình của Khải Ân lúc này vô cùng đơn độc và lẻ loi. Khiến người khác nhìn vô liên cảm thấy đau lòng.

— Em gái tôi bị ông ta đánh chết. Dù tôi có van xin bao nhiêu đi nữa ông ta cũng không tha. Sau đó tôi bị đưa sang một chỗ khác. Khi quay lại con bé đã yếu lắm rồi. Đêm đó trời mưa rất to, nó bảo tôi đừng đi, ở bên cạnh nó những giây phút cuối cùng. Thế nhưng tôi vẫn cố chấp rời khỏi để tìm người giúp đỡ. Trong đêm mưa đó tôi không thể tìm được bất kì ai. Nhưng đến khi tôi quay lại con bé đã không còn ở đó nữa. Tôi dường như rơi vào trạng thái tuyệt vọng và hóa điên. Là tôi đã bỏ mặc nó một mình trong cơn mưa rét lạnh. Nó bảo tôi đừng đi nhưng tôi lại một mực rời khỏi. Tôi xứng đáng làm anh sao?

Thụy Du nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời.

— Không xứng.

Khải Ân cười, một nụ cười chua xót.

— Không có một người anh nào lại mặc định cho em gái mình đã chết như cậu cả Khải Ân à. Dù rằng tình huống có tệ đến mức nào cậu cũng phải lạc quan lên. Cậu tuyệt vọng nhưng đừng để tính mạng của em cậu tuyệt vọng theo. Tại sao cậu không nghĩ rằng em ấy vẫn còn sống? Thay vì nghĩ rằng em ấy bị đám người đó bắt đi và bị đánh một lần nữa tại sao cậu không nghĩ rằng em ấy còn sống và được người khác giúp đỡ?

Thụy Du mắng một hơi dài khiến Khải Ân nghe xong cũng giật mình. Nhưng cô nói đúng, cậu không thể phủ nhận bất kì một lời nào.

Về tới cổng trường, Khải Ân dẫn Thụy Du đến một cánh cửa nhỏ tận sân sau - nơi ít ai để ý đến, rồi để cô vào lại trường. Cô nhìn cảnh cổng này suýt nữa thì nổi giận. Vì sao ngay từ đầu không đi bằng cổng này mà phải trèo cây?

— Không vào sao? - Cô hỏi.

— Vào gì nữa. Giờ tôi về. Cảm ơn cậu vì những lời lúc nãy. À những gì cậu thấy ngày hôm nay là bí mật lớn nhất của tôi. Bây giờ thì hòa rồi. Cậu giữ bí mật của tôi thì tôi sẽ giữ bí mật của cậu.

Khải Ân bắt đầu có suy nghĩ khác về Thụy Du. Cậu quyết định không dùng cách trước đây để cư xử với cô nữa. Từ giờ cậu sẽ tử tế và nghiêm túc hơn.

— Tôi có bí mật gì chứ.

— Tôi biết cậu không đơn giản chỉ là người hầu của Đình Dương đâu.

Khải Ân làm ra vẻ thần bí nói. Sau đó cậu đóng cửa lại và lấy nó làm ranh giới giữa hai người. Sau đó cậu vẫy tay chào cô rồi rời khỏi. Trước khi đi buông lại một câu dặn dò.

— Vào lại đi. Đình Dương đang chờ cậu.

Thụy Du cứ ngỡ rằng Đình Dương tìm mình có chuyện gì đó không gặp nên mới chờ nhưng không phải như thế.

Lời nói này của Khải Ân nửa đùa nửa thật. Còn mang một ý nghĩa sâu xa nào đó...

25. Chương 24: Phiền Lòng

Chiều tối, sau khi hoàn thành một vài công việc vụn vặt của mình Thụy Du liền ngồi vào bàn rồi lấy ra một tấm thiệp mời dự tiệc sinh nhật. Cô thở dài một tiếng, một tay chống cằm. Đôi mắt lười biếng khẽ nâng lên một xiu rồi dùng tay kia mở phong bì ra ngắm nghía. Thiết kế đẹp, khá bắt mắt nhưng vô cùng loè loẹt, quả nhiên là phong cách của Mộng Thy.

Ngáp một cái thật dài, Thụy Du chẳng buồn xem tiếp mà trực tiếp ném thẳng nó vào học bàn. Quyết định đi rửa mặt để tỉnh táo. Đôi khi nhàn rỗi quá mức sẽ khiến người ta chán nản và buồn ngủ. Nhưng tệ ở chỗ là không thể nào công khai ngủ được.

Thụy Du nhớ lại biểu cảm của Mộng Thy lúc sáng, khi cô ta đập tằm thiệp xuống bàn của cô. Sắc mặt của cô ta thật là miễn cưỡng, cực kì miễn cưỡng. Thụy Du cũng không hiểu vì sao Mộng Thy lại thích tự ngược đãi tinh thần mình như thế, đã không thích cô thì vì sao bắt buộc phải mời. Có thể phớt lờ cô như Tú Nhi mà. Ngoài Thụy Du ra thì Mộng Thy cũng không vui vẻ gì khi đưa thiệp cho An Nhiên. Hình lúc đó cô ta còn nói thêm vào một câu.

— Nếu không vì thế lực của anh trai cô còn lâu tôi mới mời.

Lúc đó An Nhiên cũng chẳng thêm quan tâm lời nói ác ý của Mộng Thy, chỉ nhìn cô ta một cái rồi quay đi. Ngay cả thiệp mời cũng không cầm. Thụy Du ngồi bên cạnh Tú Nhi nghĩ thầm, thật là tình hình chiến sự căng thẳng. Trong lớp chỉ có mỗi Tú Nhi là không được nhận thiệp nhưng bất quá cô bạn cũng không lấy đó làm phiền lòng. Vì dù có được mời đi nữa cô cũng sẽ không đi.

Thế là Thụy Du có nguy cơ phải đến buổi tiệc đó một mình, bởi vì khả năng An Nhiên đi là không cao lắm. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy thật tệ.

Tối giờ cơm thì Đình Dương vừa về đến nhà. Cả buổi chiều nay hấn đi đâu không rõ. Sau khi tan trường đã biến mất dạng.

Từ ngày sống chung một nhà với Đình Dương, trong lòng Thụy Du bỗng nhiên nảy sinh một loại ảo giác kì lạ. Hình như càng ngày cô càng có hứng thú với trai đẹp hơn thì phải. Chẳng hạn như lúc này khi cô nhìn Đình Dương bước vào nhà, mỗi tay cầm từ hai đến ba túi đồ nhưng vẫn phong độ ngời ngời, đẹp trai hoàn hảo. Thụy Du có cảm giác hơi khó thở.

Đình Dương bước đến phía trước Thụy Du đến khi khoảng cách hai người chỉ còn khoảng hai bước chân thì dừng lại. Hấn đưa cho cô hai túi đồ đang cầm trên tay.

— Cho em.

Thụy Du chỉ lại tay vào mình, hỏi ngược lại.

— Em hả?

— Ừ.

Thụy Du cảm thấy mịt mờ. Cô mở từng túi đồ ra xem. Bên trong là ba bộ đồ của con gái gồm có một chiếc đầm màu tím, một chiếc váy ngắn và quần jeans dài. Còn thêm cả hai chiếc áo sơ mi khác nhau. Cái này là cho cô sao. Thụy Du tự độc thoại với bản thân mình trong sự hoang mang tột độ. Đình Dương mua quần áo cho cô. Chuyện này cô nên hiểu như thế nào mới phải đây.

Trước khi Đình Dương bước lên cầu thang, Thụy Du liền nắm lấy vạt áo sơ mi đồng phục của hấn. Cô liền bị hành động này của mình làm cho hết hồn, nhưng hấn thì lại không quá xúc động như cô. Đình Dương chậm rãi quay đầu lại nhìn cô. Thụy Du phút chốc bị lú lờ. Chính xác là như vậy. Về vấn đề này nên hỏi như thế nào nhỉ?

“Tại sao anh lại mua quần áo cho em?”

“Là cho em thật à?”

Bỏ qua toàn bộ.

— À... cái này... là sao ạ?

— Cho em.

Đình Dương lặp lại. Thụy Du sầu não. Vấn đề không phải chỗ này, cô muốn biết lí do cơ.

— Vì sao lại cho em?

— Chẳng phải em cũng được Mộng Thy mời sao?

Chỉ cần Đình Dương nói tới đây Thụy Du liền tự mình vận dụng khả năng suy đoán thần tốc của mình để suy nghĩ về mọi chuyện. Đây là hắc chế cô không có quần áo đẹp để đi dự tiệc sao. Thật sự là cô cũng không muốn như thế mà. Vì yêu cầu công việc nên cô mới mang theo những bộ đồ quê mùa chứ bình thường cô cũng có gu thời trang ổn định lắm. Nhưng đáng tiếc đây chỉ là những suy nghĩ của Thụy Du, Đình Dương tất nhiên sẽ không thể nào hiểu được.

Ở điểm này, suy nghĩ của Thụy Du cũng có phần kì lạ. Thông thường nếu như một cô gái được một chàng trai tặng quần áo sẽ bắt đầu nảy sinh đủ loại ảo tưởng và mơ mộng. Cũng chỉ có cô mới nghĩ theo hướng tiêu cực như thế này. Nhưng thôi. Thụy Du vốn dĩ ít khi nào suy nghĩ giống người thường.

— Cảm ơn anh.

Sau khi Đình Dương rời khỏi, Thụy Du ngậm ngùi ôm ba bộ quần áo mới về phòng. Đoạn kí ức đau buồn và mất mặt này. Cô không nên nghĩ đến quá nhiều. Kẻo sau này khó mà quên được.

Thụy Du liền nghĩ đến chuyện khác để quên đi chuyện này. Cô vừa thử đồ vừa nghĩ băng quơ. Thụy Du cảm thấy bản thân mình bắt đầu chệnh mảng trong công việc. Đạo gần đây hành động của Đình Dương có phần sai lệch so với tính cách của hắn mà cô đã nhận được trước đây. Theo lẽ thường, hắn nên bỏ mặc cô luôn mới đúng. Vì sao lại càng để ý đến sự tồn tại của cô thế này. Mà cô lại không nhận ra điều này sớm.

Thụy Du chưa kịp nhìn mình trong gương thì Nhất Thiên liền gọi đến. Có lẽ cũng là vì vụ sinh nhật của Mộng Thy.

— Cô ta có mời em không?

Đây là câu đầu tiên Nhất Thiên nói khi Thụy Du bắt máy. Giọng nói có phần nôn nóng.

— Có. Chẳng biết mời để làm gì.

— Anh ép đó. Để em có cơ hội theo sát được Đình Dương mà.

— Anh ấy cũng đi à?

— Có chứ. Mời hết lớp anh và lớp em. May mà không mời Tú Nhi. Nếu để cô ấy thấy anh ở đó làm trò sẽ càng xa lánh anh hơn nữa.

Thụy Du chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến những lời tâm sự của Nhất Thiên nữa. Lúc này cô lại tiếp tục xuyên tạc ý nghĩa hành động của Đình Dương. Nếu như cả hai cùng được mời thì tất nhiên bọn họ sẽ đi chung. Chẳng lẽ đây là lí do chính hắn mua quần áo cho cô hay sao. Thật là tổn thương tâm hồn yếu ớt của cô mà.

— Này, em còn ở đó không thế?

— Còn.

Tạm thời gác lại bi thương, Thụy Du tiếp tục cuộc trò chuyện.

— Thật ra vì dạo này danh tiếng cô ta trong trường đã giảm sút quá mức cho phép nên nhân dịp sinh nhật tổ chức một bữa tiệc mời đông đồng nghiệp đến dự nhằm gây dựng lại mối quan hệ một chút. Địa điểm cũng thú vị. Biệt thự nghỉ dưỡng trên núi.

— Thế à?

Thụy Du quay trở lại bàn học để tìm lại thiệp mời rồi xem địa chỉ.

— Anh cá là em chưa hề mở ra xem. - Nghe tiếng động sột soạt Nhất Thiên cũng dễ dàng đoán được hành động của Thụy Du

— Xem làm gì chứ. Em còn định là không đi. Nhưng mà giờ thì phải đi rồi.

— Em... có quần áo để mặc không vậy?

Thụy Du nhất thời muốn bóp nát chiếc điện thoại trong tay. Tại sao ai cũng đụng chạm vào chuyện ăn mặc của cô hết vậy?

— Anh hết thứ để hỏi rồi à?

Thụy Du bực tức gắt qua điện thoại khiến Nhất Thiên ngây người. Cậu đã làm gì sai sao? Câu hỏi đó cũng khá bình thường mà. Vì cậu biết với thân phận hiện tại thì Thụy Du sẽ không quá đầu tư vào trang phục của bản thân. Cậu chỉ có lòng tốt muốn giúp đỡ mà thôi.

— Em câu gì chứ?

— Em đã có rồi.

— Đâu ra vậy?

— Đình Dương mua cho.

Nhất Thiên không nói gì nữa. Cậu trả lời thật gây chấn động lòng người.

— Đó là lí do em nổi cáu hả?

— Bỗng nhiên có cảm giác như là em sẽ vô cùng tệ hại làm mất mặt anh ấy vậy. Dù đúng như vậy thật.

— Có khi Đình Dương chẳng để ý nhiều như em nghĩ đâu. Chắc là chỉ muốn giúp em như anh thôi.

— Hy vọng là thế.

Nói thêm được vài câu nữa thì Thụy Du tắt máy. Cô nằm bất động trên giường, trong lòng không biết nên tức giận hay không.

26. Chương 25: Tiệc Sinh Nhật 1

Vừa về đến nhà An Nhiên liền tức giận đi lên phòng anh trai mình, cô cũng không màng đến lịch sự tối thiểu mà trực tiếp xông vào mà không thêm gõ cửa. Sau đó liền ném tấm thiệp trên tay về phía chàng trai đang ngồi sau bàn.

— Đây này. Hàn Nhật Phong, anh vừa lòng chưa?

Chàng trai tên Nhật Phong vui vẻ bắt lấy tấm thiệp đang bay đến ung dung mở ra coi, chính thức phớt lờ sự tức giận của em gái mình phía trước.

— Sao em thích ném đồ vậy hả? Vụ lần trước làm anh phải tốn một bữa cơm với chủ tịch tập đoàn X vì em ném từ điển vào mặt con gái ông ta đấy.

Nhật Phong nhớ lại chuyện cũ, âm thầm xót thương cho túi tiền của mình. Bữa ăn đó vô cùng tốn kém nha.

— Anh đừng nói nhảm nữa. Vì sao lại bắt em đi tìm thứ này về? Em tìm khắp nơi mới ra đấy.

Khác với thái độ lạnh lùng xa cách ở trường, từ khi về nhà An Nhiên liền thay đổi thành một con người khác. Mỗi lời cô nói dường như là hét lên khiến Nhật Phong phải giật mình.

— Anh làm gì cũng có lí do. Anh xin em, đi dự dùm anh được không? Em chỉ cần có mặt ở đó, đưa quà rồi đi một vòng cho người ta biết em đã có mặt rồi quay về phòng đi ngủ cũng được mà.

Nhật Phong sau khi kiểm tra lại thiệp mời và nhìn thấy đầy đủ họ tên An Nhiên bên trong thì mới an tâm gấp lại. Sau đó anh thở dài một tiếng đầy bất lực, lại phải năn nỉ cô em gái khó chiều này. Nếu không vì từ khi còn nhỏ anh luôn bị cha mình ngày ngày nhắc nhở phải thương yêu em gái nhất trên đời thì địa vị của anh trong nhà cũng không thảm như thế.

— Em cần lí do.

— Haiz. Con gái ông ta mời em thì chẳng khác nào là ông ta mời anh cả. Em đi thì xem như đang giúp anh giữ thể diện cho ông ta rồi.

An Nhiên cười một tiếng rồi bước đến trước bàn làm việc của anh trai, lật toàn bộ tài liệu của anh mình ra xem một lượt. Thái độ đầy giễu cợt.

— Anh trai, anh sợ M&T à? Vì sao phải giữ thể diện ột toà nhà đang mục nát và sắp đổ sập như thế? Anh yếu hơn họ sao?

Khi đó An Nhiên cũng nhớ lại thái độ của Mộng Thy khi đưa thiệp mời cho cô: “Nếu không vì thể lực của anh trai cô còn lâu tôi mới mời.” Thì ra là sợ ông anh đáng quý này của cô trở mặt nên mới đối xử tốt với cô mà thôi. Nhưng điều cô không ngờ là Nhật Phong lại nể mặt bọn họ thật.

— Lịch sự tới thiểu. Bây giờ bọn họ phải bám víu vào Bạch Thị mà sống. Lỡ sau này vực dậy được thì sao? Anh không có ý định hợp tác nhưng cũng chưa từng muốn tấy chay. Có khi sau này còn dùng đến.

— Thế anh tự đi mà dự.

— Khoan đã.

Nhật Phong phóng như bay đến chặn ở cửa ra vào.

— Quyền tự do ra vào Bar Địa Ngục. Em muốn không? - Anh cười đến vô tội nhưng trong lòng chỉ muốn gào thét. Anh em trong nhà mà cũng phải ra điều kiện với nhau mới thỏa hiệp được.

— Cũng được.

An Nhiên suy nghĩ một chút rồi trả lời. Cũng chỉ có anh trai biết cô muốn gì mà thôi. Nhật Phong nhận được câu trả lời đúng như mong muốn liền vui mừng không thôi.

— Em sẽ ở lại đó một đêm để dự tiệc linh đình của cô ta rồi về vào trưa hôm sau. Anh sẽ đưa đón. Bây giờ anh phải liên lạc với ông ta để tìm phòng tốt nhất cho em mới được. Cho em một phòng hẳn hoi luôn.

— Chứ bình thường sẽ như thế nào?

— Hai người một phòng.

— Anh bảo bọn họ em ở cùng phòng với Vũ Thụy Du. Khỏi phiền phức ở riêng.

...

Biệt thự Hư Vô nằm sát bên sườn núi, phía sau giáp vực thẳm còn ba phía xung quanh đều được rừng thông bao bọc. Từ cổng biệt thự có một con đường nhỏ dẫn ra ngoài đường lớn ôm dọc quanh ngọn núi lớn. Tuy nhiên con đường này khá nhỏ hẹp, nó cũng không hẳn là đường mà chỉ là một khoảng trống nhỏ đủ để hai người bước song song. Xung quanh là rừng thông rộng lớn hai bên giữa tiết trời se lạnh và sương mù dày đặc ẩn hiện xung quanh.

Xe Taxi dừng lại bên đường, Thụy Du đi theo Đình Dương bước vào bên trong theo hướng dẫn được in sẵn phía sau thiệp mời. Cô nhìn về toà biệt thự cũ kĩ ẩn hiện dưới màn sương dày đặc, trong lòng dấy lên cảm giác bất an đến kì lạ không thể nào lí giải. Không gian xung quanh yên tĩnh bất thường, tựa như không hề tồn tại sự sống. Thụy Du đi nhanh hơn cố gắng đuổi sát Đình Dương đang bước về phía trước.

Theo giờ hẹn trên tấm thiệp thì giờ khai tiệc là vào lúc 7 giờ 30 phút tối nên hiện tại vẫn còn nhiều người chưa đến. Thụy Du và Đình Dương là một trong những người đến đầu tiên. Vì bây giờ là khoảng đầu giờ chiều, còn rất lâu mới đến giờ hẹn. Trước cửa là một người phụ nữ trung niên với tư thế đứng chuẩn mực của một vị quản gia lâu năm. Bà ta lần lượt xem qua thiệp mời của hai người một lần rồi đẩy cửa ra làm động tác mời.

— Còn rất sớm mới tới giờ khai tiệc của tiểu thư, mời hai vị theo bọn họ về phòng nghỉ ngơi trước.

So với vẻ ngoài u ám thì phần thiết kế nội thất bên trong của biệt thự Hư Vô tương đối bắt mắt. Sau cánh cửa lớn đóng chặt là một đại sảnh lớn dẫn thẳng đến một chiếc cầu thang lớn chiếm diện tích gần hai phần ba bề ngang căn phòng.

Đi hết cầu thang Thụy Du và Đình Dương tách ra theo hai hướng khác nhau. Hẳn ở phòng thứ hai ở phía bên trái lầu 1 còn cô được dẫn đến phòng thứ năm bên phải. Với thiết kế của căn biệt thự thì trước hai dãy phòng đều có một dãy hành lang với hàng rào nhỏ bằng gỗ chắn ngang phía trước. Đứng từ đó có thể dễ dàng quan sát bao quát toàn bộ những gì đang diễn ra dưới sảnh.

Người dẫn đường giao cho Thụy Du một chiếc chìa khóa rồi rời khỏi. Cô cũng không nghĩ gì nhiều mà liền mở cửa bước vào.

Bên trong căn phòng tối om như mực, Thụy Du đưa tay lên tường để tìm kiếm công tắc bật đèn nhưng những gì cô chạm đến chỉ là bức tường bằng phẳng. Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lạnh vang lên trong bóng tối.

— Ở đó không có công tắc đâu. Muốn bật đèn thì tìm ở đầu giường này.

Giọng nói bí ẩn bất ngờ vang lên làm cho tim Thụy Du như muốn rút ra khỏi lồng ngực. Cô có cảm giác như mình bị ai đó bóp chặt cổ, không thể nào nói được một lời.

Lúc này hai bóng đèn màu trắng ở góc phòng được bật lên, bây giờ Thụy Du mới định thần được mọi thứ. Khi nhìn thấy An Nhiên đang nằm nghe nhạc trên giường cô mới hoàn hồn lại một chút.

— À xin lỗi. Vì mình không thường bật đèn khi ở trong phòng.

An Nhiên nói rồi lại đeo tai nghe vào, tiếp tục chìm trong thế giới riêng của mình.

Thật sự thì Thụy Du chẳng thích căn phòng này chút nào. Nó quá tối tăm và ngột ngạt với hai cửa sổ bị đóng kín và ánh đèn màu trắng lập lờ. Điều này không tốt cho những người gan nhỏ nhưng cô chút nào.

Trong phòng được kê sẵn hai chiếc giường hơn sạch sẽ, An Nhiên đã chọn một chiếc gần tủ đồ, chiếc còn lại đương nhiên của Thụy Du.

Thụy Du thay một bộ đồ thoải mái rồi chui vào chăn. Với thời tiết se lạnh ở vùng này dễ dàng khiến người ta cảm thấy lười biếng và chỉ muốn nghỉ ngơi. Hơn nữa ngoài việc nằm một chỗ ra thì cô cũng không có gì đặc biệt để làm.

Trong mắt Thụy Du, An Nhiên có tính cách khá đặc biệt dù xa cách nhưng rất thẳng thắn, không có chút giả tạo. Dù cho đôi lúc sự thẳng thắn quá mức đó khiến người đối diện mất lòng. Nhưng với một người luôn bình tĩnh trong mọi trường hợp và ít bị hoàn cảnh xung quanh chi phối như Thụy Du thì cũng không cảm thấy mất lòng là bao.

— Cậu có cảm thấy bất an không?

An Nhiên nằm được một lúc thì tháo tai nghe ra. Việc nghe headphone một thời gian dài thường ảnh hưởng xấu đến sức khỏe nên cô đành dừng lại một chút. Thụy Du nhân cơ hội hiếm hoi này mà bắt chuyện trước.

An Nhiên nhìn quanh căn phòng rồi đắn đo gật đầu.

— Có một chút.

— Vì sao?

— Nơi này không có sóng điện thoại.

Thụy Du nghe xong thì cảm thấy có chút buồn cười. Với một người xem điện thoại như vật bất ly thân như An Nhiên thì nơi này quả thật rất tệ. Nhưng ngay lập tức thái độ của cô liền thay đổi. Hình như còn có vấn đề nghiêm trọng hơn thế nữa.

— Không thể liên lạc ra ngoài sao? - Thụy Du hỏi lại một lần nữa để chứng thực suy đoán của mình.

— Ừ. Mà lối đi vào cũng có điểm bất thường. Tựa như nơi này hoàn toàn bị cô lập trong rừng thông vậy. Dù cho sân vườn khá rộng nhưng lối đi từ đường lớn vào rất nhỏ và khó nhận ra, xe ô tô không vào được. Nên từ khi chúng ta bước vào nơi này thì không thể nào kết nối với bên ngoài được nữa. Có khi muốn tự ra ngoài còn bị lạc nữa không chừng.

Thụy Du ước gì mình chưa từng hỏi An Nhiên để không phải nghe những lời phân tích này. Bởi vì nó càng khiến cô bất an hơn nữa.

— Cái cô Mộng Thy kia chắc đầu óc bị nhúng nước rồi mới tổ chức ở một nơi kì quặc như thế này.

An Nhiên tỏ vẻ không vui. Dù rằng bên ngoài cô tỏ ra bất cần không sợ ai nhưng đối với những điều kì lạ như thế này cô cũng không mạnh mẽ hơn Thụy Du là bao. Đáng ra cô không nên đến nơi này.

— Chúng ta đẩy giường sát vào nhau được không?

Thụy Du đưa ra lời đề nghị, xem như là phương án cứu vớt tinh thần cho cả hai. An Nhiên không cần nghĩ nhiều liền đồng ý. Nếu không vì giường quá nhỏ thì có lẽ bọn họ đã nằm chung rồi.

— Khi này cậu tắt hết đèn mà không sợ sao?

— Tắt đèn rồi bật nhạc mạnh to hết cỡ để tạm thời không để ý đến.

Thụy Du gật đầu đồng tình. Xem ra cách này có vẻ hữu hiệu hơn việc cứ bật đèn mà nhìn dáo dác xung quanh. Càng nhìn càng sợ. An Nhiên nhún vai rồi không nói gì nữa.

Bây giờ là khoảng đầu giờ chiều nên trời vẫn còn sáng. Tuy rằng ở khu vực này không có nắng nhưng vẫn có ánh sáng bên ngoài có thể khiến nơi này trở nên có sức sống một chút. Vì thế Thụy Du liền rời giường bước đến bên khung cửa sổ, tìm cách mở nó ra.

— Tại sao không mở cửa sổ ra cho thoáng hơn nhỉ?

— Đừng mở.

An Nhiên vội vã lên tiếng ngăn cản rồi nhanh chóng giải thích lí do của mình.

— Mặt sau nơi này là vực thẳm. Mở ra là nhìn thẳng xuống đáy vực đấy. Điều này dễ khiến chúng ta bị áp lực tinh thần thêm nữa.

Động tác mở khóa của Thụy Du dừng lại ngay lập tức. Cô thừa nhận mình từng muốn nói chuyện cùng An Nhiên nhưng bây giờ cô hối hận rồi. Vì mỗi lời cô bạn nói ra đều là những lời phân tích vấn đề cặn kẽ và đi thẳng vào nội dung không có chút nhân từ nào. Cô ước gì mình đừng biết gì hết thì hơn.

— Thôi ngủ đi cho khỏe. Giờ thức cũng không có gì làm đâu. Trừ khi cậu muốn đi tham quan nơi này.

— À thôi không cần đâu.

...

Khoảng 7 giờ tối thì Thụy Du và An Nhiên rời khỏi phòng. Hai người đứng ở hành lang trên cao để quan sát một phần sự náo nhiệt vốn có. Trong quãng thời gian bọn họ ngủ trưa thì biệt thự Hư Vô đã đón thêm nhiều khách tới nên trở nên nhộn nhịp hơn hẳn. Với số lượng khách mời hơn 50 người cũng không quá đông nên đại sảnh vẫn còn nhiều chỗ trống đủ để một nhóm nhỏ từ hai đến ba người có thể đứng trò chuyện cùng nhau.

Khắp đại sảnh được trang trí bằng những sợi dây ruy băng đủ màu sắc và toàn bộ không gian được phát sáng bởi một chùm đèn pha lê rực rỡ.

An Nhiên nhìn lại món quà đã được anh trai chuẩn bị sẵn trên tay, cũng không để ý xem bên trong là vật gì rồi đặt lên chiếc bàn để quà của Mộng Thy. Xem như là cô đã làm xong nhiệm vụ. Bây giờ chỉ cần kiểm một món gì đó lót dạ là có thể quay về phòng.

Trước khi đến đây Thụy Du cũng chuẩn bị sẵn quà nhưng đó là cả một quá trình phức tạp. Ai cũng biết cô vốn chỉ là một người giúp việc nghèo khó, phải đi làm để kiếm tiền nuôi bản thân nên Nhất Thiên vì muốn đỡ phiền phức cho cô nên âm thầm chuẩn bị trước quà. Thế nhưng cả hai người bọn họ không ai đoán trước được một tình huống khác bất ngờ xảy đến.

Ai trong bọn họ cũng nghĩ rằng đây là một vấn đề rất rất nhỏ để Đình Dương để ý đến nhưng chẳng hiểu vì lí do gì hẳn cũng quan tâm đến vấn đề này, khiến cho Thụy Du vừa về đến nhà liền bị hỏi thăm, làm cô phải nói dối đủ đường để không bị nghi ngờ. Từ đó cô càng cảm thấy lo lắng không thôi vì sau mỗi lần như thế cô lại nói dối hẳn nhiều hơn một ít. Nếu như thế về sau Đình Dương sẽ không tin tưởng cô nữa, tệ hơn là sẽ căm ghét cô.

Nhưng Thụy Du cũng không thể hiểu được suy nghĩ của chính mình. Chẳng lẽ đối với cô việc Đình Dương nghĩ gì là vô cùng quan trọng hay sao? Đến mức cô mỗi ngày đều cảm thấy sợ hãi mơ hồ khi nghĩ tương lai của bọn họ vào thời điểm mọi chuyện đến hồi kết thúc. Hẳn... sẽ ghét cô chứ?

Thụy Du không sao thoát khỏi cảm giác nặng nề, cô không muốn mình suy nghĩ nhiều về chuyện này nữa nhưng không có cách nào để quên đi. Nó cứ luẩn quẩn trong tâm trí của cô một thời gian dài như là một hồi chuông nhắc nhở cô phải luôn tỉnh táo, không được để cảm xúc chi phối quá nhiều.

Hiện tại các bàn tiệc đều đã có người ngồi. Họ chủ yếu đều là bạn bè với nhau trong lớp nên đều có quen biết. Vì thế nên lúc này hai người Thụy Du không biết nên ngồi vào bàn nào vì bọn họ không quen viết nhiều.

— Tôi đây ngồi đi.

— Ngồi cùng tôi đi.

Hai giọng nói vang lên cùng một lúc, đồng thời hai tay của Thụy Du cũng bị hai nguồn lực kéo về hai hướng khác nhau. Cô nhìn lại bản thân mình lúc này, có phần giống một sợi dây để người ta chơi kéo co. Mà lúc này người chơi lại là Đình Dương và Khải Ân. Thật là trớ trêu.

— Hai người có thể buông tay không?

Thụy Du cố gắng giữ bình tĩnh để nói. Cô thật sự muốn đào một cái hố mà chui xuống ngay lập tức. Vì sao cô lại bị hai chàng trai nắm tay giữa chốn đông người giữa hàng vạn ánh mắt như thế này chứ? Đây không phải là ngượng ngùng hay xấu hổ mà là tình huống quá mức thị phi vượt ngoài sức chịu đựng của cô.

— Em/ Cậu ngồi ở đâu? - Lại đồng thanh.

Nếu hai tay không bị người khác giữ lấy rất có thể Thụy Du đã che mặt lại từ lâu. Trong lòng cô liên tục cầu xin mọi người xung quanh đừng nhìn mình nữa. Cô không có hứng để trở thành mục tiêu buôn chuyện và “ám sát” của Mộng Thy nữa đâu.

Thụy Du nghĩ một hồi vẫn không biết chọn bên nào cho hợp lí vì thế liền nhìn sang An Nhiên cầu cứu.

— Cậu muốn ngồi ở đâu?

— Hửm? Sao lại hỏi mình?

An Nhiên đang vui vẻ xem chuyện náo nhiệt thì bị gọi tên liền không khỏi giật mình. Sao lại chuyển quyền quyết định qua cô rồi? Cô chỉ là người qua đường muốn hóng chuyện thú vị mà thôi.

— Mình không biết ngồi ở đâu nên hỏi ý cậu xem thế nào.

— No no. Đừng hỏi mình.

An Nhiên vừa dứt lời liền bị một người kéo ngã xuống và hoàn toàn nằm gọn trong vòng tay kẻ đó. Hai tay cô chống lên ngực kẻ đó tìm cách đẩy ra nhưng không đo lại sức mạnh của cánh tay đang vòng qua lưng mình.

— Em yêu, đừng giận anh nữa. Ngồi cùng bàn với anh nhé?

Giọng nói của Hoàng Minh nhẹ nhàng vang lên bên tai làm An Nhiên nhớ đến đêm Halloween dạo nọ. Thì ra là người muốn khiêu khích cô lần đó. Đã thế cô càng muốn chơi với cậu ta đến cùng. Để xem muốn làm gì. An Nhiên không tìm cách thoát khỏi vòng tay của Hoàng Minh nữa, cô nở một nụ cười hiểm hoi nhưng đầy nguy hiểm khiến cho cậu lạnh người.

— Ok, anh yêu. Từ giờ đừng đi với con khác nữa nhé. Không thì em giận đó.

Giọng nói An Nhiên ngọt đến bất thường khiến Hoàng Minh vì ngạc nhiên mà nơi lồng ngực cảm thấy nhưng bọn họ vẫn trong tư thế vô cùng thân mật. Đôi tay mảnh khảnh lướt nhẹ một vòng dọc bờ ngực săn chắc của cậu rồi bắt ngừng dừng lại.

Hoàng Minh hít một hơi thật sâu, hai mắt mở to nhìn cô gái đang mỉm cười dịu dàng trong vòng tay mình. Cô gái này đang nhéo ngực (*) cậu, có chết cậu cũng không dám tin. Nhưng sự đau đớn dần lan tỏa đang chứng minh điều này là sự thật. Hoàng Minh nở một nụ cười gượng gạo, tay cậu siết chặt eo An Nhiên như trừng phạt ngược lại. Bên ngoài ai cũng thấy bọn họ đang thân mật thắm thiết nhưng ít ai nhìn ra đợt sóng ngầm cuộn cuộn bên trong.

(*): T giả: Từ này mình dùng từ địa phương miền Nam ý. Không biết từ chính xác là gì

— Thụy Du à, bạn em đã chọn bàn này rồi. Em nên theo cô ấy chứ nhỉ?

Hoàng Minh vẫn không quên mục đích ban đầu khi bắt thành linh kéo ngã An Nhiên vào lòng mình khi này. Cậu nhìn sang Đình Dương như muốn nhắc nhở công lao của mình nhưng đáng tiếc là hắn không quan tâm lắm vì hắn đang chờ đợi quyết định của Thụy Du.

Điều đó làm Hoàng Minh có chút tổn thương nhưng điều đó cũng không kéo dài quá lâu vì cậu làm như thế cũng là vì có lí do riêng của mình. Nếu người đi cùng Thụy Du không phải là An Nhiên thì Hoàng Minh cũng không diễn trò như thế. Chẳng qua cậu tiện tay giúp đỡ mà thôi.

— Vậy em ngồi cùng hai anh.

Thụy Du đưa ra quyết định. Lúc đó Đình Dương mới buông tay cô ra và cười nhẹ. Khải Ân thở hắt ra một tiếng rồi miễn cưỡng buông tay. Tự nhiên cậu không muốn tranh giành cùng Đình Dương nên để mọi chuyện theo đúng những gì có thể xảy ra. Khải Ân tự nhủ với mình rằng cậu vẫn còn nhiều cơ hội.

27. Chương 26: Tiệc Sinh Nhật 2

[Tác giả: Chap này báo trước là mình chém gió quá tay nghĩa là có những chi tiết phi thực tế và không khoa học. Bình thường mình đều kiểm tra kĩ kiến thức mới viết nhưng lần này mình kiểm tra không được nên không chắc. Làm ơn đừng ai tin T.T]

Giữa một gian phòng lớn, Mộng Thy ngồi trước bàn trang điểm để kiểm tra lại bề ngoài của mình một lần cuối cùng trước khi ra ngoài. Khi người quản gia lớn tuổi bước vào cô ta liền dặn dò mấy câu rồi ra hiệu cho bà ta rời khỏi. Sau đó khẽ ngân nga một bài hát, dường như tâm trạng rất tốt.

Nhất Thiên đứng trước một tấm gương lớn để thắt Caravat vô tình thu hết tất cả những gì mình nhìn thấy qua gương vào tâm mắt. Cậu mơ hồ cảm thấy điều bất thường. Nhất Thiên không quay đầu lại, cậu không lạnh không nhạt cất tiếng.

— Đừng giả trò với Thụy Du nữa. Chẳng có tác dụng gì đâu.

Nụ cười trên môi Mộng Thy tắt dần. Cô ta tức giận quay lại nhìn Nhất Thiên đang quay lưng về phía mình.

— Anh quản nhiều quá đấy. Hay là anh cũng thích cô ta luôn rồi? Chẳng phải trước kia anh hùng hồn tuyên bố yêu đương với Vương Tú Nhi ghê gớm lắm mà.

Nhất Thiên chỉ cười mà không phản bác. Cậu vuốt lại mái tóc của mình cho vào nếp theo ý muốn rồi trả lời với thái độ hết sức khinh thường.

— Cô nghĩ ai cũng khốn nạn như cô sao?

Không để ý đến gương mặt biến sắc của Mộng Thy, Nhất Thiên nhìn lại đồng hồ đeo tay. Khi nhận ra thời gian vẫn còn sớm cậu liền ngồi xuống ghế sofa để đọc tạp chí trong lúc chờ đợi

— Anh có ý gì? Anh nên nhớ anh là vị hôn phu của tôi.

— Cô còn nhớ điều này à? Thích một người rồi thích luôn cả bạn thân của người đó. Chuyện đáng khinh đó không phải ai cũng làm được. Tôi nhắc nhở cô rồi, đừng làm tôi phật ý. Kết quả cô không lãnh nổi đâu.

Nhất Thiên nhàm chán đặt tờ tạp chí nhạt nhẽo sang một bên. Cậu rời khỏi ghế Sofa và bước ngang qua Mộng Thy rồi vỗ vai cô như một lời nhắc nhở. Sau đó liền bước ra ngoài.

...

Đúng với giờ đã hẹn, đèn trên sân khấu đồng loạt được bật sáng âm nhạc nổi lên và Mộng Thy từ trên cầu thang bước xuống. Hôm nay cô ta xuất hiện với một bộ đầm dài màu hồng nhạt có đính kim tuyến lấp lánh. Đi bên cạnh là Nhất Thiên cùng bộ vest đen đơn giản. Hai tay cậu đặt trong túi quần, bước đi không hề vội vã, nụ cười nhẹ thấp thoáng trên môi.

Đây là một trong những lần hiếm hoi mà hai con người có dính ước trên danh nghĩa và lợi ích này cùng nhau xuất hiện một chỗ. Điều này cũng nhắc nhở ọi người đang hiện diện ở đây nhớ lại một số thứ mà họ đã lãng quên từ lâu.

Mộng Thy bước lên giữa sân khấu, phát biểu một vài lời cảm ơn đầy cảm động và tha thiết rồi di chuyển qua địa điểm được đặt sẵn bánh kem để thổi nến và cắt bánh. Sau đó mọi người cùng nhau hát mừng sinh nhật rồi bắt đầu nhập tiệc.

Bên dưới, An Nhiên ngồi một lúc liền cảm thấy không đủ kiên nhẫn nữa nên rời khỏi bàn. Hôm nay cô đã bị mọi người chú ý quá nhiều khi diễn trò cùng Hoàng Minh, điều này vô tình khiến cho cuộc sống bình lặng của cô có phần xáo động và vô cùng khó chịu.

Trước khi chuyển sang trường Royal An Nhiên xem như cũng có tiếng tăm ở trường cũ, một loại danh tiếng không vẻ vang hơn Hoàng Minh là bao nhưng từ khi vào môi trường mới cô chỉ muốn mình thật lu mờ để không bị làm phiền. Thế nhưng sự cố gắng bao lâu nay của An Nhiên hoàn toàn bị đập đổ vì chuyện tối nay.

Thụy Du thấy An Nhiên rời khỏi nên liền đi theo. Cô cũng không thích không khí ồn ào này lắm. Hay nói đúng hơn là cô sợ phải về phòng một mình.

Thế nhưng An Nhiên không về phòng ngay mà rẽ vào nhà vệ sinh lớn ở cuối dãy hành lang. Cô vào một phòng trống để kiểm tra lại phần eo của mình một chút. Khi này bị Hoàng Minh trả đũa có phần nhói đau. Nhưng chắc chắn không bằng những gì cô đã gây ra cho cậu ta được.

An Nhiên nhìn vết đỏ mờ mờ trên da mình không khỏi nhúm mày. Chỉ vì tính tình hiếu thắng của mình mà cô phải lãnh hậu quả như thế này. Theo kinh nghiệm của người cha làm bác sĩ kể lại thì chắc chắn nơi này sẽ tụ máu bầm. An Nhiên sầu não không thôi. Phải chi cô không quá chấp nệ với Hoàng Minh, hay ít nhất là không cào cấu cậu ta mấy phát cho bõ tức thì mọi chuyện đã giải quyết xong rồi.

Cô nghĩ rằng mình nên tránh xa Hoàng Minh một chút. Chẳng hiểu vì sao mỗi lần đối diện với người này thì sự kiêu ngạo và hiếu thắng của cô sẽ dâng đến đỉnh điểm. Cứ như thế này có ngày cô sẽ bị chính sự tự cao của mình chìm cho chết.

Thụy Du ở đứng ở bồn rửa mặt rửa tay qua loa một chút rồi thôi bởi vì nước lúc này rất lạnh. Trong lúc chờ đợi An Nhiên thì người quản gia lúc sáng liền đến tìm cô.

— Cô có thể đi theo tôi đến kho lấy giúp một vài món đồ ở trên cao được không? Tôi không thể với tới được.

Thụy Du cũng không cảm thấy có gì bất tiện nên liền đi theo bà lão, nhưng vẫn không quên nói trước với An Nhiên.

— Mình đi một chút nhé. Cậu về phòng trước đi.

— Ừ.

Thụy Du đi theo quản gia đến một phòng kho nằm ở góc biệt thự, nơi khuất sau nhà bếp. Cánh cửa làm bằng gỗ cũ kĩ đã sắp đến hồi mục nát được đẩy ra tạo nên âm thanh cọt kẹt ghê người và bụi bay mịt mù.

— Cô lấy dùm tôi cái thùng xốp màu đỏ ở trên kệ cao đi.

Theo hướng người quản gia đã chỉ, Thụy Du nhìn lên trên cao tìm kiếm thì nhìn thấy chiếc thùng xốp màu đỏ. Sau đó cô tìm cách phải bót các mạng nhện đang bám xung quanh để tạo lối đi vừa phải rồi bước vào trong.

Nhưng Thụy Du chưa kịp lấy thùng xốp xuống thì liền cảm thấy bất an dữ dội. Cô nghi ngờ quay về phía sau thì thấy cánh cửa đang dần khép lại. Thụy Du dùng tốc độ nhanh nhất để lao ra bên ngoài nhưng không kịp. Dù cho khoảng cách chỉ là một mét nhưng cô không đủ nhanh để chặn lại cánh cửa đang khép dần. Khi Thụy Du đến thì đã đâm sầm vào cánh cửa mục.

— Khốn nạn thật. Mở cửa ra.

Cô tức giận nguyên rửa mấy tiếng rồi đập cửa liên tục nhưng mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi vì cửa đã bị khóa trái từ bên ngoài. Thế là cô chính thức bị nhốt lại một chỗ.

Thụy Du đã đoán được là Mộng Thy sẽ không dễ dàng để cô yên ổn tham gia bữa tiệc này nhưng cô cũng không ngờ rằng cô ta lại dùng cách này để đối phó với cô. Hình như nó quá đơn giản và tầm thường. Nhốt cô lại để ngăn cản không cho cô đi cùng Đình Dương, mục đích chỉ đơn giản như thế? Thụy Du thậm chí đã tưởng tượng đến viễn cảnh chiếc đèn chùm rơi xuống ngay vị trí mình ngồi hay những gì kinh khủng như thế nhưng mọi thứ đều không diễn ra. Cuối cùng cô lại bị nhốt một cách ngớ ngẩn như thế này, bị một người phụ nữ trung niên lừa một vỏ. Thật là không dám tin.

Thụy Du thống hận nhìn cánh cửa mục nát. Nếu không mở cửa cho cô ra ngoài thì cô sẽ phá cửa mà ra. Nghĩ là làm, Thụy Du lùi lại về sau mấy bước rồi dùng toàn lực ở chân tung một cú đá thật mạnh vào cánh cửa. Sau đó đồng gỗ mục phía trước liền nát vụn nhưng không tạo ra bất kì chỗ trống nào vì phía trước còn bị chặn lại bởi những thứ khác.

Thụy Du cảm thấy không ổn liền bước đến xem thử thì nhìn thấy phía sau cánh cửa gỗ bị mình đá nát thì còn có nhiều thứ chặn phía trước. Tạm thời không có cách nào lay chuyển.

— Còn tính cả trường hợp này nữa chứ. Cô đã đánh giá tôi quá cao rồi.

Thụy Du cảm thấy có phần tự hào khi được Mộng Thy xem trọng như thế. Đến cả nhốt cô còn phải chặn đủ thứ ở cửa, xem ra vì e ngại khả năng của cô chẳng?

Có lẽ lần này Mộng Thy cũng không có âm mưu gì ghê gớm thật, đơn thuần là nhốt cô lại một chỗ cho đỡ chướng mắt mà thôi. Nghĩ thế Thụy Du cũng lười tìm cách thoát ra. Nhưng nơi này quá ẩm thấp và đầy bụi, cô cảm thấy không tốt lắm. Thụy Du nhàm chán nhìn lên trên trần nhà liền bắt gặp một lối đi lên trần bị chặn lại.

— Ừm, có vẻ sẽ ra được.

...

An Nhiên trả lời Thụy Du xong thì cũng rời khỏi phòng vệ sinh. Cô cần về phòng để tìm thuốc thoa lên mới được. Để càng lâu sợ rằng sau này máu bầm tụ lại sẽ lâu tan hơn. Thế nhưng chưa đi được vài bước cô liền bị chặn lại.

— Con nhỏ này, em nhéo tôi chảy máu rồi đó.

An Nhiên bị Hoàng Minh đẩy vào tường, cậu chống hai tay lên và giam cầm cô trong khoảng không gian do mình tạo nên.

— Anh làm như tôi lành lặn lắm vậy.

— Ai bảo em nhéo tôi làm gì?

— Thế anh kéo tôi ngã làm gì vậy?

Nhớ tới lí do của hành động này, Hoàng Minh có chút xấu hổ, cậu cũng không biết giải thích như thế nào cho phải.

— Em nhận ra tôi không? Chúng ta vẫn còn việc chưa giải quyết xong trong Hành Lang Ma mà.

Hoàng Minh nhớ lại lúc ở đại sảnh khi cậu nhìn thấy An Nhiên liền cảm thấy vô cùng quen thuộc và khi nhớ ra cô là ai thì đã vô thức hành động từ lúc nào không rõ. Đến lúc nhận ra hành động bốc đồng của mình thì đã quá muộn.

— Ừ. Thì sao?

An Nhiên khoanh hai tay trước ngực, hất hàm hỏi lại. Điều này khiến Hoàng Minh cứng họng. Thì sao nhỉ? Chẳng lẽ lại tiếp tục giải quyết à?

— Không có gì thì tôi đi trước.

An Nhiên đẩy Hoàng Minh ra nhưng dù cố gắng bao nhiêu cậu vẫn không nhúc nhích. Ngược lại còn cười nhạo hành động này của cô.

— Em định cứ thế mà đi sao? - Hoàng Minh hỏi.

— Giờ anh muốn thế nào?

An Nhiên gắt lên, cô mất hết kiên nhẫn rồi. Trái ngược với cô Hoàng Minh có vẻ thông thả hơn. Cậu nhìn gương mặt đã sớm mất bình tĩnh đối diện không khỏi âm thầm đắc ý.

“Cuối cùng đã tức giận rồi sao?”

Bỗng nhiên nội tâm của Hoàng Minh xuất hiện một suy nghĩ có phần biến thái. Bởi vì trong cả hai lần gặp gỡ, không lúc nào An Nhiên không hề tự tin và kiêu ngạo, hiếm lắm mới có dịp cô mất bình tĩnh làm cậu vô cùng hứng thú. Vì thế nên chọc cho cô tức giận nhiều hơn một chút.

— Em nên chịu trách nhiệm về vết thương của tôi mới phải.

An Nhiên thở dài một tiếng. Sự thật chứng minh rằng cô có lí do chính đáng khi liên tục nổi tính hiếu chiến khi tiếp xúc cùng Hoàng Minh. Người này rõ ràng là muốn làm khó cô. Nhưng tính cách của cô lại quá ương bướng, không bao giờ cho phép bản thân bị lép vế nên không thể không “chơi” tới cùng.

Hoàng Minh thấy An Nhiên thở dài liền tự hiểu rằng cô đã nhận thua và chuẩn bị thương lượng nhưng lời nói tiếp theo chính thức làm cậu sợ hết hồn.

— Vậy thì anh cởi áo ra đi.

Tình huống này có chút kì lạ. An Nhiên tuy là con gái nhưng khi nói những lời này mặt không hề biến sắc, còn Hoàng Minh có chút thất thần và run sợ. Vì sao lại rơi vào tình huống này cơ chứ? Bỗng nhiên cậu nghiệm ra một bài học có thể diễn tả cho hoàn cảnh éo le của bản thân lúc này. Không phải bất kì cô gái nào cũng thích hợp cho những trò đùa lưu manh. Chọc sai người sẽ khiến bạn bị đùa lại đến chết.

— Em... có ý gì hả?

Hoàng Minh dù vừa bị hù dọa nhưng cũng không vì thế mà chịu thua. Cậu lấy hai tay ôm lấy ngực như những thiếu nữ yếu đuối đang đối mặt với kẻ biến thái. An Nhiên xoay cổ một chút, cảm thấy có phần mệt mỏi. Cô ngáp một cái thật dài rồi nói.

— Cởi ra mới biết anh có chảy máu thật hay không chứ? Biết đâu anh lừa đảo thì sao?

Hoàng Minh lắc đầu. Ý cậu không phải thế.

— Em có phải là con gái không vậy?

— Là con gái thì phải để bị anh lừa hay sao?

Hoàng Minh có chút gì đó bế tắc và muốn nổi điên. Là vì cậu nói chuyện quá khó hiểu hay là An Nhiên đang cố tình không hiểu đây.

— Không phải. Ý tôi là em không biết ngưng sao? Có thể dễ dàng yêu cầu con trai cởi áo ra như thế? - Thật sự là Hoàng Minh hơi bất mãn. Nếu như đối với chàng trai nào An Nhiên cũng cư xử kiểu này thì chẳng vui chút nào.

— Hay anh muốn tôi bảo anh cởi quần?

An Nhiên hỏi ngược lại. Đến lúc này thì Hoàng Minh đã tin là cô cố tình không hiểu rồi. Cậu nhún vai, bắt đầu tháo từng nút áo sơ mi ra. Có khi cô gái này mạnh miệng như thế nhưng thật sự khi cậu làm thật thì sẽ xấu hổ mà thôi. Nhưng một lần nữa cậu đã sai, An Nhiên không hề để ý đến chàng trai trước mặt mình đang ở trần khoe thân mà chỉ nhìn chăm chăm vào tác phẩm do mình gây ra. Hình như có chảy máu thật.

Đừng hỏi vì sao An Nhiên lại vô cảm như thế, chỉ vì hoàn cảnh sống hơi đặc biệt. Từ nhỏ đến lớn cô toàn sống chung với trai đẹp nên đâm ra không có mấy cảm xúc. Không chỉ là trai đẹp bình thường mà trai đẹp ở trần đi mấy vòng trước mắt cũng nhìn thấy hằng ngày rồi.

— Mặc áo lại đi. Tôi về phòng lấy thuốc cho.

Dõi theo bóng lưng An nhiên lạnh lùng rời đi, Hoàng Minh thất vọng tràn trề. Chẳng lẽ cô không hề có cảm xúc thật hay sao? Không la hét um sùm cũng không hề thẹn thùng. Phớt lờ, hoàn toàn phớt lờ.

Thế nhưng cậu vẫn đuổi theo kẻ lạnh lùng đó về phòng cô.

An Nhiên sinh ra trong một gia đình có hai thế hệ làm bác sĩ nên cô luôn mang theo một vài loại thuốc hay vật dụng y tế cần thiết như một thói quen. Vì thế sau một hồi tìm kiếm An Nhiên liền lấy ra một tuýp thuốc nhỏ rồi đưa cho Hoàng Minh đang đứng ngây ngốc bên ngoài.

— Tự xử.

— Em giúp tôi đi.

Hoàng Minh vừa dứt lời thì đèn trong biệt thự tắt đồng loạt, sau vài giây lại sáng lên rồi tắt, chớp nháy liên tục. Trong đại sảnh náo động hẳn lên, sau đó là tiếng sấm rền vang ngoài trời.

— Gì vậy?

Trong âm thanh huyền ảo của đám đông, An Nhiên lo lắng lên tiếng. Hình như có điều gì đó bất ổn. Hoàng Minh bị một người đụng trúng trong lúc mọi người đổ xô ra khỏi phòng, chạy khắp nơi dọc hành lang. Cậu không đứng giữa đường đi nữa mà liền bước hẳn vào trong phòng của cô.

— Hình như bị chập điện. Ban này có tiếng sấm.

Bên ngoài vẫn còn vang lên tiếng sấm ầm ầm, bên trong đèn không ngừng chớp tắt khiến mọi người không khỏi cảm thấy sợ hãi. Cuối cùng toàn bộ ngọn đèn tắt phụt và không sáng lên một lần nào nữa. Bên dưới sảnh mọi người lần lượt lấy điện thoại ra làm vật chiếu sáng, tâm trạng ai cũng hoang mang, chỉ mong mau chóng có điện trở lại.

Lúc này người khổ nhất là Nhất Thiên, cậu phải tìm cách khắc phục hoàn cảnh này nên liên tục phân công nhiệm vụ cho người giúp việc trong biệt thự đi xử lý tình huống còn mình là người trấn an khách mời. Còn nhân vật chính là Mộng Thy lại chẳng biết làm gì ngoài việc chạy đến bên cạnh và bám lấy Đình Dương.

Bỗng nhiên một tiếng nổ rất nhỏ vang lên và bị sự huyền ảo của đám đông vui lấp thế nhưng âm thanh này không thể nào lọt khỏi tai hai người là An Nhiên và Hoàng Minh đang đứng ở lầu 1.

— Hình như có âm thanh gì đó.

— Tiếng nổ. Chắc là có vật gì đó đã bị sét đánh vào. - Hoàng Minh nghĩ một lúc rồi trả lời.

Không biết ai đó ở trong đám đông liền hô lên một từ “Cháy” rồi đẩy cửa chạy ra ngoài. Mọi người cũng vì thế mà chen lấn nhau ra theo. Nhất Thiên đứng giữa đại sảnh không khỏi phát ra tiếng chửi thề. Rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà lại xui xẻo đến thế. Nhưng cuối cùng cậu cũng phải đích thân quay lại kiểm tra.

Nhất Thiên vừa chen lấn theo chiều ngược lại của đám đông vừa mò mẫm trong bóng tối mà trong lòng nảy sinh không biết bao nhiêu oán niệm. Cậu nghĩ rằng mình là kẻ xui xẻo nhất trên đời. Bị ba và ông nội bắt giả làm vị hôn phu với một cô gái tính tình không ra sao đã đành, rồi còn phải thay cô ta giải quyết những vụ ẩu đả thù oán, đến lúc này người đi thu dọn hậu quả cũng là cậu. Vì sao đời lại bất công như thế?

Nhất Thiên vừa đi đến nơi đặt các loại cầu dao điện trong nhà liền bị một ngọn lửa lớn chặn lại. Cậu giật mình lùi lại phía sau mấy bước. Tốc độ lan ra của ngọn lửa vô cùng nhanh, mỗi lúc càng tiến về phía trước. Nhất Thiên không dám dây dưa nữa mà liền xoay người bỏ chạy.

— Mẹ nó, cháy thật à?

Trước tình hình hỗn loạn bên dưới Hoàng Minh và An Nhiên vẫn đứng trên lầu 1 nhìn xuống vì bọn họ đều đang cần một nguồn tin xác thực. Giữa hoàn cảnh trào ra ngoài như bây giờ vỡ tổ như lúc này nếu như không cẩn thận sẽ bị giẫm đạp bị thương. Nếu không có chuyện gì nguy hiểm thì bọn họ sẽ không dại dột lao vào dòng người điên cuồng đó.

Nhưng khi nhìn thấy ngọn lửa đang lan dần đến thì sắc mặt hai người đều trắng bệch. Trong khi tất cả mọi người đã ra ngoài gần hết thì Nhất Thiên mới là người rời khỏi cuối cùng.

— Hai người điên à? Đến lúc này còn ở đây?

Khi nhìn thấy Hoàng Minh và An Nhiên đang đứng bên trên Nhất Thiên bị dọa cho sợ. Cậu nhanh chóng tìm một vật gì đó làm đệm đỡ rồi nói với lên.

— Nhảy xuống. Nhanh lên. Chạy không còn kịp nữa.

An Nhiên nhìn xuống bên dưới có chút do dự, cô lại nhìn sang lối đi đã bị lửa bao vây. Cô không dám nhảy. Thế nhưng không còn thời gian để cô do dự hơn nữa thì Hoàng Minh đã ôm lấy cô rồi vịn vào lan can tung người nhảy xuống. Toàn thân cậu rơi xuống những tấm đệm mỏng mà Nhất Thiên đã xếp sẵn bên dưới nên không bị thương gì. An Nhiên nằm trên người Hoàng Minh tất nhiên sẽ an toàn. Sau đó ba người cùng chạy ra khỏi tòa nhà đang cháy rụi.

Vừa ra đến bên ngoài, Nhất Thiên chưa kịp thở đã phải đi tìm Đình Dương, Mộng Thy cũng có mặt cùng lúc ở đó.

— Hai người giúp mình trấn an mọi người. Mình sẽ lái xe xuống độ cao thấp hơn để bắt sóng điện thoại và gọi cứu hỏa.

Nhất Thiên nói rồi bật đèn flash của điện thoại lên để dò đường ra ngoài. (*)

(*) : Tác giả: Việc dùng điện thoại khi có cháy là nghịch đại nhé. Mong đừng ai thử. Chết người đấy --
Chẳng qua lúc này không có vật gì chiếu sáng nên Nhất Thiên làm liều thôi.

Đình Dương nhìn thấy An Nhiên đang đứng cạnh Hoàng Minh ngay bên cạnh nhưng hắn không thấy Thụy Du. Đáng ra bọn họ phải đi cùng nhau mới đúng chứ.

— Thụy Du đâu rồi?

An Nhiên giật mình tìm kiếm xung quanh. Đình Dương nhìn thấy hành động này liền biến sắc.

— Không phải cậu ấy đã về phòng trước rồi sao? Thụy Du, cậu ở đâu?

An Nhiên lớn tiếng gọi với hy vọng rằng Thụy Du chỉ đang hòa trong dòng người chen lấn mà không ở gần bọn họ mà thôi. Thế nhưng cô có gọi bao nhiêu vẫn không ai trả lời.

— Lúc này đi vệ sinh hình như... - An Nhiên cố gắng lục lại trí nhớ của mình.

— Bà quản gia. Bà ta đâu rồi. Chính bà ta đã gọi Thụy Du đi lấy đồ.

Đình Dương nghe được chi tiết này liền lập tức đi tìm quản gia. Nhưng An Nhiên vẫn không di chuyển. Bất chợt ánh mắt cô dừng lại ở Mộng Thy đang có ý định đuổi theo Đình Dương.

— Là cô giả trò đúng không?

Trước khi Mộng Thy kịp rời khỏi An Nhiên đã kịp thời giữ cô ta lại.

— Cô đã làm gì với cậu ấy rồi.

— Làm gì là làm gì? Tôi không biết cô ta ở đâu cả.

— Lúc này em còn cố chấp nữa sao? Việc này liên quan đến mạng người đấy.

Hoàng Minh chịu không được nữa liền quát lên. Mộng Thy dường như không dám tin liền trừng mắt nhìn cậu ta.

— Đến cả anh cũng mắng em. Trước giờ anh chưa từng nặng lời với em câu nào. Vì sao bây giờ anh cũng thay đổi rồi?

— Bây giờ cô nói hay không, hả? Cô tin tôi giết cô không?

An Nhiên không có thời gian để lắng nghe những lời trách móc của Mộng Thy. Bởi vì cô cũng có lỗi trong chuyện này, nếu như cô để ý hơn một chút đến mọi thứ xung quanh và sớm nhận ra sự biến mất của Thụy Du khi về phòng thì mọi chuyện đã không đến mức này.

Gương mặt Mộng Thy trắng bệch nhìn con dao rọc giấy đang kề ở cổ mình từ khi nào. Với ai thì cô ta không biết nhưng riêng với An Nhiên thì cô ta hoàn toàn dám tin. Người này dám nói dám làm.

Hoàng Minh cũng bị con dao này hù dọa một trận. Ban đầu cậu cũng nhìn thấy nó trong túi áo An Nhiên rồi nhưng không để ý lắm vì nhìn nó không hề giống hung khí chút nào. Nhưng không ai ngờ tới đây lại là vũ khí tự vệ của An Nhiên chuyên dùng trong trường hợp nguy hiểm. Không ngờ bây giờ lại biến thành vật dụng uy hiếp Mộng Thy.

— Nhà... nhà kho.

Lời nói chưa dứt thì Đình Dương đã lao vút qua nơi bọn họ đang đứng và biến mất sau ánh lửa bập bùng.

— Đình Dương, tên điên này. - Hoàng Minh hét lớn một tiếng nhưng Đình Dương vẫn không dừng bước.

Hoàng Minh vừa đuổi theo ngăn lại liền bị một mảnh gỗ bén lửa rơi xuống ngay phía trước làm cậu phải lùi lại vài bước. Cậu nhìn về đám cháy lớn trước mắt, trong lòng vừa tức giận vừa lo lắng.

Khải Ân vừa đến đã chứng kiến toàn bộ cảnh này. Bỗng nhiên cậu cảm thấy bản thân mình thật thua kém Đình Dương biết bao. Nếu là cậu, cậu có đủ dũng cảm để lao vào đám cháy đó hay không?

28. Chương 27: Một Đêm Rất Dài 1

Trong lúc Thụy Du đang mò mẫm đường đi trên ống thông gió nối giữa hai tầng khi khói ở ngoài bất ngờ tràn vào với mật độ dày đặc làm cô ho liên tục và cảm thấy khó thở. Với luồng khí nóng hừng hực tỏa ra xung quanh cũng giúp cô đoán được vấn đề. Tòa nhà này đang bốc cháy. Có lẽ là vì việc chập điện ban này gây nổ cầu chì, cô không dám chắc. Nhưng trước hết phải tìm cách thoát thân đã.

Dù rất tệ nhưng Thụy Du phải thừa nhận mình đang bị lạc, lạc trên ống thông gió của biệt thự. Lúc này khi cô quan sát toàn bộ nhà kho thì liền phát hiện một cánh cửa sắt trên trần nhà nên tò mò trèo lên mở ra xem thì liền phát hiện một lối đi. Cô đoán rằng đó là hệ thống thông gió của các phòng nên trèo lên xem thử. Vì khoảng cách của ống không quá nhỏ nên cô có thể dễ dàng trườn người vào trong. Hy vọng rằng có thể tìm được lối ra ở một căn phòng bất kì. Nhưng vận may không mỉm cười với cô cho lắm.

Đường kính của ống thông gió không lớn, được xem là vừa đủ ột người có vóc dáng mảnh mai cỡ Thụy Du bò đi khắp nơi. Nhưng chỉ là bò, nếu như cô nhích người lên một chút sẽ bị kẹt đầu vì không gian vốn có giới hạn nhất định.

Hoàn cảnh này làm cô nhớ lại thời điểm mình còn trong đợt tập huấn ở tổ chức PHs, tại đó cũng có một hoạt động rèn luyện tốc độ di chuyển giữa một chiều không gian nhỏ hẹp nhưng lúc đó cô không chịu quá nhiều áp lực về thời gian và hoàn cảnh như lúc này.

Thụy Du mơ hồ cảm nhận được phần bụng mình bỗng rất do tiếp xúc trực tiếp với mảnh nhôm bên dưới. Cô nhận ra thời gian của mình không còn nhiều. Nếu tiếp tục trì hoãn e rằng cô sẽ bỏ mạng tại nơi này.

Với sức ép ngằm về mặt thời gian, Thụy Du tự cho bản thân mình tối đa là 20 giây để thoát khỏi ống thông gió này. Kể từ giây phút này với bất kì lối thoát nào gặp trên đường đi cô đều phải nhảy xuống dù nó dẫn đến bất kì đâu.

Hơn mười giây kể tiếp Thụy Du vẫn mò mẫm trong bóng tối mà không có chút hy vọng nào. Tám, bảy,... Từ xa bắt đầu xuất hiện luồng sáng mờ ảo, cô đoán rằng nó là do ánh sáng từ lửa bên dưới hắt lên. Dù như thế nào cô cũng phải kiểm tra một chút.

Qua cánh cửa sắt chấn song bằng kim loại, Thụy Du có thể bao quát được hai phần ba căn phòng. Lửa lúc này chỉ đang thiêu đốt phần tường bên ngoài, chưa lan quá sâu vào trong. Cơ hội của cô chính là lúc này.

Thụy Du mở chốt cửa, đẩy nó sang một bên rồi thả người xuống ô trống nhỏ. Toàn thân cô ngã lên chiếc giường êm ái nhưng nóng hổi khiến cô chưa kịp hưởng thụ một chút cảm giác thoải mái thì đã giật nảy mình ngồi dậy.

Tạm thời Thụy Du chưa xác định được mình đang ở lầu mấy nhưng cô hy vọng rằng mình vẫn đang ở tầng trệt vì như thế sẽ vô cùng thuận tiện cho cô khi trèo cửa sổ ra ngoài.

Khác với phòng và Thụy Du đang ở, cửa sổ nơi này không hề bị đóng lại quá chặt, nó chỉ đang khép hờ và không hề được cài chốt cẩn thận. Trong lúc tiến đến đẩy cửa sổ ra cô trăm ngàn lần cầu nguyện hướng ra không phải là vực thẳm.

Và cuối cùng thì hôm nay cũng không phải là một ngày quá xui xẻo với Thụy Du, vì ô cửa này dẫn ra bên hông biệt thự và ở độ cao khá thấp để cô có thể trèo ra ngoài và dễ dàng chạm đất với một độ cao tuyệt đối thấp và an toàn.

Thụy Du mừng rỡ quên đi hai vết phỏng nhẹ ở bụng, cánh tay và một bên đùi để đi tìm mọi người. Khi vừa chạy đến nơi, cách vị trí tập trung của mọi người không quá xa cô liền bị một lời nói làm cho chấn động. Hình như có ai đó đã nói rất to:

— Không xong rồi, Đình Dương đã quay lại vào bên trong biệt thự để tìm Thụy Du. Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Thụy Du bàng hoàng, dường như đứng không vững nữa, cô lùi lại về phía sau vài bước rồi nhanh chóng quay lại hướng vừa rời khỏi. Trong lòng cô như có gì đó thiêu đốt, một ngọn lửa mạnh mẽ và gay gắt gấp trăm lần ngọn lửa đang thiêu đốt ngôi biệt thự này.

Chưa bao giờ Thụy Du nghĩ rằng mình sẽ đánh mất sự bình tĩnh trong những tình huống nguy cấp, nhưng bây giờ nó đang xảy ra, cô thật sự đang hoảng loạn. Đối với một người đã từng được huấn luyện để xử lý tình huống nguy cấp như cô mà nói thì sai sót này là điều không thể chấp nhận.

Thay vì làm điều gì đó thật sự có ích để cứu Đình Dương thì cô chỉ chạy quanh quẩn một cách vô dụng, ngoài việc khóc và gọi tên hắn thì cô chẳng làm được điều gì hơn.

— Đình Dương, anh ở đâu?

Thụy Du đang dần thay đổi mà đến cả cô cũng không nhận ra. Cô lo lắng cho Đình Dương hơn bất kì ai cô từng bảo vệ trước đó. Nó khiến cô mất lí trí và trong suy nghĩ chỉ có mỗi hình ảnh của hắn mà thôi.

Những bước đi hỗn loạn khiến Thụy Du vấp ngã, đầu gối bị trầy một mảng nhỏ do những hòn đá sắc nhọn chĩa vào. Và không biết điều này là may mắn hay xui xẻo nó khiến cô tỉnh táo hơn. Thụy Du buộc bản thân mình phải minh mẫn, nếu cô trì hoãn hơn nữa Đình Dương sẽ không xong mất và điều tồi tệ nhất là xuất phát từ sự trì hoãn của cô.

Thụy Du đứng lên, cô nhìn sang lối ra lúc đầu của mình bây giờ đã chìm trong biển lửa rồi liền suy nghĩ phương án khác. Thụy Du cố sức khiêng một hòn đá cỡ to rồi đi đến một khung cửa sổ được khép chặt. Cô nện hòn đá vào tấm kính để tạo ra một khoảng trống đủ để cô đưa tay vào và mở khóa. Sau đó Thụy Du vào lại bên trong ngôi biệt thự mà cô đã tìm mọi cách để thoát ra vài phút trước.

Nơi cô vào là nhà vệ sinh nữ. Thụy Du liền xối lên mình một xô nước rồi hứng một xô khác và đi ra ngoài. Cô đi theo hướng của người quản gia đã đi ban tối để tìm đến nhà kho.

Men theo những nơi chưa bắt lửa cuối cùng Thụy Du cũng đã đến được nơi cần đến. Cô đã nhìn thấy Đình Dương ở phía trước. Đó là một cảnh tượng khiến cô ám ảnh cả đời, cũng là giây phút đầu tiên cô rung động trước người con trai đó. Là khoảnh khắc tình yêu hình thành trong biển lửa.

Đình Dương toàn thân lấm lem, quần áo trên người hắn đã cháy xém đôi chỗ, ngay cả chính bản thân hắn cũng không ổn. Hắn ho khan mấy tiếng vì lượng khói dày đặc nhưng hành động đang làm vẫn không dừng lại. Dù ngọn lửa đã lan tới rất gần, nhiệt độ rất nóng khiến cho người ta bị phỏng nhưng Đình Dương vẫn kiên trì đẩy từng chiếc tủ lớn chắn trước cánh cửa nhà kho. Từng cái một và không có ý định dừng lại dù ạng sống của mình bị đe dọa.

— Thụy Du, em ổn chứ? Trả lời anh đi.

— Anh sắp mở được cửa rồi.

— Em cố gắng thêm một lúc nữa được không?

Chưa bao giờ Thụy Du thấy Đình Dương nói nhiều đến thế, là những câu nói rất dài. Nhưng lại ở trong hoàn cảnh này, hơn nữa lại là vì cô. Hắn đang trấn an cô, tìm cách cứu cô ra ngoài. Thụy Du bật khóc, từ nhỏ đến lớn chưa từng có một ai đối xử với cô tốt như vậy.

— Em ổn rồi. Chúng ta mau đi thôi.

Thụy Du lau vội nước mắt. Cô chạy đến kéo Đình Dương sang một bên trước khi ngọn lửa vô tình nuốt trọn hắn. Sau đó cô tạt xô nước ban nãy lên người hắn rồi nắm tay hắn chạy thật nhanh ra ngoài theo lối đi cũ. Đình Dương nhìn thấy Thụy Du liền thở phào nhẹ nhõm. Thật may cô vẫn ổn.

Đình Dương để Thụy Du trôi ra ngoài trước rồi hắt đi sau. Vừa ra ngoài cả hai liền chạy một mạch thật ra rồi khỏi ngọn lửa ác liệt đó. Hai người cứ chạy mãi cho đến khi kiệt sức thì dừng lại. Lúc đó họ đã lạc sâu vào rừng thông bạt ngàn.

Thụy Du vừa dừng lại liền ngã khụy xuống, cô thật sự không thể đứng vững nữa. Nếu không nhờ quá trình rèn luyện trước kia thì bây giờ cô đã ngất đi vì quá mệt mỏi rồi. Nhưng vẫn may là cô còn tỉnh để biết khi mình vừa ngã liền được Đình Dương ôm lấy.

— Anh không sao chứ? - Thụy Du vội hỏi.

— Chỉ bị phỏng nhẹ thôi.

Đình Dương lơ đãng trả lời. Điều hấn lo lắng là cô gái này chứ không phải bản thân mình. Tuy rằng hấn không thể nhìn thấy rõ ràng chuyện gì đang xảy ra nhưng hấn biết tình trạng của cô đang cực kì tồi tệ.

— Tại sao anh phải quay vào đó làm gì? Em không đáng để anh mạo hiểm như thế. - Thụy Du tuy rằng trách mắng, nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự xúc động trào dâng trong lòng.

— Vậy em quay lại tìm anh làm gì?

Đây là một câu hỏi Thụy Du không thể nào trả lời. Dù cho cô có vì nhiệm vụ hay tình cảm cá nhân đi nữa thì cũng rất khó để nói. Vì thế cô quyết định lảng tránh.

— Chúng ta đã bị lạc rồi.

— Ừ. - Đình Dương thở nhẹ một tiếng. Sau đó hấn hỏi một câu khác. - Em đi được không?

Mặc dù không nhìn thấy nhưng Đình Dương có một linh cảm vô cùng mạnh mẽ là Thụy Du thật sự không ổn một chút nào. Qua việc bất ngờ ngã xuống lúc này cũng đủ chứng minh là thật.

— En nghĩ được.

Thụy Du nói xong liền cố gắng đứng thẳng người nhưng một lần nữa lại té ngã. Chân cô đang phản kháng.

— Không hề được. - Đình Dương khẳng định.

Sau đó Đình Dương để tay Thụy Du khoác qua vai mình, hấn ôm lấy eo cô, để cô dựa toàn bộ vào mình rồi bước đi. Nếu như không vì khoảng cách xung quanh quá nhỏ hẹp thì hấn đã công cô rồi.

— Bây giờ chúng ta đi đâu đây? Ở lại đây cũng không được mà lại chẳng biết đường quay về.

— Cứ đi một đoạn xem sao.

Đình Dương cũng không tìm được cách giải quyết nào khác. Bây giờ bọn họ chỉ biết cầu may mà thôi.

Thụy Du cảm nhận được toàn thân Đình Dương đang nóng dần lên và đang run rẩy, hai bàn tay hấn lạnh ngắt, hô hấp bắt đầu đứt quãng. Cô sờ lên trán hấn thì không khỏi giật mình.

— Anh bị sốt rồi?

— Chắc là do thay đổi nhiệt độ nóng lạnh liên tục nên bệnh rồi. Nhưng chỉ là bệnh nhẹ thôi.

Hai người đang nói chuyện bỗng dưng im bật khi nghe thấy tiếng động sột soạt, sau đó liền có một luồng sáng chói lóa xuất hiện. Đình Dương đưa một tay lên che mắt như phản xạ, khi hấn vừa hé mắt ra một xúu liền bị cảnh trước mắt hù cho hết hồn, ngay lập tức đưa tay che mắt Thụy Du.

Người vừa chiếu đèn pin thấy thế cũng nhận ra điểm không ổn, ông ta ngờ vực một chút rồi giật mình cúi xuống kéo khóa quần lên. Sau đó ông ta ho khan vài tiếng để che dấu sự ngỡ ngàng của mình. Chỉ là đi giải quyết “nỗi buồn” nhưng xui xẻo bị người khác nhìn thấy mà thôi, nên cố gắng quên đi chuyện mất mặt này, ông ta tự khuyên nhủ bản thân.

— Tôi xin lỗi, không biết nơi này còn có người.

Đình Dương buông tay khỏi mắt Thụy Du rồi lễ phép trả lời.

— Bọn cháu cũng vậy, xin lỗi bác. Bọn cháu bị lạc trong rừng thông một lúc rồi nhưng không thể tìm được đường ra.

— À ra là vậy. Đi theo tôi.

Thụy Du mừng rỡ không thôi, cuối cùng cũng có cách giải quyết. Nhưng cô vẫn không hiểu vì sao Đình Dương lại che mắt mình, vừa định hỏi thì người đàn ông kia lại lên tiếng.

— Hai cháu vì sao lại bị lạc ở đây vào giờ này?

— Chúng cháu ở Sài Gòn lên đây dự sinh nhật bạn ở biệt thự Hư Vô nhưng bỗng dưng biệt thự bị cháy. Chúng cháu khó khăn lắm mới thoát ra ngoài nên liền chạy một mạch. Khi nhận ra thì đã lạc vào rừng thông rồi.

Thụy Du trả lời trong lúc ba người đi ra đến đường nhựa.

— Hóa ra là cháy ở đó. Lúc nãy bác có thấy khói bốc lên nhưng không rõ là từ đâu. Vậy các cháu đã liên lạc với bố mẹ chưa?

— Nơi này không có sóng điện thoại nên chúng cháu vẫn chưa liên lạc được.

Người đàn ông gật gù như đã hiểu rồi bước lên chiếc xe tải đậu bên đường để khởi động xe rồi nói với hai người.

— Vậy đến nhà bác ở một đêm đi. Sáng mai bác đi làm rồi đưa hai cháu xuống thị trấn để gọi điện về nhà.

— Vậy phiền bác rồi.

Đình Dương nói xong liền đỡ Thụy Du bước lên xe tải, rồi mình lên sau. Lúc này hẳn mới có cơ hội nhìn rõ vết thương ngay đầu gối của cô, thật sự không ổn.

Nơi người đàn ông nọ sống là một căn nhà nhỏ ven đường cùng với vợ và một cậu con trai lớn. Bọn họ đều là những người hiếu khách và thân thiện. Nhưng khi Đình Dương nhìn thấy ánh mắt của chàng trai nọ nhìn Thụy Du liền cảm thấy không tốt. Trước lời đề nghị ở riêng hai phòng của người phụ nữ, hẳn liền từ chối. Điều này khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, bao gồm cả Thụy Du.

— Chúng cháu là anh em nên không cần phiền mọi người nhường đến hai phòng đâu. Hơn nữa em gái cháu cũng bị thương rồi. Ở chung một phòng sẽ dễ dàng chăm sóc hơn.

Thật ra là Đình Dương không cảm thấy an tâm khi để Thụy Du ở riêng một mình ở nơi xa lạ như thế này.

Lời giải thích này ai nghe qua cũng cảm thấy hợp lý nên mọi chuyện nhanh chóng được quyết định.

Trước khi đi ngủ, cả hai đều xử lý sơ qua các vết thương và vết bầm trước một lần.

— Em ngủ trên giường đi. Anh nằm ngoài ghế được rồi.

— Nhưng anh đang bị sốt mà.

— Vẫn còn khỏe. Ngủ đi.

Đình Dương vừa dứt lời liền tắt đèn và nhắm mắt. Thụy Du thấy thế cũng không hỏi thêm nữa, liền chìm vào giấc ngủ ngay lập tức vì cô đã quá mệt mỏi.

Đến giữa đêm, một bóng người liền len vào phòng. Bóng đen đó chậm rãi bước đến giường Thụy Du đang nằm.

Thụy Du ngủ không quá say dù cô đang mệt muốn chết vì tính chất công việc không cho phép cô lơ là cảnh giác. Vì thế ngay khi nệm nằm bị lún xuống cô liền tỉnh giấc nhưng chưa kịp xem người đến là ai đã bị bịt miệng và khóa hai tay khiến cô không thể tấn công cũng như đánh thức Đình Dương.

Một nỗi sợ hãi mơ hồ xâm chiếm toàn thân Thụy Du khi bàn tay lạ bắt đầu vuốt ve khắp cơ thể cô. Thụy Du cắn chặt răng, cô đã đoán được chuyện gì đang xảy ra và không thể tin rằng nó đang diễn ra với mình. Cô cũng muốn tự vệ nhưng chưa ai nói với cô về tình huống này, cô không rõ cách nào để thoát khỏi sự

không chế. Chưa bao giờ Thụy Du cảm thấy bất lực như lúc này, cô cảm thấy mình thật vô dụng, ngay cả bản thân mình còn lo không xong thì còn muốn bảo vệ ai.

Và chuyện kinh khủng nhất là nó đang diễn ra ở đây, ngay trước mặt Đình Dương. Điều này khiến tim Thụy Du như bị ai đó bóp chặt, đau đớn và chua xót vô cùng. Nước mắt cô lặng lẽ rơi.

“Làm ơn dừng lại đi.”

Thụy Du đau đớn cầu xin trong tiềm thức khi chiếc áo sơ mi Đình Dương tặng hôm trước đã trượt qua khỏi vai.

Ngay lúc tưởng chừng như tuyệt vọng nhất thì kẻ kia bất ngờ ngã xuống đất. Âm thanh ầm ả vang lên trong bóng tối nhưng không ai bật đèn lên. Cho đến khi trận đánh gần đến hồi kết thúc khi đèn bất ngờ được bật sáng do Đình Dương đâm kẻ kia dụng vào công tắc đèn.

Đình Dương đoán không sai, ngay từ đầu hắn đã đoán trước điều bất thường nhưng điều khiến hắn tức giận nhất là chính bản thân mình. Hắn đã ngủ và tỉnh lại quá muộn, để cô phải sợ hãi một mình. Cũng may rằng hắn không dậy trễ.

— Tao nói ày biết, nể tình ba mày giúp đỡ nên tao không đánh chết mày, thằng khốn. Biến đi.

Đình Dương gào lên rồi ném kẻ kia sang một bên để gã chạy ra khỏi phòng trong hoảng sợ.

Đình Dương dựa người vào tường để thở một chút rồi xoay cánh tay mỗi nhừ của mình. Hắn nhìn cô gái đang ngồi trên giường thần thờ nhìn hắn, nước mắt cô vẫn không ngừng rơi.

Đình Dương bước đến bên giường, chỉnh lại áo cho Thụy Du rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

— Không sao rồi. Đừng sợ.

Thụy Du khó khăn gạt đầu rồi òa khóc thật to. Cô rất ít khi nào rơi lệ nhưng hôm nay vì hắn mà khóc tận hai lần. Vừa là sợ hãi, cũng là xúc động vô bờ.

Đình Dương nhớ lại những gì Thụy Du hỏi trong rừng thông vài tiếng trước.

“Tại sao anh phải quay vào đó làm gì? Em không đáng để anh mạo hiểm như thế.”

Cô nói không sai. Nhưng hắn không biết phải trả lời như thế nào vì chính hắn cũng không hiểu nổi mình đang làm gì.

Từ ngày gặp Thụy Du Đình Dương thay đổi khá nhiều nhưng hắn không hề nhận ra. Chỉ là có đôi lúc hắn không thể nào lí giải nổi cảm xúc và hành động của mình.

Vì sao khi nghe tin cô còn vướng lại trong đám cháy hắn liền lao vào không chút do dự? Vì sao hắn lại hận chính bản thân mình vì một phút sơ suất để cô phải sợ hãi? Vì sao hắn lại cảm thấy thật tệ và đau lòng khi nhìn cô khóc? Có quá nhiều câu hỏi mà hắn không thể nào trả lời được.

Thật ra bản chất con người đều rất ích kỷ, hiếm ai sẵn sàng hi sinh và bất chấp an nguy của mình ột người xa lạ mà không kèm theo mục đích rõ ràng. Trừ khi đó là vì tình yêu...

29. Chương 28: Một Đêm Rất Dài 2

Hơn hai giờ sáng đám cháy mới được dập tắt hoàn toàn, sau khi nhận được sự xác nhận chắc chắn của nhân viên cứu hỏa rằng bên trong đồng hồ nát không hề tồn tại bất kì thi thể nào Nhất Thiên mới an tâm thả lỏng mình một chút. Sau đó cậu điều động người giúp việc cùng một vài lính cứu hỏa địa phương đi một vòng rừng thông xem xét tình hình.

— Đêm nay khổ cậu rồi.

Hoàng Minh vỗ vai Nhất Thiên trong lúc cậu bạn đang dựa người vào một gốc cây, thái độ vô cùng thông cảm. Nhất Thiên vỗ trán, thật là tra tấn từ tinh thần lẫn thể xác của cậu.

Nhóm học sinh bên ngoài đã lần lượt lên xe taxi rồi đi gần hết. Lượng taxi này cũng do Nhất Thiên bỏ tiền túi ra gọi lên trong lúc cậu xuống núi tìm cứu hỏa. Xin xác thực lại lần nữa là tiền túi. Cậu thề rằng sẽ đòi lại tất cả mọi thứ tổn hại đến cậu trong ngày hôm nay.

— Chết mình mất. Thật khủng khiếp.

— Cậu nghĩ Đình Dương như thế nào rồi?

Ngay lúc những người đi tìm kiếm trong rừng thông quay trở lại và trao cho hai người những cái lắc đầu thì Hoàng Minh liền hỏi.

— Không có tin tức có khi là chuyện tốt. Có thể cậu ấy đã tìm được đường ra và đang tìm cách liên lạc với chúng ta. - Nhất Thiên vươn vai, cảm thấy không có gì đáng lo lắng. Chỉ cần không tìm thấy xác trong đám cháy đã là điều tốt nhất lúc này.

— Vậy chúng ta cần rời khỏi càng sớm càng tốt để dễ dàng bắt liên lạc hơn nhỉ?

— Mình nghĩ Đình Dương chưa xuống núi liền đâu nên để sáng liên lạc vẫn chưa muộn. Cầu cho cậu ta đừng để quên điện thoại trên phòng.

Nhất Thiên lẩm bẩm trong lúc đảo mắt xung quanh tìm Mộng Thy, một món nợ phiền phức theo suy nghĩ của cậu.

— Khỉ thật, cô ta đâu rồi? Còn tính đi đâu phá rối nữa.

Vì đang cảm thấy khó chịu trong người cộng thêm thiếu ngủ nên cảm xúc của Nhất Thiên càng ngày càng tệ, cậu sắp phát hỏa rồi.

— Hình như là ở phía trước.

Hoàng Minh chỉ về phía đầu đường, ở đó có một nhóm khoảng hơn 10 người đang cãi nhau, và Mộng Thy đang ở trung tâm cuộc tranh cãi.

— Cũng chỉ có cậu là tìm ra cô ta nhanh nhất.

Nhất Thiên nói có chút châm biếm, thế nhưng Hoàng Minh chỉ xua tay. Cậu khoác vai bạn mình rồi cùng nhau tiến về nơi đó.

— Đừng giỡn nữa. Chỉ có cậu và Dương biết mình chán cô ta tới mức nào mà. Chẳng qua ở đó có người khác khiến mình để ý thôi.

Hoàng Minh nhìn bóng hình An Nhiên đang đứng tách biệt khỏi đám đông rồi cười khẽ. Như bao lần khác, lại là một nụ cười đều khiến Nhất Thiên tò mò.

— Đây là lần đầu tiên mình được chứng kiến khoảnh khắc cậu nhắm mục tiêu mới đấy. Nên lấy làm vinh dự hay không nhỉ?

Nhất Thiên gia nhập nhóm Đình Dương được vài tháng, cậu tất nhiên biết được danh tiếng lừng lẫy của Hoàng Minh lan xa tới mức nào nhưng không có dịp chứng kiến. Vì nghe đồn trong những tháng gần đây Hoàng Minh bận “đau khổ” sau mối tình tan vỡ với Mộng Thy nên không quen người mới. Nhưng lí do thật sự sau chuyện này cũng chỉ có ba người bọn Đình Dương mới biết. Tất cả chuyện khác đều là tin đồn. Và bây giờ dường như Hoàng Minh đã không còn “thất tình” nữa rồi.

— Ha, đừng nói thế, hiểu lầm chết người đấy. Người mà cậu đang nghĩ sẽ thành mục tiêu của mình ấy, thật sự là không phải đâu, chỉ là có quan hệ đặc biệt một chút thôi. Mình vốn dĩ không cần nhắm ai cả, toàn là các em ấy tự vây lấy mình. - Hoàng Minh vô cùng đắc ý thao thao bất tuyệt.

— Chia sẻ chút vận may đi.

— Không sợ vợ ghen à? Đừng quên cậu đã có vợ rồi.

Mặt Nhất Thiên đen lại. Cậu thật sự thống hận chữ Vợ này.

— Không bao lâu nữa sẽ chẳng còn là gì cả. - Nhất Thiên khẳng định chắc chắn.

— Thế nhưng cậu vẫn còn một người khác để yêu thương. Đình Dương thì có cô bé kia lo rồi. Chỉ còn mình chẳng có ai.

Hoàng Minh giả vờ ngậm ngùi đau khổ và ghen tị. Nhất Thiên thấy thế chỉ cười lớn, nhưng khi cậu nghĩ đến Đình Dương và Thụy Du thì liền cảm thấy có chút căng thẳng. Hai người đó không thể nào yêu nhau được.

Mộng Thy đang cãi nhau chỉ vì một lí do hết sức đơn giản. Chẳng qua vì số lượng xe taxi Nhất Thiên gọi đến không nhiều nên hiện tại vẫn còn 10 người ở lại trong khi đó xe chỉ chở tối đa thêm 4 người mà thôi. Và tất nhiên cô ta tranh cãi vì muốn nằm trong nhóm 4 người sẽ lên xe.

Nhất Thiên vừa vui vẻ trò chuyện cùng Hoàng Minh chưa bao lâu đã phải tức giận trở lại. Cậu hề không suy nghĩ mà nắm cánh tay Mộng Thy thô lỗ kéo ra khỏi nhóm học sinh.

— Tôi đi xe riêng lên đây nên vì thế cô đi về cùng tôi. Xe còn ba chỗ trống nữa vậy là đủ người. Còn một người nữa sẽ đi với Hoàng Minh.

— Tôi sẽ là người đó.

Mộng Thy giật tay ra khỏi Nhất Thiên rồi chạy đến ôm tay Hoàng Minh, người đang tìm cách dụ dỗ An Nhiên đi cùng mình.

Cánh tay bất ngờ bị ôm chặt cứng khiến Hoàng Minh giật mình quay lại nhìn. Cậu cực kì bất mãn khi nhận ra Mộng Thy đã đứng cạnh từ bao giờ. Trước giờ cậu luôn trung thành với cách cư xử dịu dàng và galant dành cho phụ nữ nên đâm ra ai cũng nghĩ cậu còn yêu Mộng Thy khi không bao giờ từ chối cô điều gì dù họ đã chia tay. Nhưng thật sự mỗi lần Mộng Thy vừa bám lấy Đình Dương xong rồi lại quay sang làm nũng với cậu chỉ khiến Hoàng Minh cảm thấy thật khó chịu.

Hoàng Minh gỡ tay Mộng Thy ra khỏi tay mình trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người xung quanh. Nhưng thứ làm cậu chú ý nhất lại là khóe môi hơi nhếch của An Nhiên. Điều đó nghĩa là gì? Cậu thật muốn biết.

— Anh chọn người về cùng rồi. Em đi cùng Thiên đi. - Như bao lần khác, giọng nói của Hoàng Minh vẫn luôn nhẹ nhàng với Mộng Thy.

— Là ai?

— Cô ấy.

Mộng Thy dõi theo hướng Hoàng Minh chỉ, dường như cô ta đã sẵn sàng cho việc chửi rủa và đánh nhau nhưng cho đến khi nhìn được kẻ đó là ai thì liền phải cố gắng mà đè lửa giận xuống.

An Nhiên nghĩ rằng mình có thể đã lao đến và đánh Hoàng Minh một trận vì cậu ta dám chọn cô là người đi cùng. Đây đã là lần thứ hai cô bị chọn kiểu đó rồi và cô cực kì không thích cảm giác này. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ, cô sẽ không làm thế.

— Lại là cô ta? Sao lần nào cũng thế?

Đến cả người ngoài đứng xem như Nhất Thiên cũng cảm thấy nhức đầu trước mỗi lời Mộng Thy phát ra. Nó vô lý đến mức không thể chấp nhận được. Nếu không vì biết trước Hoàng Minh chỉ muốn tỏ ra đáng thương trước mặt những nữ sinh khác để được an ủi nên mới không thẳng thừng tức giận, thì cậu đã nghĩ rằng Hoàng Minh đã bị thần kinh khi ngày qua ngày chịu đựng những suy nghĩ cực kì vô lí của Mộng Thy.

Sau đó thì Hoàng Minh đã diễn một cảnh kinh điển thường thấy trong phim Hàn Quốc.

Theo như lời nhân chứng hôm đó kể lại rằng câu chuyện diễn biến theo hướng khá bị kịch với Mộng Thy. Mọi thứ bắt đầu như sau:

”Sau một quãng thời gian dài im lặng và chịu đựng thì Hoàng Minh đã không đủ kiên nhẫn trước những yêu cầu vô lí của Mộng Thy nữa, cậu gạt tay cô ta ra và nói thẳng thừng:

— Chúng ta chia tay rồi. Đã hơn 1 năm em không nhớ sao? Em thích Đình Dương được thì tại sao không cho anh tìm người yêu mới? Đừng vô lí như thế nữa.

Sau đó thì cậu nắm tay nhân vật “người yêu mới” đó kéo đi và không bao giờ quay đầu lại nữa.”

Trong câu chuyện này Nhất Thiên là người bị lãng quên nhưng cậu cũng không mấy phiền lòng. Bỗng nhiên được xem phim miễn phí cũng không tệ, tâm trạng cậu khá lên không ít.

Về phần sau khi Hoàng Minh kéo An Nhiên đi thì lại xuất hiện một đợt sóng ngầm tào lao giữa họ như những lần trước mà ai cũng lười xem nó bắt đầu như thế nào.

...

Nếu được hỏi về mối quan hệ hiện tại giữa mình và An Nhiên là gì, Hoàng Minh sẽ khó mà trả lời được. Vì nó rất khó để giải thích. Đối địch, không hẳn, dù sự thật đã chứng minh rằng mỗi lần bọn họ ở cùng một chỗ sẽ có những trận thách đấu ngầm trong từng lời nói hay hành động nhưng tất cả không đủ để họ ghét nhau, mà chỉ là khiêu khích đối phương. Ngoài những lúc đó ra thì Hoàng Minh nhận thấy An Nhiên là một cô gái khá đặc biệt.

Hoàng Minh đã rất ngạc nhiên khi nhận ra rằng An Nhiên là người đầu tiên cậu tiếp xúc quá 24 tiếng đồng hồ mà chưa bắt đầu hẹn hò hay nói lời tạm biệt. Cậu thậm chí chưa từng xuất hiện suy nghĩ sẽ bắt đầu một mối quan hệ thân thiết hơn với cô, bởi vì cậu cá chắc rằng với sự hiểu biết tối thiểu về cô cho đến thời điểm này thì nếu Hoàng Minh nói ra một lời tỏ tình hay đề nghị nào thì An Nhiên chắc-chắn-sẽ-đồng-ý vì cô nghĩ rằng đây chỉ là một trò chơi. Thật ra nụ cười đều đi kèm sau mỗi lời nói mới chính là lí do lớn nhất để cô hiểu sai tất cả những gì cậu nói ra.

Với An Nhiên cũng thế, Hoàng Minh cũng là một “nhân tố lạ” trong cuộc sống nhàm chán của cô. Từ trước đến nay chưa bao giờ cô có hứng thú khiêu chiến với một chàng trai không hề quen biết như thế, à thậm chí với một chàng trai đã quen biết cô cũng không có hứng tranh cãi quá lâu. Thế mà cô lại bỏ một buổi đứng nói chuyện với Hoàng Minh về vấn đề vết thương của cả hai. An Nhiên nghĩ rằng mình có phần nhàm chán khi làm điều đó.

Và bây giờ, lúc năm giờ sáng, khi màu đen đặc quánh đang tan dần trên bầu trời xanh thẫm, Hoàng Minh và An Nhiên, hai kẻ đều xem người kia là điều mới lạ trong cuộc sống của mình đang cùng nhau ngồi trên chiếc mui trần màu đỏ để rời khỏi biệt thự Hư Vô. Đây được xem là kết quả của một quá trình tranh cãi khá dài vào vài tiếng trước.

Năm giờ sáng, với nhiệt độ cỡ 16 độ C, đi mui trần với tốc độ không hề chậm xuống núi trong tình trạng không có bất kì trang phục giữ ấm nào, Hoàng Minh lẫn An Nhiên đều là hai kẻ điên khùng hết nhau.

Hoàng Minh lái xe một lúc liền cảm thấy hối hận vì tiết trời quả thật rất lạnh. Vì thế cậu liền nhất nút cho hệ thống mui xe khởi động lại thành một chiếc xe mui kín bình thường.

— Sau khởi động lại rồi?

Am Nhiên ngồi bên cạnh liền hỏi.

— Lạnh.

— Chẳng phải anh nói mua xe mui trần mà không dùng được ở Sài Gòn thì phí nên buộc phải dùng ở đây sao?

An Nhiên cũng lạnh đến run người, cô xoa hai cánh tay để sưởi ấm một chút.

— Chẳng có ai chạy mui trần ra đường giữa thời tiết này lúc 5 giờ sáng cả.

Thay vì bật máy lạnh trong xe như bình thường, Hoàng Minh liền chuyển sang máy sưởi sau khi mui xe đã đóng lại hoàn toàn.

— Chúng ta đã đi như vậy từ lúc 4 giờ.

— Tôi thua em rồi.

Hoàng Minh chịu thua. Không tranh cãi nữa. Hầu như mỗi lần bọn họ thách thức nhau bất kì điều gì đều mang lại những hậu quả ngớ ngẩn.

— Anh muốn ngủ một chút không?

Im lặng một hồi bỗng nhiên An Nhiên hỏi. Đây là lần đầu tiên cô chủ động nói chuyện nên khiến Hoàng Minh đặc biệt chú ý.

— Muốn hơn bất cứ điều gì khác.

— Vậy tắt xe lại bên đường và ngủ chút đi.

Ban đầu Hoàng Minh còn e dè vì hoàn cảnh xung quanh không mấy an toàn nhưng sau đó vì quá mệt mỏi nên cậu liền đồng ý. Hoàng Minh dừng xe lại sát bên đường rồi bật toàn bộ các hệ thống báo động an toàn lên và khóa xe lại thật kĩ rồi mới tạm thời buông lỏng cảnh giác để dựa người vào ghế xe.

— Em không ngủ à?

Khi thấy An Nhiên ngồi chơi Game trên điện thoại cậu liền hỏi. Chẳng lẽ cô không cần chớp mắt một chút hay sao?

— Anh cần ngủ vì anh lái xe. Tôi thức được. Nơi này không an toàn chút nào.

An Nhiên rời mắt khỏi màn hình điện thoại, quan sát khung cảnh bên ngoài rồi khẽ lắc đầu.

Hoàng Minh có thể đoán được phần nào điều cô đang lo lắng nhưng cậu thì lại không nghĩ quá nhiều về điều này.

— Không sao đâu. Ngủ đi. Tệ quá thì tôi điều khiển xe đâm chết bọn họ. Không ai có thể khống chế được chúng ta nếu họ không vào được bên trong. - Cậu trấn an.

— Ba và anh trai tôi cũng từng nói thế.

An Nhiên gạt đầu rồi cất điện thoại sang một bên. Cô cũng buồn ngủ lắm rồi.

Khi An Nhiên ngủ rồi Hoàng Minh vẫn chưa hoàn toàn chớp mắt được. Cậu nhớ lại một vài lần trùng hợp mà bọn họ ở cạnh nhau không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chưa bao giờ thật sự vui vẻ nhưng sẽ không bao giờ thù địch. Một mối quan hệ không rõ ràng và khó gọi tên. Nhưng cảm giác thật sự vui vẻ và tự nhiên. Hoàng Minh ước gì mãi mãi sẽ như thế này nhưng cậu buộc phải thừa nhận rằng giây phút này sẽ không kéo dài quá lâu.

Sau đêm nay bọn họ sẽ lại quay về trạng thái không quen, không biết và không liên quan như lúc trước. Hoàng Minh chắc chắn rằng cả cậu lẫn An Nhiên chưa bao giờ có ý định tìm hiểu một chút thông tin nào về người kia và có ý định giữ liên lạc lâu dài.

Duyên phận giữa hai người chỉ dừng lại ở những tình huống vô tình tiếp xúc mà thôi.

— Ngủ ngon.

Hoàng Minh nói rồi nhắm mắt lại. Bên kia môi An Nhiên khẽ cong lên tạo thành nụ cười nhẹ.

Trời sắp sáng nhưng đêm với bọn họ như vừa mới bắt đầu...

30. Chương 29: Ôm

Đó là một mẫu giấy ghi chú nhạ màu được gấp tư cẩn thận, bên trong là một hàng chữ nhỏ màu đen ghi lại một địa chỉ khá mơ hồ. “Số 49 đường 2, khu tập thể An Lạc. Địa chỉ của Thiên Thư.”

Trong trí nhớ của Thụy Du, Thiên Thư là một người phụ nữ khá xinh đẹp và phúc hậu. Ánh mắt bà đầy ấm áp và tràn ngập tình yêu thương. Và đặc biệt hơn hết, bà là người đầu tiên tồn tại trong kí ức của cô.

Thiên Thư là người đưa Thụy Du về cô nhi viện ngày đó, là người đã chăm sóc và chữa trị cho cô sau một vụ tai nạn mà chính cô cũng không thể nào nhớ được nó đã diễn ra như thế nào. Cô chỉ nhớ rằng sau khi tỉnh lại trong trạng thái mơ hồ về quá khứ, cô dường như không thể nào nhận thức được tất cả mọi chuyện đang diễn ra xung quanh mình thì liền được người phụ nữ lạ mặt trông nom suốt 6 tháng.

Về phần kí ức của mình, khi đó cô còn quá nhỏ để tự mình giải thích những vướng mắc nên chẳng hề nói ra nhưng mãi về sau thì không còn cơ hội nữa. Thụy Du cứ thế lớn lên ngày qua ngày với một lỗ hổng lớn

không có lời giải đáp về quãng thời gian trước khi đến cô nhi viện. Nhưng dù sao đi nữa, Thụy Du thật sự xem Thiên Thư như người thân duy nhất của mình cũng là người cô mang ơn nhiều nhất sau tổ chức.

Thụy Du hết mở tờ giấy ra rồi lại gấp vào, cứ liên tục như thế nhiều lần. Trong lòng cô đang có sự phân vân và do dự lớn, liệu cô có nên thử tìm đến địa chỉ này một lần hay không? Dù rằng bây giờ cô cũng không còn quá tò mò và tha thiết với đoạn kí ức bị biến mất nữa nhưng cô nghĩ rằng mình nên hỏi thăm một chút gì đó. Có thể Thiên Thư biết những chi tiết quan trọng nhưng bà đã không kể cô nghe. Hoặc là đơn giản chỉ là đến xem tình hình hiện tại của bà như thế nào. Nhưng cô thật sự không tìm ra cơ hội nào thích hợp để đi.

Tiếng chuông cửa nhẹ vang lên, Thụy Du nhìn lại mảnh giấy lần cuối rồi gấp nó lại theo đường gấp cũ. Cô cất tạm nó bên dưới gối rồi ra ngoài mở cửa cho vị bác sĩ trẻ vừa được gọi đến nhà. Người vừa vào là bác sĩ tư nhân của gia đình Đình Dương đã hơn năm năm, hôm nay “bị” Thụy Du mời đến giúp đỡ.

Trên đoạn đường từ phòng khách lên đến phòng Đình Dương, lòng Thụy Du nóng như lửa đốt, cô chỉ cầu mong hấn đừng nổi giận. Đây là lần đầu tiên sau nhiều tháng sống chung, cô làm trái ý cầu cầu chủ của mình.

Chẳng qua là tình hình sức khỏe của Đình Dương không được tốt lắm. Từ sau đêm rời khỏi rừng thông nọ đến nay đã hơn hai ngày nhưng hấn vẫn còn bị cảm lạnh và dường như không có dấu hiệu thuyên giảm. Thế nhưng chẳng hiểu hấn vì điều gì mà nhất quyết không chịu đi khám bệnh cũng như không cho phép Thụy Du gọi bác sĩ tới nhà. Tất nhiên về vấn đề sức khỏe vô cùng quan trọng này cô đành cãi lời hấn một lần. Không thèm hỏi trước ý hấn mà trực tiếp gọi ột người mà mẹ hấn đã tin tưởng dặn dò trước đó.

Đình Dương không tức giận, mà là rất tức giận. Nhưng quả nhiên người lạnh lùng biểu hiện có khác, hấn chỉ nghiêng răng và gọi đúng một chữ “Em...” rồi không nói gì nữa. Thụy Du hít một hơi thật sâu, xem như không nhìn thấy gì hết, lẳng lặng lùi về phía cửa ra vào và chờ đợi bác sĩ. Thôi thì làm trái ý hấn một lần vậy, dù sao từ trước đến giờ cô cũng ngoan ngoãn lắm rồi.

Sau khi khám bệnh xong, Thụy Du cũng không buồn nhìn xem phản ứng của Đình Dương mà đi theo vị bác sĩ trẻ để nghe dặn dò. Cô thầm đoán trong lòng rằng hấn sẽ không giận lâu, chỉ là có một chút bất mãn mà thôi vì thế nên cũng không cần quan sát thái độ của hấn nhiều.

Thụy Du thật sự không hiểu nổi vì lí do gì mà Đình Dương lại cố chấp không chịu khám bệnh. Điều này làm cô cảm thấy thật tội lỗi, vì cô mà hấn bị cảm, nếu hiện tại cô không chăm sóc cho hấn thật tốt thì thật không phải đạo.

Khi cô mang cháo và thuốc lên phòng thì Đình Dương đang nằm quay lưng lại về phía cửa, chặn trùm kín cả khuôn mặt. Bỗng nhiên Thụy Du có cảm giác rằng hấn đang giận dữ, ừm, một từ không hề thích hợp dùng cho hấn chút nào.

Thụy Du đặt thức ăn xuống bàn rồi bước đến cạnh giường đánh thức Đình Dương. Cô nhẹ nhàng kéo nhẹ tấm chăn màu đen đang che phủ gương mặt điển trai của cậu chủ yêu quý xuống.

— Anh mau dậy ăn chút gì đó rồi uống thuốc.

Đình Dương đang ngủ thì chăn bị kéo ra, ánh sáng bất ngờ bao trùm khiến hấn nhíu mày, giật lại chăn trong tay cô trùm kín đầu rồi tiếp tục ngủ. Thụy Du nhìn cảnh vừa mới diễn ra cảm thấy hấn ở hiện tại có chút xa lạ, tại sao lại cư xử như một đứa trẻ như thế này? Nhưng dù sao đi nữa, Thụy Du cũng thuộc tuýp người khá kiên trì và nhẫn nại.

— Anh ăn xong rồi ngủ tiếp cũng được mà. Mau dậy đi.

Thụy Du tiếp tục kéo chăn của Đình Dương khiến hấn phải lên tiếng bày tỏ thái độ cực kì không vui của mình.

— Đừng làm phiền nữa.

Qua nhiệt độ được truyền qua tấm chăn mỏng, Thụy Du phần nào đoán được tình trạng của Đình Dương lúc này. Cô không cùng hấn kéo chăn nữa mà trực tiếp đưa tay vào trong để kiểm tra nhiệt độ.

Khi bàn tay nhỏ bé của Thụy Du chạm đến vầng trán nóng hổi của Đình Dương thì cả hai cùng giật mình, tựa như có một dòng điện xẹt qua. Trong chần, Đình Dương bất ngờ mở mắt, dù chưa hoàn toàn tỉnh táo nhưng hắn có thể cảm nhận được điều khác thường. Hình như có người chạm vào hắn, người này không mang đến cảm giác nguy hiểm khiến hắn phải đề phòng. Chỉ là một sự tiếp xúc rất nhẹ nhưng lại khiến tim hắn đập lệch một nhịp và phải tò mò mở mắt tìm kiếm.

Bên ngoài tình hình của Thụy Du cũng không khá hơn bao nhiêu. Đây vốn dĩ là một hành động hết sức bình thường nhưng lại khiến tay cô run rẩy và hai má nóng bừng. Thụy Du mất 10 giây để ổn định lại nhịp thở và tiếp tục công việc của mình.

— Sao lại nóng như thế chứ?

Sau khi so sánh nhiệt độ của mình và Đình Dương, Thụy Du lo lắng lẩm bẩm một mình.

Sau đó cô không thèm nể mặt hắn nữa mà trực tiếp kéo thật mạnh chăn ra.

— Anh sốt cao rồi, mau dậy đi. Để em đo thân nhiệt rồi cho anh uống thuốc nữa.

— A, em phiền thật đấy. Im lặng để cho anh ngủ.

Đình Dương bất ngờ nắm lấy tay Thụy Du đang đặt lên trán mình rồi kéo cô ngã xuống giường, ngay cạnh vị trí mình đang nằm. Hắn ôm lấy người bên cạnh thật chặt rồi vùi đầu vào tóc cô ngủ thiếp đi. Trong mơ màng không quên nhắc nhở.

— Để cho anh... ngủ.

Đình Dương là mẫu người không dễ dàng nổi nóng. Vì thế thay vì tức giận hắn có xu hướng tìm cách dừng lại những gì đang làm phiền đến mình. Và hắn đã làm như thế bằng một cách thức vô vùng kì lạ. Mà có lẽ vì quá buồn ngủ nên Đình Dương không thể điều chỉnh hay nhận thức được ý nghĩa hành vi của mình. Có thể xem đây là một hành động xảy ra trong vô thức.

Không cần Đình Dương nhắc nhở Thụy Du cũng không dám nói thêm một lời nào nữa bởi vì cảm xúc của cô lúc này đã ngao du trên chín tầng mây mất rồi. Hắn đang ôm cô, Đình Dương đang ôm cô, có mơ cô cũng không dám nghĩ đến tình huống này có thể xảy ra. Nhưng sức nóng từ phía sau lưng truyền đến, cộng thêm hơi thở đều đều sau gáy đang chứng minh tất cả đều là thật.

Nếu có người thứ ba xuất hiện trong phòng lúc này hắn sẽ bắt gặp một biểu cảm chưa từng xuất hiện ở Thụy Du trước đó, cô đang thẹn thùng. Thụy Du có cảm giác như tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cả người cô cứng đờ, không dám nhúc nhích dù chỉ là một chút.

— Anh...

Thụy Du khẽ gọi nhưng không có tiếng đáp lại. Đình Dương lại ngủ nhưng say giấc hơn lúc đầu.

— Đình Dương...

Thụy Du gọi lần cuối rồi im bật vì cô biết giờ có gọi bao nhiêu đi nữa thì hắn cũng khó lòng nghe thấy. Cô không biết làm gì hơn ngoài việc nằm một chỗ và chờ đợi. Tuy rằng cô ngượng ngùng muốn chết nhưng mà cảm giác này cũng không tệ chút nào.

Nhưng đáng tiếc khoảng khắc này không kéo dài quá lâu. Từ dưới lầu phát ra tiếng gọi khiến cô giật mình.

— Đình Dương, cậu ở trên phòng à? - Giọng của Hoàng Minh vọng lại từ xa.

Thụy Du hoảng hốt thoát ra khỏi cánh tay của Đình Dương rồi nhanh chóng nhảy xuống giường. Cô vụng về chỉnh sửa lại quần áo có chút xộc xệch trước khi Hoàng Minh lên tới, thế nhưng lại không có gì che giấu được gương mặt đang đỏ bừng.

Cửa phòng bật mở, Hoàng Minh thấy Thụy Du đang ở bên trong không khỏi ngạc nhiên.

— Thì ra em ở đây à?

Thụy Du khẽ gật đầu xem như câu trả lời.

— Hình như mặt em hơi đỏ. Chẳng lẽ lây bệnh cảm của Đình Dương rồi.

Hoàng Minh vô cùng quan tâm hỏi thăm. Thụy Du như bị phát hiện làm điều mờ ám liền cúi mặt xuống đất rồi liên tục lắc đầu phủ nhận. Cô vội vàng nói.

— Em còn chuyện phải làm. Hai anh nhớ nhắc anh ấy ăn cháo rồi uống thuốc dùm em.

Thụy Du nói rồi dùng tốc độ nhanh nhất để chạy ra khỏi phòng.

Hoàng Minh không khỏi nghi ngờ, cậu nhìn sang Đình Dương đã thức dậy từ bao giờ đang ngồi dựa người vào thành giường và im lặng quan sát mọi chuyện.

— Nay cậu đã làm gì bất chính đúng không?

Lúc này, khi Thụy Du vừa rời giường thì Đình Dương đã tỉnh ngủ. Hắn đã phần nào nhận thức được hành động của mình. Hình như nhờ ôm cô mà hắn ngủ ngon hơn rất nhiều nhưng khi cô vừa rời đi lại liền tỉnh giấc.

— Không có.

Đình Dương khẳng định. Hắn không nói dối, hành động đó với hắn quả thật không có một chút nào bất chính.

— Đừng nói dối. Rõ ràng cậu đã làm gì đó thì Thụy Du mới hoảng hốt như thế.

Hoàng Minh không tin, vẫn tiếp tục truy hỏi tới cùng. Thấy thế Nhất Thiên liền vỗ vai cậu, lên tiếng nói đỡ Đình Dương sau một hồi trầm ngâm nhìn theo bóng lưng Thụy Du vừa khuất dạng dưới cầu thang.

— Dương còn bệnh mà, thôi từ từ rồi tra khảo. Để cậu ấy ăn rồi uống thuốc đi.

— Nhớ nhắc mình tra hỏi đấy.

— Chuyện này mà cũng cần phải nhắc nữa sao?

— Tất nhiên là cần.

Trong lúc Đình Dương dùng bữa bên giường, Hoàng Minh và Nhất Thiên thay phiên nhau kể cho hắn nghe chuyện xảy ra ở trường cũng như ngồi chép bài giúp hắn một số môn. Được giữa chừng, bỗng nhiên Hoàng Minh lên tiếng.

— Hình như bang Demons sắp tan ra rồi đấy.

— Tin ở đâu vậy?

Nhất Thiên thắc mắc, ngay cả Đình Dương cũng vô cùng hứng thú lắng nghe.

— Khải Ân rút rồi. Nếu thế thì đâu còn ai lãnh đạo nữa, đúng chứ? Khải Ân đã đứng đầu hơn hai năm, lại còn xây dựng một “đế chế” ép người kinh khủng như thế thì bây giờ sau khi rời khỏi còn ai dám thế chỗ nữa. - Hoàng Minh giải thích.

— Tại sao lại rút?

Đình Dương hỏi. Việc này cũng xem như là có liên quan đến hắn. Dù sao phe đối thủ có lực lượng nội bộ cũng là vấn đề đáng được quan tâm.

— Tin đồn thôi nhé. Nghe nói là Khải Ân có một người em gái, nhưng cô bé đó bị người ta hại chết. Thằng nhóc đó vì muốn điều tra hung thủ nên mới tìm cách lên đứng đầu Demons để mượn người trong bang giúp mình đi điều tra việc cá nhân. Cách đây mấy ngày nó một mình đến Billard Thiên Đường xử hết mấy tên chủ tiệm, hình như là trả thù cho cô em. Sau đó thì tuyên bố rút khỏi Demons. Không bao giờ tham gia đánh nhau giữa các bang nhóm học đường nữa.

— Hoàn lương sao? - Đình Dương cảm thấy có chút thú vị với chủ đề này.

— Vậy thì tại sao Khải Ân lại phải dốc lòng vì Demons, còn đứng ra bảo kê Royal B nữa. Chẳng phải chỉ vì điều tra chuyện riêng thôi cần gì phải tốn sức vì Demons như thế?

Nhất Thiên nghe xong, cảm thấy có điểm không hợp lí liền hỏi.

— Có thể xem là một hình thức trao đổi qua lại. Dù sao cũng phải làm cho những người dưới quyền được chứ.

— Ừ, cũng phải. Cảm thấy cũng tiếc. Khải Ân tuy khá hung hãn nhưng lại có năng lực. Cậu ta đi rồi thì Demons phải chao đảo một thời gian. Học sinh Royal B cũng không còn thể lực chống lưng nữa, sau này chỉ e dễ bị tụt cón đồ kiểm chuyện.

— Cũng chỉ vì Khải Ân đã tạo một khoảng cách quá xa giữa thủ lĩnh và những người khác. Nên bây giờ cậu ta đi rồi thì khó có thể tìm người thay thế. Chẳng bù cho nhóm chúng ta.

Hoàng Minh vui vẻ nghĩ về bang Blood của mình. Nơi mà khả năng của các thành viên không chênh lệch nhau quá nhiều. Riêng cậu và Đình Dương là hai người có thực lực mạnh nhất nhóm nên được xem như là thủ lĩnh. Nhưng vì một nước không thể có hai vua nên người làm thủ lĩnh chính thức lại là Đình Dương vì Hoàng Minh cảm thấy kĩ thuật bóng rổ của mình còn kém xa hẳn. Một vấn đề không mấy liên quan.

Cho đến khi Nhất Thiên xuất hiện, mọi chuyện vẫn không thay đổi bởi vì thời gian cậu ở lại không quá lâu nên không cần phải thay đổi cục diện vốn có của bang Blood. Dù cho cả Đình Dương và Hoàng Minh đều hiểu được rằng Nhất Thiên vốn mạnh hơn những gì cậu thể hiện rất nhiều.

— Cậu còn bao lâu nữa thì rời khỏi?

Bất ngờ Đình Dương lên tiếng khiến cho không gian xung quanh trở nên nặng nề hẳn. Trong ba chàng trai đều có một cảm giác buồn bực khó tả.

— Có lẽ là ba tháng. Đợi chị mình ổn định xong mọi chuyện rồi hủy hôn ước, sau đó mình sẽ quay về Anh Quốc.

Hoàng Minh đang viết bài thì dừng lại, thái độ vui vẻ thường ngày không còn nữa. Cậu nhìn Nhất Thiên không biết nên mở lời như thế nào. Đình Dương cũng rút lại sự lạnh nhạt của mình mà lên tiếng.

— Mình có lẽ sẽ rất nhớ quãng thời gian chúng ta chơi cùng nhau.

— Mình cũng thế.

Nhất Thiên gật đầu. Từ nhỏ đến lớn ngoài những người cùng trang lứa trong tổ chức như Thụy Du, ngày ngày cùng cậu huấn luyện và sinh hoạt thì Nhất Thiên không có những người bạn thân thiết thật sự cho đến khi gặp Hoàng Minh và Nhất Thiên. Những người cùng cậu đi đánh nhau, cùng cậu chơi Game, tập bóng rổ...

— Liệu sau này chúng ta còn cơ hội gặp lại không nhỉ? - Hoàng Minh khó khăn cất lời.

— Chắc chắn là có.

— Thôi thì trong ba tháng tới cố gắng ăn chơi hết mình đi. - Hoàng Minh nói.

— Ừ.

31. Chương 30: Không Thể Giải Thích

[BPN: Tên chap không liên quan nội dung chap. Vì tác giả không giỏi đặt tên]

Chăm sóc người bệnh hẳn là một công việc gian nan và vất vả nhất mà Thụy Du đã từng làm, cô nghĩ là thế. Và nhờ công việc tốt đẹp trên nên hiện tại cô đang ngồi trong lớp học trong tình trạng buồn ngủ cực độ. Thụy Du một tay chống cằm, một tay ghi chép, mắt thỉnh thoảng đưa sang nhìn vị trí bên cạnh mình, vẫn không có người. Đạo này Khải Ân nghỉ học khá nhiều, không rõ lí do.

— Hôm nay đã là ngày thứ năm Khải Ân nghỉ học rồi.

Thấy Thụy Du lơ đãng nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, Tú Nhi lên tiếng giải thích. Chẳng qua vì ba ngày gần đây Thụy Du không đến trường nên có vài chuyện không biết. Còn vì sao cô không đi học ư? Chẳng có lí do nào khác ngoài Đình Dương cả.

— Chẳng lẽ là nghỉ học luôn rồi sao?

Thụy Du cảm thấy hơi buồn. Dù cho Khải Ân thường làm cô hoang mang và có chút sợ hãi nhưng cậu ta thật sự không xấu, tuy tính tình không được tốt lắm nhưng cô cũng không thể phủ nhận rằng cậu đối xử với cô cũng không tệ chút nào. Bây giờ bỗng nhiên cậu ta lặn mất tăm mà không báo trước một lời làm cô cảm thấy có phần mất mát trong lòng. Thật không mấy dễ chịu.

— Mình nghĩ chắc không đâu. Cậu có thể hỏi Đan Thanh thử xem. Mình nghĩ cậu ấy biết. Nghe đồn bọn họ cũng khá là thân thiết. - Tú Nhi vừa chép bài vừa nói.

— Thôi khỏi. Không cần phiền phức như vậy.

Thụy Du nhanh chóng từ chối rồi lại suy nghĩ vẩn vơ một vài chuyện nhỏ nhặt. Tình hình là cô sắp thi học kì rồi nhưng kiến thức lại không có bao nhiêu, vậy thì làm sao để vượt qua nhỉ? Đường như ngoài môn Ngoại Ngữ thì cô chẳng vững phần nào cả bởi vì trong suốt những ngày qua cô chỉ đi học cho vui chứ chẳng hề nghiêm túc chút nào. Cô cũng không bắt buộc là phải đạt kết quả cao nhưng nếu điểm thấp cũng thật mất mặt. Nhưng bây giờ lại chẳng biết phải làm như thế nào để ôn tập chỉ trong vài ngày. Thụy Du cảm thấy con đường học hành của mình thật chẳng mấy thuận lợi.

Trong không gian yên tĩnh của lớp học, một vật thể lạ với tốc độ cực kì nhanh bất thành linh bay vào và với quỹ đạo đúng đắn của nó thì trong vòng hai giây nữa chắc chắn sẽ đập trúng giữa trán Thụy Du. Thế nhưng vật thể ấy chưa đi đến hết được ba phần tư đoạn đường đã bị cô bắt lại. Thụy Du đưa mắt đảo quanh lớp học một lượt. Đường như ngoài cô không ai biết được một thứ gì đó vừa bay vào. Là ai đang nhắm vào cô đây?

Sau khi quan sát một lượt và không tìm được manh mối nào quan trọng, Thụy Du liền nhìn lại đồ vật trong tay mình. Đó là một hòn sỏi nhỏ được bọc lại bởi một mẩu giấy trắng có cột dây bên ngoài. Như một bản năng cô từ từ tháo dây bọc xung quanh rồi mở mảnh giấy ra xem. Quả nhiên bên trong có chữ viết.

“Đến phòng tập bóng rổ ngay lập tức. Edward.”

Thụy Du vò nát tờ giấy trong tay với một lực đạo mạnh nhất có thể. Cô ghét Nhất Thiên, ngàn lần căm ghét. Chỉ vì muốn gặp cô mà cậu lại sử dụng một phương thức ngu xuẩn như thế này. Chẳng may viên đá này đập vào đầu cô thì sao đây?

Thụy Du nhét mẩu giấy nhàu nhúm vào túi rồi xin giáo viên ra khỏi lớp. Trước khi đi cô không quên nhờ vả Tú Nhi để ý tình hình trong lớp giúp mình, nếu như có kiểm tra hay hoạt động quan trọng thì ngay lập tức nhắn tin nhắc nhở. Sau đó mới yên tâm đến phòng thể dục.

Khi nhìn thấy Nhất Thiên đang đi đi lại lại giữa phòng, chưa kịp để cậu nhìn thấy mình đang bước vào thì Thụy Du đã cầm viên đá lúc nãy ném thẳng vào trán cậu. Cũng giống như Thụy Du, Nhất Thiên hoàn toàn có phản xạ với tình huống này nhưng thật xui xẻo cho cậu, cô đã lường trước được điều này nên đã gia tăng lực ném hơn dự định ban đầu. Hơn nữa hình như Nhất Thiên đang tập trung suy nghĩ chuyện khác nên bị hòn đá đập thẳng vào giữa trán.

— Em là đang trả thù anh sao? - Nhất Thiên xoa trán, vô cùng bất mãn nói.

— Chính là như thế đấy. Rõ ràng là anh có thể nhắn tin hay dùng một phương thức khác để gọi em ra nhưng anh lại chọn cách này.

— Nhắn tin em sẽ trả lời sao?

Nhất Thiên trưng ra một bộ dạng rất oan ức rồi lẩm bẩm thật nhỏ. Thụy Du dành ra một phút để suy nghĩ về vấn đề này. Có lẽ cậu nói đúng, cô sẽ không trả lời ngay lập tức.

— Vậy anh có chuyện gì quan trọng để gặp đòi gặp em gấp như thế này? - Giọng Thụy Du dịu lại, xem như là thông cảm với nỗi khổ của Nhất Thiên.

Nhất Thiên thu lại bộ dáng đáng thương, mắt cậu hơi nheo lại nhìn Thụy Du với ánh mắt kì lạ. Chứa đầy sự hoang mang và lo lắng khác thường.

— Ngày hôm qua vì sao khi anh đến em lại ở trong phòng Đình Dương?

— Thì em phải chăm sóc cho anh ấy mà.

— Không. Ý anh là vì sao tóc em lại rối, quần áo em thì xộc xệch, mặt em lại đỏ?

— Chuyện đó...

Thụy Du ngập ngừng, cô đảo mắt nhìn xung quanh, tránh né sự nghiêm túc và tra hỏi của Nhất Thiên. Điều này vô tình khiến cho cậu càng thêm chắc chắn với suy đoán của mình. Có điều bất thường đang xảy ra giữa quan hệ của hai người này.

— Anh đang nghiêm túc.

— Ừ thì... - Thụy Du nhớ lại lúc mình được Đình Dương ôm, hai má lại nóng ran. - Anh ấy ôm em.

— Cái gì?

Nhất Thiên hét lớn, vang vọng cả phòng tập. Cậu trừng mắt nhìn Thụy Du, yêu cầu được nghe tiếp.

— Không phải như anh nghĩ đâu. Anh ấy mơ nên không nhận thức được hành động của mình thôi.

Thụy Du xua tay cố gắng giải thích rõ ràng, tránh cho Nhất Thiên hiểu lầm. Nhưng trông cậu vẫn không có vẻ gì là dễ chịu hơn là bao. Thậm chí còn gay gắt hơn rất nhiều. Đây là lần đầu tiên cô thấy cậu phản ứng mạnh với một vấn đề như thế, điều này khiến Thụy Du cảm thấy Nhất Thiên thật xa lạ và có phần đáng sợ.

— Còn em thì sao? Em để ọi chuyện tiếp tục diễn ra như thế? Nếu anh không đến thì em định để như thế luôn à?

— Do anh ấy ôm chặt quá, em không...

— Kaylee!

Bằng một cách hết sức khiếm nhã, Nhất Thiên cắt ngang những gì Thụy Du đang cố gắng giải bày. Cậu trở nên cộc cằn và thô lỗ.

— Em đang biện minh điều gì đây? Anh biết em không cần dùng bạo lực nhưng vẫn có thể thoát ra được. Nhưng em đã không làm.

Thụy Du có cảm giác từng lời Nhất Thiên nói như từng bước lột trần tâm tư hỗn loạn của cô những ngày gần đây.

— Vì sao vậy? Em đã yêu Đình Dương rồi?

— Không có.

Ngay khi thốt ra hai lời này, trong lòng Thụy Du có sự do dự thấy rõ. Thật là không có sao?

— Em căn bản không hiểu yêu là gì.

Không hiểu vì sao khi Nhất Thiên nói ra những lời này Thụy Du liền cảm thấy cậu đang mỉa mai mình.

— Làm như anh biết nhiều lắm vậy. - Thụy Du bĩu môi xem thường.

— Tất nhiên là biết nhiều hơn em. Nói chung là cũng khó nói lắm. Giống như là khi em thấy người ấy vui thì em vui, khi họ buồn thì em sẽ thấy không thoải mái. Hơn hết là khi được ở cạnh họ mình sẽ thấy hồi hộp và vui vẻ. Đại loại vậy.

Những lời Nhất Thiên nói Thụy Du lắng nghe và tiếp thu không thiếu một chữ nào. Cô chậm rãi xem xét lại mọi cảm xúc của mình một lượt. Cô cũng không chắc chắn lắm về điều này. Một nửa đúng một nửa không. Mọi thứ khá mơ hồ.

— Thế nào?

— Hình như có một chút.

Thụy Du thật thà thừa nhận, và điều này khiến cho Nhất Thiên, kẻ vừa bình tĩnh chưa được bao lâu lại bắt đầu nổi nóng. Cho đến bây giờ Thụy Du vẫn không thể nào lí giải được thái độ kì lạ này của Nhất Thiên.

Nhất Thiên cứ bước lên rồi lại lùi về phía sau vài bước, như có điều gì muốn nói với Thụy Du nhưng lại không biết phải bắt đầu như thế nào. Cảm giác này hẳn không tốt đẹp gì, cậu đã cố gắng hết sức để kìm nén một tiếng hét lớn và thay thế nó bằng cú sút kinh hoàng vào trái bóng rổ đang nằm bất động trên sân, một điều mà những người chơi bóng rổ sẽ không bao giờ làm với những trái bóng của mình.

Sau hành động trên, tâm trạng của Nhất Thiên đã phần nào dịu xuống. Cậu đặt hai tay lên vai Thụy Du, nhìn vào mắt cô vô cùng chân thành và nghiêm túc. Đến mức cô đã hiểu lắm về tình huống hiện tại của hai người.

— Anh không biết Đình Dương đã làm điều gì khiến em cảm động. Nhưng mà cậu ấy không phải là người mà em có thể yêu. Không chỉ là yêu, thích cũng không được. Tốt nhất là đừng nên có tình cảm.

Trong lòng Thụy Du khê chấn động, cô có chút gì đó không nói thành lời. Ánh mắt cô nhìn Nhất Thiên lúc này khiến cho cậu phải vô thức tránh né. Ánh mắt đó như một lời trách móc và chất vấn nặng nề, thậm chí còn có một nỗi đau vô hình ẩn chứa. Cho đến lúc này, Nhất Thiên mới khẳng định chắc chắn suy đoán ban đầu của mình. Xui xẻo thay, họ đã yêu nhau mất rồi.

— Vì sao? Vì sao anh có thể yêu còn em thì không thể?

— Không phải em không thể yêu. Mà là em không thể yêu Đình Dương được.

— Anh ấy có gì không tốt chứ?

— Em quên mình là ai rồi sao? Nếu một ngày Đình Dương biết em nói dối cậu ấy về tất cả mọi thứ thì sẽ như thế nào?

Những lời Nhất Thiên vừa nói ra chẳng khác nào một tiếng chuông cảnh báo, đánh thức Thụy Du khỏi cơn mộng mị, giúp cô nhớ lại sự thật mà cô đã vô tình (hay là cố ý) phớt lờ và lãng quên. Là cô, đang là một kẻ nói dối đáng bị căm ghét.

Sau khi đã điều chỉnh cảm xúc của mình về một trạng thái thích hợp, Nhất Thiên mới nhận ra mình đã vô tình làm tổn thương cô gái đang đứng đối diện. Lẽ ra cậu nên giải thích nhẹ nhàng hơn hay lựa chọn một thời điểm khác để nói ra chuyện này. Nhưng hãy xem cậu đã làm nên chuyện gì đây?

Lần đầu tiên kể từ khi biết Thụy Du, Nhất Thiên được nhìn thấy biểu cảm này của cô. Đó là sự do dự và dằn vặt, và tất cả là do cậu gây ra. Trong mắt cậu, cô là một cô gái khá yêu đời, không bao giờ đau buồn vì bất cứ chuyện gì. Thế nhưng Thụy Du cũng không thuộc nhóm người luôn lạc quan và yêu đời, người ta nhìn thấy trong mắt cô là sự mông lung khó giải thích. Một cô gái 17 tuổi, chưa từng buồn nhưng cũng chẳng bao giờ thật sự vui, khiến người ta cảm thấy khó hiểu và không nỡ tổn thương.

— Anh xin lỗi, anh thật sự là không cố ý nói với em như thế.

— Không sao mà.

Thụy Du nở một nụ cười trấn an với Nhất Thiên.

— Anh xem em như em gái của mình, còn Đình Dương lại là bạn bè thân thiết vì thế anh không muốn bắt kì ai trong cả hai chịu tổn thương. Nếu cậu ấy biết được sự thật thì e rằng sẽ thất vọng và mất niềm tin mãi mãi, còn sinh hận với em nữa.

Nhất Thiên vụng về giải thích cho hành động của mình. Trong lòng chỉ biết âm thầm cầu xin Thụy Du đừng vì những lời nói của cậu mà tổn thương, đừng vì ngày hôm nay mà thay đổi thành một người khác.

— Thụy Du...

Một giọng nói lạ bất ngờ vang lên khiến cả hai nhân vật đang trong trạng thái căng thẳng là Nhất Thiên và Thụy Du đều phải giật mình. Bởi vì trong mắt mọi người xung quanh, mối quan hệ của hai người không hề đủ thân thiết để gặp mặt nhau như thế này. Nếu để người khác nhìn thấy, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng ngay lúc này, tại nơi cửa ra vào của phòng tập đã có một người đang đứng nhìn bọn họ.

— An Nhiên? Cậu đến đây làm gì vậy?

Khác với gương mặt trắng bệch của người con trai bên cạnh khi bị phát hiện, Thụy Du bình tĩnh hơn nhiều. Về mặt của cô vẫn bình thản tựa như cuộc gặp gỡ giữa hai người bạn họ là một người hết sức bình thường.

— Tiết sau được nghỉ. Tú Nhi không gọi cho cậu được nên nhờ mình đi tìm.

An Nhiên trả lời lại, ánh mắt cô lơ đãng liếc nhìn ra phía ngoài sân, nơi luôn có một ánh mắt kì lạ dõi theo từ khi bước vào căn phòng này.

— Cảm ơn cậu đã thông báo. Lát nữa mình sẽ về lớp sau.

Thụy Du nói trong lúc đánh mắt nhắc nhở Nhất Thiên bình tĩnh. Cô dường như đọc thấu được suy nghĩ và hành động cậu muốn làm lúc này. Thấy cậu có ý định tiến về phía trước cô liền giữ lại.

An Nhiên nhún vai, gật đầu rồi quay người bước đi, thỉnh thoảng lại nhìn sang phía gốc cây đại thụ lớn đầy ẩn ý, như thể nơi đó đang có người đang theo dõi và cố tình tìm cách nghe ngóng mọi chuyện bên trong nhưng lại thất bại hoàn toàn. Có thể kẻ đó đang muốn gặp cô để tìm hiểu một chút chuyện thú vị. An Nhiên âm thầm cân nhắc xem nên dừng lại tiếp chuyện hay không.

...

Nhất Thiên hít thở sâu và cố gắng thư giãn, cậu đang áp dụng tất cả các bài học về sự duy trì sự bình tĩnh vào cảm xúc của mình hiện tại. Cậu không hiểu, là do bản thân mình ngày càng thay đổi, trở nên nóng tính và dễ xúc động hơn hay là do những hành động và lời nói của Thụy Du ngày hôm nay thật đặc biệt khiến cậu dễ dàng mất kiểm soát.

— Bây giờ em hãy giải thích vì sao em làm thế đi.- Nhất Thiên buông lỏng hai bàn tay đang nắm chặt thành một nắm, có chút khó khăn kéo lên một nụ cười miễn cưỡng, giả vờ ôn hoà.

Thụy Du giả vờ không nhìn thấy biểu cảm này của Nhất Thiên, cô nhìn chằm chằm xuống mặt đất, tuy rằng đang nói chuyện cùng cậu, nhưng lại suy nghĩ những chuyện khác.

— An Nhiên không giống những người khác. Dù cậu ấy có nghe được nội dung cuộc trò chuyện của chúng ta hay không thì anh cũng chẳng thể nào uy hiếp được bất cứ điều gì. Nếu cậu ấy biết, có thể cậu ấy sẽ tiết lộ ra ngoài, hoặc là không. Nhưng nếu những gì anh dự định làm khiến cậu ta bất mãn, thì tất cả mọi người đều biết chuyện này.

Tâm trạng Nhất Thiên không tốt lắm, cậu ừ nhẹ một tiếng xem như chấp nhận với cách giải quyết này của Thụy Du rồi nói:

— Thôi được rồi. Anh chỉ muốn nói thế thôi. Em đừng suy nghĩ quá nhiều, điều đỉnh cảm xúc của mình với Đình Dương là được. Có gì anh sẽ gọi cho em sau.

Nhất Thiên rời khỏi phòng tập một lúc thì Thụy Du cũng về lớp với tâm trạng nặng nề mà cô cũng không thể nào lí giải nổi.

Vì sao cô lại quá quan tâm đến vấn đề này như thế? Chẳng lẽ là yêu thật rồi sao?

Khải Ân nằm dài trên một hàng ghế dài trong góc, ở một vị trí khuất tầm nhìn trong phòng tập bóng rổ. Cậu đã nằm ở đây cả buổi sáng và những gì nên và không nên nghe cậu đều đã thu nhận toàn bộ. Thật không thể trách Nhất Thiên, chẳng qua là do vị trí này quá đặc biệt, và chẳng ai nghĩ rằng đang có một kẻ chần chờ đang nằm ườn ra đây để nhìn lên trần nhà vô vị. Thật ra thì Khải Ân cũng chẳng cố ý nghe lén ai nói chuyện, nhưng vô tình cậu lại xuất hiện ở đó trong một tình huống chẳng thể nào di chuyển hay né tránh. Và cứ như thế, dù không cố ý, cậu đã nghe được tất cả.

Không khác với những gì Khải Ân suy đoán từ trước là bao. Cậu biết Thụy Du có một điều gì đó khác thường nhưng lại không thể nào xác định rõ đó là gì. So với những người khác, hay đặc biệt là những người có cùng thân phận như cô, Thụy Du phải chẳng quá tài giỏi. Cô biết sử dụng Moto (cậu đã biết cô là người nhìn lên mình vào đêm hôm đó rồi), khả năng leo trèo khá tốt so với những người cùng tuổi, và còn vài điểm nhỏ nhất khác cậu vô tình bắt gặp trong quá trình tiếp xúc nữa. Rất nhiều.

Khải Ân suy nghĩ lung tung một lát rồi lẩm bầm.

— Edward Wilson, Bạch Nhất Thiên. Một người dưới hai thân phận. Tại sao mình lại không nhận ra sớm hơn nhỉ? Kaylee, Kaylee, thì ra đây mới là tên thật của cậu.

Một lúc sau, cậu lấy điện thoại ra gọi cho người trợ lý thân cận bên cạnh cha mình.

— Chú à, có phải cha tôi là bạn tốt của ngài Wilson ở Anh Quốc không?

— Cậu muốn hỏi vị nào? Gia tộc Wilson hiện có hơn 5 người là nam.

— Tôi cũng không rõ lắm.

Khải Ân lục lại một số thông tin ít ỏi mà cậu thường được nghe trong các cuộc trò chuyện về giới thượng lưu khi còn nhỏ. Lúc mà cậu chưa hoàn toàn bắt đầu đời và có một cuộc sống nổi loạn, xa rời gia đình.

— Người đó có một người con trai 18 tuổi. Edward Wilson.

— Tôi nghĩ mình biết người cậu muốn nhắc đến là ai. Đúng thế, ngài Wilson có mối quan hệ khá tốt với ông chủ.

— Tôi muốn biết thông tin về một cô gái tên là Kaylee, người của một tổ chức mà ngài Wilson đứng đầu.

— Tôi hiểu rồi. Khi nào có thông tin tôi sẽ gửi cho cậu.

— Cảm ơn.

Tác giả đi PR truyện trá hình:

Hỡi mọi người đang theo dõi truyện Protect You của mình. Nếu các bạn không ghét mình, hoặc là thấy mình viết cũng được thì vô đọc truyện dự thi của mình rồi ủng hộ mình với nha ^^ Nhớ Like và Comment (nếu bạn thích) để giúp mình tăng điểm nhé. Cảm ơn mọi người nhiều. Link đây ạ: [.com/linh-hon-cua-vo-toi-1.html](https://www.facebook.com/linh-hon-cua-vo-toi-1.html)

32. Chương 31: Không Thể Giải Thích 2

Vì hôm nay Đình Dương không đến trường nên sau giờ học Thụy Du không được ngồi moto về nhà nữa mà phải tự thân đi bộ về. Thế nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến cô lắm, còn những chuyện khác lớn lao hơn. Tựa như vấn đề tình cảm chẳng hạn.

Dù chẳng liên quan lắm nhưng vấn đề tình cảm này lại là lí do khiến Thụy Du chẳng muốn về nhà. Cô bước đi thật chậm trên vỉa hè đông đúc, chỉ mong đoạn đường này thật dài để cô mãi mãi có thể bước đi như thế, mãi mãi không về đến nhà, mãi mãi không cần gặp mặt Đình Dương để đối mặt với những cảm xúc kì lạ của mình.

Thụy Du không hiểu vì sao mình lại không muốn về, không muốn nhìn thấy hắn. Nhưng cô biết chắc chắn một điều rằng lí do khiến bản thân mình trở nên khó hiểu như thế này là vì Nhất Thiên, tất cả đều bắt đầu từ cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ của bọn họ vào buổi sáng. Bằng cách này hay cách khác, nó đã ảnh hưởng rất nhiều đến tâm trạng cũng như suy nghĩ của cô lúc này.

- Nhất Thiên đáng chết.

Thụy Du dẫm mạnh vào một mẩu cỏ dại mọc chen lên từ các phiến gạch ở vỉa hè như một cách trút giận tạm bợ, nó không khiến cô cảm thấy tốt hơn bao nhiêu. Giữa ánh nắng gay gắt vào đầu giờ chiều, Thụy Du không nghĩ rằng việc lang thang bên ngoài mãi là một điều tốt nên cô đành bước vội về nhà.

Đứng tại góc đường dẫn vào biệt thự nhà họ Trần, bước chân Thụy Du lưng chừng muốn bước tiếp, nhưng rồi lại thôi. Bây giờ làm sao nhỉ? Hắn đang làm gì? Đã ăn trưa chưa? Đã nghỉ ngơi hay còn thức giấc? Liệu cô vào nhà thì bọn họ có gặp nhau hay không? Trong đầu Thụy Du xuất hiện ngổn ngang nhiều câu hỏi không có lời giải đáp, cô nghĩ rằng mình mâu thuẫn. Một nửa muốn nhìn thấy hắn, một nửa lại sợ hãi khi chuyện đó xảy ra. Cô không biết mình nên lựa chọn thế nào cho phải.

Ánh mắt Thụy Du vô tình lướt qua cánh cửa garage đóng kín ở phía đối diện biệt thự, cô đã biết mình nên làm gì. Tự chọn ình một lí do hợp lí, Thụy Du tự nhủ nhủ bản thân rằng chiếc moto của mình bỏ lâu

ngày trong gara nên được kiểm tra lại một chút để đề phòng trường hợp cần sử dụng bất ngờ. Thế là thay vì bước vào nhà, Thụy Du lại rẽ sang nơi gara nhìn có vẻ như là bị bỏ hoang để thực hiện mục đích cao cả của mình.

Cuối cùng thì mục đích đó không hề được thực hiện một cách nghiêm túc, Thụy Du chỉ đơn giản là mở cửa gara, dành 30 giây nhìn sơ qua chiếc xe đáng thương lâu ngày không sử dụng rồi lại chìm trong thế giới riêng của mình.

Cô cố gắng tìm ình một lí do nào đó để đẩy Đình Dương ra khỏi tâm trí, đó là mắg chữ Nhất Thiên. Tất cả là vì những lời đáng chết mà cậu đã nói, chúng làm cô phân tâm, làm suy nghĩ và cảm xúc của cô rối loạn. Ước gì cô chưa từng nghe thấy những điều trên, để mọi thứ vẫn ổn định như đúng trật tự ban đầu của nó. Thật ra, mọi thứ chưa bao giờ bị xáo trộn, chẳng qua là do tâm trạng của con người thay đổi mà thôi.

Đến chiều, khi biết chắc rằng thời gian dành cho việc trốn tránh của mình đã kết thúc, Thụy Du quay trở về nhà trong cảm xúc ngổn ngang. Trời chập choạng tối, cô bước vào nhà thật khẽ như một tên trộm đang chuẩn bị thực hiện hành vi xấu xa của mình. Thụy Du mở cánh cửa ra vào thật nhẹ, hơi ghé đầu vào bên trong dò xét. Cả phòng khách tối om, trên cầu thang vẫn chưa được bật đèn. Trong lòng Thụy Du dấy lên một tia hi vọng nhỏ nhoi, rằng Đình Dương đã đi ra ngoài rồi. Cô có thể nhân lúc này trốn hẳn vào phòng, thế là không cần phải gặp mặt rồi ngại ngùng nữa. Đó là một kế hoạch gần như là hoàn hảo.

Nhưng bản chất con người của Thụy Du lại là một con người vô cùng có trách nhiệm với công việc mà mình đang làm. Vì thế cho nên thay vì rẽ vào phòng ngủ một giấc và trốn tránh sự thật ngay lập tức thì cô lại vào nhà bếp để chuẩn bị bữa tối. Thụy Du tốt bụng nghĩ rằng dù ình không muốn nhìn mặt Đình Dương đi nữa thì cũng không nên bỏ đói cậu chủ của mình không quan tâm được.

Bằng một tốc độ nhanh nhất có thể, Thụy Du tiến hành chuẩn bị bữa tối với tâm trạng thấp thỏm không yên trong lòng. Cuối cùng thì điều cô lo lắng cũng đến.

Chẳng bao lâu sau thì Đình Dương xuất hiện. Vì thấy không gian xung quanh quá tối tăm nên liền bật thêm đèn ở phòng bếp.

- Sao hôm nay em về trễ vậy?

Hắn đặt tách cafe đã uống cạn cạnh bồn rửa rồi hỏi cô gái đang thái thức ăn ngay bên cạnh.

Một phần vì tâm trạng thấp thỏm, lại thêm sự xuất hiện bất ngờ của Đình Dương khiến Thụy Du giật mình, chẳng may tự cắt nhầm vào tay mình.

- A. - Cảm giác đau nhói ở đầu ngón tay khiến Thụy Du khẽ thốt lên một tiếng rồi ngẩn người nhìn một tí máu đỏ tươi đang chậm rãi rỉ ra.

Trái ngược với sự bình tĩnh của người bị thương, kẻ ngoài cuộc là Đình Dương lại phản ứng khá nhanh. Hắn lập tức rời khỏi vị trí đang đứng để bước tới bên cạnh cô. Đình Dương khẽ nhúm mày nhìn ngón tay Thụy Du đang rỉ máu, hắn cảm thấy trong lòng không mấy thoải mái. Hắn vội mở hộp đựng dụng cụ y tế gần đó ra để băng bó vết thương cho cô, vừa làm vừa trách mắng.

- Tại sao em có thể bất cẩn như vậy? Lần nào nấu ăn cũng thế sao?

Trong suy nghĩ của Đình Dương lúc đó vô tình nảy sinh một suy nghĩ kì lạ, khiến hắn giật mình khi nhớ lại. Đó là không để Thụy Du vào bếp nữa. Đình Dương ngây người một lúc lâu dù cho tay hắn vẫn đang nghiêm túc thực hiện công việc băng bó của mình. Hắn khẽ lắc đầu rồi nghĩ lại một lần nữa. Thụy Du là ai chứ? Vì sao lại khiến hắn dành cho quá nhiều sự quan tâm như thế? Nhưng nghĩ mãi thì cuối cùng hắn cũng quay về một ý định duy nhất, không nên để Thụy Du nấu ăn nữa vì hắn thật sự không thể bình thần trước việc cô bất cẩn cắt trúng tay như thế này.

- Không phải. Do anh làm em giật mình mà.

Thụy Du yếu ớt phân bua, có lẽ là vì thái độ của Đình Dương bỗng nhiên trở nên hung dữ khiến cô không kịp thích nghi. Lí do còn lại có lẽ là vì hắn, kẻ đang tiếp xúc với cô ở một khoảng cách quá gần.

- Từ bây giờ em đừng vào bếp nữa. - Đình Dương thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Thụy Du ngạc nhiên nhìn hần chăm chăm, cô khó hiểu hỏi.

- Đây là công việc của em mà. Nếu em không nấu ăn thì làm gì?

Đình Dương á khẩu, hần dán băng keo cá nhân vào tay Thụy Du xong rồi rơi vào trầm mặc. Đình Dương bỗng nhiên muốn mắng bản thân mình một trận. Vì sao hần lại quên mất điều này lần mỗi quan hệ của bọn họ hiện tại? Nhưng hần không muốn nhìn thấy Thụy Du bị thương thêm bất kì lần nào nữa.

- Thôi bỏ đi. Để anh giúp em.

- Không được. Ai lại để cậu chủ vào bếp bao giờ. Anh ra ngoài chờ đi. Em làm sắp xong rồi.

Thụy Du lắc đầu liên tục, tạm thời quên mất trạng thái ngưng ngừng của bản thân mà ôm cánh tay Đình Dương kéo ra ngoài phòng ăn, còn mình lại tiếp tục vào bếp làm tiếp công việc còn dang dở. Đình Dương bất động trong vài giây, hần lại cảm thấy không vui, trong lòng thoáng chút bất mãn và sự tức giận len lỏi.

Đến bây giờ hần mới biết, thì ra khoảng cách giữa hai người xa đến thế. Chẳng lẽ sau bao nhiêu chuyện xảy ra, sau tất cả những gì hần đã từng làm, dù cho không hần là những chuyện to tát nhưng vẫn có ý nghĩa nhất định, cô vẫn không hiểu rằng đối với hần, vị trí của cô trong lòng hần hơn hần một người giúp việc trong nhà hay sao? Hần có thể sẵn sàng giúp đỡ cô như một người bạn (tạm thời là thế), nhưng đối với cô chẳng lẽ hần mãi mãi chỉ là một cậu chủ cao cao tại thượng (*) như thế, mãi mãi không bao giờ cùng cô chia sẻ mọi chuyện?

[(*) : Có cảm giác mình đang dùng sai cụm từ này ~~ nếu có sai thì cmt nhắc mình nhé ^^]

Đình Dương nổi giận, Thụy Du cũng không dám làm gì. Bọn họ dùng bữa trong sự im lặng tuyệt đối, giống như bữa cơm đầu tiên cùng nhau từ nhiều tháng trước. Nhưng ở hiện tại không khí có phần nặng nề và áp lực hơn rất nhiều.

Sau khi bữa tối với không khí kì lạ kết thúc, Đình Dương không lên phòng ngay lập tức như mọi lần. Hần nán lại một lúc để nhìn Thụy Du dọn dẹp. Được một lát, hần lên tiếng.

- Em làm xong rồi lên phòng anh học bài đi.

Đáp lại lời đề nghị của Đình Dương chỉ là biểu cảm đầy ngạc nhiên của Thụy Du. Hình như có điều gì đó không đúng ở đây. May mắn thay, Thụy Du đã kìm lòng lại trước khi buông ra một câu hỏi khiếm nhã: “Hôm nay đầu anh bị đập vào tường à?”. Cô chọn cách im lặng và chờ hần nói tiếp.

- Sắp thi rồi nhưng em nghỉ học nhiều ngày chắc cũng cần ôn bài lại.- Đình Dương trả lời không mấy tự nhiên.

- Oh, vậy đợi em một lát. - Thụy Du vội vàng đồng ý. Dù sao ý tốt của cậu chủ cũng không thể nào từ chối được.

- Được rồi. Bây giờ em chỉ cần bấm máy tính là ra thôi.

Đình Dương giảng lại tất cả các dạng Toán cho Thụy Du một lượt rồi còn tốt bụng làm mẫu thêm cho cô nhiều ví dụ minh họa. Nói chung, hần là một người thầy rất có tâm. Nhưng đáng tiếc cô học trò nọ lại không chú tâm vào bài giảng cho lắm. Thụy Du gật đầu như một cái máy. Ngay từ khi buổi học bắt đầu đến giờ lượng kiến thức cô tiếp thu được chỉ hơn 50%, tất cả là vì người nào đó bận ngắm nhìn “thầy giáo” của mình và suy nghĩ những chuyện băng quơ về người đó.

Thụy Du rời mắt khỏi Đình Dương, cúi đầu nhìn vào tập rồi lấy máy tính ra bấm một vài con số để ghi đáp án vào tập. Bỗng dưng cô cảm thấy bản thân mình thật may mắn, IQ của cô không đến mức quá thấp, dù cho không tập trung nhưng vẫn còn biết bấm máy tính. Nếu không thì cô xong đời rồi.

- Em hiểu chưa?

Thụy Du gật đầu.

- Vậy giờ em làm bài tiếp đi. Anh cũng cần coi lại bài. Không hiểu gì thì hỏi.

Thụy Du lại gật đầu.

Đình Dương rời khỏi bàn học của mình rồi di chuyển sang ghế sofa gần đó để làm việc trên laptop. Ngoài việc học ở trường, hắn còn rất nhiều dự án lẫn cuộc thi cần phải chuẩn bị nên ngay khi vừa khỏi bệnh lại phải lao vào làm việc.

Thụy Du cố gắng ép bản thân mình quay lại với con đường học tập. Cô thấy hôm nay Đình Dương thật lạ, cô cũng lạ, cả hai người bọn họ đều có gì đó không đúng.

- Tập trung nào.

Thụy Du lẩm bẩm một mình rồi cặm cụi ngồi giải những bài tập mà Đình Dương đã chỉ định trước đó.

Hơn một tiếng sau...

Thụy Du chán nản buông bút, cô đếm lại những bài mình đã làm. 8 bài và giờ cô gặp một chút khó khăn. Thụy Du quay sang nhìn Đình Dương với ý muốn cầu cứu nhưng rồi lại quay đi khi nhìn thấy vẻ mặt tập trung cao độ kia. Có lẽ cô không nên làm phiền thì hơn.

Suy nghĩ thêm một lát nữa nhưng vẫn không tìm được hướng đi đúng cho bài toán, Thụy Du bắt đầu làm một học sinh lười biếng, ngồi vẽ nguệch ngoạc trong tập.

Đình Dương lưu lại bài sau khi kiểm tra thật kĩ rồi gấp laptop lại, đặt sang chiếc bàn gỗ nhỏ. Hắn rời khỏi ghế sofa để kiểm tra xem tình hình học tập của Thụy Du như thế nào. Vừa bước sang đã bắt gặp bạn học sinh “chăm chỉ” nào đó đã ngủ gục trên bàn học. Đình Dương đọc sơ qua những bài Thụy Du đã giải một lượt. Cho đến khi nhìn thấy những vòng tròn và hình thù kì lạ trong tập Thụy Du thì hơi nhướn mày.

Đình Dương đưa tay ra định gọi Thụy Du thức giấc nhưng rồi tay hắn lại dừng giữa không trung. Hắn nghĩ mình không nên làm như thế. Nhớ lại sự chăm sóc của cô nhiều ngày qua, hắn liền chợt nhận ra một điều. Có lẽ Thụy Du vì chăm sóc hắn ngày đêm nên bị thiếu ngủ, thế thì hắn không nên làm phiền giấc ngủ của cô chút nào.

Đình Dương nhẹ nhàng kéo tay Thụy Du vòng lên vai mình rồi bế cô lên thật khẽ, cố gắng không làm cô thức giấc, rồi đưa cô về phòng.

Sau khi đặt Thụy Du nằm trên giường, Đình Dương chưa vội rời đi mà nán lại đây thêm một lúc. Hắn đã phần nào đoán được lí do của sự thay đổi của bản thân nhiều ngày gần đây. À không, là trước đó nữa, cũng khá lâu rồi, hắn dần dần thay đổi. Có những hành động vô thức hắn không để ý nhưng về mặt cảm xúc cá nhân thì Đình Dương lại có thể xác định rất rõ. Vì thế hắn biết mình đã có gì đó với Thụy Du. Nhưng đó là gì thì hắn nên tham khảo Hoàng Minh một chút, cậu ta khá am hiểu về phương diện này.

Thụy Du ngủ không yên, chẳng biết cô mơ thấy điều gì đáng sợ mà lại liên tục lấy chăn trùm kín đầu, một lúc rồi đẩy ra, trần trọc một hồi. Đình Dương đang miên man suy nghĩ thì liền bị cảnh này làm cho chú ý. Hắn bước đến bên giường và làm một hành động mà hắn không hề tính toán trước, một hành động mà hắn không nghĩ mình sẽ làm.

Đình Dương giữ lại chân của Thụy Du, từ từ kéo xuống rồi ghì lại thật chặt, quyết không cho cô lấy nó che kín mặt nữa. Và rồi hắn cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn. Khi môi hắn vừa rời khỏi, Đình Dương ngơ ngẩn mất một lúc lâu. Còn Thụy Du cũng không trần trọc nữa.

Hắn biết mình vừa làm gì, và hắn thừa nhận điều đó. Đình Dương chậm rãi chỉnh lại chăn cho Thụy Du rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô như lời an ủi. Sau đó hắn nhìn cô một lần cuối cùng rồi rời khỏi phòng trong tâm trạng ngổn ngang, bỏ lại bên trong là một cô gái đang chìm trong giấc ngủ say nhưng khóe môi bất giác kéo lên một nụ cười nhẹ...

33. Chương 32: “anh Hùng Cứu Mỹ Nhân” Phiên Bản Lỗi

Sau khi rời khỏi phòng tập, An Nhiên không đi thẳng về lớp mà đi lang thang một mình ở khu vực sân sau của trường. Cô bước đi đều đều, không nhanh không chậm như muốn chờ đợi một bước chân khác luôn dõi

theo mình. Cô cũng thật sự tò mò về sự nhẫn nại của người kia, không biết nên duy trì tình trạng này đến bao giờ.

Được một lúc, như đã bắt đầu mất kiên nhẫn trước sự thông thả của An Nhiên, bước chân nọ ngày càng dồn dập, nó cũng chẳng buồn dấu diếm hành động theo dõi của mình nữa. Đến lúc này An Nhiên mới hơi nhướn mi và dừng bước. Cô nhìn xung quanh một lượt, nơi này có vẻ phong thủy không được tốt lắm. Vắng vẻ hơn mức cần thiết, chẳng may bị thủ tiêu thì e rằng sẽ khó tìm kiếm. Cô nên nhanh chóng rời đi mới tốt.

- Cậu định đi hết ngôi trường này sao?

Một giọng nữ rít lên, kèm theo một vài âm thanh của việc thở gấp gấp, không rõ là vì mệt hay là tức giận.

- Không. - An Nhiên đá đá một vài hòn sỏi đang nằm dưới đất như cố tìm một thú vui tiêu khiển nào đó trong cuộc trò chuyện nhàm chán của mình và người nào đó.

Câu trả lời cộc lốc của An Nhiên khiến Mộng Thy vừa tức giận nhưng lại không có lí do mắng người, một chữ đủ để kết thúc cuộc trò chuyện.

- Cậu...

- Có gì nói đi. Đừng làm mất thời gian của nhau nữa.

Sau khi đá văng gần hết đồng sỏi đá xung quanh mình, An Nhiên không còn gì để chơi đùa nữa nên đành lên tiếng nhắc nhở. Cô tuy rằng không bận rộn nhưng hẳn là chẳng có thời gian rảnh rỗi để đứng tại nơi này tán dóc cùng Mộng Thy.

- Tôi muốn biết những gì cậu nghe được ở phòng thể dục lúc này.

Không chần chừ thêm nữa, Mộng Thy liền nói thẳng ra yêu cầu của bản thân.

Đáp lại cô ta là cái nhún vai đầy hồ hững của An Nhiên.

- Vậy à? Không biết.

An Nhiên không nói dối, vì nhiều lí do. Thứ nhất, cô không phải là một người quá tốt bụng để phải che giấu giúp ai một điều bí mật nào đó. Thứ hai, An Nhiên không được giáo dục thành loại người thích nghe lén hay soi mói quá nhiều vào chuyện riêng của người khác. Hơn nữa cô cũng không có gì bất mãn với Thụy Du để phải bịa chuyện hãm hại bạn mình.

- Cậu nói dối.

Mộng Thy gắt lên. Cô ta tất nhiên là không tin. Rõ ràng tận mắt cô ta đã nhìn thấy An Nhiên xuất hiện khá lâu, chắc chắn đã nghe được điều gì đó quan trọng và biết được mối quan hệ mờ ám giữa Thụy Du và Nhất Thiên. Những điều này rất quan trọng với Mộng Thy. Bởi vì chỉ cần tất cả thông tin này tới tai Đinh Dương thì cô ta không cần ra trận vẫn sẽ thắng, hai chiếc gai trong mắt bao lâu nay sẽ tự động được gỡ bỏ mà không cần tốn chút sức lực nào.

- Ủ.

Mộng Thy đã lường trước được thái độ không hợp tác của An Nhiên nhưng cô ta chẳng thể tưởng tượng nó xảy ra theo chiều hướng này. Chẳng những An Nhiên không chịu nói lại còn chọc tức ngược lại cô ta. Nhưng dù sao đi nữa, vì kế hoạch lâu dài để loại bỏ Thụy Du một cách triệt để nhất, cô ta cần phải nhẫn nại.

- Cậu không thể kể cho tôi một chút hay sao? Không cần nội dung cuộc trò chuyện. Tôi chỉ muốn biết liệu hai người bọn họ có quan hệ gì mờ ám hay không.

- Không kể.

An Nhiên vừa tìm được hứng thú mới trong cuộc trò chuyện nhàm chán này, đó là nghịch tặc. Cô nhìn trân trân vào đuôi tóc hư tổn của mình mà thở dài ngao ngán, trong đầu tập trung tính toán tìm thời gian rảnh rỗi để đi làm tóc một bữa. Hoàn toàn không chú ý đến người đối diện vì hành động của mình mà suýt nữa mất kiểm soát mà lao ra mắng người.

- Này, cậu làm sao thế hả An Nhiên? Chẳng phải từ trước đến nay cậu luôn làm việc một mình hay sao? Cậu ghét những thứ tình cảm như tình bạn mà. Tại sao bây giờ lại theo phe cô ta?

- Haiza, tôi không giúp cậu không có nghĩa là tôi theo phe Thụy Du.

An Nhiên buông lộn tóc đang quấn quanh ngón tay ra, ngao ngán trả lời. Thời gian cô phung phí cho cuộc trò chuyện vô bổ này hình như đã lâu quá mức cần thiết rồi.

- Cậu...

- Không còn gì nữa thì thôi vậy.

An Nhiên lẩm bẩm rồi tiếp tục bước về phía trước, cô quá mệt mỏi để tiếp tục trò chuyện với một người như Mộng Thy.

- Này, cậu muốn gì tôi đều sẽ đáp ứng.

Mộng Thy chạy lên phía trước chắn ngang đường đi của An Nhiên rồi nói lớn. Thói quen dùng vật chất nói chuyện vẫn không hề thay đổi. Thế nhưng một lần nữa, cô ta lại chọn sai đối tượng để thực hiện.

- Cậu thấy tôi còn thiếu thốn gì hay sao?

An Nhiên mĩa mai đáp lại, cũng không buồn dừng lại hay quay đầu nhìn Mộng Thy một lần.

- Chỉ cần cậu đồng ý giúp tôi. Tôi sẽ nhường Lâm Hoàng Minh cho cậu.

Mộng Thy gọi với theo. Đây là điều duy nhất cô ta có thể nghĩ ra lúc này, một điều ngu xuẩn.

An Nhiên dừng bước, khóe môi khẽ nhếch lên. Ừm, lời đề nghị này cũng khá thú vị. Không biết nếu Hoàng Minh nghe được sẽ có cảm tưởng gì đây. Cô quay đầu lại nhìn Mộng Thy đầy khiêu khích.

- Anh ta, tôi chỉ cần muốn thì sẽ đoạt được. Cần phải được sự chấp thuận của cậu hay sao?

- Cậu...

An Nhiên không nói gì nữa, chỉ buông lại một nụ cười khinh thường rồi bước đi thật nhanh trước khi bị một lời nói động trời nào khác giữ chân lại một lần nữa.

- Hàn An Nhiên, rồi cậu sẽ phải hối hận vì sự lựa chọn ngày hôm nay.

Mộng Thy hét lớn.

Bóng An Nhiên đã biến mất sau dãy hành lang.

Bar Địa Ngục, 9 giờ đêm.

Tâm trạng Hoàng Minh không được tốt và cậu cần tìm một nơi nào đó để quên đời.

Hoàng Minh nghĩ rằng từ lâu cậu đã không còn hứng thú với những nơi như thế này nữa. Nhưng không, cậu đã lầm. Lần nào cũng thế, sau khi gặp cha hoặc mẹ của mình xong thì tâm trạng của cậu luôn bị đẩy xuống mức tệ hại nhất, chỉ hận không thể tự tử ngay lập tức. Nhưng Hoàng Minh sẽ không làm như thế, ở độ tuổi 18, được xem như đã trưởng thành cậu biết mình sẽ không quyết định đại dột như thế. Nhưng những cảm xúc tiêu cực vẫn còn đó, chẳng dễ dàng mất đi nên Hoàng Minh buộc phải tìm một lối thoát cho riêng mình.

Đây là nơi Hoàng Minh thường xuyên lui tới ngày trước, nhưng cũng lâu rồi không quay trở lại vì cũng đã một thời gian dài hai đứa sinh thành kia chẳng thêm đoái hoài đến sự tồn tại của đứa con trai duy nhất này.

Hoàng Minh được xem như là khách quen của bar Địa Ngục. Trong không gian ồn ào náo nhiệt với tiếng nhạc sàn xập xình, âm thanh huyền ảo, la hét cuồng loạn xen lẫn mùi khói thuốc, mùi rượu nồng nặc, Hoàng Minh bước vào với một hình ảnh hoàn toàn khác. Hai tay cậu đút vào túi quần, bước đi ngạo nghễ, ánh mắt xem thường tất cả. Những cô gái vây quanh cậu, những lời nói như rót mật vào tai và cả những lời bàn tán. Tất cả không lọt vào tai Hoàng Minh một chữ nào.

Chưa đầy một phút sau, nhận ra sự xuất hiện của Hoàng Minh, một nhóm người bước đến khoác vai cậu tựa như thân thiết đã lâu rồi kéo cậu đến một nơi đã có đông đúc người tụ tập sẵn.

- Ê, lâu rồi không gặp. Sao, lần này là ai? Ông già hay bà già mà có bồ mới hả?

Một người con trai vỗ vai Hoàng Minh hỏi, rồi cả nhóm cười phá lên. Hoàng Minh không trả lời vội, cậu cười nhạt một tiếng rồi ngồi xuống vị trí còn trống ở giữa.

- Kêu tao một chai đi. Như cũ.

- OK. Hút thuốc không? - Tên đó chìa ra một gói thuốc nhưng Hoàng Minh nhanh chóng xua tay.

- Hôm nay không có hứng.

Hoàng Minh lắc đầu, ngả người dựa vào ghế sofa, hai mắt nhắm hờ như đang nghỉ ngơi. Một hình ảnh thật lạ giữa không gian thác loạn tại nơi này.

- Thôi đừng buồn nữa mày. Uống đi, rồi tao gọi mấy em tới ày, xả láng một bữa.

Hoàng Minh đón lấy li rượu từ tay một người trong nhóm rồi nốc trọn. Sau đó cậu lại rót thêm nhiều li nữa và uống liên tục không ngừng nghỉ.

- Khỏi gọi. Hôm nay tao chẳng muốn em nào cả.

- Lần này ông già mà lại cặp với con nào nữa?

Người kia dường như hiểu rất rõ hoàn cảnh của Hoàng Minh nên vừa rót rượu cho cậu vừa hỏi thăm. Tựa như việc này đã diễn ra rất nhiều lần trước đó.

- Một con người mẫu nào đó mới nổi. Tao không nhớ tên. Bằng tuổi tao. Mày tin được không? Bằng tuổi tao. Chiều nay ổng dẫn nó tới gặp tao. Nó chuẩn bị quà cho tao đủ lắm. Như thế muốn thành mẹ kế tao ấy. Rồi ổng lại nói với tao mấy lời giả tạo này nọ. Tao chán ngấy rồi.

Người bạn kia tỏ vẻ đồng cảm, gã liên tục vỗ vai Hoàng Minh và rót rượu cho cậu. Hoàng Minh uống mãi mà chưa thấy say, cảm giác buồn bực vẫn không hề vơi bớt.

Cậu nhàm chán quan sát toàn bộ bar, nhìn những con người đang điên cuồng lắc lư ngoài sàn nhảy, nhìn những làn khói lượn lờ xung quanh những bình shisha, những con mắt lơ đãng, những ánh nhìn hoang dại... cảm thấy trong lòng mình có gì đó khó chịu. Ánh mắt cậu lướt qua quầy rượu rồi chợt dừng lại khi thấy bóng lưng của một cô gái khoác lên một bộ đầm màu đen đơn giản, đang ngồi trò chuyện với anh chàng Bartender điển trai nào đó vô cùng thân mật.

Hoàng Minh chợt tỉnh táo hơn vài phần, tâm trạng buồn bực cũng không còn nữa mà thay vào đó là cảm giác chướng mắt khi nhìn hình ảnh này.

An Nhiên cảm thấy hơi buồn ngủ và khá nhàm chán. Uống công cô tìm mọi cách để được anh trai cho phép qua cửa nơi này. Ban đầu cô cứ tưởng nơi này có gì hay ho lắm, nhưng hóa ra cũng chẳng đặc biệt bao nhiêu. Nhưng dù sao cô cũng cảm thấy không vui nên hy vọng sẽ giải sầu được một tí.

- Em muốn ném thử một cốc Chocolate Martini không? Hay là Blackcurrant Mojito?

Giọng nói trầm thấp của chàng Bartender đẹp trai nhẹ nhàng vang lên. An Nhiên đánh mắt nhìn sang một cái rồi phì cười.

- Đủ rồi Gia Khanh. Anh chẳng bao giờ có được phong cách thực thụ của một Bartender đâu.

Gia Khanh rút lại nụ cười trên môi, ánh mắt có phần hụt hẫng nhìn An Nhiên.

- Em không cần phải làm anh thất vọng như thế đâu. Lần đầu tiên anh thử công việc này em phải cho anh một cơ hội tỏa sáng chứ?

- Được rồi. Được rồi. Hãy làm một li Cocktail nào đó tốt nhất mà anh đã được anh Bảo hướng dẫn đi.

Gia Khanh bấu môi hậm hực như một đứa trẻ rồi bắt đầu mày mò pha chế. Am Nhiên chống cằm quan sát từng động tác của chàng trai trước mắt, thỉnh thoảng hơi mỉm cười.

- Em cười cái gì? Anh nói cho em biết. Em, đang bị theo dõi. Chẳng những một mà là hai nhóm người.

Ánh mắt Gia Khanh không hề rời khỏi những loại thức uống đầy màu sắc, anh nói với An Nhiên như tự nói với chính mình. An Nhiên hơi giật mình, nhưng biểu cảm của cô không hề thay đổi khiến cho người khác không thể nghi ngờ.

- Có thể chia sẻ cho em nghe về những gì anh thấy không?

- Hai ánh mắt, từ hai hướng. Một với ý đồ xấu xa lộ rõ, người còn lại thì hơi lạ. Anh có cảm giác như cậu ta không có ác ý với em, nhưng mà cũng khó nói lắm.

- Là nam?

- Ủ. Một nhóm du côn với một cậu ấm nào đấy.

Gia Khanh đặt “tác phẩm” của mình lên bàn rồi lợi dụng một vài góc khuất đưa cho An Nhiên một đồ vật đặc biệt.

- Anh trai em đi công tác, Gia Bảo thì bận học, đêm nay chỉ có anh ở đây quản lí nơi này, chắc không đưa em về được rồi. Anh đưa em cái này mà phòng thân.

-Ồ, dù em nghĩ không cần thiết lắm nhưng cũng cảm ơn ý tốt của anh.

- Không cần cái gì. Đêm nay em về taxi đúng không? Nhưng mà anh nghĩ thế này. Có khi cậu ấm kia sẽ cứu em cũng nên. Có thể lắm chứ.

Gia Khanh nhìn sang phía bên phải, đáp lại ánh mắt chưa một phút giây nào rời khỏi An Nhiên bằng một nụ cười.

- Thôi không dám.

- Anh sẽ bảo mấy thằng đệ đi theo ứng cứu. Nhưng nếu cậu ấm kia ra cứu em thì mấy thằng đệ của anh sẽ không xuất hiện.

- Chết tiệt. Tại sao anh có thể giao phó tính mạng của em ột người không quen biết như thế chứ? Lỡ như hắn ta là người xấu thì sao?

An Nhiên nổi cáu. Gia Khanh lắc đầu rồi cười ẩn ý, anh xoa cằm nhìn về phía xa, nơi có một ánh mắt đầy thù địch đang bắn về phía anh.

- Không đâu, anh thấy cậu ta chẳng có ác ý gì với em cả. Có khả năng hai người quen biết cũng nên. Cứ chờ xem.

Hoàng Minh vâng vâng li rượu trong tay mãi mà không uống, vì tạm thời cậu đã bị một điều khác thu hút. Thấy người ngồi bên cạnh bỗng dừng dừng uống rượu, một người khác trong bàn thấy là liền húych vai Hoàng Minh, tò mò hỏi.

- Sao không uống nữa?

- Không có gì.

Hoàng Minh một hơi uống cạn li rượu đang cầm trong tay nhưng chẳng buồn rót thêm, ánh mắt vẫn không rời quầy bar phía trước.

- Tia được em nào rồi à? - Có người hỏi.

- Ủ.

Người nọ nhìn theo ánh mắt của Hoàng Minh để tìm xem cô gái nào may mắn như thế. Cho tới khi mơ hồ đoán được người đó là ai thì biểu cảm liền thay đổi, không còn cảm thấy hào hứng nữa.

- Con nhỏ đang ngồi một mình ở quầy bar?

- Ủ.

- Thôi bỏ đi mày ơi.

Người kia tắc lưỡi, không mấy ủng hộ quyết định này của Hoàng Minh.

- Vì sao?

- Con nhỏ đó không đơn giản để ày đụng vào đâu. Em gái chủ bar đấy.

Hoàng Minh gật đầu, cảm thấy khá thú vị và tò mò. Thì ra những gì cậu biết về An Nhiên ít đến thế, không biết xung quanh cô còn bao nhiêu bí mật nữa.

- Mày thấy thằng Bartender đó không? Nó không phải Bartender đâu, quản lí ở đây đấy. Nhưng hôm nay Bartender chính ở đây không đến nên nó làm thay. Cả nó và thằng Bartender kia đều có gia thế lớn cả. Hai đứa nó với hai anh em kia có quan hệ khá thân thiết.

- Sao mày biết nhiều thế?

Hoàng Minh biết thêm một lượng thông tin lớn, cảm thấy phần nào đó thoải mái hơn. Nhưng cậu không khỏi thắc mắc mối quan hệ thân thiết giữa An Nhiên và chàng trai đứng sau quầy bar kia là gì.

- Tao là khách hàng quen thuộc ở đây mà. Tới đây ríết nên nghe nhiều chuyện thôi. Tuần trước con nhỏ kia cũng đến đây một lần, có một thằng nào đó trêu ghẹo nó. Ngay lập tức bị ba thằng kia xử đẹp. Kinh lắm mày ơi. Tới hôm nay vẫn chưa ra viện đâu.

Người kia vừa nói xong thì Hoàng Minh đã rời khỏi chỗ ngồi và bước đi theo hướng An Nhiên vừa rời khỏi, không quên để lại trên bàn một xấp tiền cho chai rượu của mình.

- Này, mày không nghe lời tao, gặp chuyện thì đừng có trách tao không báo trước.

Giọng nói của người kia nhanh chóng bị âm thanh náo nhiệt trong Bar lấn át.

Bar Địa Ngục nằm ở trong một cung đường nhỏ nên để bắt được Taxi, An Nhiên phải đi bộ một quãng đường khá dài để ra đường lớn. Một quãng đường không phải là quá dài nhưng cũng đủ để một chuyện gì đó xảy ra. Tựa như bị một nhóm du côn chặn đường chẳng hạn.

Vì đã được Gia Khanh cảnh báo trước nên An Nhiên cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy một nhóm người đang chặn đường mình phía trước. Cô dừng bước, chờ bọn họ lên tiếng trước.

- Chúng tôi đến để “mời” cô đi gặp cô chủ của chúng tôi.

- Không đi.

An Nhiên đáp lại rồi bước tiếp. Thế nhưng liền có một cánh tay chặn ngang người cô, không cho bước tiếp.

- Cô nghĩ mình có khả năng rời khỏi đây sao?

- Tất nhiên là có.

An Nhiên thủng thẳng đáp lại. Tuy rằng bên ngoài bình tĩnh như thế, nhưng trong lòng cô đang bế tắc không thôi. Vật lúc này Gia Khanh đưa cho, cô đoán rằng là một loại vũ khí phòng thân nào đó nhưng lại quên hỏi cách dùng, thậm chí còn chưa nhìn rõ hình dáng. Như thế này thà rằng không lấy thì hơn. Mặc dù tình trạng của bản thân không mấy khả quan nhưng An Nhiên vẫn nhớ đến Mộng Thy.

Cô thật bất ngờ. An Nhiên không nghĩ rằng đối với cô ta, cuộc trò chuyện giữa Nhất Thiên và Thụy Du lại quan trọng đến thế. Vì muốn biết được một chút thông tin lại dùng đến cách này để ép cung cô. Nếu cô ta dám dở trò với cô thì cô sẽ không khách khí nữa. Dù hôm nay số phận của An Nhiên như thế nào thì Mộng Thy cũng sẽ không có kết quả tốt.

Lúc trước An Nhiên đã từng học võ, nhưng chỉ có 6 tháng mà thôi, cũng không làm được gì nhiều. Đủ để cầm cự vài phút trước khi đàn en của Gia Khanh đến.

Né tránh một hồi để không bị tóm, An Nhiên liên tục ngoái đầu nhìn lại phía sau chờ đợi người giúp đỡ. Tại sao cô có cảm giác mình đã bị Gia Khanh chơi xỏ, tình thế đã nguy cấp lắm rồi vì sao người của anh ta còn chưa xuất hiện.

Đột nhiên cánh tay An Nhiên bị một người nào đó bắt lại, cô né không kịp. Chẳng lẽ cô cứ để mình dễ dàng như thế mà bị bắt đi hay sao?

Cùng lúc đó cánh tay còn lại của cô cũng bị người khác nắm lấy kéo ngược về. Và chết tiệt hơn (theo suy nghĩ của An Nhiên), người đó lại kéo cô ngã vào người hẳn.

- Bình thường em dữ dần lắm mà. Sao hôm nay lại dễ dàng để người khác bắt đi như thế chứ?

Giọng nói này đối với An Nhiên không quá quen thuộc nhưng tuyệt đối không hề lạ lẫm. Cô quay lại trừng mắt với người vừa cứu mình một mạng.

- Tại sao anh lại ở đây?

An Nhiên nghĩ rằng mình nhớ mặt toàn bộ đám đàn em của Gia Khanh. Và cô chắc chắn 200% là không có Hoàng Minh trong số đó.

- Tại sao em có thể nói chuyện với chàng trai đã xuất hiện kịp thời để cứu em một bàn như thế chứ? Không có chút cảm kích nào sao?

An Nhiên thực muốn trả lời là “Không” nhưng nhóm người kia không hề cho cô cơ hội để trả lời. Chúng thô lỗ cắt ngang.

- Thằng kia, đừng chen vào chuyện của người khác.

Hoàng Minh thấy mình bị chỉ điểm thì liền mỉm cười nguy hiểm, đêm nay cậu phải đánh nhau rồi. Trong người đã có sẵn một ít chất cồn, sẽ thật là kích thích đây.

- Nể tình chúng ta đã từng tiếp xúc hai lần, tôi khuyên anh nên rời khỏi đây và xem như chưa từng nhìn thấy gì.

An Nhiên rút tay lại, cô vẫn ngoảnh lại về phía sau chờ đợi đàn em của Gia Khanh. Tại sao chờ mãi vẫn không thấy người nào?

- Nể tình chúng ta đã từng tiếp xúc hai lần, tôi quyết định sẽ diễn vở kịch “anh hùng cứu mỹ nhân” cùng em vậy.

An Nhiên chưa kịp nói ra một lời từ chối nào thì Hoàng Minh đã nện vào mặt tên đứng gần nhất một nắm đấm. Và cuộc ẩu đả cứ thế xảy ra. An Nhiên không còn giữ được vẻ thản nhiên nữa, cô âm thầm nguyện rửa hành động này của Hoàng Minh, một hành động mà cô cho là vô cùng ngu xuẩn.

Cả đám người tập trung vây đánh Hoàng Minh nên chẳng ai để ý đến một cô gái chân yếu tay mềm như An Nhiên đang đứng bên ngoài vòng vây lục lọi túi xách của mình.

- Roi điện? Khỉ thật, không biết dùng.

Vận dụng hết trí thông minh của mình, An Nhiên tìm kiếm nút bật của thiết bị. Sau đó cô lại tìm kiếm một nút khác và ấn vào. Phía đầu của vật dụng cô đang cầm, trông khá giống một chiếc đèn pin thông thường bất ngờ phát sáng và lóe ra những tia điện cùng âm thanh rè rè. Cũng may những tiếng chirp thê và đánh đập khá to nên đã phần nào át đi âm thanh đó.

Hoàng Minh không dễ bị hạ gục nhưng tình hình chẳng mấy khả quan trong tình trạng một chọi năm. Vì tính mạng của người đã giúp đỡ mình, An Nhiên quyết định làm liều. Cô nắm chặt chiếc roi điện trong tay rồi chạy về phía trước và nhắm vào một người gần nhất.

Thế nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng suôn sẻ. Giữa đường, An Nhiên vấp phải một vật gì đó và ngã về phía trước, nơi Hoàng Minh đang đứng không xa. Và ngay lúc đó cô cảm thấy lưng mình nhói đau, hình như là bị vật gì đó nện vào rất mạnh.

- Em... Vì sao lại?

Hoàng Minh thất thần, cậu bàng hoàng, cậu sợ hãi khi nhìn thấy An Nhiên bất ngờ nhảy bổ ra can cú đánh đổ ình. Toàn thân An Nhiên đổ ập về phía Hoàng Minh. Tay cô bám vào vai cậu, siết chặt, như muốn truyền hết sự đau đớn của mình sang người kia.

Trước ánh mắt đầy thiết tha của Hoàng Minh, An Nhiên thật muốn gào thét để giải thích cho hiểu lầm tai hại vừa rồi. Thế nhưng một lần nữa, mọi chuyện lại không được như mong muốn. An Nhiên ngắt đi trong khi hai từ “Chết tiệt” còn chưa được nói ra.

34. Chương 33: Sống Chung?

An Nhiên vừa mở mắt thì liền bị một màu đen làm cho hoảng sợ. Cô nhắm mắt rồi lại mở ra với hi vọng sẽ nhìn thấy một điều gì đó thế nhưng vẫn chỉ là một màu đen thăm thẳm. Cô sẽ không bị mù chứ? Ăn một gậy vào người và bị mù, một tình tiết quá mức vô lí, ngay cả tiểu thuyết cũng không bị kịch đến thế. Cô thử cử động thân mình một chút, biết đâu thay đổi góc nhìn thì sẽ nhìn thấy thì sao. Nhưng vừa xê dịch một li thì cô liền lập tức hối hận. Đau gần chết.

An Nhiên hít vào một ngụm khí lạnh. Tại sao lại đau đến mức này? Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô phải trải qua nỗi đau nào kinh khủng như thế.

Ngay khi An Nhiên còn đang suy tư và không ngừng nguyên rửa trong lòng thì toàn bộ đèn đã được bật sáng. Một căn phòng lớn dần dần hiện ra. An Nhiên mừng thầm trong lòng. Thật may mắn, cô chưa bị mù.

- Em cảm thấy như thế nào rồi? Rất đau sao?

Một giọng nói lo lắng cất lên bên tai, An Nhiên chẳng dám quay người vì sợ đau, chỉ liếc mắt nhìn sang bên phải. Điều đầu tiên cô nhìn thấy là gương mặt phổng đại của Hoàng Minh, với biểu cảm trước đây chưa từng có. Không còn cơn nhả mà là sự quan tâm chân thành.

- Đau chết đi được ấy.

An Nhiên bực bội nói. Cô chợt nhận ra có điều gì đó không đúng về hoàn cảnh hiện tại của mình. Cô đang ở trong một không gian hoàn toàn xa lạ, nằm trên một chiếc giường xa lạ, bên cạnh là một người con trai gần như là lạ. Như một phần lạ cần có của mọi cô gái đang ở trong tình huống tương tự, An Nhiên nhìn lại bản thân mình một chút, và thật kì diệu làm sao, trang phục cô đang khoác lên người cũng thật xa lạ.

- Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

An Nhiên nóng nảy gắt lên. Hoàng Minh mất một lúc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thật ra bình thường cậu cũng không cần mất nhiều thời gian đến thế nhưng vì lời An Nhiên nói ra có chút khác biệt với những cô gái khác nên khiến cậu phải tốn nhiều thời gian suy nghĩ.

- Cảm ơn.

Trước khi giải thích cho An Nhiên về tình hình hiện tại, Hoàng Minh nghĩ rằng mình nên có một lời cảm ơn trước.

An Nhiên quyết định gạt bỏ tình huống kì lạ của bản thân mình sang một bên để tập trung giải quyết hiểu lầm tai hại giữa hai người.

- Chuyện đó là hiểu lầm. Tôi không có cứu anh, đừng cảm động. Tôi chỉ muốn giúp anh đánh bọn họ. Nhưng mà giữa đường vấp ngã. Vô tình lúc đó có kẻ muốn đánh lên anh thôi.

Hoàng Minh nhìn lên trần nhà, hoàn toàn câm lặng. Cảm giác lúc này của cậu như bị dội một gáo nước lạnh lên tất cả những cảm xúc vừa được hình thành. Hoàng Minh cong môi, cố gắng kéo lên một nụ cười gượng gạo xấu xí, che giấu cho cảm giác hụt hẫng của mình.

- Em không thể khiến người khác cảm động được hơn nửa ngày hay sao?

- Làm người phải trung thực mới tốt.

- ...

- Bây giờ anh có thể giải thích cho tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra được không?

- À.

Hoàng Minh dừng lại một chút để suy nghĩ xem nên nói với An Nhiên kiểu gì. Lúc này cô làm cậu thất vọng, cậu sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua.

- Tôi không biết nơi em sống, cũng không biết làm cách nào liên lạc với người thân của em nên đành đưa em về nhà mình thôi. Dù sao tôi cũng sống một mình nên cũng không có gì là bất tiện. Vừa về nhà tôi đã gọi bác sĩ tới khám rồi. Tình trạng không nghiêm trọng lắm đâu. Cỡ hai tuần nằm trên giường thôi.

- Cái gì?

Lần đầu tiên An Nhiên tức giận trước mặt Hoàng Minh khiến cậu vô cùng hứng thú. Giữ cho biểu cảm trên gương mặt không thay đổi, Hoàng Minh lại tiếp tục.

- Tôi có thu âm lại lời dặn của bác sĩ để dễ dàng chăm sóc em. Muốn nghe thử không?

- Không cần. Nhưng đồng phục của tôi đâu rồi?

An Nhiên nhìn xuống chiếc áo sơ mi nam quá khổ dài đến ngang đùi mà mình đang khoác lên người, không khỏi nhũn mảy. Mọi chuyện sẽ không xảy ra như những gì cô suy đoán chứ?

Sắc mặt của Hoàng Minh trầm xuống một lúc rồi nhanh chóng trở nên rạng rỡ lạ thường. Cậu xoay hẳn người sang một bên nhìn An Nhiên chăm chăm.

- Tôi thay cho em đó.

Một giây, hai giây, ba giây trôi qua, mọi chuyện vẫn không có gì xảy ra. Hoàng Minh dành vài giây để nghiệm lại những gì vừa xảy ra, là do lời cậu nói ra chưa đủ chân thật hay là vì thái độ của cậu có điều gì bất ổn khiến An Nhiên nghi ngờ. Tại sao cô đến cả một phản ứng cũng không có? Không cảm thấy sợ hãi hay xấu hổ gì đó sao.

- Thật?

An Nhiên hỏi lại. Không dám tin vào tai mình.

- Em nhìn xem. Tôi sống ở đây một mình. Ngoài tôi ra thì còn ai thay đồ cho em nữa.

Trong lòng An Nhiên đã sớm bốc hỏa. Thế nhưng cô không thể để cho Hoàng Minh nhìn thấy được. Phải bình tĩnh, thật bình tĩnh mà đối đáp lại. Càng tỏ ra thản nhiên càng có nhiều cơ hội trả thù, chọc cho cậu ta tức chết.

- Anh... nhìn thấy... hết rồi?

- Ủ. Thấy hết rồi.

Hoàng Minh mở lớn hai mắt trông chờ, tựa như sợ rằng mình sẽ bỏ lỡ một biểu cảm thú vị nào đó của người đối diện. Trong khi đó, An Nhiên đang gắng sức kìm chế, trước khi cô mất bình tĩnh mà lao đến đánh chết người này. Làm sao cậu ta có thể nói đến chuyện quan trọng như thế bằng biểu cảm đó. Được rồi, đã thế cô sẽ không để mình bị thiệt thòi như thế được.

- Anh cởi hết quần áo ra đi.

Hai giây trôi qua, Hoàng Minh mới hoàn hồn. Cậu giật nhìn An Nhiên chăm chăm như sinh vật lạ. Đây là loại đề nghị gì vậy? Hoàn cảnh của Hoàng Minh thật chẳng tốt chút nào. Trò đùa của cậu đã bị ngó lơ triệt để và còn có khả năng bị đùa lại.

- Em... có ý gì?

“Chẳng phải em nên sợ hãi, lo lắng, khóc lóc hay giận dữ sao?” - Đây là suy nghĩ của Hoàng Minh, nhưng cậu quyết định tốt nhất là không nên nói ra, kéo bại lộ trò đùa của mình.

- Anh nhìn thấy hết của tôi thì tôi cũng phải nhìn thấy hết của anh chứ.

Hoàng Minh lấp bắp. Định nói gì đó nhưng rồi lại im lặng. Cậu còn gì để nói nữa đây. Lí lẽ này tuy chẳng thể bắt bẻ nhưng lại khó mà đồng tình.

Trong lúc Hoàng Minh cứng họng thì âm thanh tin nhắn vang lên. An Nhiên đảo mắt để tìm điện thoại, đây là nhạc chuông quen thuộc của cô.

- Lấy nó giúp tôi được không?

An Nhiên biết mình chẳng thể nào dấy nổi nên đành nhờ Hoàng Minh lấy giúp. Nhưng rồi cô hoàn toàn bế tắc khi nhận ra mình không hề nhắc nổi cánh tay lên. Xem ra lần này không nhẹ rồi.

- Em cầm không được? - Cậu hỏi sau khi nhìn thấy bộ dáng đầy bất lực của cô.

- Chắc là thế rồi. Anh có thể giúp tôi nhắn tin không?

- Nhiệm vụ của tôi trong hai tuần tới là Osin miễn phí cho em mà. Ừm, nếu như em không ngại tôi đọc được nội dung tin nhắn.

- Anh nghĩ tôi còn cơ hội để chọn lựa sao?

- Thật đáng tiếc.

Hoàng Minh tắc lưỡi rồi bật điện thoại lên xem, vì An Nhiên không đặt mật khẩu nên cậu nhanh chóng bật tin nhắn mới.

- Người gửi là Khanh, nội dung là ‘em đã về nhà chưa?’ và ‘ngủ rồi hả? Sao không rep?’.

An Nhiên cười một tiếng khi nghe giọng điệu đọc tin nhắn của Hoàng Minh khiến cậu ho khan, hơi xấu hổ.

- Anh trả lời giúp tôi là ‘Về rồi. Ngủ quên. Không thấy’.

Vừa gõ tin nhắn, Hoàng Minh vừa lẩm bẩm một mình.

- Thì ra em nói chuyện với ai cũng ngắn gọn như thế này.

- Anh nói gì?

- Không có gì. Người yêu hả?

Hoàng Minh ám chỉ Gia Khanh.

- Không. Ba mẹ chúng tôi là bạn thân.

Hoàng Minh gật gật đầu. Đây là tin tức vui nhất cậu nghe được trong ngày.

Không lâu sau liền có tin nhắn trả lời lại.

- ‘Anh Phong sẽ gọi cho em trong ba phút nữa để tra hỏi về chuyện tối nay. Chúc em may mắn.’

- Lần này không cần trả lời nữa.

An Nhiên nói rồi nhìn băng quơ về một nơi nào đó để suy nghĩ lí do biện hộ ình khi anh trai gọi đến.

Nhưng cô suy nghĩ chưa xong thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên. Và vị “Osin miễn phí” nào đó đã đặt điện thoại cạnh tai cô từ bao giờ.

- Giải thích hoặc là anh sẽ cấm túc em.- Đầu dây bên kia là một giọng nói vô cùng giận dữ, chỉ hận không thể trực tiếp xuất hiện tại nơi này mà nói chuyện rõ ràng với An Nhiên.

- Chuyện cũng chẳng có gì. Buổi tối em đi bar để gặp anh Khanh xả stress. Ảnh bảo là có đám người nào đó theo dõi em nên đưa cho em đồ phòng thân, còn hứa là gọi mấy thằng đệ ra giúp em mà chẳng thấy đâu. May mà lúc đó có một anh cùng trường đi ngang qua giúp em. Bây giờ em về nhà rồi. Không sao cả.

Những tình tiết không phù hợp đều được An Nhiên trực tiếp gạt bỏ, nếu không thì sau này cô đừng hòng được tự do đi lại nữa. Hoàng Minh khẽ nhướn mày khi nghe câu chuyện, thì ra cô gái này cũng chẳng phải lạnh lùng lắm đâu, cô có thể nói nhiều và còn biết nói dối.

- Bọn chặn em lại là ai? Người qua đường hay là người “quen”?

- Quen. Buổi chiều em mới gây sự với người ta xong, tối đã gọi người tới rồi. Anh muốn điều tra giải quyết gì thì là chuyện của anh.

- Anh sẽ đi công tác ba tuần, ba mẹ chắc tháng sau mới về. Em ở nhà một mình ổn chứ? Cần anh thuê người tới nấu ăn mỗi ngày không?

- Em qua nhà bạn ở.

- Em cũng có bạn?

- ...

Hoàng Minh nằm sát bên An Nhiên, một tay gối đầu, một tay cầm điện thoại cho cô nói chuyện. Ánh mắt của Hoàng Minh dừng lại trên gương mặt thanh tú của cô gái bên cạnh, lúc này chẳng còn lạnh lùng chẳng còn kiêu ngạo như lúc đối đầu với cậu nữa mà trông cô thoải mái và dễ gần hơn hẳn. Hoàng Minh càng nhìn càng cảm thấy có gì đó xao xuyến. Tim cậu đập nhanh và cảm thấy có chút bồi hồi. Đây là gì? Cậu đã bị An Nhiên thu hút vì những điều nhỏ nhặt nhất.

- Hoàng Minh, cuộc gọi kết thúc đã lâu rồi, anh có thể đặt tay xuống. Không cảm thấy mỏi sao?

Như còn vướng vẩn lại chút cảm giác vui vẻ khi trò chuyện cùng người thân, vô tình An Nhiên trở nên hòa hoãn hơn hẳn. Điều này như một chất xúc tác khiến cho cảm xúc lữ nã của Hoàng Minh càng phát triển lớn hơn. Cậu cảm thấy mình không xong rồi.

- Không mỏi lắm. À mà như thế này, tình hình bây giờ của em không ổn chút nào, nếu như về nhà không có ai giúp đỡ thì em ở lại đây đi. Tôi sẽ chăm sóc em.

An Nhiên nhìn Hoàng Minh rồi lặng lẽ gật đầu. Đây là cách giải quyết tốt nhất lúc này rồi.

Để tránh cho An Nhiên nhớ lại tình huống phức tạp trước đó của cả hai, Hoàng Minh tắt đèn ngủ rồi kéo chăn lên cho cả hai người.

- Em phải ngủ cùng giường với tôi hai tuần đấy.

Biết làm sao được, ai bảo cậu chỉ sống một mình và không bao giờ có ý định tiếp khách nên nơi này chỉ có duy nhất một chiếc giường mà thôi. đành phải ngủ chung rồi. Nhưng thật ra Hoàng Minh chẳng có phiền đâu. Có lẽ cậu còn cảm thấy điều này thật tuyệt.

- Không sao. Cơ hội nhìn hết cửa anh vẫn còn mà.

- Em vẫn nhớ à?

Không có tiếng đáp lại. Có lẽ An Nhiên đã ngủ rồi. Hoàng Minh thở dài sầu thảm rồi cũng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Đến lúc này thì chuông tin nhắn của cậu vang lên. Tin nhắn từ Đình Dương.

“Ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Nói chuyện được không.”

“Gọi đi.”

Vừa gửi tin nhắn cho Đình Dương thì Hoàng Minh liền rời giường, mở cửa bước ra ngoài ban công vì không muốn làm phiền người đang ngủ. Không lâu sau Đình Dương gọi đến.

- Có chuyện gì cần nói gấp sao? - Hoàng Minh hỏi.

- Không gấp lắm. Cậu yêu nhiều rồi, vậy lúc thích hoặc là yêu một người sẽ có cảm giác như thế nào?

Nghe xong câu hỏi, Hoàng Minh choáng váng. Cậu phải nhìn lại tên người gọi mấy lần để chắc chắn là tên bạn thân ngàn năm không quan tâm đến người khác này lại đưa ra một câu hỏi thú vị đến thế. Thú vị đến mức cậu chẳng biết phải trả lời ra sao.

- Thật ra thì mình chưa yêu hay thích ai bao giờ cả. - Hoàng Minh trả lời kèm theo một nụ cười nhẹ, liếc mắt vào trong phòng ngủ rồi nói tiếp. - Nhưng rung động thì có.

- Nó như thế nào?

- Theo lí thuyết người ta thường nói thì sẽ sinh ra cảm giác muốn bảo vệ, muốn cô ấy vui vẻ, hạnh phúc, không thích những thằng khác lăng vãng quanh cô ấy... Nhưng mà theo mình vừa trải nghiệm thì là cảm giác tim đập thình thịch.

Hoàng Minh nghe thấy tiếng cười của Đình Dương phát ra từ điện thoại.

- Sao? Dính hết không? Thừa nhận đi. Cậu đã thích cô bé đó rồi.

- Ai?

- Còn ai nữa. Cả cuộc đời cậu thân thiết với bao nhiêu người đâu.

Đình Dương trầm mặc không trả lời. Sau đó hần hoi.

- Vậy thì nên làm thế nào?

- Những thứ lí thuyết này vô dụng thôi bạn thân à, chủ yếu để dùng tán gái ngắn hạn thôi. Chủ yếu là sự chân thành, quan tâm thật lòng mới khiến người ta cảm động.

Hoàng Minh nói với Đình Dương mà như tự nói với bản thân mình, triết lí đến mức cậu phải bất ngờ.

- Ủm. Nhưng sao hôm nay nói ra được những lời này thế?

- Mình quyết định không làm kẻ đào hoa nữa.

- Vì sao lại muốn thay đổi thế?

- Cần phải cứu vớt hình tượng trong mắt người ta chứ.

Hoàng Minh dựa người vào lan can, chăm chú nhìn vào cô gái trong phòng ngủ. Cảm giác gọi là yêu mà bấy lâu nay cậu luôn tìm kiếm qua các cuộc tình vội vã thì ra chỉ đơn giản như thế thôi. Chỉ cần một lần rung động, vậy là yêu rồi.

[BPN: Hình như đất diễn cho Minh- Nhiên hơi nhiều rồi :3 Mà khổ cái đôi lúc mình viết trội ngang cặp chính :3 Dự là trong 2 chap tới couple này sẽ xuất hiện xen kẽ với Du- Dương nữa :3 Cơ mà lâu quá chẳng thấy Thiên- Nhi. Hơ hơ]

35. Chương 34: Lật Lại Quá Khứ 1

Sau một thời gian dài gần như biến mất khỏi trường học một cách bí ẩn, cuối cùng Khải Ân cũng xuất hiện ở lớp học vào đúng ngày thi Học Kỳ với một sự thay đổi rất lớn, thậm chí là hoàn toàn. Khải Ân bây giờ không còn đáng sợ nữa, có chút gì đó trầm lắng và điềm đạm hơn, nhưng cũng lạnh nhạt đi vài phần. Cậu vẫn kiêu ngạo và xa cách nhưng ánh mắt không còn khiến người khác phải run rẩy, mái tóc đầy màu sắc cũng tự nhuộm đen thành bao giờ. Ngoài ra, tính cách cũng có một sự chuyển biến rất lớn.

Khải Ân kéo ghế ngồi cạnh Thụy Du, đánh mắt nhìn qua cô một chút. Thấy cô chỉ nhìn mình trân trân mà không nói gì cậu liền cất tiếng.

- Chúng ta đã lâu không gặp, đến một câu chào hỏi cậu cũng không muốn nói hay sao?

Thay vì cảm thấy nguy hiểm và phải trốn tránh như trước đây, lúc này Thụy Du cảm thấy Khải Ân có phần đáng thương. Giọng nói này tựa như cô bỏ rơi cậu vậy.

- Không phải không muốn nói nhưng mà chưa nói thì cậu đã nói mất rồi.

- Nói dối. Rõ ràng cậu không muốn làm bạn với tôi. Cậu sợ tôi. Trước vẫn vậy. Sau này vẫn thế.

Khải Ân nhớ lại lần cuối cùng bọn họ gặp nhau, nếu không tính lần cậu nằm ngủ trong phòng thể dục và vô tình nghe lén thì quả thật ấn tượng của cô về cậu chẳng có gì tốt đẹp. Có khi cảnh cậu trả thù đã khiến cô sợ hãi rồi chẳng?

Nhưng dù sao thì trong suốt thời gian qua Khải Ân cũng đã thay đổi rất nhiều. Trong mắt mọi người, đó là một điều tốt. Khải Ân không còn tụ tập đánh nhau, không còn dùng bạo lực để chèn ép mọi người nữa. Thế nhưng chẳng ai hiểu được cảm xúc của cậu lúc này. Cậu sống mà không có mục tiêu. Lúc trước cậu sống là để tự mình trả thù. Tất cả những gì cậu làm là để phục vụ cho kế hoạch của mình. Cho đến cuối cùng, kẻ thù cũng đã tìm được, đánh cũng đã đánh rồi nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Hiện tại, cậu cũng không biết mình đang sống như thế nào, và sống vì điều gì.

Cậu nghỉ học một thời gian là để tìm lại chính mình. Tìm lại bản thân mình vào những ngày còn thơ bé, những ngày tháng trong sạch và hồn nhiên nhất, những ngày trước đêm tối đầy ám ảnh đó. Khải Ân bị ám ảnh nhiều năm về cái chết của Thiên Ân. Cậu gán tất cả tội lỗi về mình. Là cậu đã rủ cô trốn nhà đi chơi khiến cả hai bị lạc, vì tìm thức ăn cho cậu mà cô bị đánh và nếu như không vì cậu đã rời đi vào những giây phút cuối cùng thì có lẽ cô sẽ không biến mất hoàn toàn như thế. Tất cả là lỗi của cậu.

Cảm giác tội lỗi và lòng thù hận khiến tâm hồn của Khải Ân bị nhuộm đen từ bao giờ. Cậu trở nên điên cuồng và nổi loạn, sẵn sàng dùng bạo lực với bất kì ai chống đối mình, dù họ có cầu xin vẫn không dừng lại. Hệt như cái cách lũ người đó đã dùng nhiều năm về trước.

Nhưng vì sao mãi cậu vẫn không thể thay đổi bản tính của mình. Cậu vẫn không thể sống một cách thoải mái và vui vẻ hơn. Và Thụy Du vẫn sợ cậu...

- Khải Ân, không có. Trước đó quả thật cậu khiến cho tôi có chút hoảng sợ. Nhưng về sau thì hết rồi.

Thụy Du bị thái độ của Khải Ân làm cho bối rối, lập tức giải thích.

- Không tin.

Khải Ân lắc đầu đầy bất mãn như một đứa trẻ khiến những người đang có mặt trong lớp phải quay lại nhìn. Viễn cảnh này có chút kì quái và không thực. Khải Ân không màng đến mọi ánh nhìn của bọn họ. Cậu hừ lạnh rồi nằm dài lên bàn, lấy chiếc áo khoác màu đen trùm kín đầu.

- Ngủ một lát. Lúc nào giám thị vào thì gọi tôi dậy.

- Đây, đây...

Thụy Du đẩy đẩy Khải Ân mấy cái nhưng thấy cậu không hề nhúc nhích. Vậy là ngủ thật rồi?

- Cậu ta ngủ nhanh thật nhỉ? Khá là ngưỡng mộ.

Tú Nhi rời mắt khỏi tập, tạm dừng việc ôn bài của mình để hóng chuyện.

- Ngưỡng mộ gì chứ?

Thụy Du bật cười khi nghe lời nhận xét của cô bạn.

- Mình phải nằm mất một lúc mới ngủ được. Như cậu ta là quá sướng rồi. Nhưng sao An Nhiên vẫn chưa đến nhỉ. Gần tới giờ rồi. Cậu ấy định bỏ thi à?

Tú Nhi nhìn sang chỗ ngồi vẫn còn trống bên cạnh mình, vô cùng lo lắng nói.

Đạo gần đây, lớp 11A9 có phong trào nghỉ học. Hầu như ngày nào cũng có người vắng mặt. Ban đầu là Thụy Du cùng Khải Ân vắng, rồi đến Mộng Thy nghỉ vài ngày và cuối cùng An Nhiên mất tích đã hơn một tuần.

- Mình nghĩ là không đâu.

Thụy Du ngán ngẩm nhìn lại những hành chữ chỉ chít trong tập rồi trả lời. Trong đầu không khỏi nghi ngờ. An Nhiên bắt đầu nghỉ học từ sau ngày bọn họ gặp nhau ở phòng thể dục, không phải là đã xảy ra chuyện rồi chứ?

- Aaaa.

Cất ngang dòng suy nghĩ của Thụy Du là tiếng hét thất thanh của một nữ sinh. Cô ta chạy hốt hải vào lớp, không kịp dừng lại để thở đã bắt đầu nói.

- Trời ơi chết mất chết mất. Làm sao bây giờ? Anh Minh đã có bạn gái mới rồi. Phải làm sao đây.

Cả lớp ban đầu chẳng ai quan tâm đến cô bạn này cho tới khi chữ cuối cùng được thốt lên thì gần như toàn bộ nữ sinh trong lớp đều xôn xao đến cực độ. Hàng ngàn câu hỏi được đưa ra liên tục.

- Là ai?

- Lớp nào?

- Đẹp không?

- Gia thế?

- Mong Thy biết chuyện chưa?...

Cô nữ sinh nọ sau khi nghỉ một lấy lại sức liền nói tiếp.

- Lớp mình. Lớp mình.

- Lớp mình? Ai? - Một nhóm đồng thanh hỏi lại.

Không đợi câu trả lời được thốt ra thì nhân vật chính đã bước đến cửa lớp. Đó là một cảnh tượng chấn động và không ai nghĩ rằng nó có thể xảy ra. Hoàng Minh đang dìu một nữ sinh bước vào lớp vô cùng cẩn thận. Ánh mắt cậu tập trung vào người bên cạnh, như sợ rằng nếu như mình phạm phải một sai lầm nào đó sẽ khiến cô chịu đau. Còn nữ chính của câu chuyện vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng như mọi ngày, tuy nhiên có chút gì đó u ám như muốn giết người khiến ọi người xung quanh dù muốn làm lớn nhưng cũng chẳng dám nói thành lời.

- Mình nằm mơ chẳng?

Tú Nhi hých vai Thụy Du, hoang mang nhìn cảnh tượng trước mắt. Thụy Du khẽ lắc đầu, mắt vẫn dõi theo Hoàng Minh và An Nhiên cho đến khi cậu giúp đỡ cô vào chỗ ngồi một cách thuận lợi.

- Em ngồi được không?

- Chắc được.

An Nhiên miễn cưỡng trả lời. Cô còn có chuyện khác đáng để bận tâm hơn chiếc lưng đáng thương của mình. Thị phi. Từ lúc này cô sẽ sống trong một đồng thị phi. Ôi chết tiệt thật.

- Ráng hết 2 môn. Thi xong tôi qua liền.

An Nhiên gật đầu, muốn tìm cách đuổi Hoàng Minh đi lẹ lẹ một chút, chỉ cần cậu ở đây lâu hơn nữa thì tai tiếng của cô càng nhân rộng hơn nữa. Phiền phức vô cùng.

Hoàng Minh đi ra trong sự chào đón của đông đảo nữ sinh. Cậu nở nụ cười tuy đẹp trai nhưng đã bắt đầu phảng phất hơi thở nguy hiểm.

- Mong rằng mọi người đối xử tốt với An Nhiên “nhà tôi” một chút nhé.

Các nữ sinh gật đầu răm rắp nhưng ai nấy đều oán hận trong lòng. Không hện mà cùng lúc quay đầu lại lườm nguýt An Nhiên khiến cô phải đeo tai nghe vào thư giãn một chút.

- Diễn quá sâu rồi. - An Nhiên lầm bầm một mình trong khi nghe nhạc.

Tú Nhi muốn hỏi nhưng rồi lại thôi. Có vẻ An Nhiên không sẵn sàng cho việc chia sẻ cho lắm.

- Vậy là cả ba người chúng ta đều dính dáng tới ba anh hoàng tử của trường nhỉ.

Thụy Du nửa đùa nửa thật nói. Cô không khỏi công nhận rằng nơi mình đang ngồi trong lớp có phong thủy tốt. Đường như ai ngồi ở đây đều có thể có liên quan đến trai đẹp. À tất nhiên không tính Khải Ân.

- Làm gì có. Chỉ có hai người thôi. Mình không hề nhé. - Tú Nhi cãi lại.

- Chứ Nhất Nhiên thì sao?

Thụy Du cũng muốn biết thêm một số chuyện thú vị nên bắt đầu hỏi thăm tình hình.

- Minh và anh ta chẳng liên quan. Tự dưng anh ta nổi hứng lên bám theo mình rồi làm đủ thứ chuyện vô nghĩa.

- Sao cậu lại nghĩ là vô nghĩa chứ?

Thụy Du hỏi. Hình như giữa hai người này có hiểu lầm gì đó rất sâu. Cô muốn bênh vực cho Nhất Thiên một chút.

- Chẳng phải anh ta đã có vị hôn thê rồi sao? Vì sao còn đối xử như vậy với mình.

Tú Nhi nói, giọng cô buồn hẫng, như là sắp khóc. Cứ mỗi lần nhắc đến Nhất Thiên cô lại cảm thấy trong lòng ngột ngạt, mệt mỏi và cô đơn vô cùng.

- Cậu biết không, có những lúc mình thấy mình giống như một đứa ngốc để anh ta lừa gạt vậy.

- Biết đâu anh ấy có nỗi khổ riêng thì sao? - Thụy Du cố gắng cứu vớt cho người bạn tốt Nhất Thiên.

- Mình chẳng biết nữa. Chẳng phải mọi thứ đã rõ ràng quá rồi sao. Ai cũng biết hai gia đình đó đã đính ước. Có lẽ trong kí ức của anh ta, hai tháng đó chưa từng tồn tại. Vốn dĩ mình chẳng có một ý nghĩa nào trong cuộc đời của anh ta cả.

Thụy Du lại muốn lên tiếng nói gì đó nhưng cô phải nói gì đây. Cô không phải người trong cuộc nên không hiểu, và cô cũng không thể giải thích màn kịch của Nhất Thiên cho Tú Nhi biết được. Nhưng nhìn bạn mình mệt mỏi, cô cũng không thoải mái.

Tú Nhi thở dài một hơi rồi tiếp tục ôn bài, cần tìm một việc gì đó để quên đi. Thụy Du không cần ôn tập lại bao nhiêu, cô chống cằm nhìn ra cửa sổ một cách nhàm chán, thỉnh thoảng nghĩ đến Đình Dương.

Khi giám thị bước vào thì Thụy Du gọi Khải Ân dậy như lời cậu đã nói trước đó rồi bắt đầu làm bài thi. Thật tình mà nói thì đề không dễ, nhưng nhờ cô đã được Đình Dương ôn tập nên rất tự tin, làm bài một mạch mà không cần suy nghĩ.

Thụy Du nhìn lên đồng hồ, vừa hết một nửa thời gian nhưng cô đã làm xong gần hết đề. Chỉ còn một câu khó mà thôi. Nhưng cô vừa đặt bút xuống giấy nháp thì liền bị choáng. Một cơn đau đầu kịch liệt bất ngờ đổ ập xuống khiến tay cô run rẩy, đánh rơi bút xuống đất.

Khải Ân dừng viết, cúi xuống nhặt bút giúp Thụy Du. Nhìn mặt cô trắng bệch, lấm tấm mồ hôi, cậu không khỏi lo lắng.

- Cậu ổn chứ? - Khải Ân hỏi thăm.

- Ổn.

Thụy Du cầm bút, nhưng không viết nổi nữa. Đầu cô cứ đau nhức liên tục. Thụy Du thật muốn bỏ dở bài thi mà xuống phòng y tế một lát. Nhưng cô không thể. Công sức Đình Dương ôn tập cho cô, cô không thể để nó thành vô ích được.

- Đứng cố. Trông cậu không ổn chút nào. Xuống y tế đi. Làm bài lại cũng được mà.

Giọng nói của giáo viên gác thi vang lên.

- Khải Ân. Nhắc nhở lần thứ 1.

Thụy Du lắc đầu từ chối Khải Ân, ý muốn cậu không cần nói nữa. Còn cô phải tiếp tục làm bài, không được từ bỏ giữa chừng.

Thế là trong lúc tiếp tục chịu đựng cơn đau đầu, Thụy Du cố gắng hoàn tất hai môn thi rồi xuống phòng y tế sớm nhất có thể. Sau khi uống thuốc xong cô liền ngủ liền ngay lập tức.

Và Thụy Du lại mơ.

Thật kì lạ, Thụy Du không hiểu vì sao giấc mơ của cô luôn là về cặp song sinh đó. Một cặp song sinh không thấy rõ mặt.

Bối cảnh lần này không phải là con hẻm tối đầy dơ bẩn, chết chóc như lần trước. Những đứa trẻ cũng không phải lang thang và trải qua cảnh tượng đầy tang thương mất mát. Tất cả đều không phải.

Khung cảnh lần này tươi sáng hơn rất nhiều. Đó là một khu nhà rất lớn ở một dải đất rộng gồm nhiều căn biệt thự gần nhau. Hai đứa trẻ song sinh lại xuất hiện với vẻ ngoài trái ngược hoàn toàn so với giấc mơ lần trước của Thụy Du. Bọn chúng khoác lên người những trang phục xinh đẹp và lộng lẫy, và chơi trong một khoảng sân lớn. Nơi đang được rất nhiều người bày biện ột bữa tiệc ngoài trời.

Giọng nói hai đứa trẻ văng vẳng bên tai Thụy Du, quen thuộc đến lạ lùng. Hệt như những lần trước. Lúc này cô đã có thể hiểu được phần nào câu chuyện.

- Anh, chơi với em đi.

Cô bé leo đèo theo chân anh trai của mình đi lòng vòng qua các chậu cây kiểng đặt quanh nhà, không ngừng cất lời năn nỉ.

- Đừng đi theo nữa. Anh muốn vẽ một mình.

Cậu bé lắc đầu từ chối, cậu ôm tập vẽ và hộp màu của mình rồi bắt đầu tìm vị trí thích hợp. Phía sau cô bé vẫn bước theo không rời.

Thụy Du theo dõi diễn biến bên dưới bóng dưng cảm thấy khó hiểu. Cặp song sinh này rất lạ. Nếu trong giấc mơ kia cậu bé thương yêu em mình bao nhiêu thì lúc này cậu lại chán ghét bấy nhiêu.

- Cho em vẽ cùng anh với. - Cô bé vẫn không từ bỏ.

- Không. Không. Không. Đi ra chỗ khác.

Cậu bé quay lại hét lên thật lớn rồi xô ngã em gái mình. Ngay khoảng khắc đó tìm Thụy Du như ngừng đập. Một lần nữa cô muốn ngăn cản sự việc tồi tệ sắp xảy ra nhưng cô không thể. Mọi việc vẫn tiếp diễn và cô chỉ có thể đứng yên tại chỗ như trước.

Thụy Du nhìn cô bé ngã trúng chiếc bàn bên cạnh, vô tình khiến cốc nước sôi trên bàn đổ xuống, tạt thẳng vào cổ chân của nó. Cô bé khóc thất thanh, tiếng khóc trẻ ngon nghẹn ngào và đau đớn. Lúc đó cậu bé thất thần quay lại, nhìn hậu quả nó vừa gây ra, hai tay nó buông thõng. Tập vẽ, bút màu mà nó yêu quý rơi hết xuống đất, lấm lem và gãy nát. Nhưng nó không quan tâm nữa. Nó cũng khóc, nhưng không òa lên đầy nước mắt như em mình. Nó nhận ra nó vừa làm gì, vết đỏ trên cổ chân em gái nó là minh chứng cho tất cả.

Những người giúp việc xung quanh bị tiếng khóc đánh động bắt đầu hoảng loạn.

- Không xong rồi, cô chủ bị phỏng. Mau gọi ông bà chủ ra đây.

Đứa trẻ vẫn không ngừng khóc, vì nó không biết làm như thế nào để hết đau.

Một cặp vợ chồng trẻ hốt hải từ nhà chạy ra. Người chồng vội ôm đứa trẻ vào lòng vừa vỗ về vừa nhanh chóng mang vào nhà trong khi người vợ vội vàng đi tìm bác sĩ. Bọn họ bỏ lại cậu bé thất thần ngoài sân vắng với tội lỗi của mình.

Giấc mơ đổi sang cảnh khác. Thụy Du thấy mình đang đứng trong một căn phòng lớn. Trên chiếc giường lớn là cô bé lúc này với vết thương đã được băng bó đang ngồi khóc thút thít. Nó hỏi người phụ nữ đang dỗ dành mình.

- Mẹ ơi, anh đâu rồi?

- Ba đang phạt anh. Vì anh hư, anh đẩy con ngã.

Con bé nghe xong bỗng dưng lắc đầu liên tục.

- Mẹ kêu ba đừng đánh anh. Anh không đẩy con. Là con tự ngã. Đừng đánh anh. Anh sẽ đau.

Người mẹ nghe xong liền cảm thấy bùi ngùi. Nhưng cô vẫn lắc đầu đầy kiên quyết.

- Anh làm sai nên ba phải phạt.

Sau khi người mẹ nói xong thì cô bé lại khóc tiếp. Ở ngoài cửa, cậu bé đang bị phạt quỳ ở góc tường nghe thấy tất cả. Cậu trầm mặc một lúc lâu, rồi cũng khóc. Nhân lúc người đàn ông ra ngoài nói chuyện điện thoại, cậu len lén bước tới trước cửa phòng, tranh thủ nhìn vào trong một chút. Ngay lập tức liền có một giọng nói lớn vang lên.

- Con đi đâu đó? Quay lại chỗ cũ. Ngay lập tức.

- Con chỉ muốn nhìn em.

Cậu bé nói rất nhỏ, không đành lòng nhìn vào trong.

Người đàn ông vẫn giữ nguyên gương mặt nghiêm nghị nhưng giọng nói cũng dịu đi vài phần. Thấy con trai biết nhận lỗi, ông cũng không khắt khe nữa.

- Ba không biết con hiểu được những gì ba đang nói hay không. Nhưng hai con là anh em ruột, phải biết yêu thương đùm bọc lẫn nhau. Sao con lại đẩy em ngã? Bây giờ con còn nhỏ thì sẽ nhanh quên. Nhưng nếu con cứ đối xử với em như vậy thì sau này lớn lên em sẽ sợ và ghét con. Con thật sự muốn như vậy sao? Anh em sống trong một nhà chẳng lẽ phải biến thành kẻ thù?

Cậu bé lắc đầu nguầy nguậy, cậu không muốn bị ghét một chút nào.

- Ba biết là trước đó hai con rất hay gây gổ, Thiên Ân không nhận con là anh. Nhưng con không thấy những ngày gần đây con bé đã thay đổi rồi sao?

Trước lời nói của ba mình, cậu bé không nói gì, chỉ hơi mím môi, hết nhìn vào phòng rồi lại nhìn xuống đất như đang lưỡng lự một điều gì đó.

Lúc này Thụy Du đã nhận thức được mình đang mơ, một điều ít ai làm được. Cô lặng im nhìn thời gian trôi trong giấc mơ, kiên nhẫn chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Vết phỏng ở chân của cô bé được gia đình tìm mọi cách để chữa trị. Nhưng tất cả đều là vô ích. Vào thời điểm đó người ta chưa thể tìm ra một loại thuốc nào có thể làm mờ sẹo hoàn toàn. Và các bác sĩ nói rằng có lẽ cô bé sẽ phải mang vết sẹo xấu xí này mãi mãi.

Thụy Du đứng ở một độ cao vừa phải, nơi cô có thể vừa quan sát cảnh tượng người mẹ an ủi con gái của mình về vết sẹo mà vẫn không bỏ lỡ hình ảnh một bé trai lẫm lũi bỏ đi ra bờ sông. Thụy Du đoán rằng có lẽ bắt đầu từ lúc này cặp song sinh này mới thật sự yêu thương nhau.

Quay lại với cô bé đang ngồi trên giường, ánh mắt Thụy Du dừng lại ở vết sẹo đã được thành hình ở bên dưới, một vết sẹo có hình dáng gần giống với hình ảnh của mặt trăng bị khuyết đi một phần. Càng nhìn cô càng cảm thấy thật quen, hình như đã từng thấy ở đâu rồi.

- Thụy Du à, dậy thôi em.

Một âm thanh dễ nghe bất ngờ vang lên làm Thụy Du choàng tỉnh. Cô nhận ra mình vẫn còn nằm trong phòng y tế. Lúc này trời đã chập choạng tối và mọi người đang chuẩn bị ra về.

- Em đã ngủ cả buổi chiều rồi. Bây giờ trường sắp đóng cửa. Cô nghĩ là em nên về nhà. - Một nhân viên y tế nói trong lúc dọn dẹp lại mọi thứ xung quanh.

- Dạ.

Thụy Du ngồi trên giường bệnh cột lại tóc cho gọn gàng rồi chuẩn bị mang lại giày thể thao. Bỗng dừng tay cô dừng lại ở mép chiếc tất màu tím đang mang trên chân, rồi chậm rãi kéo nó xuống. Dọc cổ chân bên phải từ từ hiện ra một vết sẹo mờ, hình mặt trăng khuyết...

36. Chương 35: Lật Lại Quá Khứ 2

[BPN: Chap này lại có mùi hư cấu nữa rồi ~”~]

Thụy Du phải mất hồn một lúc lâu mới định thần lại được. Nhớ lại vết sẹo trong giấc mơ, thảo nào cô lại thấy quen thuộc đến thế. Ngày nhỏ mỗi lần nhìn dấu ấn xấu xí này ngự trị nên chân mình, cô không khỏi cảm thấy tự ti. Giờ đây khi biết được nguyên nhân, cô liền cảm thấy nó không quá đáng ghét nữa.

Như hiểu ra một điều gì đó, Thụy Du hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi. Bây giờ cô đã có thể chắc chắn rằng mình là đứa trẻ trong mơ đó. Và cũng rất có khả năng rằng những giọng nói vang vọng bên tai lúc trước cũng liên quan mật thiết đến điều này.

“Thiên Ân, Thiên Ân.”

Cái tên này quá đối xa lạ đối với Thụy Du. Thì ra cô còn có một thân phận khác như thế. Cô còn có một gia đình hạnh phúc, có cha có mẹ có anh trai. Hóa ra cô chẳng phải trẻ mồ côi. Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Vì sao lại xuất hiện giấc mơ đầm nước mắt như lần trước, vì sao cô lại xa gia đình, vì sao cô lại không nhớ bất cứ một chuyện gì xảy ra trước đó. Thụy Du biết rằng, những giấc mơ chưa phải là tất cả.

Thụy Du lấy mẫu giấy nhỏ trong ba lô ra xem. Cô nghĩ rằng đã đến lúc tìm hiểu một số điều không hợp lý trong quá khứ của mình.

Nhưng trước đó cô phải về nhà đã. Dù thế nào đi nữa Thụy Du vẫn không quên nhiệm vụ chính của mình. Đình Dương vẫn là quan trọng nhất.

Trước khi rời khỏi phòng y tế Thụy Du nhìn lại đồng hồ treo tường. Không còn sớm nữa. Cô phải nhanh chóng về nhà thôi.

Thụy Du vừa ra đến cửa đã thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng gần đó. Cô không biết hẳn đã đến từ bao giờ, nhưng có lẽ là khá lâu rồi. Người con trai khoác lên người bộ đồng phục nam sinh đơn giản, thân dựa nhẹ vào tường, gương mặt tuấn tú dưới ánh sáng mờ nhạt khiến hẳn có phần bí ẩn và thu hút lạ thường. Ánh mắt thần nhiên nhìn về phía thành phố về đêm qua khung cửa sổ, không có vẻ gì là vội vàng hay thiếu kiên nhẫn.

Thụy Du nhìn mãi không rời mắt, bỗng nhiên hiểu ra được vì sao các cô gái lại phát cuồng Đình Dương như thế. Từ hẳn phát ra một loại sức hút khiến người khác khó rời mắt.

- Đã dậy rồi sao?

Đình Dương xoay người, nhìn Thụy Du đang đứng im như tượng trước mắt, khẽ cất tiếng. Mối hẳn hơi cong, tựa như mỉm cười, tựa như không. Nhưng chỉ những thế thôi cũng khiến Thụy Du bối rối, có phải trông cô thật ngớ ngẩn nên hẳn mới cười không?

- Tại sao anh lại ở đây? - Thụy Du gật đầu như một câu trả lời rồi hỏi tiếp.

- Chờ em.

Đình Dương trả lời vô cùng tự nhiên tựa như đây là một chuyện vô cùng quen thuộc.

Không hiểu vì sao nghe được hai từ này Thụy Du lại vô cùng cảm động. Cảm giác này thật tốt. Giá như lúc nào cũng có người bên cạnh chờ đợi cô như thế, cô sẽ không còn cảm thấy đơn độc giữa thế giới này nữa.

Đình Dương cùng Thụy Du bước song song dọc dãy hành lang dài và rộng, không một bóng người, dưới ánh đèn dọc hành lang, bóng của cả hai đổ dài trên sàn, san sát và gắn liền với nhau.

- Tối nay anh có dự định gì không?

- Có hẹn cùng với tụi Nhất Thiên gặp mặt một vài người bạn. Đưa em về rồi anh đi.

Thụy Du nhận ra đây là cơ hội tốt nhất để đi tìm gặp người đó. Nếu Đình Dương đi cùng Nhất Thiên thì cô cũng không cần lo lắng nữa. Bởi lẽ sau lần này, cô sẽ chẳng còn có dịp nào để tìm về quá khứ. Dù rằng tất cả những gì đã xảy ra sẽ chẳng thay đổi được cuộc sống của cô ở hiện tại nhưng ít ra cô phải biết mình là ai. Đó là điều tối thiểu duy nhất.

- Anh cứ đi đi. Bây giờ em cũng có chuyện cần đi. Tối về gặp nhau ở nhà.

Sợ Đình Dương hỏi thêm, Thụy Du vừa nói xong liền bước đi trước. Thế nhưng hẳn liền đuổi theo, giữ lấy cổ tay cô.

- Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.

Thụy Du nhìn xuống tay mình đang bị ai đó nắm lấy, hai má phút chốc nóng ran. Giọng cô bắt đầu ấp úng.

- Em, chỉ là... Ừm, muốn đi chỗ này một chút thôi. Anh có việc thì cứ đi đi. Đừng để anh Minh và anh Thiên chờ. Em tự đi là được rồi.

Đình Dương có vẻ không đồng ý với lời Thụy Du nói cho lắm. Hắn có đôi chút tò mò việc cô muốn làm là gì và muốn đi cùng cô đến đó. Nếu cô không muốn hắn biết thì hắn sẽ không cố ý tìm hiểu. Nhưng sẽ chẳng an toàn nếu để cô tự đi đến một nơi nào đó một mình vào lúc này chút nào. Nếu như có chuyện gì xảy ra... Đình Dương không muốn nghĩ tiếp vì hắn đã bị ý nghĩ này làm cho khó chịu trong lòng rồi.

- Bọn họ không quan trọng.

Đang nói bỗng nhiên Đình Dương im bặt, lời này có vẻ hơi vô tình và dễ gây hiểu lầm.

Nếu để Hoàng Minh và Nhất Thiên nghe thấy sẽ oán hận không thôi. Thì ra đối với Đình Dương bọn họ chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

- Không có anh cũng không ảnh hưởng bao nhiêu. Bọn họ không quan trọng điều đó đâu.

Đình Dương sửa lại, lúc này thì trông có vẻ ổn hơn rồi.

Nhìn thấy trong mắt Đình Dương là sự cố chấp, Thụy Du nghĩ rằng mình không nên từ chối nữa. Dù sao thì chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến thân phận giả của cô ở hiện tại, ít nhất lúc này là không.

- Vậy thì đành phải phiền anh rồi.

Tiết trời Sài Gòn vào tháng cuối năm đã bắt đầu se se lạnh, cũng vì thế mà Đình Dương không dám phóng xe thật nhanh mà chỉ chạy với tốc độ vừa phải và đều đều, vì lo lắng rằng Thụy Du sẽ lạnh.

Nhưng Thụy Du chẳng cảm thấy lạnh lẽo là bao, vì ở phía trước đã có người che chắn cho cô tất cả những cơn gió lạnh tạt vào. Cô ngồi phía sau Đình Dương trên chiếc moto quen thuộc, lặng lẽ nhìn những nhóm người cùng nhau chuẩn bị trang hoàng cho Giáng Sinh sắp đến. Họ có thể là bạn bè, là gia đình, là người yêu... Nhưng bất kể là mối quan hệ gì, giữa những con người ấy luôn có sự gắn kết và cùng nhau chia sẻ, không như cô, chỉ có một mình.

Đối với những đứa trẻ mồ côi như Thụy Du mà nói thì việc chịu đựng sự cô đơn như thế này vốn dĩ đã là một việc vô cùng bình thường. Hắn là phải quen rồi. Nhưng quen thì không có nghĩa là sẽ không cảm thấy cô đơn. Bình thường vui vẻ, lạc quan là thế, tưởng chừng như không bị ảnh hưởng. Nhưng chỉ có những dịp như thế này mới khiến lòng cô hơi cô quạnh một chút mà thôi.

Đình Dương có linh cảm rằng tâm trạng của Thụy Du không tốt, cho dù cô đã cố gắng cư xử như thể không có chuyện gì xảy ra nhưng hắn lại vô tình cảm nhận được. Hắn chưa quan tâm ai bao giờ nên lúc này chẳng thể nào an ủi được cô. Không phải hắn không muốn làm nhưng căn bản là không biết phải làm như thế nào.

Bỗng nhiên Đình Dương nghe được âm thanh rất nhỏ, và nhanh chóng bị xự ồ ào tấp nập xung quanh vô tình lấp đi.

- Em có thể ôm anh một chút không?

Đình Dương không mong mình đã nghe nhầm. Cũng bởi vì lẽ đó, hắn đã có chút do dự, nhưng rồi lại dứt khoát nắm tay Thụy Du vòng qua người mình. Cho đến khi vòng tay đó khế siết chặt, hắn liền cảm thấy mọi thứ thật thoải mái và hài lòng, tựa như mình có thể thành một chỗ dựa cho cô vào lúc này. Điều đó dường như không tệ lắm.

Nhìn không gian phố phường dần dần thay đổi, Thụy Du biết rằng đã sắp đến nơi. Chẳng còn bao lâu nữa thì sự thật về quá khứ của cô sẽ được phơi bày. Và Thụy Du cảm thấy nó chẳng tươi đẹp gì bao nhiêu. Nếu như không quá đáng sợ thì cũng là vô cùng tươi đẹp, dễ khiến người ta cảm thấy nuôi tiếc.

Cuộc sống này của Thụy Du như một lịch trình và kế hoạch được sắp xếp sẵn, không bao giờ thay đổi. Nếu như sau khi biết được một điều gì đó thì mọi thứ sẽ không còn theo trật tự ban đầu nữa thì sẽ rất phiền phức. Liệu cô có nên dừng lại không?

Thế nhưng Thụy Du không còn cơ hội để quay đầu nữa. Lúc này Đình Dương đã dừng xe, hần nhìn khắp xung quanh một lượt rồi nói.

- Đến rồi. Là ở đây.

Theo lời nói của Đình Dương, Thụy Du nhìn sang bên phải. Đó là một căn nhà nhỏ, với một khoảng sân tương đối vừa phải được trồng nhiều hoa giấy. Thụy Du bước từng bước đến chiếc cổng nhỏ màu trắng, tay cô chậm rãi đưa lên đặt ở nút chuông nhưng do dự không bấm. Bỗng dưng từ trong nhà có tiếng nói vọng ra.

- Hai người tìm ai?

Qua khung cửa sổ, Thụy Du phần nào có thể nhìn thấy gương mặt của chủ nhân giọng nói này. Không ai khác chính là người mà cô đang tìm kiếm, Thiên Thư.

Cố gắng áp chế sự xúc động đang dâng trào trong lồng ngực, cô hỏi:

- Cô là... Thiên Thư?

Ánh mắt người phụ nữ bên khung cửa khẽ khẽ nhú lại, bà nhìn cô bằng ánh mắt lạ kì. Cái tên này, từ lâu đã không có người gọi rồi.

Người phụ nữ rời khỏi khung cửa sổ. Sau vài giây thì cửa lớn liền được mở, Thiên Thư bước đến cổng, nhìn Thụy Du trân trân.

- Vì sao cháu biết được cái tên này?

- Con là Thụy Du. Người nhớ không?

Thụy Du nói, giọng hơi nghẹn ngào.

Nghe đến tên Thụy Du, Thiên Thư sững người rồi không khỏi xúc động. Nhớ rằng năm đó, bà đã phải suy nghĩ mất một đêm để nghĩ ra cái tên này, tưởng rằng trời ban ột cô con gái nhưng rồi khủng hoảng xảy ra, việc để người khác nhận nuôi là cách tốt giải quyết tốt nhất. Nhưng bà không ngờ, sau chừng đó năm lại có cơ hội gặp lại.

- Làm sao ta có thể quên được. Con đã lớn như thế này rồi sao?

Cánh cổng sắt được mở ra, Thiên Thư nắm lấy tay Thụy Du, quan sát thật kĩ sự thay đổi của cô qua năm tháng.

Thụy Du khẽ gật đầu, cô chỉ im lặng không nói, cảm nhận phút giây trùng phùng.

Một lát sau khi cơn xúc động đã đi qua, Thiên Thư mời Thụy Du và Đình Dương vào nhà. Cùng nhau trò chuyện, hỏi thăm và nói về những chuyện xưa cũ. Dù đã hai tiếng trôi qua nhưng cuộc trò chuyện vẫn chưa kết thúc.

- Tại sao lần này con lại đến tìm ta?

Thiên Thư hỏi.

- Con muốn đi thăm người một lần cuối. Bởi vì từ giờ về sau con nghĩ mình không còn cơ hội nữa. Không phải vì chuyện gì to tát, chỉ do hoàn cảnh của con không cho phép.

Thụy Du chậm rãi trả lời. Sau đó cô dừng lại một chút, hai mắt tập trung vào tách trà còn đang bốc khói, bất chợt nói.

- Và con muốn tìm hiểu về quá khứ của mình.

Mất Thiên Thư khẽ động, bà chuyển ánh nhìn lên kệ sách cuối phòng. Bà đang trốn tránh.

- Ý con là gì?

Cả buổi trò chuyện, Đình Dương chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Thụy Du, từng sự thay đổi cảm xúc của cô, cho dù là nhỏ nhất, đều khiến hắn suy nghĩ. Lúc này, khi thấy cô căng thẳng, hắn không nói không rằng mà nắm lấy bàn tay cô đang nắm chặt, hắn muốn trấn an cô.

Được động viên, Thụy Du cảm thấy mọi chuyện dường như không còn quá đáng sợ nữa.

- Đạo gần đây còn mơ rất nhiều chuyện. Những giấc mơ lặp đi lặp lại, những lời nói văng vẳng bên tai. Và con nghĩ nó liên quan đến quá khứ của con. Con không hiểu, vì sao khi tỉnh dậy tại cô nhi viện năm đó con chẳng nhớ bất kì điều gì. Con chỉ muốn hỏi người, vì sao năm đó người gặp được con?

Thiên Thư siết chặt chiếc khăn tay màu tím. Dường như những lời của Thụy Du khiến bà có chút lo sợ.

Trong gian phòng, tiếng đồng hồ quả lắc vẫn vang vọng bên tai âm thanh tik tok (*) đều đều, khiến không gian tuy rằng thanh tĩnh nhưng nặng nề. Thiên Thư giữ một thái độ im lặng tuyệt đối, bà khẽ nhấp một ngụm trà rồi nhắm mắt. Có lẽ là đang suy nghĩ.

Khi đôi mắt ấy bật mở, Thiên Thư đã có câu trả lời. Bà lạnh lùng nhìn sang Đình Dương đang ngồi cạnh Thụy Du ở phía đối diện đầy ẩn ý.

Đình Dương nhanh chóng hiểu ra, liền rời khỏi chỗ ngồi của mình.

- Cháu xin phép ra ngoài.

Thụy Du nhìn tay Đình Dương cứ thế tuột khỏi tầm tay mình. Cô lại cảm thấy bất an. Cô muốn giữ hắn lại nhưng cô biết nếu có mặt người lạ ở đây, có lẽ Thiên Thư sẽ không chịu tiết lộ bất kì điều gì.

Chờ cho đến khi cánh cửa gỗ đóng sập lại trước mắt, Thiên Thư mới dựa người vào ghế gỗ trong tư thế chờ đợi.

- Bây giờ con muốn biết những gì?

- Vì sao năm đó người gặp được con?

Thiên Thư thở dài, bà rót thêm trà ỳnh rồi bắt đầu kể.

- Năm đó ta đi ra ngoài gặp vài người bạn. Lúc về thì phải đi qua con hẻm đó và vô tình bắt gặp một lũ côn đồ đang đánh hai đứa trẻ song sinh. Ta rất muốn ra ngăn cản hay làm một điều gì đó. Nhưng ta không thể. Ta chỉ biết đứng đó và nhìn cho đến khi mọi chuyện kết thúc. Rồi trời đổ mưa to, ta thấy một trong hai đứa trẻ cần phải được cấp cứu ngay lập tức, vì thế ta liền mang liền mang nó đi ngay lập tức. Và đứa trẻ đó là con.

- Vậy... vậy, đứa trẻ còn lại đâu?

Dù đã đoán được phần nào sự việc, nhưng Thụy Du vẫn không khỏi bàng hoàng. Thì ra cô đã từng trải qua chính cơn ác mộng của mình.

- Ta cũng không rõ. Đứa trẻ đó đã đi đâu đó lúc ta mang con đi. Điều kiện của ta lúc đó thật sự chỉ đủ để bảo ban một người.

Vậy là cuối cùng cô và anh trai đã lạc mất nhau sau đêm mưa đó. Thụy Du nhớ về người anh chỉ tồn tại trong kí ức đó, chẳng biết bây giờ cuộc sống của anh ra sao.

- Vậy người có biết vì sao con lại không nhớ được bất kì chuyện gì không?

Đây là câu hỏi mà Thiên Thư sợ hãi nhất. Hành động này là một trong những hành động thiếu suy nghĩ nhất trong cuộc đời của bà. Lẽ ra ngày xưa bà phải suy nghĩ cẩn thận hơn và xuy xét từ nhiều phía. Thế nhưng sự thật vẫn mãi là sự thật, bà nên nói ra ngay lúc này để tìm cơ hội cứu vãn.

- Ta xin lỗi. Lí do con không nhớ gì cả là vì... ta đã xóa chúng đi.

- Xóa chúng đi?

Thiên Thư gục đầu xuống hay tay đang chống lên bàn của mình, khó khăn gật đầu. Rồi bà ngồi dậy, quệt đi một giọt nước mắt vừa rơi xuống rồi lại nói.

- Ta đã tìm một người có khả năng thôi miên về để khóa những kí ức của con lại. Ban đầu ta chỉ nghĩ đơn giản rằng ta không thể để con sống trong kí ức kinh hoàng đêm đó nên mới làm như vậy. Sau khi người đó hoàn thành xong tất cả mọi việc thì ta lại nảy sinh ý muốn biến con thành con gái ruột của mình bằng việc nói dối tất cả.

- Thế nhưng sao người lại không làm?

Thụy Du bình tĩnh hỏi, dường như sự thật này không ảnh hưởng đến cô lắm. Điều cô lo sợ là những kí ức bị mất chứ không phải là lí do của nó. Về việc này cô chỉ bất ngờ chứ không hề đau khổ hay tức giận với Thiên Thư.

Thụy Du thấy lạ, tuy rằng Thiên Thư nói thế nhưng hình như bà đã không làm điều đó, không biến cô thành con gái của mình. Bởi vì rõ ràng cô vẫn biết được mình đang sống ở cô nhi viện và là trẻ mồ côi.

- Cô nhi viện đó là của chị gái ra xây dựng. Ban đầu ta đưa con về đó sống tạm, dự định sau khi thôi miên xong thì sẽ đưa con đi. Nhưng rồi biến cố xảy ra, chị gái ta phá sản, chúng ta không còn tiền để chu cấp cho nơi đó nữa, cô nhi viện buộc phải giải tán. Ta khi đó cũng vì chuyện của chị mà lâm vào khó khăn, nợ nần. Ta chợt nhận ra mình chẳng đủ điều kiện để nuôi con nữa. Đột đó ta và chị ta bắt đầu tìm các gia đình để nhận nuôi những đứa trẻ tại đây. Và ta thấy rằng nếu để con sống với gia đình khác thì tốt hơn. Đó là lí do vì sao ta vẫn để con biết mình đang sống ở cô nhi viện.

- Con thật sự rất biết ơn người vì tất cả những gì người đã làm cho con.

- Con không trách ta sao?

Trước sự ngờ vực và lo lắng của Thiên Thư, Thụy Du chỉ chậm rãi lắc đầu.

- Nếu không có người, thì chẳng phải con đã chết từ lâu rồi sao?

Thiên Thư nở một nụ cười hạnh phúc, thật may, Thụy Du đã không hận bà.

- Ta đã suy nghĩ rất nhiều năm và dự đoán trước ngày hôm nay. Một ngày nào đó con cảm thấy sự bất ổn rồi sẽ đến tìm ta. Nếu như con muốn tìm lại kí ức của mình, ta sẽ cố gắng hết sức để tìm lại người dùng thuật thôi miên ngày trước để giúp con.

- Nếu được như thế thì... tốt quá.

Thật ra thì những mảnh kí ức rời rạc vẫn đang quay về với cô từ từ qua những giấc mơ và một vài âm thanh bất chợt. Nhưng cô không muốn duy trì tình trạng này nữa, những cơn đau đầu choáng váng khiến cô quá sức mệt mỏi rồi.

Khi Thụy Du rời khỏi nhà Thiên Thư thì Đình Dương đang chờ cô ở bên ngoài. Khi thấy cô xuất hiện, hắn không chần chừ mà bước thật nhanh đến bên cô.

- Em ổn chứ?

- Em ổn. Bây giờ thì mọi chuyện tốt rồi.

Trên đường về nhà, Thụy Du kể lại cho Đình Dương nghe những gì cô và Thiên Thư đã nói cùng nhau. Tất cả những gì cô nói hôm nay đều là sự thật, chẳng cần phải giấu diếm điều gì. Lúc này cô chẳng quan tâm gì cả, cô chỉ cần một ai đó để trò chuyện cùng mà thôi. Thế nhưng những lời Thụy Du nói ra vẫn giới hạn ở một chừng mực nào đó. Về chuyện sau khi được nhận nuôi như thế nào thì cô chẳng hề đề cập đến.

- Người sẽ tìm lại kẻ dùng thuật thôi miên giúp em lấy lại được trí nhớ. Nhưng mà em nghĩ rằng em sẽ không có cơ hội gặp ông ta đâu.

Lời nói của Thụy Du khiến lòng Đình Dương cảm thấy hoang mang và bất ổn hơn bao giờ hết. Hắn có cảm giác rằng thời gian mình ở cạnh cô sẽ không còn bao lâu nữa.

- Em sẽ đi sao?

Ở phía sau không có tiếng trả lời. Có lẽ vì giọng Đình Dương quá nhỏ nên bị gió cuốn đi mất rồi...

(*): hình như tiếng đồng hồ kêu là tik tok mà đúng không? Hay là tiktak nhỉ? ==

[BPN: Mạch truyện có chậm quá không vậy? Mình đẩy nó nhanh lên nha? ~*]

37. Chương 36: Cảm Giác Gia Đình

[BPN: Lại đặt tên không liên quan -_-]

=====

Thế là Hoàng Minh đã đảm nhiệm chức vụ Osin Miễn Phí cho An Nhiên được gần 10 ngày. Thế nhưng cậu lại chẳng thấy phiền phức chút nào, ngược lại trông còn khá vui vẻ và yêu đời. Sau một ngày thi ở trường, Hoàng Minh liền bỏ hết các hoạt động sau giờ học chỉ để đưa An Nhiên về.

Cả hai đứng một mình trong thang máy lên phòng của Hoàng Minh ở tầng thứ 20 của chung cư. Thang máy đi được nửa đoạn đường thì cậu có tin nhắn. Chẳng hiểu nội dung bên trong là gì mà cậu lại tặc lưỡi.

- Phiền phức.

- Sao thế?

An Nhiên hỏi Hoàng Minh. Sống chung 10 ngày cũng đủ để cô bớt lạnh nhạt với cậu một chút rồi. Ít nhất cũng có sự quan tâm.

- Mộng Thy lại đến làm phiền tôi nữa rồi. Chắc nghe tin tôi hẹn hò với em đấy.

- À.

An Nhiên nhớ lại lần trước bị Mộng Thy giở trò làm cho bị thương, cảm thấy trong lòng khá bức rứt. Cô thật muốn trả đũa quá đi thôi.

- Bảo đảm là cô ta sẽ dây dưa tới lui một hồi mà chẳng chịu đi về. Tôi phải làm gì đó để nhanh chóng dứt điểm mới được.

Hoàng Minh lẩm bẩm, cậu cất điện thoại vào balo rồi suy nghĩ một chút. Không bao lâu sau, đôi mắt giáo hoạt chợt sáng lên, cậu nhìn xuống cô gái đang ngã vào lòng mình. Nếu đã mang tiếng là yêu nhau, vì sao không diễn cho trót vai này?

- Tôi nghĩ ra rồi.

- Thế à.

An Nhiên nhìn lên bảng điện tử của thang máy đang dần nhảy số, có vẻ không quan tâm lắm về chuyện của Hoàng Minh.

- Chúng ta diễn cảnh thân mật đi. Cho cô ta tức quá bỏ về.

Hoàng Minh phần khích nói, cậu cười mãi cho đến khi ánh mắt đầy kì thị của An Nhiên nhìn cậu chằm chằm thì mới dừng lại.

- Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn dùng trò này?

- 18 tuổi vẫn còn nhỏ lắm. Sắp tới nơi rồi. Chúng ta mau làm thôi. Để khi cửa thang máy vừa mở ra thì cô ta có thể nhìn thấy.

- Làm cái gì?

- Làm chuyện mà những người yêu nhau hay làm.

Nói rồi Hoàng Minh vội quay sang đứng đối diện An Nhiên.

Vì An Nhiên đang đứng sát góc thang máy nên Hoàng Minh rất dễ dàng bao vây cô. An Nhiên nhìn cảnh này không khỏi nhớ lại chuyện cũ, sao lần nào cô với Hoàng Minh đều tiếp xúc với nhau ở loại tư thế này nhỉ.

Gương mặt gian xảo của cậu từ từ tiến lại gần làm cho An Nhiên cảm thấy nguy hiểm. Cô cũng không phải quá ngây thơ để không hiểu Hoàng Minh muốn làm gì.

- Nếu anh dám hôn, thì tôi sẽ giết anh.

Hoàng Minh khẽ rung mình. Cậu hoàn toàn tin tưởng vào lời nói này. Thế nhưng cậu chẳng hề có ý định dừng lại. Khoảng cách dần dần rút ngắn cho đến khi hai vầng trán chạm nhau, mắt kề mắt, môi gần môi, nhưng chẳng (dám) chạm vào.

- Nếu em không đồng ý. Tôi sẽ không làm. Nhưng mà giữ nguyên tư thế này thì có thể chứ?

An Nhiên hừ lạnh như một cách trả lời. Nếu có ai ở đây lúc này để chứng kiến thì mới hiểu rõ được hoàn cảnh của cô lúc này. Cô có thể trả lời “Không” sao? Toàn thân đã sớm bị ai đó khống chế rồi.

Tiếng chuông nhẹ vang lên, kèm theo tiếng cửa thang máy nhẹ nhàng mở ra. Hoàng Minh dù quay lưng lại về hướng cửa nhưng lại dễ dàng đoán ra được những gì diễn ra sau lưng mình qua một loạt âm thanh. Đầu tiên là tiếng giày cao gót dịch chuyển nhẹ. Rồi âm thanh ấy lớn dần nghĩa là lúc chủ nhân của nó đang giậm chân xuống sàn đầy phẫn nộ. Hoàng Minh cười nhếch mép. Cảm giác này thật quá tuyệt vời.

- Xong chưa?

Hoàng Minh nhìn cô gái đang bị mình áp sát vào tường, tay cậu đặt sau đầu cô từ từ di chuyển. Ngón tay cái trượt dần lên gương mặt đang nhăn nhó vì bất mãn, chạm đến đôi môi khép hờ, khẽ lướt nhẹ. Lớp son màu hồng đất theo đó mà lan ra. Hoàn mỹ. Nhìn thấy điều này bất kì ai cũng sẽ tin rằng bọn họ vừa mới hôn nhau.

- Rồi.

Hoàng Minh bước sang một bên, tiếp tục tư thế dìu An Nhiên bước đi như bọn họ vẫn làm suốt những ngày qua. Khi cả hai bước ra khỏi thang máy liền bắt gặp Mộng Thy đang đứng đó với một biểu cảm không mấy thân thiện. Hoàng Minh giả vờ bất ngờ, nhưng cũng chẳng thèm đứng lại trò chuyện với cô ta mà đi thẳng một mạch về nhà của mình.

- Lâm Hoàng Minh! Anh mau đứng lại đó.

Mộng Thy hét lớn, âm thanh dội lại khắp cả hành lang nhỏ, vang vọng. Cũng may rằng căn hộ của Hoàng Minh chiếm trọn một tầng của tòa nhà, nếu không chẳng biết sẽ làm phiền hàng xóm đến mức nào.

Giọng nói khủng bố bất ngờ dội vào tai, nó the thé và chói tai đến lạ thường, khiến Hoàng Minh không khỏi giật mình một cái. Tại sao Mộng Thy ngày càng thay đổi so với lúc hai người còn hẹn hò nhỉ, Hoàng Minh cảm thấy thật khó hiểu. Khoảng gần hai năm trước, khi bọn họ còn là một đôi, cô ta không hề đánh đá như thế này, cậu cam đoan điều đó. Tuy là cũng không tốt bụng hiền lành bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không quá tồi tệ như bây giờ. Là do thời gian làm thay đổi một con người hay là do cô ta không thể hiện ra ngoài cho cậu thấy.

Bên cạnh vang lên khiến cười khế. Đây có lẽ là lần thứ năm An Nhiên bật cười trong nhiều ngày qua khi ở cùng Hoàng Minh rồi, điều này làm cậu khá hưởng thụ. Quan hệ của bọn họ lúc này thật tuyệt vời. Thế nhưng tâm trạng của cậu liền bị đả kích ngay sau đó.

- Yếu bóng vía.

Đây là ám chỉ việc cậu giật mình sau khi nghe tiếng hét sao? Hoàng Minh đoán thế. Tay cậu quệt nhẹ qua mũi, cười cười chữa ngượng. Đúng là cậu không thể nào hạnh phúc quá mười giây.

- Ai lại nói thế. Khi bất ngờ nghe được một âm thanh chói tai trong không gian tĩnh lặng, người ta ắt sẽ giật mình.

- Biện hộ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, xem như Mộng Thy là người vô hình ở phía sau. Cô ta sẽ không đơn giản chấp nhận điều đó.

Thật vậy, Mộng Thy bước tới nơi Hoàng Minh và An Nhiên đang di chuyển một cách chậm rãi. Âm thanh giày cao gót nện xuống sàn nhà như chứa đầy sự oán hận.

Nằm ngoài sự dự đoán của hai người nọ, Mộng Thy bất thành thành nắm tay An Nhiên xô mạnh sang một bên.

An Nhiên bị bất ngờ, lại thêm vết thương còn chưa hồi phục nên hoàn toàn mất thăng bằng và chới với giữa không trung. Hoàng Minh là người có phản xạ nhanh nhất, cậu không do dự mà lao đến ôm lấy An Nhiên. Dù cho hành động đó cũng khiến cậu ngã mạnh vào tường, thế nhưng chỉ cần cô không sao là tốt rồi.

Hành động này khiến cho cả Mộng Thy và An Nhiên đều bất ngờ. Bất kì ai trong bọn họ đều không nghĩ Hoàng Minh sẽ phản ứng như vậy.

Tuy An Nhiên không ngã, nhưng vết thương bị chạm vào khiến cô không thoải mái. Nhưng thay vì biểu lộ sự khó chịu ra ngoài thì cô chỉ thở ra một tiếng. Nếu Hoàng Minh đã không muốn cô bị đau thì cô sẽ để cậu thấy cậu đã làm việc đó rất tốt.

- Không sao chứ?

An Nhiên lắc đầu.

- Cảm ơn.

- Được nghe lời này từ em liệu tôi có nên mở tiệc ăn mừng hay không?

- Anh nên lo cho thân mình trước thì tốt hơn. Đứng lên được không?

An Nhiên gắng gượng đứng lên, nhìn Hoàng Minh đang ngồi dưới sàn hỏi. Cậu chỉ cười rồi nhẹ nhàng bắt người lên như muốn khoe khoang.

- Vẫn còn tốt chán.

Mộng Thy một lần nữa bị đẩy ra ngoài trong cuộc trò chuyện của hai bạn trẻ nào đó. Cô ta lại hét toáng lên. Rất may là lần này Hoàng Minh đã có kinh nghiệm, không giật mình nữa.

- Lâm Hoàng Minh. Anh có nghe em nói không?

Hoàng Minh nổi tiếng là một người chưa bao giờ tức giận với mọi người, với con gái lại càng không. Thế nhưng ngay lúc này cậu đang tức giận, rất muốn đánh người.

- Đừng hét vào tai người khác như thế được không? Rất là chói đấy. - Hoàng Minh nói trong lúc đưa tay vào balo lục tìm chìa khoá nhà.

Hoàng Minh mở cửa nhà, sau khi bước vào cùng An Nhiên liền đóng sập lại trước mắt Mộng Thy. Phía sau cánh cửa là một thế giới khác, yên tĩnh hơn hẳn. Cậu giúp đỡ An Nhiên tháo balo và giày, gương mặt vẫn hằm hằm vì khó chịu.

- Đây là cách anh vẫn thường đối xử với người yêu cũ à?

- Không có. Tôi không đến mức thô lỗ như thế. Ngoại trừ với loại người không thể nào chấp nhận được như cô ta.

Sau một lúc, An Nhiên đã nằm trên chiếc giường quen thuộc của cô nhiều ngày nay, yên lặng đọc tạp chí thời trang. Hoàng Minh vào phòng thay đồ một chút rồi bước ra với một loại trang phục khác. An Nhiên đặt tờ tạp chí xuống bên giường, nhìn cậu chăm chăm không rời mắt.

- Sao? Cuối cùng em cũng nhận ra sức hút của tôi rồi?

- Anh... lại đây được không?

Hiếm khi nào lời của An Nhiên nói ra mà không có ác ý, Hoàng Minh liền vui vẻ làm theo, trước đó không quên nhìn lại mình trong gương coi đủ đẹp trai chưa. Cậu bước lại cạnh bên giường ngủ, nhìn cô đầy mong đợi.

- Cởi áo.

Hoàng Minh lau nhẹ mồ hôi trên trán, cảm giác như sắp bị con gái sàm sỡ thật không tốt chút nào. Nhìn sắc mặt của cô gái này mà xem, cô ấy rất có khả năng làm điều đó. Hoàng Minh nghĩ là mình nên ngoan

ngoãn nghe lời, rượu mời vẫn dễ uống hơn rượu phạt. Thế là chỉ trong vòng hai giây, cậu liền cởi luôn chiếc áo thun vừa thay.

- Xích tới đây một chút.

An Nhiên tiếp tục ra lệnh. Khi Hoàng Minh đã đứng cạnh bên mình, cô liền với tay lấy một tuýp thuốc giảm đau đặt bên bàn rồi nhẹ nhàng thoa lên bả vai cho cậu. Hoàng Minh ngạc nhiên đến sững sờ, cậu nhìn những ngón tay thon thả cứ thế chạm vào mình thật nhẹ, gương mặt thanh tú vẫn lạnh lùng, một nụ cười cùng không thềm nhếch. Tưởng chừng như vô tâm nhưng lại chăm chú xoa thuốc cho cậu.

- Khi này anh ngã như vậy, có lẽ là đau lắm.

Hoàng Minh chẳng muốn nói lời nào. Cậu không muốn phá vỡ giây phút tuyệt vời này. Ước gì nó kéo dài mãi mãi.

Hoàng Minh là một đứa trẻ thiếu tình thương và sự quan tâm từ gia đình. Cha thì luôn nghi ngờ cậu, sợ cậu không phải con mình. Còn mẹ thì luôn oán hận vì đã sinh cậu ra đời. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần Hoàng Minh ngã thì đều tự đứng lên, mỗi lần đau thì tự mình chịu đựng, có bị thương cũng tự mình xoa thuốc. Dần dần cậu bỏ mặc tất cả, mỗi khi đi đánh nhau về thì cứ để vậy, rồi cũng tự khỏi mà thôi. Bây giờ bỗng dưng có một cô gái xuất hiện, dịu dàng đối xử với cậu như thế. Cậu không muốn cảm động cũng không được.

- Mặc áo lại đi.

An Nhiên làm xong rồi tiếp tục xem tạp chí, bỏ lại Hoàng Minh bất động nhìn cô trân trân. Bỗng nhiên cậu muốn ôm lấy cô thật chặt để tìm một chút gì đó cảm giác được quan tâm. Thế nhưng Hoàng Minh nhanh chóng gằn mình lại, trước giờ cậu luôn đối xử với cô một cách khá cợt nhả và đầy trêu ghẹo. Nếu bỗng dưng trở nên nghiêm túc kì lạ, có khi nào cô sẽ thấy không ổn và tránh mặt cậu không.

- Bây giờ em muốn ăn gì không? Để tôi lấy luôn cho. Sau đó tôi đi ra ngoài một lát.

- Không cần đâu. Đợi anh về rồi ăn cùng.

Hoàng Minh mỉm cười, một nụ cười không còn bông đùa và thiếu nghiêm túc nữa. Cậu đang có cảm giác gia đình. Dù điều này là chưa cần thiết đối với một thằng con trai chỉ mới 18 tuổi. Nhưng cậu thật sự vô cùng quyến luyến cảm giác này. Ít ai biết rằng bây giờ cậu hạnh phúc đến mức nào.

- Tôi sẽ về thật sớm.

Hoàng Minh vừa bước ra cửa đã nhìn thấy Mộng Thy. Cậu có chút bất ngờ nhưng chẳng còn giận dữ nữa, bởi vì bây giờ lòng cậu đang ấm áp lắm nên gặp chuyện gì buồn bực cũng cho qua.

- Anh đứng lại đó. Chúng ta cần nói chuyện.

Mộng Thy đứng chắn ngang trước cửa thang máy, không cho Hoàng Minh bước vào.

- Có chuyện gì?

- Anh và cô ta thật sự là đang hẹn hò?

Hoàng Minh nhớ lại lúc sáng. Thật ra hai người bọn họ hoàn toàn trong sáng, vô tội. Chẳng qua vì dư luận quá mức đáng sợ, chỉ vì cậu đưa cô đến trường, dìu cô vào lớp thôi mà mọi chuyện đã được suy diễn đến mức phóng đại và lan truyền đi khắp nơi với tốc độ chóng mặt. Nhưng mà Hoàng Minh cũng không thấy có gì không ổn với tin đồn kiểu này, thôi thì cứ để nó tiếp diễn, cậu không có hứng dấn chính.

- Em nghĩ sao thì sẽ là như vậy. - Hoàng Minh nhún vai, bộ dạng tùy hứng.

- Còn cả sống chung?

- Tùy em nghĩ.

- Anh thật quá đáng. Em với anh hẹn hò một năm, em còn chưa được vào nhà anh một bước, lúc nào cũng phải đứng bên ngoài. Vì sao cô ta được vào? Còn nữa, anh có biết lịch sử tình trường của cô ta ở trường cũ dài đến mức nào không?

Hoàng Minh à một tiếng như đã biết. Cậu thông thả đáp lại.

- Thì sao? Anh cũng là một thằng lãng nhăng thôi.

- Anh... Anh nhắc lại với cô ta. Em sẽ không để yên đâu.

- Vậy à? Anh nghĩ em vốn dĩ đã không có khả năng đấu lại với An Nhiên. Lúc trước đã vậy, và bây giờ có thêm anh bên cạnh cô ấy, thì em đừng hòng giờ trò gì.

Hoàng Minh chuyển giọng nõi nhẹ nhàng vui vẻ sang lạnh lùng và cảnh cáo. Có thể cậu không công khai bảo vệ ra mặt như Đình Dương và Nhất Thiên nhưng nếu muốn đụng tới người cậu thích, thì còn phải xem thái độ của cậu như thế nào.

Chiếc thang máy đã đưa Hoàng Minh xuống gần đến tầng trệt nhưng Mộng Thy vẫn chưa rời khỏi. Cô ta vừa chuốc thêm bực bội vào người. Cứ ngỡ như sẽ moi được một chút gì đó từ An Nhiên để xử lý Thụy Du, nhưng vô tình cô ta lại đẩy An Nhiên đến với Hoàng Minh. Thật là bất cần.

Từ trước đến nay, Hoàng Minh là người đối xử tốt với Mộng Thy nhất, khiến cô ta sinh ra một loại ảo tưởng là cậu rất yêu mình. Và với một chàng trai yêu mình như thế, Mộng Thy không hề ngốc nghếch mà buông tha. Dù cho đã thích Đình Dương, nhưng cô ta vẫn muốn giữ được Hoàng Minh bên mình. Mộng Thy nghĩ rằng mình phải mau mau tìm cách thôi.

Rồi Mộng Thy có điện thoại, là số gọi đến từ nước ngoài. Ở đầu dây bên kia là giọng nói của một chàng trai, cậu nói tiếng Anh phảng phất chất giọng của người Ý.

- Lời đề nghị của tôi lần trước, cô thấy thế nào?

- Rất tốt. Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể hợp tác rất vui vẻ. Vừa tiện cho tôi, vừa tốt cho anh. - Mộng Thy trả lời lại bằng tiếng Anh.

-Ồ, thật tuyệt. Vậy khi nào thì thích hợp cho tôi xuất hiện đây?

- Hai tuần nữa, sau chuyến dã ngoại dài ngày của trường. Tôi cần thời gian để tìm thêm người.

- Tùy cô. Nhưng phải báo cho tôi nếu như có bất cứ thay đổi gì.

- Được. Tôi có thể gọi anh là gì?

- Hãy gọi tôi là Oliver, Oliver Smith.

=====

[BPN: Sắp có thêm một nhân vật nữa lên sân. Ố ye :3]

38. Chương 37: Chuyến Đi Dã Ngoại 1

Như bao trường trung học khác, sau một kì thi căng thẳng trường Royal cũng tổ chức cho học sinh một chuyến đi dã ngoại dài ngày để thư giãn. Chuyến đi kéo dài ba ngày tại một hòn đảo tư nhân, nơi thuộc quyền sở hữu của một phụ huynh trong trường. Như đã hứa từ trước, với những chuyến đi như thế này thì chỉ cần Đình Dương tham gia thì Thụy Du chắc chắn sẽ được sắp xếp gần hắn nhất có thể. Như lần này, chỉ vì cô mà thầy hiệu trưởng cho cả hai lớp đi cùng một chiếc du thuyền ra đảo, cộng thêm việc luôn tham gia cùng nhau ở tất cả mọi hoạt động.

Cả trường khởi hành từ sáng với gần mười chiếc du thuyền hạng sang đưa học sinh từ đất liền ra đảo trong một thời gian ngắn. Trong chuyến đi này, hầu như ai cũng vô cùng phấn khích và vui vẻ, duy chỉ có Tú Nhi thì cảm thấy mọi thứ thật tồi tệ, vì cô bị say tàu nên trong suốt cả hai tiếng đồng hồ lênh đênh trên biển chỉ biết ngồi một chỗ nhìn mọi người. Chưa kể cô sẽ bị nôn bất kì lúc nào. Chắc cô sẽ chết mất.

Vì Tú Nhi mà Thụy Du cũng không dám đi ngắm biển nữa mà ở lại chăm sóc bạn mình. Thật ra thì so với cô, Nhất Thiên muốn làm điều này trăm ngàn lần, nhưng tiếc là Tú Nhi vẫn còn hiểu lầm với cậu, nên sống chết không chấp nhận cậu đến gần mình trong phạm vi một mét.

Rồi đoạn đường ấy cũng nhanh chóng kết thúc khi du thuyền cập bến một hòn đảo tư nhân xinh đẹp. Theo sự hướng dẫn của nhân viên, mọi người lần lượt đến nơi nghỉ ngơi của mình cất hành lí rồi cùng nhau ra biển.

Thụy Du nhìn ngôi biệt thự mình đang ở một chút, đồng thời cũng đảo mắt quan sát xung quanh một lượt. Đúng lúc đó liền bắt gặp Đình Dương cùng Nhất Thiên và Hoàng Minh vừa mang balo đi vào ngôi biệt thự kế bên. Cô âm thầm cảm thán, công nhận thầy hiệu trưởng sắp xếp chu đáo thật, đến cả khách sạn cũng xếp gần nhau.

Thật ra mỗi ngôi nhà như thế này chỉ có vốn vẹn một phòng nhưng bề ngoài được trang trí chẳng khác nào một căn biệt thự chính gốc. Căn phòng bên trong rất lớn, đặt ba chiếc giường đơn, một tủ quần áo chung, một phòng tắm và nhiều vật dụng khác. Tuy thế nhưng không gian vẫn còn rất thoáng đãng.

Chẳng biết là vì vô tình hay cố ý, Thụy Du được sắp chung phòng với hai người bạn cùng bàn của mình.

Theo lịch trình của chuyến đi này thì hôm nay, sau khi nhận phòng và ổn định mọi thứ thì mọi người sẽ ra biển sinh hoạt tự do và tham gia các trò chơi dưới nước nếu muốn. Vì thế sau khi sắp xếp xong quần áo vào tủ đồ và chọn vị trí giường ngủ thì cả ba người đều bắt đầu chuẩn bị hành trang để đi ra biển.

- Mình dùng phòng tắm trước nhé.

An Nhiên nhìn qua Thụy Du và Tú Nhi, hai kẻ vẫn chưa quyết định được rằng nên tắm biển hay không, rồi nói.

- Ừ.

Tú Nhi trả lời An Nhiên rồi quay sang hỏi Thụy Du:

- Cậu có xuống biển không?

- Có chứ.

Thụy Du gật đầu trong lúc nghiên cứu bộ đồ tắm của mình. Hình như nó quá mát mẻ so với hoàn cảnh của cô rồi. Không phù hợp lắm.

- Mình nên xuống không nhỉ?

Tú Nhi cảm thấy phân vân, cơn buồn nôn vừa mới lặn xuống nhưng cô vẫn còn mệt mỏi.

- Nghỉ ngơi một chút rồi xuống cũng được. Không tắm biển tiếc lắm. Theo như mình thấy thì hòn đảo này có biển gần như là sạch và đẹp nhất rồi đó.

- Vậy thì chắc mình theo lời cậu. Thế cậu mặc gì?

- Cái này...

Khi Thụy Du đưa cho Tú Nhi xem bộ đồ tắm của mình thì cả hai người đều im lặng. Tú Nhi là một cô gái tương đối truyền thống nên cô chưa từng nghĩ mình sẽ khoác loại bikini như thế này trước mặt nhiều người xung quanh. Thụy Du tuy không phải mẫu con gái truyền thống đó nhưng mà cô nghĩ là bộ trang phục này, quả thật không phù hợp cho lắm.

- Mình nên làm gì đây nhỉ? - Thụy Du nhìn chằm chằm vào bộ đồ tắm khá là sexy được đặt trên giường.

- Quần khăn tắm vào đi. - Tú Nhi đưa ra lời đề nghị.

- Thôi để mình thay thử ra rồi tính tiếp.

Đúng lúc đó thì An Nhiên từ phòng tắm bước ra, Tú Nhi ồ lên một tiếng rồi nhìn không chớp mắt, Thụy Du cũng tò mò nhìn sang. Ừm, nếu so với trang phục của An Nhiên thì cô còn kín đáo chán. Bỗng nhiên Thụy Du cảm thấy mọi thứ ổn hơn rất nhiều.

An Nhiên bước đến giường của mình, tự xoa kem chống nắng trong im lặng. Trong lúc chờ Thụy Du thay đồ, Tú Nhi len lén nhìn An Nhiên một chút, rồi nhanh chóng rời mắt đi. Cô tự âm thầm hổ thẹn trong lòng. Thì ra ở đây cô chính là người “hiền lành” nhất.

Khi Thụy Du bước ra thì Tú Nhi liền phải thốt lên.

- Ôi, việc xuất hiện cùng hai cô gái sexy như thế này sẽ khiến mình tự ti chết mất.

So với những người cùng trang lứa, Thụy Du được tính vào nhóm có chiều cao đáng ngưỡng mộ. Cùng với tình yêu thương vô bờ bến dành cho bản thân mình nên cô luôn để ý tập luyện thể thao (Đó là lúc trước. Đạo này đã có chút lười biếng) nên thân hình khá cân đối, chỗ nào ra chỗ đó.

- Nếu cậu dám làm giống mình thì sẽ là ba người.

Thụy Du trả lời. Cô cười với Tú Nhi rồi bước đến vali hành lí của mình lục tìm một thứ gì đó để che bớt lại.

- Thôi thôi, mình chỉ muốn làm một cô gái bình thường.

Tú Nhi le lưỡi, vội vàng lắc đầu.

Sau đó cả ba người cùng rời khỏi phòng và đi bộ ra biển. Đi được nửa đường, bỗng nhiên Tú Nhi sực nhớ ra mình đã quên không mang theo nón nên liền quay về phòng lấy. Còn Thụy Du và An Nhiên sẽ ra khu vực tập trung trước.

Tú Nhi về phòng, vội vàng lấy nón rồi quay trở ra. Khi cô khoá cửa xong, vừa định chạy đi thì liền bắt gặp Nhất Thiên đã đứng phía trước từ bao giờ. Tú Nhi đứng trên hành lang gỗ, nhíu mày nhìn chàng trai đang cách mình ba bậc thang.

- Em còn mệt không?

Nhất Thiên cất tiếng, cậu toan bước lên bậc thang để lại gần Tú Nhi nhưng cô đã nhanh chóng lùi về phía sau. Điều này khiến tim cậu nhói đau, bước chân cũng vô thức khựng lại giữa chừng. Nếu như cậu bước lên một bước, thì cô sẽ lại lùi một bước. Đây là thực trạng mối quan hệ của bọn họ lúc này.

- Không liên quan đến anh.

Tú Nhi nói, cố gắng tỏ vẻ lạnh lùng và tức giận. Cô siết chặt chiếc nón màu vàng nhạt trong tay, thu hết can đảm mà bước qua nơi Nhất Thiên đang đứng để rời khỏi nơi này. Thế nhưng cậu liền giữ tay cô lại.

Tú Nhi bị Nhất Thiên nắm chặt cổ tay, dù muốn rút ra nhưng không thể.

- Anh làm gì thế?

- Em vẫn bước bình như vậy. Vừa mới say sóng xong, chưa nghỉ ngơi lại ra nắng tiếp, không chịu quan tâm đến sức khỏe của mình gì cả.

Nhất Thiên tức giận nói, cậu nhìn gương mặt xanh xao của cô không khỏi đau lòng. Lúc ở trên tàu, khi nhìn cô khó chịu và cố gắng cầm cự, cậu cảm thấy trong lòng bứt rứt không thôi. Chỉ muốn nhanh chóng lao đến chăm sóc cho cô, nhưng nhìn ánh mắt của cô lúc đó, cậu nghĩ là nếu như mình đến thì mọi chuyện sẽ tệ hơn rất nhiều.

- Những chuyện này... thì có ảnh hưởng gì đến anh sao? - Tú Nhi khó khăn thốt lên, cổ họng cô nghẹn đắng. Thì ra để nói ra những lời tuyệt tình lại khó khăn với cô đến thế.

- Tại sao lại không? Rất có ảnh hưởng là khác. Anh không thể trở mắt nhìn em như thế mãi được.

Tú Nhi dồn hết sức lực, rút tay mình ra khỏi tay Nhất Thiên. Cô hít một hơi thật sâu, cố lấy lại bình tĩnh. Sau đó nhìn thẳng vào mắt cậu, lớn tiếng nói.

- Đủ rồi. Anh đừng nói những lời như thế nữa. Tại sao anh cứ phải như vậy chứ? Giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ nào cả.

- Em đang tự lừa dối bản thân sao?

Nhất Thiên vô cùng tức giận trước sự cố chấp này của Tú Nhi. Nhưng rồi cậu buông lỏng toàn thân. Không, là do lỗi của cậu nên cô mới cư xử như thế.

- Ai lừa dối ai? Anh bảo em phải làm sao mới đúng? Em có lòng tự trọng của em, nếu anh đã có vị hôn thê rồi thì em sẽ không dây dưa nữa. Chúng ta đã chấm dứt rồi. À không, không phải là chấm dứt. Thậm chí nó chẳng hề bắt đầu. Ngay từ đầu anh đã xem em như một trò hề rồi đúng không?

Tú Nhi vừa nói vừa khóc. Sau đó cô xoay người chạy đi, cô không đủ kiên cường để nán lại thêm bất kỳ giây phút nào nữa. Sợ rằng nếu như cô ở đây thêm một chút nữa, cô sẽ không có đủ quyết đoán để chấm dứt chuyện này. Sợ rằng cô sẽ vì nhớ cậu mà xiêu lòng, mà trở thành một kẻ đáng khinh thường, một kẻ xen vào chuyện tình cảm của người khác. Sợ rằng chẳng mấy chốc cô sẽ trở thành người thứ ba trong mối quan hệ giữa Nhất Thiên và Mộng Thy. Khi đó cô sẽ chẳng dám nhìn mặt ai nữa.

Nhất Thiên vội vàng đuổi theo sau. Cậu không thể để cô cứ như vậy mà bỏ đi được. Cậu còn phải giải thích, chuyện của hai người cần được cứu vãn.

Không bao lâu, Nhất Thiên liền đuổi kịp. Nhưng khi cậu vừa chạm đến tay cô thì liền bị hất ra.

- Em phải nghe anh giải thích. Cho anh hai tháng nữa thôi, không, một tháng. Chỉ một tháng nữa anh sẽ cho em một câu trả lời xứng đáng. - Nhất Thiên nói mà như gào lên.

- Đừng nói nữa, Edward. Em sẽ cố gắng không xuất hiện trước mặt anh. Còn anh tốt nhất cũng đừng tìm em nữa. Đó là cách giải quyết tốt nhất cho chúng ta.

Tú Nhi không muốn nghe thêm bất kỳ lời nào nữa. Với cô, những gì đang diễn ra hằng ngày mới là sự thật rõ ràng nhất, một sự thật mà cô chẳng thể nào phớt lờ hay tự mình lừa dối.

=====

BPN: Đây chắc là chap ngắn (và tệ) nhất từ trước đến giờ. Nhưng mà do phần sau quá dài nên mình đành phải tách ra vậy :3 Đạo này mình lại bị mất cảm hứng nên ra chap chậm (và viết hơi chuối chuối). Xin lỗi các bạn nha. Đừng vì thế mà bỏ truyện mình mà :(Hic :'(

39. Chương 38: Chuyển Đi Dã Ngoại 2

Khi Thụy Du và An Nhiên ra đến biển thì tất cả mọi người đều đã tập trung đầy đủ ở khu vực được sắp xếp sẵn. Dọc bờ biển toàn bộ đều là học sinh của trường, không hề có người ngoài xuất hiện nên không khí cũng khá thoải mái. Sau khi nhận được giờ giấc đi ăn trưa thì nhóm học sinh bắt đầu tản ra, người thì tắm biển, người thì bắt đầu chuẩn bị dụng cụ để lướt sóng... Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của lực lượng cứu hộ dày đặc để đảm bảo sự an toàn tuyệt đối.

Thụy Du nhìn cảnh tượng nhộn nhịp này lòng liền thấy nao nao, cô cũng muốn vui chơi thật thỏa thích như những người xung quanh. Điều mà một cô gái mười bảy tuổi nên làm. Thế nhưng dù gì thì cô cũng nên chờ Tú Nhi ra đã.

Thụy Du không rời khỏi vị trí tập trung của lớp, chủ yếu là để Tú Nhi dễ dàng nhận ra mình. Bên cạnh cô, An Nhiên vừa lấy được vé đi lặn từ tay một người nhân viên.

- Bây giờ cậu sẽ đi lặn sao? - Thụy Du vừa ngạc nhiên, vừa phấn khởi hỏi. Môn thể thao này cô rất thích, nhưng đáng tiếc lại không có cơ hội để học.

- Ừm. Nghe nói dịch vụ lặn biển ở đây rất tốt. Mình sẽ đi ngắm san hô một chút.

Nhìn lại chiếc bản đồ khu nghỉ dưỡng vừa được phát, An Nhiên nhíu mày tìm vị trí của nơi tổ chức hoạt động này. Bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một chiếc bóng đen che mất ánh sáng của cô, còn chiếc bản đồ thì bị giật đi mất.

- Em đừng đi. Ở lại đây cổ vũ tôi đi.

An Nhiên khoanh tay trước ngực nhìn Hoàng Minh như thể cậu là tội đồ của nhân loại.

- Anh tin tôi sẽ đánh chết anh không? Đưa lại đây. - An Nhiên đưa tay ra phía trước chờ đợi.

Hoàng Minh cười hết sức vô tội. Cậu nắm tay lấy tay cô.

- Ở lại đây cổ vũ tôi đi. Có em cổ vũ tôi mới có tinh thần chơi được.

- Đùa nhau à?

An Nhiên rút tay lại. Hình như sau đợt sóng chung đó, da mặt Hoàng Minh ngày càng dày rồi.

- Minh, nhanh lên!

Từ xa có tiếng gọi của một nam sinh. Hoàng Minh quay lại vẫy tay với cậu ta.

- Từ từ, để người ta năn nỉ bạn gái cái đã.

Đám con trai xung quanh cười lớn, rồi cùng nhau bàn tán về mức độ đáng thương của Hoàng Minh trong hoàn cảnh này. Một người đã từng (thật ra thì hiện tại vẫn có) khiến con gái phát cuồng, đi đâu cũng không thiếu người vây quanh giờ đây lại phải chạy theo năn nỉ bạn gái của mình. Thì ra con đường của “lãng tử quay đầu” lại không mấy dễ dàng như thế. Cứ bình thường như bọn họ thì tốt hơn không.

Ngược lại với những nam sinh, nhóm nữ sinh chẳng ai cười nổi khi thấy điều này. Trước kia mỗi khi Hoàng Minh hẹn hò cùng một ai đó, cùng lắm thì bọn họ cũng thấy ghen tị một chút vì danh xưng “bạn gái” mà thôi, vì cách Hoàng Minh đối xử với người đó cũng chẳng có gì đặc biệt. Còn bây giờ, trông cậu ta còn si tình gấp mấy lần những người con trai bình thường khác. Bọn họ không thể không tức giận. Nhưng lần này không như những lần khác, bất mãn thì bất mãn nhưng chung quy vẫn chẳng thể làm gì được.

An Nhiên lại cảm thấy phiền phức bởi ánh mắt của những người xung quanh nên không khỏi gắt lên với Hoàng Minh.

- Đây, ai là bạn gái của anh hả?

- Haiz, vì chúng ta diễn quá sâu nên giờ ai cũng tin như thế hết rồi. Nhưng không sao, tôi thích những tin đồn như thế này.

An Nhiên hết biết nói gì với Hoàng Minh. Cô nhân lúc cậu không chú ý mà lấy lại chiếc bản đồ rồi toan bỏ đi.

- Đây đây đợi đã. Em đừng đi thật chứ. A, Thụy Du...

Cuối cùng thì nhân vật ngoài lề vô cùng đáng thương là Thụy Du cũng được chú ý đến.

- Đình Dương của em cũng tham gia đó. Em mau mau đến xem rồi kéo cô ấy đi cùng giúp anh với.

Thụy Du thoáng run khi cụm từ “Đình Dương của em” được nhấn mạnh. Đình Dương của cô? Ôi điều này mang đến quá nhiều áp lực, cô kham không nổi. Chưa gì cô đã nhìn thấy bóng dáng tình địch trên danh nghĩa của mình đang hăm hăm đi tới từ xa rồi.

Hoàng Minh vô cùng chật vật, cậu vừa quay sang nhờ vả Thụy Du, vừa chạy theo níu giữ An Nhiên. Tất cả cũng tại vì Nhất Thiên. Chẳng phải ban đầu ba người bọn họ đã cùng nhau thoả thuận rồi sao. Rằng hôm nay Hoàng Minh bận việc sẽ không tham gia cùng hai người còn lại. Nhưng cuối cùng thì gần tới giờ chơi bóng thì Nhất Thiên trốn đi đâu mất làm Hoàng Minh bắt buộc phải tham gia.

- Anh... anh mới nói cái gì vậy?

Thụy Du khó khăn lên tiếng, mọi ánh mắt xung quanh rời khỏi An Nhiên và hướng trực tiếp vào cô.

- Đi mà, anh thật sự rất biết ơn em.

Hoàng Minh cất giọng nài nỉ.

- Thôi được rồi.

Thụy Du đồng ý làm Hoàng Minh vui mừng khôn xiết, lúc này cậu đã có thể yên tâm quay lại nơi nhóm nam sinh tụ tập gần đó. Thật ra không phải Thụy Du vì Hoàng Minh mà nhận lời, chẳng qua là trong lúc cậu ta nói chuyện thì cô vô tình nhìn thấy Mộng Thy đang vây quanh Đình Dương mà nói cười, ve vãn (đây

là từ ngữ mà Thụy Du đã dùng khi nghĩ về chuyện này) thì cô cảm thấy thật tức giận và nhanh chóng đưa ra quyết định. Nhìn thật không vừa mắt.

- An Nhiên này, nếu Hoàng Minh đã nói thế thì chúng ta cũng lại xem chút đi.

Nhìn thái độ không mấy vui vẻ của An Nhiên, Thụy Du cũng không dám nói nhiều, thay vào đó là nhẹ nhàng khuyên nhủ, sợ rằng càng chọc tức cô bạn. An Nhiên biết mình không thể nào trốn tránh được nữa nên liền miễn cưỡng gật đầu đáp ứng.

- Cậu thích cổ vũ gì thì cứ la hét, còn tôi chỉ nhìn mà thôi.

Thụy Du cười nhẹ, vậy là tốt rồi. Không cần An Nhiên cổ vũ gì cho hoành tráng, có khi chỉ cần cô bạn nhìn một chút cũng đủ cho Hoàng Minh lên tinh thần, Thụy Du đoán thế.

Nhóm nam sinh của hai lớp đang tổ chức thi đấu bóng chuyền với mỗi đội gồm hai thành viên. Đội một gồm có Đình Dương và Hoàng Minh. Khải Ân và một người khác ở phe còn lại. Đây vốn dĩ chỉ là một trò chơi trên biển vô cùng bình thường, nhưng sau khi nhìn thấy đội hình ra sân thì mọi người đều suy nghĩ theo một hướng khác. Đây có thể xem là trận đụng độ trong truyền thuyết giữa Đình Dương và Khải Ân không? Hay nói chính xác hơn là của hai bang nhóm đứng đầu trường, cũng là trận chiến giữa hai khu A và B. Dù cho lúc này Khải Ân mang tiếng là đã “giải nghệ” nhưng mọi người vẫn còn ấn tượng với cậu lắm.

- Hey hey, mọi người đừng suy nghĩ quá nhiều. Đây chỉ là một trò chơi mà thôi. Đúng không?

Một nam sinh ngồi trên ghế trọng tài hét lên trong loa, thu hút sự chú ý từ những người xung quanh. Cậu bạn quay sang nhìn hai nhân vật chính đã chầm ngồi sự tò mò.

Đình Dương hơi cúi người, cởi chiếc áo thun trắng đang mặc trên người ra để lộ thân hình sáu múi nhờ chơi thể thao nhiều, khiến cho nhiều nữ sinh đang vây quanh không khỏi trợn mắt ngăm nhìn. Thụy Du đã tiến sát lại vòng vây xung quanh, cô phải kiềm lòng để không hét lên.

- Ôi. - Thụy Du khẽ nói. Sau đó cô liền im bật, cô vừa làm gì thế này, thật đáng xấu hổ. Thụy Du cố gắng dời tầm mắt sang nơi khác, nếu không thì hình ảnh Đình Dương cởi trần này sẽ lảng vảng mãi trong suy nghĩ của cô thôi.

Bây giờ hẳn chỉ mặc một chiếc quần ngắn tới cổ đầu gối và xoay người làm một vài động tác khởi động.

- Ủ. - Đình Dương trả lời với người đóng vai trọng tài. - Chỉ là một hoạt động bình thường.

- Không thể bình thường hơn.

Ở bên kia tấm lưới màu trắng, Khải Ân trả lời.

- Hơn nữa, bây giờ chúng tôi đâu còn lí do gì để phải tranh đấu nữa. Đúng không Đình Dương?

Khải Ân đang ám chỉ việc mình không còn là thủ lĩnh Demons nữa. Đáp lại cậu cũng như mọi người xung quanh là cái gật đầu đầy khẳng định của Đình Dương

Sau tiếng còi của trọng tài thì trận đấu chính thức bắt đầu, phe Khải Ân giao bóng trước. Cuộc chơi diễn ra hết sức bình thường với các cú bật người đập bóng liên tục của bốn nam sinh. Tỷ số giữa hai bên không chênh lệch quá lớn.

Trước những âm thanh huyền ảo cổ vũ xung quanh, Thụy Du chỉ vỗ tay theo nhịp mà không dám hô lớn. Bởi vì nếu cô trực tiếp hô tên Đình Dương lên thì không khéo về sau lại phải ngồi cùng Khải Ân trong trạng thái giận dữ. Thật sự là cô mong Đình Dương chiến thắng, chắc chắn là như vậy rồi.

- ĐÌNH DƯƠNG, CỐ LÊN! EM LUÔN ỦNG HỘ CHO ANH.

Một âm thanh vô cùng lớn đột ngột vang lên, lấn át tất cả những lời cổ vũ xung quanh. Những người đang xem trận đấu bỗng dưng im bật, đồng loạt nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Đứng ở đầu hàng, Mộng Thy đang cầm một chiếc loa tương tự với trọng tài mà liên tục hò hét. Những người đang vây quanh xem trận đấu không khỏi tản ra vì âm thanh quá to.

Thụy Du nhìn Mộng Thy diễn trò ở phía xa, cũng không muốn thua kém. Thế là cô gái nào đó đã quên đi mất cảm giác tội lỗi với cậu bạn cùng bàn là Khải Ân mà nhanh chóng đáp trả tình địch của mình.

Giọng nói phóng đại của Mộng Thy không những làm những người xung quanh phân tán, đồng thời cũng khiến cho trận đấu dừng lại vài giây. Đúng lúc đó, giữa không gian thanh tĩnh (vì mọi người đang bận nhìn Mộng Thy như sinh vật lạ), Thụy Du liền lên tiếng cổ vũ bằng một âm thanh vừa phải.

- Đình Dương, anh cố lên nhé.

Nghe thấy giọng nói của Thụy Du, Đình Dương liền quay sang nhìn rồi mỉm cười với cô.

- Ủ. Cảm ơn em.

Câu trả lời của hắn khiến mọi người xung quanh không khỏi trầm trồ và ghen tị. Đây là lần đầu tiên họ thấy Đình Dương trả lời một nữ sinh, lại còn dùng giọng nói và thái độ thân thiết như thế nữa.

Trận đấu lại tiếp tục, theo một cách khác.

Như được lời khích lệ của Thụy Du làm cho tâm trạng trở nên vui vẻ, Đình Dương chơi hăng say hơn hẳn lúc ban đầu, liên tục ghi điểm. Khải Ân cũng không dễ dàng chịu thua, lúc lời khích lệ của Thụy Du vang lên bên tai mà không dành cho mình thì trong lòng của Khải Ân đã tràn ngập lửa giận. Tinh thần chiến đấu của cậu bỗng dưng tăng vọt. Như muốn quyết chiến sinh tử cùng Đình Dương.

Cuối cùng, trận đấu không còn giống như lúc đầu nữa. Những lời bọn họ đã từng nói đều tan thành mây khói chỉ vì lời nói của Thụy Du. Đây không còn là một trận đấu bình thường nữa. Nam sinh đóng vai trọng tại ngồi trên ghế cao bỗng chốc bị hoa mắt vì hai bên liên tục ghi điểm, không ai nhường ai. Cả Đình Dương và Khải Ân đều chơi hết mình. Bọn họ lần lượt nhảy lên rồi đập bóng xuống, tìm mọi cách cho đối phương không đỡ được bóng. Lúc này, hai người khốn khổ nhất phải kể đến là Hoàng Minh và đồng đội của Khải Ân, hai kẻ yếu hoà bình vô cùng nhưng lại phải đứng cạnh hai con người hiếu chiến đang sát phạt lẫn nhau. Bọn họ cũng thật khổ tâm, ban đầu chỉ giữ tinh thần là chơi cho vui nên mọi người ai cũng thoải mái. Bỗng nhiên chỉ trong vòng vài giây, trận đấu trở nên gay gắt hơn rất nhiều, làm bọn họ chẳng thích nghi kịp với tốc độ của hai nhân vật chính.

- Hình như bọn họ chưa thật sự đấu với nhau trận nào? - Một người nói.

- Đúng vậy. Nhưng chẳng ngờ hai người họ lại quyết chiến với nhau vì tình. Thật không thể tin được. - Một người khác đáp lại.

- Đúng rồi. Khó tin quá.

- Chưa bao giờ tôi thấy Đình Dương hiếu chiến như vậy đâu.

- Đường như Khải Ân cũng đã quay về với bản chất thật của mình rồi.

Xung quanh không khỏi vang lên những lời bàn tán đa chiều. Thụy Du cố gắng làm mờ nhạt đi sự tồn tại của mình. Cô từ vị trí trung tâm từ từ lùi về phía sau. Ai mà biết cô đã làm nên chuyện tốt đẹp gì. Sợ rằng chính cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vì sao hai người họ lại đột nhiên trở nên hăng máu như thế, chẳng lẽ vì cô cổ vũ Đình Dương mà Khải Ân giận dữ hay sao. Liệu cô có nên nói một lời gì đó cho cậu ta hay không nhỉ?

- Trong lúc này cậu nên im lặng thì tốt hơn đấy.

An Nhiên bất ngờ lên tiếng làm Thụy Du khẽ giật mình. Cô không rõ là An Nhiên đã đứng ở đây từ trước hay là vì thấy cô nên cô bạn mới bước đến. Lúc này An Nhiên đang khoanh tay trước ngực, không nói không rằng nhìn Hoàng Minh đang bơ vơ giữa trận chiến căng thẳng.

- À, ừm.

Thụy Du gật đầu trong trạng thái thất thần. Dù sao cô cũng không có chút chân thành nào khi cổ vũ cho Khải Ân cả.

- Chắc cô đang hài lòng lắm chứ gì?

Giọng nói quen thuộc nhưng lâu ngày chưa được nghe lại vang lên khiến sự chú ý của Thụy Du bị dời đi khỏi những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Mỗi lần nhìn hay nghe thấy tiếng nói của Mộng Thy đều khiến Thụy Du cảm thấy như sắp có chuyện gì không hay sắp xảy ra vậy.

Thụ Du liếc mắt sang nhìn Mộng Thy, cảm thấy quá mất thời gian khi phải đôi co cùng người này nên quyết định không trả lời. Dù sao cô cũng biết là cô ta đến đây cũng không phải là để nghe cô nói chuyện.

- Này, trả lời đi chứ.

Mộng Thy giãy nảy, không chấp nhận cảm giác bị người khác khinh thường.

- Cô muốn tôi trả lời cái gì? Rằng tôi vô cùng hài lòng khi xem trận đấu này sao?

Thụ Du gác hai tay sau gáy, khoé môi khẽ cong lên trả lời lại. Được rồi, muốn cô nói thì cô sẽ nói.

- Cô, cái đồ vô liêm sỉ.

Mộng Thy nắm chặt hai tay. Dù trong suy nghĩ đã vang lên hồi chuông cảnh báo khi nhớ lại những lời đe dọa từ ba mình và Nhất Thiên nhưng hành động vẫn nhanh hơn suy nghĩ. Như một thói quen, mỗi khi có ai làm trái ý mình cô ta đều muốn động tay động chân.

Thụ Du dời tầm mắt xuống tay của Mộng Thy, chỉ chờ nó đưa lên rồi sẽ phản công lại. Cô hiểu rõ Mộng Thy, chỉ với một chút tức giận như thế cũng đủ để cô ta tát cô rồi. Những ngày đầu tiên cô còn có tâm trạng vui vẻ, để cô ta muốn làm gì thì làm, coi như là giải trí một chút. Nhưng chuyện gì cũng phải có giới hạn của nó, nếu cô là loại người dễ dàng để cho người khác đụng vào mình thì chẳng thể đứng được ở nơi này rồi.

Thế nhưng cuối cùng thì Mộng Thy cũng chẳng chạm được đến Thụ Du.

Bốp!

Ngay khi Mộng Thy vừa vung tay lên đã có một chiếc bóng chuyền bay vút đến đập mạnh vào tay cô ta, làm Mộng Thy phải vội vàng ôm lấy cánh tay đau rát của mình. Những người đang đứng gần đó không khỏi rùng tim. Trái bóng đó đã bay vút ngang tai bọn họ, tiếng rít gió vẫn còn vang vọng bên tai. Hơn nữa nhìn bàn tay đã sẫm đỏ lên của Mộng Thy cũng đủ để hình dung sức mạnh của người ném nó đến.

- Ai? Là ai đã làm điều đó?

Mộng Thy ôm lấy tay của mình hét toáng lên, liên tục quay đầu sang hai bên để tìm kiếm kẻ đã tấn công mình. Gương mặt đã sẫm tím đi vì tức giận. Cú đánh này không chỉ khiến Mộng Thy bị thương mà còn đánh vào danh dự của cô ta ở trường này. Không rõ là gan của ai đủ lớn thực hiện điều đó.

Thụ Du không giống cô ta, cô đã biết ai là người làm điều đó. Ánh mắt cô xuyên qua đám đông người người lớp lớp, chỉ hướng về một người ở phía xa.

Theo ánh mắt của Thụ Du, đám đông dần tách ra hai bên, hướng về người vừa ném trái bóng. Khoảng không giữa hai nhóm người dẫn đến nơi bốn người họ đang chơi bóng chuyền, dừng lại ở phần sân của đội Đình Dương. Hoàng Minh đứng chếch lên phía trên, là người trực tiếp hứng chịu tất cả loại ánh mắt từ xung quanh.

- Này này. Đừng nhìn tôi như thế. Không phải tôi nha.

Hoàng Minh xua tay. Vội vàng chạy trốn. Cậu phải đi tìm An Nhiên để tiếp tục công cuộc tán tỉnh mới được. Nơi này tình hình chiến sự căng thẳng quá. Cậu có khả năng bị xử tử bất kì lúc nào. Dù sao cũng thật oan ức, cậu hoàn toàn vô tội mà, tất cả là do cái người đang đứng phía sau kia.

Sau khi Hoàng Minh vì sợ hãi mà chạy đi mất, mọi ánh mắt còn lại đều xoay quanh Đình Dương vẫn còn đang nhể nhại mồ hôi. Hắn nhìn qua một lượt tất cả những người đang quan sát mình, rồi dừng lại ở nơi Thụ Du đang đứng. Ánh mắt hai người chạm nhau, không ai nói gì.

- Ai làm? Cậu?

Mộng Thy chỉ tay vào đồng đội của Khải Ân khiến cậu ta vội vàng lác đầu.

Dù biết điều này khá đáng sợ nhưng Mộng Thy vẫn nhìn Khải Ân đầy chất vấn.

- Tôi có thù oán gì với cậu mà cậu lại phải ra tay với tôi?

Khải Ân cười nhạt, dứt hai tay vào túi quần của mình rồi bước đến trước mặt Mộng Thy, nhìn cô ta từ trên xuống dưới.

- Vì sao cậu lại nghĩ là tôi làm?

- Cậu thích cô ta.

- Ở đây đâu phải chỉ có mỗi tôi thích Thụy Du. Cậu đã bỏ quên một người khác rồi.

Khải Ân nhướn mày về hướng Đình Dương đang đứng ở phía đối diện. Lúc này mọi người mới đồng loạt hiểu ra mọi chuyện. Cũng đúng, theo hướng mà trái bóng bay đến thì chỉ có Đình Dương mới thực hiện được.

Mộng Thy nhìn Đình Dương như không dám tin hắn sẽ làm như thế với mình. Thái độ hùng hổ ban nãy bỗng nhiên biến mất.

- Không dám tin à? - Giọng nói của Khải Ân có phần thương hại. - Vậy thì hỏi lại anh ta thử xem.

Mộng Thy dường như quên đi cánh tay đang đau rát của mình mà quay sang nhìn Đình Dương, như muốn chờ một câu xác nhận từ hắn.

- Anh đã làm sao?

- Tôi đã thông báo lúc trước rồi mà. Không được đụng đến Thụy Du.

Đình Dương vẫn không rời mắt khỏi Thụy Du nhưng lại trao cho mọi người một đáp án đầy đe dọa. Xung quanh không một ai dám thảo luận bất kì điều gì. Đình Dương không nói dối, hắn đã từng tuyên bố điều này trước toàn trường, chẳng qua là do bọn họ không chịu tin tưởng mà thôi. Nếu thế thì Mộng Thy bị như vậy cũng không có gì làm lạ.

- Anh... thật quá đáng.

Lần đầu tiên trong lịch sử, học sinh trường Royal nhìn thấy Mộng Thy khóc. Thế nhưng lại trở trêu thay, không có ai đến giúp đỡ cô ta ngoài việc đứng nhìn và bàn tán. Chỉ có Thụy Du cảm thấy mình hơi có lỗi một chút. Hình như mọi chuyện đều do cô mà ra thì phải. Dù không muốn một chút nào, nhưng Thụy Du thật sự phải trao cho Mộng Thy một ánh nhìn vô cùng cảm thông.

- Em không sao chứ?

Đình Dương đã đến cạnh cô từ bao giờ, hắn dùng chất giọng ấm áp hơn mức bình thường để trò chuyện. Thụy Du rời mắt khỏi Mộng Thy, nhìn hắn khẽ lắc đầu. Người có sao lúc này phải là cô gái đang khóc bên cạnh mới đúng. Còn cô thì hoàn toàn bình an vô sự.

Mộng Thy không hiểu vì sao bản thân mình lại khóc, có lẽ là do quá mất mặt trước mọi người. Hoặc là vì lần này Đình Dương đã trực tiếp cảnh cáo cô. Mọi lần khác, dù cô có làm nên chuyện gì quá đáng thì hắn cũng chỉ im lặng, quá lắm thì dùng việc gia đình để âm thầm nhắc nhở cô, còn lần này hắn chẳng chừa cho cô một chút mặt mũi nào nữa.

- Đáng đời.

Nghe thấy âm thanh chế giễu vang lên bên tai, Mộng Thy chẳng còn tí cảm xúc nào để tiếp tục rơi lệ nữa. Cô ta nhanh chóng trừng mắt với người bên cạnh.

- Đan Thanh, cô lấy tư cách gì để nói câu đó với tôi? Chúng ta... như nhau thôi. Cô đừng nghĩ có thể che giấu tâm tư của mình. Thật ra tôi biết cô cũng chẳng hề thoải mái gì khi phải xem trận đấu này.

Gương mặt của Đan Thanh từ cười nhạt mĩa mai bỗng dưng trở nên trắng bệch sau khi nghe từng chữ mà Mộng Thy thốt ra. Cô ta đang vạch trần tâm tư của cô. Làm sao mà cô ta biết được?

Ở bên kia, nhân vật trọng tài thấy tình thế có vẻ đã ổn định, nên nói lớn qua loa:

- Có ai muốn tiếp tục không?

- Tiếp tục.

Cả Đình Dương và Khải Ân đều đồng thanh, bọn họ còn nhiều chuyện chưa giải quyết xong mà. Trái ngược với sự hăng hái của hai chàng trai, Thụy Du lại nhũn mỳ, không thể dừng lại trận đấu ngớ ngẩn này hay sao.

Thấy không còn chuyện gì vui để xem nữa, một số người bắt đầu tản ra để đi tắm biển, chỉ còn lại một số người theo dõi trận đấu mà thôi.

Thụy Du đang muốn trốn đi cho yên bình nhưng loay hoay mãi cô chẳng thấy An Nhiên đâu, còn Tú Nhi chẳng hiểu vì sao còn chưa quay lại. Cô thật có cảm giác mình đang bị cả thế giới bỏ rơi.

Sau một trận xôn xao, đội hình thi đấu đã được sắp xếp lại, nhưng lại không tìm thấy Hoàng Minh.

- Lúc này Đình Dương cố ý đập bóng ra ngoài, mất điểm. - Trọng tài nhắc nhở.

Khải Ân nghe thấy bỗng dưng trầm mặc vài giây rồi nói lớn.

- Giữ nguyên tỉ số. Bởi vì nếu tôi đứng ở phần sân bên đó, tôi cũng sẽ làm điều tương tự.

Khải Ân vừa nói vừa nhìn về phía Mộng Thy đang được một nữ sinh khác dán thuốc giảm đau ở nơi cắt hành lí. Sau đó ánh mắt cậu sắc lại, lạnh lùng bổ sung thêm:

- Nhưng sẽ không nhẹ nhàng như thế.

Trọng tài run tay, gạt đầu cho qua chi tiết này. Sau đó cậu bạn liền tiếp tục:

- Thế nhưng đội A thiếu người. Đình Dương, cậu tính sao?

Đình Dương vừa định đề nghị một trong những người đang đứng gần đó vào cùng đội với mình thì Nhất Thiên đứng lúc xuất hiện.

- Mình sẽ vô đội Đình Dương. - Cậu nói với trọng tài.

- OK. Năm phút chuẩn bị.

Nhất Thiên tìm một chỗ tương đối rộng để bắt đầu khởi động.

Thụy Du nhìn thấy Nhất Thiên, bỗng dưng muốn đánh vô đầu người này một cái.

- Sao anh không ngăn cản mà lại đến thêm dầu vào lửa như thế hả?

Nhất Thiên nhắm mắt, xoay nhẹ khớp cổ của mình rồi trả lời.

- Chẳng ai ngăn cản được cơn ghen của hai thằng đàn ông cả. Xem em đã gây nên nghiệp chướng gì.

Thụy Du cứng họng. Cái gì mà “cơn ghen của hai thằng đàn ông”? Đây là loại định nghĩa gì thế? Nhất Thiên từ bao giờ đã biết đến những điều này.

- Tú Nhi đâu? Hôm nay anh có nhìn thấy cậu ấy không?

Thụy Du quyết định bỏ qua vấn đề lúc này. Chuyển sang hỏi về Tú Nhi. Không hiểu vì sao cô có trực giác rằng Nhất Thiên sẽ biết điều gì đó.

- Cô ấy nghỉ ngơi ở trong phòng.

Thụy Du không sai. Quả nhiên là Nhất Thiên rất rõ

- Sao anh biết?

- Biết thì biết thôi.

Nhất Thiên bỏ lại một câu vô nghĩa rồi chạy vào sân, thay thế vị trí của Hoàng Minh lúc này.

Thụy Du ôm đầu, làm ơn có ai đó dừng trận đấu chết tiệt này đi.

=====

BPN: Chuyển đi đã ngoại này chắc kéo dài cỡ 5 hay 6 phần gì đó lận nha :3

40. Chương 39: Chuyển Đi Dã Ngoại 3

Cuối cùng thì trận đấu bóng chuyền mà Thụy Du căm ghét đó cũng đến hồi kết thúc sau hiệu lệnh tập trung dùng bữa trưa của trưởng đoàn. Thế nhưng với Đình Dương và Khải Ân thì mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, bởi vì bọn họ lại đang hoà nhau. Trong suy nghĩ của hai con người ấy đều căm hận quả quyết rằng nếu thời gian dài thêm năm phút nữa thì bọn họ sẽ dứt điểm chuyện này. Thế nhưng trời chẳng mấy khi chiều lòng người, năm phút thần thánh ấy sẽ chẳng bao giờ xảy ra vì trưởng đoàn đã phát hiệu lệnh tập trung từ lâu, và trận đấu này không thể kéo dài thêm được nữa.

Rút kinh nghiệm từ trước, Thụy Du ôm lấy những vật dụng cá nhân mà mình mang ra ban đầu chạy đi mất. Nếu bây giờ cô còn nán lại thêm một giây phút nào nữa thì lại biến thành nguy cơ chiến tranh mất thôi, dù rằng đó là một hành động nhỏ.

Đình Dương khi rời khỏi nơi thi đấu liền nhìn xung quanh một lượt để tìm kiếm Thụy Du, thế nhưng mãi mà không thể bắt gặp hình ảnh của cô thì hẳn có chút thất vọng. Khải Ân đã đoán được tình cảnh này từ trước nên cũng không quá hụt hẫng khi không nhìn thấy Thụy Du. Cậu biết cô sẽ lén trốn đi trước mà.

Thụy Du cảm thấy tình trạng của Tú Nhi không được tốt lắm. Từ buổi trưa, khi mọi người gặp nhau ở nhà hàng thì cô bạn đã kì lạ như vậy rồi. Cô có hỏi qua thì cô bạn chỉ trả lời qua loa cho có lệ. Tú Nhi bảo rằng vì quá kiệt sức nên cô bạn phải ở lại phòng cả buổi sáng để nghỉ ngơi. Nhưng sau khi qua cặp mắt đang dần sưng lên và cách cư xử kì lạ của Nhất Thiên thì Thụy Du cũng hiểu được tám phần câu chuyện. Hai người này, chắc lại gặp nhau nữa rồi. Hẳn là phải có tranh cãi xảy ra.

Trước đây, kiến thức về vấn đề tình yêu nam nữ của Thụy Du không được nhiều lắm, kinh nghiệm thì lại càng không có. Nhưng từ ngày được Nhất Thiên khai sáng, cô bỗng nhiên hiểu được nhiều chuyện mà vốn trước đây dù suy nghĩ thế nào cô cũng chẳng thể nào nghĩ ra. Tất nhiên cô cũng mơ hồ biết được mình có cái gì đó không đúng với Đình Dương, nhưng nhớ lại những lời Nhất Thiên đã từng nói, thôi thì cô cứ giữ riêng cho mình thì tốt hơn. Chỉ cần có thể cùng sống dưới một bầu không khí, có thể nhìn thấy và âm thầm bảo vệ hẳn là đủ rồi. Thụy Du không nghĩ mình là một người có tình yêu cao thượng và lớn lao, nhưng mà hoàn cảnh của cô buộc cô phải sống như thế. Không thể nào ích kỷ được vì đây không phải là chuyện mà cô có thể quyết định.

Nhưng cũng vì sự khai sáng ấy mà Thụy Du cũng nhạy bén hơn trong vấn đề tình cảm. Trước đó cô chẳng thể nào hiểu nổi sự cố chấp của Nhất Thiên và cảm xúc của Tú Nhi. Nhưng bây giờ cô đã rõ rồi, rất rõ.

Lần đầu tiên trong đời, Thụy Du cảm thấy bối rối. Tú Nhi là người bạn thân đầu tiên của cô, trong khi đó Nhất Thiên được xem như là chiến hữu đã sát cánh với nhau từ bé. giữa hai người họ có hiểu lầm, cô nên làm gì đây?

Sau khi dùng bữa tối trên thuyền và trong quãng thời gian chờ thuyền cập bến, mọi người cũng không có việc gì làm ngoài việc nói chuyện phiếm và chọn một nơi thích hợp trên tàu để hít thở không khí và ngắm nhìn biển đêm.

Thụy Du và Tú Nhi đi dạo một vòng dọc du thuyền rộng lớn, chọn một vị trí ít người rồi dừng lại.

- Hôm nay có vẻ tâm trạng của cậu không được tốt nhỉ?

Thụy Du lên tiếng trước, cô nghĩ mình rất muốn được cùng Tú Nhi chia sẻ mọi chuyện. Tất nhiên nếu cần thiết cô cũng sẽ mắng Nhất Thiên vài câu để bộc lộ sự cảm thông. Bạn bè vốn là nên làm như thế.

- Ủ. Trưa nay Nhất Thiên lại đến tìm mình. Điều đó lại khiến mọi thứ của mình rối tung lên.

- Cậu... Nếu thấy mọi thứ có áp lực thì có thể kể với mình. Dù mình không giỏi trong việc đưa ra lời khuyên nhưng mình có thể lắng nghe. Đôi khi kể ra mọi thứ lại khiến tâm trạng tốt hơn.

Thụy Du nói thật lòng. Cô không muốn Tú Nhi phải như cô. Từ nhỏ đến lớn không có lấy một người bạn chí cốt để trò chuyện. Có gì không vui cũng mãi mãi giấu kín trong lòng. Dù đôi khi buồn bực và bế tắc đến tận cùng nhưng vẫn chỉ có thể chấp nhận và sống tiếp mà thôi.

- Cảm ơn cậu.

- Bạn bè là như thế mà. Đúng không?

Tú Nhi khẽ cười, ôm lấy Thụy Du. Cảm giác có bạn bè thật tốt.

Được một lát, khi đã cảm thấy khá hơn, Tú Nhi buông Thụy Du ra. Cô đánh ánh mắt xuống sàn nhà, bắt đầu kể chuyện.

- Như mình đã từng nói với cậu, giữa mình và Nhất Thiên là một mối quan hệ rất phức tạp. Nhưng nếu nói một cách đơn giản thì chúng mình đã từng bên nhau, đại khái là vậy. Khoảng thời gian đó kéo dài hai tháng, rồi anh ấy bảo có việc phải đi. Anh ấy hứa với mình rằng sẽ quay lại. Mình đã tin, hoàn toàn tin vào điều đó cho tới ngày mình bước vào ngôi trường này, gặp anh ấy, bắt đầu nghe về những câu chuyện. Thật ra mình biết anh ấy cố gắng giải thích một điều gì đó, nhưng sự thật vẫn không thể nào thay đổi. Làm sao mình có thể phớt lờ được?

Thụy Du không nói gì, lúc này cô dường như hiểu được tâm trạng Tú Nhi. Bất kì ai trong hoàn cảnh đó đều cư xử như vậy. Kể cả cô... Nếu như Đình Dương có dính ứ với người khác, cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hắn nữa. Thụy Du vô thức đánh vào đầu mình một cái, cô đang nghĩ lung tung gì thế này? Cô là ai chứ? Trong suy nghĩ và cuộc đời của Đình Dương, vốn dĩ không bao giờ có vị trí của cô. Cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Tú Nhi lại tiếp tục:

- Nhất Thiên tốt nhất là nên bỏ mặc mình luôn thì tốt hơn. Anh ấy cứ làm như thế khiến mình dao động. Dù cho thật sự giữa họ không có tình cảm. Nhưng mà mình cũng không thể cứ mặt dày bám theo một người đã có hôn ước như thế. Tại sao anh ấy mãi vẫn không hiểu được điều đó?

Thụy Du cảm thấy đồng cảm. Nhất Thiên trong suy nghĩ Tú Nhi khác với Nhất Thiên trong suy nghĩ của cô. Nhưng chung quy lại cậu ta vẫn là một con người giàu tình cảm. Nếu như đổi lại là một người khác, Thụy Du nghĩ rằng anh ta sẽ đóng vai một người con trai tệ bạc từ đầu đến cuối vở kịch, để mặc cho người yêu đau khổ, sau khi mọi chuyện kết thúc lại quay về bù đắp. Thế nhưng Nhất Thiên lại không làm như thế, cậu không bao giờ muốn Tú Nhi buồn nên luôn tìm cách giải thích, dù là những lời giải thích không trọn vẹn khiến cho mọi chuyện càng lâm vào bế tắc, lại càng khiến Tú Nhi tổn thương. Thật sự Thụy Du cũng không biết tính cách này của Nhất Thiên là tốt hay xấu nữa.

- Phải chi ngày hôm đó mình bỏ mặc anh ta trên đường mà đi thẳng một mạch về nhà thì mọi chuyện đã không như ngày hôm nay.

- Tất cả những gì diễn ra đều không thể thay đổi được, đều là duyên phận cả thôi. Cứ để mọi chuyện tự nhiên. Điều gì cần đến cũng sẽ đến, cứ xem nó như là một phần của cuộc đời cậu.

Sau một hồi trầm mặc lắng nghe và suy nghĩ, cuối cùng Thụy Du cũng trả lời bằng một câu nói vô cùng triết lí. Đây cũng chính là những gì cô đang nghĩ về chuyện của mình. Cô vốn không nghĩ rằng mình sẽ thích Đình Dương, nhưng nếu nó đã xảy ra thì cũng không thể nào thay đổi được. Mọi thứ vốn dĩ đều đã được định đoạt cả rồi.

Một lần hiềm hoi trong đời, Thụy Du cảm thấy xung quanh mình chỉ toàn cảm xúc tiêu cực. Đây là tâm trạng khi yêu sao?

Tú Nhi cảm thấy những gì Thụy Du nói cũng khá đúng. Dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, cô cũng chẳng thể thay đổi được điều gì, muốn hối hận cũng không kịp nữa. Thôi thì cứ để mọi thứ trở thành một kỉ niệm, dù vui hay buồn thì cũng đều đáng trân trọng.

- Cảm ơn cậu. Mình nghĩ mình cần đi vệ sinh một chút. - Tú Nhi vừa nói vừa lau nước mắt.

- Ừ cậu đi đi. Mình ở đây chờ.

Thụy Du cười mỉm. Tú Nhi thật dễ rơi nước mắt, chẳng bù với cô. Thụy Du biết là cô bạn cần một chút không gian yên tĩnh để suy nghĩ nên nhanh chóng trả lời.

Tú Nhi đã rời đi được một lúc, Thụy Du vẫn giữ nguyên tư thế cũ nhìn ra biển. Thời tiết đêm nay có chút lạnh, trái ngược với sự nóng bức ban ngày, khiến cho kẻ mặc áo ngắn tay đêm nay như cô phải xoa nhẹ hay cánh tay trần để tìm một chút hơi ấm.

Bỗng nhiên trên vai cô xuất hiện cảm xúc ấm áp bất ngờ bao phủ. Thụy Du khẽ giật mình nhìn về phía sau. Vai cô đã được một chiếc áo gió khoác lên từ lúc nào. Giọng nói trầm thấp quen thuộc nhẹ nhàng vang lên bên tai:

- Sao không vào trong? Đứng ở đây sẽ rất lạnh, em lại không mang theo áo ấm.

Tuy rằng giọng Đình Dương vẫn không khác gì so với lúc trước, nhưng bây giờ đã bắt đầu xuất hiện sự quan tâm và lo lắng cho người bên cạnh.

- Em ở đây đợi bạn. Một chút nữa sẽ vào thôi.

Đối với sự quan tâm này của Đình Dương, lòng Thụy Du khẽ động. Nhưng cô nhanh chóng trấn an mình. Thụy Du không giống như ngày đầu tiên phát hiện ra mình thích Đình Dương nữa, bây giờ cô đã bình ổn hơn rất nhiều. Cô tự nhủ với mình rằng không được quá kì vọng vào những điều không thực tế. Dù cho hẳn có tình cảm với cô hay không thì mọi chuyện vẫn không thể nào đi quá xa. Cô phải tỉnh táo.

- Mặc vào đi.

Đình Dương nói xong, không đợi Thụy Du có đồng ý hay không trực tiếp lấy áo ra khỏi vai cô chờ sẵn, chỉ chờ cô đặt tay vào. Thụy Du không từ chối thành ý của hắn, nên nhanh chóng khoác lên tay. Cô cảm thấy mọi thứ ấm dần lên, từ hai cánh tay đến tận trái tim mình.

- Anh vào trước. Khi nào gặp bạn rồi em cũng phải nhớ vào đấy, biết chưa?

Đình Dương cũng không muốn ngăn cản việc chờ đợi Tú Nhi của Thụy Du, hơn nữa lúc đó lại có người bảo cô chủ nhiệm cần gặp hắn để dặn dò công việc cho sáng ngày mai nên phải cấp tốc rời đi. Trước đó không quên dặn dò lại mấy câu.

- Em nhớ rồi.

Sau khi nhận được câu trả lời, Đình Dương yên tâm rời đi.

Một lát sau, Tú Nhi quay lại với một trạng thái khác biệt hoàn toàn so với lúc ban đầu. Tựa như lần đầu Thụy Du gặp cô, vẫn luôn vui vẻ và lạc quan như thế. Tú Nhi khoác tay Thụy Du, vô tình nhìn thấy chiếc áo gió màu đen cô đang khoác lên người.

- Ai dà, của ai đây? Anh Dương hay Khải Ân? - Giọng điệu Tú Nhi có phần nham hiểm.

- Anh Dương.

Thụy Du thành thật trả lời.

- Ôi lãng mạn quá đi mất. Không ngờ mình chỉ vừa đi có vài phút thôi mà anh ấy đã đến rồi. Có khi nào mình đang cản trở hai người không nhỉ?

Tú Nhi tự hỏi bản thân. Cô thậm chí còn muốn ngay lập tức tránh đi nơi khác để Đình Dương quay lại. Thế nhưng Thụy Du liền hoảng hốt phân bua.

- Không có đâu. Cô chủ nhiệm lớp anh ấy gọi anh ấy đi rồi. Hơn nữa, chúng mình... thật sự là không có gì cả.

- Ôi, mình không tin đâu. Mình biết cách anh ấy nhìn cậu là không bình thường mà.

- Cậu xem phim Hàn nhiều quá rồi.

Hai người cứ tiếp tục trò chuyện cho đến khi tàu cập bến. Tú Nhi là đại diện phòng của cả ba nên phải đi đến phòng của lớp trưởng nhận lịch trình cho ngày mai. Thế nên Thụy Du về phòng một mình.

Gần đến căn biệt thự nhỏ, Thụy Du liền bắt gặp Khải Ân đang đi bộ song song với mình. Cô nhìn cậu một chút, cảm thấy không mấy tự nhiên. Đường như lúc sáng cô còn nợ con người này một lời cổ vũ.

- Cậu nhìn tôi như thế làm gì? Muốn xin lỗi chuyện lúc sáng không cố vũ cho tôi chứ gì?

Khải Ân hất mặt, làm ra vẻ vô cùng khinh thường. Cậu mới không cần những lời miễn cưỡng.

- Ủ, thật sự là tôi đang nghĩ như thế.

Thụy Du bị phát hiện, cũng không muốn che giấu điều này làm gì. Dù cô không hiểu vì sao nhưng lúc nào cô cũng có cảm giác rằng Khải Ân luôn đọc được suy nghĩ của mình.

Hoặc là bọn họ vốn đã có một sợi dây liên kết vô hình như thế...

- Tôi không muốn lời xin lỗi. Tôi muốn thứ khác.

Khải Ân nói. Cậu nhìn sang Thụy Du đang bước song song với mình, một ánh nhìn vô cùng quyết liệt khiến cô có chút chùn bước.

Với chuyện làm Khải Ân phật lòng, Thụy Du cũng cảm thấy bản thân mình có lỗi nên nếu như thứ cậu ấy muốn nằm trong khả năng của cô thì cô sẽ cố gắng đáp ứng.

- Cậu muốn gì?

Khải Ân dừng bước khiến Thụy Du cũng làm theo. Cậu xoay người lại đứng đối diện với cô. Khải Ân nhìn Thụy Du bằng một ánh mắt kì lạ mà từ trước đến nay chưa từng có. Cậu chậm rãi nói ra từng chữ.

- Thứ tôi muốn, là tình cảm của cậu.

Thụy Du sững người nhìn Khải Ân. Cậu ta đang nói gì vậy? Cô hoàn toàn bị chấn động. Thụy Du chưa từng nghĩ rằng Khải Ân sẽ thích mình hay những gì đại loại như vậy. Điều này vô cùng khó tin. Chuyện lúc sáng, cô chỉ nghĩ đơn thuần là cậu bất mãn thôi. Còn những lời nói ẩn ý lúc trước, Thụy Du cũng không tin tưởng là bao, thậm chí đã lãng quên hoàn toàn, lúc này chợt nhớ đến.

- Đừng đùa như thế.

- Cậu thấy là tôi đang đùa sao? Tôi hoàn toàn nghiêm túc.

Khải Ân gắt gao giữ lấy bả vai của Thụy Du, buộc cô nhìn vào mắt mình. Thụy Du lắc đầu liên tục, cô tìm cách gỡ tay cậu ra.

- Xin lỗi, chuyện này không được.

- Vì sao?

- Tôi không có tình cảm với cậu.

Khải Ân cũng biết trước câu trả lời, cậu không có ý định bỏ cuộc. Nhân lúc cánh tay Khải Ân dần buông lỏng, Thụy Du nhanh chóng đẩy cậu ta ra rồi chạy một mạch về phòng.

- Tôi sẽ không từ bỏ đâu.

Khải Ân nói lớn, bất kể Thụy Du có nghe thấy hay không.

Ở một căn biệt thự khác cách đó không xa. Đình Dương đứng bên khung cửa sổ, hai tay hấn đút vào túi quần, ánh mắt lạnh như băng nhìn ra bên ngoài. Hoàng Minh đứng ở phía sau đã lâu nhưng hấn vẫn không hề có phản ứng, chứng tỏ tâm trí của Đình Dương đã hoàn toàn nằm ở bên ngoài ô cửa. Hoàng Minh vỗ vai hấn, khẽ thở dài:

- Cậu còn muốn nhìn đến bao giờ?

Đình Dương quay người bỏ đi. Hấn bước vào phòng tắm rồi tạt nước lên mặt mình với hi vọng tìm lại bình tĩnh. Lần này hấn nghĩ mình điên lên thật rồi. Khi nhìn thấy cảnh Khải Ân thổ lộ với Thụy Du, toàn thân hấn còn căn khó chịu. Hấn chỉ muốn lập tức lao ra ngoài và nắm tay Thụy Du kéo đi ngay lập tức. Nhưng rồi không rõ vì sao hấn không thể dời chân đi dù là một bước. Đình Dương nhìn lại mình trong gương, một kẻ đang chìm trong trạng thái tức giận đến tột cùng, chỉ hận không thể tìm nơi nào đó để trút giận ngay lúc này. Được rồi, hấn thừa nhận mình đã yêu Thụy Du. Hấn đã rõ ràng rồi.

- Cậu cứ như thế thì về sau không còn đơn giản là lời từ chối của Thụy Du dành cho thằng nhóc đó nữa đâu. Hoàng Minh dựa người vào tủ quần áo đối diện phòng tắm, nhẹ nhàng lên tiếng.

- Mình có thể làm gì khác sao? - Đình Dương hỏi ngược lại.

- Tất nhiên là có. Nói với em ấy tình cảm của cậu.

- Chuyện này không được.

Đình Dương lấy chiếc khăn bông bên cạnh từ từ lau đi nước đang còn bám trên mặt và tóc của mình rồi trả lời Hoàng Minh. Nhận được câu trả lời ngoài dự đoán, cậu dường như không thể tin vào tai mình.

- Cậu đang nói gì thế? Không giống với cách hành xử thông thường của cậu chút nào. Là do cậu tự ti sẽ tỏ tình thất bại? Hay là sợ cái thằng nhóc đó? Theo mình thấy Thụy Du hẳn là cũng có tình cảm với cậu.

- Tất cả những điều đó đều không phải.

Đình Dương lên tiếng phủ nhận.

- Thế là vì điều gì?

Đình Dương nhớ lại ngày mà hẳn cùng Thụy Du đến gặp Thiên Thư, lúc ra về cô đã nói những điều rất lạ. Tựa như cô sẽ rời đi, bước ra khỏi cuộc đời của hẳn. Điều này khiến Đình Dương cảm thấy vô cùng hụt hẫng và mất mát.

- Trước đó Thụy Du đã từng nói những lời rất mơ hồ tựa như em ấy sẽ rời đi. Vậy thì mình nói để làm gì? Chỉ khiến mối quan hệ giữa mình và em ấy trở nên xa cách.

Hoàng Minh nghe xong lí do thì liền ôm đầu. Cậu không ngờ tên bạn thân mặt lạnh của mình bề ngoài tưởng chừng như là hoàn hảo và thông minh nhưng trong vấn đề tình cảm lại suy nghĩ ngớ ngẩn như thế. Cậu phải làm công tác tư tưởng mới được.

- Cậu nghĩ thế là sai rồi. Như thế thì càng phải nói. Cậu phải cho em ấy biết tình cảm của mình. Có thể đó là cách giữ em ấy ở lại. Hay ít nhất có thể khiến cậu cảm thấy nhẹ nhõm và không phải hối hận về sau.

Với những gì Hoàng Minh vừa nói ra, Đình Dương cũng có một chút suy nghĩ. Có lẽ lời của người từng trải như cậu ta sẽ đáng tin hơn so với kẻ chưa từng có kinh nghiệm như hẳn.

- Mình sẽ suy nghĩ.

Đình Dương nói rồi lên giường của mình, gác tay lên trán mà nhắm mắt lại. Điều này khiến Hoàng Minh cực kì bất mãn.

- Đợi cậu suy nghĩ xong thì Thụy Du đã đồng ý thằng nhóc kia mất rồi.

Đối với chuyện tình cảm của bạn bè, Hoàng Minh còn lo lắng hơn chuyện của bản thân mình. Dù sao cậu cũng không rơi vào tình trạng có tình địch uy hiếp, nhưng còn bạn thân của cậu thì không ổn một chút nào. Không hiểu vì sao Hoàng Minh nghĩ rằng Đình Dương cần phải bị kích thích mới trở nên quyết đoán trong vấn đề tình cảm. Đến giờ cậu mới ngộ ra một chân lí. Gã bạn thân lạnh lùng và hoàn hảo này của cậu, có thể xem là cực kì thông minh trong những vấn đề khác thì đối với chuyện tình cảm lại trở nên “ngây thơ” và ngớ ngẩn vô cùng. Còn thua xa cậu. Hoàng Minh cảm thấy thật tự hào.

Hoàng Minh nhìn xung quanh, Nhất Thiên vẫn chưa trở về. Cậu không có ai để chia sẻ nỗi niềm này rồi.

Tại một góc khuất giữa các biệt thự với nhau, Mộng Thy cùng Đan Thanh hẹn gặp mặt. Trái với thái độ vênh vao đắc ý của Mộng Thy, ở Đan Thanh đã bắt đầu xuất hiện sự e dè và sợ hãi.

- Muốn nói gì thì nói đi. - Đan Thanh nói.

Mộng Thy cũng lười vòng vo, cô ta đi trực tiếp vào chủ đề chính.

- Hợp tác với tôi đi. Loại bỏ Thụy Du.

Như nghe được một chuyện vô cùng đáng sợ, Đan Thanh vô thức lùi về phía sau vài bước. Đây là Mộng Thy đang muốn lôi cô vào các hành động hãm hại người khác của cô ta sao.

- Đừng nghĩ sẽ lôi kéo được tôi vào những chuyện dơ bẩn mà cô làm.

- Tôi biết cô cũng không thích cô ta.

Mộng Thy cười cười nhìn gương mặt đầy tức giận của người đối diện. Cô ta trưng ra vẻ mặt tự tin, như thể nắm chắc quyền quyết định trong tay.

- Đừng suy bụng ta ra bụng người như thế chứ?

Đan Thanh nhếch môi, ném cho Mộng Thy một nụ cười nửa miệng đầy khinh bỉ. Đáng tiếc là lòng dạ của cô không quá thâm độc như người nọ được rồi.

- Ồ, cứ xem như là tôi đoán sai đi. Nhưng yên tâm, về việc cô đã ở bên cạnh Khải Ân từ năm cậu ta mười tuổi, làm thanh mai trúc mã với cậu ta những bảy năm, thậm chí cái danh con dâu nhà họ Nguyễn cũng đã dành cho cô rồi thì tôi không nói sai đâu. Đúng chứ?

Mộng Thy khoanh tay trước ngực, nhìn thẳng vào Đan Thanh như muốn phơi bày tất cả tâm tư của người đối diện ra ánh sáng. Thoạt đầu Đan Thanh còn cảm thấy hoảng sợ, nhưng về sau cô nhận ra rằng mình chẳng có lí do gì để sợ Mộng Thy cả nên liền ngẩng cao đầu.

- Thế thì sao?

- Hẳn là cô đã yêu đơn phương Khải Ân rất nhiều năm rồi. Bỗng nhiên giữa chừng lại xuất hiện một người chặn ngang, cô cam lòng sao?

- Đây là lí do cô muốn tôi tham gia cùng cô?

- Đúng vậy.

Đan Thanh cố nén lại đau xót trong lòng. Có một điều duy nhất mà Mộng Thy không hiểu, đó là một khi Đan Thanh quyết định bắt đầu tình cảm đơn phương này thì tự cô cũng biết rằng kết cục của nó như thế nào. Dù sao cũng chỉ là một mình cô thầm yêu Khải Ân, vì thế nên sự hiện diện của Thụy Du vốn chẳng thay đổi bất kì điều gì. Đáng tiếc, cô lại không có hứng hãm hại người khác như Mộng Thy rồi.

- Bỏ suy nghĩ này của cô đi, Mộng Thy. Vì tôi không giống cô.

Nói xong Đan Thanh liền bỏ đi để lại Mộng Thy với hay bàn tay siết chặt vì tức giận. Cô ta không khỏi rít lên:

- Đồ hèn nhát.

Đợi đến khi Đan Thanh đã về lại phòng, Mộng Thy vẫn giữ nguyên vị trí. Cô ta lấy điện thoại ra và bắt đầu ấn số. Đầu dây bên kia nhanh chóng có tín hiệu trả lời. Như lần trước, người trả lời dùng tiếng Anh.

- Sao rồi? - Hẳn hỏi.

- Tôi không thể tìm thêm bất kì ai nữa. Chỉ có tôi cùng anh thôi. - Nhớ đến việc của Đan Thanh lúc này, Mộng Thy không khỏi bất mãn.

- Ừ. Cô muốn làm gì thì làm. Thỉnh thoảng báo cho tôi một tiếng. - Người nó dừng lại một chút. Không gian bên kia yên tĩnh đến kì lạ, chỉ có âm thanh của chiếc đồng hồ quả lắc vang lên đều đều. Sau đó hẳn không nhanh không chậm mà bổ sung. - Nhưng tôi cảm cô tổn thương đến cô ấy, dù chỉ là một chút.

- Được.

Mộng Thy nghiêng rằng đồng ý với yêu cầu này. Nếu như không phải vì người kia quá đáng sợ, cô ta sẽ không để yên cho Thụy Du.

- Cuối tuần này tôi sẽ sang Việt Nam. Thứ hai sẽ đến trường. Khi gặp tôi, cô có thể giả vờ không quen biết.

- Tôi biết rồi.

Mộng Thy nói xong thì người kia liền tắt máy, không muốn cùng cô ta nói chuyện nhiều lời.

Ở một căn phòng cách nơi đó gần nửa vòng Trái Đất, Oliver Smith, kẻ có một mái tóc màu nâu hạt dẻ, gương mặt dễ nhìn cùng đôi mắt màu xanh lục đang bắt động nhìn vào một bức hình trong một quyển album. Trong hình là hắn cùng với một cô gái trẻ, còn có một bé gái nhỏ tuổi đứng bên cạnh, cả ba đều trông rất vui vẻ.

- Julia, à không bây giờ phải gọi em là gì đây nhỉ? Kaylee hay là Thụy Du? Chúng ta sắp được gặp lại nhau rồi.

Oliver đóng quyển album lại, toan cất đi nhưng vô tình đánh rơi ra một bức hình cũ. Hắn khẽ cúi người nhặt lên, đôi mắt màu xanh lục nheo lại, từ người hắn bắt đầu toát ra lòng thù hận đến cực độ. Nếu có người lạ ở trong phòng sẽ rất ngạc nhiên, không hiểu vì lý do gì hắn lại trở nên hận học khi nhìn thấy bức ảnh này bởi đây cũng chỉ là một bức ảnh rất bình thường. Trong hình là ba đứa trẻ với ba biểu cảm khác nhau khi đứng trên một chiếc bục cao nhận giải thưởng.

Cô bé đứng ở vị trí thứ ba mỉm cười vô cùng rạng rỡ nhìn vào máy ảnh. Tiếp đến là người ở vị trí thứ hai, cậu bé này chính là Oliver nhưng trong trạng thái vô cùng căm giận nhìn sang trái, ánh mắt của hắn tựa như muốn giết chết người đang đứng Nhất kia. Trái ngược với sự tức giận của Oliver, cậu bé đạt giải Nhất lại vô cùng điềm tĩnh. Nhìn sơ qua có thể dễ dàng nhận ra được cậu là người Á Đông với mái tóc đen, nhưng thái độ của cậu lại hoàn toàn hờ hững. Tựa như chiếc cúp vàng trong tay chẳng có ý nghĩa với cậu là bao.

Chẳng mấy chốc bức ảnh cũ bị vò nát trong tay Oliver. Hắn không luyến tiếc mà ném vào máy cất giấy, lạnh lùng nhìn bức ảnh vì cắt ra thành từng sợi nhỏ vụn. Oliver siết chặt nắm đấm, nhìn trừng trừng vào chiếc máy đang hoạt động nơi góc phòng. Giọng nói vang lên đầy oán hận:

- Trần Đình Dương, tại sao lại là mày? Lúc nào cũng là mày? Tất cả những gì tao muốn mày đều đoạt đi. Nhưng không, lần này tao sẽ đoạt lại tất cả.

=====

BPN: Thật ra cái tên Smith đã xuất hiện 1 lần ở chap 1. Nếu bạn nào đọc lại cũng đoán được Oliver là ai hén :3

41. Chương 40: Chuyển Đi Dã Ngoại 4

Theo như kế hoạch đã được lên sẵn từ trước, ngày tiếp theo của chuyến đi thì toàn bộ học sinh sẽ vào rừng dựng trại. Đồng thời cũng được phổ cập các kĩ năng sống sót khi di chuyển trong rừng. Đầu tiên, mọi người sẽ được đưa đến nơi cắm trại cạnh bờ sông từ đường tắt. Rồi ở đó dựng trại và nghe thuyết giảng về cách sử dụng dụng cụ và những điều cơ bản cần lưu ý.

Sau đó thì trưởng đoàn bắt đầu phân nhóm bằng một phương án hết sức công bằng là bốc thăm. Tuy nhiên vẫn phải có một chút điều chỉnh để ít nhất phải có hai nam sinh trong nhóm năm người. Nhưng việc phân nhóm theo cách này đã khiến nhiều cuộc đời nở hoa nhưng cũng khiến nhiều người lâm vào tình trạng bế tắc. Ví dụ như Thụy Du...

Sau khi chọn nhóm xong, mỗi người sẽ tìm kiếm một chiếc bảng có in một con số giống hệt với mảnh giấy họ đang cầm trên tay để tìm đồng đội của mình, đồng thời phân công nhiệm vụ. Khi Thụy Du đến nơi tập trung thì liền thấy Đình Dương đã đứng ở đó, hắn đang trò chuyện cùng một người khác, có lẽ cũng cùng nhóm với cô.

Thụy Du nghĩ trong đầu, thật là may mắn và trùng hợp.

- Ồ, cậu quả thật may mắn đó.

Cậu bạn nọ húych vai Đình Dương khi nhìn thấy Thụy Du đang đến gần khiến hắn phải ngoảnh đầu nhìn lại. Hắn cũng khá bất ngờ khi thấy cô, tuy nhiên tâm trạng tệ hại của tối hôm qua nhất thời vẫn chưa tan hết nên trông Đình Dương lúc này không mấy thân thiện. Bất quá, Thụy Du cũng không nhận ra được điều này.

- Thật là trùng hợp.

Thấy hai người con trai đang nhìn chăm chăm vào mình, Thụy Du lúng túng lên tiếng nhằm đánh tan bầu không khí quỷ dị nhưng không thành công.

- Cái này là ý trời sắp đặt. - Đồng đội của cô tốt bụng nói.

Thụy Du cảm thấy không biết nói gì thêm nữa.

Người tiếp theo, cũng là thành viên thứ tư trong nhóm đang chậm rãi bước đến. Lần này thì cậu bạn bên cạnh Đình Dương cười phá lên, liên tục vỗ vào vai hắn.

- Cậu vừa may mắn, vừa xui xẻo.

Đình Dương và Thụy Du đồng loạt nhìn qua và liền hiểu vì sao cậu bạn kia lại nói ra lời kì quái như thế. Thật buồn với bọn họ, người tới là Khải Ân. Sau đó cả hai lại cùng nhớ về cảnh tượng đêm hôm qua, mỗi người một cảm xúc.

Thụy Du nghĩ đây không phải là thời điểm để cô gặp Khải Ân, sau sự kiện dọa người đó cô vẫn nên tránh mặt cậu một thời gian thì tốt hơn. Với Đình Dương, phải làm việc chung với Khải Ân đã là một chuyện không mấy tốt đẹp gì. Còn làm việc cùng Khải Ân trong tình trạng có Thụy Du bên cạnh lại càng không thể chấp nhận được. Chẳng biết là may mắn hay xui xẻo, Khải Ân rất vinh dự được ghi tên vào danh sách những người được Đình Dương chú ý, với một danh hiệu vô cùng vẻ vang, tình địch cần phải loại trừ. Tất nhiên ngoài hắn thì không ai biết điều này.

Trong cục diện vô cùng phức tạp, khi cả Đình Dương và Khải Ân đều trao cho nhau những ánh mắt đầy sát khí thì Thụy Du đang đứng ở giữa bọn họ, chẳng biết phải làm thế nào. Cậu bạn còn lại dường như cảm nhận được rằng sắp có chiến tranh xảy ra nhưng lại không có hảo tâm ngăn chặn. Cứ để bọn họ như thế cũng không sao, không ảnh hưởng gì đến cậu.

Vì mọi người đều có chuyện riêng để làm nên không ai chú ý tới thành viên cuối cùng vừa đến. Đan Thanh đứng cách bọn họ không xa, nhìn cục diện kì lạ mà cô không thể nào chen vào, cảm thấy trong lòng có chút chua xót. Cậu bạn kia nhìn thấy cô trầm mặc, cậu đoán rằng cô cảm thấy bơ vơ nên liền tiến đến bắt chuyện.

Tình hình của nhóm bên này tạm thời là vậy. Nhưng vẫn còn một nhóm khác lại phải để tâm.

Nhóm này phân công cũng vô cùng đặc biệt. Sau khi mọi người đã tập trung đầy đủ, họ thấy một cảnh tượng quái dị như sau. Một nhóm năm người, cũng toàn là nhân vật nổi tiếng.

An Nhiên đứng trước bàn, chăm chú nghiên cứu những vật dùng đi rừng phổ biến, Hoàng Minh đứng ở cạnh cô không khác nào một người osin trung thành, chỉ một mực hướng về chủ nhân bên cạnh. Thế nhưng vị osin này cũng có điểm quái lạ, cậu luôn liếc mắt đe dọa bất kì ai có ý đồ với chủ nhân nhà mình.

Bên cạnh “chủ nhân” của Hoàng Minh là Tú Nhi. Để dời đi sự chú ý của mình dành cho Nhất Thiên cô đành phải hỏi An Nhiên về cách dùng của những thứ đặt trên bàn, rồi nghiêm túc lắng nghe những lời giải thích vô cùng khó hiểu. Cách đó năm bước chân, Nhất Thiên khoanh hai tay trước ngực nhìn chăm chăm người phía trước, tựa như ngoài cô ra, chẳng còn điều gì lọt vào tầm mắt cậu được nữa.

Trong tình cảnh đó, ắt sẽ có một người bị đẩy ra ngoài. Mọi người xung quanh có chút cảm giác đồng cảm với Mộng Thy khi nhìn thấy cô ta đang đứng ở xa nhìn vào bốn người đồng đội của mình. Có lẽ là đang rất đau khổ vì bị bỏ rơi đây mà.

Dân chúng xung quanh vô cùng bất mãn trước thời cuộc. Cứ ngỡ rằng việc bốc thăm này sẽ chia đều bốn người Đình Dương, Khải Ân, Hoàng Minh, Nhất Thiên ra bốn nhóm khác nhau và bọn họ có cơ hội được làm việc cùng bọn họ. Cuối cùng thì tất cả những con người đó lại được xếp cùng nhau, không cho mọi người một chút cơ hội hưởng thụ. Có lẽ đây là do ý trời...

Sau khi mọi chuyện ổn định xong, dù cho kẻ vui mừng, người đau khổ thì mọi hoạt động vẫn phải tiếp tục. Một vài nhóm may mắn khi nhận được phân công là dựng lều, câu cá thì được ở lại bờ sông, nơi tập trung. Còn số khác thì phải đi vào rừng tìm củ và thức ăn. Vì mọi hoạt động về sau đều là tự túc.

Điểm xuất phát của nhóm Đình Dương và nhóm Hoàng Minh cách nhau khá xa, điều này khiến Mộng Thy không hài lòng. Cô ta cứ đinh ninh rằng đi được nửa đường có thể chạy sang nhóm Đình Dương được, nhưng

bây giờ mọi chuyện không hề dễ dàng như thế nữa.

Thế là Mộng Thy ôm lấy tức giận cùng với đám Hoàng Minh tiến vào cánh rừng bên trái, còn Đình Dương thì xuất phát cách đó vài trăm mét.

Nhất Thiên là người dẫn đầu, giữ nhiệm vụ chặt bớt những cành cây chắn ngang, mở đường cho bốn người còn lại phía sau, trong khi đó Hoàng Minh lại là người đi cuối để dễ dàng hỗ trợ lúc cần thiết. Trong suốt quãng thời gian cùng nhau đi đến vị trí có hoa quả rừng để hái, hầu như chỉ là Tú Nhi trò chuyện cùng An Nhiên, thì thoảng thì nhận được vài câu trả lời ngắn gọn. Hoàng Minh rất muốn đi cạnh An Nhiên, nhưng cậu cũng không nỡ để Tú Nhi phải đi một mình, không có người trò chuyện. Vì vốn dĩ hai người kia vẫn đang “chiến tranh lạnh” mà.

Mộng Thy giữ im lặng trong một quãng thời gian không dài lắm đã bắt đầu cảm thấy khó chịu. Những cành cây nhỏ không ngừng chạm vào tay chân khiến cô ta dường như sắp phát điên. Đã thế còn không được bắt kì ai đoái hoài đến. Mộng Thy hiện tại đang đi trước Hoàng Minh, nhưng lại ở sau An Nhiên. Cô ta muốn chen lên phía trước. Lối đi đã vốn nhỏ hẹp, chỉ chứa được một người nên dù cho Mộng Thy muốn chen lên cũng không mấy dễ dàng. Hai chân Mộng Thy đã mỏi nhừ, cô ta chẳng muốn bước tiếp nữa. Nhưng bọn họ lại không thể dừng lại nghỉ ngơi vì còn phải quay về đúng giờ.

Mỗi người đều có công việc của mình nên chẳng ai để tâm đến thái độ của Mộng Thy. Cô ta hậm hực tìm cách chen lên phía trước. Mộng Thy thúc người vào An Nhiên, nhưng vô tình hành động đó khiến cô ta vấp chân vào một gốc cây nhỏ bên dưới và ngã xuống.

- Cô... cô dám xô tôi ngã?

Mộng Thy ngồi lì ở vị trí mình vừa ngã xuống, cắn răng chịu đựng những cành cây đâm vào quần áo, mãi không chịu đứng lên.

- Cô không được ngậm máu phun người, An Nhiên đang nói chuyện với tôi, không có xô cô ngã.

Tú Nhi không chịu được bất bình liền lên tiếng, trong khi An Nhiên vẫn không nói gì. Âm thanh cãi vã khiến hai chàng trai trong nhóm chú ý. Nhất Thiên đã đi trước một đoạn liền quay ngược trở về, cùng lúc đó Hoàng Minh cũng vội vàng chạy lên.

- Có chuyện gì vậy? - Hoàng Minh hỏi.

- Là cô ta ghét em nên xô em ngã, muốn em bị mấy vật nhọn này đâm chết. Lòng dạ cô ta hiểm độc như vậy, anh đã thấy rõ chưa?

An Nhiên đứng tại chỗ xem kịch vui, dù rằng mình là người đang bị chỉ trích. Cô nhìn Hoàng Minh, xem cậu sẽ xử lí tình huống này như thế nào. Chỉ cần một lời nói không rõ ràng thì cô sẽ thẳng thừng đá bay cậu ra khỏi cuộc sống của mình.

- Tú Nhi, chuyện gì đã xảy ra?

Hoàng Minh tìm kiếm nhân chứng.

- Là do cô ta chen lên, đụng vào An Nhiên. Nhưng cậu ấy chưa ngã thì cô ta đã như thế rồi.

Tú Nhi vừa nói vừa nhin cười. Đây xác thực là quả báo.

- Đúng vậy không?

Thấy mọi người nhìn mình chờ đợi câu trả lời, An Nhiên miễn cưỡng rời sự chú ý vào vở kịch. Cô trả lời Nhất Thiên, nhưng ánh mắt lại nhìn sang Hoàng Minh đầy ẩn ý.

- Tùy mọi người nghĩ. Muốn tin ai thì tin.

- Tôi tin lời Tú Nhi.

Nhất Thiên nói ra một câu mà ai cũng đoán được.

- Mình cũng vậy. - Hoàng Minh nói.

Mộng Thy không thích kết quả này. Cô ta nhìn Hoàng Minh đầy chất vấn.

- Anh đừng mù quáng như thế. Nếu lúc đó anh ở đây thì sẽ thấy.
- Nhưng đáng tiếc vì anh không ở đây nên chẳng biết là em có bịa chuyện hay không nữa.

Hoàng Minh nhún vai một cách vô tội.

Nhất Thiên thở dài, cậu nhìn lại đồng hồ rồi bước đến nắm lấy cánh tay Mộng Thy mà kéo cô ta lên. Dù sao ở đây cậu cũng mang tiếng là vị hôn phu này nọ của cái người này, cũng nên giữ cho cô ta một chút mặt mũi. Với lại thời gian cũng đã trễ rồi, không thích hợp cho Mộng Thy ăn vạ nữa.

Hành động này của Nhất Thiên đập vào mắt Tú Nhi, khiến tâm trạng của cô đột nhiên trở nên nặng nề hơn.

Mộng Thy đẩy tay Nhất Thiên ra, lập tức đứng lên, vô cùng nhanh nhẹn và dứt khoát tựa như không hề bị thương gì nghiêm trọng. Thấy thế, An Nhiên chỉ cười. Cô bước đến, không nể tình mà đẩy Mộng Thy một cái thật mạnh, khiến cô ta lại ngã sõng soài ra đất. Lần này thì có vẻ là đau thật rồi.

- Nhìn đi, và nhớ cho kĩ. Tôi đây có ác cũng ác công khai. Không thích giở trò sau lưng người khác.

Hoàng Minh rất ác độc mà vỗ tay trong lòng. Quả nhiên người cậu thích thật có cá tính. Còn Tú Nhi lại trao cho An Nhiên một ánh mắt ngưỡng mộ và sùng bái. Cô thật muốn mạnh mẽ như vậy.

Nhất Thiên nhất thời chỉ muốn giết người. Thật phiền phức không chịu được. Cậu không hiểu vì sao Mộng Thy lại có hứng đi gây sự với người khác như thế để rồi phải bị trả thù.

Cậu bước đến nơi cô ta đang ngồi bất động, đưa cho Hoàng Minh con dao đang cầm trên tay.

- Đổi vị trí đi. Cậu đi trước mở đường. Mình sẽ ở phía sau.

Hoàng Minh gật đầu nhận lấy rồi đổi vị trí cùng Nhất Thiên. Ba người nọ lại tiếp tục di chuyển. Chỉ còn Nhất Thiên nán lại nhìn Mộng Thy đầy chán ghét.

- Đứng lên nổi không?

Không trả lời.

Nhất Thiên bắt lực lắc đầu rồi cúi thấp người xuống kéo Mộng Thy đứng lên rồi giúp đỡ cô ta đi về phía trước. Thật là phiền phức cho cậu.

Tình hình của Thụy Du cũng căng thẳng không kém gì bên kia. Cô đang phải bước đi trong một không khí nồng nặc mùi thuốc súng phát ra từ Đình Dương và Nhất Thiên, cảm thấy vô cùng áp lực. Hai nhân vật đó, một lời cũng không nói, chỉ im lặng đi về phía trước. Một người đi trước, một người đi sau Thụy Du. Cuối cùng trong nhóm chỉ còn lại hai nhân vật bình thường là Đan Thanh và cậu bạn kia cùng nhau nói chuyện phiếm và tìm lối đi.

Thụy Du đang chìm trong suy nghĩ riêng của bản thân, liệu cô nên lùi về phía sau không nhỉ. Cảm giác bị kẹp giữa hai luồng sát khí này quả nhiên không tốt. Chuyển đi dã ngoại này cô thật lòng mong đợi nhưng cuối cùng lại biến thành thế này.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên Thụy Du cảm thấy ở cổ chân mình hơi nhói lên rồi trở nên vô cùng đau đớn khiến cô vô lực mà ngã quỵ xuống. Đình Dương đi phía sau Thụy Du nhanh chóng đỡ được cô.

- Em sao vậy?

- Đau.

Tay Thụy Du nắm chặt chiếc áo phong của Đình Dương khiến tim hắn đập lệch một nhịp. Tại sao cô lại đau đớn như vậy?

- Đau ở đâu?

- Mắt cá.

Khải Ân nghe tiếng nói chuyện liền quay lại, đúng lúc nghe được lời này liền khuyu gối xuống quan sát. Theo lí thuyết thì khi đi vào rừng thì học sinh phải đi ủng nhưng vì đây là rừng đã được khai thác phục vụ du lịch nên cũng không quá hoang sơ và nguy hiểm, nên hầu hết mọi người đều mang giày thể thao. Thụy Du cũng không ngoại lệ.

Lúc này Thụy Du đã hoàn toàn dựa vào người Đình Dương, nhìn gương mặt cô đang cố nén đau mà lòng hẫng cồn cào, khó chịu. Đình Dương nắm chặt tay Thụy Du, không ngừng trấn an cô.

- Không sao, đừng sợ.

Khải Ân nhanh chóng tháo giày của Thụy Du ra để dễ dàng quan sát, cậu đoán là cô bị trật khớp hay những gì tương tự như vậy. Bỗng nhiên Đan Thanh hét lên:

- Rắn...

Tất cả mọi người đều sợ hãi mà nhìn xung quanh, gương mặt của cậu bạn đi cùng Đan Thanh bỗng dưng trở nên trắng bệch. Cậu nhìn sang Đình Dương và Khải Ân, nặng nề gật đầu. Có rắn, cậu cũng vừa nhìn thấy.

- Nó bò đi rồi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, tuy vẫn còn sợ hãi nhưng tạm thời có thể an toàn, bọn họ cần phải nhanh chóng quay về hoặc đi về phía trước.

Khải Ân đang suy nghĩ nên giúp đỡ Thụy Du nắn lại khớp như thế nào thì bỗng dưng toàn thân cậu lạnh ngắt. Rắn, như thế chẳng lẽ...

Để chứng minh cho suy đoán của mình, Khải Ân liền quan sát thật kĩ. Quả nhiên ở cổ chân Thụy Du có một vết cắn rất mờ.

- Cô ấy bị rắn cắn rồi.

Khải Ân nặng nề đưa ra đáp án. Mọi người đều bị chấn động, Thụy Du khép hờ mi mắt, số của cô thật là xui xẻo. Đình Dương theo lời Khải Ân nhìn xuống chân cô, ở đó có vết răng cắn. Hắn nhíu mày nhìn lại thật kĩ. Bởi vì con rắn kia đã bò đi mất, nên chẳng ai biết được đây là rắn độc hay là rắn thường. Bây giờ bọn họ chỉ biết dùng dấu răng để phân biệt. Sau khi quan sát thật kĩ, Đình Dương thở phào, tạm thời Thụy Du sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn phải cần quay về ngay lập tức.

- Không phải rắn độc.

Thụy Du nghe xong liền cảm thấy mọi thứ cũng chưa đến mức tuyệt vọng. Cô vừa định trở người liền bị giữ lại.

- Đừng động đây. Tôi sẽ băng bó cho cậu trước rồi chúng ta ngay lập tức quay về.

Khải Ân lục tìm trong ba lô một cuộn băng y tế rồi băng vết thương lại, cậu không dám buộc chặt. Đây chỉ là phương án tạm thời, vì để lâu cũng không phải là cách tốt.

Đình Dương càng ôm lấy Thụy Du chặt hơn trước, hắn không rời mắt khỏi cô một phút nào. Hắn sợ mọi chuyện sẽ chuyển biến xấu.

- Quên nó đi.

Đình Dương thì thào vào tai Thụy Du. Cô khẽ gật đầu. Trong lòng trấn tĩnh trở lại. Chỉ cần có hắn ở bên cạnh thì không còn gì đáng sợ nữa.

Sau khi băng bó xong, Khải Ân vội vàng lên tiếng phân công.

- Đan Thanh, hai người tiếp tục đi làm nhiệm vụ đi. Chúng ta không thể bỏ cuộc giữa chừng. Tôi và Đình Dương sẽ đưa Thụy Du quay lại điểm xuất phát. Nhớ cẩn thận.

Đan Thanh và cậu bạn kia nhìn nhau rồi gật đầu với Khải Ân. Dù sao bọn họ đi cùng cũng không giúp ích gì, càng cản trở tốc độ của hai người kia.

Vì sự an toàn của Thụy Du, Đình Dương và Khải Ân rất thúc thời hợp tác ăn ý cùng nhau. Đình Dương sẽ công Thụy Du, còn Khải Ân sẽ giúp bọn họ phá cây chắn đường. Lúc đầu bọn họ đi qua cũng để lại một khoảng trống đáng lẽ nhưng bây giờ Đình Dương đang công Thụy Du, để tránh cho chân cô bị va quệt thì Khải Ân phải tiếp tục chặt bớt cành cây xung quanh.

Thụy Du nằm trên lưng Đình Dương, hai tay nhẹ ôm cổ hần. Khi cơn đau đã dịu đi, cô lại bắt đầu nhớ về chuyện cũ. Nhớ lần trước ngồi sau xe hần, cô cũng được ôm hần như thế này. Cảm giác này thật ấm áp, thật an toàn và bình yên quá. Nó lại khiến cô không nỡ rời xa. Nhưng cô phải biết làm sao đây. Cô vốn dĩ không thuộc về nơi này. Thụy Du gục đầu xuống, cố gắng tranh thủ một chút thời gian hiếm hoi để được gần Đình Dương thêm chút nữa bởi vì cô có thể sẽ rời đi bất kì lúc nào. Nhưng cảm giác này lại như một ma lực khó cưỡng, khiến cô phải quyết luyện mãi không thôi. Như thế này thì cô phải làm sao?

Đình Dương chạy rất nhanh, hần không dám chậm trễ một giây một phút nào. Nhờ sự kết hợp nhanh chóng của hần và Khải Ân, không bao lâu sau ba người đã quay về điểm tập trung. Thụy Du được đưa đi sơ cứu ngay sau đó. Thậm chí ban quản lí khu du lịch cũng cử bác sĩ chuyên khoa xuống để chăm sóc. Mọi người đều trải qua một phen hú hồn.

Bên trong lều, ngoài y bác sĩ ra thì chỉ còn vị trí cho một người khác nên Đình Dương được ở lại, nhưng vẫn phải chờ ra một khoảng trống vừa đủ. Còn Khải Ân phải đứng ngoài chiếc lều lớn để chờ bác sĩ làm việc của mình.

Khải Ân nhìn từng động tác của bác sĩ một cách vô thức, cho đến khi một hình ảnh đập vào mắt cậu. Vết sẹo có hình thù gần giống với mặt trăng khuyết dần dần hiện ra. Khải Ân nhìn đến ngây người, tim cậu chợt lạnh. Cậu lập tức quay đi, không dám nhìn tiếp nữa. Là do cậu bị hoa mắt hay thật sự vết sẹo đó có tồn tại trên chân Thụy Du, cậu cũng không dám chắc. Khải Ân hít một hơi thật sâu để ổn định lại cảm xúc rồi nhìn lại một lần nữa. Nó vẫn ở đó, nguyên vẹn và rõ ràng. Toàn thân Khải Ân run rẩy, vì sao cậu chưa từng nhìn thấy nó, vì sao phải đến tận hôm nay?

42. Chương 41: Vết Sẹo Và Màu Mắt

Sau bữa trưa, tất cả mọi người đều quay về lều để nghỉ ngơi và lấy lại sức cho hoạt động đốt lửa trại vào buổi tối. Tú Nhi ngồi trong chiếc lều lớn, bên cạnh là An Nhiên đang đeo tai nghe và ngủ thiếp đi. Vì chuyện xảy ra lúc sáng, nên Thụy Du hiện tại vẫn chưa thể quay về lều của mình nên vị trí bên cạnh Tú Nhi vẫn còn trống.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Tú Nhi theo thói quen kiểm tra lại túi quần của mình. Cảm giác trống trải khiến tim Tú Nhi đập rất mạnh, sợi dây chuyền Nhất Thiên tặng cho cô đã hoàn toàn biến mất. Tú Nhi bắt đầu lo lắng, cô ngồi bật dậy và bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, từ balo đến các góc ngách trong lều, sợ rằng mình đã bất cẩn đánh rơi ở đâu đó. Thế nhưng kết quả vẫn là con số 0 tròn trĩnh. Tú Nhi nhớ lại lúc dọn phòng ở biệt thự buổi sáng, cô chắc chắn rằng mình đã mang theo nó trước khi rời đi nhưng vì sợ người ngoài nhìn Nhất Thiên nhìn thấy nên cô liền cất vào túi thay vì đeo trên người như bình thường. Thế nhưng cuối cùng lại bị mất.

Tú Nhi thất thần ngồi bệt xuống mặt đất, cô cảm thấy sống mũi mình đã bắt đầu cay cay, rất muốn khóc. Sợi dây chuyền đó có ý nghĩa rất lớn với cô, nó như một kỉ vật duy nhất còn sót lại sau mỗi quan hệ của cô và Nhất Thiên, cô không muốn đánh mất nó. Với cuộc sống hiện tại của Tú Nhi, cô không đặc biệt quý trọng một món đồ nào, trừ sợi dây chuyền này, thậm chí đối với cô nó còn quan trọng hơn mạng sống của mình. Vội vàng gạt đi nước mắt, Tú Nhi quyết định quay trở lại rừng để tìm. Rất có khả năng cô đã để làm rơi ở đâu đó trong quá trình di chuyển.

Trong không gian tĩnh lặng, tất cả mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ say, Tú Nhi lặng lẽ ra khỏi lều rồi tiến về con đường cũ mà cô đã đi qua lúc sáng. Cô nhìn những hàng cây dày đặc trước mắt, trong lòng khẽ chùn bước nhưng cô vội vàng lắc đầu. Dù sao cũng đã đi qua một lần nên cô nghĩ mình sẽ không dễ dàng bị lạc như thế, cô phải đi tìm dù cho mọi thứ không có gì chắc chắn, nhưng đây là tia hy vọng duy nhất cho chuyện này.

Tú Nhi vừa đi vừa nhìn xuống đất thật kĩ, mỗi bước chân cô đi qua đều không bỏ sót bất kì chi tiết nào bên dưới. Hình ảnh sợi dây chuyền liên tục hiện lên trong trí nhớ của cô, để chắc chắn rằng ngay khi vừa nhìn thấy liền có thể nhận ra. Đó là một sợi dây chuyền bằng bạc, mặt dây là hình một con chim đại bàng được thiết kế tinh xảo và đẹp mắt, phía sau còn có một dòng chữ nhỏ được tỉ mỉ khắc lên: “Edward Wilson”.

Thời gian dường như trôi qua rất lâu thế nhưng mọi nỗ lực của Tú Nhi đều là vô ích, vẫn không có bất kì dấu vết nào của sợi dây chuyền. Cô thật muốn bỏ cuộc, nhưng hoàn toàn không làm được, tận sâu trong thâm tâm luôn có một lời thúc giục mạnh mẽ, phải kiên trì và nhẫn nại. Tú Nhi nhìn về con đường phía trước, nó cũng không quá xa lạ. Đây là nơi ẩn tượng nhất đối với cô trong cả đoạn đường đi vào buổi sáng. Bởi vì bên trái không phải là đất bằng, nó gần giống như là vực thẳm, nhưng không qua sâu. Với chiều cao của cô thì nếu đứng ở bên dưới thì mặt đất bên trên sẽ cao hơn đầu một chút. Thế nhưng điều đáng sợ là ở đó không hề có hàng rào chắn ngang hay vật dụng gì làm vật cảnh báo, nếu chẳng may té ngã thì không biết sẽ như thế nào để đi lên. Tú Nhi nhìn những tảng đá to lớn nhưng không kém phần sắc nhọn bên dưới liền khẽ rung mình rồi vội vàng rời mắt, cô không nên mất tập trung.

Thế nhưng Tú Nhi chưa kịp bước tiếp liền bị một giọng nói giữ lại:

- Cô đang tìm vật này?

Tú Nhi giật mình, lập tức quay người ra phía sau liền nhìn thấy Lan Anh đang đứng và cầm chiếc dây chuyền quen thuộc trên tay. Kể ra cũng đã lâu rồi cô không bị cô ta làm gì nữa, chẳng lẽ bây giờ lại đến lúc?

- Đúng vậy. Nếu bạn nhặt được thì mình cảm ơn. Bây giờ trả lại nó cho mình được không?

Tú Nhi đối với Lan Anh không bao giờ có ý định gây chiến nên cô cố gắng dùng một thái độ hết sức hoà nhã và nhún nhường, hi vọng cô ta không nổi hứng mà cố tình gây khó dễ cho cô.

- Của cô? Thật hay đùa vậy? Một đứa như cô cũng có khả năng sở hữu một sợi dây chuyền có giá trị như thế này? - Lan Anh liếc mắt đầy xem thường.

- Nó thật sự là của mình mà.

Tú Nhi giải thích trong bất lực, cô phải làm sao cho Lan Anh trả lại nó cho cô đây.

- Điều gì làm chứng?

Lan Anh hỏi, muốn gây khó dễ cho Tú Nhi. Cô ta nhìn lên hình con chim đại bàng rồi khẽ nhún mày.

- Edward Wilson, rõ ràng đây là tên của người khác mà. Cô lấy trộm nó đúng không?

- Không có.

Tú Nhi trả lời đầy bất lực. Cô tất nhiên chẳng có bằng chứng gì để chứng minh đây là sợi dây chuyền của mình. Nhưng cô không thể đánh mất nó được.

- Tôi sẽ mang cái này đến cho cô chủ nhiệm.

Lan Anh quả quyết, sau đó cô ta vội vàng rời khỏi. Toàn thân Tú Nhi cứng lại, cảm thấy vô cùng bất lực. Nếu như chuyện này đến tai cô chủ nhiệm, cô thật sự không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra. Từ khi chuyển sang Royal, Tú Nhi luôn cố gắng sống nhún nhường để không gây thù chuốc oán với ai nên chuyện gì cô cũng nhẫn nhịn, cùng lắm chỉ là phản bác lại mấy câu, không dám hành động gì quá đáng.

Nhưng lần này không chỉ đơn giản như vậy, không biết điều gì đã truyền cho Tú Nhi sự dũng cảm, cô không hề đắn đo mà vội vàng chạy đến giật lấy sợi dây chuyền trên tay Lan Anh. Lan Anh tuy rằng vô cùng ngạc nhiên với hành động này nhưng vẫn phản ứng rất nhanh, cô ta vội vàng rút tay lại và né sang một bên khiến Tú Nhi bất ngờ bị mất thăng bằng. Trước khi té ngã, Tú Nhi vội vàng nắm lấy một bên vạt áo của Lan Anh khiến cô ta theo bản năng mà hét ra. Không còn vật gì để bám trụ, Tú Nhi liền ngã về phía sau. Mọi chuyện cũng không quá nghiêm trọng nếu như bên cạnh là vùng đất bằng, vì cự li quá gần nên một chân Tú Nhi liền trượt xuống, sau vài giây liền ngã xuống bên dưới.

Gương mặt Lan Anh trắng bệch, cô ta đương nhiên không máu lạnh bằng Mộng Thy, kể chuyện hãm hại người không chớp mắt. Lan Anh bất động nhìn xuống bên dưới một chút, khi thấy Tú Nhi đã hoàn toàn

bất tỉnh trên một tảng đá liền run lên một cái khi nhận thức được hành động của mình. Lan Anh tìm kiếm xung quanh, hi vọng có thể tìm được một sợi dây hay vật gì đó có thể cứu Tú Nhi lên, nhưng rồi cô ta dừng lại, chột suy nghĩ. Nếu như mọi chuyện bị vạch trần thì hậu quả sẽ rất kinh khủng, Lan Anh dần vật lờ tâm, dần đo một lúc rồi quyết định bỏ mặc, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Buổi tối, mọi người cùng nhau xếp thành vòng tròn, quây quần bên một ngọn lửa trại thật lớn, làm sáng rực cả một góc của khu rừng. Xung quanh là tiếng trò chuyện, ca hát và cùng nhau tham gia những trò chơi dân gian đơn giản.

Tình hình của Thụy Du đã tiến triển tốt hơn rất nhiều, hoàn toàn ổn định, không có gì đáng lo ngại nữa nên đã có thể ra ngoài tham gia cùng với mọi người. Cả ngày hôm nay, Thụy Du và Đình Dương luôn đi cùng với nhau, nhưng từ trưa đã không ai nhìn thấy Khải Ân nữa. Với điều này mọi người rất lấy làm lạ, chẳng lẽ Khải Ân đã thấy khó mà lủi rồi? Khả năng này cũng không thể là không xảy ra.

Thật ra, Khải Ân vẫn còn trong đoàn, chỉ là cậu không theo sát Thụy Du nữa thôi. Lúc này, tách biệt với không khí vui vẻ, ấm cúng bên cạnh ngọn lửa trại bập bùng, ít ai để ý đến Khải Ân đứng một mình ngoài bờ sông. Hai tay cậu đặt trong túi quần, ánh mắt nhìn đắm đắm ra giữa mặt hồ mà ở đó chỉ có bóng đêm dày đặc. Khải Ân nhớ lại chuyện năm xưa, khi nghe được tin vết sẹo của Thiên Ân mãi mãi không được chữa lành thì cậu cũng đã chạy ra một bờ sông. Khi đó cậu không hiểu vì sao mình phải làm như thế, chẳng lẽ nhìn cảnh sông nước tâm trạng cậu sẽ khá lên được chút nào chẳng? Nhưng không, mọi chuyện vẫn không thể nào thay đổi, Khải Ân vẫn sống trong dằn vặt và đau đớn mỗi khi nhìn lại vết sẹo đó. Việc tìm ra bờ sông chỉ là một cách để cậu tìm kiếm sự yên tĩnh tạm thời mà thôi.

Thế nhưng hiện tại, dù vẫn đứng cạnh bờ sông nhưng không gian xung quanh cậu chẳng hề tĩnh lặng chút nào. Thỉnh thoảng Khải Ân khẽ liếc mắt về phía sau, nhìn Thụy Du vui vẻ cười đùa với mọi người xung quanh, rồi lại hướng mắt xuống cổ chân đang được băng bó của cô, vết sẹo đó, vẫn rõ ràng dưới ánh lửa yếu ớt, mãi mãi không thể che giấu được nữa. Khải Ân nhanh chóng rời mắt đi, cho dù cậu không muốn tin nhưng nó vẫn rành rành ra trước mắt. Làm ơn, ai đó hãy nói với cậu rằng mọi thứ chỉ là trùng hợp, Thụy Du không phải là em gái của cậu. Khải Ân chột nghĩ đến một điều, màu mắt. Mắt của Thụy Du màu nâu, không phải màu hổ phách. Trong thâm tâm cậu hé lên một tia hy vọng nhỏ nhoi, nhưng rồi nhanh chóng bị dập tắt. Bởi vì màu mắt, vẫn có thể ngụy trang được.

Để chuyện này nhanh chóng chấm dứt, Khải Ân phải kiểm tra giả thuyết của mình càng nhanh càng tốt. Bởi vì cậu nghĩ chẳng thể nào dễ dàng quên đi một người mà mình thích, cậu cần có thời gian để tiếp nhận sự thật và học cách quên trước khi đưa lại em gái mình về nhà. Thế nhưng cậu không nỡ.

- Tại sao cậu không tham gia cùng mọi người? Có chuyện gì sao?

Nghe thấy tiếng nói gần bên tai, Khải Ân quay sang nhìn người vừa đến. Như mọi lần khác, mỗi khi cậu gặp vấn đề gì khó giải quyết thì Đan Thanh vẫn luôn xuất hiện bên cạnh an ủi, và giúp cậu đưa ra giải pháp. Khải Ân vẫn luôn biết ơn cô gái bên cạnh mình vì suốt những năm tháng vừa qua đã ở bên cạnh cậu. Thế nhưng cậu không thể làm gì bù đắp cho cô được.

- Có một chút chuyện, cần suy nghĩ.

- Cậu có thể kể cho mình được không? Như bao lần khác.

- Thật ra thì Thiên Ân còn sống.

Đan Thanh sống cạnh Khải Ân nhiều năm, đương nhiên biết rõ về người em gái sinh đôi của cậu. Cô cũng không ngạc nhiên hay cảm thấy xa lạ, ngược lại còn vui mừng. Nếu như Thiên Ân trở về, có thể cuộc sống của Khải Ân sẽ tươi sáng hơn rất nhiều. Cả ba mẹ cậu ấy cũng vậy.

- Thật tốt quá. Cậu đã báo với hai bác và lên kế hoạch chào đón cậu ấy về nhà chưa?

Khải Ân khẽ lắc đầu làm Đan Thanh không khỏi ngạc nhiên, hơn bất cứ người nào khác, cậu ta phải là người mong chờ điều này nhất mới đúng chứ.

- Mình chưa chắc chắn, nhưng có lẽ là hơn 90% rồi. Nhưng mà mọi chuyện đã đi sai quy luật vốn có của nó.

Khải Ân nhớ lại lần đầu tiên mình nhìn thấy Thụy Du đang nấp ở một góc khuất và quan sát cậu từ xa. Cậu bật cười vì sự ngây thơ của chính bản thân mình vào lúc đó. Cảm giác vui vẻ và bình yên ấy, nếu như chỉ có Thiên Ân mới giúp cậu cảm thấy thì mãi mãi cũng chỉ có cô có thể làm như vậy. Không thể nào xuất hiện người thứ hai.

- Chẳng lẽ cậu không muốn đưa lại mọi thứ về lại chỗ cũ?

- Nếu làm được thì mình đã không phải như thế này.

Khải Ân khó chịu gắt lên, nhưng Đan Thanh cũng không sợ hãi như nhiều người khác. Cô hiểu cậu rất rõ, Khải Ân dễ dàng nóng tính và điên cuồng khi nhắc về Thiên Ân, đó là do sự hối hận và dằn vặt luôn bám theo cậu từng giây từng phút. Nhưng bản chất thật sự của Khải Ân không giống thế, cậu hiền lành hơn rất nhiều.

- Nhưng cậu vẫn không thể thay đổi được sự thật. Chẳng lẽ cậu muốn Thiên Ân cả đời này vẫn phải sống lưu lạc bên ngoài? Sự trở lại của cậu ấy không chỉ ảnh hưởng đến cậu, còn với cả hai bác, và tất cả mọi người trong gia tộc nữa. Ai cũng đều mong cậu ấy trở về.

Từng lời chỉ trích của Đan Thanh khiến lòng của Khải Ân càng thêm nặng nề. Cậu thừa nhận rằng mình đã ích kỉ. Dù sao từ giây phút này cậu chẳng còn một chút tư cách nào để yêu Thụy Du nữa, nên dù cố gắng giữ nguyên hiện tại cũng không làm thay đổi được điều gì. Có lẽ là đến lúc cậu phải chấp nhận sự thật này rồi.

- Mình hiểu rồi. Cậu quay lại với mọi người đi. Mình tự biết cách giải quyết. Tạm thời đừng nói cho cha mẹ của mình. Rồi cũng đến lúc thích hợp thôi.

Đan Thanh nhận thấy sự thay đổi của Khải Ân liền vui mừng không thôi, cô không nói thêm gì nữa mà liền quay về với hoạt động nhộn nhịp phía sau. Khải Ân đứng bên bờ sông thêm một lúc nữa rồi liền quay về với đám đông, bước thẳng đến nơi Thụy Du đang ngồi. Nhìn xung quanh, tạm thời cậu không nhìn thấy Đình Dương, quả thật là một cơ hội tốt để nói chuyện riêng.

- Nói chuyện một chút được không?

Khải Ân cúi thấp người xuống để ngang tầm với Thụy Du rồi lên tiếng hỏi với một âm lượng vừa phải, không gây chú ý với mọi người. Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu với ánh mắt hoang mang rồi khẽ gật đầu.

- Đi được chưa?

Khải Ân nhớ lại việc cô bị thương lúc sáng, liền hỏi thêm một câu.

- Rồi.

- Vậy đến chỗ kia đi.

Khải Ân chỉ tay vào một vị trí cách đó không quá xa, nhưng đủ cách xa khỏi nơi ồn ào này. Thụy Du gật đầu đồng ý rồi đi theo Khải Ân đến đó, trong lòng có chút hoang mang, không thể đoán được cậu muốn làm gì. So với lần trước, lần này thái độ của cậu hoàn toàn thay đổi.

Cho đến khi chắc chắn rằng không có ai nghe lén bọn họ nói chuyện, Khải Ân liền nhìn vào mắt của Thụy Du rất lâu, khiến cô cảm thấy mất tự nhiên vô cùng.

- Cậu có chuyện gì muốn nói sao?

- Màu mắt của cậu... - Khải Ân bỏ lửng câu nói, nhưng như thế cũng đủ cho Thụy Du giật mình hoảng sợ, nhưng bề ngoài vẫn luôn duy trì một thái độ bình tĩnh. Sau đó cậu tiếp tục. - Thật sự là màu nâu sao?

Thụy Du tạm thời không nhìn ra được mục đích của Khải Ân khi hỏi về vấn đề này, nhưng cô vẫn cố gắng duy trì sự bình tĩnh của mình mà trả lời lại.

- Ừ.

- Cậu đeo kính áp tròng?

Khải Ân nhú mày nhìn lại thật kĩ. Thật ra cũng không quá khó khăn để nhận biết một người đeo kính áp tròng vào thời đại này. Thường thì đó là những người bị cận mà không thích đeo kính, một số khác là để mắt trở nên to, tròn và long lanh hơn. Nên số lượng nữ sinh đeo loại kính này không phải là số hiếm. Ban đầu Khải Ân cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ cậu liền suy nghĩ đến một vài công dụng không mấy phổ biến khác. Như là nguy trang màu mắt chẳng hạn.

- Có vấn đề gì không?

- Đeo để làm gì?

- Bị cận nhưng không thích đeo kính.

Thụy Du thuận miệng trả lời. Nhưng Khải Ân không cho là đúng. Cậu rất tin tưởng vào suy đoán của mình.

- Tháo ra cho tôi xem được không?

Thụy Du nhú mày nhìn Khải Ân, không hiểu rằng hôm nay cậu ta uống nhầm thuốc gì mà luôn đặt ra câu hỏi và những yêu cầu kì lạ. Riêng với cậu thì cô không cảm thấy bất kì mối đe dọa nào về bí mật màu mắt của mình, nhưng mà khiến người ta cảm thấy thật khó hiểu.

- Tại sao tôi phải làm như thế? Rất phiền phức, tôi lại không có dụng cụ ở đây.

Thụy Du cố tìm cho mình một lí do hợp lí.

- Về lều lấy.

- Bỏ suy nghĩ đó đi.

Thụy Du khó chịu bỏ đi, thế nhưng Khải Ân không dễ dàng để cô đi như thế. Cậu giữ tay cô lại, kéo đến một nơi xa hơn, sợ rằng mình trong lúc xúc động sẽ lớn tiếng mà khiến mọi người chú ý.

- Cậu làm gì thế?

Thụy Du giật mạnh tay ra khỏi Khải Ân, cô rất ghét hành động mang tính ép buộc người khác này của cậu.

- Thụy Du, hôm nay tôi phải thấy cậu tháo kính áp tròng ra.

- Tôi không muốn. Cậu đừng ép người quá đáng.

Thụy Du bắt đầu nổi nóng vì thái độ này của Khải Ân. Cậu ta có quyền gì ép buộc cô làm chuyện đó. Đừng mong cô sẽ đồng ý.

- Vì sao? Chỉ là tháo kính áp tròng ra thôi mà, chẳng lẽ lại khó khăn đến thế. Hay là cậu có điều gì muốn che giấu? - Giọng Khải Ân bắt đầu to hơn và đầy sự uy hiếp.

- Buông tay cô ấy ra.

Một giọng nói lạ bất thành linh vang lên khiến Khải Ân giật mình, cậu không nghĩ rằng có người sẽ đi theo mình ra đến tận đây. Thế nhưng cuối cùng cậu cũng buông tay. Khải Ân không mấy vui vẻ nhìn Thụy Du ngay sau đó liền bị Đình Dương kéo về sau lưng.

- Đây là chuyện riêng của chúng tôi. Anh đừng xen vào.

Khải Ân lạnh lùng nói, ít khi nào thấy cậu nghiêm túc như thế này. Thế nhưng điều đó cũng không thể hù dọa được Đình Dương.

- Cậu không có quyền ép buộc Thụy Du làm điều cô ấy không muốn.

- Anh cũng không có quyền ngăn cản tôi làm điều đó.

Trong lúc cuộc nói chuyện giữa Đình Dương và Khải Ân trở nên gay gắt nhất, tưởng chừng như sắp lao vào đánh nhau một trận thì từ xa bỗng có người hốt hải chạy đến.

- Đình Dương, cậu mau quay lại khống chế Nhất Thiên, nếu không cậu ấy sẽ giết người mất.

Lời nói này khiến cả Đình Dương và Thụy Du đều chấn động, sau đó thì cả hai đều nhanh chóng quay về nơi đốt lửa trại, để lại Khải Ân với tâm trạng rối bời. Thái độ này của Thụy Du chính là câu trả lời xác đáng nhất. Cô cố tình che giấu màu mắt của mình. Bởi vì mắt màu hổ phách không phải là màu phổ biến nên việc Thụy Du muốn che giấu cũng không có gì kì lạ. Khải Ân nghĩ vậy. Thế nhưng cậu còn muốn thử một cách cuối cùng. Xét nghiệm DNA.

Cảnh tượng đầu tiên khi Đình Dương và Thụy Du nhìn thấy khi vừa quay trở lại là Nhất Thiên đang bị Hoàng Minh khó khăn giữ lấy, bên dưới là Lan An đang ngồi dưới đất, hai tay thấy thần ôm lấy cổ của mình. Có lẽ là chưa hoàn hồn được. Nhìn cảnh tượng này làm Thụy Du nhớ lại quá khứ rất nhiều năm về trước khi Nhất Thiên mới mười ba tuổi. Cậu thậm chí đã một tay bóp chết một trong những kẻ thù đang đe dọa tính mạng của chị mình trong vòng vài phút. Thật ra Nhất Thiên không hiền lành như vẻ bề ngoài, năng lực của cậu luôn được che giấu rất kĩ. Trừ khi rơi vào trạng thái nguy hiểm hoặc là tính mạng của người thân bị đe dọa, Nhất Thiên mới trở nên như vậy, đó là sự bùng nổ. Nhưng với hoàn cảnh này, có lẽ là vì mọi chuyện liên quan đến Tú Nhi. Đến lúc này cô mới nhận ra, Tú Nhi hoàn toàn không có mặt ở đây.

- Anh mau đến giữ anh Thiên lại đi. Nếu không anh ấy sẽ giết người thật đấy.

Thụy Du nhanh chóng thúc giục Đình Dương rồi quay sang hỏi một nữ sinh bên cạnh, người vẫn còn sợ hãi.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Cô bạn kia thấy có người bắt chuyện cùng mình, tạm thời quên đi cảm giác sợ hãi ban đầu, liền kể lại những gì vừa chứng kiến.

- Mình không hiểu vì sao anh Thiên lại như vậy. Ban đầu anh ấy đi tìm Tú Nhi nhưng mãi mà không thấy, rồi anh ấy xem gì đó trên điện thoại rồi bất thành linh la vào lều của Lan Anh. Bọn họ cãi nhau gì đó về một sợi dây chuyền. Mình không chắc lắm. À đó, là sợi dây chuyền đó, cái anh Thiên đang cầm trên tay ấy.

Thụy Du nhìn về phía bên kia, lúc này Nhất Thiên đã được Đình Dương và Hoàng Minh khuyên nhủ vài câu, tạm thời không kích động nữa. Không cần người bên cạnh nói thêm bất cứ điều gì, Thụy Du đã hiểu toàn bộ câu chuyện. Nhất Thiên hẳn là vì chuyện của Tú Nhi mà bị kích động muốn giết người, và Lan Anh chính là nhân vật xấu số đã hãm hại người khác.

Nhất Thiên sau khi ổn định lại cảm xúc liền đẩy hai người Đình Dương và Nhất Thiên ra, vợ lấy chiếc đèn pin bên cạnh rồi chạy thật nhanh vào rừng đen thăm thẳm. Không ai kịp giữ cậu lại. Mọi người xung quanh cảm thấy không ổn liền tức tốc đi báo cho giáo viên, những người đang ở cách đó không quá xa.

Đêm nay, chẳng mấy yên bình.

43. Chương 42: Giác Mơ Của Tú Nhi

[Chap này mình sẽ gọi Nhất Thiên là Edward cho phù hợp với hồi ức của Tú Nhi nhé. Thêm một điều nữa là ở đoạn đầu, hai nhân vật nói chuyện bằng tiếng Anh. Nhưng vốn tiếng Anh của mình chưa đủ cao, nên mình không tự tin lắm khi ghi thoại bằng tiếng Anh hoàn toàn. Nên vẫn sẽ ghi bằng tiếng Việt nhưng dịch thành “bạn” - “mình”. Về sau khi các bạn thấy cách xưng hô được đổi thành “anh” - “em” là khi Nhất Thiên đã biết nói tiếng Việt rồi nhé ^^ Hơi tùm lum tá lả một xíu nhe, thông cảm nè. Chúc các bạn đọc truyện vui <3>

Lần đầu tiên Tú Nhi gặp Nhất Thiên là vào một buổi tối mùa hè. Khi đó cô vừa kết thúc ca làm khuya của mình và trên đường quay về nhà. Đường phố lúc này bắt đầu thưa thớt hơn, bắt buộc cô phải nhanh chân trở về trước khi quá muộn. Dọc đường đi, bỗng nhiên Tú Nhi nhìn thấy một chàng trai đang ngồi ở ghế đá dọc công viên, cậu gục đầu lên hai cánh tay của mình đầy bất lực. Bình thường, cô vẫn nhìn thấy một vài hình ảnh như thế này, họ chủ yếu là những người vô gia cư, đêm đến phải tìm đến công viên tìm chỗ ngủ tạm bợ. Thế nhưng chàng trai này có vẻ không phù hợp với hình ảnh đó cho lắm, cậu ta chắc chắn không thể nào là một kẻ vô gia cư được. Có lẽ là cậu ta đang thất tình hoặc cảm thấy bế tắc vì một vấn đề gì đó chẳng.

Tú Nhi cảm thấy thật lạ, không hiểu vì sao cô lại suy nghĩ quá nhiều về một người là mặt như thế. Nhưng có vẻ cậu ta đang cần sự giúp đỡ. Tú Nhi tự cho là thế. Cô dừng lại bên đường, nửa muốn bước đến, nửa lại thôi. Cô nên mở lời như thế nào đây. Chẳng may cậu ta chỉ cần yên tĩnh một chút mà cô lại làm phiền thì thật mất mặt. Tú Nhi nhìn chằm chằm chàng trai lạ mặt, trong lòng bối rối không biết làm sao cho phải. Bỗng nhiên cậu ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô.

Edward có giác quan rất nhạy bén, tuy rằng cậu đã nhắm mắt nhưng bằng trực giác, cậu vẫn có thể cảm nhận được có ai đó đang quan sát mình, hơn nữa lại nhìn rất lâu. Cả ngày hôm nay cậu đã nhận được nhiều ánh mắt kì quái rồi nên cũng dần quen, nhưng đây là lần đầu tiên có người nhìn cậu lâu như vậy. Chẳng lẽ là muốn nói chuyện? Nhưng tại sao mãi không lên tiếng? Cậu có đôi chút tò mò nên quyết định nhìn thử một phen.

Khi vừa nhìn lên, điều đầu tiên Edward nhìn thấy là một cô gái Á Đông nhỏ bé đang e dè cúi đầu nhìn mình. Hình ảnh này khiến cậu có một chút ngỡ ngàng, ánh mắt này không hề có một chút kì thị hay hiểu kì nào như những người cậu đã từng gặp từ sáng, nó thuần khiết quá mức làm cậu nhất thời có chút xấu hổ vì ý định đánh đồng cô với những người khác.

- Ừm, xin chào?

Edward do dự một chút rồi nói.

Tú Nhi bị giọng nói này làm cho giật mình. Cô liền vội vàng quay đi khi nhận ra chàng trai nọ đã ngẩng lên từ lúc nào, cậu ta còn chủ động trò chuyện với cô trước, có lẽ vì trông cô lúc này vô cùng ngớ ngẩn đây mà, tự dừng lại đi nhìn người ta không chớp mắt như thế. Tú Nhi vô cùng cố gắng gượng để mình không vì quá xấu hổ mà quay lưng bỏ chạy trước, dù sao người ta cũng chào hỏi rồi.

Tú Nhi chậm rãi quay người, lúc này chàng trai đó đã ngồi thẳng người và đang quan sát cô. Khi thấy cô nhìn lại mình, cậu chỉ mỉm cười nhẹ. Và trong mắt Tú Nhi đây là người đẹp trai nhất mà cô từng nhìn thấy, có lẽ vì cậu là người nước ngoài chăng?

- Muốn ngồi không?

Edward chủ động dịch người sang một bên, chừa lại một chỗ trống rồi hỏi thêm một câu. Dù cậu thật sự không rõ cô gái này có hiểu những gì mình đang nói hay không nhưng cậu vẫn quyết định đề nghị.

Tú Nhi đại khái có thể hiểu được tám phần những gì Edward nói, dù cô không giỏi tiếng Anh lắm nhưng những mẫu câu cơ bản như thế này vẫn nắm được. Cô bước đến ngồi cạnh chàng trai lạ, khó khăn đáp trả lại một câu.

- Cảm ơn.

- Không có gì.

Tú Nhi muốn nói thêm một điều gì đó, nhưng cô không thể nào cất tiếng. Bởi vì tiếng Anh của cô thật sự không tốt, nếu chẳng may nói sai, hoặc không dùng đúng ngữ pháp sẽ bị chê cười. Nhưng nếu cứ ngồi im mãi cũng không ổn. Tú Nhi bắt đầu hối hận vì sự tò mò không đáng có của bản thân mình.

- Bạn không có gì muốn nói sao?

Trước thái độ thân thiện của Edward, Tú Nhi không biết phải làm sao. Cô cố gắng nghĩ ra một câu bằng tiếng Việt, rồi tự nhắm trong đầu sang tiếng Anh, khi cảm thấy thật ổn rồi mới nói:

- Mình không giỏi tiếng Anh lắm. Chỉ nói được một chút thôi. Có gì sai mong bạn đừng cười.

Edward không nghĩ Tú Nhi sẽ trả lời như vậy, cậu không ngờ cô sẽ lo lắng như thế. Thật ra cậu chẳng hề để tâm một chút nào đến điều đó. Gặp được một người có thể hiểu những gì mình nói lúc này đã là điều tốt rồi. Cậu còn quan tâm đến những thứ khác sao?

- Ồ, không cần lo lắng. Ai cũng có nhược điểm mà. Cậu cứ nói đi. Gặp được một người có thể hiểu mình đang nói gì là một điều khá là may mắn rồi.

- Cảm ơn. Bạn tên gì?

- Edward Wilson. Bạn có thể gọi mình là Ed cũng được. Còn bạn?

- Tú Nhi.

Edward đọc lại tên của Tú Nhi vài lần, rồi liên tục hỏi cô rằng mình đọc như thế đã đúng chưa. Mãi một lúc sau cậu mới hài lòng.

- Bạn cần giúp đỡ không? - Tú Nhi nhớ ra mục đích ban đầu của mình, liền hỏi.

Edward à một tiếng rồi trầm ngâm suy nghĩ đôi chút. Cậu có cần giúp đỡ không nhỉ. Tuy rằng hoàn cảnh hiện tại của cậu rất đáng thương nhưng cũng không nên làm phiền người khác nhiều quá.

- Chắc là không đâu.

- Cứ nói ra thử xem. Nếu có thể mình sẽ giúp bạn.

Tú Nhi vẫn cố gắng giúp đỡ, nhìn thái độ của người đối diện, cô nghĩ rằng cậu đang gặp một chuyện gì đó nhưng không tiện nói ra. Edward gãi đầu, hoàn cảnh của cậu có đôi chút mất mặt, nên kể không nhỉ? Nhưng với thái độ hết sức chân thành của cô gái này, cậu nghĩ mình nên nói một chút.

- Mình vừa đến Việt Nam sáng nay, nhưng lúc đứng mua hàng thì bị người ta lấy mất balo, sau đó thì điện thoại đang cầm trên tay cũng bị giật mất. Mình không quen ai và cũng chẳng có vật gì để liên lạc với người thân cả.

Edward vừa kể vừa muốn tìm một chiếc hồ mà lao xuống vì quá mất mặt. Ai mà nghĩ rằng cậu chỉ để balo ở bàn rồi đến quầy gọi thức ăn, vừa quay đi đã biến mất. Trong đó là tất cả tài sản của cậu, gồm tiền mặt, thẻ tín dụng, hộ chiếu,... Không còn tiền, cậu liền phải ôm một bụng đói mà rời khỏi nhà hàng, sau đó cậu bắt đầu tìm đường trên điện thoại để tới trụ sở của tổ chức nhưng chẳng hiểu xui xẻo thế nào liền bị hai thanh niên đi xe gắn máy chạy ngang giật mất. Thế là Edward trắng tay. Cậu bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, không có nơi để đi, không có tiền để sống, ngay cả ngôn ngữ cũng bất đồng. Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy bản thân mình thật vô dụng.

Tú Nhi cảm thấy thông cảm với người ngồi bên cạnh. Có lẽ cậu sẽ được tính là du khách nước ngoài xui xẻo nhất, cùng lúc là nạn nhân của hai vụ cướp.

- Bạn đã đến đồn cảnh sát chưa?

Tú Nhi không nghĩ việc đến đồn cảnh sát là một cách giải quyết ổn thỏa, nhưng dù sao nó vẫn tốt hơn việc ngồi một chỗ và không biết làm gì ở công viên như thế này.

Edward lắc đầu. Cậu cũng nghĩ đến phương án này, nhưng sẽ rất phiền phức. Bởi vì lần này là cậu trốn nhà mà đi, nên không có sẵn thông tin giả dự phòng. Nếu như dính đến cảnh sát sẽ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp. Khả năng giả mạo thông tin của cậu chỉ đủ để đóng vai một khách du lịch bình thường đến Việt Nam thôi, nếu như điều tra sâu hơn thì e rằng mọi chuyện sẽ không còn đơn giản nữa.

- Lần này mình đến trước dự kiến hai tháng nên không ai biết. Sợ rằng cảnh sát không giúp gì được.

Edward nói bừa, và thầm mong Tú Nhi tin tưởng rồi cho qua.

- Vậy là hai tháng nữa bạn mới tìm được người thân sao?

Tú Nhi có vẻ tin tưởng lời cậu nói. Edward thở phào trong lòng.

- Có thể là vậy.

Thật ra đó là tìm được những người mà cậu cần phải gặp để thực hiện hình phạt chết tiệt của mình.

- Bạn đã có kế hoạch gì trong thời gian tới chưa?

Tú Nhi đã đưa ra một câu hỏi không mấy cần thiết. Thử nhìn Edward lúc này đi thì sẽ rõ. Cậu ra ngồi một mình ở công viên, không có tiền, chính thức biến thành một kẻ vô gia cư.

- Không có.

Tú Nhi nghĩ ngợi một lúc rồi bất ngờ đứng lên, đứng đối diện với Edward.

- Hay là bạn đến nhà mình ở đi. Cho đến khi tìm được người thân.

Edward nghe xong liền cảm thấy choáng váng, ồm, cậu biết rằng người Việt vốn dĩ khá thân thiện, nhưng như thế này hình như hơi quá đáng rồi. Nếu chẳng may rước người xấu vào nhà thì thế nào.

- Bạn chắc chứ?

Tú Nhi gật đầu không do dự, cô có chút lo lắng, sợ rằng Edward không hiểu những gì mình đang nói. Cô liền cố gắng nói lại một lần nữa. Edward gật gù.

- Mình hiểu. Nhưng mà như thế có ổn không?

- Được mà, không sao đâu.

Mãi cho đến khi về nhà Tú Nhi, Edward mới hiểu cụm từ “không sao đâu” nghĩa là gì. Đúng như lời cô nói, sự xuất hiện của cậu vốn dĩ chẳng thể làm phiền đến bất kì ai, vì Tú Nhi chỉ sống một mình, cha mẹ của cô đều đã qua đời sau một tai nạn. Hơn nữa, hoàn cảnh của cô cũng không tốt lắm, thế nhưng lại cứ nằng nặc đòi giúp đỡ cậu. Nghĩ đến đây, Edward cảm thấy có chút gì đó không nói nên lời, nhưng tuyệt nhiên đó không phải là thương hại. Cô gái này, lúc nào cũng luôn vui vẻ và quan tâm người khác đến thế sao? Còn có chút ngốc nghếch và dễ bị lừa gạt nữa.

- Hoàn cảnh nhà mình không được tốt lắm. Nhưng mà vẫn tốt hơn ở công viên.

- Như vậy là tốt với mình lắm rồi. Cảm ơn bạn.

Sau khi ổn định chỗ ngủ cho Edward xong, Tú Nhi liền bắt đầu học bài. Edward thấy lạ, cậu không nhận được mà hỏi một chút.

- Đang kì nghỉ hè mà, cũng cần phải học nữa sao?

- Cần chứ. Mình đang tìm cách chuyển vào trường Royal, trường tốt nhất ở nơi này đó. Chỉ cần có học bổng thì sẽ miễn phí được mọi khoản tiền đến hết lớp 12.

Edward đến bên bàn học của Tú Nhi, cầm tờ tờ quảng cáo về trường Royal lên đọc một chút. Cũng khá tốt, cấu trúc và cách tổ chức của trường này không khác với các trường trung học bên Anh là bao.

- Mọi yêu cầu kia mình đều đã làm được. Nhưng chỉ có tiếng Anh là chưa đạt yêu cầu. - Tú Nhi buồn bã nói. Cô nhìn những chồng tài liệu trên bàn mà ngao ngán, chẳng hiểu vì sao cô đã cố gắng rất nhiều nhưng vẫn chẳng khá lên được.

Edward lại nhìn sang những tài liệu mà Tú Nhi đang học, bỗng nhiên cậu muốn làm một điều gì đó. Điều là trong khả năng của mình.

- Có lẽ mình giúp được.

Edward nghĩ mình chỉ cần đọc qua những tài liệu này một lượt rồi giúp đỡ Tú Nhi xem sao. Biết đâu cậu cũng có năng khiếu trong ngành sư phạm.

- Thật sao?

- Ủ. Mình là người Anh, tiếng Anh chính gốc, không có lai căn đâu. Hơn nữa học ngôn ngữ thì cần phải luyện tập nhiều, chứ học hết ngữ pháp cũng không làm gì được.

Edward dùng kinh nghiệm của mình để chia sẻ với Tú Nhi, cậu cũng đã từng phải học một vài thứ tiếng nên rất rõ điều này.

- Thật là tốt quá. - Tú Nhi cảm thấy vô cùng vui mừng.

Đêm đó, Edward ngủ không nhiều, bởi vì lạ chỗ và không quen với cảm giác lạnh lẽo và đau buốt khi nằm trên sàn lạnh. Nhưng chưa đến một tuần sau đó, cậu đã dần dần thích nghi được với cuộc sống thiếu thốn về vật chất này, nhưng cậu đã rất vui vẻ. Mỗi ngày của cậu vô cùng đơn giản nhưng tràn ngập hạnh phúc và ý nghĩa. Mỗi buổi sáng cậu sẽ đi cùng với Tú Nhi đến chỗ cô làm việc rồi vào nhà sách để tìm cách giúp đỡ cô môn tiếng Anh, đến tối thì đến một nơi khác để cùng cô về nhà. Sau đó cả hai sẽ học bài đến tận khuya. Thỉnh thoảng cậu còn nhờ cô chỉ cho mình một chút tiếng Việt. Chắc chắn sau này sẽ cần dùng.

Chẳng bao lâu sau, Edward đã dần quên đi thân phận thiếu gia cao quý của mình, hoàn toàn trở thành một người bình thường và biết chia sẻ với mọi người xung quanh hơn. Cậu bắt đầu yêu thích cuộc sống giản dị này cùng với Tú Nhi, dần dần chẳng muốn rời xa cô nữa. Kết quả học tập của Tú Nhi đã khá lên hẳn, nhưng vì cuộc sống có thêm Edward nên các khoản chi tiêu cũng trở nên khó khăn hơn. Cô cũng không trách gì cậu, bởi vì cô biết từ nhỏ Edward đã sống trong sung sướng, không quen làm việc nặng. Dù sao cô cũng có thể tự xoay sở được. Sau đó thì ngoài việc giúp đỡ bán hàng và dạy thêm vào buổi chiều. Tối đến, cô xin được vào làm phục vụ của một quán cafe. Tất nhiên lúc nào Edward cũng đi cùng Tú Nhi mỗi lúc cô đi làm, chẳng khác nào một người vệ sĩ.

Tú Nhi vốn dĩ hiền lành và khá khiêm nhường, còn Edward cũng được xem như là một người có tính cách khá ôn hòa và tốt bụng nên hầu như cả hai không bao giờ cãi nhau, mọi chuyện đều vui vẻ. Cho đến một ngày nọ, Edward tức giận, cực kì tức giận. Điều này khiến cho Tú Nhi cảm thấy không quen, nhưng dù sao cũng là lỗi của cô.

Chẳng qua là vì ngày hôm đó Edward đứng ở ngoài để chờ Tú Nhi tan làm ca tối ở tiệm cafe như thường lệ thì vô tình bắt gặp cảnh cô bị những vị khách nam trêu đùa quá đáng, thế nhưng vì sợ mất việc nên cô vẫn không dám làm gì. Edward không nhịn được liền bước vào nắm tay cô kéo sang một bên.

- Cô ấy chỉ là phục vụ bàn, không có nghĩa vụ khác vì thế đừng làm phiền cô ấy nữa.

Lúc này, Edward đã có thể nghe nói và hiểu được tiếng Việt nên cậu không cần do dự mà nói thẳng với bọn họ. Những vị khách nam vô cùng bất mãn với sự xuất hiện của cậu, liên tục gọi chủ quán phản ánh. Tú Nhi thấy vậy liền sợ hãi, cô không ngừng kéo áo cậu.

- Thôi mà, anh bỏ đi. Em không sao đâu.

- Em sợ cái gì? Đuổi thì thôi. Đừng làm nữa.

Edward không vui nói. Sau đó cậu chẳng thèm nói một tiếng nào liền kéo Tú Nhi đến nơi chủ quán đang ngồi và thay cô xin nghỉ việc, sau đó lại kéo tay cô rời đi. Với thái độ này của Edward, Tú Nhi cảm thấy cậu thật quá đáng. Cô không khỏi kháng nghị và lớn tiếng.

- Anh bị gì vậy? Trước giờ vẫn vậy mà.

- Trước giờ vẫn vậy?

Tú Nhi không nghĩ mình càng nói lại càng khiến Edward tức giận hơn nữa. Sau khi về đến nhà, cả hai đã cãi nhau, lần đầu tiên sau một quãng thời gian dài tiếp xúc. Một lúc sau, sau khi biết được vì sao Tú Nhi kháng kháng không muốn nghỉ việc, cuối cùng Edward đã hiểu ra. Tất cả là vì cậu đã tăng thêm gánh nặng cho cô. Vì sao cậu không hề nghĩ đến điều này, là do cậu quá vô ý rồi. Rõ ràng mình là một con người khỏe mạnh, lại còn là con trai, thế nhưng lại để một cô gái đi làm để nuôi sống, hơn nữa còn bị người khác lợi dụng. Cậu cảm thấy mình quá mức tồi tệ.

- Đừng nói nữa. Em nghỉ hết việc đi, tất cả. Ngày mai anh sẽ đi làm.

Edward nói rồi liền quay mặt vào tường, giả vờ ngủ. Không để cho Tú Nhi bất kì cơ hội phản bác nào khiến cô dù cho ầm ục nhưng không khỏi lo lắng và hoang mang. Cậu sẽ đi làm sao?

Sáng hôm sau, khi Tú Nhi tỉnh giấc thì Edward đã rời khỏi nhà. Bỗng chốc cô cảm thấy tội lỗi, chẳng lẽ Edward giận thật rồi. Cậu sẽ đi làm sao? Mọi chuyện liệu có ổn không? Trong đầu Tú Nhi là hàng ngàn câu hỏi khác nhau nhưng không có lời giải đáp. Sau đó cô mang một tâm trạng khá xấu đến nơi mình làm việc mỗi ngày thế nhưng bọn họ đều bảo Edward đã đến xin cho cô nghỉ. Lòng Tú Nhi chìm hẳn xuống. Lần này Edward làm quá mọi chuyện lên rồi.

Ngày hôm đó, Edward đã làm một chuyện hết sức kinh khủng. Đó là cậu đem bán toàn bộ tất cả những gì mình có. Ngày đầu tiên đến Việt Nam, khi đó cậu vẫn còn là một công tử giàu có nên tất cả những gì mặc trên người đều là hàng hiệu với giá cả trên trời. Nên khi bán ra, ít nhiều vẫn có chút tiền. Thế là từ áo sơ mi, đến áo khoác ngoài, quần đen, giày, đồng hồ, kính mắt,... tất cả những gì còn lại sau vụ cướp đều bị Edward bán đi. Sau đó cậu thu lại một món tiền không nhỏ. Nhưng vẫn phải sử dụng rất cân nhắc.

Với những tài vật của mình, Edward muốn tìm việc không khó. Nhưng đối với một người không có giấy tờ tùy thân như cậu thì đây quả là một thử thách. Cuối cùng, sau một ngày đi khắp Sài Gòn trong mệt mỏi, Edward cũng được một người “liều lĩnh” tuyển dụng. Đây cũng không phải là một công việc lớn lao gì, nhưng ít nhất cũng không quá khổ cực nhưng vẫn kiếm được một số tiền kha khá. Làm nghệ sĩ dương cầm cho một phòng trà mới mở. Sau khi tìm được việc, Edward liền dùng số tiền vừa rồi đi mua một bộ đồ tươm tất để ngày hôm sau đi làm. Rồi mua thêm một ít thức ăn trước khi về nhà.

Edward có nhiều điều băn khoăn trong lòng. Thái độ không đúng của cậu đêm qua, không biết có làm Tú Nhi buồn hay không. Cậu phải tìm cách xin lỗi cô mới được.

Trong lúc còn đang lẩn quẩn với dòng suy nghĩ của mình, Edward đã về đến phòng trọ. Nhìn thấy cậu trở về, Tú Nhi vô cùng vui mừng chạy ra, khiến cho những lời xin lỗi cậu chưa kịp nói ra đã phải nuốt ngược vào trong.

- Anh đi đâu từ sáng đến giờ vậy? Tại sao không nói với em một tiếng? Anh vẫn còn giận em chuyện hôm qua sao?

Edward không nói gì, cậu chỉ nhìn chằm chằm vào gương mặt đầy lo lắng của cô gái đối diện. Rồi chẳng nói một lời ôm cô vào lòng. Tú Nhi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì sao Edward lại cư xử kì lạ như vậy?

- Xin lỗi. Thời gian qua em đã vất vả nhiều rồi.

Edward chậm rãi nói, dường như cậu đã dành tất cả sự biết ơn của mình vào lời nói này. Với thái độ này của cậu, Tú Nhi cảm thấy không mấy tự nhiên. Cô bắt đầu trở nên lúng túng.

- Em không sao.

- Từ giờ sẽ đến lượt anh lo cho em.

Edward nói, cũng là tự nhủ với lòng mình. Không chỉ là hiện tại mà mãi mãi về sau vẫn sẽ như thế. Tú Nhi không khỏi xúc động. Đây là lần đầu tiên có người nói với cô những lời này.

Tối hôm đó, sau khi Tú Nhi học bài xong, cô không khỏi tò mò về những gì Edward đã làm trong ngày hôm nay nhưng trước đó chưa có cơ hội để tìm hiểu.

- Anh đã làm gì cả ngày hôm nay thế?

- Đi tìm việc làm và giải quyết một số chuyện cần thiết.

Edward vừa nói vừa treo lại bộ quần áo mới mua lên giá rồi ngắm nhìn. Đây là lần đầu tiên cậu tự đi mua trang phục cho mình, xem ra nó cũng không tệ lắm. Sau đó cậu lấy ra một chiếc phong bì màu trắng, đặt lên bàn cho Tú Nhi.

- Em lấy số tiền này dùng đi. Cho tới khi anh nhận tiền lương.

Tú Nhi nhìn chiếc phong bì dày cộm nằm yên vị trên bàn, trong lòng hiện lên nghi vấn rất lớn.

- Vì sao anh có được số tiền này?

- Em không cần biết đâu.

Edward không muốn giấu diếm gì Tú Nhi nhưng cậu nghĩ rằng tốt nhất không nên cho cô biết thì hơn.

- Quần áo lần trước của anh đâu? - Tú Nhi nhanh chóng nhận ra điều bất thường khi nhìn lên giá treo đồ. Sau đó cô liền hỏi tiếp. - Anh bán hết rồi?

Edward không nghĩ rằng Tú Nhi sẽ biết nhanh như thế. Cậu nhìn cô, nở một nụ cười vô tội.

- Anh cũng chán rồi. Chẳng mặc thêm nữa đâu, giữ lại làm gì.

Tú Nhi không tin những lời này của Edward, cô cầm theo chiếc phong bì trả lại cho cậu. Mặc dù cô biết ý tốt của Edward dành cho mình nhưng mà cô có lòng tự tôn của riêng mình. Không thể không có lí do mà nhận tiền của người khác được.

- Em không thể nhận được. Anh không cần làm như thế. Em vẫn có thể tự lo.

Edward không nhận lại tiền. Cậu không biết phải nói như thế nào cho Tú Nhi hiểu rõ. Nhưng cậu không muốn tranh cãi như lần trước nữa.

- Anh có khả năng tự mình kiếm tiền được. Ai lại để cho con gái nuôi sống bao giờ, hơn nữa lại là người mình thích.

Đang nói bỗng dưng Edward im bật, cậu lờ lờ rồi. Cậu nhìn sang Tú Nhi thăm dò, khi thấy cô cũng đang nhìn mình ngây ngốc thì không khỏi than khổ trong lòng. Vậy là cô đã nghe thấy rồi, chết thật, cậu đã làm gì thế này. Bây giờ không phải lúc để thổ lộ tình cảm.

- Thôi khuya rồi, em đi ngủ trước.

Edward không phản đối gì quyết định này của Tú Nhi, cậu chỉ khẽ gật đầu đồng ý. Dù sao như thế vẫn tốt hơn là cứ lúng túng mãi như vậy.

Qua những ngày sau đó, không ai nhắc lại chuyện này nữa, xem như Edward chưa từng nói những lời như thế. Công việc của cậu diễn ra khá thuận lợi, cứ cuối tuần sẽ nhận lương một lần. Piano chỉ là một trong những tài vật của Edward, nhưng cậu không hề nghĩ nó sẽ giúp mình kiếm được tiền trong một hoàn cảnh nào đó. Sau lần này, cậu nghĩ rằng nếu như sau này không cần quản lí PHS thì cũng có thể đi chơi đàn ở các phòng trà như thế này để kiếm sống cũng là một điều không tồi.

Cùng lúc đó, Tú Nhi cũng bắt đầu tham dự kì thi vào trường Royal của mình, tuy nhiên cô cũng không quá lo lắng. Đường như quãng thời gian học cùng Edward đã khiến cô tự tin hơn rất nhiều. Cuối cùng, Tú Nhi là người duy nhất lấy được suất học bổng toàn phần vào đợt đó. Nhưng ngày cô nhận được kết quả, tưởng chừng như là ngày hạnh phúc nhất, hoá ra lại chính là ngày đau lòng nhất. Hôm đó là ngày Edward rời đi. Đến lúc này cô mới nhận ra rằng thời hạn hai tháng đã trôi qua, nhanh hơn là cô nghĩ.

Trước khi quay người bước lên chiếc xe ô tô màu đen đậu trước cổng, Edward đã tặng cho cô sợi dây chuyền của mình kèm theo rất nhiều lời dặn dò. Sau đó, cậu bước lên xe dần dần rời xa cuộc sống của cô.

Bóng của cậu cứ thế nhạt dần, nhạt dần...

- Edward.

Tú Nhi choàng tỉnh, cảm giác đau nhức bắt đầu xuất hiện khiến cô nhận ra tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là một giấc mơ. Đây đã là quá khứ, là câu chuyện của nhiều tháng trước đó rồi. Và giờ đây, cô đang phải đối diện với thực tại của chính mình. Cô không rõ mình đang ở nơi nào, nhưng xung quanh vô cùng lạnh lẽo và tối tăm, thỉnh thoảng còn vang lên âm thanh của côn trùng từ xa. Cô đã thử cử động, nhưng hoàn toàn không thể.

Tú Nhi nhớ lại địa hình ở đây, có lẽ sẽ chẳng có ai tìm được cô đâu. Chẳng lẽ cô sẽ kết thúc cuộc đời mình một cách đơn giản như thế sao, cô không muốn. Nhưng chẳng thể làm khác được. Tú Nhi thử cất tiếng gọi, nhưng âm thanh phát ra rất nhỏ, dường như không át nổi tiếng côn trùng.

- Tú Nhi, Tú Nhi, em ở đâu?

Trong lúc tuyệt vọng nhất, Tú Nhi nghe thấy giọng nói quen thuộc. Là Edward, cậu ấy chắc chắn đang ở gần đây. Cô nhìn thấy một vài vệt sáng xẹt qua, cùng với tiếng bước chân dồn dập. Cô cố gắng hết sức để phát ra một âm thanh thật to hết sức có thể.

- Edward.

Tiếng bước chân dừng lại, những vệt sáng liên tục đảo quanh phía trên, Tú Nhi có thể dễ dàng nhìn thấy.

- Tú Nhi? - Nhất Thiên hỏi. Cậu không đi nữa mà quyết định tìm kiếm gần khu vực này.

Ánh sáng màu trắng bất ngờ chiếu xuống khiến Tú Nhi khẽ nheo mắt. Sau đó cô nghe thấy một âm thanh một vật gì đó đang trượt xuống. Chỉ vài giây sau, cô đã được Nhất Thiên ôm trọn vào lòng.

- Em đây rồi, thật tốt quá.

Tú Nhi nghe giọng Nhất Thiên run run, cậu hẳn rất xúc động. Cô không nói được một lời nào, chỉ khẽ gật đầu, nước mắt vô thức chảy xuống. Lúc này cô đã yên tâm rồi.

Tú Nhi tỉnh lại ở bệnh viện, cô nhìn lên đồng hồ, bây giờ là buổi trưa. Cô nhìn khắp phòng bệnh một lượt, không có bất kì ai. Bỗng dưng cô muốn gặp Nhất Thiên hơn bất kì lúc nào, giấc mơ đó đã phần nào khẳng định lại vị trí của cậu trong lòng cô. Có lẽ, muốn quên cũng không phải là một điều dễ dàng.

Đáp ứng nguyện vọng của Tú Nhi, không bao lâu sau, Nhất Thiên liền vào phòng. Lần này, không đợi cô nói bất kì điều gì, cậu đã cướp lời trước.

- Em tỉnh rồi sao? Cảm thấy như thế nào?

- Em không sao.

Nhất Thiên tạm thời an tâm, rồi như nhớ ra một điều gì đó vô cùng quan trọng, cậu lại tiếp tục nói:

- Bây giờ anh sẽ giải thích cho em tất cả mọi chuyện. Anh và Mộng Thy thật sự không có chuyện gì, đó là do hai bên gia đình có một số chuyện cần giải quyết ... (Tác giả xin được lướt bớt 1000 từ, mà nội dung có lẽ mọi người cũng đã biết).

Thế là Nhất Thiên đem tất cả mọi chuyện giải thích cho Tú Nhi, kể cả chuyện gia đình và thân thể của cậu. Tất cả đều nói ra toàn bộ. Sau tất cả những gì đã xảy ra, cậu không có đủ can đảm để tiếp tục dây dưa nữa, tốt nhất là nên giải quyết hiểu lầm càng nhanh càng tốt, bất kể hậu quả là gì, cậu đều chấp nhận. Trong một thời gian ngắn, Tú Nhi buộc phải tiếp nhận một lượng thông tin quá nhiều khiến cô không khỏi choáng váng và lo sợ.

- Những chuyện như thế này, lẽ ra anh không nên nói với em mới phải.

Trên thực tế, cô không cần biết thân thể thật sự của Nhất Thiên, điều đó không quan trọng. Cô chỉ muốn biết rằng giữa cậu và Mộng Thy thật sự không có bất kì mối quan hệ nào là tốt rồi. Còn những chuyện cơ mật như thế, cô nghĩ mình tốt nhất là không nên tìm hiểu. Thế nhưng cậu lại nói ra tất cả. Điều này làm cô cảm thấy lo lắng vô cùng.

- Sớm muộn gì em chẳng biết. Vì em sẽ làm vợ của anh mà.

Không khác gì với lần trước, Nhất Thiên lại lỡ lời nói ra tình cảm của mình. Thế nhưng điều đó không còn quan trọng nữa. Ít nhất giờ đây giữa bọn họ không còn bất kì hiểu lầm nào nữa, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

=====

[BPN: Xin lỗi các bạn vì sự chậm chạp của mình. Ừm, sau chap này thì mình sẽ không nhắc đến các cặp đôi phụ nữa, hoàn toàn tập trung vào cặp chính cho đến hết. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ. Có lẽ hơi muộn rồi, nhưng chúc các bạn một mùa Giáng Sinh vui vẻ và an lành <3>

44. Chương 43: Vương Tử Nhà Smith

Sau khi kiểm tra lại toàn bộ biệt thự và chắc chắn rằng mọi thứ đều ổn, Thụy Du về lại phòng ngủ. Cô ngã lưng xuống giường, dù rất mệt mỏi nhưng lại chẳng thể nào chợp mắt được. Cuối cùng thì chuyến đi đầy biến động này cũng kết thúc với nhiều sự thay đổi. Mối quan hệ của cô với Khải Ân dường như đã tệ hơn, bên cạnh đó chuyện của Nhất Thiên và Tú Nhi cũng đã giải quyết xong. Cô cảm thấy mừng cho cậu ta. Thụy Du thậm chí nghĩ rằng, có khi sau này cô phải kêu Tú Nhi là chủ tịch phu nhân. Nhưng ngày đó vẫn còn quá xa, chắc chắn cha Nhất Thiên sẽ không để mọi chuyện diễn ra quá suôn sẻ.

Đình Dương có lẽ đã ngủ rồi, Thụy Du nghĩ thế. Chiều nay, trên chuyến bay về đất liền gần ngủ, cô đã tranh thủ chợp mắt được một lúc, còn hẳn thì không. Vì thế giờ đây cô dù đang rất mệt mỏi, nhưng lại vô cùng tỉnh táo. Thụy Du nằm mãi đã bắt đầu thấy chán, cô quyết định sẽ tìm một việc gì đó để làm như là truy cập lại vào hệ thống của tổ chức để cập nhật thêm vài tin tức mới.

Để cho an toàn, Thụy Du liền khoá trái cửa phòng rồi mới cẩn thận lấy chiếc va li lớn dưới gầm giường ra. Cô mở kéo, lần lượt lấy những bộ quần áo ngủ trang ra ngoài cho tới khi một chiếc laptop dần dần hiện ra, bên dưới còn có súng và kiếm. Đặt chiếc laptop trên giường, Thụy Du đoán là nó vẫn còn một lượng

pin vừa đủ, không cần thiết phải nạp thêm nên lại lấy những bộ quần áo phủ lên để che giấu những vật bên dưới. Cô nhìn lại khẩu súng và thanh kiếm của mình một lượt, hai vật này chẳng lẽ mãi mãi không cần dùng đến hay sao, cô cũng mong là như thế.

Thụ Du nằm sấp trên giường, đặt chiếc laptop lên ghế rồi đăng nhập vào hệ thống của PHs. Trong hộp thư không có bất kì một tin nhắn hay nhiệm vụ nào mới, nhưng thông tin vụn vặt cũng không có gì đáng lưu ý. Thụ Du tựa cằm vào cánh tay, nhàm chán kéo lên kéo xuống phần hồ sơ của mình. Không có gì thú vị để xem, cô vừa định tắt máy bỗng dừng dừng lại và suy nghĩ. Không biết thời gian gần đây, tình hình của cha mẹ Đình Dương như thế nào rồi, cũng đã nhiều tháng rồi cô không để tâm đến chuyện đó nữa.

Bởi vì hệ thống của PHs được xây dựng và thiết kế vô cùng chặt chẽ, nên nghiêm nhiên nhiệm vụ của Thụ Du lần này có hồ sơ liên kết trực tiếp với hồ sơ về cha mẹ Đình Dương nên chẳng bao lâu sau, Thụ Du liền tìm kiếm được những gì mình muốn. Hiện tại, cha mẹ hấn đang ở Nam Phi và vẫn chưa tìm được kẻ chủ mưu trong vụ việc. Mọi chuyện có lẽ còn rất lâu mới kết thúc. Thụ Du nằm ngả ra giường, cô cảm thấy có gì đó không đúng, tại sao ở nơi này lại an toàn quá mức cần thiết. Chẳng lẽ sau nhiều tháng truy đuổi không thành công, những kẻ đó chưa bao giờ có ý định dùng phương thức khác hay sao.

Ding!

Một âm thanh kì lạ khiến Thụ Du giật mình, cô lập tức quay người lại nhìn vào màn hình laptop. Cô chắc chắn rằng âm thanh này phát ra từ đây dù cô chưa từng nghe thấy nó lần nào. Trên màn hình lúc này hiện lên một khung trò chuyện rất nhỏ. Thụ Du nhú mày, chỉ trong vài tháng mà tổ chức đã đưa ra một chức năng mới rồi?

Bên trong khung trò chuyện là một lời nhắn:

“Kaylee?”

Thụ Du nhìn một hồi mới tiếp thu được những gì đang xảy ra. Có lẽ đây là chức năng trò chuyện cá nhân mà tổ chức vừa thêm vào, nó không giống với phương thức giao nhiệm vụ giữa nhân viên và các Boss Khu Vực như lúc trước, mà chỉ là một phương tiện để cách thành viên liên lạc với nhau. Thụ Du chú ý vào mật danh của người vừa gửi tin, tạm thời mất tận một phút để tìm kiếm một chút thông tin về người này trong trí nhớ của mình.

“Yes? Ann?”

“Yup. Nghe nói vừa xong vụ Smith bạn đã nhận vụ mới rồi?”

“Ừ. Làm một mình. Nguy hiểm mức độ 1.”

“Oh, thì ra là vậy. Vụ Smith bạn về sớm quá. Sau đó còn có 2 đợt ám sát nữa. Nhưng không sao, mọi chuyện đều đã giải quyết tốt.”

“Chúc mừng mọi người.”

“À, còn nhớ Oliver Smith không?”

Thụ Du dừng lại một chút, Oliver Smith, là ai nhỉ? Cô đã từng nghe cái tên này rồi nhưng không quá đặc biệt để nhớ. Nhìn qua họ, cô cũng đoán được vài phần thân phận của người này, nhưng không dám khẳng định. Lần đó, cô giữ nhiệm vụ bảo vệ đặc biệt cho một cô bé 5 tuổi, Olivia Smith, vậy còn Oliver là người nào?

“Không nhớ rõ lắm.” - Thụ Du thành thật trả lời.

“Cái gã mà hay bám theo bạn ấy. Sau khi bạn đi, gã rất bất mãn, nặng nề yêu cầu tổ chức đưa bạn quay lại, nhưng Boss nói bạn nhận nhiệm vụ mới rồi. Mình nghĩ là gã thích bạn.”

“Không có đâu. Mình chỉ làm bảo mẫu cho Olivia, không nói chuyện với Oliver bao giờ.”

“Thật chứ? Theo lời một người bạn của chúng ta, người vẫn còn ở lại ngôi biệt thự đó nói là Oliver nghe người khác bảo bạn đang ở Việt Nam nên sang đó tìm rồi. Bạn đang ở Việt Nam thật à?”

Thụy Du bắt đầu hơi buồn ngủ, sau khi đọc được tin nhắn liên thanh tỉnh. Tại sao dạo này xung quanh cô xảy ra nhiều chuyện phiền phức như thế này nhỉ. Cầu cho mọi chuyện chỉ là tin đồn mà thôi.

“Mình quả thật đang ở Việt Nam.”

“Vậy bạn chờ thử vài ngày xem thế nào.”

Thụy Du thật sự không có hứng để chờ. Cô nghĩ rằng tổ chức phải làm một cách gì đó để ngăn cản Oliver đến Việt Nam mới phải, nếu không hẳn ta sẽ phá hỏng nhiệm vụ lần này của cô mất. Nhưng thật sự tổ chức cũng không có cách nào khác, bọn họ không có quyền can thiệp vào các chuyến đi của Oliver được. Thụy Du có một linh cảm cực kì tồi tệ, mọi chuyện sẽ không còn đơn giản nữa.

Ngày hôm sau, Thụy Du vẫn đến trường cùng Đình Dương như thường lệ. Sau chuyến đi chơi dài ngày, không khí trong trường nhộn nhịp hơn hẳn, có lẽ là do có quá nhiều chuyện cần phải bàn luận. Hôm nay, Đình Dương và Thụy Du đi thẳng một mạch trên lớp mà không gặp bất kì người quen nào như Hoàng Minh hay Nhất Thiên, về điểm này có đôi chút kì lạ.

Vừa đi hết cầu thang là gặp lớp của Đình Dương ở đầu dãy, kế tiếp sẽ là lớp của Thụy Du. Vào những ngày bình thường, lúc nào trước lớp của hắn cũng có một vài nữ sinh đã bao vây sẵn, nhưng hôm nay số lượng đó dường như trở nên nhiều hơn, còn có cả nam sinh trong số đó. Không những thế, xen lẫn với những học sinh mặc đồng phục màu đỏ còn có những học sinh mặc đồng phục màu xanh. Cô có chút ngạc nhiên, không hiểu vì sao học sinh của khu B phải sang tận đây. Chẳng lẽ có sự kiện gì lớn đang diễn ra phía trước?

Uy lực của Đình Dương ở trong trường quả thật không nhỏ, khi hắn vừa đến, đoàn người đã tự động né ra cho hắn bước tiếp. Thụy Du đi phía sau bỗng dưng được thơm lây một chút quyền lợi này.

Thụy Du đoán là Đình Dương vốn dĩ đã quen với những chuyện như thế này rồi, cho nên dù có bao nhiêu đám đông bất ngờ xuất hiện mà không rõ lí do, hắn cũng điềm nhiên đi về phía trước như thế. Tựa như tất cả những chuyện này một chút cũng không liên quan đến mình. Nhưng sự thật không phải như thế, khi Đình Dương tiến gần về lớp của mình thì liền bắt gặp một nam sinh mặc đồng phục màu xanh của khu B đang đứng trước cửa. Hai tay hắn đút vào túi quần, đôi mắt màu xanh lục khẽ nheo lại nhìn Đình Dương đang từ từ tiến đến.

Cho đến khi cách cửa ra vào khoảng nửa mét, Đình Dương dừng lại. Vẫn như bao lần khác, hắn vẫn không để ý đến chuyện gì đang xảy ra xung quanh mình mà chậm rãi lên tiếng.

- Xin mời tránh ra.

- Nếu tao không làm?

Oliver hỏi ngược lại khiến Đình Dương đang mất tập trung phải quay lại nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên có người thách thức lại lời đề nghị lịch sự của mình khiến cho Đình Dương cảm thấy có chút bất ngờ và kì lạ. Tuy rằng hắn không thích ra oai ở trường nhưng những gì hắn làm không phải là không ai biết, vì thế hắn không nghĩ rằng sẽ có người dùng giọng điệu này để nói chuyện với mình ở trường, tất nhiên là ngoại trừ Khải Ân.

- Ngạc nhiên sao? Vì trước giờ không có ai dám cãi lại lời mày?

Trước những lời khiêu khích từ Oliver, Đình Dương vẫn không thay đổi cảm xúc là bao, thậm chí không một ai nhìn ra được một chút bất mãn nào từ hắn. Mọi người bắt đầu cảm thấy bất bình trước thái độ của Oliver, dù sao Đình Dương cũng đã nhường hắn như vậy rồi, hắn nên biết điều một chút mới phải.

Đình Dương cảm thấy người đối diện có chút quen thuộc, từ ngoại hình cho đến cách nói chuyện. Hình như trước đây hắn có biết một người như vậy. Kể đó lúc nào cũng trong trạng thái phòng bị và sẵn sàng chiến đấu với hắn, dù cho bản thân Đình Dương thật sự không hề có bất kì ý đồ nào trong việc tranh tài cao thấp với cậu ta.

Thái độ của Đình Dương khiến Oliver dường như muốn tức điên, nhưng hắn biết, như thế này mới đúng là kẻ thù của hắn nhiều năm qua. Điều khiến Oliver căm tức ở Đình Dương là sự thờ ơ và lãnh đạm. Lúc bọn họ cùng học chung tiểu học, Đình Dương luôn là một học sinh ưu tú, dù không cần phải cố gắng hết sức

thì hẳn vẫn dễ dàng đạt được những thành tích mà người khác ao ước. Điều đó khiến một kẻ luôn về nhì như Oliver bất mãn. Trong khi hẳn (Oliver) đã nỗ lực hết sức mình để có được tất cả những điều đó. Càng đáng căm giận hơn, lúc nào cũng thế, dù trong bất kì cuộc thi nào đi nữa, Oliver mãi mãi chỉ xếp ở vị trí thứ hai, không bao giờ vượt qua khỏi Đình Dương.

- Nhớ tao không?

Sau một thời gian chờ đợi, Oliver không nhìn được mà lên tiếng. Hẳn biết Đình Dương cũng dần dần đoán được hẳn là ai rồi.

- Oliver... Smith.

- Thật là vinh dự cho tao khi được mày nhớ tên.

Oliver cười nhạt, hẳn bước đến đứng trước Đình Dương, nhìn thẳng vào mắt người đối diện mà gằn lên từng chữ.

- Mọi chuyện thay đổi rồi Đình Dương ạ. Bây giờ tao đến để đoạt đi vị trí thứ nhất của mày, lấy đi tất cả mọi thứ. Kể cả người mày yêu.

Giọng nói Oliver khàn khàn, cộng thêm ánh mắt đằng đẵng sát khí khiến cho hẳn trở nên hung dữ đến bất thường. Nói xong, Oliver cười lạnh rồi bỏ đi. Lúc đi ngang qua Thụy Du đang đứng sau Đình Dương hẳn chỉ nhìn qua cô một lần rồi bước tiếp.

Thụy Du cảm thấy vô cùng căng thẳng. Vậy là đồng đội của cô nói không sai, Oliver đã đến Việt Nam, thậm chí hẳn còn đến tận trường cô học. Nhưng có lẽ hẳn đến không phải chỉ để tìm cô như lời đồn, dường như hẳn đến vì Đình Dương. Thụy Du thật không nghĩ đến người như Oliver, một kẻ sinh ra và lớn lên tại Ý lại mang một mối thù khá lớn với Đình Dương như thế. Trách sao Trái Đất thật tròn.

Học sinh trường Royal lại có thêm kịch mới để xem. Trong không khí ồn ào đó, Thụy Du lẳng lặng về lớp, tình huống này thật bất ngờ, nó không nằm trong dự liệu của cô. Có lẽ nên bàn với Nhất Thiên một chút xem sao.

Thụy Du ngồi trong lớp nhưng chẳng thể tập trung, bây giờ trong suy nghĩ của cô chỉ có Oliver và Đình Dương. Cô nghĩ mãi mà không ra cách nào để đưa Oliver rời khỏi nơi này. Nhiệm vụ nhà Smith là một nhiệm vụ mở, nghĩa là bất cứ ai trong gia đình đó cũng ý thức được rằng mình có vệ sĩ riêng bên người. Vì thế cho nên Oliver không giống Đình Dương, hẳn biết cô là ai. Cũng vì lẽ đó mà Thụy Du cảm thấy không ổn, cho dù hẳn đến Việt Nam là vì cô hay vì Đình Dương đi nữa thì hẳn cũng rất có khả năng làm lộ bí mật mà cô đang cố gắng che giấu. Hẳn sẽ phá hỏng tất cả.

Thụy Du liếc nhanh lên bảng, chú ý quan sát từng cử chỉ của giáo viên đứng lớp rồi lấy điện thoại ra đặt dưới bàn để nhắn tin cho Nhất Thiên, thỉnh thoảng lại nhìn lên để canh chừng giáo viên.

“Người lúc này cãi nhau với Đình Dương là Oliver Smith, người có liên quan đến nhiệm vụ lần trước của em. Bây giờ phải làm sao đưa hẳn về đây? Hẳn biết em là ai.”

Khoảng chừng năm phút sau, điện thoại trong tay Thụy Du rung nhẹ, cô lập tức mở tin nhắn ra xem.

“Vì sao hẳn đến Việt Nam?”

“Em không biết. Tối hôm qua, Ann cảnh báo em rồi. Những người còn ở lại biệt thự đó nói hẳn đến tìm em. Nhưng sau chuyện sáng nay, em nghĩ hẳn đến tìm Đình Dương.”

“WTF! Sao em gây nhiều nghiệp chương thế?”

“Nghiêm túc đi. Chuyện quan trọng đấy.”

“OK, fine. Chuyện này rất nghiêm trọng nên anh sẽ hẹn em sau. Bây giờ thì học đi.”

Thụy Du muốn trực tiếp chạy qua lớp bên cạnh mà đánh Nhất Thiên một trận. Tình huống lúc này đã nghiêm trọng lắm rồi vì sao cậu còn trì hoãn như thế.

Cuối cùng hai tiết học cũng trôi qua trong sự bồn chồn của Thụy Du. Sau tiếng chuông reng, cô vừa định sang lớp Nhất Thiên thì liền bị một người khác giữ lại. Người nọ chuyển lời hẹn của Oliver đến cho cô, địa

điểm là dây C, nơi phân cách giữa hai khu A và B. Thụy Du không khỏi nguyên rủa một trận, chưa gì đã bị chặn đường lại rồi. Không gặp cũng không được, gặp thì cũng không xong. Đúng là làm khó nhau quá mà.

Thụy Du không mấy vui vẻ mà rời khỏi chỗ ngồi, khi cô vừa đứng lên thì liền có một bàn tay chạm vào mái tóc dài buông thả của mình khiến cô không khỏi bất ngờ mà nhìn lại phía sau.

- Không có gì, tóc cậu có một mẩu lá khô thôi. Tôi giúp cậu hất xuống rồi.

Giọng Khải Ân nhẹ nhàng vang lên phía sau khiến Thụy Du lúng túng, cô xoay người nhìn cậu.

- Cảm ơn. - Ngoài hai lời này cô cũng không biết nên nói gì hơn nữa.

- Ừ. Không có gì. Có việc thì cứ đi đi.

Khải Ân nói xong rồi bất động dõi theo bóng Thụy Du rời đi. Sau đó cậu nhìn lại trên lòng bàn tay mình, nơi còn lưu lại một vài sợi tóc. Khải Ân lấy trong balo ra chiếc hộp nhỏ, cẩn thận đặt hai sợi tóc vào rồi cất về chỗ cũ. Sau đó cậu mang balo và rời khỏi lớp. Không bao lâu nữa, sự thật sẽ được phơi bày.

Nếu ban đầu Thụy Du còn nghi ngờ mục đích của sự xuất hiện của Oliver thì giờ đây cô đã có thể chắc chắn rằng, hấn đến đây là vì cô. Còn những thù hận với Đình Dương chỉ là vô tình được nhắc lại khi nhìn thấy kẻ thù mà thôi.

- Tại sao em lại bỏ đi mà không báo cho tôi biết?

Đây là câu đầu tiên Oliver nói khi hấn nhìn thấy Thụy Du đến điểm hẹn. Trong giọng nói đầy sự chất vấn mà Thụy Du cho rằng, hấn chẳng có quyền làm điều đó với cô.

- Đây là yêu cầu của tổ chức. - Thụy Du trả lời đầy lạnh nhạt, tựa như không có chút hứng thú nào trong cuộc trò chuyện này.

- Tôi sẽ yêu cầu tổ chức đưa em trở lại.

- Anh điên à?

Thụy Du không thể hiểu nổi suy nghĩ của Oliver, hấn ta không nhất thiết phải làm quá vấn đề lên như thế.

- Tôi còn nhiệm vụ đang thực hiện. Không đổi công tác được.

- Nhiệm vụ lần này của em là Đình Dương?

Thụy Du không do dự mà gật đầu. Oliver dù biết trước câu trả lời nhưng vẫn không kiềm chế được tức giận. Hấn bắt lấy hai bả vai cô rồi ép cô vào chiếc cột lớn gần đó.

- Em bảo vệ hấn?

Oliver quát lớn. Nếu như người khác nhìn thấy hấn là đã sợ run người, thế nhưng với Thụy Du thì không. Trong mắt cô, sự tức giận của Oliver chẳng khác nào không khí, chẳng mấy may ảnh hưởng đến tâm trạng của cô lúc này. Thụy Du chỉ tự hỏi, hấn dựa vào đâu mà tự cho mình quyền nổi giận với cô.

- Đúng.

- Không được. Em bỏ nhiệm vụ này đi. Quay về Ý cùng tôi.

Cảm nhận được hai bên vai bị Oliver siết ngày càng chặt hơn, đã bắt đầu có chút đau, Thụy Du không khỏi nhăn mặt. Nếu như Oliver muốn ra oai, hấn muốn nói gì thì nói, cô để cho hấn nói. Nhưng nếu động đến cô, vậy thì không được rồi.

Mặc kệ hai vai đã bắt đầu cảm thấy đau, ánh mắt Thụy Du nhìn Oliver lạnh dần. Cô co cánh tay lại rồi đâm thật mạnh vào bụng hấn khiến Oliver bất ngờ lùi lại phía sau vài bước, hấn cúi thấp người, tay ôm lấy bụng, không tin được mình vừa bị tấn công. Thụy Du thoát khỏi Oliver vẫn cảm thấy không ổn, cô nên dẫn mắt hấn một lần thì hơn. Thế là trước lúc Oliver kịp giữ lấy cô lần hai thì hấn đã bị Thụy Du nắm lấy cánh tay và vật xuống đất bằng một đòn Judo đẹp mắt. Cũng may nơi đây khá vắng vẻ, bằng không với tất cả những cánh vừa rồi, Thụy Du lại thành tâm điểm của toàn trường.

Thụy Du biết việc mình tấn công Oliver hai lần liên tiếp không được thỏa đáng, nhưng cô muốn cho hắn biết, cô thật sự là ai, và cô không phải người dễ chọc.

- Không được đụng vào tôi.

- Em đánh cả khách hàng của mình à?

Oliver khó khăn đứng dậy, hắn mệt mỏi dựa vào tường, hắn không dám tin những gì vừa xảy ra, Thụy Du ra tay với hắn. Một điều có chết hắn cũng không dám tin. Có lẽ là vì trước đây hắn chưa bao giờ thấy cô động thủ nên đã quen với hình ảnh hiền lành của cô rồi. Không ngờ khi ra tay lại mạnh như vậy.

- Hiện tại, anh không phải là khách hàng của tôi. À, trong quá khứ cũng không phải. Khách hàng của tôi là Olivia, không phải anh, Oliver.

- Em còn nhớ Olivia à? Con bé rất nhớ em. Từ ngày em rời khỏi, con bé vì nhớ em cứ khóc mãi, liên tục bỏ ăn. Khó khăn lắm chúng tôi mới dỗ được.

Hết cách, Oliver đành phải lấy em gái mình ra với mong muốn làm Thụy Du cảm động. Trong lòng Thụy Du, Olivia là một hồi ức đẹp. Cô bé rất dễ thương và vâng lời, thế nhưng cô không thể nào nhâm lẫn nhiều chuyện với nhau, chuyện gì ra chuyện đó.

- Tôi cũng rất nhớ cô bé, nhưng nhiệm vụ của tôi ở gia đình anh đến đó là hết. Trừ khi có yêu cầu từ cấp trên, tôi sẽ không rời khỏi đây cho đến khi nào hoàn tất nhiệm vụ.

Thụy Du trả lời một cách rất máy móc. Cô nghĩ rằng Oliver sẽ không dám làm gì mình nữa nên không do dự mà rời đi.

Quả thật Oliver cũng không đuổi theo Thụy Du, hắn chỉ đứng lại đó và mỉm cười.

“Nếu như thế này mà không mang em quay lại được thì tôi sẽ dùng cách khác. Có lẽ sẽ khiến em tổn thương rất nhiều, nhưng tôi sẽ giúp em quên đi.”

Hôm nay Đình Dương có việc bận sau giờ học nên Thụy Du sẽ về nhà một mình. Đây là lần đầu tiên hắn không nói bất kì điều gì với cô về việc mà hắn sẽ làm. Điều này khiến Thụy Du phải vất vả một phen. Thông thường, nếu như Đình Dương đi đâu đó với Nhất Thiên thì cô tạm thời cho phép mình buông lỏng cảnh giác, nhưng nếu hắn không nói thì cô nhất định phải đi theo.

Thế là buổi trưa, Thụy Du về nhà sớm. Sau đó cô khởi động chiếc xe moto đã nằm trong kho lâu ngày của mình rồi đến trường chờ đợi Đình Dương tan học. Sau khi xe của hắn vừa rời khỏi cổng trường được một đoạn thì Thụy Du liền đuổi theo sát phía sau. Trên đường đi, cô không khỏi tò mò về điểm đến của Đình Dương. Không biết là hắn muốn đến nơi nào.

Trong suy nghĩ của Thụy Du xuất hiện một giả thiết. Lâu rồi Đình Dương không tụ tập đánh nhau, lẽ nào hôm nay hắn lại nổi hứng trở lại. Thế nhưng nếu đi đánh nhau thì phải có thêm Hoàng Minh và Nhất Thiên mới đủ bộ chứ nhỉ. Tối ngã tư phía trước, Đình Dương rẽ vào một con đường ít xe hơn, rồi hắn dừng lại ở một cửa hàng trang sức. Điều này khiến cho Thụy Du không khỏi bất ngờ, vì sao hắn lại đến đây?

Đình Dương vào trong khoảng 15 phút rồi đi ra, vừa ra đến bên ngoài, hắn cũng vừa kéo kín khoá balo nên Thụy Du không thể nhìn được đó là vật gì. Nhưng nếu hắn đã vào nơi này thì ngoài việc mua trang sức cũng không làm việc gì khác. Thụy Du đoán rằng hắn mua tặng mẹ hoặc là chị em gái. Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ hơn một chút thì cô chợt nhận ra rằng, vào thời điểm hiện tại thì chẳng có sự kiện nào đặc biệt để tặng quà cả. Hơn nữa theo như hồ sơ được cung cấp thì Đình Dương không có chị em gái, ngay cả trong dòng họ cũng không.

Nếu vậy thì chỉ còn một khả năng duy nhất, là tặng bạn gái. Suy nghĩ này khiến tâm trạng Thụy Du hoàn toàn lụi hắt. Đình Dương đã có bạn gái rồi sao? Từ lúc nào mà cô không hề hay biết. Nhưng dù chuyện đó có xảy ra đi chăng nữa, thì cô cũng đâu có quyền gì can thiệp vào. Nghĩ đến đây, lòng Thụy Du chợt trở nên nặng trĩu, ngày này sớm muộn gì cũng đến. Cô phải tập chấp nhận thôi.

Sau khi rời khỏi cửa hàng trang sức thì Đình Dương cũng không đi đâu nữa mà trực tiếp về nhà. Qua lộ trình của hắn thì Thụy Du cũng âm thầm đoán được điều này. Thế là đến một đoạn đường thích hợp cô liền rẽ vào đường tắt để về nhà trước. Sau khi cất xe và chuẩn bị bữa tối cho Đình Dương thì Thụy Du vào phòng. Cô không muốn ở ngoài để nhìn thấy món quà hắn đã chuẩn bị cho người khác đâu.

Thụy Du nằm trên giường, cô cứ trần trọc mãi cho đến khi nghe được âm thanh mở cửa bên ngoài. Cô đoán là Đình Dương vừa về đến nhà. Nhưng hắn không vội lên phòng ngay mà còn quanh quẩn dưới tầng trệt. Một lúc sau, Đình Dương mở cửa phòng Thụy Du. Khi thấy đèn trong phòng đã tắt, cô gái trên giường có lẽ đã ngủ thì hắn bắt động một lát rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Lúc này Thụy Du mới mở mắt. Cô bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã giả vờ ngủ. Nếu như Đình Dương có chuyện cần tìm cô thì sẽ như thế nào? Liệu hắn có thất vọng khi thấy cô đã ngủ hay không?

Có những chuyện khi đã làm xong thì không thể thay đổi được nữa...

=====

[Chúc mọi người năm mới vui vẻ ^^/]

45. Chương 44: Tìm Lại Kí Ức

Không biết là vô tình hay cố ý, ngày đầu tiên Oliver Smith chuyển đến trường Royal cũng chính là ngày cuối cùng ở trường của Nhất Thiên. Theo như một vài tin đồn thì Nhất Thiên sẽ nghỉ học vào tuần tới và có lẽ sẽ quay về Anh Quốc. Còn chuyện giữa cậu ta, Mộng Thy và Tú Nhi như thế nào thì không ai có thể đoán được. Khi nhận được tin này, Thụy Du liền hiểu rằng thời hạn chịu phạt của cậu đã đến hồi kết thúc. Còn những vấn đề liên quan đến các tập đoàn và hôn ước giả, có lẽ không cần đến phiên cậu phải suy nghĩ.

Kể ra quãng thời gian sống tại Việt Nam cũng mang đến cho Nhất Thiên khá nhiều mối quan hệ tốt đẹp, thế nên trước khi quay về, cậu cũng tổ chức một buổi tiệc lớn, xem như là tiệc chia tay. Lần này Nhất Thiên tổ chức tiệc chia tay đến tận 2 lần, một lần ở lớp và lần khác ở một nhà hàng nổi tiếng. Buổi tiệc ở nhà hàng này, Nhất Thiên chủ yếu chỉ mời những người khá thân thiết với mình, và Thụy Du chẳng hiểu vì sao, mình lại có tên trong danh sách. Ừm, thật ra cô cũng được xem là khá thân với Nhất Thiên, nhưng không phải là ở nơi này.

Dù sao Nhất Thiên cũng đã có công mời, nên Thụy Du tất nhiên sẽ tham gia. Như thường lệ, cô vẫn đi cùng Đình Dương. Sau buổi chiều hôm trước, Thụy Du vẫn không hề nhìn thấy hộp quà bí ẩn mà Đình Dương mang về. Trong lòng cô bắt đầu nảy sinh một chút tò mò không đáng có về bạn gái của hắn. Dù cho điều này khiến cô không mấy vui vẻ, nhưng Thụy Du thật sự muốn được nhìn thấy bạn gái Đình Dương một lần. Cô muốn biết xem, ai là người may mắn như thế. Nhưng sau nhiều ngày, Thụy Du vẫn không có cơ hội để thực hiện điều đó.

Đêm nay, vị bạn gái bí ẩn của Đình Dương do Thụy Du nghĩ ra cũng không xuất hiện. Người đến tham gia buổi tiệc không nhiều. Ngoài cô với Tú Nhi là nữ ra thì số còn lại toàn bộ là nam sinh. Những người này, hầu hết Thụy Du đã từng gặp qua một lần. Nếu cô đoán không lầm, bọn họ đều là thành viên của bang Blood, nơi mà Nhất Thiên từng bỏ ra một quãng thời gian không nhỏ để sinh hoạt cùng. Nói chung là cũng khá gần bó.

Chủ đề nói chuyện của bọn con trai thường không mấy thú vị nên thỉnh thoảng Tú Nhi và Thụy Du sẽ bàn về một vấn đề nào đó. Ban đầu, một nhóm con trai bàn về một Game Online nào đó mà bọn họ đang chơi, nhưng rồi lại nhanh chóng đổi chủ đề sang việc tụ tập đánh nhau. Nhất Thiên sắp rời khỏi, nghĩa là nhóm bọn họ lại mất đi một người, ai cũng cảm thấy nuối tiếc. Dù sao bang Blood cũng chẳng tồn tại được bao lâu nữa, hết năm học này, cả Đình Dương và Hoàng Minh đều ra trường thì có lẽ cũng sẽ nhanh chóng tan rã.

- Có ai biết bao giờ chương trình trao đổi học sinh ấy kết thúc không?

Bỗng nhiên một người nào đó lên tiếng hỏi, đổi chủ đề từ đánh nhau sang chuyện học hành.

- Không rõ lắm. Chắc 1 tháng nữa. - Hoàng Minh suy nghĩ một lát rồi trả lời. Bởi vì năm ngoái cũng đến quãng thời gian này là Đình Dương về lại khu A.

- Ủ. Mong là nhanh lên một chút. Mau mau đưa Khải Ân trở về rồi hạ bệ tên Oliver đó xuống. Mình thích nhìn thằng nhóc đó cầm đầu bên khu B hơn. Còn cái tên mới đến trông chường mắt quá.

Một nam sinh chán nản nói, nếu xét riêng về hành động không mấy thiện của Oliver dành cho Đình Dương vào hôm trước, không ai trong bọn họ là không cảm thấy khó chịu với vị học sinh mới này.

- Nhưng mà mình nghĩ cho dù Khải Ân về thì cũng để vậy thôi. Thằng nhóc đó bây giờ có vẻ bất cần đời rồi. Không buồn tranh với Oliver đâu.

Một nam sinh khác sau khi dùng xong món tráng miệng liền đưa ra quan điểm của mình. Tuy nhiên người trong cuộc là Đình Dương lúc này vẫn không có ý định lên tiếng.

Thụy Du ngồi một bên quan sát không khỏi cảm thấy khó hiểu. Với một người như Đình Dương, một kẻ không thường xuyên lên tiếng, lúc nào cũng ra vẻ không quan tâm đến mọi thứ xung quanh làm sao có thể tham gia tổ chức đánh nhau, lập bang hội rồi đội bóng rổ... Những hoạt động như thế này có lẽ nên dành cho những người hoạt bát thì phù hợp hơn. Mọi chuyện dường như khá mâu thuẫn. Nhưng thật kì lạ, bằng một cách nào đó, Đình Dương vẫn được mọi người xung quanh quý mến và làm tốt công việc của mình, dù cho hầu như lúc nào hắn cũng chỉ lạnh nhạt như thế.

Hôm nay Thụy Du đến buổi tiệc này, không chỉ đơn giản là chỉ ăn uống rồi ra về. Cô còn có chuyện muốn nói cùng Nhất Thiên. Vì đã được giao hẹn từ trước, nên sau khi mọi người dùng xong bữa tối một lúc, cô liền lấy cớ đi vệ sinh rồi bước ra ngoài. Không bao lâu sau thì Nhất Thiên cũng đến. Nơi này là một vị trí đặc biệt, ngoài nhân viên trong nhà hàng ra thì không ai được đến gần. Vì đã có thoả thuận trước với quản lí, nên Nhất Thiên đành mượn tạm nơi này để làm nơi gặp mặt.

- Tên Oliver đó thế nào rồi?

Vừa ra khỏi nơi mọi người tụ tập, Nhất Thiên liền hỏi. Giống như Thụy Du, đây cũng là một vấn đề vô cùng quan trọng với cậu. Không sớm thì muộn, Nhất Thiên cũng sẽ phải gánh lấy tổ chức từ cha, cậu nên bắt đầu quan tâm đến những vấn đề bắt nguồn phát sinh như thế này.

- Hắn điên rồi. Hắn tìm mọi cách bắt em quay về Rome. Hiện tại, em không rõ hắn muốn làm gì sau khi em từ chối. Anh nghĩ liệu hắn có tiết lộ mọi chuyện không?

Nhất Thiên vò rối tóc, chứng tỏ cậu cũng khá lo lắng và không tìm được giải pháp nào.

- Anh đã hỏi thử cha rồi. Đáng tiếc là trước đây chưa từng có bất kì trường hợp nào tương tự. Chẳng ai nghĩ đến chuyện khách hàng sẽ nâng nặc yêu cầu như thế cả. Nếu xét về luật, chúng ta không có cách nào cấm cản hay can thiệp vào bất cứ hoạt động cá nhân nào của hắn ta.

- Khi anh lên nắm quyền, hãy suy nghĩ về vấn đề này một chút.

Thụy Du tốt bụng đề nghị. Lần đầu tiên, cô cảm thấy có chút hoang mang. Chẳng lẽ chuyện này phải do cô tự mình giải quyết hay sao. Tình huống này thật nằm ngoài dự liệu của cô rồi.

- Em không biết làm cách nào để hắn đừng nói ra mọi chuyện.

- Trì hoãn đi. Anh sẽ liên lạc nhanh nhất về tổ chức để tìm cách thay người trước khi tên đó giở trò. Nhưng mọi chuyện cần phải có sự chuẩn bị, chúng ta cần một kịch bản cho việc em nghỉ việc ở nhà Đình Dương và cả kế hoạch cho việc đưa người mới vào.

Đây là cách tốt nhất mà Nhất Thiên có thể nghĩ ra vào lúc này. Sau khi nghe xong toàn bộ kế hoạch, cảm xúc của Thụy Du bỗng chốc trở nên nặng nề. Ngày này đến rồi sao, chẳng lẽ cô phải rời xa Đình Dương sớm như vậy? Tình cảm trong lòng Thụy Du bắt đầu phản kháng, nó bắt đầu đấu tranh nhưng đáng tiếc rằng vẫn chưa đủ mạnh để đánh thắng lí trí và sự bình tĩnh của cô. Công việc, vẫn phải được đặt lên hàng đầu.

- Vậy để anh sắp xếp mọi chuyện nhé?

- Ủ. Anh cũng không về nước vội đâu. Cũng vài tháng nữa, anh còn phải ở đây đi du lịch mà.

Đây là điều Nhất Thiên mong chờ nhất sau tất cả những tháng ngày dài ải ở nhà Mộng Thy. Từ bây giờ cậu sẽ được giải thoát, được tự do.

Cầm thấy chiếc túi nhỏ đang đeo bên người rung nhẹ, Thụy Du không khỏi tò mò lấy điện thoại ra xem. Cô không đoán được ai có thể gọi cho mình vào giờ này. Người gọi đến là số lạ, cô hơi nhú mào nhưng rồi cũng bắt máy.

“Thụy Du, ta đã tìm được người thôi miên năm đó rồi. Con muốn gặp ông ta không?”

Tay cầm điện thoại của Thụy Du run run. Kí ức của cô, tất cả những gì cần biết đang ở ngay phía trước. Cô không ngờ rằng mình lại có cơ hội tìm lại đoạn kí ức đã mất đó. Cố gắng áp chế sự xúc động của mình. Thụy Du trả lời:

- Bao giờ thì con có thể đến?

“Ngay bây giờ, nếu con rảnh.”

- Dạ.

Thụy Du tắt máy, cô quay phắt người, vội vàng bước đến nơi Nhất Thiên đang đứng gần đó. Cô nói bằng giọng cầu khẩn.

- Edward, anh giúp em bảo vệ Đình Dương tối nay được không? Em đảm bảo đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng em nói ra yêu cầu này. Em có chuyện rất gấp. Sau hôm nay em sẽ không còn bất cứ cơ hội nào nữa.

Trước thái độ thay đổi đột ngột của Thụy Du, Nhất Thiên vô cùng bất ngờ và không kịp thích ứng. Nhưng hiếm khi nào cô gái trước mặt lại rơi vào trạng thái xúc động như thế, Nhất Thiên cũng lơ mào đoán được cô có việc quan trọng. Cậu liền gật đầu, xem như lời đồng ý.

- Em đi nhanh đi, rồi còn về sớm.

- Cảm ơn anh rất nhiều, Edward.

Khi chiếc taxi vừa dừng trước cổng nhà Thiên Thư, Thụy Du liền nhanh chóng bước xuống. Khi cô bước vào, liền có một người đàn ông lớn tuổi ngồi sẵn ở bên bàn tiếp khách. Nghe thấy tiếng bước chân vội vã, ông từ trạng thái nhắm mắt từ từ ngước mặt lên. Đôi mắt với nhiều nếp nhăn chậm rãi mở, nhìn Thụy Du chằm chằm.

- Đã lớn thế này rồi sao?

Câu này là người đàn ông tự lẩm bảm một mình. Sau đó ông không màng đến Thụy Du nữa mà quay sang hỏi lại Thiên Thư một lần cuối cùng.

- Bà thật sự muốn như thế sao? Cho cô bé nhớ lại tất cả những gì bà đã từng tìm cách giấu đi.

Thiên Thư mệt mỏi gật đầu. Hành động tự tiện của bà năm đó là sai, bây giờ bà đang cố gắng sửa chữa lại sai lầm đó bằng mọi giá.

- Được rồi. Con vào đây.

Người đàn ông lớn tuổi bỗng chốc không còn vẻ bí ẩn và có phần hung dữ như ban đầu nữa, thái độ của ông trở nên ôn hoà hơn. Ông bước đến một căn phòng đã được chuẩn bị sẵn, nhẹ nhàng mở cửa rồi bước vào trong. Thụy Du nhìn sang Thiên Thư một lần rồi theo người phía trước đi vào căn phòng.

Căn phòng được thắp sáng bằng những ngọn nến nhỏ, đủ để tạo nên một luồng sáng vừa phải và ấm áp, không quá tối tăm. Ở giữa là một chiếc ghế dựa đã được lót sẵn đệm dày thoải mái. Người đàn ông kéo một chiếc ghế gỗ nhỏ đến giữa phòng rồi ngồi xuống, đồng thời ra hiệu cho Thụy Du đến bên chiếc ghế đã được chuẩn bị chu đáo.

Sau khi Thụy Du ổn định lại tự thế của mình, tìm một vị trí thoải mái nhất. Sau đó người đàn ông liền hỏi lại một lần nữa:

- Con muốn nhớ lại tất cả mọi chuyện sao?

- Dạ. - Thụy Du khẳng định.

- Được rồi. Bây giờ con hãy chọn một tư thế thật thoải mái, hoàn toàn thả lỏng bản thân và nhắm mắt lại.

Thụy Du làm theo lời người đàn ông hướng dẫn. Cô tựa người vào lưng ghế, hai tay thả lỏng đặt ngay ngắn hai bên rồi từ từ nhắm mắt. Sau đó cô thả lỏng bản thân mình. Người đàn ông lặng im quan sát từng cử chỉ của Thụy Du, đến một lúc thích hợp, ông ta liền bắt đầu.

Trong không gian yên tĩnh, Thụy Du bắt đầu nghe thấy một điệu nhạc đồng quê rất nhẹ, rất xa, nhưng lại văng vẳng bên tai không thể nào dừng lại. Cô cảm thấy bản thân mình dường như trôi theo điệu nhạc kì lạ đó, bên tai là câu nói của người đàn ông liên tục được lặp lại:

- Hãy thư giãn đi nào...

Sau đó giọng nói ấy nhẹ dần, nhẹ dần. Thụy Du bị đoạn nhạc kì lạ ru ngủ. Và cô bắt đầu mơ. Thật ra cũng không rõ là mơ hay thật, bởi tất cả mọi thứ đều rõ ràng hơn bất kì giấc mơ nào của cô trước đó. Thụy Du nhìn thấy hai đứa trẻ song sinh, có gương mặt giống nhau đến tám phần. Hai đứa trẻ đó đều có đôi mắt màu hổ phách, và dường như một trong hai mang chính hình dáng của cô lúc nhỏ.

Hai đứa trẻ này được mọi người xung quanh gọi là Khải Ân và Thiên Ân, vốn dĩ chúng rất ghét nhau. Mỗi lần cha của chúng đi làm xa về thường mang theo những món quà, thế nhưng cả hai không ai nhường ai. Tranh giành, đánh nhau, chọc phá lẫn nhau là điều cả hai làm hằng ngày. Thậm chí người ngoài nhìn vào cũng rất ngạc nhiên, vì sao hai anh em này có thể ghét nhau đến thế.

Thời gian dần trôi qua, đến một ngày nọ, Thiên Ân chạy ra đường chơi, suýt nữa thì bị tai nạn nhưng đúng lúc đó thì Khải Ân đã nhanh chóng xuất hiện để kéo em mình khỏi vòng vây tử thần. Từ đó, Thiên Ân không còn ghét anh mình nữa. Cô bé bắt đầu ngoan hơn, luôn bám theo Khải Ân, dùng mọi cách để cậu chú ý đến mình dù cho Khải Ân không hề vui vẻ với điều này. Một ngày kia, Khải Ân đẩy ngã Thiên Ân, vô tình khiến cô bé bị phỏng, phải mang theo vết sẹo xấu xí đến hết đời. Kể từ sau sự kiện đó, Khải Ân bắt đầu hối hận, cậu bắt đầu thay đổi, cậu yêu thương em mình hơn bất cứ điều gì trên đời.

Cuộc sống vẫn tiếp tục vô cùng vui vẻ và hạnh phúc, mọi người trong gia đình không còn thấy cảnh hai đứa trẻ song sinh này đánh nhau nữa, thay vào đó là một khung cảnh vô cùng hoà thuận và ấm áp. Vài tuần sau đó, cha mẹ của hai đứa trẻ phải đi công tác xa nhà, dù cho cả gia tộc bọn họ đều sống cùng nhau trên một khu đất nhưng ai cũng có việc của mình, không ai chơi đùa cùng hai đứa trẻ, chúng bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Và rồi Khải Ân đưa ra lời đề nghị trốn nhà đi chơi và nhanh chóng nhận được sự đồng ý từ em mình.

Sau một hồi nỗ lực vất vả, cuối cùng hai đứa trẻ cũng trốn được ra ngoài. Thế giới phía sau hàng rào cao ngất vô cùng rộng lớn và mới lạ với hai đứa trẻ 6 tuổi. Bọn chúng đi khắp nơi, càng ngày càng xa ngôi nhà của mình, mãi cho đến lúc chẳng thể tìm được đường về nhà nữa. Khải Ân dắt theo Thiên Ân đi lang thang khắp nơi suốt 1 ngày mà không tìm được thức ăn, cậu bé dường như rơi vào tuyệt vọng, sắp không chịu nổi nữa. Đúng lúc đó thì Thiên Ân chạy đi đâu mất, Khải Ân cũng không còn sức mà đuổi theo, cậu bé chỉ biết ngồi một chỗ mà chờ chết. Vài tiếng sau thì Thiên Ân quay về với thức ăn trên tay. Nhưng Khải Ân không biết đây là thứ mà em gái mình đã dùng toàn bộ tính mạng của mình để đổi về.

Rồi bọn người đó đến, bọn chúng ra tay vô cùng tàn nhẫn với một đứa trẻ 6 tuổi. Tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng van xin vang lên ở khắp nơi. Đêm đó trời mưa, Thiên Ân cảm thấy mình đang chết. Cô bé nằm giữa mặt đường, anh trai đã đi mất rồi. Lúc này Khải Ân còn ở đó, bây giờ cậu bé đã đi rồi, cô chỉ còn lại một mình mà thôi. Thiên Ân đau quá, không thể cử động được, lúc này không có bất kì ai ở bên cạnh nó cả, chỉ có bóng tối, có mưa, có máu và có nước mắt. Nó sợ cảm giác này, nó sẽ chết sao? Không, mẹ đã từng nói với nó rằng, chỉ có những người nào lớn tuổi như ông Hai làm vườn mới phải chết. Bởi vì ông già rồi, ông sống đã đủ và ông muốn ra đi. Nhưng nó còn nhỏ lắm, nó chỉ mới 6 tuổi thôi. Nó không muốn chết.

Trong giây phút tuyệt vọng nhất, Thiên Ân nhìn lên bầu trời đen thẫm thẫm, những giọt mưa nặng hạt rơi vào mắt nó rồi hoà theo nước mắt trào ra ngoài. Nó nghĩ về ba, về mẹ, về các thành viên khác trong đại gia tộc của mình. Rồi nó sẽ không được gặp ai nữa. Khải Ân, anh trai của nó, niềm hi vọng duy nhất của nó cũng đã bỏ đi rồi. Nó phải chết mà không có ai bên cạnh, mãi mãi không có ai bên cạnh...

Thụy Du choàng tỉnh, cô trừng mắt nhìn thẳng về khoảng không phía trước. Đó chỉ là một trần nhà cũ với những vết nứt chần chịt mạng nhện. Không có bóng tối, không có mưa, không có máu, không có nước mắt và cô đang sống. Thụy Du hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra thật nhẹ, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Cuối cùng cô cũng đã nhớ ra tất cả mọi chuyện, cô đã tìm lại được kí ức của mình. Thì ra, cô không phải là trẻ mồ côi, thì ra cô cũng có gia đình, cô cũng có cha và mẹ. Cô còn có một người anh trai. Chuỗi kí ức 6 năm hạnh phúc đó lại kết thúc bằng cái chết, một cái chết trong tuyệt vọng và đơn độc một mình.

Thụy Du thần người ra một lúc rồi bật khóc nức nở. Cô không rõ cảm xúc của mình lúc này là gì. Sợ hãi hay vui mừng, lo lắng hay hạnh phúc. Cô cũng không biết. Người đàn ông lớn tuổi đã quay trở lại. Thiên Thư bước theo phía sau ông, nhìn cảnh Thụy Du khóc, lòng bà đau như cắt. Liệu quyết định này là đúng hay sai đây.

- Con có hối hận không? Vì đã cố nhớ ra nó.

Đáp lại lời của người đàn ông là cái lắc đầu của Thụy Du, cô không hối hận, không bao giờ hối hận vì lựa chọn này. Dẫu cho nó chẳng thay đổi được bất kì điều gì, nhưng ít nhất cô biết mình là ai, chỉ cần như thế thôi là được rồi.

Trời đã bắt đầu về khuya nên Thụy Du xin phép về sớm. Cô vừa bước ra khỏi cửa liền muốn gục ngã. Chẳng hiểu vì sao lúc này cô lại trở nên yếu đuối như thế, nhưng mỗi lần nghĩ về gia đình cô lại không cầm lòng được. Những ngày tháng đó dường như đã quá xa rồi, cô chẳng thể nào quay trở về được nữa.

Trước khi gục ngã một lần nữa, đã có một người đỡ được Thụy Du. Hắn liền kéo cô vào lòng mà ôm lấy thật chặt. Đinh Dương vỗ nhẹ vào lưng Thụy Du như một lời an ủi. Hắn cứ đứng bất động một chỗ và ôm lấy Thụy Du như thế, để cô khóc cho thật to, để trút đi hết những nỗi phiền muộn. Hắn không cần biết vì sao cô khóc, chỉ cần có thể trở thành bờ vai vững chắc cho cô tựa vào mỗi lúc yếu lòng như thế là đã đủ rồi.

- Cứ khóc đi, anh luôn bên cạnh em...

=====

[Tình hình là chap này mình có dùng một chi tiết là “thời miên” để xóa cũng như khôi phục kí ức. Thì thật sự chi tiết này nó cũng hơi ảo một chút nhưng khi tìm trên GG thì cũng có đề cập đến vấn đề này. Nó được xem như là có thật vậy. Còn về cả quá trình thời miên thì mình xin được giải thích luôn.

Vì đây là một trong những hoạt động không được công bố chính thức trên báo đài nên chẳng có thông tin và cách làm nào chính thức cả. Mình tả chủ yếu theo sự tưởng tượng và góp nhặt từ mấy phim giả tưởng thôi. Đừng tin quá nhiều vào đoạn đó nha ^^]

46. Chương 45: Thách Đấu

Trong một phòng tranh nhỏ hẹp, Khải Ân cố gắng vẽ nên vài đường trên tờ giấy khổ lớn nhưng không được. Những đường nét cứng nhắc và rời rạc, tất cả đều khiến cậu cảm thấy không hài lòng. Khải Ân đặt bút chì vào lọ, tiện tay gạt tờ giấy đang kẹp trên giá xuống rồi vò nát, ném sang một bên. Sau đó cậu lại vẽ tiếp xong rồi lại vứt bỏ, một quá trình lặp đi lặp lại. Cuối cùng, sau một quá trình nỗ lực nhưng không thành công, Khải Ân không vẽ nữa. Có lẽ hôm nay không phải là ngày thích hợp để làm điều này.

Đóng cửa phòng tranh xong đã là 10 giờ đêm, Khải Ân đi bộ về nhà. Nơi gia đình cậu sinh sống không cách xa nơi này lắm. Phòng tranh này là do một người có đam mê với hội họa lập nên, nhưng sau này anh ta đi du học nên liền để lại cho Khải Ân làm nơi để thư giãn.

Đoạn đường về nhà rất ngắn, chẳng mấy chốc Khải Ân đã dừng lại trước một căn nhà hai tầng nằm ở phía cuối đường. Từ khi xảy ra chuyện năm đó, mẹ cậu bị trầm cảm nên cha cậu đã đưa gia đình đến một nơi khác, tách biệt khỏi cuộc sống ồn ào của gia tộc để cho vợ mình tịnh dưỡng. Ông cũng cố gắng tìm một ngôi nhà với kích thước vừa phải và ấm cúng, để bà không phải chìm trong cảm giác cô đơn mỗi khi ông buộc phải đi vắng.

Người mở cửa cho Khải Ân là một người giúp việc lớn tuổi.

- Cha tôi đã về chưa?

- Dạ rồi, ông chủ đã về từ buổi chiều, trưa nay bà chủ lại gặp ác mộng.

- Tôi biết rồi, cảm ơn dì.

Vừa vào nhà Khải Ân liền đi thẳng một mạch lên phòng, không buồn dừng lại phòng ăn dù trước đó cậu chưa dùng bữa tối. Vừa đi hết cầu thang gỗ, Khải Ân khựng lại một lúc, qua khe cửa nhỏ hẹp của phòng cậu có ánh sáng hắt ra, chẳng lẽ hôm nay Đan Thanh lại đến. Điều này làm cậu giảm tốc độ rồi cẩn thận mở cửa phòng. Khải Ân đoán không sai, lúc này Đan Thanh đang ngồi trên bàn học của cậu đọc sách. Khải Ân có thể xem là khá thân với Đan Thanh, nhưng những lúc như thế này, cậu không có cảm xúc để gặp cô cho lắm.

- Cậu đến lâu chưa?

Khải Ân ném ba lô lên giường sau đó đến tủ quần áo lấy ra một bộ trang phục khác.

- Cũng được một lúc thôi. Mình chỉ muốn xem tình hình của cậu như thế nào. Bọn thằng Tuấn, thằng Thịnh theo cái tên học sinh mới kia rồi. Cậu có muốn gặp bọn họ nói chuyện không?

- Kệ tụi nó đi. Dù sao mình cũng đã bỏ cái bang Demons đó rồi. Chúng nó muốn theo ai thì theo, làm gì thì làm.

Nói xong Khải Ân liền đi vào phòng tắm một lúc. Âm thanh nước chảy vang lên, Đan Thanh liền quay lại với quyển sách của mình. Đọc được vài trang, như nhớ ra một điều gì đó quan trọng, Đan Thanh liền lấy ra một tập hồ sơ trong túi xách của mình. Lúc này, trước khi rời khỏi nhà, cha cô đã đưa cho cô vật này, dặn dò cô đưa đến tận tay Khải Ân, tuyệt đối không được cho bất kì ai thấy nội dung bên trong. Kể cả cô cũng không được xem. Đan Thanh rất tôn trọng sự riêng tư của người khác nên luôn tuân thủ nghiêm ngặt những gì đã được giao phó, dù cho cô cũng rất tò mò.

Đặt tập hồ sơ lên bàn, Đan Thanh không khỏi nhíu mày suy nghĩ. Không rõ đây là tài liệu gì mà cha cô lại bí mật như thế, lại còn liên quan đến Khải Ân. Điều này không khỏi khiến Đan Thanh nghĩ về công việc của cha mình một chút, cha cô làm việc ở phân viện Pháp Y Quốc gia, là một trong những chuyên gia hàng đầu về việc giám định ADN để xác định huyết thống. Trong đầu của Đan Thanh hiện lên một vài nghi vấn, sau đó cô lại nghĩ đến những lời kì lạ mà Khải Ân nói vào đêm lửa trại. Chẳng lẽ cậu ấy đã tìm ra Thiên Ân và đang xác thực lại điều đó.

Nếu như điều này là thật, Đan Thanh không khỏi cảm thấy vui vẻ. Gia đình của cô và Khải Ân vô cùng thân thiết, nên cô đã sớm xem cha mẹ cậu là cha mẹ của mình. Nếu như có thể tìm thấy Thiên Ân, mẹ của Khải Ân sẽ khỏi bệnh. Như thế là một điều tốt.

Vì thế ngay khi Khải Ân vừa rời khỏi phòng tắm, Đan Thanh đã nhanh chóng bước về phía cậu với tập hồ sơ trên tay.

- Cha mình muốn gửi cái này cho cậu, cậu xem đi.

Động tác lau tóc của Khải Ân bỗng dừng lại. Vậy là đã có kết quả rồi. Trong lòng cậu đang bắt đầu lưỡng lự, liệu cậu có nên xem hay không. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, dù cho cậu không muốn nhìn thấy thì nó vẫn sẽ ở đó, không thể nào thay đổi được. Khải Ân đưa tay ra nhận lấy tập hồ sơ một cách chậm chạp rồi mở ra xem. Từng dòng chữ đập vào mắt cậu, như một cú đấm tàn nhẫn và đau đớn. Dù cho đã có sự phòng bị từ trước, nhưng cũng khiến cậu ngã gục. Khải Ân siết chặt tờ giấy trong tay, cậu cúi mặt xuống đất rồi nói:

- Đan Thanh, khuya rồi, cậu về đi. Mình đã nhờ bác Nhân rồi, bác sẽ đưa cậu về.

- Ừ. Cậu nhớ đi ngủ sớm nhé. Nếu cần giảng lại bài học cứ gọi cho mình.

Khi Đan Thanh vừa rời khỏi phòng liền nghe thấy âm thanh đồ vỡ phát ra bên trong. Khải Ân tức giận rồi, nhưng lí do là gì. Chẳng lẽ bản kết quả giám định ADN có gì sai sót hay sao. Đan Thanh vô cùng lo lắng, cô quyết định quay lại vào trong.

- Đừng vào.

Một tiếng nói bất ngờ vang lên khiến Đan Thanh dừng lại, cô quay người nhìn sang liền bắt gặp cha của Khải Ân vừa rời khỏi phòng ngủ của vợ chồng ông.

- Vì sao ạ?

- Cứ để nó như vậy đi. Không sao đâu. Cháu về đi, khuya rồi.

Nếu như người lớn đã lên tiếng thì Đan Thanh cũng không dám cãi lời, cô cúi đầu chào cha Khải Ân rồi bước xuống cầu thang. Lúc này ông mới lẳng lặng mở cửa vào phòng. Chỉ mới 5 phút trôi qua mà mọi thứ trong phòng đều đã đổ vỡ, cả căn phòng tối om, chỉ có ánh sáng từ bên ngoài tạt vào. Nhìn thấy cha mình đang đứng trước cửa, Khải Ân dừng lại, cậu thả người xuống giường, lấy chăn trùm kín đầu, tạm thời không cất tiếng.

Cha Khải Ân không nói một lời nào, ông lặng lẽ bước đến dọn dẹp lại những đồ đạc ngổn ngang trong phòng. Tính cách con trai mình như thế nào, ông hiểu rõ. Vốn dĩ Khải Ân không phải là một đứa trẻ ngang bướng và dễ xúc động, nhưng chuyện năm đó xảy ra khiến tất cả mọi người trong gia đình ông đều thay đổi. Vì thế ông cũng không nỡ trách mắng Khải Ân, cứ nuông chiều cậu như thế, miễn sao không phải là giết người cướp của, ông sẽ không can thiệp.

Tuy Khải Ân là một người rất dễ xúc động, tính cách thì cộc cằn và thô lỗ nhưng cậu chưa từng vô lễ với cha mẹ mình. Nếu như thấy họ xuất hiện thì cậu sẽ dừng lại tất cả những hành động không hay ho của mình, bởi chính cậu cũng biết mình đã làm khổ họ như thế nào trong suốt những năm qua.

Sau khi dọn dẹp lại toàn bộ mọi thứ, cha Khải Ân nhặt lên mẩu giấy đã được vò nát nơi góc phòng. Không cần xem ông cũng biết nội dung bên trong chứa gì, bởi vì chỉ vừa lúc này thôi, ông cũng nhận được một bản tương tự. So với Khải Ân, người làm cha như ông hẳn phải ngạc nhiên và hạnh phúc hơn rất nhiều, nhưng bệnh tình của vợ lại khiến niềm vui của ông không còn được trọn vẹn nữa. Cũng cùng lúc đó, ông cũng đối chiếu lại với một vài thông tin về hoạt động của con trai trong những tháng gần đây và hiểu được chuyện gì đang xảy ra với Khải Ân trong lúc này. Cũng may mọi chuyện được phát hiện sớm, vẫn còn cơ hội để thay đổi.

Toàn bộ bóng tối trong căn phòng bỗng chốc liền được thay thế bằng những ánh đèn rực rỡ. Động tác kéo chăn của Khải Ân cũng vì thế mà dịch chuyển. Người đàn ông bước đến bên giường con trai, không buồn kéo chăn của cậu ra, chỉ ôn tồn nói chuyện.

- Con định như thế mãi sao?

Khải Ân không trả lời.

- Tiếp tục trốn tránh như thế này?

Khải Ân không buồn động đậy.

- Con muốn cả đời này đều không thể đối diện em gái mình được nữa?

- Chứ theo ba bây giờ con phải làm như thế nào? Con chẳng biết mình đang làm gì? Con không biết vì sao mọi chuyện lại trở nên như thế. Nếu con biết thì con sẽ không làm.

Khải Ân cay đắng nói. Bây giờ cậu còn tư cách gì để gặp mặt Thụy Du nữa, thứ tình cảm tội lỗi này, tại sao lại hình thành chứ. Cậu có cảm giác như thế giới này đang dần sụp đổ, cậu như một kẻ tội đồ của nhân loại.

- Cha hiểu. Khải Ân, con là đàn ông, bước ra khỏi cái chăn đó và đối diện với sự thật đi.

Khải Ân cũng muốn đối diện với sự thật lắm chứ, nhưng cậu cảm thấy bất lực vô cùng. Có gì đó khiến cậu cảm thấy sợ hãi và ghê tởm bản thân mình.

- Hãy nhớ lại vì sao con chú ý tới con bé.

Khải Ân miễn cưỡng nhớ lại lần đầu tiên mình nhìn thấy Thụy Du, và lí do vì sao lại liên tục đuổi theo cô rất nhiều lần như thế, nhớ lại lí do vì sao cô làm chú ý. Chính là một cảm giác quen thuộc và bình yên đó, là thứ cậu đang tìm kiếm. Nhưng vì mãi mê đuổi theo, nên cậu đã nhất thời quên mất một sự thật rằng những cảm giác đó là do chính em gái mình mang lại, mà không phải bất kì một ai khác.

- Cha tin rằng đây không phải là một loại tình cảm sâu đậm. Chỉ cần thời gian là con có thể quên thôi. Đừng nhăm lẩn giữa tình thân và tình yêu.

Càng nói về chủ đề này, Khải Ân càng cảm thấy quẩn bách. Cậu không nghĩ rằng cha mình cũng biết chuyện, nếu vậy ông sẽ giải quyết như thế nào đây.

- Cha định làm thế nào?

- Hôm nay bác sĩ đã dặn rồi, không được để mẹ con xúc động mạnh. Vì thế cha định đợi thêm một thời gian nữa, để tình hình mẹ con tốt hơn rồi tính tiếp. Chưa kể cha còn phải thu xếp để sang Anh gặp tên Wilson đó để nói chuyện nữa. Dù chúng ta đã từng là bạn thân, nhưng lâu ngày không gặp, nhờ vả một chuyện quan trọng như thế vẫn không thể qua loa.

- Con muốn nghỉ học ở trường.

Khải Ân đề nghị. Đây là cách nhanh nhất và hiệu quả nhất để cậu loại bỏ cô ra khỏi suy nghĩ của mình.

- Ủ. Cha sẽ thuê gia sư về dạy cho con.

Lời đề nghị nhanh chóng được cha Khải Ân chấp thuận, ông cũng dễ dàng hiểu được lí do vì sao cậu phải làm điều này.

Sáng sớm hôm sau, khi pha cafe cho Đình Dương, Thụy Du cũng tiện tay làm cho mình một cốc. Đêm qua cô thức trắng cả một đêm nên bây giờ phải làm gì đó để có thể tỉnh táo. Cô đã dành cả quãng thời gian đó để nhớ lại về gia đình của mình, từng chi tiết một, như muốn khắc sâu một lần nữa. Cảm giác phải sống trong lỗ hổng kí ức nhiều năm qua khiến cô thật sự mệt mỏi.

Qua một đêm, Thụy Du có cảm giác toàn bộ suy nghĩ và nhận thức của bản thân mình đều được sắp xếp lại. Cô thậm chí đã lên Google để tìm thông tin về gia đình của mình ở hiện tại. Vì gia tộc của cô tương đối có danh tiếng trên nhiều lĩnh vực nên tất cả mọi thông tin cần có đều xuất hiện trên Internet. Cũng nhờ điều đó mà cô càng có thể càng thêm chắc chắn rằng Khải Ân chính là anh trai song sinh của mình.

Sau khi được Đình Dương trấn an, suy nghĩ của cô liền trở nên minh mẫn. Cũng từ đó mà cái tên Khải Ân càng khiến cô phải suy nghĩ. Nhưng cũng không cần phải mất nhiều thời gian, Thụy Du đã có thể khẳng định được điều này. Kí ức quay về, cũng đồng nghĩa với việc những ám ảnh cũng từ đó mà về theo. Cô vẫn nhớ như in gương mặt của người đàn ông ra tay với mình nhiều năm về trước, gã không ai khác chính là người mà Khải Ân đã suýt đánh chết nếu như không có sự can thiệp của cô ở billard Thiên Đường.

Với những mảnh ghép kí ức cuối cùng của Thiên Ân, hẳn là Thụy Du phải hận Khải Ân rất nhiều, bởi vì cậu đã bỏ rơi cô vào những giây phút tối tăm và tuyệt vọng nhất, để cô đơn độc một mình trong đêm mưa đó. Nhưng thật may mắn khi ông trời đã cho Thụy Du có cơ hội tiếp xúc với Khải Ân, để cô hiểu được suy nghĩ của cậu. Cô vẫn còn nhớ như in sự điên cuồng nhưng không kém phần đau đớn của cậu khi nhắc đến em gái của mình. Hẳn là trong suốt thời gian qua cậu đã sống không mấy dễ dàng. Nghĩ đến đây, Thụy Du cảm thấy mình không có lí do gì để hận Khải Ân nữa, đêm đó vì muốn cứu cô mà cậu mới bỏ đi và vẫn luôn ân hận về điều đó.

Thụy Du cũng nghĩ đến những gì mà Khải Ân đã từng làm với cô, cô có thể hiểu được tất cả ý nghĩa phía sau điều đó, nhưng rồi liền tự động cho qua. Bọn họ là anh em mà, nhưng cho dù không phải là anh em thì vẫn không có cơ hội.

Cũng nhờ những bài báo trên mạng mà Thụy Du có thể biết được hiện tại cha mẹ mình đang sống ở đâu, thậm chí có một số bài báo còn nêu rõ lí do vì sao bọn họ lại tách ra khỏi khu biệt thự của gia tộc. Những bài báo này rất có ích với Thụy Du nhưng nó khiến cô không khỏi khó chịu vì đã đi quá sâu vào đời tư của gia đình người khác.

Ban đầu, Thụy Du lên kế hoạch trốn học một buổi để lên đến nhà cha mẹ nhìn qua một chút. Nhưng sau khi nhận được thông báo mới nhất của tổ chức, cô liền quyết định gạt bỏ mong muốn của mình ngay lập tức. Theo như thông tin vừa nhận được thì bên kẻ thù đã bắt đầu thay đổi kế hoạch, dù chưa có hành động

nào đặc biệt rõ ràng, nhưng có vẻ bọn chúng bắt đầu nghĩ đến hướng dùng con tin uy hiếp cha mẹ Đình Dương rồi. Vì thế Thụy Du liền đề cao cảnh giác, không thể rời khỏi hần bất kì một lần nào nữa.

Thụy Du cũng nhận thức được rằng đây sẽ là cơ hội cuối cùng cho cô, nhưng cô buộc phải từ bỏ. Vì nhiệm vụ, vì sự an toàn của Đình Dương.

Hôm nay Thụy Du đến trường với một tâm trạng bồn chồn đến kì lạ. Vừa bước đến cửa lớp cô liền đảo mắt xuống chỗ ngồi của mình thật nhanh, với hi vọng tìm kiếm bóng dáng Khải Ân quanh quẩn gần đó. Nhưng đáp lại lòng mong chờ của cô chỉ là một chỗ ngồi trống, Khải Ân chưa vào. Thụy Du thất vọng nhìn lên đồng hồ treo tường, chỉ còn vài phút nữa sẽ đến giờ vào lớp, chẳng lẽ hôm nay Khải Ân lại nghỉ học. Cô thật sự rất mong chờ được nhìn thấy anh trai của mình lần đầu tiên sau khi tìm lại được trí nhớ.

Thụy Du buồn rười rượi, cô ôm chiếc ba lô trước ngực, lê từng bước chân mệt mỏi về lại chỗ ngồi của mình rồi nằm dài ra bàn, chỉ muốn đánh một giấc. Thỉnh thoảng cô đưa mắt nhìn ra cửa, chỉ mong rằng Khải Ân sẽ đến, nhưng mãi cho đến khi tiết học đầu tiên trôi qua, Khải Ân vẫn không đến.

- Hôm nay trông cậu có vẻ mong chờ Khải Ân nhỉ?

Vào những giây phút ngắn ngủi vào giờ chuyển tiết, Tú Nhi vừa soạn lại tập vở vừa hỏi, rõ ràng trông hôm nay biểu hiện của Thụy Du rất lạ.

- Có một chút. Cậu ấy nghỉ học cũng vài ngày rồi còn gì.

Thụy Du trả lời băng quơ, cũng không mấy chú tâm vào những gì mình đang nói. Cô hơi cúi người, lấy từ trong ba lô đặt dưới bàn ra một chiếc bình giữ nhiệt. Thụy Du uống thêm một ít cafe, hy vọng mình đủ tỉnh táo mà vượt qua được buổi học sáng nay.

- Nghe đâu là nghỉ luôn ấy. Chẳng hiểu sao dạo này trường mình lắm người nghỉ học như thế.

Thụy Du nhanh chóng thoát khỏi cơn buồn ngủ đang vây lấy, cô sững sờ nhìn Tú Nhi. Cô không hiểu vì sao mình lại kém may mắn đến như thế. Bây giờ đến cả người thân cũng không có cơ hội một lần nhìn thấy mặt nữa hay sao.

- Haiz, chỉ là tin đồn thôi. Mình cũng không biết nữa. Biết đâu ngày mai lại thấy cậu ta đến trường.

Tú Nhi cảm thấy có chút áy náy khi nhìn thấy sự hụt hẫng trên gương mặt của Thụy Du, cô không nghĩ rằng tin tức này lại tác động mạnh đến bạn mình đến thế.

Cuối cùng thì Thụy Du vẫn gắng gượng được đến giờ ra chơi để nằm ngủ trong lớp. Nhưng có lẽ rằng vận may chẳng hề mỉm cười với cô vào hôm nay. Chưa ngủ được bao lâu thì Thụy Du lại bị đánh thức bởi những người bạn cùng lớp. Cô chẳng hiểu vì sao bọn họ bỗng dưng lại có hứng thú đến đến vị trí của cô ngồi nơi góc lớp. Thụy Du mơ màng tỉnh giấc sau tiếng gọi của một vài nữ sinh, trong lúc mơ màng chưa tỉnh táo thì liền bị người ta kéo đi mất.

Điểm đến cũng không xa cho lắm, thực chất cũng chỉ là lớp bên cạnh, lớp của Đình Dương. Thụy Du trong trạng thái chưa tỉnh ngủ liền bị bạn cùng lớp kéo đi, rồi bị đẩy vào một đám đông tụ tập. Thụy Du vừa tỉnh được một chút nào đó không khỏi nguyên rủa. Học sinh trường này thật đúng là rảnh rỗi, dường như bọn họ chẳng có một thú vui nào khác ngoài việc tụ tập để hóng chuyện thị phi.

Sau một hồi vất vả thì Thụy Du đã tạm thời hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô vẫn không thể nhận thức được việc này thì có liên quan gì đến mình.

Theo suy nghĩ của Thụy Du thì mọi chuyện khá là đơn giản. Đình Dương và Oliver đang trò chuyện cùng nhau, tuy rằng cuộc trò chuyện này không được thân mật lắm, và có chút phảng phất mùi thuốc súng nhưng chung quy cũng không cần phiền đến cô mà. Có lẽ tên Oliver lại nổi cơn điên, muốn tìm Đình Dương để khiêu khích một chút cho đỡ buồn.

Thụy Du miễn cưỡng huých vai một nam sinh đứng cạnh mình, hơi nhướn mày về phía hai người nọ như muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra. Cậu bạn liền nhanh chóng trả lời:

- Oliver muốn thách đấu Đình Dương trong trận giao hữu bóng rổ tuần tới.

- Chỉ vậy thôi?

Thụ Du có một chút cảm giác muốn đánh chết những người bạn cùng lớp của mình. Chuyện cón con như thế này thì có gì đáng xem đâu.

- Không. Đâu chỉ đơn giản như vậy. Đây là Oliver yêu cầu rằng nếu Đình Dương thua thì cậu ấy phải thừa nhận trước mọi người rằng cậu ấy đã thất bại trước hắn. Thật là quá đáng mà.

Nghe xong lời kể của người bên cạnh, Thụ Du cũng cảm thấy bất bình thay cho Đình Dương. Cô không khỏi nhìn sang hắn một chút, đúng lúc đó hắn cũng khẽ liếc mắt sang nhìn cô. Đuôi mắt hắn khẽ cong, có lẽ là ngạc nhiên, không hiểu vì sao cô lại xuất hiện ở đây. Nếu hắn đoán không lầm thì cô nên ở trong lớp để chợp mắt một lúc mới phải.

Thụ Du nhìn vào mắt Đình Dương rồi khẽ lắc đầu. Cô nghĩ mình biết một chút về tính tình của Oliver, với tính cách hiếu chiến của hắn, Đình Dương không cần chấp nhận làm gì.

Đình Dương dường như hiểu ý Thụ Du muốn nói với mình. Thật ra trong lòng hắn cũng không hứng thú với trận đấu này cho lắm. Hơn nữa lại càng không thích hành động trả thù kiểu này của Oliver. Thế nhưng người kia vốn không muốn cho Đình Dương cơ hội để từ chối.

- Tuần sau lúc 5 giờ chiều. Không đến nghĩa là mày sợ thua. Tao sẽ chứng minh cho mọi người thấy rằng vị trí thứ nhất hoàn hảo đó, đã đến lúc nên đổi chủ rồi.

Trái ngược với sự hiếu chiến, không ngừng khiêu khích của Oliver, Đình Dương không buồn cất tiếng đáp lại. Hắn không bị những lời này làm cho ảnh hưởng dù cho những người xung quanh, đặc biệt là Hoàng Minh đã bắt đầu cảm thấy tức giận.

- Đủ rồi đấy. Chúng tôi có quyền từ chối. - Hoàng Minh toan bước về phía trước nhưng Đình Dương đã đưa tay chặn lại, người này chẳng lẽ là muốn đánh nhau sao?

- Lũ hèn. - Oliver cười nhạt.

- OK. Đấu thì đấu, để xem ai mới là kẻ thất bại.

Một nam sinh khác trong đội bóng rổ của Đình Dương đã vội vàng lên tiếng, sau đó cậu ta chợt dừng lại. Hình như chưa có sự đồng ý của đội trưởng mà cậu ta đã hấp tấp nhận lời rồi. Cậu bạn nọ nhìn Đình Dương bằng ánh mắt tội lỗi.

- Không sao. Dù sao cũng chỉ là một trận đấu thôi mà.

Đình Dương bình tĩnh trả lời, vốn dĩ hắn không đặt những lời này của Oliver vào mắt.

Thụ Du cảm thấy có điểm kì lạ, nếu như bình thường, khi Oliver thấy biểu cảm dửng dưng này của Đình Dương thì đã sớm bị chọc tức, nhưng vì sao hôm nay hắn lại bình tĩnh như thế.

Oliver khẽ nhếch môi, hắn nhìn qua Thụ Du đang đứng gần đó làm cô cảm thấy không ổn, bỗng dưng cảm thấy người này đang có âm mưu gì đó.

Hắn ngạo nghễ bước về phía Đình Dương rồi dừng lại, hai nam sinh với chiều cao tương đối bằng nhau, mỗi người mang một loại phong cách và khí chất riêng biệt, nhưng không ai bị lu mờ. Oliver quay đầu, dùng một âm lượng vừa phải, đủ chỉ để hai người nghe thấy để nói với kẻ thù của mình.

- Trận đấu này, không chỉ cực danh dự của mày, mà còn cực cả người mày yêu.

Chữ cuối cùng vừa dứt, Oliver vẫn duy trì nụ cười như cũ mà bước đi. Hắn cảm thấy khá thành tựu, đây là lần đầu tiên Đình Dương thật sự bị những lời hắn nói làm cho ảnh hưởng, hắn khá hài lòng.

Những người có mặt tại hành lang lúc đó không khỏi cảm thấy hiếu kì. Cuối cùng thì Oliver đã nói những gì khiến cho Đình Dương phải trầm mặc. Hai tay hắn vô thức siết lại, ánh mắt từ trạng thái bình thản nhanh chóng chuyển sang giận dữ rồi dần dần sắc bén.

Đây là lần đầu tiên Đình Dương để ý đến những lời thách thức người khác dành cho mình. Hắn không biết Oliver vì điều gì mà tự tin như thế, hắn (ĐD) cũng không cam đoan rằng Oliver có chơi xấu gì trong trận đấu vào tuần sau hay không nhưng Đình Dương chỉ biết một điều rằng: Trận đấu này, hắn phải thắng, nhất định là như vậy.

====

[Anh nhà đã bị khiêu khích rồi :))]

47. Chương 46: Khiêu Vũ Dưới Mưa

Những ngày gần đây, Đình Dương rất khác. Khác theo một cách mà Thụy Du không thể nào thích nghi được. Cô thật sự không hiểu, cuối cùng thì ngày hôm đó Oliver đã nói những gì với Đình Dương, khiến cho hắn hoàn toàn thay đổi như vậy.

Kể từ sau ngày chạm mặt với Oliver, thời gian Thụy Du gặp Đình Dương ở nhà ngày càng ít hơn trước. Ngày nào cũng vậy, cứ sau giờ học là hắn liền ở lại trường tập bóng rổ đến tối. Hôm nào đội của hắn bận, thì hắn sẽ tập một mình, không bỏ sót một bữa nào. Hắn càng kiêu hơn trước, về nhà nhìn thấy cô liền nói vài câu rồi lên phòng đi ngủ, hết như những ngày đầu tiên. Điều này khiến cho Thụy Du cảm thấy có đôi chút buồn bã.

Thụy Du nghĩ mãi vẫn không ra. Cô không hiểu vì sao trong những trận đấu trước, Đình Dương chẳng cần luyện tập bao nhiêu, thậm chí nếu như không có người nói, cô cũng không biết rằng hắn sẽ tham gia những trận đấu lớn. Còn lần này, vì sao Đình Dương lại phải dồn hết sức mình vào một trận đấu mang tiếng là giao hữu như thế? Chẳng lẽ vì lời thách đấu của Oliver? Cô không nghĩ như thế. Dựa vào tính cách của Đình Dương thì hắn sẽ không bị những lời vô nghĩa như thế tác động, lại càng không quan tâm đến vị trí đứng đầu của mình. Như thế vì sao hắn lại xem trọng trận đấu lần này đến vậy?

Thật ra, Thụy Du cũng đã nghĩ đến những lời mà Oliver nói riêng với Đình Dương lúc đó. Đường như đây là yếu tố chính tác động trực tiếp đến tâm trạng của hắn. Cô không khỏi tò mò. Chẳng lẽ trên đời này còn có thứ khiến cho Đình Dương quan tâm như thế sao?

Hôm nay trường học đóng cửa, vì vậy nên Đình Dương liền ra sân bóng rổ gần nhà để tập luyện. Thụy Du vẫn làm công việc dọn dẹp biệt thự của mình, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo nhất cử nhất động của Đình Dương ngoài xa.

Thụy Du bật vòi nước rồi đổ đầy vào những bình xịt. Cô chậm rãi tưới nước cho những chậu hoa lớn đặt khắp sân thượng. Từ vị trí này, cô có thể dễ dàng quan sát toàn bộ quang cảnh khoảng sân bên dưới một cách rõ ràng nhất.

Đình Dương trong bộ trang phục chơi bóng rổ màu đỏ bắt mắt, nổi bật giữa nền sân màu đen. Hắn di chuyển liên tục trên sân, cùng với trái bóng màu da cam, chưa một lần nào dừng lại. Thụy Du nhìn lại đồng hồ trên tay, hắn tập cũng đã lâu lắm rồi, nhưng vẫn không muốn nghỉ ngơi, dù là một chút.

Mồ hôi ướt đầm dính vào tóc khiến Đình Dương cảm thấy hơi khó chịu. Sau khi ném bóng vào rổ, hắn dừng lại một chút để cho bóng rơi tự do rồi lấy tay vuốt ngược mái tóc đang che khuất tầm nhìn lên. Hắn cảm thấy mình tập vẫn chưa đủ. Hắn không biết năng lực thật sự của Oliver cao đến mức nào, nhìn hắn (Oliver) tự tin như thế, Đình Dương cảm thấy vừa nghi ngờ vừa lo lắng. Không phải hắn không tin vào năng lực của mình, nhưng điều hắn cần là sự chiến thắng tuyệt đối. Đây không phải một trận đấu bình thường, mà là quyết chiến quyết thắng.

Thụy Du vừa cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Đình Dương dừng lại một chút, nhưng rồi trong lòng lại dấy lên lo lắng khi hắn lại tiếp tục. Chẳng lẽ hắn không có ý định dừng lại hay sao? Thụy Du nhìn lên bầu trời, nơi đã sớm bị những đám mây màu xám đục che phủ. Xung quanh bắt đầu thổi lên những cơn gió nhẹ, có lẽ trời đã sắp mưa rồi. Hơn thế nữa sẽ là mưa rất to, cô nghĩ đã đến lúc mình nên đi gọi Đình Dương trở về.

Khi Thụy Du vừa xuống đến tầng trệt thì những hạt mưa đầu tiên liền rơi xuống. Cô lấy một cây dù nơi đầu tủ rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Trời mưa mỗi lúc một to, không rõ khi nào mới dừng lại. Điều này càng khiến Thụy Du chạy nhanh hơn. Chẳng mấy chốc cô đã đến nơi Đình Dương đang tập luyện. Nơi đây không phải là một nơi dùng để tập bóng rổ chuyên nghiệp mà chỉ có hai chiếc rổ được gắn sẵn trên cao cùng với một khoảng sân bằng xi măng tương đối rộng, vốn cũng chẳng có rào chắn hay bất kì điều gì khác, nên Thụy Du rất dễ dàng tiến về phạm vi tập luyện của Đình Dương.

Thụy Du dừng lại ở một khoảng cách vừa phải, cố gắng giữ chặt cây dù trên tay để không bị cơn gió lớn cuốn đi. Mưa khá to, mưa theo hướng gió không ngừng tạt về phía Thụy Du, khiến cô dù rằng cầm theo dù nhưng vẫn bị ướt đầm. Không màng đến điều đó, cô cất tiếng gọi to:

- Anh nghỉ đi. Trời mưa to rồi.

Tiếng gọi của Thụy Du khiến Đình Dương chú ý, hần khe liếc mắt trông sang.

- Em về nhà trước đi.

- Chúng ta cùng về chung.

Tiếng mưa rơi xuống đất át đi lời nói của Thụy Du. Đình Dương không để ý đến cô nữa mà vẫn tiếp tục những gì mình đang làm. Hắn biết việc luyện tập dưới mưa cũng không khiến mình khá hơn bao nhiêu, nhưng hắn cảm thấy trong lòng như có điều gì đó đang dồn nén. Về Thụy Du, về những lời đáng chết mà Oliver đã nói, hắn cần được giải tỏa cảm xúc này.

Thụy Du bất lực trước hành động đó của Đình Dương. Cô quyết định trực tiếp ngăn cản hắn. Bây giờ là mùa mưa, nên trên những nền xi măng cũ luôn bám một ít rong rêu, vì thế lúc chạy đến Thụy Du không để ý mà dẫm lên, mất đà trượt ngã.

- A.

Thụy Du buông cây dù trên tay, đồng thời khua tay loạn xạ xung quanh tìm một vật gì đó để bám trụ. Một khắc trôi qua, cả người cô vẫn không chạm đất mà dừng lại ở một điểm tựa khác. Thụy Du ngả người hẳn ra phía sau, Đình Dương đang giữ sau lưng cô. Những hạt mưa nặng nề rơi xuống gương mặt sưng sờ của Thụy Du. Cô nhìn chằm chằm vào ánh mắt của người đối diện, gương mặt của Đình Dương lúc này đã tái nhợt đi vì lạnh, nhưng đôi mắt ấy vẫn sáng vô cùng. Cả hai vẫn duy trì tư thế như cũ, vô cùng thân mật nhưng có chút cổ quái.

Bỗng nhiên từ xa vang lên một bản nhạc không lời vọng lại, trong lòng cả hai đều có chút gì đó bồi hồi. Đình Dương ngậy người một lúc rồi bình tĩnh cất tiếng:

- Em... khiêu vũ cùng anh nhé?

Nếu như là lúc khác, hẳn Thụy Du sẽ mắng Đình Dương là một kẻ điên. Tự nhiên lại khiêu vũ giữa trời mưa như thế này, dù cho muốn thử một điều gì đó lãng mạn và mới mẻ thì cũng nên tìm một dịp khác khô ráo hơn mới phải. Nhưng lúc này đây, toàn bộ tâm trí của cô đã bị hình ảnh của Đình Dương chiếm trọn, ánh mắt của hắn khiến cô cảm thấy rung động. Tiếng nhạc vẫn vang vọng bên tai, tư thế lúc này của hai người khiến cô nhớ lại cảnh cuối cùng trong một bản nhạc khiêu vũ phương Tây. Thế là Thụy Du đồng ý.

Đình Dương khẽ mỉm cười. Rồi hắn nắm tay cô, dẫn dắt cô theo bản nhạc du dương tuyệt vời đó. Tựa như đã từng luyện tập rất nhiều từ trước, cả hai đều kết hợp rất ăn ý. Từng bước chân, từng động tác xoay người, tất cả đều rất ăn khớp và nhịp nhàng, hoà theo điệu nhạc êm ái vọng lại từ phía xa. Giây phút này, cả trong lòng Đình Dương và Thụy Du đều mang một cảm giác khó diễn tả thành lời, có gì đó như là rung động, như là hạnh phúc. Ước gì giây phút này kéo dài mãi mãi.

Thụy Du dường như đã quên mất mình là ai, mình đến đây vì điều gì, bây giờ trong mắt cô chỉ có hắn, một mình hắn mà thôi.

Đình Dương chưa bao giờ biết như thế nào là rung động, như thế nào là thích, là yêu một người. Nhưng ngay giây phút này đây, khi được nắm tay người con gái ấy, được cùng cô khiêu vũ dưới mưa, tạm thời quên đi quá khứ và tương lai, chỉ hướng về duy nhất một bóng hình ở hiện tại. Và bây giờ, hắn đã biết thế nào là yêu.

Bản nhạc dần đi về hồi kết, Đình Dương giữ tay Thụy Du, kéo cô về phía mình. Chưa bao giờ Thụy Du tiếp xúc với Đình Dương ở một khoảng cách gần đến thế, hai tay cô đặt trên vai hắn như những người phụ nữ khác vẫn hay làm với bạn nhảy của mình. Trong lòng Đình Dương như có gì đó thôi thúc, hắn đưa tay lên khẽ vén mái tóc của cô ra sau.

Đình Dương cúi, hắn khẽ nhắm mắt và hôn lên môi Thụy Du.

Toàn thân Thụy Du chấn động, nhưng rồi cô quyết định một lần buông xuống tất cả những hoang mang sợ hãi trong lòng, một lần sống theo cảm xúc của chính bản thân mình. Thế là đôi mắt mở to vì ngạc nhiên từ từ nhắm lại, hãy để cô chìm đắm trong khoảnh khắc này mãi mãi.

Giữa sân bóng rổ, dưới cơn mưa tầm tã là hình ảnh của hai con người vừa biết yêu đang trao cho nhau nụ hôn đầu đời đầy ngây ngô, vụng dại nhưng tràn ngập sự chân thành và hạnh phúc. Một giây phút mãi mãi không thể nào quên.

=====

[BPN: Chap này hơi bị khó viết. Nhưng lỡ cố định lịch post rồi nên cố thôi ㄟ.ㄟ

Chap này chả hiểu sao nó lại ngắn thế. Ban đầu mình tưởng nó dài :(Nhưng không sao. Tác giả sắp nghỉ Tết rồi. Sẽ rút ngắn thời gian đăng chap lại. Hehe :3]

48. Chương 47: Đôi Khuyên Tai Hồng Ngọc

Thụy Du đã vào nhà từ lúc nào nhưng Đình Dương vẫn đứng đó, một mình dưới cơn mưa nặng hạt. Hắn bồn chồn nhìn vào khoảng không trước mắt, trong đầu liên tục lặp lại những gì đã diễn ra. Hắn vừa hôn cô, hắn vừa hôn người hắn thích. Trên môi vẫn còn vương lại hơi ẩm còn sót lại, rất gần, rất chân thật. Đình Dương có chút không dám tin vào hành động vừa rồi của mình, hắn không nghĩ mình sẽ làm điều đó, có lẽ là do điệu nhảy vừa rồi thôi thúc hắn. Giây phút ấy, trong lòng hắn tràn ngập hạnh phúc và xúc động, dường như không muốn dừng lại.

Cho đến khi Thụy Du vội vàng bỏ chạy, Đình Dương mới giật mình, và có sợ hãi. Hắn lo lắng rằng mình đã dọa sợ Thụy Du, thế nhưng hắn lại không cảm thấy hối hận vì hành động này. Đình Dương cúi người nhặt chiếc dù nằm lẫn lóc giữa nền xi măng rồi mang theo theo trái banh bóng rổ quay lại về nhà.

Đình Dương bỏ mặc việc mình đang ướt như chuột lột mà đứng trước cửa phòng Thụy Du, một nửa muốn vào, một nửa lại thôi. Hắn không biết mình nên giải thích như thế nào cho hành động đó của mình, thế nhưng hắn không muốn Thụy Du sợ. Hắn muốn nói rõ cảm xúc của mình.

Phân vân mãi, cuối cùng Đình Dương cũng quyết định bước vào. Thế nhưng thật tệ, lúc này căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối, cô gái trên giường cũng đã ngủ say. Đình Dương đủ sáng suốt để biết rằng Thụy Du không thể đi ngủ khi trời vừa tối, hắn biết cô đang muốn tránh mặt mình rồi. Điều này càng khiến hắn hoang mang hơn nữa, chẳng lẽ cô không muốn gặp hắn nữa sao?

Đình Dương lặng lẽ khép cửa phòng thật nhẹ để không đánh thức người bên trong. Hắn suy nghĩ một chút, có lẽ bây giờ cả hai đều cần thời gian để ổn định lại cảm xúc của mình. Vài ngày nữa hắn sẽ tìm Thụy Du để... tỏ tình. Hắn cảm thấy cách giải quyết này có thể chấp nhận được nên liền về phòng để chuẩn bị. Hai ngày tiếp theo hắn sẽ rất bận cho việc đi thi học sinh giỏi nên sẽ không có thời gian. Và hắn nghĩ thời gian thích hợp nhất để làm chuyện này là trước trận đấu với Oliver từ 1 đến 2 ngày. Khi đó, dù Thụy Du đồng ý hay không thì trận đấu ấy đều trở nên vô nghĩa.

Sau khi Đình Dương rời khỏi một lúc lâu thì Thụy Du mới từ từ mở mắt. Cô khẽ chạm tay vào môi mình. Bây giờ cô mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra. Nụ hôn đầu của cô... có thể dành cho người cô thích. Như thế thật tốt.

Cùng lúc đó, Thụy Du cũng nhận thức được mức độ nguy hiểm trong việc buông thả cảm xúc là như thế nào. Nếu như mọi chuyện cứ mãi tiếp tục như thế này, cô e rằng mình sẽ bị tình cảm chi phối và dẫn đến những hành động ngu ngốc. Có nhiều lúc, Thụy Du không hiểu rõ bản thân mình, cô không biết vì sao mình lại dễ dàng bị tác động như vậy, trước kia cô không như thế. Chẳng lẽ những bài học của tổ chức cô tiếp thu chưa đủ? Rõ ràng cô thấy nó rất hiệu quả với những người khác mà.

Thật ra đây cũng không phải là do lỗi của Thụy Du, trong tổ chức chủ yếu là những người trưởng thành, họ từng trải, họ có kinh nghiệm trong việc khống chế cảm xúc của mình. Hoặc chẳng vì đã trải qua nhiều chuyện đau lòng nên họ đã dần trở nên chai lì. Còn cô, dù gì đi nữa vẫn chỉ là một cô gái 17 tuổi, vẫn chưa trải qua nhiều biến cố nào về mặt tinh thần nên đương nhiên đôi lúc vẫn không thể nào kiểm soát được tình cảm cá nhân.

Lần đầu tiên trong đời Thụy Du cảm thấy mệt mỏi, bây giờ cô cũng không biết nên làm như thế nào mới đúng đây?

Ở trường Royal, sân thượng trường học vốn là một nơi không được nhiều người lui tới vì sự cũ kĩ và hoang tàn của nó. Trường Royal tuy là một khối kiến trúc lớn với nhiều tầng lầu luôn nhận được sự trùng tu liên tục nhưng ở một nơi như sân thượng lại đặc biệt bị bỏ hoang. Một phần vì nó ở tầng cao nhất, muốn lên phải đi bằng thang bộ thay vì thang máy nên khiến cho nhiều người không buồn đặt chân lên. Ngoài ra còn có một vài tin đồn không mấy hay ho càng khiến nơi này trở nên vắng bóng. Tuy nhiên nó cũng là nơi để cho câu lạc bộ Nhiếp Ảnh tụ tập để thực hiện một vài bức ảnh với phong cách cổ điển vì sự cũ kĩ của nó. Mặt khác, đây cũng là một địa điểm lí tưởng để cho những người gan dạ cần có không gian yên tĩnh.

Đình Dương thuộc nhóm người gan dạ, hần đứng bên ban công, bên cạnh là vài chậu hoa vỡ nát, bức tường rạn nứt bám đầy rêu cùng không gian vắng lặng đến rợn người. Mặc cho xung quanh là âm thanh kéo kẹt của chiếc cửa sắt cũ đang vang lên đều đều, Đình Dương một tay đút vào túi quần, một tay ngắm nhìn một đôi khuyên tai được đặt trong chiếc hộp bằng vải nhung đen. Chiếc khuyên tai bằng vàng lấp lánh, ở giữa được đính một viên hồng ngọc được điêu khắc tinh xảo. Đây là mẫu thiết kế duy nhất trên thế giới mà hần đã đặt công ty thiết kế riêng cho mình, sau khi nhìn thấy Thụy Du dừng lại quá năm phút trước một gian hàng trưng bày đá hồng ngọc vào ngày cuối cùng trong đợt đi dã ngoại ngày trước.

Đình Dương thoáng dăm chiêu, hần nên tặng cô như thế nào đây nhỉ?

Âm thanh kéo kẹt của chiếc cửa sắt bất ngờ kêu lớn hơn một cách vô cùng chói tai. Đình Dương vẫn không rời mắt khỏi vật trên tay. Cho đến khi cảm nhận được một luồng gió nhẹ thổi qua, hần mới dờ mắt nhìn lên.

Hoàng Minh ngã người ra ban công, chưa đến vài giây sau liền bật ra. Cậu oán hận phải đi rong rêu đang bám vào áo đồng phục trắng của mình.

- Cái quái gì thế này? Tại sao cậu có thể tựa người vào đó chứ?

- Có sao?

Đình Dương khẽ chuyển động, lúc này Hoàng Minh hoàn toàn đen mặt. Tên này đúng là lừa đảo, hần chỉ đứng gần và không hề chạm vào bức tường dơ bẩn đó.

- Tìm cậu một muốn chết đấy. Khi không trèo lên tận đây làm gì?

- Cần suy nghĩ một chút.

- Về cách xử lí vật này?

- Ủ.

Không hổ là bạn thân lâu năm, chỉ cần nhìn qua Hoàng Minh cũng đoán được Đình Dương đang gặp vấn đề về chuyện gì. Cậu vươn tay, với mong muốn mượn tạm đôi khuyên tai để quan sát kĩ một chút nhưng đã bị Đình Dương nhanh chóng cất đi. Hoàng Minh bĩu môi đầy khinh thường, tên này từ khi biết yêu đã không còn là bạn tốt.

- Cứ làm những gì cậu muốn. Đánh nhanh thắng nhanh đi. Sắp đến trận đấu rồi kìa.

- Ủ. Không biết ngày mai Nhất Thiên rảnh không nhỉ?

- Rảnh mà. Cái tên đó, từ giờ cho đến khi về Anh, lúc nào cũng rảnh.

- Như thế thì tốt.

Đình Dương cảm thấy trong lòng như được trút đi một gánh nặng nào đó. Chỉ cần còn Nhất Thiên trong đội, đội bóng sẽ ra sân với đội hình như cũ, giữa những người đã sớm thấu hiểu ý nhau qua các trận đấu sẽ giúp cho mọi thứ trở nên hoàn hảo hơn. Trận đấu này không chỉ đơn thuần là những cá nhân xuất sắc quyết định kết quả mà còn là sự kết hợp ăn ý giữa những thành viên trong một đội với nhau sẽ ảnh hưởng trực tiếp để kết quả cuối cùng.

Chuông reng báo hiệu giờ học cuối cùng trong ngày đã kết thúc. Thụy Du thu dọn tập vở trong im lặng, thỉnh thoảng cô lại nhìn sang chỗ ngồi trống phía bên cạnh, trong lòng lại nhớ về Khải Ân. Hôm nay, việc cậu thôi học đã chính thức được xác nhận. Trong lớp này, ngoài Đan Thanh ra, không ai biết bất cứ thông tin nào về Khải Ân cả. Thế nhưng một lần nữa, vận may vẫn không mỉm cười với Thụy Du, chương trình trao đổi học sinh đã kết thúc vào quãng thời gian cô nghỉ học để “hộ tống” Đình Dương đi thi học sinh giỏi. Về sau, muốn liên lạc với Đan Thanh là một điều không mấy dễ dàng.

Từ ngày Nhất Thiên và Tú Nhi làm hoà, ngày nào tan học cô bạn cũng về sớm. Vì thế quãng thời gian của buổi chiều hầu như chỉ có Thụy Du một mình cùng với những lịch trình song song với Đình Dương. Hôm nay cô lại tiếp tục chuỗi hành trình nhàm chán đó. Nhưng mọi thứ dường như có chút thay đổi.

Vừa mới tan học, Đình Dương đã đứng trước cửa lớp chờ Thụy Du. Mọi người lại có dịp xôn xao nhưng rồi cũng dần tản ra, bởi vì ai cũng muốn được về nhà sớm. Thụy Du thoáng chút ngạc nhiên nhìn hấn.

- Anh không lên thư viện sao?

- Không. Hôm nay chúng ta về sớm được không?

- Tất nhiên là được rồi.

Đạo này trình độ diễn xuất và giả vờ của Thụy Du tăng lên trông thấy. Dù trong lòng đang cực kì hỗn loạn nhưng cô vẫn có thể duy trì một thái độ vô cùng bình thản với hấn, tựa như lúc trước. Sau buổi chiều mưa ngày hôm đó, cả hai vẫn cư xử với nhau bình thường, như không hề có chuyện gì xảy ra.

Thụy Du đứng chờ bên hông trường cho đến khi Đình Dương lấy xe ra. Hôm nay hấn ân cần và chu đáo đến lạ thường, còn tự tay đội nón bảo hiểm cho cô. Sau đó hấn lấy chiếc áo khoác da màu đen của mình khoác lên người Thụy Du.

- Trưa nay không về nhà. Anh muốn đưa em đến một nơi. Có lẽ đường đi hơi xa, em khoác vào để che nắng, che gió.

- Đi đâu vậy?

Thụy Du ngồi lên xe, đúng lúc Đình Dương nổ máy. Âm thanh của động cơ vang lên khiến cho những người đang tập trung gần đó không khỏi ngoái đầu nhìn lại.

- Đi chơi. Vì đường xa, nên anh sẽ đi rất nhanh. Nếu em không muốn ngủ thì ôm anh đi.

Không đợi Thụy Du có đồng ý hay không Đình Dương đã nắm lấy tay cô đặt ngang hông mình rồi lập tức phóng xe đi.

Mộng Thy đứng cách đó không xa, đúng lúc trông thấy toàn bộ những gì vừa diễn ra lúc nãy. Cô ta nhìn lại mẫu giấy hẹn vừa nhận được trong tay, lập tức vấy tay gọi một chiếc taxi gần đó.

- Phiên chú đưa tôi đến địa chỉ này.

Nơi Mộng Thy đến chỉ là một khách sạn hạng sang bình thường, nhưng chỉ sau vài giây nói chuyện với lễ tân thì cô đã được đưa đến phòng đặc biệt nhất. Khi Mộng Thy bước vào thì Oliver đang dùng bữa trưa. Hấn cũng không buồn mời cô ngồi xuống hay nói bất kì một lời thừa thãi nào mà đi trực tiếp vào nội dung chính.

- Tập hồ sơ trên bàn, lấy ra xem. Có chỗ nào không hiểu thì hỏi. Dùng bữa xong tôi sẽ giải thích kế hoạch của tôi.

Mộng Thy làm theo những lời Oliver nói, cô lật tập hồ sơ đặt trên bàn ra xem cẩn thận từng trang. Càng xem, cô ta càng ngạc nhiên đến cực độ. Những điều này làm sao có thể là sự thật?

- Con nhỏ đó, con nhỏ đó... nó là vệ sĩ?

Oliver tao nhả dùng khăn ăn chạm nhẹ lên môi rồi cười khẩy một tiếng.

- Bây giờ cô mới biết sao? Không phải vệ sĩ bình thường. Mà là vệ sĩ cao cấp được huấn luyện để chiến đấu với những phần tử nguy hiểm.

- Thảo nào...

Mộng Thy đặt tập hồ sơ xuống bàn, vẫn không thể nào tiếp thu được những gì mình vừa nghe thấy. Nhưng nếu đối chiếu lại với những gì đã xảy ra thì hoàn toàn phù hợp.

- Thảo nào cô ấy có thể dễ dàng thoát được những trò hề của cô.

Oliver đứng bên bàn xoay xoay mô hình quả địa cầu theo phong cách cổ điển. Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào các lục địa lần lượt lướt qua ngón tay của mình mà bắt đầu cất lời giải thích.

- Cô không thể nào làm hại cô ấy được. Cô ấy sẽ không để mình bị những trò hề của cô làm phiền, cũng như tôi sẽ không để cho điều đó xảy ra. Vì thế tôi sẽ dùng cách khác. Đình Dương ít khi nào tin tưởng ai, nhưng nếu một khi hắn đã quyết định tin thì đây sẽ là niềm tin tuyệt đối. Vì thế tôi sẽ phá vỡ nó.

Quả địa cầu được Oliver cố định, không xoay nữa. Hắn nhìn sang Mộng Thy, khẽ mỉm cười.

- Cô hiểu ý tôi không?

- Anh không sợ làm cô gái của mình tổn thương sao?

- Tôi, sẽ là người chữa lành vết thương cho cô ấy.

Oliver tuyên bố chắc nịch. Mộng Thy chợt cười, cô không hiểu vì sao đến cả người này cũng yêu Thụy Du. Hết Đình Dương, Khải Ân rồi đến Oliver, rốt cuộc thì vì sao Thụy Du lại may mắn như thế? Cô ta thật sự không hiểu.

- Chứng cứ đâu? Dựa vào những thứ này, anh ấy sẽ tin lời anh nói?

Những gì Oliver cung cấp cho Mộng Thy chỉ là tài liệu vào quãng thời gian Thụy Du làm việc ở gia đình hắn mà thôi. Với những thứ này, Đình Dương sẽ không tin vào những gì bọn họ nói.

- Tất nhiên sẽ có chứng cứ.

- Làm sao anh có được?

- Đi tìm.

- Ở đâu?

- Nhà Đình Dương. Cô ấy đi làm việc không thể không mang theo “hàng”. Đó sẽ là chứng cứ.

Mộng Thy không ngờ rằng Oliver đã lên kế hoạch rõ ràng cho mọi chuyện đến thế. Thật ra, kế hoạch này không mấy hay ho và dễ thực hiện, nhưng nó là cách duy nhất để đối phó với Thụy Du vào lúc này, Mộng Thy nghĩ như thế.

Đến chiều, Thụy Du mới biết Đình Dương muốn đưa mình ra biển để ngắm hoàng hôn. Lần đầu tiên trong đời Thụy Du được nhìn thấy một khung cảnh rực rỡ như thế. Cô đứng cạnh Đình Dương ở góc quảng trường nhìn ra biển, nơi mặt trời đỏ ối nhuộm cả một vùng tận đường chân trời. Từng cơn gió thổi vào giúp lòng cô cảm thấy nhẹ nhõm và thanh thản. Thụy Du nhìn cảnh hoàng hôn đến ngây người, bây giờ cô mới biết thì ra lúc mặt trời lặn lại đẹp như vậy.

Thụy Du ngắm hoàng hôn, còn Đình Dương lại ngắm Thụy Du. Nhìn cô vui vẻ như vậy, hắn không nỡ làm phiền. Nếu biết cô thích như thế, hắn phải đưa cô đến đây từ sớm rồi mới phải.

- Thụy Du...

Nghe thấy tiếng Đình Dương gọi, Thụy Du khẽ quay đầu nhìn sang vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt hắn đang nhìn mình chăm chăm khiến cô đỏ mặt. Đình Dương không rời mắt khỏi Thụy Du. Ánh nắng chiều rực rỡ chiếu rọi tạo ra hai chiếc bóng đổ dài trên nền đá của quảng trường, san sát vào nhau. Đình Dương thu hết hình ảnh của người con gái hấp dẫn vào trong tầm mắt, vô cùng điềm tĩnh mà thổ lộ lòng của mình.

- Anh yêu em.

Thụy Du ngỡ rằng mình nghe lầm, cô ngơ ngác nhìn hấn một lúc lâu.

- Làm bạn gái anh nhé?

Lần này Thụy Du không còn cảm thấy mơ hồ nữa, tất cả đều rõ ràng, từng câu từng chữ một. Lòng cô như len lõi một dòng nước mát lạnh của hạnh phúc, suýt nữa đã nhấn chìm cô mãi mãi, không thoát ra được. Nhưng cuối cùng, một chút lí trí còn sót lại của cô đã lên tiếng nhắc nhở.

- Anh... em không thể...

Thụy Du khó khăn lùi về phía sau một bước. Trong mắt Đình Dương lập tức tràn ngập sự thất vọng. Thụy Du đâm ra lúng túng, cô khó khăn nói từng chữ.

- Không phải... em... em... Em không ghét anh. Anh đừng nghĩ như vậy.

- Vậy... em có yêu anh không?

Thụy Du rất muốn nói dối, nhưng cô không thể. Cô cúi mặt, cố gắng tránh xa ánh mắt của Đình Dương. Là cô không dám đối diện, không dám nhìn vào mắt hấn, nó sẽ khiến cô không thể nào sáng suốt được nữa.

- Em không biết.

- Thụy Du, nhìn anh, được không?

Thụy Du vội vàng lắc đầu.

- Vì sao? Anh chỉ muốn biết suy nghĩ của em mà thôi.

- Em...

Đình Dương bắt đầu cảm thấy túng quẫn. Hấn làm sao vậy? Đây là Thụy Du đã từ chối hấn đúng không? Thế nhưng hấn vẫn cảm giác có điều gì đó không đúng? Là do hấn không dứt khoát hay là do cô không dứt khoát đây.

- Em có tình cảm với anh đúng không?

Đình Dương dịu giọng, hấn im lặng chờ câu trả lời của Thụy Du. Có lẽ sự hấp tấp và nóng vội của hấn đã làm cô bối rối rồi.

Đình Dương nhất quyết không chịu dừng lại. Thụy Du không phải là một người nhiều kinh nghiệm trong việc giải quyết các vấn đề về tình cảm. Cô không biết cách nói dối cảm xúc của mình như thế nào, cô chỉ biết tránh né mà thôi. Nhưng hấn lại chặn hết mọi đường thoát của cô lúc này rồi.

- Có.

- Vậy thì tại sao?

- Em sợ. Sợ rất nhiều thứ.

Thụy Du cố gắng không khóc nhưng nước mắt lại liên tục rơi xuống. Đình Dương sưng người vài giây rồi kéo cô vào lòng, hấn không nghĩ trong lòng cô lại có nhiều bất an đến thế.

- Anh xin lỗi, anh không biết.

Trước đây, Thụy Du vẫn nghĩ rằng Đình Dương không có tình cảm với mình. Nếu như sau này có chuyện gì xảy ra, cô cũng không quá sợ hãi việc hấn biết được sự thật. Cùng lắm sẽ không vui mà thôi. Nhưng bây giờ, hấn nói hấn yêu cô. Lỡ như sau này hấn biết được cô đã lừa hấn suốt một quãng thời gian dài thì liệu mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ đến mức nào?

- Nếu như một ngày nào đó em làm sai, anh có thể dừng ghét em không?

Đình Dương không nhận ra bất kì điều gì bất thường qua những lời Thụy Du nói. Hấn chỉ biết rằng, lúc này cô đang rất bất an, hấn phải tìm cách để giúp cô cảm thấy yên tâm mà bình tĩnh. Hấn không biết vì sao cô lại hỏi mình như thế, nhưng thật sự dù cho cô làm sai chuyện gì, hấn cũng sẽ không ghét cô.

- Anh sẽ không ghét em, anh hứa.

- Cảm ơn anh.

Nhận được câu trả lời từ Đình Dương, Thụy Du như tìm được một chiếc phao cứu sinh, tạm thời thoát ra khỏi sự sợ hãi mơ hồ của mình. Đình Dương vẫn không buông Thụy Du ra, mà vẫn cứ ôm cô như thế. Hắn tự hỏi bản thân mình, phải chăng đã quá hấp tấp và ích kỉ, không chịu để ý đến cảm xúc của cô. Có lẽ hắn nên để thêm một thời gian nữa.

Sau đó Đình Dương không đề cập đến vấn đề này nữa. Hắn vẫn nói chuyện với Thụy Du như bình thường, đưa cô đi dạo một vòng thành phố biển rồi dùng bữa tối.

Đình Dương chọn một nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất vùng, với vị trí sát biển. Mà tại đó bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng biển lớn phía xa xa. Sau khi dùng bữa xong Đình Dương không vội ra về, hắn nghỉ ngơi băng quơ một lúc rồi nói:

- Em nhắm mắt lại đi.

Thụy Du có điều khó hiểu những vẫn làm theo. Cô nghe thấy bước chân Đình Dương di chuyển đến cạnh mình. Sau đó ở tai truyền đến cảm giác lạnh lẽo khiến Thụy Du khẽ giật mình.

- Đừng động dậy.

Thụy Du không khỏi tò mò. Hắn đang đeo gì đó cho cô thì phải. Có lẽ là khuyên tai, nhưng cũng không đúng lắm. Không bao lâu sau, câu hỏi của Thụy Du cũng có lời giải đáp khi nhìn thấy vật đang ngự trị hai bên tai của mình. Quả thật đây là một đôi khuyên tai, thậm chí còn được đính đá đồng ngọc mà cô rất thích. Cô vẫn nhớ rằng ngày trước, trong lúc đi tham quan quầy hàng lưu niệm ngoài đảo, cô đã dừng lại trước nơi trưng bày đá hồng ngọc này rất lâu. Cô thậm chí đã tự nhủ mình cố gắng để dành tiền để sau này mua một món trang sức nào đó có đính loại đá này. Trong tất cả những món đồ Thụy Du từng nhìn thấy, đôi khuyên tai này là vật xinh đẹp nhất.

- Em thích không?

Đình Dương cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái và nhẹ nhõm khi thấy Thụy Du vô cùng yêu thích món quà mình tặng. Bằng chứng là lúc này cô vẫn ngắm nhìn nó qua gương.

- Đôi khuyên tai này là sao?

- Anh tặng em. Thật may là em thích nó.

- Vì sao anh lại tặng em món đồ quý giá như thế này?

Ánh mắt của Thụy Du vô tình lướt qua chiếc danh thiếp rơi ra ở gần nơi Đình Dương đang ngồi, cô không khỏi sững sờ. Đây chính là logo của cửa hàng trang sức mà cô đã từng thấy hắn vào lúc trước. Thì ra hắn không tặng cho bạn gái thật.

- Quà sinh nhật muộn.

Thụy Du nhất thời bị đáp án của Đình Dương làm cho bất ngờ, tạm thời chưa tiếp thu được. Ngày sinh đó của cô thực tế cũng chỉ là giả mà thôi. Còn ngày sinh thật sự của cô cũng là sinh nhật của Khải Ân, ngày đó còn rất lâu mới đến.

Thật ra đây cũng chỉ là lí do Đình Dương tự bịa ra. Trong lúc Thụy Du còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì hắn cũng âm thầm suy nghĩ lại lời nói của mình. Nó cũng khá thuyết phục. Trước đây, Đình Dương đã từng tìm kiếm ngày sinh của Thụy Du ở máy chủ của trường nhưng đáng tiếc, nó rơi vào những ngày đầu cô mới đến nhà hắn. Khi đó e rằng tên của cô hắn cũng không nhớ, nói gì đến sinh nhật. Vì thế Đình Dương cảm thấy lí do này của mình thật hợp lí.

- Nhưng nó có giá trị lớn quá.

- Anh chỉ thấy nó hợp với em.

Thụy Du á khẩu. Suy nghĩ của cô với Đình Dương thật không giống nhau. Cô không thể nhận một món đồ nào của hắn với giá trị khổng lồ như thế được. Nhưng bây giờ lại không thể nào từ chối.

- Đừng suy nghĩ nhiều. Hoặc là em nghĩ vì anh thích em nên tặng quà cho em cũng được.

Càng ngày Thụy Du càng cảm thấy cách nói chuyện của Đình Dương trở nên khó hiểu. Hầu như đều khiến cô không biết trả lời lại như thế nào.

- Em cảm ơn.

Thụy Du nhìn lại đồng hồ, cảm thấy đã trễ. Sau đó cô vô tình nhớ ra một chuyện quan trọng. Ngày mai là ngày diễn ra trận đấu của Đình Dương và Oliver. Nhưng giờ này hắn vẫn còn ở đây thì làm sao nghỉ ngơi đủ để tham gia trận đấu?

- Chết rồi. Ngày mai là trận đấu của anh và Oliver. Chúng ta phải về sớm thôi để anh còn nghỉ ngơi nữa.

- Không cần đâu. Vì bây giờ đối với anh trận đấu đó không còn quan trọng nữa.

Thắng cũng được, thua cũng được. Chưa bao giờ việc tranh hạng nhất đóng một vai trò quan trọng trong cuộc đời Đình Dương, hắn chỉ cần Thụy Du thôi là đủ rồi. Hắn dồn hết tâm tư sức lực vào trận đấu này là vì không muốn Oliver đoạt lấy Thụy Du. Nhưng giờ đây cô cũng có tình cảm với hắn, hắn không còn điều gì bất an nữa.

49. Chương 48: Trận Đấu

Cuối cùng thì trận đấu được mong đợi nhất tuần qua cũng đã đến. Trước giờ thi đấu khoảng một giờ, phòng thi đấu đã sớm chật kín người. Lần đầu tiên trong lịch sử sinh hoạt của đội bóng rổ trong năm học này xuất hiện nhiều cổ động viên cho một trận đấu giao hữu đến thế.

Bỗng dưng có cảm giác mình là nguyên nhân gây ra sự căng thẳng của trận đấu, hôm nay Thụy Du xuất hiện một cách thật kín đáo. Nhân lúc mọi người chen chúc nhau tranh giành chỗ ngồi, cô đã lên vào trong và chọn một chỗ ngồi trong góc khán đài, nơi ít người chú ý nhất. Bên dưới sân, thành viên của hai đội đang thay phiên nhau khởi động. Thụy Du nhìn xung quanh một hồi, vẫn không tìm thấy bóng dáng Nhất Thiên, chẳng lẽ cậu đã quay về Anh rồi? Dù sao cũng nên thông báo với cô một tiếng chứ nhỉ, ngay cả chuyện của Oliver vẫn còn chưa giải quyết xong đâu.

Hơn nửa tiếng sau, Nhất Thiên cũng không đến, lúc này mọi người trong đội của Đình Dương đã bắt đầu cảm thấy lo lắng, bọn họ chia người ra, thay phiên nhau liên lạc cho cậu. Đội hình thi đấu đã được sắp xếp sẵn, nếu như có sự thay đổi e là hiệu suất sẽ không còn đạt được như kì vọng ban đầu.

Ngồi cạnh Đình Dương ở hàng ghế chờ đợi, Hoàng Minh lo lắng nhìn lên đồng hồ, chính cậu cũng cảm thấy không yên tâm.

- Bọn họ không liên lạc được à? - Đình Dương bắt chéo hai tay trước ngực, bình tĩnh quan sát đối thủ chuẩn bị, thỉnh thoảng hắn sẽ nhìn lên khán đài để tìm kiếm bóng dáng của Thụy Du.

- Ừ. Nhưng ngày hôm qua Nhất Thiên đã đồng ý rồi. Cậu ấy không tắt máy, chỉ là không trả lời thôi.

- Có lẽ có việc bận đột xuất. Còn 20 phút nữa, cứ chờ đi.

Một lúc sau, mọi chuyện vẫn không có tiến triển nào. Còn 10 phút nữa, trận đấu sẽ bắt đầu. Sự vắng mặt của Nhất Thiên không những khiến cho đồng đội của cậu hoang mang mà cũng khiến cho những cổ động viên cảm thấy lo lắng. Trong khi những người còn lại đã cuống cuống cả lên, nhưng Đình Dương vẫn không bị ảnh hưởng, vì hắn tin vào Nhất Thiên, cậu sẽ đến, chắc chắn là như vậy.

Đúng như niềm tin của Đình Dương dành cho người bạn thân của mình, trong 5 phút cuối cùng, Nhất Thiên cũng đến. Thế nhưng tình trạng của cậu lúc này trông thật thảm hại. Từ trên cao, Thụy Du nhắm mắt nhìn xuống bên dưới. Nhất Thiên vừa đẩy cửa bước vào trong, toàn thân mồ hôi ướt đẫm, cậu khẽ khom người, chống hai tay lên đầu gối, cúi đầu để thở. Hoàng Minh là người đầu tiên nhìn thấy Nhất Thiên bước vào. Cậu liền chạy đến trước, phía sau là Đình Dương.

- Nhìn cậu như thế này, ra sân được không?

Nhất Thiên quệt mồ hôi ngay trán, phát tay với Hoàng Minh.

- Được. Không thể làm đảo lộn mọi thứ được. Xin lỗi vì mình đến trễ.

Đình Dương vỗ vai Nhất Thiên, hắn thấy đôi mắt của bạn mình đã sớm xuất hiện những tia máu, còn có cả quầng thâm.

- Nếu cảm thấy không ổn thì nhớ báo để thay người đấy.

Đình Dương khá rõ tính cách Nhất Thiên. Người bạn này khá cố chấp, hầu như lúc nào cũng giữ khư khư quyết định của mình. Nếu như Nhất Thiên muốn ra sân thì khó lòng ngăn cản. Nhưng nhìn tình trạng của cậu lúc này, thật không mấy khả quan. Trận đấu này, Đình Dương không cần liều mạng để chiến thắng, sức khoẻ của Nhất Thiên vẫn là trên hết.

Hai đội ổn định lại đội hình rồi bắt đầu trận đấu. Thụy Du vẫn không rời khỏi vị trí an toàn của mình, cô nhìn lên màn hình trực tiếp phía đối diện để quan sát toàn bộ diễn biến bên dưới. Quả nhiên, Oliver tự tin quá đáng cũng hoàn toàn không sai, hắn quả thật có năng lực. Xét về phương diện kỹ thuật, chỉ có hơn Đình Dương chứ không hề thua kém. Nhưng đáng tiếc, bóng rổ không phải là môn thể thao cá nhân, kỹ thuật áp đảo của Oliver, không đủ để giành phần thắng tuyệt đối trong trò chơi này.

Năm phút trôi qua, tỉ số đã có phần chênh lệch. Nghiêng hẳn về phía Oliver. Không khí trong phòng thể dục trầm hẳn xuống, trong mắt mọi người đều là sự thất vọng vì sự suy giảm phong độ của đội Đình Dương. Thụy Du cảm thấy khá bồn chồn, tình thế này không ổn lắm. Với tình trạng của Nhất Thiên lúc này, e là tạo ra gánh nặng tâm lý không ít của những thành viên còn lại trong đội. Đình Dương và Hoàng Minh tin tưởng Nhất Thiên, nhưng không có nghĩ những người còn lại cũng thế.

Điện thoại của Thụy Du khẽ rung, cô có chút nghi ngờ về điều này. Nhất Thiên đang ở trên sân đấu, Đình Dương cũng ở đó, vậy ai là người gọi cho cô? Thụy Du nhìn màn hình, đây là một dãy số lạ, hơn nữa lại là số gọi đến từ nước ngoài. Cô hơi nghiêng đầu, phân vân một chút rồi đứng lên, tìm cách len lỏi trong dòng người đông đúc để ra ngoài.

Cánh cửa phòng tập vừa khép lại, Thụy Du liền nghe máy. Đầu dây bên kia, vẫn là âm thanh gõ bàn phím máy tính quen thuộc khiến cô ngăn người.

- Kay, tìm một nơi nào vắng vẻ và an toàn một chút. Chúng ta cần nói chuyện.

- Boss? Tại sao lại liên lạc bằng cách này?

Rời khỏi khu vực náo nhiệt của phòng thể dục, Thụy Du tiến về phía nhà ăn, nơi hoàn toàn vắng vẻ vào lúc này. Cô mở tủ lạnh mát, lấy ra một lon nước ngọt bất kì rồi ghi lại tên và lớp đặt lên quầy. Sau đó cô chọn một bàn khá xa phòng bếp để trò chuyện.

- Theo như thông báo vừa nhận được, dựa trên tình hình vào lúc này. Tôi sẽ đưa nhiệm vụ của cô lên mức độ nguy hiểm thứ hai. Bên phía vợ chồng chủ tịch tập đoàn Sky, mức độ nguy hiểm đã hạ xuống một bậc. Kẻ chủ mưu đã tìm thấy, bây giờ chỉ cần tìm kiếm bằng chứng nữa là xong. Nhưng bọn chúng đã thay đổi hướng đi rồi. E rằng không bao lâu nữa sẽ có người sang Việt Nam. Tôi không rõ là đi thăm dò hay bắt người. Nhưng cô hãy tăng cường cảnh giác lên một chút.

Thụy Du siết chặt lon nước ngọt trong tay, ánh mắt nhanh chóng trở nên nghiêm túc đến lạ thường. Từ giây phút này, nhiệm vụ của cô mới chính thức bắt đầu.

- Tôi sẽ chú ý.

- Còn nữa. Edward đã thông báo về việc đổi người trong nhiệm vụ lần này. Nhưng mà hiện tại thì không thể làm được. Ngoài nguyên nhân về việc không tìm được người phù hợp, thì đây là thời điểm nhạy cảm, nếu như thay đổi quá nhiều thì sẽ xuất hiện sơ hở. Vì vậy, cô chịu khó thêm một thời gian nữa. Tổ chức gần đây không còn người rảnh rỗi, vì thế mọi người đang cân nhắc mức độ nguy hiểm của từng nhiệm vụ để cắt giảm người rồi để họ sang Việt Nam hỗ trợ cho cô. Cũng may, Edward vẫn còn ở đó.

- Nếu trong tình huống đặc biệt, tôi được quyền sử dụng súng không?

Dường như đây là một câu hỏi khó, đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu. Vị boss giấu mặt buông một tiếng thở dài thườn thượt.

- Ủ, thôi cũng được. Nhớ gắn ống giảm thanh vào. Để ít kinh động xung quanh, đồng thời trì hoãn cảnh sát một chút, để chúng tôi còn đi làm thủ tục. Ở bên Việt Nam, làm thủ tục khá phiền phức.

- Được. Tôi sẽ cẩn thận và hạn chế hết sức có thể.

- Chúc cô may mắn.

Thụy Du tắt điện thoại, cô mang một tâm trạng nặng nề quay lại phòng thể dục. Nhưng có vẻ không khí bên trong lúc này còn nặng nề hơn cảm xúc của cô. Thụy Du thất thần nhìn lên bảng điểm điện tử. Lúc này là một sự chênh lệch quá lớn e rằng khó lòng gỡ lại được. Vì sao tình hình lại mỗi lúc tệ hơn như thế này. Trong đầu Thụy Du còn đang thắc mắc thì đã nhìn thấy cảnh Nhất Thiên bị đối thủ cướp bóng, vài giây sau người đó đã nhanh chóng ghi điểm.

Thụy Du nhìn thấy trong mắt Nhất Thiên là sự suy sụp. Cậu dường như đã cố gắng hết sức, nhưng tình hình vẫn không tốt hơn. Có lẽ đã có chuyện gì đó xảy ra ảnh hưởng trực tiếp đến tâm trạng của cậu lúc này.

Tiếng còi của trọng tài thông báo kết thúc hiệp thứ hai. Nhất Thiên lặng lẽ bước về một chiếc ghế trống. Cậu đã nghe một vài tin đồn về mức độ quan trọng của trận đấu này với Đình Dương. Đây là một cuộc cá cược cho danh dự của hân. Vậy mà cậu đã khiến cho mọi thứ trở nên thật tồi tệ.

- Ngày hôm qua mình thấy Nhất Thiên gặp Oliver đấy.

- Gì cơ? Có khi nào cậu ta bán đứng Đình Dương không?

- Ý cậu là sao?

- Hôm nay bỗng dưng Nhất Thiên chơi dở tệ. Có khi là đã giao hẹn trước rồi.

Cuộc trò chuyện của một nhóm học sinh vô tình rơi vào tai Nhất Thiên, đồng loạt lan truyền đi khắp nơi. Điều này càng khiến tâm lý của cậu bị ảnh hưởng. Ngày hôm qua, sau khi gặp Oliver để thương lượng về vấn đề của Thụy Du mà không thành, tâm trạng của cậu đã sớm bị ảnh hưởng. Vừa về đến nhà đã không nhìn thấy Tú Nhi nữa. Cô đã dọn đồ đi, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cậu chỉ với một bức thư để lại. Nhất Thiên đã chính thức bị làm cho tức điên. Cậu bỏ cả đêm đi tìm Tú Nhi nhưng hoàn toàn vô dụng. Vì lời hứa với Đình Dương, cậu lại gác công việc đang làm để đến đây, cố gắng hết sức để giúp hân. Vậy mà giờ đây, cậu còn mang tiếng hãm hại bạn bè, Nhất Thiên nghĩ rằng, mọi chuyện đã sắp đi quá giới hạn chịu đựng của cậu rồi.

- Ai đó nói cho anh Dương loại anh ta ra đi, nếu không sẽ thua nhiều hơn nữa đấy.

- Ủ đúng đó.

Nhất Thiên như muốn vụn nát chai nước suối trong tay, cậu đứng bật người lên, nhìn trừng trừng tất cả những người vừa nói.

- Đúng thế, tôi đã gặp Oliver. Nhưng tôi không bán đứng Đình Dương.

Những người vừa bàn tán xôn xao bỗng dưng im bật. Nhất Thiên đã nổi giận. Ánh mắt cậu lúc này đang đằng sát khí, như muốn lao đến đánh người ngay lập tức. Thụy Du nhìn thấy điều này liền sợ xanh mặt, mỗi lần Nhất Thiên điên lên thì hậu quả rất kinh khủng, nhưng không phải ai cũng có thể xoa dịu cơn thịnh nộ đó.

- Thế anh gặp anh ta làm gì? Để trò chuyện phiếm thôi sao?

Một kẻ gan dạ nào đó đã đứng lên và đưa ra câu hỏi. Nhất Thiên sắp bùng nổ. Ngay khi cậu vừa dịch chân bước tới, Thụy Du đã chuẩn bị sẵn tư thế để lao ra khỏi khán đài nhưng Đình Dương và Hoàng Minh đã kịp thời xuất hiện.

- Tôi tin cậu ấy. - Trước những lời công kích liên tục bắn về phía Nhất Thiên, Đình Dương lẳng lặng đập tan tất cả chỉ bằng một lời khẳng định duy nhất.

Đình Dương giữ Nhất Thiên lại, hân biết hôm nay tâm trạng của Nhất Thiên không tốt. Cậu đã cố gắng giúp hân, giữ trọn lời hứa ban đầu của mình. Đó là một sự nỗ lực đáng được trân trọng.

- Chúng tôi làm bạn đã lâu nên hiểu rõ nhau là người như thế nào. Người ngoài, đừng nên phán xét.

Hoàng Minh khoác vai Nhất Thiên nói một vài lời khuyên cậu bình tĩnh rồi quay sang nói với đám đông, những người khi này vẫn còn rất mạnh mẽ. Sau đó Đình Dương và Hoàng Minh kéo Nhất Thiên về ghế ngồi nghỉ ngơi. Lúc này đây, nên để cảm xúc thoải mái một chút. Thụy Du ngồi ở trên dõi theo, bỗng dưng cảm thấy xúc động. Tình bạn của bọn họ thật đáng ngưỡng mộ.

- Đã có chuyện gì xảy ra à?

Khi vừa ổn định lại, Hoàng Minh hỏi. Nhất Thiên khẽ lắc đầu. Chuyện cá nhân của cậu, không nên làm phiền đến mọi người xung quanh.

- Chúng ta là bạn bè mà. Không sao đâu.

- Chỉ là bỗng nhiên Tú Nhi biến mất. Mình đã đi tìm suốt cả một đêm. Nên tâm trạng có chút bị ảnh hưởng.

- Cậu đã hỏi những người xung quanh chưa? Những người thân cận ấy.

Đình Dương hỏi, hẳn nghĩ những người đó sẽ biết một chút gì đó chẳng.

- Ừ. Để thử xem.

Chỉ với vài cuộc điện thoại, Nhất Thiên đã nhận được thông tin mình cần. Và theo cậu, nó thật là đáng chết. Nhưng như thế vẫn tốt hơn việc không nhận được bất kì tin tức nào. Tú Nhi đã chính thức bị chị gái của cậu làm phiền. Đã có người nhìn thấy họ đi cùng nhau vào một quán cafe. Nhất Thiên không khỏi mắng thầm chị của mình. Chẳng biết chị ta có nhúng tay vào việc biến mất của Tú Nhi hay không? Nhưng dù sao cậu cũng đã nhẹ lòng hơn một chút, bây giờ có lẽ là nên tập trung lại vào trận đấu rồi.

Thụy Du ngồi trong góc khuất, cô muốn bước xuống để cổ vũ Đình Dương, nhưng ngại sự xuất hiện của mình lại làm tên Oliver kia dở chứng nên đành ngồi lì một chỗ. Thụy Du nghĩ rằng Đình Dương sẽ không đến kiểm tra điện thoại, nhưng cô vẫn muốn động viên hân một chút. Thế là mặc kệ Đình Dương có nhìn thấy hay không, Thụy Du cũng lấy điện thoại ra nhắn tin.

“Anh cố lên nhé! ^-^”

Không bao lâu sau, liền có tin nhắn trả lời lại.

“Cảm ơn em. Anh sẽ thắng.”

Thụy Du vô cùng bất ngờ, cô nhìn xuống bên dưới liền bắt gặp hân đang nhìn mình. Thì ra Đình Dương đã sớm biết cô trốn ở đây từ lâu.

Giờ giải lao kết thúc, hai đội lại chuẩn bị để vào sân. Nhìn gương mặt của Nhất Thiên đã không còn sự u ám nữa, Đình Dương và Hoàng Minh cũng cảm thấy vui vẻ theo. Đường như khoảng cách về tỉ số kia không mấy ảnh hưởng đến tinh thần của họ nữa.

- Đi thôi. Như những lần trước. Hợp tác vui vẻ.

Toàn đội của Đình Dương nhanh chóng lấy lại khí thế, tình thế có sự thay đổi. Sang hiệp ba, đội của Oliver trở nên thụ động. Bọn họ bị tấn công dồn dập. Sự ăn ý giữa từng thành viên trong đội Đình Dương như một hàng phòng thủ vững chắc không thể công phá, cộng thêm khả năng đặc biệt của từng thành viên khiến cho khoảng cách ngày càng được rút ngắn. Nhất Thiên đã quay lại với khả năng thật sự của mình, toàn đội như được tiếp thêm sức mạnh, liên tục ghi điểm. Từ khi hiệp hai bắt đầu, Oliver không thể nào phát huy khả năng được nữa, nhưng giữa hân và đồng đội lại không có sự tương tác tốt vì chưa làm việc với nhau quá một tuần, nên không thể ghi thêm bất kì điểm nào nữa.

Bước vào hiệp tư, Oliver đã nổi cáu, hân không còn giữ được sự tự tin và bình tĩnh ban đầu. Hân trực tiếp lao ra giành bóng với Đình Dương. Như lúc bé, kẻ thù của hân vẫn rất điềm tĩnh, trong khi hân lại sắp phát điên rồi. Đình Dương không có ý định trực tiếp ném bóng vào rổ mà lại chuyển qua cho Hoàng Minh, rồi cậu lại chuyển tiếp qua cho Nhất Thiên ghi điểm. Sự kết hợp giữa ba người bọn họ vô cùng ăn ý và nhuần nhuyễn, họ hiểu ý nhau và không tạo ra bất kì sơ hở nào cho kẻ thù đoạt bóng.

Khoảng cách về tỉ số dần dần được thu hẹp, ở những giây cuối cùng nó dần dần trở nên ngang bằng. Chỉ cần một đợt ghi điểm nữa là có thể quyết định thắng thua. Ở khán đài không còn sự im lặng và thất vọng

nữa, cú lội ngược dòng của đội Đình Dương khiến họ lấy lại khí thế, liên tục cổ vũ. Nhất Thiên nhìn những đồng đội của mình, có lẽ đây là lần cuối cùng cậu được xuất hiện cùng bọn họ trong một trận đấu. Sau này khi trưởng thành, không có còn có duyên hội ngộ hay không? Điều này như một loại động lực vô cùng to lớn thúc đẩy Nhất Thiên, giúp cậu tạo ra kì tích ở ba giây cuối cùng. Chơi một trận cuối, chơi hết mình.

Chỉ với những giây cuối cùng, tỉ số đã hoàn toàn thay đổi. Với khoảng cách chênh lệch 2 điểm, đội Đình Dương giành phần thắng trong tiếng hô hào của khán giả. Quả nhiên, bọn họ đã không phải thất vọng.

Sau khi trận đấu kết thúc, đám Đình Dương rủ nhau đi ăn mừng một trận rồi mới quay về nhà. Hôm nay là một ngày rất dài và căng thẳng. Tạm biệt Đình Dương ở cầu thang, Thụy Du vừa bước vào phòng đã nhận ra điểm khác lạ. Vì sao toàn bộ phòng của cô lại bị lục soát, toàn bộ đồ đạc bị hất tung. Chắc chắn trong lúc cô và hấn ra ngoài đã có người đột nhập vào. Ánh mắt Thụy Du chợt lạnh, cô bất chấp tất cả, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy lên phòng Đình Dương.

- Đình Dương, anh mở cửa cho em được không?

Cửa phòng Đình Dương đã khoá trái, càng khiến Thụy Du đứng ngồi không yên. Cô liên tục đập cửa.

Cạch!

- Em sao vậy? Có chuyện gì gấp sao?

Khi thấy Đình Dương mở cửa, Thụy Du thở phào nhẹ nhõm. Thật may, không có gì xảy ra. Hấn vẫn ổn.

- Không, không có gì. Em chỉ muốn nói với anh là hôm nay anh làm tốt lắm.

- Nhờ vào em khích lệ đấy.

Thụy Du cười nhẹ.

Để cho an toàn, cô không khỏi đảo mắt nhìn vào phòng Đình Dương một lượt. Cửa ban công đã khoá, đèn phòng tắm đang mở, cửa khép hờ, chứng tỏ Đình Dương vừa từ bên trong bước ra, an toàn.

- Cho em vào phòng anh một chút được không?

- Ủm, được thôi.

Đình Dương bước sang một bên để tránh chỗ cho Thụy Du bước vào trong. Cô bước đến tủ quần áo của hấn, mở tung hai cửa ra. Sau khi xác nhận không có ai ẩn nấp bên trong thì liền lấy ra hai chiếc áo sơ mi đồng phục.

- Hôm nay em rảnh, để em ủi trước áo cho anh nhé? [Tác giả: Mình người miền Nam nên dùng từ “ủi”, còn ở miền Bắc hình như là từ “là” mới đúng.]

- Từ từ cũng được. Em đi ngủ sớm đi.

Gầm giường của Đình Dương là gầm kín, nghĩa là nó đã được thiết kế sao cho không có lỗ hổng bên dưới nên tạm thời đây không phải là nơi cho kẻ thù ẩn nấp. Trong phòng Đình Dương không chứa quá nhiều đồ dùng, nên ngoài những vị trí đặc biệt thì chẳng có nơi nào có thể làm nơi trú ẩn. Thụy Du bước đến trước cửa ban công, nhìn ra bên ngoài một lát rồi kéo màn (rèm) cửa lại. Tiện thể nhìn vào phòng tắm một chút, cửa thông gió cũng đã chốt. Cuối cùng cô mới cảm thấy trong lòng nhẹ đi một chút.

- Anh tắm đêm đừng nên mở cửa thông gió, kéo lạnh.

Thụy Du dặn dò một câu cuối rồi bước ra khỏi phòng.

- Ủm, em ngủ ngon.

- Anh cũng vậy.

Sau khi Đình Dương đóng cửa, Thụy Du liền đi khắp mọi góc ngách trong nhà để kiểm tra. Không hề có dấu hiệu bị lục soát, ban nãy phòng của Đình Dương vẫn vô cùng ngăn nắp như cũ. Như vậy vì sao chuyện này lại xảy ra với cô? Chẳng lẽ là đến thăm dò?

Thụy Du dọn dẹp lại mọi thứ trong phòng một lượt, vũ khí cũng còn đó, không hề mất đi một vật gì. Cô cảm thấy mọi chuyện thật quá đỗi kì lạ. Thụy Du đứng lên giường, nhìn vào dấu chấm rất nhỏ trên góc tường, sau vài giây nó lại phát ra ánh sáng màu đỏ. Camera vẫn còn hoạt động. Tại sao bọn họ lại không vô hiệu hoá camera, không sợ bị thu hình sao? Trong đầu cô mỗi lúc càng hiện lên nhiều nghi vấn. Thụy Du bật laptop, truy cập vào hệ thống camera của biệt thự, cẩn thận tua lại từng phân đoạn từ buổi sáng cho đến thời điểm hiện tại.

Quả nhiên vào lúc trưa thì có người đột nhập vào nhà. Người này mặc đồ đen và che kín mặt. Gã đi khắp một vòng trong nhà rồi dừng lại ở phòng Thụy Du. Khi vào trong, như những gì cô đã biết, gã lục lọi khắp nơi, kể cả vali của cô. Thụy Du nhìn xuống chiếc vali đã bị rạch đến tàn tạ của mình, gã này đương nhiên biết cô cài mật khẩu. Dường như gã không phải là một người chuyên nghiệp trong việc mở khoá nên bất lực với loại khoá số đơn giản bán đầy ngoài chợ này. Vì thế gã liền dùng dao rạch nát vali. Thụy Du không khỏi nguyên rủa gã một trận. Đồ phá hoại.

Sau đó gã tìm thấy những thứ mà Thụy Du muốn che dấu, gã dừng lại một lúc lâu. Vì gã đang cúi người nên Thụy Du không nhìn thấy rõ gã đang làm gì. Cô phóng to màn hình, đúng lúc gã cất điện thoại vào túi quần và nhanh chóng rời khỏi.

- Chụp hình à?

Thụy Du đoán, cô không chắc chắn lắm. Nhưng sau khi tua đi tua lại nhiều lần đoạn đó thì đã rõ. Chính xác là gã chụp hình đồng vũ khí này của cô. Nhưng chụp hình xong rồi để lại đó và bỏ đi thì thật đơn giản quá. Cô không thể hiểu rõ mục đích của người này. Chẳng lẽ muốn dùng tranh ảnh để phân tích những thứ này hay sao.

Nhưng dù gì đi nữa, sự xuất hiện của gã này khiến cho Thụy Du càng thêm cảnh giác. Đêm nay, trước khi đi ngủ, cô đã kích hoạt toàn bộ hệ thống báo động của biệt thự. Đây là một hệ thống do tổ chức cài đặt sẵn ngay từ đầu, những ngày đầu tiên, cô cũng bật nhưng về sau liền tắt đi bởi nó không mấy cần thiết. Nhưng bây giờ cô lại bật lại nó, vì sự an toàn tuyệt đối. Từ khi hệ thống này được kích hoạt, bất cứ sinh vật nào xuất hiện trong phạm vi của biệt thự đều được thông báo cho Thụy Du.

Trước khi đi ngủ, Thụy Du đứng trước gương ngắm nhìn đôi khuôn mặt yêu thích của mình. Có lẽ trong tương lai, nó sẽ trở thành vật duy nhất giúp cô nhớ về Đình Dương. Sau này nếu như cô bắt buộc phải rời khỏi, may ra thì có vật này bên cạnh, giúp cô phần nào nguôi ngoai hơn.

50. Chương 49: Tức Giận

Những ngày sau đó, mọi chuyện vẫn bình yên. Tuy nhiên Thụy Du vẫn không lơ là cảnh giác. Boss muốn tăng mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ cũng đều có lí do của nó. Thời gian này cô không rời khỏi Đình Dương một bước, lúc nào cũng bám theo hần sát nút. Tối đến, thay vì ngủ ở phòng của mình như mọi lần, cô liền đổi hần lên căn phòng đối diện phòng của hần. Tất nhiên điều này Thụy Du không nói cho Đình Dương biết.

Sự yên bình những ngày qua cũng giúp cho Thụy Du chuẩn bị thêm một số thứ. Như là xây dựng thêm hệ thống camera ở những góc khuất hoặc là trang bị thêm một hệ thống song sắt đặc biệt kiên cố ở những nơi như cửa ra vào, cửa sổ, mái nhà hoặc cửa thông gió. Hệ thống này được nguy trang rất kĩ, khi nào cần sẽ được kích hoạt. Có hàng song sắt này bảo vệ bên ngoài thì không thể nào phá cửa vào trong được, trừ khi dùng thuốc nổ với liều lượng rất lớn mới hi vọng làm chúng biến dạng. Đây là một trong những cách giải quyết vấn đề tiêu cực nhất do tổ chức đưa ra. Khi hệ thống này được kích hoạt, người ở trong nhà chính thức bị giam cầm, tuy rằng người ngoài không thể nào xâm nhập và tấn công, nhưng những người bên trong cũng không thể nào thoát ra được. Trừ khi chúng bị vô hiệu hoá bằng chính thiết bị kích hoạt ban đầu.

Những việc này, Thụy Du làm tương đối cẩn thận. Cô liên lạc với tổ chức vào ban đêm, công việc lắp đặt sẽ diễn ra vào sáng ngày hôm sau với một tốc độ và lịch trình được tính toán sẵn sao cho phù hợp với thời gian cả hai từ trường về nhà là phải hoàn tất. Ngoài ra cô còn liên lạc đến trụ sở để thay đổi vũ khí của mình, vẫn là những vật đó nhưng đổi sang loại tốt nhất. Cô thậm chí luôn sẵn sàng cho một trận chiến không cân sức bất kì lúc nào.

Những gì cần và có khả năng chuẩn bị, Thụy Du cũng đã chuẩn bị xong. Vài ngày trước, moto của Đình Dương đến hạn bảo trì, đến ngày hôm nay có lẽ đã hoàn tất. Vì thế vào buổi sáng, Đình Dương và Thụy Du đi taxi đến trường, dự định sau giờ học sẽ sang trung tâm bảo trì lấy xe rồi quay về nhà. Mọi chuyện vẫn nằm trong kế hoạch và tầm kiểm soát của cô cho đến khi có một số thay đổi xảy ra.

Lịch học của trường tuần này có một chút thay đổi. Ngày mai, toàn trường được nghỉ học nên hôm nay buổi chiều sẽ học thời khoá biểu của sáng hôm sau, tạm thời cắt giảm thời gian tự học và sinh hoạt câu lạc bộ. Vì lý do sức khoẻ, nên giáo viên phụ trách tiết học cuối cùng buổi chiều của lớp Đình Dương xin nghỉ. Vì thế lớp hẳn nhiên được về sớm. Thụy Du ngồi trong lớp, nhìn mọi người kéo nhau ra về trong lòng đã rung lên một hồi chuông báo động. Nhưng cô lại tự trấn an mình, không sao, có lẽ Đình Dương sẽ lên thư viện đọc sách để đợi cô về chung như mọi lần. Nhưng hôm nay mọi chuyện lại không như thế. Trong năm phút chuyển tiết ngắn ngủi, Thụy Du nhận được tin nhắn của hắn. Nội dung chẳng có gì tốt đẹp.

“Bây giờ anh đi lấy xe trước rồi quay lại trường đón em sau.”

Thụy Du ôm trán, vội vàng trả lời lại. Cô không thể để hắn thoát khỏi tầm kiểm soát của mình được.

“Chờ em hết tiết rồi đi chung luôn được không?”

“Anh lờ lên xe taxi rồi. Dù sao anh cũng rảnh, tiện đường chờ đợi làm thủ tục luôn.”

Thụy Du hết cách, hơn nữa hắn cũng đã bắt đầu xuất phát, e là không có cách nào dừng lại được. Thụy Du nhìn đồng hồ, còn 40 phút nữa mới tan học. Trong 40 phút này, có biết bao nhiêu chuyện có thể xảy ra. Cô không thể nào tập trung vào bài giảng được nữa, Thụy Du lần lượt cắt tập vở vào balo, trong đầu không ngừng tìm cách trốn học thoát ra ngoài. Bây giờ nếu như cô xin đi vệ sinh thì cũng tốt nhưng lại chẳng thể quang minh chính đại mang balo theo. Lúc trước thì không sao, nhưng bây giờ trong balo của cô cũng chứa những thứ không nên để cho người ngoài nhìn thấy.

Một nữ sinh bàn trên của Thụy Du bất ngờ ngất xỉu, cả lớp tiện thể xô xao bàn tán. Một vài nam sinh chia nhau ra dìu người này lên phòng y tế. Cũng từ đó Thụy Du tìm ra được cách cho mình. Nhưng giữa tình hình này, nếu như cô hành động thì có vẻ không được ổn lắm, rất nhanh sẽ bị nghi ngờ là đang diễn kịch lừa theo để trốn tiết. Vì thế Thụy Du cố gắng nán lại thêm vài phút nữa cho đến khi lớp học ổn định lại trật tự rồi liền giả vờ bị đau dạ dày đột xuất để xin lên phòng y tế. Nhìn sự thống khổ trên gương mặt của cô lúc đó, giáo viên đứng lớp liền nhanh chóng đồng ý.

Vừa ra khỏi lớp, Thụy Du liền chạy như bay đến nơi mình và Khải Ân từng trèo trường ra ngoài ngày trước. Không cần phải suy nghĩ, do dự, Thụy Du trực tiếp vận dụng hết công suất kỹ năng môn nhảy cao của mình dết một lần duy nhất nhảy qua bức tường rất nhẹ nhàng. Thật tình mà nói, nó cũng không quá cao. Thời gian gần đây, nhà trường đã tốt bụng tháo bớt hàng rào kẽm gai đầy nguy hiểm, điều này cũng giúp công cuộc trốn thoát của cô tiện thêm mấy phần.

Đúng lúc này thì Đình Dương lại tiếp tục nhắn tin đến.

“Vẫn chưa xong. Vội anh về nhà trước rồi lấy xe ô tô lên trường đón em.”

Thụy Du trả lời qua loa rồi bắt một chiếc taxi chạy thẳng về nhà. Hiện tại cô không quan tâm lắm đến chuyện sẽ giải thích như thế nào với Đình Dương về sự xuất hiện của mình ở nhà lúc này, cô chỉ cần biết, mình phải gặp hắn càng nhanh càng tốt.

Xe taxi dừng ở đầu đường, bởi vì khoảng cách bên trong không đủ rộng cho tài xế quay đầu xe ra ngoài nên Thụy Du buộc phải đi bộ đoạn đường còn lại. Từ đầu đường vào đến biệt thự tuy không quá xa, chỉ mất khoảng chừng 5 phút đi bộ, thế nhưng với một người đang vô cùng khẩn trương như cô thì đây là một đoạn đường dài.

- Chúng ta nói chuyện một chút được không?

Không biết đã nấp sẵn ở nơi nào, Oliver bất ngờ xuất hiện chắn ngang đường đi của Thụy Du. Cô khẽ nhúu mày, cảm thấy mình không có thời gian đối co với hắn, nhưng vẫn không có ý định gây thù chuốc oán nên đành từ chối một cách ngắn gọn và lịch sự hết sức có thể.

- Hôm nay tôi bận, để lúc khác được không?

- Tôi cần gặp em ngay bây giờ.

Oliver vẫn không chịu dời bước, điều này khiến Thụy Du thật sự nổi nóng vì sự đáng ghét của hắn ta. Cố gắng ngăn cản bản thân mình làm điều gì đó bạo lực, Thụy Du cố gắng áp chế sự tức giận của mình, nói lại một lần nữa.

- Phiên anh, tránh ra.

Thấy rằng người trước mặt đã sớm giận dữ, Oliver biết rằng cô sắp ra tay đánh người nếu như hắn không chịu nhường đường nên đã sớm có sự chuẩn bị.

- Nếu em không muốn dùng lời để nói chuyện, vậy thì tôi đành phải dùng cách khác rồi.

Oliver vừa dứt lời, liền có ba người đàn ông bước ra, nhìn qua tướng tá cao to vạm vỡ, xăm trổ đầy mình. Thụy Du đã biết đây là những thành phần bất hảo. Hắn muốn dùng cách này để ép buộc cô.

- Anh nghĩ những người này đủ để giữ chân tôi sao?

Thụy Du quét mắt qua ba người đàn ông đầy khinh thường. Nhìn qua cũng biết đây chỉ là những kẻ giang hồ tầm thường, chuyên đâm thuê chém mướn ngoài chợ. Bọn họ đủ sức để khống chế cô sao? Chuyện không tưởng.

Oliver không đáp lời của Thụy Du. Hắn đã sớm có tính toán. Những người này tất nhiên sẽ không đủ sức để cưỡng ép cô, nhưng có thể giữ chân cô một lúc. Cho đến khi Mộng Thy làm xong những gì cần làm.

Ba người đàn ông bị lời nói đầy sỉ nhục của Thụy Du kích thích nên không đợi lệnh của Oliver mà đã xông lên. Thụy Du không có tâm trạng để đánh nhau cho lắm, thay vì tấn công thì cô chủ yếu chỉ phòng thủ và tìm đường thoát ra khỏi vòng vây để về nhà. Nhưng dường như tất cả đều nằm trong dự định của Oliver, hắn biết Thụy Du sẽ làm những gì nên đã âm thầm dặn dò trước. Ba người đàn ông này không phải là đối thủ mạnh, bọn họ tất nhiên có tấn công, nhưng không nhiều. Chủ yếu là tạo ra một vòng vây kiên cố, không cho cô chạy thoát. Ban đầu Thụy Du còn nường tay, nhưng dần dần cô cũng nhận ra rằng bọn họ không có chủ ý muốn đánh nhau mà chỉ là tạm thời giữ chân cô ở đây. Vì thế cô liền phản kích lại, nếu không xử lý những chướng ngại vật phiền phức này thì khó lòng tiến về phía trước.

Không bao lâu sau thì những người đàn ông đã nằm rạp xuống đất. Thụy Du không do dự mà chạy tiếp về nhà. Oliver không cản cô lại, hắn nhìn đồng hồ treo tay rồi tự mình cân nhắc. Thời gian đã đủ lâu, nếu Mộng Thy chưa làm xong thì chỉ trách cô ta quá vô dụng.

Thụy Du vừa về đến nhà đã đụng mặt Mộng Thy ở cổng. Cô ta nhìn cô, khẽ nở một nụ cười mỉa mai rồi rời khỏi. Trong đầu Thụy Du không khỏi tò mò về lí do Mộng Thy xuất hiện tại nơi này. Những đây không phải là một trong những vấn đề cần được quan tâm hàng đầu.

Vừa bước vào nhà, Thụy Du đã cảm thấy được bầu không khí khác lạ. Nhưng đó không phải là sát khí hay cảm giác nguy hiểm rình rập, mà là sự im lặng đáng sợ. Trước đây, ở nhà Đình Dương cũng không nói nhiều, không gian khá yên tĩnh. Nhưng chưa bao giờ nó mang đến cho cô cảm giác sợ hãi. Thụy Du bước qua phòng khách, nhìn một xấp hình lộn xộn trên bàn trà, toàn thân bỗng chốc hoá đá. Tất cả đều là hình chụp vũ khí của cô ngày hôm trước, thậm chí còn có những tấm hình của cô và em gái Oliver những ngày họ còn ở Rome. Rất nhiều, rất nhiều. Chúng khiến cô cảm thấy như có một loại áp lực vô hình đè nén làm cho sợ hãi. Thụy Du không sợ việc mình sẽ chết khi tham gia nhiệm vụ, nhưng cô sợ việc sự thật sẽ bị phơi bày. Và giờ đây, nó đang diễn ra.

Thụy Du bước về phòng của mình. Cửa phòng không đóng, lúc này Đình Dương đang ngồi trên giường, quay lưng lại với cô. Ở dưới là vali của cô sau khi bị lục tung. Laptop, súng lục, kiếm, dao găm, tất cả đều nằm bất động trên sàn. Chúng chính là vật chứng tố cáo những gì cô đã làm, về những gì cô đã che giấu và lừa dối hắn. Balo trên tay Thụy Du nặng nề rơi xuống sàn, ngày này cuối cùng cũng đã tới.

Đình Dương nghe thấy tiếng động, hắn biết Thụy Du đã về, cũng biết hiện tại cô đang đứng ở phía sau. Nhưng hắn lại không muốn quay đầu lại nhìn. Nếu như là những lúc khác, có lẽ hắn không hiểu vì sao Thụy Du lại có mặt ở nhà vào lúc này, nhưng bây giờ hắn hiểu rất rõ. Vì cô là vệ sĩ riêng của hắn, nên lúc nào cũng phải túc trực bên hắn 24/24, không một phút nào rời lỏng.

Tất cả những điều Mộng Thy nói, Đình Dương không tin. Hắn tin Thụy Du. Tất cả những gì Mộng Thy đưa ra, về câu chuyện của Oliver, về những chuyện không được hợp lí của Thụy Du kèm theo những bằng chứng rõ ràng nhất chỉ khiến hắn bất ngờ, nhưng hắn không tin. Tính cách của Đình Dương có phần cực đoan. Đúng như Oliver đã từng nhận xét, hắn ít khi nào tin ai, nhưng một khi đã tin thì đó sẽ là niềm tin tuyệt đối. Nếu như niềm tin đó bị phá vỡ, đó sẽ là vết thương không bao giờ có thể lành, hắn sẽ không bao giờ tin tưởng ai nữa.

Đình Dương yêu Thụy Du nên hắn tin tưởng cô, hắn không tin lời Mộng Thy đã nói. Hắn chờ Thụy Du về để giải thích. Thế nhưng bây giờ cô đã về, hắn lại chẳng có can đảm để hỏi. Hắn sợ rủi ro, hắn không muốn niềm tin của mình bị phá vỡ. Thụy Du đã sớm trở thành một trong những người quan trọng trong cuộc sống của Đình Dương, vì thế hắn không muốn phải phá bỏ mối quan hệ này trong tức giận và đau đớn.

- Anh chờ em giải thích.

Đáp lại hắn là sự im lặng đến đáng sợ. Đình Dương quay người nhìn Thụy Du, hắn thấy cô nhìn mình đắm đắm. Cô cắn chặt môi, trầm mặc không nói một lời.

- Em nói gì cũng được. Anh đều tin.

Thụy Du không trả lời, cảm thấy việc hô hấp trở nên khó khăn. Tim cô như bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn và bất lực. Cô không muốn nói dối hắn thêm bất kì lần nào nữa, và lại vật chứng đã đầy đủ như thế cô đâu còn gì để biện minh cho chính bản thân mình.

- Thụy Du, anh xin em, nói gì đi. Chỉ cần em nói tất cả đều là hiểu lầm, em bị oan, là cô ta hãm hại em. Anh tin, tất cả anh đều tin. Nói gì đi Thụy Du, hãy nói em bị oan đi.

Thụy Du nhìn thấy sự bất lực trong từng lời nói của Đình Dương. Hắn đang ép mình tin rằng cô bị Mộng Thy vu oan, hắn ép mình tin rằng mọi chuyện không như những gì hắn được biết. Đúng như hắn nói, chỉ cần cô một tiếng kêu oan thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. Đình Dương lại tiếp tục tin cô, nghĩ tốt về cô, hắn sẽ không tin vào những gì Mộng Thy nói. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp như lúc trước. Bọn họ lại tiếp tục sống cùng nhau vô cùng vui vẻ. Thế nhưng vì sao cô không thể nào cất tiếng, cô không thể nào nói những lời dối trá như thế nữa. Thụy Du cúi đầu, nói thật nhỏ.

- Đình Dương, em xin lỗi.

Từng câu từng chữ đối với Thụy Du đều là một sự cố gắng kinh khủng, lòng cô càng thêm nặng. Có lẽ từ giây phút này, mọi thứ về cô trong lòng Đình Dương đều sụp đổ. Sống mũi cô cay cay, cô thật muốn khóc nhưng cô cắn chặt răng, ngăn chặn dòng nước mắt chực chờ sắp rơi. Cô không được khóc, cô không có quyền để khóc. Cô không bị oan, không xứng đáng có quyền rơi nước mắt. Đây là hình phạt thích đáng cho việc buông thả tình cảm của bản thân, không dừng lại đúng lúc khiến cho cả hai đều tổn thương.

Câu trả lời của Thụy Du như một cái tát tàn nhẫn vào tình cảm của Đình Dương dành cho cô bấy lâu nay. Hắn bật cười, thì ra tất cả đều là giả. Vậy mà hắn lại tin, lại dành hết tất cả tình cảm chân thành của mình cho cô.

- Em vốn dĩ không phải là một người giúp việc nghèo khó mà là người của cha mẹ tôi cài vào để bảo vệ tôi?

Đình Dương hỏi như muốn khẳng định lại tất cả một lần nữa, để hắn một lần nữa thức tỉnh khỏi vở kịch này.

Trước ánh mắt đầy tuyệt vọng của Đình Dương, Thụy Du chậm rãi gật đầu. Hắn lại cười, mỗi lúc nụ cười càng chứa nhiều sự châm chọc và mỉa mai. Đình Dương không biết, đây là hắn châm chọc cô hay châm chọc chính sự ngu ngốc của mình.

- Trong suốt quãng thời gian qua, em đều diễn kịch với tôi sao?

Thụy Du sợ hình ảnh của Đình Dương lúc này. Còn đâu sự điềm tĩnh và thờ ơ vốn có. Hắn tức giận, không chỉ thế mà còn là sự giễu cợt, cuối cùng là bất lực và tuyệt vọng. Lần đầu tiên hắn dành hết tâm tư tình cảm cho một người con gái lại có kết cục như thế này.

Thụy Du không trả lời câu hỏi thứ hai của Đình Dương. Bởi vì cô không biết phải trả lời như thế nào mới đúng. Trong giả có thật, cô cũng không biết khi nào mình đang giả vờ, khi nào mình đang sống thật.

- Tình cảm của em, tất cả những lời em từng nói cũng là giả luôn sao?

Đình Dương đứng lên, bước về phía Thụy Du đang đứng. Hắn mỗi lúc càng tiến lại gần, khiến cho cô vừa sợ hãi vừa đau đớn, không giám đối mặt. Cho đến khi hắn dứt lời, cô bỗng dưng lắc đầu liên tục.

- Không phải. Mọi thứ có thể là giả nhưng tình cảm của em là thật.

Đình Dương chỉ hỏi, nhưng đã không còn để tâm đến câu trả lời của Thụy Du nữa. Từ bây giờ, bất cứ điều gì cô nói hắn cũng sẽ không tin. Hắn bước ngang qua cô, thái độ đã sớm thay đổi, dần dần trở nên lạnh lùng và vô cảm.

- Từ bây giờ, sống đúng với bốn phận của em đi. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Đình Dương nói xong liền đi thẳng một mạch lên phòng, chẳng thèm để tâm phía sau Thụy Du đã ngã gục xuống đất. Hắn lên đến nơi, đóng cửa lại thật mạnh, khoá trái bên trong. Thụy Du nghe thấy âm thanh đổ vỡ, sau đó là tiếng nhạc Dubstep với âm lượng hết cỡ. Cô siết chặt chiếc váy đồng phục, dù cho đã cố gắng kìm nén cảm xúc nhưng cô vẫn khóc. Cảm giác này đau đớn hơn những gì cô đã tưởng tượng. Chúng kinh khủng hơn rất nhiều. Như vậy mọi chuyện đã kết thúc. Đình Dương đã ghét cô thật rồi, hắn hận cô, hắn không muốn nhìn thấy cô nữa.

Thụy Du chìm trong cảm giác đau đớn và dằn vặt này rất lâu. Cho đến khi một tiếng chuông báo động bất ngờ vang lên khiến cô lập tức thanh tỉnh. Thụy Du nhìn laptop mình liên tục phát ra âm thanh cảnh báo. Cô bật laptop lên ngay lập tức. Báo động có vẻ xâm nhập. Thụy Du bật màn hình camera, lúc này quanh biệt thự đang bị bao vây bởi tám người đàn ông mặc đồ đen. Chính là bọn họ, trực giác và kinh nghiệm giúp cô nhận ra điểm bất thường ở những con người này. Chúng không giống như bọn trộm vặt lần trước. Nhìn qua tư thế ẩn nấp và ánh mắt nhạy bén đang quan sát xung quanh, Thụy Du biết đây chính là bọn người cô phải chiến đấu. Cô thoát khỏi hệ thống camera, nhanh chóng truy cập vào hệ thống của tổ chức yêu cầu khẩn cấp gửi thêm người đồng thời gọi điện thoại cho Nhất Thiên.

Trong lúc chờ Nhất Thiên nghe máy, Thụy Du nhìn lại màn hình máy tính đang theo dõi bọn người lạ mặt rồi nhanh chóng chuẩn bị vũ khí.

- Kay, có việc gì vậy?

- Anh mau đến nhà Đình Dương ngay lập tức. Bọn chúng đến rồi.

Nhất Thiên lập tức trở nên nghiêm túc, cậu hỏi lại.

- Bao nhiêu người? Kế hoạch của em.

- Trên dưới mười Hiên giờ camera cho thấy tám người. Nhưng em nghĩ vẫn có những kẻ đang quan sát từ xa.

- Có súng không?

Thụy Du nhìn một bên áo vest của một vài người kẻ cộm lên, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

- Có.

- Cố gắng hết sức bảo vệ Đình Dương. Anh sẽ đến trong 15 phút nữa. Bây giờ anh đang ở ngoại thành, lập tức quay về.

Thụy Du nghe thấy âm thanh động cơ của một loại xe hộp đất tiền được khởi động. Bên này, cô đang lấp đạn vào súng, phòng cho trường hợp bất trắc. Qua màn hình quan sát, lũ người đó chưa có ý định tiến vào, có lẽ là đang thăm dò và chờ chỉ định từ cấp trên. Nhưng họ đã bao vây nơi này.

- Bây giờ em sẽ kích hoạt hệ thống M2 rồi ra ngoài trực chiến. Trước nhà Đình Dương có hai chậu bông kiếng. Anh nhìn chậu bên phải, nhổ cây lên rồi tìm trong đồng đất sẽ thấy thiết bị vô hiệu hoá.

Nhất Thiên cảm thấy không ổn. Đây là một kế hoạch tồi. Nó quá nguy hiểm và đầy rủi ro.

- Em định liều chết sao? Khả năng của em linh động khi làm việc nhóm nhưng chỉ chiến đấu một mình được với tối đa là năm người đã qua huấn luyện chuyên nghiệp. Chưa kể những thành phần giấu mặt, đã đến 8 người được trang bị súng. Em không thể ra ngoài.

Thụy Du nghiêng đầu dè dặt điện thoại vào vai để nói chuyện. Mắt cô không rời khỏi màn hình laptop. Cô đeo súng vào bên đùi phải rồi dùng váy đồng phục che đi. Một tay kiểm tra kiếm và thiết bị kích hoạt hệ thống song sắt kiên cố.

- Đây là kế hoạch an toàn nhất cho Đình Dương. Nếu em ở đây, chẳng may M2 bị phá thì em e rằng không bảo đảm được sự an toàn tuyệt đối của anh ấy.

Nhất Thiên đạp mạnh chân ga, chiếc xe vọt đi giữa con đường quốc lộ vắng vẻ dẫn đến nội thành. Cậu cho rằng Thụy Du đang bị điều gì đó làm cho ảnh hưởng nên mới đưa ra một quyết định ngu ngốc như thế. Từ trước đến giờ, tuy việc bảo vệ khách hàng luôn được đưa lên hàng đầu nhưng tính mạng của bọn họ cũng phải được đảm bảo. Ít ai liều mạng cho nhiệm vụ của mình như Thụy Du cả.

- Kaylee. Anh mặc kệ tâm trạng em đang bị tác động như thế nào để đưa đến quyết định này. Nhưng mà em phải nghe lời anh. Ở lại trong biệt thự. Kích hoạt M2. Nó an toàn đến hơn 90%.

- Em không còn thời gian tranh cãi với anh nữa Edward, nếu rủi ro xảy ra, hậu quả sẽ không lường được. Có thể cả em với anh ấy đều nguy hiểm. Nhưng nếu em ra ngoài thì anh ấy sẽ an toàn.

- Kaylee. Ở đó, chờ anh đến.

- Tạm biệt, Edward.

Cạch!

- Kaylee!

Chiếc điện thoại bị Thụy Du thả xuống đất. Nhất Thiên gọi tên cô trong bất lực. Lời tạm biệt này của cô khiến cậu cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết. Bỗng nhiên cậu có cảm giác, đây là lời tạm biệt cuối cùng cô dành cho cậu.

Thụy Du rời khỏi phòng, bên ngoài những người áo đen vẫn không di chuyển. Cô nhìn lên phía cầu thang trên cao, nhạc vẫn được bật với âm lượng hết cỡ. Cô nhớ đến Đình Dương, khẽ mỉm cười. Cô không phải không tự lượng được sức mình. Không cần Nhất Thiên nhắc nhở, Thụy Du cũng biết kế hoạch này nguy hiểm ra sao, thậm chí là sẽ mất mạng. Đối thủ của cô quá đông, cô lại chỉ có một mình. Lại buộc phải kích hoạt M2 để bảo vệ Đình Dương một cách bất lực nhất. Nhưng cô không thể làm cách nào khác. Thụy Du hi vọng rằng mình có thể cầm cự cho đến khi Nhất Thiên tới. Bọn họ sẽ không vào nhà được trừ khi dùng thuốc nổ với một lượng lớn để phá hủy song sắt. Nhưng cô biết bọn chúng sẽ không có ý định làm Đình Dương bị thương nên điều này không thể xảy ra. Chỉ mong Nhất Thiên và những người khác nhanh đến.

Thụy Du tự hiểu, lần này có đi sẽ không có về. Cô không trách việc tổ chức không kịp gửi thêm người cho mình, cũng không sợ rằng mình sẽ mất mạng. Bây giờ, cô không quan tâm bất kì chuyện gì nữa. Đây là điều duy nhất cô có thể làm sau tất cả những ngày tháng giả vờ diễn kịch để lừa dối hắn. Cô nhìn lên hướng phòng Đình Dương, trong thâm tâm lại âm thầm xin lỗi. Đây là trách nhiệm mà cô buộc phải làm, cũng là sự lựa chọn bất chấp tất cả mọi nguy hiểm.

Thụy Du quay đầu không nhìn nữa, hai hàng nước mắt chậm rãi rơi xuống.

- Vĩnh biệt, Đình Dương.

51. Chương 50: Một Đêm Mưa Máu

Gần biệt thự nhà Đình Dương có một con hẻm cụt, ngày đầu tiên đến đây Thụy Du đã đi ngang một lần nhưng vì không khí u ám bên trong nên hạ quyết tâm không bao giờ để ý đến nó nữa. Nhưng giờ đây, cô lại tìm đến nó. Thụy Du đã cân nhắc một hồi, nếu bây giờ cô đi ra bằng cổng chính, chắc chắn là trận ẩu đả sẽ diễn ra tại đó. Khu vực này tuy không quá đông đúc dân cư, nhưng nó cũng chẳng phải là một khu vực hoang vắng. Xung quanh còn có nhà dân, còn có những con người vô tội, cô không thể để họ bị liên lụy được.

Thụy Du rời nhà bằng cửa sau nhà bếp. Sau khi đóng cửa cô liền tiện tay khởi động hệ thống song sắt. Cô kiểm tra lại một chút rồi xoay người rời đi. Thụy Du men theo con đường nhỏ bên hông biệt thự, tới một

vị trí phù hợp, nơi mà cô cho rằng sau bức tường sẽ là con hẻm tối tăm. Theo như những gì cô đã quan sát trên màn hình lúc này thì hiện tại, trong ngõ hẻm này đang có hai người đàn ông. Thụy Du không rõ họ có súng hay không vì khoảng cách quá xa, khi phóng to màn hình thì ảnh lại bị nhòe, không nhìn rõ nữa. Thật ra những gì cô thông báo cho Nhất Thiên khi này cũng không hoàn toàn chính xác. Người đàn ông mà cô có thể nhìn thấy ở cự li gần nhất đang đứng ở cổng vào, gã có súng. Còn những người còn lại thì cô không chắc chắn lắm. Nhưng dù cho là một người hay tất cả, đều nguy hiểm như nhau.

Thụy Du đeo kiếm lên ngang vai, không tạo ra tiếng động nào mà trèo lên bức tường với độ cao trung bình để vọt ra ngoài. Đúng như những gì đã dự đoán, vừa tiếp đất Thụy Du đã được hai người đàn ông chào đón. Ban đầu bọn họ khá ngạc nhiên, không hiểu từ đâu xuất hiện một nữ sinh cấp ba. Nhưng ý thức được rằng đây là người từ trong ngôi nhà kia thì liền động thủ, cho dù là ai cũng phải bắt sống. Thụy Du nhanh chóng thoát khỏi hai đòn tấn công cùng lúc của hai người đàn ông, rồi ngay lập tức rút kiếm chém ngang một đường trước ngực của người đang đứng gần cô nhất. Một tia máu bắn lên dính vào tay cô, Thụy Du có chút giật mình nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh. Làm công việc này, mấy ai không từng trải qua cảm giác tương tự, trước đây cô chưa từng trực tiếp trải qua nên có chút không quen. Bất quá, không phải ai cũng là người vô tội.

Người đàn ông còn lại thấy tình hình bất ổn. Gã chợt nhận ra đây không phải là một nữ sinh bình thường, cô có vũ khí và cô vừa ra tay với đồng đội của gã. Người đàn ông nhanh tay tìm lấy bộ đàm để liên lạc với những người còn lại xung quanh ngôi nhà. Thế nhưng bộ đàm chưa kịp sẵn sàng thì đã bị đá bay vào tường, vỡ nát. Người đàn ông khẽ nhíu mày, không sao. Là vì đồng đội của gã bất cẩn nên mới dễ dàng bị tấn công. Gã sẽ không như thế.

Người đàn ông này vì đã sớm phòng bị nên không để lộ sơ hở. Tuy gã không có vũ khí nhưng từng cú đâm tung ra rất có lực và chuẩn xác khiến cho Thụy Du khá mất sức để chống đỡ. Nhưng trong tay cô có vũ khí nên cũng không đến nỗi là bất lực. Vì thế sau một lúc chiến đấu thì cô cũng tóm lấy thời cơ để hạ gục đối thủ. Sau khi hạ được hai người đàn ông, cô liền bước đến lục soát bọn họ để tìm súng. Không có, cả hai người này đều không mang theo súng. Có lẽ bọn họ cũng e ngại chuyện này, còn người đàn ông cô nhìn thấy qua camera có lẽ là có vị trí cao hơn nên được ưu ái. Dù sao đi bất một học sinh trung học như Đinh Dương theo lí thuyết cũng không cần tốn nhiều sức lực như thế.

Từ xa vọng lại âm thanh bước chân dồn dập, tuy bọn họ đã cố gắng điều chỉnh để không phát ra âm thanh gây chú ý nhưng cô vẫn có thể nhận biết. Thụy Du nhìn hai người đàn ông nọ, khi này cô giao chiến trực tiếp với một người liền có thể nhận ra rằng bọn họ không hề yếu. Chỉ với một người đã khiến cô gặp trở ngại, vậy nếu một lúc bị tấn công bởi 6 người thì thật tệ. Đây chắc chắn là một trận chiến không cân sức. Chỉ mong rằng Nhất Thiên đến sớm một chút.

Một cơn gió lớn thổi qua khiến Thụy Du rùng mình. Chẳng lẽ lại sắp mưa rồi? Năm nay mùa mưa bắt đầu sớm với những cơn mưa dai dẳng liên tục kéo dài. Trời đã tối hẳn, trong con hẻm này không có đèn nên hiện tại cô đang bị bóng tối vây quanh và cơ chừng muốn nuốt chửng.

Bóng tối bao trùm, xung quanh từng cơn gió giữ dội liên tục thổi qua, đã có vài hạt mưa rơi xuống trên những mái nhà bằng tôn cũ tạo nên những âm thanh lộp bộp vang dội. Tiếng bước chân tới càng gần, Thụy Du siết chặt cây kiếm trên tay, chuẩn bị cho trận chiến sắp đến.

- PHs?

Một giọng nói trầm và khàn vang lên ở đầu hẻm. Thụy Du không đáp, chuyện bọn họ biết cô là ai cũng không có gì là lạ, có lẽ trước đây họ đã chiến đấu với đồng đội của cô ở nước ngoài rồi.

- Cũng không tệ.

Ánh mắt của gã nhìn qua hai thân thể nằm bất động trên mặt đất, buông ra lời tán thưởng. Nhưng rồi gã cười nhẹ, giọng nói mơ hồ phẳng phát sát khí.

- Nhưng như thế là chưa đủ.

Lời vừa dứt, âm thanh xé gió liền lao tới. Thụy Du theo bản năng xoay người né tránh và tấn công dựa theo những gì mình cảm nhận được bằng các giác quan. Bây giờ trời rất tối, xung quanh cô không có một nguồn sáng ổn định nào tương đối tốt, buộc phải dựa vào cảm giác để bám trụ.

Người đàn ông kia tấn công liên tục, như muốn ép cô đến cùng, không chừa cho cô một cơ hội nào để sử dụng vũ khí của mình. Sau đó liền có thêm nhiều người nữa cũng tham gia vào. Trong vài phút, Thụy Du liền bị bao vây. Dù cô không thể nhìn rõ nhưng ít nhất phải hơn 5 người. Bọn họ tấn công liên tục, dồn dập. Dù cho bản thân thật sự rất linh hoạt nhưng khi bị tấn công từ mọi phía như thế cũng gây khó khăn cho cô trong việc phòng thủ.

Sau một hồi nỗ lực tránh né vất vả, Thụy Du vẫn bị đánh trúng. Điều này khiến cho tốc độ của cô bị ảnh hưởng dẫn đến liên tục bị tấn công. Đây không phải lần đầu tiên chịu đau, nhưng chưa lần nào cô chỉ vì mới bị trúng một đòn đã đau đến suýt ngất. Lực của những người này, phải nói là rất mạnh, khiến cô ê ẩm một hồi.

Nếu cứ mãi như thế này, e là cô sẽ sớm bị bắt gọn. Thụy Du tìm cách thoát ra khỏi vòng vây, khi tìm thấy một khoảng cách vừa đủ liền ra tay với người ở gần mình nhất.

Lần đầu tiên, Thụy Du cảm thấy bản thân mình thật thảm hại. Trời đã mưa rất to, toàn thân cô bị nhiễm lạnh, những vết thương đã bắt đầu sưng lên và vô cùng đau đớn. Đến cả tay cầm kiếm cũng tê dần và run rẩy, cô không biết mình còn trụ được bao lâu nữa. Bọn họ căn bản là quá đông. Hiện tại, những người đàn ông kia cũng bị thương, nhưng không nhiều lắm. Có lẽ chỉ là trầy xước ngoài da. Nhưng cô thì không được như vậy. Thụy Du không biết tìm cách nào để có thể thắng, hoặc là kết thúc chuyện này càng nhanh càng tốt.

Chẳng biết từ đâu, những người đàn ông này tìm ra một vài thanh gậy sắt. Có lẽ là vì thanh kiếm của Thụy Du mang đến cho bọn họ không ít phiền phức. Thôi rồi, Thụy Du lập tức cảm thấy không ổn, cô nhanh chóng lùi lại phía sau vài bước. Âm thanh chói tai do kim loại va chạm bất ngờ vang lên. Người đối diện gia tăng thêm lực, chỉ trong phút chốc đã ép cô vào bức tường cũ. Thụy Du cũng không biết mọi chuyện diễn ra như thế nào, cô cảm thấy cổ tay mình nhói đau rồi thanh kiếm quen thuộc cứ thế bị tước mất. Cô cố gắng cử động tay một chút, nhưng không có cảm giác nào truyền lại ngoài sự đau đớn đến tận cùng. Chẳng lẽ cứ thế mà bị bẻ gãy tay rồi.

- Trò chơi kết thúc.

Từ đầu đến cuối, cũng chỉ có duy nhất người đàn ông này lên tiếng. Gã cho rằng mình là người có quyền lực làm chủ mọi chuyện đang diễn ra. Thế nhưng vẫn có một vài điều gã không thể ngờ đến, Thụy Du không chỉ biết sử dụng kiếm.

- Chưa đâu.

Người đàn ông bị đập vào bụng nên bật ra xa. Thanh kiếm bị hất ra đến một nơi khá xa, cô không thể nào với tới nữa. Nhưng hiện tại tay cô cũng không ổn để cầm kiếm nữa. Tay phải bị chấn thương, nặng hay nhẹ thì cô tạm thời không nắm chắc. Tay trái của cô khá yếu, nhưng cũng không phải vô dụng. Tuy nhiên Thụy Du không dám làm liều thêm nữa, cô cần phải dùng súng.

Tình hình này cô sẽ thua, sớm thôi. Thụy Du liếc mắt trông sang biệt thự, hệ thống song sắt vẫn còn đó, mọi thứ vẫn an toàn, đồng nghĩa với việc Nhất Thiên vẫn chưa đến. Cô không thể bỏ cuộc ngay lúc này được. Khắp nơi trên người Thụy Du âm ỉ đau, không có nơi nào lành lặn. Nhớ đến Đình Dương, Thụy Du lại cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Nhưng nó như nguồn động lực vô hình ép cô phải tiếp tục, dù cho sức lực đã sớm bị hút cạn.

Trong phòng học, Khải Ân chống cằm nhìn ra cửa sổ. Đêm nay bỗng nhiên cậu không thể tập trung vào bài học như mọi ngày. Âm thanh đổ vỡ vang lên bên tai, Khải Ân khẽ nhủ mảy rồi bước ra ban công. Cơn gió nhanh chóng ùa vào phòng khi cánh cửa được mở, hất tung mọi giấy tờ trên bàn học xuống đất. Lại thêm nước mưa tạt vào thấm ướt một góc thảm trong phòng. Khải Ân bước ra ngoài ban công đứng lại các chậu hoa đã sớm ngã rồi tìm một vật gì đó che chắn tạm bợ rồi thu dọn những mảnh vỡ xung quanh.

Sau khi thu xếp xong mọi chuyện, lòng cậu vẫn bồn chồn không yên. Từng cơn gió chầm chậm trong trang sách khiến cậu chán nản. Khải Ân lấy điện thoại ra chơi game một lúc rồi tắt, vẫn cảm thấy trong lòng có chút gì đó cồn cào. Đêm nay cha mẹ cậu không có nhà, thời tiết lại rất xấu, có lẽ vì lý do này nên cậu cảm

thấy bất an. Hoặc chẳng khung cảnh đêm nay nhìn qua quá quen thuộc, hết như ngày mà hai anh em bọn họ lạc mất nhau. Hôm đó trời cũng mưa to như thế này.

Điện thoại Khải Ân chợt rung, cậu nhìn màn hình một chút rồi nhấc máy.

- Mọi chuyện hôm nay thế nào?

Thời gian gần đây, Khải Ân lặng lẽ thuê thám tử theo dõi hoạt động mỗi ngày của Thụy Du. Cũng không có mục đích gì to lớn, như một cách nắm bắt thông tin của em mình mà thôi, để rồi từ đó tìm kiếm một thời cơ thích hợp để làm sáng tỏ mọi chuyện.

- Thụy Du ở trường từ sáng đến chiều. Lúc ra về bị Oliver Smith chặn đường, có diễn ra xô xát. Sau đó về nhà được 1 tiếng. Ngôi biệt thự đó bị bao vây, theo tôi thấy mọi chuyện có vẻ không đơn giản. Vừa này bọn người đó bỗng dưng rời khỏi vị trí. Tôi có đi theo và nhìn thấy cô ấy đánh nhau với bọn họ.

- Cái gì? Đã bao lâu? Sao anh không báo tôi?

Khải Ân hốt hoảng, cậu dễ dàng đoán được chuyện gì đang xảy ra. Vợ lấy chìa khóa xe trên bàn học, Khải Ân chạy như bay xuống nhà để xe.

- Cậu không nói tôi phải làm thế.

Người thám tử nói. Anh ta nói không sai, Khải Ân chỉ yêu cầu cung cấp thông tin đúng giờ chứ không quy định phải cấp báo khi có chuyện xảy ra.

Khải Ân chửi thề một tiếng. Ngay khi người giúp việc vừa mở cửa cậu đã phóng xe ra khỏi nhà với tốc độ nhanh nhất có thể.

- Tình hình hiện tại như thế nào?

- Đã đánh nhau hơn 15 phút. Không ổn. Cô ấy sắp thất thủ. Còn ba người đàn ông nữa.

Mặc kệ trời mưa rất to và đường nhựa trơn trượt, Khải Ân vẫn điều khiển xe chạy rất nhanh trên đường. Cậu chỉ mong mình tới thật nhanh. Cậu đã mất đi cô một lần, không thể để chuyện đó xảy ra thêm bất cứ lần nào nữa.

- Anh liên lạc với cảnh sát giúp tôi, cả xe cứu thương nữa.

- Được.

Còn một người nữa, Thụy Du tự nhủ. Cô không biết mình lấy đâu ra sức mạnh và dũng khí để tiếp tục duy trì đến giờ phút này. Đây là chính là kì tích mà cô không bao giờ nghĩ mình có thể làm được.

Rầm!

Người đàn ông vật cô ngã xuống đất, Thụy Du cảm thấy xương cốt mình như vỡ ra, toàn thân tê dại khó lòng cử động. Gã ta cũng yếu rồi, nhưng lại chiếm ưu thế hơn cô. Đầu óc cô choáng váng, mắt đã sớm nhòe đi. Nhưng lí trí vẫn còn đủ tỉnh táo để biết mình đang làm gì. Thụy Du siết chặt cây súng trên tay, chỉ trong vài giây đã khiến kẻ cuối cùng đó ngã gục với một viên đạn.

Thụy Du gượng người ngồi dậy. Những con người nằm la liệt trong con hẻm cụt, cô không rõ bọn họ đang bất tỉnh hay là đã chết nhưng tạm thời mọi thứ đã an toàn rồi. Nhưng cô lại không biết mình có qua được hôm nay hay không. Thụy Du chống tay, cố gắng để đứng lên nhưng rồi liền đổ sập xuống đất. Khuỷu tay cô chống lên sàn xi măng, nước mưa lạnh lẽo từ từ thấm vào vết thương đau rát. Cô ngửi thấy mùi máu đang dần lan tỏa. Có lẽ cơn mưa này cũng không thể nào rửa sạch được.

Tiếng sột soạt vang lên bên tai. Có lẽ một người đã ngất vừa tỉnh lại. Nhưng cô chưa kịp định hướng thì âm thanh lên đạn lạnh lùng cất lên.

Đoàng!

Bốp!

Không bị tiếng súng làm cho lay động, Thụy Du vợ lấy gây sẩy nện thật mạng vào vị trí cô nghi ngờ. Trong hẻm không còn bất cứ âm thanh nào nữa, chỉ còn lại tiếng mưa rơi đều đều.

Thụy Du ôm lấy bả vai, hoàn toàn ngã gục. Cảm giác bị trúng đạn, lần đầu tiên cô được nếm trải trong đời. Thật sự là đau đến chết đi sống lại. Trong hẻm toàn bộ người đã chết, và cô cũng sắp chết.

Thụy Du nằm dưới đất, toàn thân bị hút cạn sức lực. Đau đớn cũng không còn cảm thấy nữa, chỉ còn tồn tại những cảm xúc mơ hồ. Cô nhìn ngôi biệt thự phía trước, từng hàng song sắt đã dần dần bị thu lại. Tốt quá, Nhất Thiên đến rồi. Đình Dương sẽ không sao. Như thế cô cảm thấy thật an tâm. Còn bản thân mình thì có lẽ không cứu được nữa. Chỉ cần hấn không có chuyện gì, cô nguyện đánh đổi tất cả mọi thứ.

Thụy Du nghĩ về gia đình mình. Cô cảm thấy thật có lỗi, ngay cả nhìn mặt cha mẹ lần cuối cùng cô cũng không làm được. Xem như kiếp này phải làm một người con bất hiếu rồi. Cô mở mắt thật lớn, nhìn lên bầu trời đen thăm thẳm, nước mưa rơi vào mắt rồi lại trào ra ngoài. Kí ức vào đêm mưa kinh hoàng đó lại hiện về một cách vô cùng rõ ràng. Thụy Du cũng đã từng nằm dưới một cơn mưa và chờ chết trong bất lực. Đêm nay thật giống đêm đó, cô vẫn chỉ có đơn độc một mình vào những giây phút cuối cùng. Trong lòng Thụy Du dấy lên cảm giác bất lực và sợ hãi. Bây giờ cô mới bắt đầu cảm thấy sợ, sợ chết. Có lẽ khi người ta đứng ở ranh sinh tử, khát vọng được sống, được tồn tại bỗng dưng bùng lên như ngọn đuốc sáng.

- Thiên Ân.

Đã bao lâu rồi Thụy Du không được gọi bằng tên này. Nó vừa quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ. Qua làn nước mưa dày đặc và trắng xóa, Thụy Du nhìn thấy Khải Ân đang chạy đến. Dáng người cậu mờ ảo trong mưa, như là thực, như là mơ. Thụy Du không rõ nữa

Khải Ân bước qua những xác người nằm la liệt mà đến bên cô. Cậu vội vàng ôm lấy Thụy Du. Cảm thấy toàn thân cô chần chịt những vết thương và vô cùng yếu ớt, lòng cậu đau như cắt.

- Thiên Ân. - Khải Ân khẽ gọi. Cậu như quay về quá khứ, vào quãng thời gian mà bọn họ ngày nào cũng bám lấy nhau.

- Anh hai.

Thụy Du cười khẽ. Cũng may ông trời đối tốt với cô. Để cô được gặp Khải Ân lần cuối cùng.

- Đừng đi.

Tất cả như quay về cái đêm nhiều năm về trước. Khi một đứa bé tìm mọi cách níu giữ anh trai mình trong bất lực, nhưng rồi cậu vẫn đi. Cứ thế để cô chìm trong sự sợ hãi cùng cái chết cận kề. Thế nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác. Hai chữ “Đừng đi” khiến lòng Khải Ân quặn thắt. Nhìn thấy sự sợ hãi và cô đơn trong ánh mắt của Thụy Du cậu càng đau lòng hơn nữa.

- Ủ. Anh sẽ không đi.

Khải Ân bế Thụy Du rồi bước nhanh ra khỏi con hẻm tối.

Thụy Du siết chặt chiếc áo Khải Ân đang mặc lên người. Cô đang rất sợ. Cô sợ mình thật sự sẽ chết. Khi bước vào con hẻm kia, lòng cô rất kiên định, chỉ cần Đình Dương bình an thì cả mạng sống của mình cô cũng mặc kệ. Nhưng giờ đây, khi được gặp lại gia đình, khát vọng sống của cô bỗng dưng bùng lên mãnh liệt. Cô không muốn chết.

- Em sợ chết.

Thụy Du nói ra từng chữ vô cùng khó khăn. Khải Ân gia tăng tốc độ khi nhìn thấy bóng dáng xe cấp cứu ở phía đầu đường.

- Không. Em sẽ không chết. Đừng sợ. Bây giờ chúng ta về nhà, nhé?

Thụy Du an ổn gật đầu. Cô dựa người vào Khải Ân, người anh trai luôn luôn chở bảo bọc cho cô dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra. Từ quá khứ đến hiện tại. Cô nhìn vào mắt cậu, cảm thấy yên lòng hơn hẳn.

Khải Ân đi ngang qua Nhất Thiên. Trước ánh mắt ngạc nhiên đến sững sờ của người đối diện, Khải Ân không bước chậm lại. Thay vì nói lời chào hỏi cậu lại lạnh lùng tuyên bố.

- Lời nói này là cha tôi chuyển đến cha của anh. Từ giờ phút này, trên đời này không còn bất kì ai gọi là Kaylee hay Vũ Thụy Du nữa. Chỉ có Nguyễn Thiên Ân, tiểu thư của Nguyễn gia chúng tôi. Tôi mong rằng cha anh có thể nể tình mối quan hệ tốt đẹp với cha tôi mà thực hiện yêu cầu này.

Nhất Thiên nhìn Thụy Du với hai mắt nhắm nghiền ở trong lòng Khải Ân không khỏi cảm thấy chua xót. Từ bây giờ có lẽ bọn họ sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa, ngay cả lời từ biệt cũng chưa kịp nói, thật quá tàn nhẫn.

- Được. Tôi thay mặt cha, hứa với cậu.

Dù cho lời yêu cầu của Khải Ân mang lại rất nhiều phiền toái và tổn thương nhưng Nhất Thiên vẫn phải chấp thuận. Cậu tin rằng chắc chắn cha mình cũng làm như thế. Lí do không gì khác ngoài tình bạn thân thiết giữa hai người cha. Chắc chắn cha cậu tìm mọi cách trả lại cuộc sống bình thường cho con gái của bạn mình dù cho điều đó sẽ khiến ông phải lo toan thêm nhiều chuyện phiền phức.

Nhất Thiên lặng người nhìn bóng Khải Ân mất hút trong chiếc xe cứu thương phía đầu đường rồi nhìn lên phòng Đình Dương, bỗng dưng cảm thấy thương cảm cho bạn mình. Mọi chuyện đã kết thúc rồi sao. Quá nhanh chóng, quá bất ngờ, khiến cậu không thể nào thích ứng. Có lẽ Đình Dương sẽ không chấp nhận sự thật này.

Một lời hứa đã đặt ra. Từ bây giờ Thụy Du là người đã chết. Liệu rồi đây Đình Dương sẽ sống thế nào khi biết được điều đó? Nghĩ đến đây, Nhất Thiên không khỏi cảm thấy buồn thay cho hắn.

Trời vẫn mưa to như trút nước. Đêm nay có nhiều chuyện đã xảy ra, có nhiều thứ đã thay đổi. Mọi chuyện thật sự đã kết thúc?

52. Chương 51: Xin Lỗi, Đình Dương!

Cho đến vài ngày sau đó, Nhất Thiên cũng không có cơ hội gặp lại Đình Dương. Bởi vì người của tổ chức ở chi nhánh Việt Nam không nhiều nên cậu phải đứng ra sắp xếp mọi chuyện. Theo như một vài nguồn tin báo cáo lại thì Nhất Thiên cũng nắm bắt được đại khái tình hình hiện tại. Đình Dương đã nói chuyện cùng cha mẹ và đang làm hồ sơ để sang Thụy Sĩ để gặp họ. Tất nhiên là dưới sự đảm bảo an toàn tuyệt đối của tổ chức. Nhất Thiên cũng không biết Đình Dương có biết mình là ai hay không nhưng dù sao từ giờ cho đến ngày hắn ra sân bay thì bọn họ cũng phải gặp nhau một lần, thẳng thắn nói chuyện.

Rất nhanh, Đình Dương cho Nhất Thiên một cái hẹn. Nhất Thiên cảm thấy trong lòng không mấy vui vẻ như lúc trước. Có lẽ sau lần gặp này, tình bạn của bọn họ không còn tốt đẹp như xưa nữa, vì rất nhiều lí do.

Nhất Thiên tới địa điểm sớm hơn 10 phút, nơi này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một quán cafe khá yên tĩnh bên góc đường. Trước khi Đình Dương đến, Nhất Thiên gọi cho mình một ly cafe đen rồi ngồi ngẫm lại mọi chuyện. Có những câu hỏi, có những sự thật không thể nào trốn tránh được, nhưng cũng rất khó để trả lời, như chuyện của Thụy Du chẳng hạn. Những ngày qua, Nhất Thiên không nghe nhiều tin tức về việc thái độ và cảm xúc của hắn như thế nào, nhưng cậu biết rất rõ, hắn không thể nào không để tâm.

Hôm nay trông Đình Dương rất khác mọi ngày. Hắn tệ hơn rất nhiều, hình ảnh này khiến Nhất Thiên vô cùng ngạc nhiên. Đã từ bao giờ Đình Dương lại gầy đi trông thấy, hai mắt thâm quầng thiếu ngủ, trông vô cùng mệt mỏi. Có lẽ thời gian vừa qua đối với hắn thật không mấy dễ dàng vì phải tiếp nhận quá nhiều thông tin cùng một lúc, cộng thêm chuyện của Thụy Du, có lẽ chính hắn cũng không biết mình nên bắt đầu tiếp thu từ đâu và tin tưởng như thế nào.

- Đến lâu chưa?

Sau khi gọi cho mình một loại thức uống nào đó, Đình Dương kéo ghế ngồi đối diện Nhất Thiên rồi lên tiếng hỏi.

- Không lâu lắm.

- Ừ. Mình biết hết rồi.

Đình Dương lại tiếp tục. Nhất Thiên không hiểu rõ ẩn ý của hắn qua những lời này cho lắm. Đây là nói chuyện của Thụy Du hay là nói về cậu, về chuyện thật sự cậu là ai. Từ khi biết nhau, Đình Dương và Hoàng Minh không tìm hiểu quá nhiều về thân phận của Nhất Thiên, họ chỉ đơn giản biết rằng cậu cũng là thành viên trong một gia đình thượng lưu nào đó mà thôi.

- Xin lỗi vì đã không thể nói cho cậu sớm hơn. - Dù không mấy chắc chắn nhưng Nhất Thiên vẫn nói ra lời xin lỗi, mặc cho nó có cần thiết hay không.

- Không sao.

Đình Dương phát tay, tỏ ý không hề tức giận khi biết chuyện. Dù sao hắn cũng biết Nhất Thiên chẳng có ý trong chuyện này. Bây giờ trông hắn có gì đó như là bất cần, thật sự như vậy. Trước kia, Đình Dương chỉ không quan tâm nhiều đến mọi việc, chứ không phải là hoàn toàn buông bỏ mọi thứ như lúc này.

- Những ngày qua thật sự rất tệ. - Đình Dương cười nhạt một tiếng, bắt đầu nói. - Chẳng biết tin ai, chẳng biết phải như thế nào nữa. Hai ngày nữa mình sẽ đi Thụy Sĩ gặp cha mẹ. Mình cũng biết là mình đã quá nóng giận với Thụy Du rồi, nhưng bây giờ mình chẳng biết em ấy ở đâu nữa. Mình hỏi tất cả mọi người, không một ai biết chuyện gì đang xảy ra. Chính mình cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn Đình Dương như thế này, lòng Nhất Thiên ngập tràn cảm giác áy náy và tội lỗi, nhưng cậu cũng chẳng biết phải khuyên nhủ hay giúp đỡ hắn như thế nào.

Đình Dương nhìn Nhất Thiên, chờ đợi câu trả lời.

- Mình nghĩ là cậu biết là Thụy Du đang ở đâu.

Nhất Thiên dời tầm mắt sang ly cafe trên bàn để tránh đi ánh mắt dò hỏi của Đình Dương. Đây là một câu hỏi khó, cậu không thể trả lời hoặc là không dám trả lời. Nói thật thì không được, nhưng nếu nói dối... thì sẽ rất tàn nhẫn.

- Mình cũng không biết.

Nhất Thiên cảm thấy căng thẳng, Đình Dương tất nhiên không tin những gì cậu nói. Hắn hỏi lại một lần nữa.

- Nể tình tình bạn của chúng ta bấy lâu nay, có thể cho mình gặp Thụy Du được không?

Đình Dương đã nói đến mức này thì Nhất Thiên cũng không thể nào trốn tránh được. Hiếm khi nào hắn chịu hạ mình để cầu xin người khác như thế.

Nhất Thiên rơi vào bế tắc, dù muốn đổi chủ đề cũng không thể vì thái độ của Đình Dương quá mức quyết tâm. Ban đầu cậu định cứ thế mà cho qua chuyện của Thụy Du, chỉ cần hắn không nhắc đến thì mọi chuyện cứ thế chìm vào quên lãng. Thế nhưng Đình Dương lại một mực muốn biết, chẳng khác nào ép cậu phải lừa dối bạn bè của mình một lần nữa. Nhưng nếu như không nói rõ ràng thì sợ rằng Đình Dương sẽ không buông tha.

- Cậu thật sự muốn biết sao?

Nhất Thiên hỏi lại một lần nữa với một tia hy vọng nhỏ nhoi rằng Đình Dương sẽ từ chối. Nhưng mọi chuyện không thể nào giống như những gì cậu mong đợi.

Nhất Thiên thở dài, thôi được rồi. Xem như lần này cậu giúp Đình Dương quên đi Thụy Du nhanh nhanh một chút. Tuy rằng sự thật có phần tàn nhẫn, nhưng nó vẫn không thể nào thay đổi.

Đình Dương theo chân Nhất Thiên bước vào khu vực nghĩa trang rộng lớn, trong lòng hắn cồn cào như lửa đốt. Chẳng lẽ cậu muốn đùa giỡn hắn sao? Làm ơn, đây chỉ là một trò đùa.

Sau khi băng qua nhiều ngôi mộ nằm ở phía bên ngoài, Nhất Thiên tiến vào một khu vực khác. Nơi này thoáng đãng hơn, chỉ có lác đác vài bia mộ còn lại xung quanh vẫn là đất trống. Bước chân cậu chậm dần rồi dừng lại bên một bia mộ còn mới, như vừa được dựng lên.

- Tới rồi.

- Trò đùa này không vui đâu Nhất Thiên.

Đình Dương gằn giọng, cố gắng kìm nén sự tức giận đang thiêu đốt bản thân mình. Trong thâm tâm hẳn, vẫn thật hy vọng rằng Nhất Thiên chỉ đang cố đùa giỡn hắn mà thôi. Thế như gương mặt Nhất Thiên vẫn nghiêm túc như cũ, thậm chí không buồn nhếch môi.

- Mình không đùa.

Nhất Thiên bước sang một bên để cho Đình Dương có cơ hội nhìn rõ tất cả những gì được ghi trên bia mộ được lát đá hoa cương màu đen. Cô gái trong hình vô cùng quen thuộc, đến mức chỉ cần nhắm mắt lại Đình Dương cũng có thể nhìn thấy cô. Những ngày qua, Thụy Du lúc nào cũng quanh quẩn trong suy nghĩ của Đình Dương. Hắn hối hận, hắn lo sợ, hắn suy nghĩ, hắn tìm cách xin lỗi cô khi cả hai vừa gặp lại nhau. Hắn đã lo lắng, và nghĩ ngợi rất nhiều với một hy vọng và sự chờ đợi cho giây phút có thể nhìn thấy cô. Vậy mà giờ đây những gì hắn nhìn thấy chỉ là một ngôi mộ lạnh lẽo.

- Đó là tên thật của Thụy Du.

- Làm sao em ấy có thể chết được chứ?

Đình Dương giữ nguyên vị trí, lạnh lùng chất vấn Nhất Thiên. Hắn không tin vào những gì đang hiện hữu trước mắt.

- Trúng đạn.

- Nói dối. Chẳng phải em ấy đã qua huấn luyện sao? Làm sao có thể dễ dàng bị như thế?

Nhất Thiên nhìn thấy trong mắt Đình Dương lúc này hoàn toàn là sự giận dữ. Một lần nữa, hắn lại tiếp tục tự lừa dối bản thân mình như lúc trước. Nhiều chuyện bất ngờ liên tục xảy đến, không ngừng đả kích tinh thần của hắn.

Nhất Thiên tự mắng bản thân mình một câu, cậu siết chặt tay thành nắm đấm. Nhìn hắn như thế, cậu cũng không vui vẻ gì. Nhưng đây là sự thật, một sự thật do hai gia đình tạo ra và ép buộc mọi người phải tin vào điều đó. Trừ một vài người hiếm hoi trong cuộc viết được uẩn khúc bên trong thì toàn bộ tất cả mọi người từng biết Thụy Du trước đó đều tin rằng cô thật sự đã chết. Vì lời hứa của hai gia đình, Nhất Thiên không thể nào làm khác.

- Đình Dương à, tất cả là tai nạn, không ai muốn điều đó xảy ra cả.

Đình Dương không nghe thấy những gì Nhất Thiên nói nữa. Hắn bước đến trước ngôi mộ rồi quỳ thụp xuống, hai mắt thất thần nhìn cô gái trong hình.

Nhất Thiên không ngăn cản hay an ủi Đình Dương thêm bất kì lời lẽ dư thừa nào. Cậu nghĩ hẳn cần một chút thời gian và không gian yên tĩnh để suy nghĩ lại mọi chuyện. Nhất Thiên đứng phía sau, quyết định ở lại cùng Đình Dương. Cậu sẽ không bỏ lại hắn ở đây một mình.

Nhất Thiên nhớ lại những thông tin vô cùng quý báu mà khó khăn lắm mới khai thác được từ người trợ lý thân tín của cha. Lúc này, tình trạng của Thụy Du cũng không được khả quan hơn. Nghe nói những ngày vừa qua, nhà họ Nguyễn đã huy động một lực lượng lớn những bác sĩ có năng lực trong ngành và tạm thời Thụy Du đã qua cơn nguy kịch nhưng vẫn chưa chắc chắn được điều gì. Cô vẫn còn chìm trong trạng thái hôn mê sâu, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại. Và dù cô có tỉnh lại hay không thì từ bây giờ, Thụy Du cũng không còn là Thụy Du nữa.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, như một giấc mơ không thực. Chỉ mới vài ngày trước, bọn họ còn gặp nhau, cùng nhau trò chuyện, cùng nhau đi chơi, cô còn cười với hắn. Mà giờ đây, mọi thứ đã sớm kết thúc. Đình Dương nhớ lại mọi chuyện, trong lòng đau đớn vô cùng. Đúng, là do hắn. Là vì hắn không tốt, hắn đã nổi giận với Thụy Du. Hắn đã làm cô buồn rồi. Đình Dương nhớ lại chuyện cũ, hắn đã từng hứa với Thụy Du, sẽ không ghét cô dù cô làm sai. Hắn nhớ rồi, hắn đã từng hứa như thế, nhưng rồi hắn đã không giữ lời. Vì thế nên cô mới gặp chuyện, đúng không?

Đình Dương tự dần vặt mình rất lâu. Hắn cảm thấy căm ghét bản thân mình. Một con người thất hứa và vô dụng. Vì hắn mà cô chết, vì phải bảo vệ hắn mà cô mới phải ra đi.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, trời đã sớm ngả về chiều mà Đình Dương vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, dù Nhất Thiên có nói gì, có làm gì thì hắn cũng không chịu để tâm. Nhất Thiên chợt có cảm giác Đình Dương cứ mãi quỳ như thế, cho đến khi nào ngã gục vì kiệt sức thì thôi.

===

P.s: Chap này ngắn. Nên mình đăng tạm. Chap sau thì mai (21/2) sẽ đăng luôn một lần để bù lại độ dài.

Lịch post chap quay về như cũ là đêm thứ 7 sáng CN. Và nếu mình rảnh thì sẽ có chap giữa tuần. Cảm ơn các bạn.

53. Chương 52: Tiểu Thư Nhà Họ Nguyễn

3 năm sau, Melbourne, Úc.

Hôm nay gia tộc họ Nguyễn có sự kiện lớn nên mọi người ai ai cũng bận rộn chuẩn bị. Tối nay, đại tiệc mừng thọ 85 tuổi của người đứng đầu gia tộc sẽ được tổ chức lại khách sạn lớn ở trung tâm thành phố. Đây là buổi tiệc với quy mô hoành tráng, là sự tề tựu đầy đủ hiếm hoi của toàn bộ các thành viên trong gia đình, đồng thời cũng là dịp để những người có thể lực trong các lĩnh vực cùng nhau xuất hiện. Để chuẩn bị cho sự kiện này, ai ai trong gia đình cũng đều bận rộn, chỉ ngoại trừ một vài thành viên được đặc quyền ưu tiên vì một số lí do nhất định.

Khác hẳn với sự bận rộn của cha mẹ mình, hôm nay Khải Ân vô cùng rảnh rỗi. Cậu ngồi giữa ghế sofa trong phòng, vô cùng vui vẻ chơi game trên iPad. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, nhưng không cần đợi người bên trong trả lời đã tự động đẩy cửa bước vào trong. Khải Ân dường như có thể đoán được người đến là ai, cậu cố gắng chơi thêm vài giây nữa rồi thoát trò chơi, đặt iPad sang một bên.

Người vào là Thiên Ân, em gái song sinh của cậu. Trên tay cô là hai chiếc đầm dạ hội lộng lẫy được cất may sang trọng, phía sau là một cô giúp việc trẻ với ba bộ đầm khác đi theo sau. Thiên Ân treo tất cả lên giá giữa phòng rồi bước đến ngồi cạnh Khải Ân.

- Anh nhìn xem, bộ nào tốt hơn?

Khải Ân vươn vai, dựa người thoải mái vào ghế sofa, lười biếng đáp lời.

- Cái nào cũng đẹp, đều do nhà thiết kế nổi tiếng gửi đến mà.

Thiên Ân một chút cũng không hài lòng với câu trả lời qua loa cho có này của Khải Ân. Cô hừ lạnh một tiếng rồi đi thử từng cái một, tốt nhất vẫn là nên tự mình kiểm tra thì hơn. Sau một hồi loay hoay vất vả, Thiên Ân chọn được hai bộ đầm vừa ý nhất, nhưng rồi lại lưỡng lự không biết chọn bộ nào cho buổi tiệc. Đêm nay vô cùng quan trọng, vừa là sinh nhật của ông nội, cũng là lần đầu tiên cô xuất hiện trước mặt tất cả mọi người. Vì thế mẹ đã dặn dò cô nên chuẩn bị tốt một chút.

- Theo anh là bộ nào?

- Màu xanh đi.

Khải Ân nhắm mắt chọn đại, hoàn toàn không tập trung vào những gì đang xảy ra. Cậu còn đang tự hỏi vì sao trang phục của cậu còn chưa được mang đến.

- Em cũng thích màu xanh nhưng mà nó không hợp với khuôn mặt của em.

- Vậy thì em đổi đôi khác đi.

Thiên Ân dường như không hài lòng với đề nghị này của anh trai mình cho lắm. Cô đưa tay lên chạm vào đôi khuyên tai hồng ngọc, trong lòng liền phản kháng.

- Không được, em thích nó.

Khải Ân có chút bất đắc dĩ. Từ khi Thiên Ân tỉnh lại sau hai tuần hôn mê thì liền quên sạch mọi chuyện. Bác sĩ nói rằng trước đó trí nhớ của cô từng bị tác động nên lần này trải qua biến cố nên có thể bị ảnh hưởng. Còn chuyện tạm thời hay vĩnh viễn thì bọn họ không chắc chắn được. Thế nhưng có một điều vô

cùng kì lạ là dù cho đã quên hết mọi chuyện nhưng Thiên Ân vẫn đặc biệt yêu thích đôi khuyên tai này. Không cần điều tra, Khải Ân cũng dễ dàng đoán được vật này từ đâu mà có, chắc chắn là của người đó tặng. Chỉ có duy nhất một điều cậu không thể nào nghĩ đến là dù cho đã quên hết mọi chuyện nhưng trong tiềm thức, cô vẫn vô cùng trân trọng nó.

- Anh thật không hiểu, em thậm chí không biết vì sao mình lại đeo nó, nhưng mà vẫn một mực không chịu tháo ra là sao? Anh biết là nó rất đẹp, nhưng em vẫn có những đôi khác không thua kém, cũng cần có sự thay đổi một chút.

Thiên Ân vội vàng lắc đầu. Trong lòng cô không mấy vui vẻ. Cô thừa nhận mình không rõ vì sao mình lại có được đôi khuyên tai này, nhưng cô thật lòng không muốn tháo nó ra, dù thế nào đi nữa.

- Em cũng không hiểu vì sao. Chỉ là em rất không muốn thay thế nó thôi.

Thiên Ân thở dài một hơi, bước đến ôm lấy bộ phục trang phù hợp với đôi khuyên tai hơn rồi rời khỏi phòng.

Buổi tối, tại khách sạn năm sao lớn nhất thành phố người người ra vào tấp nập. Cả gian phòng rộng lớn đã sớm kín hết người. Bọn họ chủ yếu là những nhân vật có máu mặt trong thương trường và trong giới chính trị. Những con người có mối quan hệ thân thiết hoặc đã từng hợp tác trong công việc với thành viên trong gia tộc đều được mời đến đông đủ. Dưới những chùm đèn pha lê rực rỡ, những người đàn ông trong bộ vest lịch lãm, những người phụ nữ với bộ đầm dạ hội quý phái đang cùng nhau trò chuyện trong giai điệu du dương phát ra từ những nghệ sĩ phía trên sân khấu.

Đến giờ, người chủ trì bữa tiệc bước lên sân khấu nói một vài lời giới thiệu rồi bắt đầu bữa tiệc. Sau một vài tiết mục ban đầu, nhân vật chính của buổi tiệc là ông nội của Khải Ân bắt đầu phát biểu lời cảm ơn của mình. Sau đó ông đồng dạng tuyên bố:

- Trong năm vừa qua, tôi nhận được rất nhiều tin tức đáng vui mừng. Hôm nay xin được chia sẻ nó với mọi người ở đây. Việc đầu tiên, cháu dâu của tôi vừa hạ sinh một bé gái cách đây không lâu, cuối cùng tôi cũng đã lên chức ông cố rồi.

Ông dừng lại một chút, phía dưới sân khấu là âm thanh vỗ tay và những lời chúc mừng. Sau đó là một cặp vợ chồng trẻ bước lên sân khấu, trên tay người vợ là một bé gái chưa được một tuổi đang mở to mắt nhìn mọi người. Đợi một lát, rồi ông lại tiếp tục.

- Việc thứ hai, cũng là việc quan trọng nhất. Nó khiến cho con trai tôi trở nên vui vẻ hơn, giúp con dâu tôi vượt qua chứng bệnh trầm cảm nhiều năm. Sau hơn 10 năm, cuối cùng tôi cũng đã được gặp lại đứa cháu gái thất lạc của mình. Cuối cùng gia đình chúng tôi cũng đã được đoàn tụ rồi.

Giọng nói ông cụ đầy vẻ xúc động. Còn nhớ năm xưa, ông vì công việc mà từ chối chơi đùa cũng lũ trẻ nên mới dẫn đến việc cả hai cùng nhau trốn ra ngoài. Khải Ân được tìm thấy là một kì tích lớn, ông đã phải cảm tạ trời đất vạn lần vì điều đó. Nhưng cuối cùng ông vẫn phải trả giá vì sự mất tích của Thiên Ân. Không chỉ riêng gì con trai và con dâu mình, trong suốt những năm qua ông vẫn luôn tìm kiếm và ngày nào cũng sống trong ân hận.

Toàn bộ những bàn đầu tiên gần sân khấu nhất là khu vực riêng dành cho những thành viên trong gia đình. Lúc này ánh đèn sân khấu bỗng nhiên chiếu về đúng một nơi, dưới sự động viên của Khải Ân, Thiên Ân liền đứng lên, hướng đến mọi người bên dưới nở một nụ cười nhẹ, vô cùng lễ phép cúi đầu chào.

- Hai đứa lên đây với ông đi.

Sau tiếng gọi, Thiên Ân khoác nhẹ tay Khải Ân rồi cả hai cùng bước lên sân khấu. Các nhà báo xuất hiện trong buổi tiệc này cũng đã đứng ngồi không yên, bắt đầu hướng về phía ba người mà chụp ảnh liên tục. Thiên Ân lần đầu tiên xuất hiện trước đám đông, cùng lúc bị quan sát bởi nhiều ánh mắt, có tò mò, có soi mói, có ghen tị, đủ cả. Lại thêm ánh đèn flash liên tục chớp nháy khiến cô cảm thấy thật là áp lực. Như có thể đoán được điều đó, Khải Ân khẽ cúi người, nói nhỏ vào tai cô.

- Không sao đâu. Một lúc thôi.

Thiên Ân khẽ gật đầu, trong lòng cũng giảm đi một chút căng thẳng.

Ông cụ giới thiệu cả hai trước báo giới. Trong gia tộc, tất cả các thành viên hầu như không dưới một lần xuất hiện trước mặt các phóng viên vì nhiều lí do khác nhau. Duy nhất chỉ có anh em Khải Ân và những đứa trẻ còn nhỏ tuổi khác luôn được che chở cẩn thận để được lớn lên một cách tự nhiên nhất. Vì thế, bây giờ đã đến lúc để cả hai làm quen và thích ứng với sự ảnh hưởng của gia tộc trong xã hội. Về sau sẽ còn nhiều lần phải tham gia các sự kiện lớn nữa.

Màn công bố kết thúc cũng là lúc mọi người bắt đầu nhập tiệc. Thiên Ân quay về chỗ ngồi, liền xin người phục vụ một ly nước để trấn an lại tinh thần. Lần đầu tiên, quả nhiên có chút choáng ngợp. Nhưng về sau có lẽ sẽ không như thế nữa.

Nhìn sắc mặt của Thiên Ân không được tốt, mẹ của cô ngồi bên cạnh đã bắt đầu sốt ruột.

- Con mệt à? Để mẹ xin ông cho con về sớm nhé?

Thiên Ân đang suy nghĩ gì đó bỗng nhiên giật mình, cô đặt ly nước xuống bàn, khẽ lắc đầu.

- Con không sao, chỉ là cảm thấy hơi căng thẳng.

- Ủ, vậy là tốt rồi.

Mẹ cô thở phào nhẹ nhõm. Sức khỏe của Thiên Ân thật sự không tốt, từ khi cô tỉnh lại, cơ thể cực kỳ yếu ớt, phải nằm ở nhà gần 2 năm để dưỡng bệnh. Ngoài việc lúc nào cũng phải uống thuốc và theo dõi sức khỏe định kì thì cô không được hoạt động mạnh, không được chơi thể thao hay chịu áp lực nặng. Bây giờ so với lúc trước, tình trạng của Thiên Ân đã khá hơn rất nhiều, nhưng lúc nào cha mẹ cô cũng không yên tâm, sợ cô gặp chuyện.

Lúc này, ở một nơi khác của phòng tiệc. Nhất Thiên sau khi đã hoàn hồn sau màn công bố lúc này liền bắt gặp cha mẹ Đình Dương đang ngồi ở gần đó. Cậu quay sang xin phép cha mình một tiếng rồi đứng lên đi qua bàn khác. Nơi cha mẹ Đình Dương ngồi không quá đông người, bên cạnh họ vẫn còn vài ghế trống nên Nhất Thiên rất thuận tiện chọn một vị trí, không quên chào hỏi những người còn lại trong bàn.

- Cháu chào hai bác.

Cha của Đình Dương nhìn thấy Nhất Thiên, vô cùng bất ngờ và vui vẻ khi có thể gặp được bạn học trung học của con trai tại nơi này.

- Ô, Nhất Thiên, con cũng đến đây à?

- Dạ, con đi cùng cha. Dạo này gia đình bác thế nào ạ?

Nhắc đến chuyện này, hai người lớn buồn bã không thôi. Mẹ của Đình Dương khẽ lắc đầu đầy chán nản, bà kể:

- Từ sau lần đó, Đình Dương nó không còn giống trước nữa. Lúc nào cũng lằm lằm lì lì, cái gì cũng không chịu nói. Nó hết đi học rồi lại về nhà, nhốt mình trong phòng. Bây giờ nó chẳng tham gia mấy câu lạc bộ hay những cuộc thi gì nữa. Bác cũng nhiều lần cố gắng nói chuyện với nó nhưng chẳng thu được kết quả gì.

Nhất Thiên nghe xong cũng cảm thấy buồn thay cho cha mẹ hắn, cậu an ủi họ vài câu, nhưng trong lòng lại âm thầm lo lắng, chẳng lẽ Đình Dương cứ muốn sống mãi như thế cả đời sao.

- Ban đầu bác chỉ nghĩ là khoảng chừng một năm thôi, nó sẽ quên được cô bé đó. Nhưng bây giờ đã là ba năm rồi, nó càng ngày càng tệ hơn thôi.

Nhất Thiên là một người biết lắng nghe, cậu chỉ im lặng để cho mẹ Đình Dương có thể chia sẻ bớt những tâm sự của bà trong suốt thời gian qua. Đình Dương trước khi rơi vào trạng thái này đã nhận được một học bổng ở một trường Đại học có tiếng ở Úc nên sau khi mọi chuyện được giải quyết thì liền sang đây học tập. Từ đó cũng ít có cơ hội liên lạc với Hoàng Minh. Kể ra ngoài hai người bạn thân thiết, hắn cũng ít khi muốn trò chuyện thân thiết cùng người khác.

- Nhất Thiên này, cháu có thấy cháu gái của ông Vĩnh lúc này khá giống với cô bé mà Đình Dương thích không?

Sau một lúc giữ thái độ im lặng để vợ mình nói chuyện cùng Nhất Thiên, cuối cùng cha Đình Dương cũng cất tiếng. Từ khi cô bé đó bước lên sân khấu chào hỏi mọi người ông đã cảm thấy vô cùng quen thuộc. Dù sao bọn họ chỉ gặp nhau đúng duy nhất một lần vào ngày đầu tiên nên không thể nào nhớ rõ. Những trí nhớ của ông khá tốt nên cũng có một chút ấn tượng.

Nhất Thiên có chút hoảng hốt, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Điều này ai cũng thấy rõ, dù sao việc người giống người cũng không phải là hiếm gặp.

- Cháu cũng thấy có chút giống.

- Không đâu. Giống nhau như hai giọt nước. Đây, hai người xem đi.

Có một việc ngoài ý muốn xảy ra, mẹ của Đình Dương đã lưu hình của Thụy Du trong điện thoại từ trước như quên xóa đi nên bây giờ lại có thể mang ra để so sánh.

- Thật kì lạ. Ngoài kiểu tóc và màu mắt ra, còn lại đều như đúc từ một khuôn mà ra. Chẳng lẽ anh em nhà này sinh ba à.

Mặc kệ bên cạnh hai người lớn đang cùng nhau bàn tán về bức hình, Nhất Thiên quyết định không tham gia, cậu sợ rằng chẳng may vô tình nói ra những gì không nên nói. Nhất Thiên nghĩ là cũng đã đến lúc mình nên tìm cơ quay về ngồi cùng cha rồi. Nhưng trước đó phải xin số điện thoại của Đình Dương trước đã. Từ ngày hấn sang Thụy Sĩ cùng cha mẹ, cậu bỗng dưng bị mất liên lạc hoàn toàn, gặp Hoàng Minh cũng rơi vào tình trạng tương tự. Cậu đã nghĩ rằng Đình Dương muốn cắt đứt quan hệ với tất cả mọi người.

Những người cùng bàn đang nói chuyện cùng ai đó, điều này khiến cho Nhất Thiên chú ý. Thật không biết là may mắn hay xui xẻo, lúc này Khải Ân cùng Thiên Ân vừa dừng lại ở bàn bọn họ để chào hỏi và tiếp khách. Điều này cũng dời đi sự chú ý của cha Đình Dương vào tấm hình trên điện thoại, thay vào đó ông tham gia vào những tin tức trong giới kinh doanh với những người nợ và Khải Ân. Thiên Ân đứng phía sau cậu, dường như không thoải mái lắm. Cô vẫn chưa thể nào thích ứng với sự đông đúc này.

Mẹ của Đình Dương nhìn thấy Thiên Ân ở khoảng cách khá gần càng thấy sự giống nhau đặc biệt với cô gái mà con trai của bà thích. Không khác một chút nào. Trong lòng bà bỗng dưng dấy lên một suy nghĩ tồi tệ. Nếu như con trai bà có thể gặp được cô bé này rồi dần dần quên đi chuyện cũ thì thật tốt. Nhưng rồi bà nghĩ lại, mong muốn con trai được hạnh phúc khiến bà thật ích kỷ. Nếu làm như thế, chẳng khác nào bà đang phá hủy hạnh phúc của người khác.

Sau khi đã tiếp xong những người lớn, Khải Ân nhìn thấy Nhất Thiên cũng ngồi trong bàn. Về điều này cậu cũng không thấy lạ. Cha bọn họ là bạn, hiển nhiên Nhất Thiên phải xuất hiện ở nơi này. Khải Ân và Nhất Thiên bắt tay nhau, trưng ra một thái độ thân thiện vừa đủ.

- Cũng lâu rồi nhỉ?

- Ừ.

Nhất Thiên làm như vô tình đảo mắt nhìn qua Thiên Ân đang đứng phía sau Khải Ân. Đáp lại cậu là đôi mắt màu hổ phách vô cùng bình tĩnh nhìn mình. Vì sao lại như vậy? Tại sao cô không ngạc nhiên hay có thái độ chào hỏi người quen cũ. Ánh mắt cô tựa như bọn họ chẳng hề có một chút quan hệ nào.

- Thì ra tin đồn cậu có em gái là thật.

- Hồi nhỏ vô tình thất lạc, thật may cuối cùng cũng gặp lại nhau.

Đối với chuyện này, Nhất Thiên tuy rằng không đoán trước được nhưng cũng không bất ngờ. Thái độ của Khải Ân vào đêm cuối cùng bọn họ gặp nhau cùng những lời cậu nói là bằng chứng rõ ràng nhất. Tuy nhiên khi đó Nhất Thiên cũng chỉ lơ mơ đoán được giữa hai người có một mối quan hệ máu mủ gì đó nhưng không chắc chắn lắm. Bây giờ thì rõ rồi. Hoá ra là anh em, đã thế lại còn sinh đôi. Nhìn từ góc độ này cũng khá giống nhau. Tại sao cậu không nhận ra sớm hơn.

Thiên Ân im lặng một hồi liền nhận ra người này với anh trai mình dường như có quen biết nhau nên liền chủ động tiến lên một bước:

- Chào anh, em là Thiên Ân, em gái anh ấy. Rất vui được gặp anh.

Nhất Thiên khẽ nhú mồm nhìn bàn tay đưa ra trước mắt, đây là diễn kịch sao. Nhưng cũng không cần thiết phải như thế mà. Lương lự một hồi cậu cũng nắm lấy tay cô vài giây rồi buông ra, xem như hoàn tất thủ tục làm quen đơn giản.

- Anh cũng vậy.
- Anh từng quen anh trai em sao?
- Học cùng trường cấp ba, gặp mặt một vài lần, xem như là có quen biết.

Nhất Thiên nhớ lại những ấn tượng của mình về Khải Ân. Không nhiều lắm. Một vài lần đụng mặt nhau ở trường và các trận đấu đá. Lại thêm vào đêm mưa đó. Chỉ có vậy mà thôi.

Thế nhưng thái độ này của Thiên Ân dành cho cậu, có gì đó rất không hợp lí. Nhất Thiên nghĩ cô đang giả vờ, nhưng dường như không phải vậy.

Khải Ân nói thêm một hai câu nói xã giao nữa rồi nắm tay Thiên Ân đi đến bàn khác để lại Nhất Thiên với rất nhiều nghi vấn trong lòng.

Cho đến tận khuya khi cùng nhau lên xe ra về, Thiên Ân vẫn không cảm thấy vui vẻ hơn. Dù rằng đã rời khỏi nơi tiệc tùng đông đúc đó, nhưng cô vẫn có cảm giác lo lắng.

Nhìn sắc mặt người bên cạnh không tốt. Sợ rằng sức khỏe của cô lại bị ảnh hưởng do thời gian kéo dài của bữa tiệc, Khải Ân không khỏi lo lắng:

- Em mệt à? Cảm thấy như thế nào rồi?
- Em không sao. Em chỉ là cảm thấy hơi lo lắng mà thôi. Có vẻ như bạn anh không thích em lắm.

Thật ra ngoài thái độ của Nhất Thiên, Thiên Ân còn bị ánh mắt của mẹ Đình Dương làm cho phiền lòng. Nhưng lại không tiện nói ra.

- Vì sao em nghĩ thế?
- Thái độ của anh ấy với em thật lạ, em cũng không biết phải nói thế nào. Nhưng hẳn là không có thiện cảm.

Thiên Ân nghĩ mãi vẫn không ra rốt cục cô đã làm gì sai mà mọi người đều dùng một thái độ hết sức kì lạ để nhìn cô chằm chằm. Chẳng lẽ biểu hiện của cô hôm nay không tốt khiến họ chán ghét sao?

Khải Ân hiểu rõ vì sao Nhất Thiên lại làm thế. Nhưng cậu không giải thích rõ ràng với em gái mình mà chỉ vỗ nhẹ vai cô đầy an ủi.

- Anh ta không có ý gì đâu. Em đừng nghĩ nhiều. Dù sao chỉ gặp có một lần này thôi mà.

Thiên Ân nghĩ ngợi một lúc, thấy Khải Ân nói cũng không sai. Thôi thì cô sẽ cố gắng quên đi vậy.

- Em hiểu rồi.

54. Chương 53: Anh Em Song Sinh

Một trong những điều khiến Thiên Ân cảm thấy tức giận vô cùng là việc giấc ngủ của mình bị quấy rối, nhất là vào những ngày hiếm hoi không có giờ học ở trường như hôm nay. Hiện tại cô đang rất không vui, Thiên Ân vờ đại một vật gì đó trong tay ném về nơi phát ra tiếng ồn, chỉ muốn người nào đó lập tức im lặng, đừng làm phiền giấc ngủ của cô.

- Thiên Ân, dậy đi, nhanh lên. Anh có việc muốn nhờ em. Gấp lắm.
- Để lúc khác đi. Em đang ngủ.
- Không được, phải ngay bây giờ mới kịp.

Mặc kệ việc mình liên tục bị xua đuổi, Khải Ân vẫn không rời khỏi phòng. Cậu vẫn tiếp tục nằn nì.

- Em đừng ngủ nữa. giúp anh một lần này thôi. Anh sẽ mời em đi ăn.

Thiên Ân chỉ hận không thể ngay lập tức đạp Khải Ân ra khỏi phòng. Bây giờ cô dù cho muốn ngủ cũng chẳng thể nào chợp mắt nữa, tiếng ồn bên tai đã chính thức làm cô tỉnh ngủ. Cô rời khỏi giường, trùm mắt nhìn kẻ đầu sỏ mọi chuyện rồi hậm hực bước vào phòng tắm. Khải Ân vui vẻ hẳn lên, Thiên Ân cuối cùng đã tỉnh, xem ra đời cậu được cứu rồi.

Đợi sau khi Thiên Ân làm xong vệ sinh cá nhân rồi bước ra ngoài, Khải Ân liền rời khỏi ghế sofa, vội vàng bước đến. Cậu dùng một bộ dáng vô cùng chân thành mà nói chuyện.

- Em gái yêu quý, em đóng giả anh đến trường nhá.

- Hôm nay anh bị gì đấy?

Thiên Ân tắt máy điều hoà rồi mở cửa sổ ra, không quên nhìn Khải Ân bằng ánh mắt kì lạ. Hôm nay anh trai cô không biết bị điều gì tác động dẫn đến một suy nghĩ điên rồ như thế. Ủ thì bọn họ sinh đôi, cũng có đến sáu bảy phần giống nhau nhưng một người là nam, một người là nữ, vẫn có rất nhiều sự khác biệt nhìn qua đã biết.

- No no, anh hoàn toàn bình thường. Hôm nay sẽ có một buổi triển lãm tranh vô cùng nổi tiếng, lại có cả sự xuất hiện của một vị hoạ sĩ mà anh vô cùng ngưỡng mộ. Anh phải đi bằng mọi giá.

- Thế thì đi thôi. Gọi em dậy làm gì?

Khải Ân thở dài. Đây mới là vấn đề làm cậu trần trở mãi.

- Nhưng anh không thể nghỉ học ở trường được. Vị giáo sư phụ trách môn Luật Thương Mại đã chú ý đến anh rồi. Nếu lần này anh lại vắng mặt, anh chắc chắn sẽ fail môn này.

Thiên Ân cảm thấy lí do này của Khải Ân quá vô lí đến mức không thể chấp nhận được. Thế là cô quyết định không quan tâm, mặc kệ người nào đó đang vô cùng khổ sở, còn mình thì ung dung xuống nhà tìm đồ ăn sáng. Thế nhưng Khải Ân không thể nào để cô đi dễ dàng như thế, cậu đã hạ quyết tâm phải đi dự triển lãm rồi.

- Ngày này, anh sẽ trả công.

Bước chân của Thiên Ân dừng lại, chờ Khải Ân nói tiếp. Biết rằng đã khiến cô chú ý, cậu liền tiếp tục.

- Anh sẽ cho em mượn thẻ của anh để đi shopping.

Yêu cầu này xem ra cũng không tệ lắm. Thiên Ân quay đầu, khẽ mỉm cười.

- Quyết định vậy đi.

Khải Ân thở phào, cuối cùng cũng thuyết phục được cô. Cũng không mấy khó khăn như cậu nghĩ.

Thiên Ân nghĩ ngợi một chút rồi khẽ nhún mày, dù cô đã đồng ý, nhưng việc đóng giả Khải Ân vẫn không dễ dàng gì. Xét về nhiều yếu tố, hai người cũng không hoàn toàn giống nhau.

- Chiều cao của chúng ta, thật ra rất chênh lệch. Với lại nhìn em vẫn nữ tính hơn anh nhiều.

Trước những lo lắng của Thiên Ân, Khải Ân vội vàng xoa tay, cậu đã chuẩn bị tất cả rồi. Cậu kéo cô về phòng của mình, ở đây đã có sẵn một chuyên viên trang điểm đang chờ sẵn cùng với những đạo cụ cần thiết. Thiên Ân quá xúc động, tạm thời không nói nên lời. Thì ra đều đã chuẩn bị sẵn, đây quả là vụ trốn học có tổ chức nhất mà cô từng biết.

- Em có thể mang giày tăng chiều cao. - Khải Ân giải đáp thắc mắc đầu tiên của Thiên Ân. Sau đó cậu quay sang nói với nhân viên trang điểm. - Chị hãy hoá trang cho cô ấy giống hệt như tôi đi. Yên tâm, chúng tôi là song sinh, đã có sẵn đường nét giống nhau rồi. Chị cần chị biến hoá một chút.

Nhìn những gì Khải Ân đã tốn công chuẩn bị, Thiên Ân không khỏi thán phục đam mê mãnh liệt của cậu dành cho hội hoạ, đặc biệt là buổi triển lãm lần này.

- Em vô lớp cần làm những gì?

- Vô điểm danh là được rồi. Hôm nay hẳn là chỉ nghe lí thuyết thôi, bài tập nhóm, báo cáo thì có lẽ là vài hôm nữa. Em nếu như không có việc gì làm thì ghi chú lại trên laptop giúp anh, không thì ngồi làm bài tập của em. Em vừa vào lớp thì tìm vị trí của Shiro và Luke rồi đến đó mà ngồi.

Khải Ân giải thích rõ ràng trong lúc tìm kiếm trong tủ đồ những bộ trang phục thích hợp. Không chỉ là quần áo bình thường mà vẫn cần phải tìm thêm một vài vật gì đó để nguy trang.

- Hai tên đó biết chuyện này chưa?

Thiên Ân nhìn mình trong gương, cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô không khỏi ca ngợi một chút về tay nghề của vị chuyên viên hoá trang này, bây giờ trông cô đã giống Khải Ân đến chín phần. Sau khi hoá trang xong, vị chuyên viên nọ buộc tóc Thiên Ân bằng một sợi thun mỏng để cố định tạm thời rồi đeo tóc giả cho cô. Bây giờ thì giống đến tuyệt đối rồi.

- Chưa. Tụi nó khỏi biết cũng được. - Khải Ân đáp.

- Bọn họ sẽ không nhận ra em chứ?

Thiên Ân dè dặt hỏi, đồng thời cảm lấy bộ quần áo mà Khải Ân đưa đến rồi quay về phòng để thay. Sau khi quay lại thì Khải Ân lại đưa thêm cho cô một chiếc áo choàng cỡ lớn, kèm theo khăn choàng cổ thật dày.

- Em quần cái này vào, che được đến mũi, nói với bọn họ là em bị bệnh nên giọng nói có chút thay đổi.

Lí do này nghe qua thì có chút vô lí, nhưng cũng không đến nỗi không dùng được. Thiên Ân ậm ừ gật đầu rồi đến bàn lấy ba lô của Khải Ân quay lại về phòng mình. Cô lấy tất cả đồ dùng học tập của cậu đặt ra bàn rồi thay vào đó là laptop cá nhân của mình kèm theo một phần bài tập chưa kịp làm xong. Trong thời gian ngồi nghe giảng những thứ không thuộc về chuyên ngành của mình, cô vẫn nên làm cho xong đồng bài tập này thì hơn.

Khải Ân theo cô đến trường đại học rồi đi thẳng đến nơi tổ chức triển lãm. Thiên Ân bước vào cổng trường đại học quen thuộc, đây cũng chính là nơi cô đang theo học. Cô và Khải Ân học chung một trường nhưng khác khoa. Cô học Truyền Thông còn cậu lại học Quản Trị Kinh Doanh, hơn nữa vì thời gian ở nhà dưỡng bệnh nên Thiên Ân đi học trễ hơn Khải Ân một năm. Bây giờ cậu đã làm sinh viên năm hai trong khi cô chỉ vừa mới toàn tất một học kì của năm đầu tiên.

Thay vì rẽ vào lối đi thông thường, Thiên Ân lại đi theo một con đường khác để tìm lớp học của Khải Ân. Trường đại học này có khuôn viên rất rộng khiến cho sinh viên mới dễ dàng bị lạc, với một người chưa từng sang khu vực phía bên này như cô thì các toà nhà ở đây cũng chẳng khác gì mê cung rộng lớn phức tạp. Vô cùng vất vả Thiên Ân mới tìm được bản đồ của khu vực này. Trong lúc đang đứng nghiên cứu nghiên ngẫm thì liền cô một bàn tay đặt lên vai cô một cách vô cùng bạo lực.

- Này, sao hôm nay lại có hứng thú xem bản đồ thế?

Thiên Ân ôm lấy vai. Trong lòng không ngừng nguyên rủa thói quen chào hỏi không mấy nhẹ nhàng này. Cô quay đầu lại nhìn, người đến là Shiro, một du học sinh người Nhật. Cậu ta là bạn của Khải Ân, cũng đã từng đến nhà cô một vài lần, nhưng cô chưa bao giờ thử bắt chuyện với cậu ta.

Giả vờ ho khan vài tiếng, Thiên Ân gằn giọng, cố gắng tỏ ra “manly” hết sức có thể.

- Quên mất phòng học.

Nhanh chóng cảm nhận được điều gì đó khác thường, gương mặt của Shiro bỗng chốc trở nên khó coi, đó là sự kết hợp của việc nhin cười và cố gắng giữ nguyên thái độ nghiêm túc.

- Tại sao giọng cậu lại giống con gái như thế?

Thiên Ân suýt ngất, cô giả giọng tẻ như vậy sao, nhanh như thế liền đã bị nhận ra rồi. Lại tiếp tục ho thêm vài tiếng nữa rồi mới trả lời.

- Tôi đang bị bệnh, bị tắt tiếng hai ngày qua, vừa mới nói được một chút nên giọng nói có chút thay đổi.

Shiro bán tín bán nghi Ồ lên một tiếng rồi khoác vai Thiên Ân, kéo cô đi về phía trước.

- Sao tôi có cảm giác cậu hơi lùn đi một chút.

- Áo giác à?

Thiên Ân thật sự ngưỡng mộ cậu bạn Shiro này của Khải Ân, đến những chi tiết nhỏ nhất như thế này cũng có thể nhận ra. Cô hy vọng rằng người còn lại - Luke sẽ không giống như thế này. Không thì cô sẽ nhanh chóng bị bại lộ trong mắt mặt thôi.

- Có lẽ, chắc vì bệnh nên cậu đã gầy đi rồi chẳng.

Khi hai người đến thì giảng đường đã đông kín người, Thiên Ân đi theo Shiro đến một vị trí đã được giữ chỗ sẵn. Người làm việc này không ai khác là Luke, một người Úc đang ngồi phía ngoài bìa. Nhìn thấy Thiên Ân trong bộ dạng Khải Ân xuất hiện với một lớp áo dày cùng chiếc khăn choàng che kín mặt, cậu bạn không khỏi ngạc nhiên và tò mò.

- Cậu bệnh à?

Thiên Ân gật đầu, hạn chế giao tiếp.

- Cũng tội cậu ta thật, bị bệnh cũng không dám vắng mặt nữa. Nếu không thì sẽ fail mất môn này.

Luke vỗ vai Thiên Ân, giọng nói vô cùng thông cảm mà nói với Shiro, nhanh chóng nhận được một cái gật đầu đồng ý. Sau đó Shiro nói với Luke một điều gì đó, như là việc Khải Ân bị tắt tiếng, hiện không thể nào nói chuyện nhiều. Không bao lâu sau đó, vị giáo sư lớn tuổi bước vào lớp.

Sau khi hoàn tất tiết mục điểm danh gian nan đầy vất vả, vị giáo sư nọ sau khi nhìn thấy được mặt của Khải Ân trong giảng đường cũng đã bắt đầu bài giảng hôm nay. Lúc này trong lúc mọi người bắt đầu tập trung ghi chú bài trong laptop thì Thiên Ân lại lấy bài tập của mình ra làm, hoàn toàn không quan tâm đến những gì xảy ra bên dưới.

Nhìn thấy cảnh này, Luke không khỏi cảm thấy khó hiểu và lo lắng. Cậu huých nhẹ tay Thiên Ân, thì thầm thật nhỏ để không làm phiền đến những người bên cạnh.

- Nay tại sao không nghe giảng? Môn này khó nhai lắm đấy, không ít người fail rồi.

Luke không quên nhìn xuống phần bài tập đang làm của Thiên Ân, rồi cậu nói tiếp.

- Bài này hình như đâu phải của khoa mình?

- Làm dùm em gái.

Thiên Ân dùng giọng nói khàn khàn đáp lại. Cô thật sự khổ sở mà. Khi về chắc chắn cô phải mắng Khải Ân một trận. Để sau này khi cậu ta nổi tiếng trong lĩnh vực hội họa rồi, khi phỏng vấn phải nhắc đến tên cô, người đã anh dũng chịu trận hi sinh làm thể thân cho cậu trong giờ học Luật Thương Mại để cậu đi theo đuổi đam mê của mình.

Luke gật gù đầu rồi không nói gì nữa, có lẽ cậu sẽ không khuyên nhủ được gì. Cậu cũng phải tập trung vào bài giảng rồi.

Sau Luke rồi đến Shiro bị hành động này của Thiên Ân làm cho chú ý. Nhưng cậu chỉ quan sát, rồi không nói bất cứ điều gì. Shiro ghi ra giấy một điều gì đó rồi đẩy sang cho Luke, ban đầu Luke khá ngạc nhiên rồi liền nở một nụ cười xấu xa thấy rõ, vô cùng kín đáo nháy mắt với cậu bạn người Nhật của mình. Trong lúc hai người kia làm chuyện mờ ám, Thiên Ân vẫn không hề hay biết mà tiếp tục tập trung với bài tập.

Đến giờ về, Thiên Ân lại tiếp tục duy trì hình ảnh manly của mình rồi cùng với tụi Shiro ra về. Theo như những gì đã giao hẹn trước với Khải Ân thì chỉ cần ra cổng trường thì sẽ có xe riêng của gia đình đợi sẵn. Vì thế cô vẫn rất ung dung mà bước đi, trong lòng không khỏi âm thầm vui sướng vì sắp được kết thúc công việc đây gian nan này.

- Hôm trước tụi này đã nhìn thấy em gái của cậu trên báo rồi đấy. Trông xinh thật.

Với lời nói này của Shiro, Thiên Ân cảm thấy thật mát lòng mát dạ. Cô nhìn cậu bạn một cái, khẽ gật đầu. Cô cũng không đoán chắc được trong trường hợp này Khải Ân sẽ nói những gì, nên tốt nhất vẫn là nên im lặng thì hơn. Nhưng dù sao cô cũng tăng dần thiện cảm với người bạn này của Khải Ân rồi.

- Đồng ý với cậu. Cô ấy thật xinh đẹp. Trên báo cũng nói là hai người sinh đôi cơ đấy. Vì sao mỗi lần đến nhà cậu, tôi đều không gặp nhỉ?

Thiên Ân cảm thấy vui vẻ lần thứ hai, cô không khỏi khen ngợi Khải Ân vì đã làm quen được bạn tốt.

- Do con bé không thích ra ngoài nên không gặp thôi.

Lại tiếp tục dùng một chất giọng khàn khàn và có chút nữ tính như lúc đầu, Thiên Ân từ tốn đáp lại. Shiro và Luke lần lượt tặc lưỡi đầy tiếc nuối. Sau đó Luke liền nói tiếp.

- Tôi muốn gặp và làm quen với em gái cậu quá. Chúng tôi có thể hẹn hò chứ nhỉ? Cậu sẽ không phản đối chứ?

Luke là một gã trai đào hoa, Thiên Ân nhìn qua đã biết rõ. Nhưng bất quá cậu ta cũng khá đẹp trai, nếu là cô, cô sẽ không từ chối cái đẹp đâu. Nhưng còn nếu như Khải Ân bị hỏi như thế thì sẽ trả lời như thế nào nhỉ, Thiên Ân đoán mãi vẫn không được. Cô vẫn muốn trả lời giống với cách cậu trả lời thì hơn.

- Còn tùy vào em tôi có thích cậu hay không.

Luke đưa mắt nhìn sang Shiro, khẽ nháy mắt. Sau đó hai người liền đồng loạt dừng bước, khiến Thiên Ân cũng dừng theo.

Rồi Luke bất ngờ quay sang nhìn cô chăm chăm, Thiên Ân cảm thấy vô cùng khó hiểu. Người này muốn gì trò gì đây. Bỗng nhiên cậu nắm lấy tay cô rồi nói:

- Vậy cậu có thích tôi không?

Trong đầu Thiên Ân không khỏi hoảng loạn. Khải Ân, anh trai cô đang được một chàng trai tỏ tình. Lại còn nắm tay rồi dùng ánh mắt tha thiết như thế, không khỏi khiến cô rung mình. Thiên Ân thật sự rất ủng hộ những người thuộc giới tính thứ ba nhưng mà cô không nghĩ anh trai mình lại có người yêu thích như thế. Thật đáng tiếc cô lại đang đóng giả.

Thiên Ân toan rút tay lại nhưng không được, chẳng hiểu sao tên Luke này lại giữ chặt tay cô, lại còn dùng ánh mắt đó nhìn cô. Dù biết điều này dành cho Khải Ân nhưng mà Thiên Ân vẫn không khỏi cảm thấy hốt hoảng. Trong lòng cô không khỏi đấu tranh tâm lý. Trai đẹp à, dù anh rất đẹp trai nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng bắt đầu một mối quan hệ yêu đương đâu. Hơn nữa là nhầm lẫn rồi. Tôi không phải là Khải Ân của lòng anh, đừng làm bừa chứ.

Thiên Ân sẽ không nói ra những gì mình nghĩ trong đầu, cô chỉ nhìn xuống hai bàn tay mình đang bị giữ chặt, rồi nhìn chàng trai “thâm tình” trước mắt.

- Bỏ tay ra đi.

- Không. Cậu mau trả lời đi.

- À, à, chúng ta chỉ là bạn. Hơn nữa tôi không hứng thú với đàn ông.

Thật ra việc Khải Ân có hứng thú với đàn ông hay không thì Thiên Ân cũng không chắc chắn lắm, nhưng mà cô phải nhanh chóng thoát ra khỏi cục diện mất mặt này.

Ánh mắt của Luke hiện lên sự nguy hiểm, môi cậu thoáng qua nụ cười khó có thể phát hiện.

- Cậu thật sự không hứng thú với đàn ông chứ? Thiên Ân? (Tác giả: Do người nước ngoài sẽ đọc không tên không có dấu á nha. Mình nghĩ vậy)

Trong đầu Thiên Ân rung lên hồi chuông báo động mãnh liệt, nhưng cho đến khi bộ tóc giả bị lấy ra và mái tóc dài vô tình buông xuống thì cô vẫn không phản ứng kịp. Cô chỉ nhìn thấy ánh mắt Luke ngậy ngốc nhìn mình, còn trên tay Shiro là bộ tóc giả. Lộ tẩy rồi.

Thiên Ân nhanh chóng phát hiện ra một điều quan trọng, này giờ cô đều bị hai kẻ đáng ghét này đùa giỡn. Họ đua nhau diễn kịch để đưa cô vào tròng mà. Chết tiệt thật.

- A!

Thiên Ân hung hăng giẫm vào chân của Luke khiến cậu tỉnh mộng mà la oai oái. Nhìn thấy ánh mắt đầy tức giận của Thiên Ân, Shiro đã nhanh chóng chạy trước, Luke cũng hết hồn mà chạy theo sau.

- Đồ chết tiệt các người.

Thiên Ân vội vàng đuổi theo bóng của hai chàng trai nọ. Chọc tức cô rồi bỏ chạy, sẽ không dễ dàng như thế đâu.

Khuôn viên rộng lớn của trường đại học vô tình trở thành nơi để Thiên Ân truy đuổi Luke và Shiro. Đừng để cô tóm được bọn họ, nếu không cô sẽ không nhẹ tay đâu. Luke và Shiro chạy ở phía trước, không quên nhìn lại phía sau, chết thật, Thiên Ân đã đuổi gần sát đến nơi rồi. Lần này bọn họ đã chọc phải ổ kiến lửa. Khái Ân trông có vẻ hiền lành, nhưng không phải em gái cậu ta cũng thế. Đây là chân lí vô cùng thực tế mà Luke và Shiro nghiệm lại được.

Thiên Ân chỉ dõi theo dáng hai người kia mà đuổi theo, cũng không chú ý nhìn đường. Cô cảm thấy mình đã đụng trúng một người nào đó đang đi ngang qua. Vì sự va chạm quá mạnh nên cả hai cùng ngã xuống bãi cỏ. Thiên Ân giật mình, theo phản xạ liền tìm cho mình một tư thế ngã an toàn, điều này chính cô cũng không hề nhận ra. Nhưng có lẽ không cần thiết lắm, vì ngay bây giờ, đã có một người làm đệm ngã cho cô rồi.

Thiên Ân e dè mở mắt, cô bàng hoàng nhận ra mình đang nằm trên người một chàng trai nào đó. Khẽ liếc mắt nhìn sang, cô liền mất gặp một đôi mắt tinh lạng đang nhìn mình. Đôi mắt này khiến cô cảm thấy có gì đó kì lạ, nhưng không biết phải giải thích như thế nào mà chỉ biết né tránh. Nhận ra mình vẫn còn nằm trên người người ta, Thiên Ân liền hoảng hốt chống tay ngồi dậy. Cô vẫn không dám nhìn lại vào đôi mắt đó dù nó vẫn đang dõi theo cô không rời.

Thiên Ân chỉ biết mình vừa đụng ngã một chàng trai, đã thế anh ta còn làm đệm cho mình khi ngã xuống. Thật là tội lỗi. Thiên Ân cúi xuống nhặt lại sách vở rồi trả lại cho chàng trai nọ, cô vô tình nhìn lên thì vẫn bắt gặp đôi mắt đó vẫn đang nhìn mình chăm chăm. Ánh mắt ấy bình tĩnh và điềm nhiên đến lạ lùng, nhưng giờ phút này đã lấn tẩn gọn sóng. Từ đầu đến cuối, vẫn không nói một câu nào.

- Thật xin lỗi, tôi vô ý quá, xin lỗi anh.

Thiên Ân nói rồi lúng túng đứng lên, vội vàng chạy đi mất. Ánh mắt của chàng trai đó, không hề đáng sợ nhưng nó khiến cô cảm thấy có gì đó không dám nhìn, chỉ muốn trốn tránh, không rõ vì sao.

Đình Dương vẫn chưa hoàn hồn. Vừa rồi là chuyện gì xảy ra. Hắn đang mơ sao, hắn vừa nhìn thấy Thụy Du, chính là cô. Hắn cảm giác như vậy. Thế nhưng chẳng phải hắn đã từng quỳ trước bìa mộ của cô hàng giờ liền sao, vậy thì người lúc này là ai? Tại sao lại giống Thụy Du đến vậy. Đình Dương cầm chồng sách vừa được sắp xếp lại trên tay, không khỏi thất thần. Không phải là mơ, hắn hy vọng mình không mơ, hắn đã nhìn thấy Thụy Du, thật sự như thế.

Đình Dương khôi phục sự tỉnh táo, hắn nhìn xung quanh tìm kiếm lại bóng người khi nãy nhưng đã không còn nữa. Bây giờ chỉ còn lại những con người xa lạ đang bước đi vội vàng xung quanh hắn mà thôi...

55. Chương 54: Gặp Lại

Trong phòng chỉ có duy nhất một nguồn sáng le lói phát ra từ chiếc đèn nhỏ đặt trên bàn, âm thanh lật giấy vang lên đều đặn, thỉnh thoảng sẽ có vài tiếng gõ phím lạch cạch rồi dừng. Như có điều gì đó còn vướng bận trong phần bài tập của mình, Đình Dương rời mắt khỏi màn hình máy tính, hắn khẽ khom người đưa tay cầm lấy chiếc ba lô đi học đặt bên cạnh bàn học. Đình Dương lục tìm một quyển sách nào đó hắn đã mượn ở thư viện vào buổi sáng mà hắn chắc chắn chúng có tác dụng trong việc giải quyết vấn đề này. Không quá khó khăn để tìm thấy quyển sách dày cộp trong chồng sách, Đình Dương vừa định lấy ra nhưng liền khựng lại. Có gì đó không đúng. Trong chồng sách vở này của hắn, từ bao giờ đã xuất hiện một quyển sổ tay nhỏ màu xanh nhạt thế này.

Không vội vàng lấy sách, Đình Dương rút quyển sổ nhỏ ra, đặt lên bàn. Hắn dăm chiêu một lúc, vẫn không thể nào nhớ ra vì sao vật này lại xuất hiện trong ba lô của mình. Hắn nhớ lại lịch trình lúc sáng, từ lúc vào lớp rồi đến thư viện, hắn đều không ngồi cạnh bất kì ai. Vì thế khả năng lấy nhầm là không thể xảy ra.

Hơn nữa nhìn qua cũng dễ dàng đoán được đây là sổ tay của con gái, chuyện này lại càng trở nên khó hiểu. Cả ngày hôm nay, hắn đã gặp qua một cô gái nào hay sao? Hắn không ấn tượng lắm, nhưng rồi lại giật mình. Không hẳn, hình như là có. Hôm nay hắn đã đâm trúng một cô gái trong khuôn viên trường học, cô ấy rất giống Thụy Du.

Điều này khiến cho bàn tay Đình Dương đặt trên bìa của quyển sổ, rất muốn mở ra. Nhưng hắn do dự. Hành động này, dường như có vẻ không tốt lắm. Nhưng có thể bên trong sẽ có một vài thông tin gì đó, có thể giúp hắn liên lạc với người kia để trả lại vật này. Đình Dương nghĩ nghĩ một lúc rồi mở quyển sổ ra.

Ngay trang đầu tiên đã xuất hiện một mặt giấy được ghi kín chữ. Đó là một nội dung với rất nhiều thứ tiếng, Đình Dương đọc qua một hồi, ít nhất là phải năm loại ngôn ngữ. Nhưng chúng lại bao hàm gồm một nội dung theo thứ tự là tiếng Anh, Pháp, Tây Ban Nha, Phổ Thông (tiếng Trung), và tiếng Việt. Đình Dương có chút bất ngờ, cô gái đó biết tiếng Việt sao? Một phút giây nào đó, gương mặt của người lúc sáng lại xuất hiện lại trong suy nghĩ của hắn. À, không phải, đối với hắn, phải là gương mặt của Thụy Du mới đúng.

“Xin chào, mình là Thiên Ân. Còn có tên gọi khác là Lexi Nguyen. Nếu bạn nhặt được nó thì hy vọng bạn sẽ liên lạc với mình. Mình học ngành truyền thông, đại học S (p.s: Tác giả không biết đặt tên --). Quyển sổ này rất quan trọng với mình, nó không chứa bất kì bí mật nào cả, chỉ là lịch làm việc và đồng deadline khủng khiếp thôi. Mất nó mình sẽ chết mất. Bạn có thể liên lạc với mình qua số điện thoại: 0061xxxxxxx.”

- Thiên Ân à...

Đình Dương đọc tên trong quyển sổ một lần, không thể che giấu sự thất vọng nặng nề. Đây là điều hiển nhiên mà, người lúc sáng không phải là Thụy Du, là một người hoàn toàn khác. Sự thật vẫn là sự thật, hắn đang trông chờ điều gì đây...

Đình Dương nhìn số điện thoại trước mắt, một nửa muốn gọi, một nửa lại không. Trong lúc đang lưỡng lự, không biết phải làm sao thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Đình Dương khẽ giật mình, vội vàng lấy xấp tài liệu trên bàn che quyển sổ lại, giả vờ nhìn chăm chú vào màn hình máy tính như chưa có chuyện gì xảy ra.

Không cần nhìn Đình Dương cũng có thể đoán được người bước vào là ai. Cho đến khi âm thanh kéo ghế dừng lại thì hắn mới xoay người.

- Ngày hôm trước, mẹ đi dự tiệc có gặp Nhất Thiên. Thăng bé có gửi lời chào con.

Đình Dương nghĩ về Nhất Thiên một chút, một tay hắn nghịch con chuột máy tính, tay còn lại đặt tự nhiên lên đùi. Ánh mắt bình thản dạ một tiếng.

Với thái độ này của Đình Dương, mẹ hắn cảm thấy không thoải mái. Ngay cả lúc này khi nhắc đến tên Nhất Thiên, một trong những người bạn thân ngày trước, thái độ của hắn vẫn lãnh đạm như vậy. Chẳng lẽ không có gì thật sự khiến cho Đình Dương trở nên vui vẻ nữa hay sao? Dù bà không nói ra, nhưng thật sự bà không muốn trong trai mình cứ sống trong trạng thái này cả đời, không vui, không buồn, không xúc động hay bị thương, dường như là không có cảm xúc.

- Con cũng hy vọng có thể liên lạc với Nhất Thiên, rồi hẹn gặp một chút.

Đình Dương có thể nhận ra sự thất vọng trong ánh mắt của mẹ mình, hắn cố gắng nói thêm một câu nữa. Nhưng thực tế nó cũng chẳng cứu vãn được tình hình là bao. Nếu là người ngoài, họ sẽ không nhận ra bất kì sự thay đổi nào, nhưng Đình Dương là con trai bà nên bà hiểu rõ, đứa con này, nó đã không còn giống như lúc trước nữa rồi. Mẹ Đình Dương chán nản thở dài một tiếng, bà rời khỏi ghế ngồi, không quên dặn dò con trước khi ra khỏi cửa.

- Con nhớ ngủ sớm đấy.

- Dạ, chúc mẹ ngủ ngon.

Sau khi mẹ mình đã rời khỏi, Đình Dương mới lấy quyển sổ ra khỏi đồng giấy tờ, lúc đó bên trong vô tình rơi ra một tờ giấy nhỏ.

Ngày 7/3/2016

Biểu diễn cho câu lạc bộ Âm Nhạc vào ngày Club Day tại toà nhà B.

Đình Dương lẩm nhẩm trong đầu. Ngày 7, là ngày mai. Nếu hần nhớ không nhầm thì ngày mai sẽ là ngày trường đại học tổ chức riêng một ngày hội cho các câu lạc bộ trong trường chiêu mộ thành viên cho học kì mới. Còn được gọi tắt là Club Day. Nếu như chủ nhân của quyển sổ này đã ghi chú như thế thì cô hần cũng là một thành viên trong câu lạc bộ Âm nhạc. Thế thì ngày hôm sau chỉ cần tìm đến để trả là được. Không cần thiết phải liên lạc qua điện thoại.

Ngay từ giây phút xác định đây không phải là Thụy Du, và mãi mãi không bao giờ có thể là cô thì Đình Dương không quan tâm đến quyển sổ này nữa. Hần cất vào ba lô rồi lấy sách mình đã mượn ở thư viện ra tiếp tục làm bài.

Sáng hôm sau, 8 giờ Đình Dương đã xuất hiện tại toà nhà B. Hần đi dạo một vòng xem qua các tiết mục của từng câu lạc bộ biểu diễn để thu hút người mới. Mọi thứ nhìn chung cũng khá thú vị, nhưng hần không có ý định tham gia vào bất kì câu lạc bộ nào. Đình Dương dừng bước tại khoảng sân của câu lạc bộ bóng rổ vài phút. Nhìn bọn họ chơi cùng nhau, trong lòng hần khê dao động, có gì đó đang trỗi dậy, nhưng quá yếu ớt, chúng không đủ để khơi dậy lại nhiệt huyết trong lòng hần.

Đình Dương chỉ đeo ba lô một bên vai, hai tay đút vào túi quần lặng lẽ quan sát những gì đang diễn ra xung quanh. Có một cô gái nào đó trong câu lạc bộ truyện tranh ngỏ lời mời hần đến quầy của họ, nhưng hần đã lịch sự từ chối. Hần nhìn đồng hồ, có vẻ câu lạc bộ âm nhạc sẽ biểu diễn trễ. Trên sân khấu lúc này là tác phẩm nhảy hip-hop của câu lạc bộ nhảy, sau đó còn có tiết mục khiêu vũ và ảo thuật. Có lẽ còn khá lâu.

Đình Dương chợt thần người, hần lại nhớ về Thụy Du. Trong ba năm qua, không có lúc nào hần không nhớ đến cô. Như lúc này đây, Đình Dương sẽ tự hỏi nếu có cô ở đây, cô sẽ tham gia vào câu lạc bộ nào. Việc này hơi khó đoán, hần thấy Thụy Du điều gì cô cũng làm tốt, e là sẽ khó lựa chọn đây. Nhớ lại hồi còn học ở Royal, cô lúc nào cũng xuất hiện gần hần, hầu như là làm theo tất cả những gì hần làm, nên chẳng hề có cơ hội tham gia vào bất kì nhóm nào yêu thích. Hần nhớ lại, cũng kéo theo cảm giác hối hận tràn về. Giá như hần không nổi giận, giá như hần không nói những lời không hay thì liệu mọi chuyện có khác hay không? Đình Dương cũng không rõ nữa. Hần chỉ biết, bây giờ, hần thật sự rất nhớ Thụy Du.

Tiếng vỗ tay vang dội khiến Đình Dương như tỉnh mộng. Theo thứ tự vẫn còn vài tiết mục nữa mới đến phần biểu diễn của câu lạc bộ âm nhạc, vì thế hần cũng không vội. Hần rời khỏi toà nhà B, tìm đến một quầy cafe có thương hiệu nổi tiếng ở khu vực ăn uống rồi gọi cho mình một ly. Với phong cách làm việc chuyên nghiệp của một nhân hàng có tên tuổi, chỉ trong vòng 2 phút sau, Đình Dương đã cầm một ly cafe bước ra ngoài. Hần chọn một chiếc ghế đá trống, đặt ba lô bên cạnh rồi ngồi xuống.

Đình Dương nhấp một ngụm cafe nóng, ánh mắt thoáng qua sự thất vọng. Không phải vị này, không bao giờ phải. Dù cho đây là hương vị được ưa chuộng hàng đầu trên thế giới nhưng vẫn không hợp ý hần. Cafe mà hần thật sự thích, có lẽ không bao giờ có cơ hội được nếm lại một lần nữa.

Đình Dương thủng thẳng uống cafe, đồng thời quan sát quang cảnh xung quanh một chút. Trường đại học này rất tốt từ môi trường học tập, chương trình giảng dạy đến cơ sở vật chất. Thế nhưng hần lại không thể vui vẻ như những ngày còn học phổ thông. Đình Dương không lo mình không tìm được bạn, bằng chứng là năm đầu tiên, từng có rất nhiều người chủ động làm quen với hần, họ đến từ nhiều quốc gia khác nhau. Nhưng tất cả đều bị hần lịch sự từ chối. Bỗng nhiên từ sau chuyện của Thụy Du, Đình Dương cảm thấy cuộc sống của mình như thiếu mất điều gì đó, khiến hần trở nên chán nản vô cùng, chẳng muốn mở rộng mối quan hệ nữa.

Được một lúc, ly cafe trên tay cũng đã cạn. Đình Dương tìm một thùng rác gần đó để ném đi rồi lại quay lại vào toà nhà B. Tiết mục ảo thuật vừa kết thúc, câu lạc bộ âm nhạc đã chuẩn bị nhạc cụ để chuẩn bị lên sân khấu. Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, dàn nhạc cũng sẵn sàng thì người hát chính bước lên sân khấu. Không ai khác chính là người giống hệt Thụy Du mà Đình Dương đã đụng phải ngày hôm qua, Thiên Ân.

Khác với bộ trang phục của con trai lần trước, hôm nay Thiên Ân khoác lên người một bộ đầm với thiết kế đơn giản mà tinh tế, mái tóc dài ngang lưng được xoã ra tự nhiên, không tạo kiểu cùng với lớp trang điểm

nhẹ. Tiếng đàn ghita nhẹ nhàng vang lên, Thiên Ân đang cover lại một bản ballad của một ca sĩ nổi tiếng nào đó. Giọng hát của cô khá trong trẻo và có chút gì đó ngọt ngào. Sân khấu đã sớm bị vây kín.

Đình Dương nhìn cảnh này, cảm thấy có gì đó quen thuộc, nhưng cũng thật xa lạ. Nếu hẳn nhớ không lầm, Thụy Du đã từng hát vu vơ bài này trong lúc làm bài tập. Chỉ là những hành động vô tình bất chợt nhưng lại khiến hẳn nhớ rất rõ. Thế nhưng lí trí nhắc nhở hẳn một điều, hẳn không được nhầm lẫn. Dù cho người trước mắt có giống Thụy Du như đúc, giọng hát tương tự nhau nhưng đây là hai người hoàn toàn khác biệt, hẳn không thể vì quá nhớ Thụy Du mà đánh đồng với Thiên Ân được.

Tiết mục biểu diễn kết thúc, một vài người có hứng thú liền nhanh chân đến với các thành viên khác để đăng kí gia nhập vào câu lạc bộ. Thiên Ân mỉm cười với những người cùng nhóm của mình rồi bước xuống sân khấu, lui về một nơi khác. Thấy vậy, Đình Dương liền đi theo cô. Đến nơi đặt hành lí của mình, Thiên Ân lấy trong giỏ xách một chai nước suối, trong lúc uống nước không khỏi hài lòng về kết quả hôm nay của mình.

Xung quanh cô không có ai, thấy thế Đình Dương chậm rãi bước lại. Nhìn thấy người con trai đang tiến đến, ban đầu Thiên Ân sững sờ, nhưng rồi lại chuyển qua ngưỡng ngùng. Ồ, đây là chàng trai mà cô vô tình đâm trúng ngày hôm qua đây mà. Bây giờ, Thiên Ân cũng đã quên cảm giác kì lạ trước đó nên tâm lí của cô khá thoải mái. Có lẽ cô nên xin lỗi lại một cách tử tế hơn.

- Chào bạn. Xin lỗi vì chuyện không qua nhé. (Tác giả: Cho chưa biết tuổi nhau nên mình ghi là bạn vậy. Dù gì ngữ cảnh cũng là đang dùng tiếng Anh nên cũng không ảnh hưởng lắm)

Đình Dương không nghĩ Thiên Ân sẽ lên tiếng trước. Hẳn khê gật đầu.

- Không sao. Vật này có lẽ là bạn làm rơi. Tôi trả lại cho bạn.

Đình Dương nhìn vào đôi mắt màu hổ phách trước mắt. Cố gắng áp chế sự xúc động bất ngờ trào dâng trong lòng. Hẳn liên tục tự nhủ bản thân mình, đây không phải là Thụy Du.

Thiên Ân nhận lại quyển sổ trong tay Đình Dương. Trong mắt cô là sự vui mừng khó diễn tả. Cô cảm kích nhìn hẳn:

- Ôi, cảm ơn bạn rất nhiều. Mình cứ tưởng mất nó luôn rồi, nếu mất thật chắc mình chết mất. May là bạn nhặt được. Thật tốt quá. Vậy bạn chính là ân nhân của mình rồi. Hay là mình mời bạn đi ăn một bữa nhé?

Trước lời đề nghị chân thành của Thiên Ân, một người luôn từ chối người khác như Đình Dương bắt đầu xuất hiện cảm giác không nỡ. Có lẽ là do cô quá giống Thụy Du, tuy rằng Thụy Du chưa bao giờ hồ hởi như thế này. Nhưng hẳn có thể tưởng tượng được, nếu như có gì đó làm cô thật sự vui vẻ, thì cô sẽ giống như Thiên Ân lúc này đây. Điều này khiến Đình Dương lại có cảm giác như chính Thụy Du đang trò chuyện với mình.

- Nếu bạn đã mời như vậy, tôi không từ chối.

Và rồi Đình Dương đồng ý thật. Hẳn không quên tự mắng mình một tiếng. Lời nói ra không thể rút lại. Cuối cùng thì hôm nay hẳn làm sao thế này? Cứ mãi như thế này thật sự là không ổn một chút nào.

- Vậy bạn đợi mình 5 phút rồi chúng ta đi ngay.

Thiên Ân lấy điện thoại nhắn tin cho nhóm của mình vài câu rồi cầm lấy giỏ xách, nở nụ cười với Đình Dương.

- Ấy da, mình không đi xe. Vậy chắc là mình sẽ khao bạn trong khu ăn uống nhé.

Đình Dương khê gật đầu.

Thiên Ân cùng Đình Dương đi bộ song song trong khuôn viên trường đại học. Hẳn vẫn giữ im lặng, thỉnh thoảng thì quay sang nhìn người bên cạnh một chút. Với thái độ này của Đình Dương, Thiên Ân không hề bị ảnh hưởng, cô vẫn vui vẻ vì đã tìm được sổ tay quan trọng của mình.

Đúng lúc này thì điện thoại cô lại vang lên. Thiên Ân nhìn màn hình, nét mặt hiện lên vẻ bối rối. Cô vội vàng xin lỗi Đình Dương rồi nghe điện thoại. Đầu dây bên kia là Khải Ân.

- Em đang ở đâu?

- Em trên đường đến khu ăn uống.

- À thôi, anh thấy em rồi.

Khải Ân vừa tắt máy thì Thiên Ân đã thấy cậu đứng ở phía trước, cách đó không xa. Thế nhưng cậu lại không nhìn cô lấy một lần, mà nhìn chăm chăm vào người con trai đang đứng cạnh cô.

- Đó là ai thế?

Khải Ân hỏi Thiên Ân, mắt cậu không hề rời khỏi Đình Dương. Ánh nhìn sắc bén, có chứa cả tức giận và căm phẫn, không rõ vì lý do gì.

Thiên Ân không nhận ra điểm gì khác lạ trong thái độ của Khải Ân, cô chỉ bước lên vài bước rồi trả lời:

- Hôm qua em đụng phải bạn ấy nên rút mất quyển sổ tay, hôm nay bạn ấy mang trả cho em. Và bây giờ em dự định sẽ mời bạn ấy ăn một bữa.

Trước lời giải thích rõ ràng của Thiên Ân, Khải Ân chẳng mấy để tâm. Lúc này cậu với Đình Dương đang trừng mắt nhìn nhau. Thế nhưng trái ngược với ánh mắt đầy nguy hiểm của cậu, hần bình tĩnh hơn nhiều, hơn cả những lần bọn họ vì Thụy Du mà đối đầu với nhau.

- Em vào xe trước đi.

- Nhưng em đã hẹn người ta rồi. Lát em về sau.

Trước lời Khải Ân, Thiên Ân nhanh chóng phản đối. Cô không hiểu rốt cuộc hôm nay Khải Ân bị gì nữa, tự nhiên lại ra lệnh cho cô như vậy, thái độ còn có phần gắt gỏng.

- Em mau vào xe đi. - Cậu gần lên một tiếng như muốn nhắc nhở cô lần cuối cùng.

Hiếm khi nào Khải Ân nổi giận trước mặt cô như vậy, Thiên Ân tuy rằng vô cùng bất mãn nhưng cũng có gì đó e dè. Được rồi, bây giờ cô nhận. Nhưng về nhà cô nhất định sẽ làm rõ. Nhưng còn lời hứa với người đối diện, thì phải làm sao đây.

Như nhìn thấy sự băng khuâng của cô, Đình Dương nhìn sang Thiên Ân rồi nói:

- Không sao.

Thiên Ân áy náy cúi đầu xin lỗi, không quên hăm hực với Khải Ân vài cái rồi quay người bỏ đi. Chỉ là ở ngoài không tiện cãi nhau, nếu không cô sẽ làm rõ ràng với Khải Ân mới được.

Chờ cho đến khi Thiên Ân đi rồi, Khải Ân mới bắt đầu nói chuyện.

- Anh tránh xa con bé ra.

Không cần một lời chào hỏi người quen cũ, Khải Ân đã đi vào vấn đề chính. Đình Dương ban đầu cũng không có nghi ngờ gì quá đặc biệt, nhưng từ khi hần nhìn thấy Khải Ân, cộng thêm thái độ này của cậu, tất cả không khỏi khiến cho Đình Dương phải suy nghĩ.

- Vì sao?

- Anh không cần biết.

Đình Dương nhếch môi, lời nói vô lý như thế không ngờ đến một ngày người như Khải Ân cũng có thể thốt ra. Đây chẳng phải càng khiến hần nghi ngờ hơn sao.

- Cô ấy là gì của cậu?

- Em gái tôi.

Đình Dương khá bất ngờ với câu trả lời này, nhưng không để lộ ra ngoài. Hần vẫn giữ nguyên gương mặt không biểu cảm của mình như thế.

- Thật là trùng hợp. Em gái cậu rất giống em ấy.

Không cần phải nói, thì ai cũng hiểu cụm từ “em ấy” của Đình Dương là đang ám chỉ đến ai. Gương mặt của Khải Ân ngày càng trở nên khó coi. Cậu hừ lạnh một tiếng, cũng không buồn giải thích thêm bất cứ điều gì với Đình Dương nữa.

- Chuyện này không tới phiên anh tìm hiểu. Em gái tôi không phải Thụy Du, nên mong anh đừng nhầm lẫn, rồi tổn thương con bé.

Khải Ân nói rồi lập tức quay người rời đi. Để lại trong lòng Đình Dương nhiều nghi vấn. Hắn sẽ không bao giờ để tâm đến chuyện của Thiên Ân nếu như Khải Ân không bất thành linh xuất hiện và dùng một thái độ cực kì căm ghét nói chuyện với mình. Dù cho lời cậu nói đều hợp tình hợp lý, nhưng hắn vẫn cảm thấy dường như mọi chuyện quá trùng hợp rồi. Thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

56. Chương 55: Yêu Lại Từ Đầu

Dừng chân trước phòng tự học số 2, Đình Dương cảm thấy phân vân, một nửa muốn gõ cửa và tiến vào, một nửa lại thôi. Hắn nhìn lại tờ poster quảng cáo khổ nhỏ trên tay một lần nữa, tự hỏi bản thân mình có nên tham gia? Đây là một cơ hội tốt hiếm có để tự thể hiện ước mơ của mình, hắn không thể nào bỏ qua được. Cũng đã lâu lắm rồi, Đình Dương chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với một sự kiện nào như thế. Nhớ lại thái độ vô cùng nhiệt tình lúc này của một người bạn cùng lớp, Đình Dương quyết định gõ cửa.

Sau ba tiếng gõ cửa lạnh lùng, cánh cửa liền được mở ra. Chào đón Đình Dương là cô bạn học cùng lớp ban này, người đã tích cực đề nghị hắn tham gia dự án lần này. Nhìn thấy sự xuất hiện của người mà mình vô cùng mong đợi, gương mặt của cô gái người Nga hiện lên vẻ vui mừng tột độ. Cô mở rộng cửa, nhanh chóng kéo Đình Dương vào trong.

- Ôi, thật tốt quá, vì bạn đã tham gia cùng chúng tôi.

Đình Dương khẽ gật đầu, không quên một nụ cười xã giao cần thiết.

Trong phòng lúc này chỉ có năm người. Ngoài cô bạn cùng lớp người Nga, thì còn có hai chàng trai đang trò chuyện cùng nhau, một người khác thì đang chơi game trên điện thoại. Ngoài ra không thể không kể đến một cô gái đang xoay lưng về phía cửa, như đang tìm gì đó ở kệ sách phía đối diện.

Có vẻ như không còn nhờ ai nữa, cô bạn người Nga bước đến chiếc bàn dài, gọi to một tiếng để mọi người chú ý. Đình Dương tùy tiện chọn một vị trí ngồi cho mình, không khỏi nhìn quanh không gian căn phòng một chút.

- Vậy là nhóm chúng ta đã đủ người rồi. Hôm nay mọi người sẽ làm quen nhau nhé, rồi mình sẽ đi đăng kí vào cuối tuần này.

Nhìn qua cũng đủ biết những thành viên trong nhóm này không hề quen biết lẫn nhau, họ chỉ là những thành viên đơn lẻ, vì muốn tham gia nhưng không có bạn bè cùng sở thích nên đành hợp lại với nhau thành một nhóm. Điều này vừa là khó khăn, nhưng cũng chính là lợi thế.

- Mình xin giới thiệu trước, mình là Valeria, đến từ khoa Quản Trị Kinh Doanh.

Một người đang chơi game trong nhóm liền tắt điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn mọi người xung quanh qua cặp kính cận dày cộp.

- Leo, IT.

- David và Alan, khoa Tài Chính. - Hai người khác tiếp lời.

- Thiên Ân, khoa truyền thông.

Một giọng nữ nhẹ nhàng và quen thuộc vang lên khiến Đình Dương dời sự chú ý từ những người khác đến cô gái đứng bên kệ sách. Chính xác là Thiên Ân, cuối cùng bọn họ cũng gặp lại nhau kể từ ngày sinh hoạt Câu lạc bộ lần trước.

Kể từ lần đó, không biết là vì do học khác ngành hay là vì Khải Ân đã ngăn chặn mà Đình Dương không gặp lại Thiên Ân nữa. Nhưng đó cũng là một điều tốt, không gặp sẽ không khiến hắn nhầm lẫn cô là Thụy

Du mà hy vọng hay suy nghĩ lung tung nữa. Thế nhưng bây giờ lại thật trùng hợp, bọn họ lại cùng nhau tham gia một cuộc thi về phát triển chiến lược kinh doanh, có lẽ sẽ gặp nhau thường xuyên.

Khác với hai lần gặp nhau lúc trước, hôm nay Thiên Ân lại khoác lên người một bộ đồ thể thao, mái tóc dài được buộc cao trông vô cùng năng động và tự tin. Đình Dương đảo mắt nhìn sang sau lời tự giới thiệu của cô. Ngay khi hắn vừa định dời tầm mắt đi thì liền bị một tia sáng loé lên giữ lại. Hắn nhíu mày, nhìn kĩ một lần nữa để xác định mình không lầm. Trên tai Thiên Ân là đôi khuyên tai màu hồng ngọc, viên đá ruby ấy thỉnh thoảng vẫn sáng lấp lánh khi có ánh sáng vô tình chiếu vào.

Trên thế giới, trang sức được trang trí bằng đá hồng ngọc không hề hiếm, thậm chí lại còn rất phổ biến. Thế nhưng lại có những vật vô cùng đặc biệt, chỉ sản xuất duy nhất một bộ. Đó là do thoả thuận riêng giữa khách hàng và nhà thiết kế của công ti, được chi trả bằng số tiền trên trời cho việc bảo đảm bản quyền và tính độc nhất của nó. Đôi khuyên tai ngày xưa Đình Dương tặng cho Thụy Du cũng thế, cũng là mẫu thiết kế đặc biệt duy nhất trên thế giới, mà hắn đã gặp riêng một nhà thiết kế trang sức có tiếng để đặt làm riêng. Ngoài ra trong bộ sưu tập ấy, không chỉ có một đôi khuyên tai, mà còn có cả dây chuyền và nhẫn, nhưng Đình Dương giữ lại dành cho những dịp đặc biệt khác mà hắn đã lên kế hoạch sẵn.

Đình Dương nhìn chằm chằm đôi khuyên tai của Thiên Ân, hắn không thể nào nhìn nhầm được. Tuy rằng hắn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng hắn chắc chắn rằng đây chính là đôi khuyên tai mà chính tay hắn đã đeo vào cho Thụy Du năm đó

- Tới lượt bạn rồi.

Lời nhắc nhở của Valeria kéo Đình Dương quay về hiện tại, hắn liền dời mắt đi.

- Đình Dương, khoa Quản trị kinh doanh.

Sau khi nói xong, Đình Dương cũng nói một vài lời chào hỏi với ba chàng trai trong nhóm, cuối cùng mới hướng mắt nhìn về Thiên Ân. Đúng lúc này cô cũng vừa nhìn sang hắn rồi nở một nụ cười vô cùng vui vẻ khi gặp được người quen cũ.

Có thể gặp được một người nào đó đã từng quen biết ở trong một tập thể xa lạ khiến cho Thiên Ân vô cùng mừng rỡ. Cô cất quyển sách lên kệ rồi bước đến ngồi cạnh Đình Dương.

- Thì ra anh lớn hơn em một tuổi. - Đây là câu đầu tiên Thiên Ân nói.

- Ừ.

Nhớ lại lần gặp trước bị cắt ngang nửa chừng, Thiên Ân không khỏi cảm thấy bất mãn. Cô vẫn còn chưa trả ơn người đối diện nữa.

- Hôm nay em mời anh đi ăn bù nhé?

Ở khoảng cách gần, Đình Dương càng có thể khẳng định chắc chắn hơn phỏng đoán của mình về đôi khuyên tai. Nhưng lại không có cách nào tìm hiểu. Vì sao Thiên Ân lại giống Thụy Du như đúc, tại sao họ lại mang cùng một đôi khuyên tai. Trong đầu Đình Dương lúc này chỉ hiện lên duy nhất một khả năng, đó là Thiên Ân chính là Thụy Du. Nhưng cũng không thể, bởi vì chính hắn vẫn còn nhớ rõ cảm xúc tuyệt vọng ngày đó khi quỳ trước bia mộ của cô, cảm giác đó hắn khó có thể nào quên.

- Vậy còn anh trai em thì sao?

Mặc dù trong lòng còn nhiều vướng mắc, nhưng Đình Dương vẫn tiếp tục trò chuyện cùng Thiên Ân một cách bình thường. Hắn nhớ lại thái độ vô cùng khùng bố của Khải Ân lần trước, liền dễ dàng nhận ra cậu có thể biết một chút gì đó, nhưng lại không có cơ hội để dò hỏi. Mà nếu hắn có hỏi, cũng sợ là Khải Ân sẽ không trả lời.

- À, kệ anh ta đi. Anh ta hiện đang ở Ý, không thể nào quay về ngăn cản em được.

Thiên Ân khẽ nhăn mặt khi nhắc đến Khải Ân. Nhớ lại ngày hôm đó, sau khi trở về, cô cùng cậu đã cãi nhau một trận vô cùng lớn. Chẳng hiểu vì sao lúc đó Khải Ân lại trở nên vô lí đến lạ thường, đến mức cô không thể nào chấp nhận được những lời không có lí lẽ của cậu. Thế rồi cả hai chiến tranh lạnh, lần đầu tiên cãi nhau mười mấy năm. Về chuyện này bây giờ nhắc lại Thiên Ân vẫn cảm thấy bất mãn, còn Khải Ân

thì như tức điên lên, không ngờ một ngày nào đó tình cảm an hem của bọn họ lại bị ảnh hưởng bởi người ngoài.

Nghe đến đây, Đình Dương chỉ bật cười. Tất nhiên rồi, nếu Khải Ân ở đây lúc này, chắc chắn sẽ không để hấn lại gần Thiên Ân nửa bước.

- Vậy thì được rồi.

Ngay sau khi mọi người thoả thuận xong lịch hẹn cho tuần sau thì liền tạm biệt nhau ra về. Đình Dương đi theo Thiên Ân đến một nhà hàng trong khuôn viên trường đại học, cũng bởi vì nhà hấn tương đối gần trường nên không đi xe, còn cô thì được tài xế đưa đón nên cả hai đều quyết định không đi ăn ở ngoài, vì thiếu phương tiện di chuyển.

Thiên Ân là một người hướng ngoại, tương đối dễ dàng nói chuyện. Cũng bởi vì cô quá giống Thụy Du nên thái độ của hấn với cô phần nào đó dễ gần hơn đối với những người khác. Vì thế bữa ăn diễn ra tương đối vui vẻ.

- Anh cũng thấy đôi khuyên tai của em rất đẹp sao?

Thiên Ân cất tiếng hỏi trong lúc bắt gặp Đình Dương im lặng một lúc lâu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi khuyên tai của mình.

- Ủ. Thật sự rất đẹp. Quà em được tặng à?

Trước câu hỏi của Đình Dương, thái độ của Thiên Ân bất chợt trở nên lúng túng. Cô khẽ mím môi, ra vẻ rất do dự liệu nên chia sẻ điều này với một người bạn mới quen hay không. Nhưng rồi lại nhận thấy không có vấn đề gì nên liền nở một nụ cười ngại ngùng.

- Thật sự thì em cũng không nhớ vì sao mình có nó nữa.

Động tác cắt miếng bò beefsteak của Đình Dương bỗng dừng ngừng lại. Không nhớ sao? Lại thêm một điểm khó hiểu. Sau đó hấn nhìn Thiên Ân, tỏ ra nghi hoặc.

- Sao em lại không nhớ?

Thiên Ân lại cười cười, càng lúng túng hơn lúc đầu. Chuyện này kể ra thì thật mất mặt.

- Thật sự thì em là người bị mất trí nhớ. Em chỉ biết những chuyện trong những năm gần đây thôi. Còn lại đều không nhớ. Việc gì cũng phải nghe mọi người kể cả.

- Không ai nói cho em nghe về nó sao?

- Không. Trong nhà em không ai biết hết. Mọi người bảo sau khi gặp em trong bệnh viện họ đã thấy vậy rồi. Nhưng dù sao em cũng không muốn thảo nó ra chút nào.

Bữa ăn kết thúc trong sự nghi ngờ của Đình Dương. Hấn ôm một bụng khó hiểu về nhà, trong lòng là ngổn ngang cảm xúc, không biết phải giải quyết như thế nào.

Đình Dương chỉ mất năm phút để đi bộ về nhà. Về đến cửa, nhìn thấy một bóng người đang đứng chờ phía trước, hấn không khỏi nhướn mày. Trong lòng tạm thời quên đi chuyện lúc nãy, thay vào đó là sự vui mừng không thể che giấu.

- Nhất Thiên.

Nghe thấy tiếng gọi, Nhất Thiên liền nhìn sang, sau đó liền vui vẻ bước tới khoác vai Đình Dương.

- Lâu rồi không gặp.

Đình Dương mở cửa rồi cùng Nhất Thiên vào nhà. Bây giờ vẫn còn sớm nên cha mẹ hấn vẫn đi làm vì thể hiện tại trong nhà chỉ có mình Đình Dương. Hấn mở tủ lạnh, lấy ra hai lon bia rồi ném một lon cho Nhất Thiên đang ngồi ở ghế Sofa.

- Sao cậu biết mình sống ở đây?

- Hôm trước đi dự tiệc vô tình gặp cha mẹ cậu nên hỏi thăm một chút. Đạo này thế nào rồi?

Nhất Thiên cười cười, mở khoá lon bia rồi uống một hơi.

- Cũng tạm. - Ánh mắt Đình Dương thoáng qua vẻ ảm đạm. Rồi cậu hỏi Nhất Thiên. - Còn cậu thì sao, đã tìm ra Tú Nhi chưa?

Thái độ của Nhất Thiên lập tức có chuyển biến, cậu không mấy vui vẻ khi nhắc đến chuyện này. Vẫn nhớ đến năm đó, trước trận đấu sinh tử của Đình Dương và Oliver thì Tú Nhi bỗng dưng biến mất làm cho Nhất Thiên suy sụp tinh thần. Nhưng thật sự, sau trận đấu đó thì Nhất Thiên vẫn không tìm thấy Tú Nhi, thiết bị định vị trên dây chuyền cũng đã bị vô hiệu hoá.

- Rồi.

- Nhưng tại sao trông cậu lại không mấy vui vẻ thế kia.

- Chết tiệt thật. Mình đang bị hiểu lầm trầm trọng. Nói chung là rất phức tạp. Cũng không biết phải giải quyết như thế nào. Hiện mình đang đi trốn để suy nghĩ.

- Tìm được là tốt rồi.

Đình Dương cũng cảm thấy mừng cho Nhất Thiên, dù cho hiện tại cậu trông chẳng mấy hạnh phúc. Nhưng vẫn còn tốt hơn hẳn nhiều lắm.

- Cậu biết đạo này Hoàng Minh ra sao rồi không?

- Haiz, không rõ nữa. Nghe đồn đang lập công ti riêng về máy tính, cũng có chỗ đứng rồi. Còn chuyện yêu đương thì không nghe ai đề cập đến.

Ba năm không gặp nhau, mỗi người trong bọn họ đều có một cuộc sống mới, khó lòng giữ liên lạc như xưa. Nên những gì biết về nhau cũng chỉ là những tin đồn không mấy chính xác như vậy.

- Vậy còn cậu? Cũng tạm là như thế nào?

- Thì cũng tạm thôi.

Nhất Thiên nhớ lại hình ảnh mới của Thụy Du vào buổi tiệc hôm trước, trong lòng có một chút gì đó bất an. Cả hai người bọn họ hiện tại đều sống chung một thành phố, liệu sẽ không chạm mặt nhau chứ?

- Thụy Du chưa chết đúng không?

Đình Dương bất ngờ hỏi, khiến cho Nhất Thiên nhất thời hoá đá. Vì sao bỗng nhiên hẳn lại hỏi câu này. Nếu như là ba năm trước, Nhất Thiên sẽ không lấy làm lạ. Nhưng là hiện tại, câu hỏi này dường như có chút vô lí. Lẽ ra hẳn phải quên rồi, hoặc chẳng nếu như không quên thì cũng sẽ là chấp nhận, và không thể nào đưa ra những câu hỏi đại loại như thế này.

- Vì sao cậu lại hỏi như thế?

- Vì mình đã gặp em ấy.

Suýt nữa thì Nhất Thiên đã tự đánh mình. Không ngờ cậu chỉ nghĩ bằng quơ mà lại thành thật. Họ chắc chắn đã gặp nhau. Thành phố Melbourne này không quá lớn, nhưng cũng chẳng nhỏ, vậy mà bọn họ lại dễ dàng gặp nhau như thế.

- Chắc chắn là Thụy Du hay sao?

Đình Dương nhấp một ngụm bia, tiếp lời.

- Ủ, ban đầu mình không tin. Dù cả hai rất giống nhau nhưng mình vẫn nhớ ngôi mộ của Thụy Du mà cậu đã dẫn mình đến. Nhưng ngày hôm nay mình đã thấy một vật, vật đó ngoài Thụy Du ra, không ai có thể có. Ngoại trừ có người lấy cắp bản quyền thiết kế của Junie William.

Ngay cả Nhất Thiên cũng không ngờ đến việc Đình Dương sẽ nhờ đến một vật gì đó mà phát hiện ra Thiên Ân. Nhưng mà nếu họ đã sống cùng một thành phố, không sớm thì muộn cũng sẽ gặp nhau. Nhất Thiên cũng không biết liệu có nên cho Đình Dương biết được sự thật hay không.

- Junie William, một trong những nhà thiết kế có danh tiếng nhất. Chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra rồi.

- Ủ, vì vậy cậu biết vì sao mình hỏi thế mà.

Chuyện đã qua ba năm, mọi người cũng không ai còn nhớ đến nữa. trừ những người trực tiếp trong cuộc như bọn họ ra thì mọi người đã sớm quên tất cả những gì đã diễn ra năm đó. Nên bây giờ sự thật có được phơi bày như thế nào, có lẽ cũng không còn ảnh hưởng gì nữa. Nhất Thiên tự cho là thế.

- Vậy cậu nghĩ thế nào?

- Thiên Ân chính là Thụy Du. Đó là điều duy nhất mình nghĩ đến. Nhưng vì sao mọi chuyện lại như vậy thì mình không biết.

Quả nhiên người Đình Dương gặp là Thiên Ân, Nhất Thiên đoán không sai.

- Thật ra, Thiên Ân chính là con người thật của Thụy Du. Là thân phận thật sự của em ấy, là cuộc đời thật sự của em ấy. Gia tộc họ Nguyễn là nơi em ấy thuộc về. - Giọng nói của Nhất Thiên đều đều, có chút khàn khàn. Cậu nói rất chậm và bình tĩnh, tựa như là kể chuyện một câu chuyện phiếm thông thường.

Đình Dương bất ngờ đến mức làm rơi lon bia đang cầm trên tay. Bia đổ ra sàn nhà bằng gỗ, hần cũng không mấy để tâm. Trong đầu chỉ văng vẳng những lời Nhất Thiên vừa nói. Như vậy là đúng rồi, đó chính là Thụy Du, Thiên Ân chính là Thụy Du. Cô còn sống, thật sự tốt quá. Rất may, rất may cô đã không chết, không vì hần mà chết. Hần cảm thấy vui mừng và hạnh phúc biết bao.

- Thật sao? Cậu không đùa chứ? - Đình Dương không dám tin vào những gì mình vừa nghe được.

- Cậu đã tìm ra bằng chứng mà.

Đình Dương cũng chẳng còn tâm trí đâu để chất vấn chuyện Nhất Thiên đã lừa gạt mình. Bây giờ hần vô cùng hồi hộp và kích động, chỉ muốn nhìn thấy cô ngay lập tức.

- Đình Dương, lúc này cô ấy là Thiên Ân, không phải Thụy Du. Và cô ấy mãi mãi là Thiên Ân mà thôi.

Đợi khoảng một lúc sau, khi Đình Dương đã bình tĩnh trở lại, Nhất Thiên liền nói. Tránh để viễn cảnh Đình Dương vì xúc động mà đem hình ảnh và kí ức của Thụy Du áp đặt lên người Thiên Ân, như thế chỉ sợ làm cô hiểu lầm và tổn thương. Bất quá, dù mất trí nhớ nhưng con người của Thiên Ân vẫn vậy, về tính cách cũng không có gì thay đổi, nên không hề mang đến cho bọn họ cảm giác xa lạ, hết như Thụy Du lúc trước.

- Mình xin lỗi vì đã lừa cậu. Bởi vì Khải Ân muốn xoá hết các thân phận không chính thức của Thiên Ân. Đó là một sự thoả thuận của người lớn nhưng mình lại là người trực tiếp nhận được yêu cầu nên phải làm vậy. Bây giờ Thụy Du đang sống cuộc đời thật sự thuộc về mình, chúng ta cũng phải tập làm quen thôi.

- Mình hiểu.

Đình Dương tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Nhất Thiên. Hần không trách ai, hay bất cứ điều gì cả. Điều hần mong muốn nhất đã thực hiện được rồi. Những thứ khác không còn quan trọng nữa.

- Biết được mọi chuyện rồi, cậu tính như thế nào?

- Yêu lại từ đầu.

57. Chương 56

[BPN: - Sau chap 15 thì lại thêm một chap nữa không biết đặt tên là gì.

- Những gì tên X trong truyện là do tác giả không biết đặt tên gì. Chứ thật ra chúng khác nhau. Đùng để ý đến vấn đề này quá.

- Tâm thư xin lỗi và thông báo mới sẽ được đăng sau chap này.]

=====

Buổi tối, thay vì nhốt mình trong phòng như những ngày khác, đêm nay Đình Dương muốn làm một điều gì đó khác. Hắn rời khỏi phòng ngủ và bước về phía phòng bếp, lấy ra một lon nước ép hoa quả từ tủ lạnh rồi mở cửa bước lên sân thượng. Từ khi dọn đến sống ở nơi này từ hai năm trước, gia đình hắn hình như chưa bao giờ đặt chân lên nơi này nên mọi thứ trông vô cùng lạnh lẽo, trống trải và đầy bụi và lá cây khô. Đình Dương đặt lon nước ở một vị trí tương đối sạch, rồi đi tìm vật dụng để dọn dẹp lại một chút.

Mười lăm phút trôi qua, mọi thứ trông có vẻ vừa mắt hơn. Lúc này hắn mới ngồi lên chiếc xích đu bằng gỗ đặt cạnh bên tường, khởi động một album nhạc nhẹ trong điện thoại rồi ngồi nghĩ ngợi mông lung. Tin tức buổi chiều Nhất Thiên mang đến thật tốt, điều đó đã mang đến trong hắn một sự thay đổi rất lớn. Hắn cảm thấy cuộc đời mình như sáng lên, không còn u tối nữa. Hắn chợt tỉnh, trong suốt ba năm qua, hắn đã làm gì và sống như thế nào, hắn không mấy ấn tượng. Một cuộc sống thật tẻ nhạt và buồn tẻ. Có lẽ hắn nên quay lại cuộc sống trước kia của mình, thoải mái và đầy năng động như một người trẻ thực thụ.

Thụ Du còn sống, thật tốt. Dù bất kể lúc này cô là ai, mang tên gì, có nhớ mọi chuyện hay không. Tất cả đều không quan trọng nữa, chỉ cần cô còn sống là đủ. Trong lòng Đình Dương như gượng gờ một gánh nặng vô cùng lớn, nhưng cũng đồng thời dấy lên trong hắn một tia hy vọng. Hắn sẽ xây dựng lại một khởi đầu mới cho cả hai tại nơi này và quên đi hết mọi chuyện đã xảy ra lúc trước.

Đình Dương đặt hai tay ra sau đầu, mắt nhìn về khu dân cư tĩnh lặng trước mắt, trong lòng không khỏi nghĩ đến nên bắt đầu với Thiên Ân như thế nào. Thường thì một chàng trai sẽ bắt đầu một mối quan hệ với một cô gái mình thích như thế nào nhỉ? Điều này hắn không biết, cũng chưa từng nghĩ qua. Đình Dương chợt nhận ra, về phương diện hẹn hò này hắn thật chẳng có một chút kinh nghiệm nào.

Đình Dương muốn lên mạng tìm kiếm một chút kĩ thuật nào đó, nhưng rồi lại nghĩ trò này thật nhàm chán và thiếu chân thật nên lại thôi. Tốt nhất là hắn nên tìm cách để bắt chuyện với cô trước thì hơn.

Suy nghĩ một lúc rồi Đình Dương quyết định dùng phương pháp cơ bản nhất là nhắn tin. Buổi sáng, sau khi giới thiệu và làm quen, mọi người cũng đã ghi lại số điện thoại của nhau cho tiện liên lạc để trao đổi khi cần thiết. Tất nhiên vào lúc đó hắn cũng lưu lại số Thiên Ân, như một người bạn. Nhưng bây giờ nó bỗng nhiên trở nên hữu dụng.

Đình Dương mở khung soạn thảo tin nhắn và không biết gõ gì vào điện thoại. Giữa bọn họ hình như chẳng có gì để trao đổi cả. Cũng chẳng phải người lạ để nói lời làm quen. Như vậy thì nên bắt đầu câu chuyện như thế nào mới hợp lý? Đình Dương bắt đầu cảm thấy rối, để suy nghĩ ra một tin nhắn thật tự nhiên dường như còn khó khăn hơn những bài nghiên cứu chuyên ngành mà hắn đang học nhiều. Nhưng nếu không làm gì cả thì hắn nghĩ hắn sẽ không cảm thấy yên tâm được. Hình như hôm nay trong nhóm đã có một người để ý đến cô rồi. Hắn không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Để chứng minh cho sự lo lắng của mình trước sự nguy hiểm đang rình rập xung quanh, Đình Dương liền bắt chắp cả sự ngờ ngẩn của nội dung tin nhắn mà gửi đi, chỉ cần làm cho mối quan hệ của cả hai rút ngắn đi một chút là được.

Đình Dương nhìn chằm chằm vào dòng chữ màu trắng nổi bật trong chiếc khung nhỏ màu xanh trên điện thoại, nhất thời không biết liệu mình có sai lầm khi gửi nó đi hay không.

“Cảm ơn vì bữa trưa.”

Hình như có phần khách sáo và xa cách. Nhưng đã quá muộn để thay đổi rồi.

Một lúc sau vẫn không có tin nhắn hồi âm làm hắn bắt đầu cảm thấy chột dạ. Có rất nhiều khả năng có thể xảy ra. Có lẽ là hắn gửi nhầm số, nhưng đây là điều không thể, Đình Dương vốn là người cẩn thận, hắn sẽ không lưu sai số điện thoại bao giờ. Hai là vì nội dung tin nhắn quá khó hiểu nên Thiên Ân chẳng biết trả lời như thế nào. Điều này có vẻ hợp lý hơn.

Cuối cùng thì Đình Dương cũng đã biết cảm giác chờ đợi tin nhắn của người mình thích khủng khiếp như thế nào. Điều này hắn đã từng nghe một vài người bạn cùng lớp thời cấp 3 chia sẻ, nhưng hắn vốn không mấy quan tâm. Nhưng giờ đây lại trực tiếp trải nghiệm. Thật không mấy vui vẻ gì.

Điện thoại khẽ rung khiến Đình Dương giật mình, hắn lập tức nhìn vào màn hình điện thoại và nhất thời hóa đá.

“Ai vậy?”

Thật là một câu trả lời nằm ngoài dự đoán của hân. Vì sao Thiên Ân lại trả lời như thế này, hân không thể nào hiểu được, trong lòng không thể tránh khỏi cảm giác hụt hẫng. Trong lúc đang tìm cách để tiếp tục cuộc hội thoại thì lại có tin nhắn gửi đến.

“Xin lỗi anh. Anh trai tôi cảm nhầm điện thoại. Bọn em dùng điện thoại giống nhau.”

Đây mới đúng là Thiên Ân rồi. Đình Dương hơi nhếch môi cười nhẹ, thật may không phải là như hân nghĩ.

Sau đó thì câu chuyện tiếp tục theo hướng khá là có lợi cho Đình Dương. Thiên Ân là một người khá vui vẻ và dễ nói chuyện và không quá khó để họ tìm ra một đề tài thảo luận. Phải cho đến tận khuya, khi mà trời đã bắt đầu lạnh, Đình Dương phải rời khỏi sân thượng thì hân mới chợt nhận ra lúc này đã quá nửa đêm. Cô cần phải đi ngủ sớm để chuẩn bị cho ngày làm việc mới.

Đình Dương về lại phòng, cảm thấy bản thân vui vẻ và thư thái hơn mọi ngày rất nhiều. Trước khi đi ngủ, hân xem lại một vài tin nhắn cũ và âm thầm tưởng tượng xem biểu cảm của cô khi nhận nó là như thế nào. Thì ra việc nhận tin này lại thú vị như vậy. Bây giờ hân cảm thấy mình thật giống như bọn con trai cùng lớp mới biết yêu ngày trước, lúc nào cũng chờ đợi để được nhận tin cùng người mình thích, thật đơn giản nhưng vô cùng hạnh phúc. Tại sao trước đây hân không biết đến điều này nhỉ?

Có một điều làm cho Đình Dương vô cùng thất vọng là giữa hân và Thiên Ân chẳng có bất kì giờ học nào trùng nhau. Hôm nào hân có mặt ở trường thì cô không cần đến lớp và ngược lại. Vì thế dù cho hân muốn gặp cô nhưng lại không có cách nào thực hiện. Vậy nên mỗi ngày ngoài việc trò chuyện qua điện thoại, Đình Dương chỉ biết chờ đợi đến ngày học nhóm mà thôi. Thật may, cuối cùng ngày đó cũng đến.

Hơn một tuần sau đó thì Valeria nhận tin đề triệu tập mọi người sau khi cô đã đăng kí thành công và nhận được đề bài đầu tiên. Vòng đầu là vòng thi loại, các nhóm có thể viết trước bản kế hoạch rồi gửi mail cho ban giám khảo. Những bản kế hoạch có tính khả thi và hoàn hảo nhất sẽ được chọn để tham gia đối đầu trực tiếp với sự quan sát và chấm điểm của ban giám khảo tại địa điểm thi đấu.

Đề thi được gửi về không quá phức tạp, không khác với những bài tập chuyên ngành của Đình Dương và những người khác là bao. Thế nhưng với Leo và Thiên Ân thì có đôi chút khó khăn vì đây không phải là chuyên ngành học ở trường của họ nên so với những người còn lại thì hai người cần nhiều thời gian hơn để suy nghĩ. Với yêu cầu tạo ra một thương hiệu nước giải khát mới có đủ sức cạnh tranh với những sản phẩm nổi tiếng lâu năm trên toàn thế giới trong vòng 6 tháng đầu tiên ra mắt, cả nhóm liền nhanh chóng bước vào thảo luận và đưa ra những công việc cần thiết phải làm.

Để tạo ra một sản phẩm mới, cần phải trải qua rất nhiều giai đoạn. Đầu tiên là bắt đầu thực hiện những nghiên cứu cơ bản về thị trường, sức cạnh tranh so với những sản phẩm lâu đời, thị hiếu khách hàng. Từ cơ sở đó mới bắt đầu đi tìm nguyên liệu, nghiên cứu mùi vị, nghĩ ra dây chuyền và quá trình sản xuất chưa kể phải qua khâu thiết kế và quảng cáo. Rất nhiều việc cần phải làm. Bọn họ chỉ có thời gian là hai tháng để làm việc. Tuy rằng sản phẩm chỉ dùng để dự thi, không có tác dụng trong việc kinh doanh thực tế nhưng vẫn cần sự nghiêm túc và tuân theo một quy trình nhất định.

Sau khi thảo luận được một lúc, mọi người đều đã chọn xong nhiệm vụ phù hợp cho mình. Tuy nhiên hiện tại liên có một số tranh chấp nhỏ. Ngoài những công việc khác thì Nghiên cứu thị trường là một nhiệm vụ tương đối vất vả. Là một người tự cho là có khả năng giao tiếp khá tốt, Thiên Ân xung phong nhận lấy công việc này. Nhưng vì đây là một việc không mấy đơn giản và nhẹ nhàng nên cô không thể làm một mình được, cần phải tìm thêm một người nữa. Nhưng người đó là ai lại gây tranh cãi lớn.

Đình Dương đề nghị tham gia, David cũng muốn ứng cử và Thiên Ân liền rơi vào tình trạng lúng túng, không biết chọn ai.

Trước tình hình trên, Leo, kẻ thường xuyên dành thời gian nhìn vào màn hình laptop liền lên tiếng.

- Chưa bắt đầu đã lục đục nội bộ rồi, thật không ổn.

Đáp lại lời nói của Leo, Valeria vừa sắp xếp lại hồ sơ lên bàn vừa cười tủm tỉm, nói thêm vào một câu.

- Các bạn làm cho cô gái thứ hai trong nhóm như tôi cảm thấy thật tổn thương.

Vừa dứt lời, Valeria không quên tặng Đình Dương một ánh nhìn trách móc. Dù sao bọn họ cũng là bạn học cùng lớp, đối xử thật là phân biệt.

- Em nên chọn cho mình một người đi. Kéo chậm tiến độ.

Valeria không quên nhắc nhở Thiên Ân, người vẫn đang vô cùng bất đắc dĩ.

- Nếu không biết chọn ai thì đi cùng tôi đi.

Mặc kệ tình huống khó xử đang diễn ra, Alan đưa ra cách giải quyết mà cậu cho là hay ho nhất. Thế nhưng chưa kịp nhận được câu trả lời thì liền bị hai giọng nói đồng thanh quát lại.

- Không.

- OK, fine! Xem như tôi chưa nói gì, được chứ?

Alan vội vàng xua tay đầu hàng, nhanh chóng dời đi chỗ khác. Thiên Ân tiếp tục đứng hình. Thôi thì cô sẽ chọn đại vậy.

- David, em xin lỗi. Hẹn anh lần khác vậy.

Thiên Ân nghĩ ngợi, muốn dùng một lí do nào đó để giải thích cho sự lựa chọn của mình. Ví như cùng quốc tịch hay là đã quen biết từ trước,... Nhưng rồi cô nghĩ nếu nói thêm vào sẽ khiến mọi chuyện trở nên phiền phức hơn nên quyết định im lặng.

- Poor, David!

Leo tặc lưỡi tiếc thương cho người không được may mắn. Ánh mắt David thoáng qua sự thất vọng, cậu nhìn Thiên Ân một cái rồi nhún vai, cố không để tâm trạng của mình làm ảnh hưởng đến hòa khí của nhóm.

- OK. Không sao cả. Vẫn còn những cơ hội khác.

Đình Dương không để lộ sự hài lòng của mình ra ngoài, gương mặt hần vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ có đuôi mắt là hơi nhướn lên thể hiện sự vui vẻ.

Do cũng đã có tính toán trước nên hôm nay Đình Dương đặc biệt đi học bằng ô tô. Vì thế để không làm mất nhiều thời gian của cả nhóm, ngay khi vừa kết thúc buổi học nhóm hần liền cùng Thiên Ân dạo qua một vài siêu thị. Vì đây chỉ là một cuộc thi của sinh viên, nên bọn họ không thể nào xin được số liệu doanh thu của các sản phẩm trên thị trường để tìm ra xu hướng hiện nay của khách hàng. Vì thế chỉ còn cách tự mình đi đến các siêu thị để quan sát và tìm hiểu.

Đi dạo qua một lượt các cửa hàng tiện lợi bên đường, cả hai cũng thu thập được một vài thông tin hữu ích. Ở thời điểm hiện tại, các khách hàng trẻ tuổi khá chuộng các loại nước uống có ga, và một vài nhóm tuổi lớn hơn thì lại thiên về các loại nước ép trái cây và sữa. Với tất cả những gì tìm hiểu được, Thiên Ân đều cẩn thận ghi chú lại vào sổ. Cô cũng chụp lại một vài tấm hình trong điện thoại, dù chưa biết để làm gì, nhưng có thể sau này cần dùng để làm tư liệu.

- Anh nghĩ chúng ta cần ghé qua siêu thị một chút không? Ở đó có thể tìm được những thứ thú vị hơn.

- Anh đồng ý với em.

Đình Dương chọn một siêu thị tương đối lớn và nổi tiếng làm điểm đến cuối cùng. Nơi này không chỉ tập trung những khách hàng bản địa mà còn có rất nhiều khách du lịch. Như thế cũng sẽ thăm dò ý kiến được nhiều hơn.

Thiên Ân và Đình Dương bước đến quầy bán nước giải khát, phỏng vấn một vài người dễ tính và thân thiện rồi dừng một chỗ để quan sát một vài khách hàng lựa chọn hàng hoá rồi ghi chép lại.

- Em thấy có vẻ người dân ở đây thích dùng nước ngọt loại X nhỉ? Nãy giờ khá đông người chọn rồi.

- Vị của nó khá tốt, hình như tuổi nào cũng thích. Thỉnh thoảng còn tặng kèm một vài thứ thú vị khi mua nhiều.

- Anh uống thử nó chưa?

Thiên Ân nhìn một người phụ nữ lấy một lúc gần mười lon, không khỏi tò mò về sự đặc biệt của loại đồ uống này. Thật ra nó cũng không quá xa lạ, X là thương hiệu nổi tiếng cũng đã lâu rồi, dường như người dân ở đây cũng đã rất quen thuộc. Ngay cả đến gia đình cô, những người vừa sang Úc định cư cũng đã rất ưa chuộng, thỉnh thoảng cô vẫn nhìn thấy một vài lon trong tủ lạnh ở nhà, nhưng vì vấn đề sức khỏe, Thiên Ân hạn chế dùng những loại thức uống như thế, cô chỉ trung thành với nước lọc và sữa tươi.

- Rồi. Không tệ đâu. Nếu chúng ta có thể tạo ra một sản phẩm với sức lan rộng như thế thì thật tuyệt vời.

- Về mùi vị, có lẽ chúng ta chỉ nên khai triển trên lý thuyết mà thôi. Nhưng về chiến dịch Marketing thì phải viết thật rõ ràng và chắc chắn. Vì đây chỉ là cuộc thi nên em thật sự không thể tưởng tượng được sức ảnh hưởng của nó trên thị trường để tìm ra phương án chắc chắn được.

- Vì vậy nên họ sẽ chọn ra bản nào có tính khả thi cao nhất, chứ không phải là hoàn hảo nhất.

Thiên Ân cười nhẹ, cô cất sổ tay vào túi xách đeo bên người rồi bước đến bên quầy hàng muốn mua vài lon nước để mang về dùng thử, nhân thiện cũng chọn thêm vài nhãn hiệu uy tín khác để xem cách họ trang trí bề ngoài sản phẩm, chưa kể đến các hình thức quảng cáo khác. Thế nhưng vẫn có điều bất tiện, Thiên Ân khê nhón người, nhú mày nhìn những lon nước ngọt phía trên cao, không khỏi lăm bằm.

- Không biết nhân viên siêu thị vì sao lại xếp những sản phẩm yêu thích ở cao như vậy, thật bất tiện cho khách hàng.

Thiên Ân vươn tay hết cỡ, cuối cùng cũng chạm đến lon nước. Nhưng vì cô bắt cần nên toàn bộ những lon nước xung quanh đều bị cô lỡ tay đụng vào, đồng loạt đổ ào xuống. Gương mặt Thiên Ân trắng bệch, thôi xong rồi. Cô sẽ bị những lon nước này rơi trúng mất. Cô có thể né một vài lon, nhưng dường như những gì rơi xuống là nhiều hơn con số đó.

- Cẩn thận.

Rầm!

Chưa biết ứng phó với tình huống này như thế nào thì xung quanh Thiên Ân đã thấy xung quanh mình tối om, hình như cô vừa được ai đó ôm lấy. Âm thanh đổ ầm ồ ào xung quanh khiến Thiên Ân chợt tỉnh, chúng đã đổ xuống hết rồi, nhưng cô không sao cả. Một lúc sau, khi không còn lon nào rơi xuống nữa Đình Dương mới chậm rãi buông cô ra.

- Không sao chứ?

Đây là câu đầu tiên Đình Dương nói sau khi hấn buông tay. Thế nhưng tầm mắt của Thiên Ân lúc này lại không nhìn vào hấn mà ở một vị trí khác. Thiên Ân vươn tay vén một phần tóc của Đình Dương sang một bên, chăm chú nhìn vào vết bầm tím vừa mới xuất hiện, không khỏi cảm thấy lo lắng.

- Em thì không sao rồi. Nhưng anh lại bị thương.

Đình Dương có vẻ không để tâm đến vết thương ở trán lắm, hấn chỉ nhìn Thiên Ân chăm chăm.

- Lần sau em nên bảo anh lấy giúp.

- Em nhớ rồi, cảm ơn anh.

Thiên Ân trả lời nhưng sự chú ý vẫn không rời khỏi vết thương của Đình Dương. Cô nghĩ mình cần phải làm gì đó.

Tiếng động ồn ào khiến cho nhân viên siêu thị tìm đến nơi này. Thiên Ân nhìn đồng hồ điện dưới sàn không khỏi cảm thấy ngại ngùng. Cô bước đến trước mặt một người đàn ông đeo băng tên quản lý rồi dùng tiếng Anh cực chuẩn khéo léo nói lời xin lỗi và chấp nhận bồi thường thiệt hại cho siêu thị về hành động của mình. Thế nhưng người quản lý ấy liền lập tức từ chối, không những thế ông còn xin lỗi cả về việc bố trí hàng hoá bất hợp lý gây ra tai nạn. Mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết ổn thỏa. Vì việc này mà hành trình nghiên cứu thị trường của Đình Dương và Thiên Ân tạm thời dừng lại.

Trên đường về, Thiên Ân vẫn chưa thật sự cảm thấy yên tâm lắm. Cô cứ nhìn mãi vết thương của Đình Dương.

- Em nghĩ chúng ta cần phải đi mua thuốc giảm đau.

- Thật sự không cần phiền đến thế đâu. Vết thương nhỏ thôi mà.

Đình Dương phì cười trước sự lo lắng thái quá của Thiên Ân. Vết bầm cổn con này chẳng là gì so với những gì hắn nhận được sau mỗi lần đánh nhau ngày đó cả.

- Nhà anh có trứng gà không? Nếu anh không thích dùng thuốc thì thử dùng nó để tan máu bầm xem sao. Thấy Thiên Ân vẫn không thay đổi quyết định. Đình Dương cũng không ép cô nữa. Hắn liền để cô quyết định mọi việc.

Thiên Ân cảm thấy vô cùng áy náy. Vì cô mà hắn bị thương như thế. Chưa kể lon nước còn rơi trúng những vị trí khác trên người, hy vọng Đình Dương không gặp phải vấn đề gì.

Thiên Ân vô cùng có trách nhiệm với những gì mình đã gây ra nên cô không về nhà ngay mà vào nhà Đình Dương một lát chỉ để lần trứng gà lên trán cho hắn. Đình Dương có chút không nói nên lời trước sự nhiệt tình của cô nhưng trong lòng lại vô cùng hạnh phúc.

Trong lúc Thiên Ân đang chăm sóc cho vết thương của Đình Dương, thì cũng cùng hắn nói chuyện phiếm. Cả hai tạm thời bỏ qua vấn đề học hành và các cuộc thi để có thể nói chuyện thoải mái.

- Anh đang sống một mình à?

Từ khi bước vào nhà, Thiên Ân cảm thấy hơi trống trải. Không rõ là do cô được sống trong một đại gia đình quá đông đúc và ồn ào nên khi bước vào một gia đình ít thành viên hơn thì liền cảm thấy tĩnh lặng hay không.

- Không. Anh sống cùng cha mẹ. Nhưng họ khá bận. Một tuần ở nhà được một hai lần.

Sau chuyện năm đó, hiểu lầm cũng được giải quyết, gia đình của Đình Dương lại quay lại cuộc sống bình thường. Tuy nhiên thời gian cha mẹ hắn ở nhà thật sự vẫn không nhiều lắm.

- Chắc là anh chán lắm nhỉ?

- Ủ. Rất chán. Nhưng nhờ nhắn tin với em nên bớt chán rồi.

Đình Dương cười cười, nửa đùa nửa thật trả lời. Trước sự đùa giỡn của hắn, Thiên Ân cũng không ngượng ngùng hay xấu hổ, cô cũng chỉ cười nhẹ rồi chuyển sang chủ đề khác.

- Vậy anh biết nấu ăn à? Hay đi ăn ngoài?

- Anh toàn ăn ngoài cả.

Đình Dương thành thật trả lời.

- Ăn ngoài tiện thật. Nhưng không tốt lắm đâu.

Thiên Ân tỏ vẻ không tán thành với thói quen này của hắn cho lắm.

- Biết làm sao được. Ở nhà chẳng có gì ăn cả.

Đình Dương tỏ ra vẻ đáng thương rồi nói.

Thiên Ân cảm thấy lần quả trứng này giờ đã đủ nên dừng lại. Cô ngồi xuống ghế sofa cạnh bên hắn, trong đầu có chút suy nghĩ.

- Hay là em qua nấu cho anh ăn nhé?

Thiên Ân rất nghiêm túc. Cô thật sự quan tâm đến tình hình sức khỏe của Đình Dương, hơn nữa cô cảm thấy dường như cuộc sống của hắn rất tẻ nhạt và nhàm chán nên muốn giúp mọi thứ trở nên vui vẻ hơn.

- Nếu được thế thì tốt quá. Bù lại anh sẽ làm vệ sĩ cho em.

Đình Dương lại không nghĩ nhiều được như Thiên Ân. Hắn chỉ vui vì có thể thân thiết với cô hơn nữa. Đến bây giờ hắn mới cảm nhận được sự khó khăn và gian khổ trong việc tiếp cận một cô gái là như thế nào. Vì sao trước kia hắn không hề biết những điều này nhỉ?

58. Chương 57

[BPN: Sau hai tháng không viết vì bận chuyện học tập, mình có thể sẽ bị giảm sút tay nghề. Mong mọi người thông cảm và thứ tha :’(Cuối cùng cũng xong lớp 12 để quay lại viết truyện rồi.]

Khải Ân ngồi một mình trong khu vực chờ của sân bay lúc bốn giờ sáng. Cậu khoác lên người một chiếc áo choàng lớn, nhưng vẫn không đủ khiến cho cậu cảm thấy ấm áp ơn giữa thời tiết này. Khải Ân ho khan vài tiếng, nếu không vì bệnh cảm vài ngày qua, thể trạng cậu đã không trở nên yếu ớt như thế. Nhìn lên đồng hồ điện tử lớn đang chậm rãi nhảy số trên tường, Khải Ân khẽ nhíu mày, vì sao Luke vẫn chưa đến, cậu đã phải ngồi chờ hơn 30 phút. Sau một chuyến bay dài hàng giờ liền, cộng thêm toàn thân mệt mỏi và đang bị bệnh, tình trạng của Khải Ân không tốt lắm, cậu cần được về nhà để nghỉ ngơi.

Khải Ân lại nhấn cho Luke một tin nhắn với nội dung hối thúc nhưng lại chẳng nhận được hồi âm như mọi lần, cậu khẽ thở dài rồi dựa lưng vào thành ghế nhựa thô cứng đầy mệt mỏi. Với tình trạng này hẳn là Luke đã quên cậu rồi. Khải Ân cũng thật muốn đón một chiếc taxi để về nhà, nhưng cậu đã vô tình không mang theo thẻ tín dụng, còn tiền mặt thì không còn đủ cho một chuyến xe hay tàu điện ngầm. Tất cả đều vô dụng. Chỉ đành chờ Luke, chỉ mong cậu ta đừng bỏ quên mình.

Trong lúc nhàm chán, Khải Ân đành phải đến quầy nước tự động mua cho mình một cốc cacao nóng với giá vài đồng để uống tạm và tiếp tục công việc chờ đợi của mình.

Không bao lâu sau, Luke đến, con xe màu đỏ rực của cậu không quá mờ nhạt trong bãi đỗ vắng vẻ. Khải Ân chậm rãi mang balo bước ra khỏi sảnh, chào đón cậu là thời tiết lạnh buốt ở bên ngoài.

Khải Ân ném balo vào ghế sau rồi ngồi sang ghế lái phụ, buông ra một lời trách móc thay cho lời chào.

- Sao đến trễ thế?

- Mình đang ngủ mà. Ai bảo cậu nhắn tin sớm quá, không kịp xoay sở gì cả.

Luke ngáp một tiếng thật dài, nằm gục xuống vô lăng chừng năm phút để giảm đi một phần mệt mỏi rồi điều khiển xe rời khỏi sân bay rộng lớn. Từ nơi này về nhà của Khải Ân mất khoảng gần một tiếng đi xe trên đường cao tốc, cũng không tính là quá xa khi di chuyển với tốc độ cao ở đoạn đường vắng vẻ vào lúc tờ mờ sáng.

- Mấy ngày nay ở trường có gì thú vị không?

Khải Ân mở lời, cố gắng tìm một chủ đề nào đó để nói chuyện, tránh cho cả hai đều ngủ gật trong lúc này, điều đó thật nguy hiểm. Luke chần nhản thở ra, cậu nhìn sang Khải Ân với ánh mắt đầy lo lắng.

- Không. Nhưng kết quả học tập của cậu tệ lắm rồi. Đừng nghỉ học như thế nữa. Có thể thi Final cậu làm bài tốt nhưng điểm là của cả quá trình. Điểm hoạt động trên lớp và bài tập về nhà nữa. Nếu thấy không thích học ngành này nữa thì bỏ đi, rồi tha hồ sang Paris học nghệ thuật. Chứ đi đi về về như thế này hơi bị “phê” ấy.

Khải Ân cười cười, dường như không lo lắng như Luke. Cậu chỉnh lại ghế ngồi cho thoải mái hơn rồi nói:

- Biết sao được, học lên mà. Dù sao cũng phải cố gắng học xong cái bằng này cho có một cái nghề. Vẽ vời chỉ là đam mê mà thôi. Nghề tay trái được rồi. Dù sao mấy cái công ti con ở nhà cũng cần có người quản lí. Mấy ông anh họ cũng đã quá sức.

Luke khẽ nhăn mặt, không đồng tình với ý kiến này của Khải Ân cho lắm.

- Với lại, lỡ sau này thất bại còn có nghề khác mà làm. Mấy vụ nghệ thuật này cũng khó nói lắm. - Khải Ân nói thêm vào.

- Gì chứ. Thiên phú cộng thêm có điều kiện phát triển như cậu lo gì thất bại.

Luke không tin những gì Khải Ân nói chút nào. Với cậu, Khải Ân có thiên phú về hội hoạ, lại thêm vừa được một danh hoạ có tiếng thu nhận làm học trò, gia đình cũng rất có thế lực, thế còn lo lắng gì việc phát triển tài năng.

- Mình muốn dùng thực lực hơn.

- Ừ. Thế cũng tốt.

Đoạn đường về nhà còn khá xa, nhưng cả hai cũng không còn gì để nói thêm nữa. Luke nhận ra giọng của Khải Ân có chút khàn, hẳn là đã bị cảm, vì thế cậu cũng không muốn gợi chuyện thêm mà thay vào đó bằng một bản nhạc Pop nào đó đang hot.

Như nhớ ra chuyện gì đó quan trọng, Luke chỉnh âm lượng nhỏ dần rồi lên tiếng:

- À cái prom tháng sau, em gái cậu đã có ai ngỏ lời chưa?

- Không biết nữa. Để về hỏi xem.

Khải Ân trả lời bằng giọng nói ngái ngủ. Nhưng chưa đầy một phút sau cậu liền sực tỉnh.

- Cậu muốn làm gì? Đừng tưởng mình không biết bản chất của cậu như thế nào.

- Ngày này đừng nóng.

Luke cảm thấy buồn cười trước sự cảnh giác của Khải Ân. Dù rằng cậu quả thật là một thằng trai đều hàng thật giá thật, nhưng sẽ không khốn nạn với em gái của bạn mình. Cậu cũng có nguyên tắc của mình.

- Mình hỏi cho thằng bạn. Nó thích em gái cậu đấy. Nhưng nhát quá không dám nói nên mình thăm dò trước xem thế nào. Yên tâm, nó không giống mình đâu.

Tuy vậy nhưng Khải Ân cũng không mấy vui vẻ. Một người nhút nhát thì không xứng với Thiên Ân rồi.

- Nể tình cậu là bạn tốt, để về nhà mình sẽ hỏi.

Khải Ân trả lời qua loa cho có lệ. Cũng không thật lòng để tâm đến vấn đề này cho lắm. Luke cũng đoán được như thế nên cũng không hỏi thêm nhiều.

Vừa về đến nhà Khải Ân đã cảm nhận được không khí khác lạ, bây giờ chỉ mới gần 6 giờ sáng nhưng tại sao trong phòng bếp lại bật đèn lại còn có tiếng động. Khải Ân quên mất cơn buồn ngủ lúc này, chậm rãi tiếng về nơi phát ra âm thanh với độ cảnh giác cao. Và sau khi đến nơi, hình ảnh đang diễn ra trước mắt còn khiến cậu bất ngờ hơn khi nhìn thấy một tên trộm. Đó là Thiên Ân đang nấu ăn, chuyện này vì sao có thể xảy ra.

- Cơn gió nào mang em đến nơi này vậy?

Khải Ân dựa người vào tường, tựa như không thể nào tin nổi mà hỏi.

Thiên Ân cũng biết người vừa vào là ai nên cũng không thắc mắc nhiều, cô chỉ lườm Khải Ân một cái rồi tiếng tục công việc đầy thú vị của mình. Khải Ân trợn tròn mắt nhìn mọi thứ được bày biện xung quanh, tựa như một điều gì đó rất khó tin. Những món ăn trên bàn, vì sao Thiên Ân có thể nấu được toàn bộ chúng. Lại còn những động tác thuần thục kia, tại sao tất cả đều quá đối xa lạ. Chẳng lẽ chỉ với thời gian hai ngày, Thiên Ân có thể từ một người chưa bao giờ vào bếp trở thành một đầu bếp chuyên nghiệp.

- Em tự làm hết đấy à?

- Đúng.

- Làm thế nào mà em có thể...

- Thì học trên mạng. Nhiều công thức hướng dẫn mà.

- Em luyện được bao lâu rồi thế?

Khải Ân kéo ghế ngồi xuống bàn ăn, nghiêm túc nhìn từng làn khói trắng đang bay lên trên mỗi phần thức ăn, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc. Thật sự đây là của Thiên Ân làm sao.

- Em mới làm hôm nay. Thật ra em dự định lâu rồi nhưng chưa có cơ hội. Hôm nay cả nhà đi du lịch hết rồi nên em mới dám thử.

Thiên Ân đeo găng tay vào rồi bước đến lò nướng lấy ra thêm một món ăn khác đặt lên bàn. Cô nhìn lại mọi thứ xung quanh một lượt, hình như đây là món cuối cùng rồi, cũng không còn gì nữa. Thiên Ân lấy từ trong tủ bếp ra một bộ bát đĩa rồi đưa cho Khải Ân.

- Anh thử xem. Nhưng mà cũng lạ thật. Em cũng chẳng hiểu vì sao em làm rất trơn tru, tựa như đã từng làm nhiều lần rồi.

Thiên Ân chống cằm, băng quơ nhìn thành quả của mình phía trước. Không chỉ Khải Ân ngạc nhiên, mà chính cô cũng thế. Cô cũng không rõ vì sao mình có thể làm ra tất cả những món ăn này một cách thuận lợi như thế, hầu như không có một chút trở ngại nào. Tựa như cô đã làm như thế rất nhiều lần.

- Ủa, trước giờ anh có thấy em vào bếp bao giờ đâu.

- Thì đó. Nên em mới thấy lạ. Là vì sao nhỉ, thật khó hiểu. - Thiên Ân lẩm bẩm một mình.

Trước sự cảm dỗ của thức ăn, một người đã nhịn đói được nửa ngày như Khải Ân bắt đầu cảm thấy đói. Mặc kệ cho đây là lần đầu tiên Thiên Ân nấu ăn, cậu liền nhanh chóng ném thử.

- Có vẻ em có thiên phú đấy. Về sau đi học nấu ăn đi.

Nhìn biểu cảm của Khải Ân, Thiên Ân vô cùng hài lòng. Cô cũng không có ý định ăn thử, nhưng nhìn thái độ của anh trai như thế, cô nghĩ chúng cũng không tồi.

- Anh ăn xong xem có bị đau bụng không. Rồi có cảm thấy mệt mỏi, nhức đầu, buồn nôn gì không.

Thiên Ân nhìn Khải Ân ăn được một lúc rồi nói, sau đó cô bắt đầu công việc dọn dẹp nhà bếp của mình. Xong xuôi tất cả thì liền lấy ra cho mình một chiếc bánh sandwich được làm sẵn cùng một cốc sữa tươi và bắt đầu ăn sáng.

- Em không thử à? - Khải Ân thấy lạ liền hỏi.

- Không. Tất nhiên là không. Anh ăn để thí nghiệm chứ.

Gương mặt Khải Ân bỗng chốc tối sầm. Cậu có chút buồn phiền dời ánh mắt vào bát cơm đang ăn dở, trong lòng bắt đầu xuất hiện bóng ma. Không hiểu là vì thức ăn có vấn đề hay là cậu gặp chướng ngại về tâm lý mà bỗng dưng cảm thấy bụng mình hơi đau.

- Sao em lại lấy anh ra làm vật thí nghiệm chứ? Mà sao em lại nổi hứng muốn nấu ăn?

Khải Ân bất mãn nói, thế nhưng cũng không dừng lại công việc ăn uống. Dù sao cũng lỡ ăn rồi, thêm nhiều một chút cũng thế thôi, không giải quyết được gì. Thà rằng cầu nguyện một chút rồi lại tiếp tục công việc lấp đầy chiếc bụng rỗng của mình.

- Là bởi vì không có ai để thí nghiệm cả.

Thiên Ân chậm rãi trả lời câu hỏi đầu tiên, nhưng không trả lời tiếp ý còn lại. Dù dạo gần đây không nhắc đến, cũng chưa từng có ý định dò hỏi thù oán xưa cũ của Khải Ân và Đình Dương nhưng Thiên Ân biết việc anh trai ghét Đình Dương là hoàn toàn nghiêm túc và có lý do chính đáng. Một lý do mà cậu không muốn đề cập nhiều. Dù Khải Ân không muốn nói nhưng từ ánh mắt và thái độ của cậu dành cho Đình Dương hôm ấy thì Thiên Ân cũng lờ mờ đoán được độ trầm trọng của vấn đề. Cô cũng thật tò mò xem cả hai quen nhau như thế nào, vì sao mà gây thù chuốc oán nhưng cũng chưa biết hỏi ai, và hỏi vào thời điểm nào cho phù hợp. Thôi thì việc cô kết bạn cùng Đình Dương đành lén lút duy trì vậy. Chỉ cần Khải Ân không biết, có lẽ cũng không sao cả.

Khải Ân dùng bữa no nê thì liền ngồi dựa vào ghế đầy thoải mái. Cậu thầm cầu nguyện rằng trong vòng hai ngày sắp tới không có gì bất trắc xảy ra với hệ tiêu hóa của mình. Nếu không e rằng cả đời này cậu sẽ ngăn cản Thiên Ân vào bếp.

- Prom sắp tới em định đi với ai thế?

Khải Ân rảnh rỗi liền nhớ đến lời nhờ vả của Luke đành thuận miệng hỏi. Cậu cũng chẳng quan tâm mấy đến câu trả lời, dù gì cậu cũng sẽ không chấp nhận. Nhưng cậu vẫn sẽ hỏi cho xong nhiệm vụ được giao.

Thiên Ân đang gọt táo thì bỗng dừng dừng lại, trong đầu cũng thoáng qua vài suy nghĩ. Thật sự cô cũng không để ý đến việc này cho lắm. Năm nay là năm đầu tiên đi dự Prom kể từ khi đến nơi này nên cô cũng không mấy quen thuộc.

- Em nghĩ là sẽ đi cùng một hai cô bạn độc thân nào đó. Chắc thế thôi.

- À rồi. Tại anh hỏi dùm một người bạn. Mà nếu em đã hẹn bạn rồi thì anh sẽ từ chối dùm cho.

Khải Ân rất vui vẻ vì câu trả lời này. Thật là hợp ý cậu mà.

Trong lòng Thiên Ân bỗng nhiên có gì đó rung động. Cô chợt nghĩ đến Đình Dương. Liệu hắn có đi dự Prom không. Hắn sẽ đi cùng ai? Đi một mình, cùng với một nhóm bạn hay là cùng với một cô gái khác - cô gái mà hắn thích? Cô gái mà hắn thích sao...

- Không biết là ai nhỉ?

Thiên Ân thần người suy nghĩ, vô tình buông tay làm rơi con dao gọt hoa quả xuống đất, suýt nữa thì chạm trúng vào chân. Âm thanh chói tai khiến cả cô và Khải Ân đều giật mình.

- Em đang thần thờ cái gì đó. Suýt nữa là bị thương rồi. Anh thấy tốt nhất là em vẫn nên rời xa phòng bếp đi.

- Chỉ là một chút không tập trung thôi mà. Bình thường em có thể đâu.

Thiên Ân có chút hậm hực nói. Thật là oan uổng cho cô quá.

Thế nhưng chuyện Đình Dương sẽ đi Prom cùng ai thật sự khiến cô cảm thấy có phần tò mò và không thoải mái, chẳng hiểu vì sao.

Khi Thiên Ân đến nhà Đình Dương là đã qua buổi trưa. Cho đến thời điểm cô rời khỏi nhà, hệ tiêu hoá của Khải Ân vẫn chưa xảy ra chuyện nên cô càng yên tâm thêm một phần. Bây giờ có thể giúp Đình Dương chuẩn bị bữa tối rồi.

Mục đích chính của Thiên Ân hôm nay khi đến nhà Đình Dương là để hoàn tất bản báo cáo nghiên cứu thị trường hôm trước. Họ nên hoàn tất nhanh chóng và gửi sang cho Valeria trước ngày mai, để phòng khi cần chỉnh sửa vẫn còn kịp thời gian. Công việc này cũng không tốn quá nhiều thời gian bởi vì cả hai đã làm xong một phần nào đó từ trước nên mọi thứ rất nhanh chóng được kết thúc và gửi cho Valeria qua mail.

- Hôm nay em sẽ chuẩn bị bữa tối cho anh nhé.

Thiên Ân vừa thu dọn tập vở vừa nói. Cô tin chắc rằng với thành quả của mình sáng nay thì chẳng cần luyện tập nhiều thêm nữa mà đã có thể bắt tay vào thực hiện rồi.

Trước lời đề nghị của Thiên Ân, Đình Dương rất vui vẻ mà gật đầu. Trong mắt hắn không thể nào che giấu niềm vui và hạnh phúc. Bỗng dưng hắn cảm thấy mọi thứ thật quen thuộc biết bao. Tựa như quay về ngày trước, vào một quãng thời gian nào đó mà họ đã từng rất vui vẻ dù rằng lúc đó giữa bọn họ vẫn tồn tại chút ít khoảng cách. Bây giờ cũng rất tốt, mọi thứ cứ tiến triển từ từ chậm rãi và bình thường như thế, cũng chẳng cần vội vã.

- Để anh giúp em.

- Không cần đâu. Em tự làm được hết. Anh làm gì thì làm đi.

Câu nói này khiến cho Đình Dương hơi khựng lại. Nhưng rồi hắn lại mỉm cười. Vẫn hệt như năm đó. Cô vẫn không để hắn giúp đỡ mình chuẩn bị bữa tối. Nhưng bây giờ đã khác rồi, cô không còn mang quan hệ chủ tớ ra để ngăn cản hắn nữa. Điều này khiến hắn cảm thấy thật vui vẻ.

- Ủ. Khi nào em cần gì thì gọi anh. Hơn nữa... - Đình Dương chợt dừng lại, hắn nhìn cô lâu hơn một chút rồi nói tiếp. - Đừng mất tập trung kéo đứt tay.

(Tg chú thích: Tình tiết này có ở chap 31.)

Thiên Ân có đôi chút khó hiểu nhưng vẫn gặt đầu qua loa rồi đẩy Đình Dương quay về phòng hăn. Còn mình thì bắt đầu vào bếp một lần nữa trở tài.

Đình Dương cũng không vội rời đi ngay mà nán lại một chút ở lối ra vào phòng bếp. Hăn lẳng lặng đứng nhìn cô nấu ăn rồi nở một nụ cười ấm áp. Sau khi chắc chắn rằng cô thật sự ổn thì hăn mới quay người rời khỏi.

Trong lúc Thiên Ân nấu ăn thì Đình Dương quay về phòng mình. Hăn lục từ gầm giường ra vài chiếc thùng xộp. Đây là những gì hăn mang theo sau khi rời Việt Nam nhưng lại chưa một lần mở ra vì vốn dĩ hăn chẳng có một chút tâm trạng để làm điều đó. Hăn cũng chẳng nhớ năm đó hăn đã bỏ những gì vào chiếc thùng này, bây giờ ngồi xem một chút cũng thú vị.

Từng chiếc thùng xộp được mở ra, cũng không có nhiều đồ vật đặc biệt lắm. Chỉ là vài quyển sách cũ mà hăn từng rất thích, cộng thêm một vài vật dụng sinh hoạt hằng ngày mà thôi. Đình Dương lấy từng vật ra, xem xét cái nào nên giữ lại, cái nào nên ném đi cho đỡ chật chỗ.

Bỗng nhiên từ đâu đó rơi ra một bức hình đã sớm nhàu nát. Đình Dương khẽ nhíu mày nhặt lên. Hăn ngạc nhiên đến sững sờ. Đây chẳng phải là ảnh chụp của Oliver cùng Thiên Ân ngày họ còn ở Rome sao. Bức hình này làm hăn nhớ lại ngày hôm đó, ngày mà hăn đã nặng lời với Thiên Ân, ngày mà hăn là một kẻ tồi tệ nhất, cũng là quãng thời gian mà mỗi lần nhớ lại, hăn chỉ biết hối hận cùng dần vật. Hăn vẫn còn nhớ rõ mình đã vò nát bức hình này ra sao khi Mộng Thy đặt nó vào tay mình, bằng tất cả sự tức giận và căm hận vì bị lừa gạt. Nhưng rồi lúc ra đi, hăn lại đi tìm khắp nơi lại bức hình này và lưu giữ nó, bởi đây là hình ảnh duy nhất của cô mà hăn có. Và rồi hăn cảm thấy thật tệ. Cả một quãng thời gian dài sống chung như thế, mà hăn ngay cả một bức hình cũng chẳng có. Để rồi sau này, hăn phải biết làm thế nào để nhớ đến cô đây.

Thế nhưng sau khi sang nước ngoài, Đình Dương như hoàn toàn rơi xuống vũng lầy của sự tuyệt vọng. Hăn không muốn làm bất cứ điều gì. Hình ảnh của Thiên Ân cứ mãi ám ảnh trong đầu hăn, làm hăn dần vật đau đớn. Khi đó chẳng cần đến bức ảnh này thì hăn cũng không thể nào quên cô được.

Bức ảnh năm nào giờ đây không chút thay đổi nào. Đình Dương như được nhìn ấy hình ảnh của Thiên Ân khi cô còn là Thụy Du, so với bây giờ cũng không có gì thay đổi đặc biệt. Ngoài việc lúc đó trông Thụy Du trưởng thành và già dặn hơn Thiên Ân bây giờ rất nhiều. Nhưng dù là Thụy Du hay Thiên Ân, Đình Dương biết người hăn yêu mãi chỉ có một người, chính là cô gái ấy, dù cho cô mang tên gì, thân phận thay đổi như thế nào thì tình cảm hăn dành cho cô vẫn không thay đổi.

- Em làm xong rồi. Mà anh đang xem gì thế?

Tiếng chân của Thiên Ân làm cho Đình Dương cất vội bức ảnh vào một quyển sách. Hăn không muốn cô nhìn thấy, khi đó hăn chẳng biết phải giải thích như thế nào. Đình Dương chộp lấy một tập sách bản đồ, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Anh đang tìm lại một số tài liệu cũ.

- A sách bản đồ thế giới này.

Thiên Ân chỉ vào quyển sách Đình Dương đang cầm trên tay. Lúc này hăn mới có dịp liếc qua tựa đề của nó một chút.

- Bây giờ người ta quen dùng Google

Map hoặc quả địa cầu bằng nhựa hơn. Nhưng em vẫn thích loại này. Coi được khá nhiều thứ. - Thiên Ân thích thú giải thích.

- Em thích đi du lịch à?

- Đúng thế. Nếu mà em có cơ hội được đi du lịch thì nơi đầu tiên em đi sẽ là Luân Đôn, em muốn một lần ngồi bên bờ sông Thames thưởng thức cafe. Rồi sau đó là đến Paris để thưởng thức bánh mì và mua sắm. Tiếp đến em sẽ đến Hawaii để tắm biển. Và cuối cùng là về lại Rome và đến đài phun nước Trevi.

- Tại sao lại là đài phun nước Trevi?

Thiên Ân khẽ cúi đầu, cảm thấy hơi xấu hổ khi giải thích điều này với Đình Dương. Cô có chút cảm giác chột dạ.

- Vì cha mẹ em đã thổ lộ với nhau ở nơi này nên em rất muốn đến nhìn thử và cảm nhận một chút xem sao. Và thử tưởng tượng một chút.

Thiên Ân nói xong liền vô thức đưa mắt nhìn sang Đình Dương thì phát hiện hắn cũng đang nhìn mình không rời mắt. Cô đâm ra có chút lúng túng và ngại ngùng nên đành quay mặt đi.

Đình Dương đương nhiên cũng nhìn thấy điều đó, hắn cũng không để cô bối rối thêm nữa mà liền đổi chủ đề.

- Sắp tới kì nghỉ rồi. Em có dự định gì chưa?

Thiên Ân như tìm được một chiếc phao cứu sinh khỏi tình huống khó xử, cô liền nhanh chóng trả lời.

- Em định về Việt Nam.

- Làm gì thế? Gia đình em có việc à?

Đình Dương xếp lại mọi thứ cho ổn định rồi ngồi xuống cạnh Thiên Ân.

- À không. Em đi theo một trại hè. Trại hè này liên kết với các cụm ở Việt Nam làm chương trình giao lưu văn hoá giữa các quốc gia kết hợp rèn luyện kĩ năng mềm. Trường mình cũng có mấy người tham gia. Em đi theo dạng tình nguyện viên. Giúp đỡ một số thứ.

- Bao giờ em đi?

- Chắc khoảng 3 ngày nữa. Em đi gần một tuần mới về.

Đình Dương không nghĩ rằng mình sẽ không được nhìn thấy Thiên Ân trong vòng một tuần ngay khi hắn vừa tìm được lại cô nên sau khi suy nghĩ cân nhắc một lúc thì liền nói.

- Em hỏi xem còn vị trí nào trống không? Anh cũng muốn tham gia. Dù sao kì nghỉ này cũng thật nhàm chán.

Thiên Ân không đoán được Đình Dương sẽ đề nghị tham gia, trong lòng cô cảm thấy hào hứng lạ thường. Nếu như có thể cùng hắn tham gia trại hè này, hẳn là vô cùng vui vẻ và thú vị.

- Để khuya em nhắn tin hỏi chị trưởng đoàn xem sau. Sẽ báo anh trong thời gian sớm nhất.

- Nhờ vào em hết.

Đình Dương thoải mái trả lời. Cũng lâu rồi hắn không tham gia hoạt động đội nhóm, điều này không tốt cho tương của hắn về sau lắm. Ngay lúc tâm trạng của hắn biến chuyển tốt lên, hắn đã nghĩ đến chuyện tìm một việc gì đó hay ho để tham gia, rèn luyện và trải nghiệm. Thật trùng hợp lần này gặp trúng một sự kiện mà Thiên Ân cùng tham gia, hắn cảm thấy bản thân mình thật may mắn.

59. Chương 58

Ba ngày sau, sân bay Tân Sơn Nhất.

Sau ba năm rời khỏi Việt Nam, thì lúc này khi vừa đặt chân xuống sân bay trong lòng Đình Dương cảm thấy có chút xúc động. Hắn không nghĩ mình sẽ quay về nơi này nữa, hoặc là không về sớm như vậy, ít nhất là cho đến khi hắn quên hết mọi chuyện đã xảy ra ở đây cùng với Thụy Du.

Trên đoạn đường di chuyển từ sảnh đến quầy lấy hành lí, Đình Dương không quên nhìn qua khu vực phòng chờ dành cho những người chuẩn bị lên máy bay, hắn dường như nhìn thấy hình ảnh của mình ba năm trước. Lần đó chỉ có một mình hắn đến đây làm thủ tục, rồi ngồi thẩn thờ ở hàng ghế nhìn ra bên ngoài, nơi nhiều chiếc máy bay đang hoạt động vô cùng bận rộn. Khi đó hắn không biết tại sao mình đến đây, mình sẽ đi đâu, về đâu. Hắn cứ thế bước lên máy bay và cũng chẳng buồn quan tâm nơi mình sắp đến.

Nhớ đến quãng thời gian tầm tối đó, Đình Dương cảm thấy bản thân hẳn vô cùng may mắn. Hẳn không quên mình đã bị quan như thế nào, nên lại càng quý trọng những giây phút hiện tại hơn rất nhiều.

Bỗng đứng bên cạnh có người vỗ vai, khiến cho Đình Dương khẽ giật mình. Khi hẳn quay sang liền thấy Thiên Ân đang nhìn mình. Nhận ra hẳn đã dời đi sự chú ý, cô mới khẽ cười một tiếng rồi nói:

- Anh đang nghĩ gì vậy, vali của anh đi qua hai lần rồi đó.

Lúc này Đình Dương mới nhìn vào vòng xoay để nhận hành lý và nhận ra rằng quả thật vali của mình đang ở rất xa.

- Cũng không có gì, do về nước nên nhớ một số chuyện.

- Em thì không nhớ được gì cả.

Thiên Ân cười gượng, cô cảm thấy không vui chút nào. Vì sao đây cũng chính là quê hương của cô mà cô lại không có chút ký ức nào về nó. Mọi thứ đều trống rỗng, Thiên Ân ước gì mình cũng được như Đình Dương, có nhiều điều để nhớ, và có cả cảm giác xúc động và vui mừng, còn cô thì không có gì cả. Thiên Ân ít khi nào cảm thấy phiền lòng về việc mình bị mất trí nhớ, nhưng bây giờ nó thật sự không tốt.

- Không nhớ được cũng tốt mà.

Đình Dương chờ đến lúc vali của mình quay lại một lần nữa rồi bước đến lấy ra đặt lên cùng xe đẩy với Thiên Ân. Sau đó hẳn không quên kiểm tra lại một lần nữa đặc điểm xung quanh rồi mới lấy hộ chiếu ra chuẩn bị cho việc làm thủ tục nhập cảnh.

- Theo anh thì nó tốt chỗ nào?

Tốt ở chỗ em sẽ không cần phải nhớ những gì tồi tệ trước đó và chúng ta có thể đến với nhau một cách vui vẻ hơn. Đây là những gì Đình Dương nghĩ, quả thật hẳn có chút ích kỷ khi muốn Thiên Ân không bao giờ nhớ lại những chuyện lúc trước, tốt nhất nên để cô quên đi tất cả mọi chuyện và hẳn sẽ gầy dựng lại mọi thứ từ đầu. Lần này sẽ không có bất cứ sai lầm nào nữa.

- Em sẽ có những trải nghiệm mới, dưới những góc nhìn mới. Nó cũng khá thú vị đấy.

Thiên Ân nghe xong liền nghĩ ngợi một chút, cũng khá đúng. Nhưng nếu như thế thì cô chẳng khác nào là một vị khách du lịch chứ không phải là một người quay về quê hương nữa.

- Thiên Ân, mình bị thất lạc hành lý rồi. Cậu đi hỏi cùng mình được không?

Một người bạn đứng cạnh Thiên Ân sau một lúc chờ đợi tất cả hành lý được mang ra, cho đến khi quầy được đóng lại vẫn chưa tìm thấy được vali của mình liền bắt đầu lo lắng.

- Ủ, để mình đi cùng cậu. - Thiên Ân quay sang trả lời, không quên hẹn với Đình Dương. - Anh đi làm thủ tục nhập cảnh trước đi. Em đi cùng Minako một lát.

- Có gì thì gọi cho anh.

Đình Dương vui vẻ gật đầu rồi lấy vali của mình kéo đi trước, nhường lại chiếc xe đẩy cho Thiên Ân.

Sau khi di chuyển đến khu vực làm thủ tục, Đình Dương kiểm tra lại hộ chiếu của mình rồi chọn một quầy ít người nhất và bắt đầu xếp hàng. Xung quanh những quầy khác cũng là những người cùng đoàn, chỉ thiếu mỗi Thiên Ân cùng cô bạn người Nhật bị thất lạc hành lý.

Trong lúc chờ đợi, thay vì bật điện thoại lên mạng như mọi người xung quanh thì Đình Dương lại quan sát mọi thứ xung quanh một chút. Bỗng dưng cùng lúc đó, hẳn vô tình bắt gặp một ánh mắt đang nhìn mình. Khi nhìn kỹ lại người đứng ở hàng bên cạnh một lần nữa, Đình Dương vô cùng bất ngờ, rồi nhanh chóng cảm thấy vui mừng hơn bao giờ hết.

- Hoàng Minh?

- Đình Dương?

Ban đầu cả hai đều không chắc chắn mình sẽ gặp lại bạn cũ tại nơi này, nhưng cho đến khi cả hai đều gọi tên nhau thì bọn họ đều vô cùng bất ngờ và hạnh phúc. Dù chỉ còn một người nữa sẽ đến lượt mình nhưng

Hoàng Minh liền bước qua hàng Đình Dương đứng cuối, chấp nhận xếp hàng lại từ đầu. Hắn rất nhanh hiểu ý bạn mình cũng rời khỏi vị trí đang đứng và bước xuống cuối hàng.

- Này, không ngờ còn được gặp lại đây. - Hoàng Minh nói trong xúc động. Cậu nhìn Đình Dương rất lâu, như muốn bù lại cho ba năm mất liên lạc.

- Ủ, thời gian qua sống tốt nhỉ?

Khác với Hoàng Minh, dù bản thân vô cùng xúc động nhưng Đình Dương vẫn giữ được sự bình tĩnh bên ngoài, ung dung hỏi lại.

- Ông đây mới là người cần hỏi câu đó đây. Bỗng dưng biến mất, cắt đứt liên lạc chỉ sau một đêm. Nhất Thiên cũng thế. Không biết hai người còn xem mình là bạn hay không.

Lúc này Hoàng Minh mới mang những điều bất mãn suốt ba năm nói ra. Đôi lúc cậu cảm thấy rất tức giận vì mình là người duy nhất không hiểu chuyện gì đang xảy ra khi đó. Nhưng dần dần, cậu cũng không còn quá gay gắt nữa, Hoàng Minh cũng dần dần đoán được rằng có chuyện gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra và bọn họ chỉ là không kịp thông báo cho cậu.

Ba năm trôi qua, có lẽ người thay đổi nhiều nhất là Hoàng Minh, từ một thằng nhóc lớp 12, không có thành tích nổi bật như Đình Dương, cũng không được giáo dục từ nhỏ để thành người thừa kế như Nhất Thiên, Hoàng Minh gần như là đi lên từ hai bàn tay trắng khi cậu nhất quyết dù chết cũng không dựa vào cha mẹ của mình, những con người chưa từng dành cho cậu bất kì tình thương nào. Thế nhưng chỉ mới một thời gian ngắn, cậu đã có thể tự mình mở công ti và có thể duy trì nó phát triển ổn định là một điều ít ai tin được. Nhưng Hoàng Minh đã thật sự làm được. Một phần vì công việc bận rộn, một phần vì đã có thời gian suy nghĩ nhiều hơn nên Hoàng Minh đã không còn bất mãn Đình Dương và Nhất Thiên như lúc đầu nữa.

- Mình xin lỗi. Có rất nhiều chuyện bất ngờ đã xảy ra, mình không thể nào liên lạc với cậu được.

- Haiz, nể tình chúng ta đã gặp lại nhau, mình quyết định tha thứ.

- Khi nào chúng ta rảnh thì hẹn gặp nhau không?

- Để mình xem lịch đã.

Nhìn dáng vẻ suy nghĩ của Hoàng Minh, Đình Dương liền bật cười. Chỉ một thời gian không gặp, Hoàng Minh đã khởi đầu trước hắn và đi được rất xa rồi. Trong khi hắn thì làm được gì, một sinh viên bình thường không nổi bật, chỉ biết đến trường rồi về nhà, cũng chẳng tham gia sinh hoạt cộng đồng, cũng không đi làm tích lũy kinh nghiệm, cũng không học thêm bất kì kĩ năng nào. Dù cho có những thành tích đặc biệt thời cấp 3, hiện tại Đình Dương biết rằng mình rất kém cỏi so với bạn bè đồng trang lứa, những người đã sớm có sự nghiệp như Hoàng Minh, hay đã trang bị đầy đủ hành trang cho bản thân để bắt đầu xây dựng tương lai của mình. Hắn của hiện tại thì không có gì cả, nhưng sẽ nhanh thôi, hắn sẽ quay lại và sẽ đuổi theo bọn họ.

- Đạo này ra dáng doanh nhân trẻ rồi nhỉ.

- Không dám, không dám. Đây là thử thách quyết định hạnh phúc của mình cả đời đây.

Nhắc tới chuyện này, Hoàng Minh lại cảm thấy vô cùng phiền não. Mọi người nhìn vào ai cũng nghĩ cuộc sống của cậu đang rất tốt, những gì cậu đang có thật đáng tự hào. Nhưng không ai biết ban đầu Hoàng Minh chỉ muốn làm một nhân viên về an ninh mạng an nhân cho một tập đoàn lớn mà thôi, nhưng vì để lấy lòng người khác mà cậu phải cố gắng đến kiệt sức như thế này. Nhưng dần dần Hoàng Minh cũng bắt đầu cảm thấy tự mình làm chủ một công ti không phải là vấn đề kinh khủng như cậu nghĩ, nên rất nhanh chóng liền thích nghi và bắt đầu yêu thích nó.

Đình Dương rất lấy làm thú vị bởi lời nói của Hoàng Minh, hắn rất mong chờ để nghe được phần tiếp theo của câu chuyện.

- Tạp chí Forbes mỗi năm sẽ đưa ra danh sách xếp hạng những người thành công và có sức ảnh hưởng đúng không?

- Có. Nhưng nó liên quan gì đến việc cậu đang làm?

- Có, rất có liên quan. Ông anh vợ đáng quý của mình, anh ta ra điều kiện rằng trong vòng 8 năm, mình phải xuất hiện trong danh sách đó, loại dành cho người dưới 30 tuổi. Nằm ở hạng mục nào cũng được, miễn sao cho anh ta thấy được rằng mình không phải một kẻ vô dụng.

- Cái này đánh giá có vẻ không được khách quan lắm.

Đình Dương khẽ nhúm mày, cẩn thận suy nghĩ rồi nói. Danh sách đó có thể phần nào đánh giá được sức ảnh hưởng và độ thành công của một người. Nhưng mà thành công vẫn có rất nhiều cách để thành công, không phải bắt buộc phải được xướng tên trên Forbes, nơi mà chỉ thường dành cho doanh nhân.

- Mình biết thế, anh ta cố tình làm khó. Nhưng mà không còn cách nào khác. Vì hạnh phúc cả đời phải đành cố gắng thôi.

- Mà khoan đã, anh vợ?

Nhanh chóng nhận ra điểm thú vị qua lời kể từ Hoàng Minh, Đình Dương khẽ nhướn mày nhìn người bên cạnh. Biết rằng chuyện này tương đối mất mặt nhưng vẫn không có ý định che giấu.

- Ủ. Thì là anh trai của vợ chưa cưới.

- Cậu đã có vợ chưa cưới rồi à? Nhanh thế, đây là mối tình thứ bao nhiêu rồi nhỉ?

Hoàng Minh biết chắc chắn Đình Dương cũng có suy nghĩ này, tai tiếng của cậu đã ấn tượng quá sâu sắc trong suy nghĩ của mọi người rồi. Nhưng không ai nghĩ rằng một người như Hoàng Minh, kể từ khi gặp An Nhiên thì không thể nào yêu bất kì ai khác nữa.

- Lần cuối cùng mình gặp cậu mình thích ai thì bây giờ mình vẫn thích người đó.

- Là bạn cùng bàn của Thụy Du à?

- Đúng thế. À nhưng mà vì sao cả Thụy Du lại biến mất cùng lúc với cậu và Nhất Thiên thế? Bây giờ nhắc đến mình mới chú ý điểm này.

- Chuyện dài lắm, khi nào có thời gian mình sẽ kể.

Hoàng Minh định nói thêm gì đó, nhưng rồi cậu nhìn chằm chằm người đang tiến đến gần bọn họ, ánh mắt tựa hồ như không thể tin được.

- Đó là Thụy Du mà, đúng không?

Đình Dương cũng không vội vàng quay đầu bởi vì hắn biết Thiên Ân đang tiến về phía bọn họ, chỉ nhìn biểu cảm của Hoàng Minh thôi cũng đủ để xác định điều đó vì lần đầu tiên gặp cô ở trường đại học, hắn cũng từng như thế. Thế nhưng tốt nhất không nên để Hoàng Minh làm cho Thiên Ân nghi ngờ nên Đình Dương liền lập tức lên tiếng phủ nhận.

- Không phải đâu. Người giống người thôi.

- Nhưng mà giống thật chứ.

Hoàng Minh lẩm bẩm một mình trước khi Đình Dương khẽ lắc đầu ra hiệu cho cậu không nói về vấn đề này nữa, một hành động quen thuộc mỗi lần bọn họ thỏa thuận sẽ bàn việc đó vào lúc khác.

- Bọn em lấy lại được hành lí rồi, có người nhận nhầm.

- Thế thì tốt rồi. Hàng này ít người em vào xếp hàng ở đây luôn đi.

Thiên Ân khẽ gạt đầu rồi kéo tay cô bạn người Nhật tiến đến đứng phía sau Đình Dương. Sau đó cô liền nhìn sang Hoàng Minh, người mà ngay từ lúc cô nhìn thấy cậu ta, vẫn không rời mắt khỏi cô. Ánh mắt này cô cảm thấy rất quen thuộc, chính là loại ánh mắt kì lạ mà ở bữa tiệc mừng thọ ông nội mà cô đã gặp. Đến tận lúc này Thiên Ân vẫn chưa thể nào xác định được ý nghĩa của nó.

- Đây là bạn anh à?

Thiên Ân nhanh chóng lên tiếng với hy vọng sẽ dời đi sự chú ý của Hoàng Minh, cô không thể nào duy trì tâm trạng tốt nếu như luôn luôn có một người nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ như thế.

Câu hỏi của Thiên Ân làm Đình Dương chợt nhớ ra rằng mình còn chưa giới thiệu hai người với nhau. Vì lúc này Thiên Ân đã không còn là Thụy Du nữa rồi.

- À đây là Hoàng Minh, bạn thân của anh. Hoàng Minh, đây là Thiên Ân, một người bạn của mình ở Úc.

Lúc này Hoàng Minh mới hoàn hồn. Cậu nhìn thái độ của Đình Dương rồi lại nhìn sang Thiên Ân. Thật kì lạ, nếu chỉ là giống nhau bình thường thì khi đứng gần có lẽ cậu đã nhìn thấy điểm khác biệt. Nhưng không, rõ ràng là cùng một người, Hoàng Minh có thể cam đoan như thế. Nhưng thái độ của Đình Dương như thế là sao, lại còn cả người mà cậu cho là Thụy Du nữa. Chẳng lẽ là cậu đã thật sự nhầm lẫn rồi.

- À ừ, chào em.

Hoàng Minh hơi mất tự nhiên đáp lại. Dù sao cậu vẫn không thể nào thích ứng được với việc nhìn người đối diện này như một người xa lạ được.

Nghĩ ngợi vu vơ điều gì đó, bỗng nhiên Hoàng Minh trừng mắt nhìn Đình Dương. Bạn tốt của cậu rất có khả năng đã tìm một người giống hệt Thụy Du để yêu. Nếu chuyện này có thể xảy ra thì cậu phải nhanh chóng xử tên này một trận. Vì sao lại đối xử với một cô gái vô tội như thế chứ.

Cùng lúc đó, Đình Dương lại không suy nghĩ phức tạp như Hoàng Minh. Sau khi trò chuyện cùng Thiên Ân vài câu, bỗng dưng cậu nghĩ đến Khải Ân và hoàn cảnh của Hoàng Minh bây giờ. Có lẽ sau này khi Khải Ân biết chuyện, hẳn là sẽ không để yên mọi chuyện và dễ dàng cho phép hắn đến với Thiên Ân như thế. Nhưng đến lúc đó thì Khải Ân sẽ làm gì nhỉ, bỗng dưng Đình Dương cảm thấy khá tò mò.

Không bao lâu sau mọi người đều hoàn tất thủ tục nhập cảnh. Hoàng Minh có việc phải đi nên nhanh chóng nói lời tạm biệt với Đình Dương. Lúc này đã gần 4 giờ chiều mọi người quyết định tìm một nơi nào đó để dùng bữa sẵn tiện đi một vòng thành phố để tham quan trước khi về khách sạn nghỉ ngơi.

- Lần này đoàn chúng ta có đến hai người Việt, các bạn có đề xuất nào cho bữa tối hay không? - Trưởng đoàn hỏi.

- Mình biết có một quán Phở rất tuyệt, nó cũng khá gần sân bay thôi. Để mình tìm lại địa chỉ.

Trong lúc chờ đợi xe của đoàn đến đón, Đình Dương liền lên mạng tìm vị trí chính xác của quán Phở, nơi mà lúc trước hắn thường xuyên lui đến. Dù đã một thời gian không về Việt Nam, nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ nhiều thứ.

Sau khi cùng nhau dùng bữa tối, cả đoàn quay về khách sạn. Riêng chỉ có Đình Dương và Thiên Ân đều có nhà riêng ở đây nên sau khi tạm biệt mọi người, cả hai liền bắt taxi để đi về nhà.

- Nhà em ở khu nào? - Đình Dương hỏi trong lúc xe đang chuẩn bị rời khỏi khu vực trung tâm thành phố.

- A, em cũng không nhớ nữa, để em xem lại địa chỉ.

Thiên Ân khẽ thở dài một tiếng vì sự lơ đãng của mình. Khi cô vừa mở điện thoại ra thì điện thoại liền thông báo có tin nhắn mới. Thiên Ân đọc lướt qua rồi nhanh chóng trở nên trầm mặc.

- Sao thế?

- Không xong rồi, người nhà em mới báo là nhà ở bên này hiện tại vẫn chưa hết hợp đồng cho thuê, họ quên báo cho em. Nhưng mà bây giờ tìm khách sạn cũng không được nữa, đang mùa du lịch. Đoàn chúng ta cũng đã phải thương lượng vất vả lắm mới có phòng. Haiz, em phải làm sao đây.

Thiên Ân cảm thấy vô cùng lo lắng, vì sao cô không nhận được tin nhắn này sớm hơn. Có lẽ một phần là vì sau khi đáp máy bay, cô cũng không bật điện thoại lên ngay lập tức vì thế nên đến tận lúc này mới nhìn thấy được tin nhắn.

- Nếu em không ngại, có thể đến nhà anh.

Đình Dương suy nghĩ một lúc rồi quay sang đề nghị. Thật ra hắn cũng không thấy có gì là không tiện. Chỉ sợ Thiên Ân không thoải mái mà thôi.

- Như thế có được không? Không phiền mọi người chứ?

- Không đâu. Vì chỉ có mình anh.

Thiên Ân không cảm thấy phương án này có vấn đề gì đặc biệt, dù sao đây cũng là sự lựa chọn duy nhất của cô lúc này.

- Vậy làm phiền anh một hôm rồi.

Sau khi đưa ra quyết định, cuối cùng Thiên Ân quyết định sang ở cùng Đình Dương một ngày. Dù sao đến ngày mai, sau khi đón đoàn học sinh xong thì bọn họ sẽ di chuyển đến thành phố khác.

Khi vừa xuống xe taxi, dừng trước cổng nhà Đình Dương, trong lòng Thiên Ân bỗng dưng dậy lên những cảm giác vô cùng kì lạ mà cô không biết phải giải thích nó như thế nào. Trong lúc chờ Đình Dương lấy bớt một vài món đồ không cần thiết trong balo ra ngoài để tìm chìa khóa nhà thì Thiên Ân cũng tranh thủ quan sát mọi thứ xung quanh một chút. Ánh mắt cô dừng lại ở garage phía sau lưng. Về cơ bản, nó cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một chiếc garage cũ bỏ hoang lâu ngày thế nhưng vì sao cô lại đặc biệt chú ý đến lỗ hổng bên tường. Thiên Ân có cảm giác rằng đã có một vật gì đó từng xuất hiện ở đó, một dây số vô tình hiện ra trong suy nghĩ của cô, nhưng Thiên Ân lại một lần nữa không hiểu ý nghĩa của chúng.

- Chúng ta vào nhà thôi. - Đình Dương nói.

Thiên Ân khẽ gật đầu, quyết định không quan tâm đến garage cũ này nữa, nó khiến cô cảm thấy hơi mệt mỏi. Từ cổng vào trong nhà là một đoạn đường khá dài và tối, vì không có người ở nên toàn bộ đèn trong vườn không được bật lên khiến cho việc di chuyển có phần khó khăn. Thoạt đầu, Thiên Ân nắm hờ một bên áo của Đình Dương để tránh vấp ngã, nhưng dần dần cô không còn cảm thấy xa lạ nữa, tựa như cô đã từng đi qua nó nhiều lần trước đó rồi.

Biệt thự gia đình Đình Dương dù đã rất lâu không có người ở nhưng vẫn được sắp xếp lịch làm vệ sinh và bảo dưỡng định kì nên có thể vào ở ngay lập tức mà không cần phải dọn dẹp nhiều. Vừa vào nhà, việc đầu tiên Đình Dương làm là đưa Thiên Ân lên khu vực dành cho khách để cô có thể nghỉ ngơi sau một ngày dài mệt mỏi.

- Đình Dương này, đây là khu biệt thự kiểu mẫu à? - Bỗng nhiên Thiên Ân hỏi.

- Không phải, khu biệt thự kiểu mẫu cách đây khoảng chừng vài trăm mét. Đây là khu vực tự do thiết kế.

Đình Dương trong lúc ấn thử từng công tắc bên tường để kiểm tra liên trả lời. Sau đó hắn liền hỏi lại.

- Nhưng vì sao em lại hỏi như thế?

Thiên Ân đặt vali cạnh bên tủ rồi ngồi xuống bên giường, cô quan sát toàn bộ căn phòng một lượt rồi trả lời.

- Em không hiểu vì sao em cảm thấy mình biết rất rõ cấu trúc trong nhà anh. Giống như lúc này khi vừa bước vào là em đã biết là chỉ cần đi thẳng là sẽ đến bếp, rẽ trái qua phòng ăn, bên phải còn một phòng nhỏ. Khi lên tầng 1, phòng đầu tiên bên phải là phòng ngủ của anh, đi thẳng chút nữa sẽ là phòng làm việc, cuối đây là phòng của hai bác. Và tương tự em cũng đoán được tầng này là khu vực dành riêng cho khách. Em chỉ nghĩ là khu đô thị này có rất nhiều ngôi nhà giống nhau và có thể em đã từng vào thử rồi nên có ấn tượng thôi.

Sau khi nghe lời giải thích của Thiên Ân, gương mặt của Đình Dương khẽ biến sắc, nhưng rồi nhanh chóng quay trở lại trạng thái bình thường. Chẳng lẽ cô đã nhớ ra mọi chuyện? Hắn tự hỏi, trong lòng không tránh được một chút hốt hoảng. Nhưng có cũng không hẳn là thế. Nếu vậy thì chuyện gì đang xảy ra đây.

- Thật ra thì nhà của anh ở Úc cũng được chọn với dựa trên thiết kế của nhà này nên có lẽ em nhìn thấy quen thuộc.

- À có lẽ là thế.

- Vậy thôi, em nghỉ ngơi đi. Có gì cần thì tìm anh.

- Ừm, anh cũng đi nghỉ đi.

Sau khi Đình Dương về phòng, Thiên Ân liền đi thay quần áo rồi tìm điện thoại nhắn tin cho người nhà về tình hình hiện tại của cô lúc này. Trước khi đi ngủ, Thiên Ân không quên đóng cửa sổ trước khi bật điều hòa. Bên ngoài trời bắt đầu mưa, Thiên Ân chợt dừng lại động tác của mình, cô vô thức nhìn ra phía xa, nơi đó là một con hẻm tối. Lần này trực giác của cô mỗi lúc càng trở nên rõ ràng, hình như đã có chuyện gì đó rất đặc biệt đã từng xảy ra tại nơi này mà cô không thể nào nhớ rõ, tất cả chỉ là cảm giác mà thôi. Thiên Ân suy nghĩ rất lâu, cố gắng tập trung để nhớ ra một điều gì đó nhưng mọi nỗ lực đều thất bại.

Mưa mỗi lúc càng to hơn, nước mưa đã bắt đầu tạt vào phòng buộc Thiên Ân phải nhanh chóng đóng cửa. Sau một lúc, cuối cùng Thiên Ân cũng khóa được chốt cửa sổ, lúc này thì cô đã bị nước mưa làm ướt hết quần áo nên buộc phải đổi một bộ quần áo mới trước khi đi ngủ và cố không suy nghĩ nhiều về nó nữa.

Một lúc sau, khi Thiên Ân đã ngủ say, Đình Dương mới lặng lẽ mở cửa bước vào phòng, hẩn chỉnh lại nhiệt độ căn phòng cho phù hợp rồi bước đến bên khung cửa sổ nhìn xuống con hẻm vắng trong cơn mưa và nhớ đến ngày hôm ấy.

Không một ai biết rằng vào đêm định mệnh đó, Đình Dương đã đứng ở vị trí này và nhìn qua khung cửa sổ rồi chứng kiến tất cả mọi việc. Nhất Thiên có thể biết phần sau của câu chuyện và đoán được những gì đã xảy ra trước đó nhưng không ai đoán được rằng hẩn đã đứng ở đây, rờn rã suốt hai tiếng đồng hồ và nhìn Thụy Du ngã xuống. Không ai biết trước khi Nhất Thiên đến hẩn đã gào thét trong bất lực như thế nào, đã từng muốn lao ra ngoài ra sao. Không ai biết một điều gì cả.

Đình Dương nhìn lên tấm kính thủy tinh trên khung cửa sổ, đây là loại đã được thay mới lại kể từ khi hẩn chuyển đi, vì trước đó nó đã sớm bị Đình Dương đâm vỡ. Khi Nhất Thiên đến chỉ thấy duy nhất hình ảnh Đình Dương ngồi bệt xuống sàn, hai tay rướm máu với những mảnh vỡ thủy tinh rơi khắp sàn nhà. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra. Nhất Thiên có thể sẽ không nghĩ rằng Đình Dương sẽ chứng kiến cảnh đó, nhưng hẩn đã nhìn thấy tất cả. Nhưng hẩn không thể làm gì được. Đó là cảm giác bất lực đầy khốn khổ. Đó là sự tuyệt vọng đến vô cùng. Không một ai có thể nhìn thấy và thấu hiểu. Không một ai.

Một tia sáng lướt qua, làm bừng sáng cả căn phòng rồi vụt tắt. Đình Dương khẽ xoay người nhìn gương mặt bình thản lúc đang ngủ của Thiên Ân. Ánh mắt hẩn toát lên sự dửng dưng hiếm thấy. Đình Dương bước đến cạnh giường cô khẽ cúi người hôn lên trán Thiên Ân.

- Thụy Du, Thiên Ân... Tốt nhất em đừng nhớ gì cả... - Hẩn tự nói trong lòng.

60. Chương 59: Trại Hè

Trại hè mà Thiên Ân và Đình Dương tham gia không tổ chức ở Sài Gòn mà lại chọn một địa điểm ở tỉnh, một nơi tương đối hẻo lánh và khá nghèo khó. Mục đích của đội tình nguyện lần này là tập hợp một vài tình nguyện viên địa phương hiện đang là học sinh cấp ba cùng với nhóm bọn họ cùng lên những khu vực đó để giao lưu, dạy tiếng Anh cho những đứa trẻ tiểu học. Nơi những điều kiện sinh sống quá khó khăn cho bọn họ học được một loại ngôn ngữ mới.

Sau đêm đầu tiên nghỉ chân tại Sài Gòn, sang ngày hôm sau, cả nhóm liền thuê xe lên tỉnh và dự định sẽ sống ở đó trong vòng 1 tuần tại gia đình của người dân địa phương. Đây là một cơ hội tốt để những người trẻ như bọn họ có vài trải nghiệm thú vị.

Khác với dự định ban đầu, Thiên Ân không còn tham gia dự án này với vị trí là một tình nguyện viên nữa, mà liền trực tiếp tham gia vào công việc giảng dạy học sinh ở đây. Một phần bởi vì cô có thể nói tiếng Việt, và cả tiếng Anh. Như vậy sẽ giúp cho bài giảng thêm phần hiệu quả và dễ hiểu. Đình Dương thì không lựa chọn như thế, hẩn cảm thấy mình không có năng khiếu dạy học. Hơn nữa trong đoàn con trai vẫn không nhiều, hẩn vẫn nên ở ngoài hỗ trợ cho vài công việc nặng nhọc thì hơn.

Vì đã có liên lạc trước với chính quyền địa phương nên ngay trong ngày đầu tiên, mọi người trong đoàn đều ổn định chỗ ở và làm quen với mọi người xung khu vực đó. Tiếp theo đó, bọn họ sẽ ở đây năm ngày, tổ chức một vài buổi học và giao lưu với học sinh của ngôi trường tiểu học duy nhất ở xã.

Ngày đầu tiên, mọi người trong nhóm sẽ tiến hành một buổi giao lưu làm quen trước, không vội vàng dạy học. Hơn nữa chỉ với năm ngày, bọn họ cũng không kì vọng quá nhiều vào kiến thức, chủ yếu là hướng dẫn

vài câu giao tiếp đơn giản, khơi gợi niềm hứng thú cho trẻ em nơi này. Muốn truyền đạt cho bọn chúng nguồn cảm hứng, ước mơ để cố gắng học tập và nỗ lực cho một tương lai tốt đẹp hơn. Đây mới chính là mục tiêu chính thống của chuyến đi này.

Trường tiểu học ở đây không lớn, chỉ vỏn vẹn ba lớp học đơn sơ và thiếu thốn. Bởi vì lượng học sinh không nhiều nên rất dễ dàng tập trung các em lại thành một nhóm để sinh hoạt. Hôm này người đứng lớp là Thiên Ân cùng một cô bạn người Úc.

Thật ra Thiên Ân khá có năng khiếu trong việc điều khiển những buổi sinh hoạt tập thể như thế này. Hôm nay cô mặc một bộ trang phục đơn giản, đứng giữa một nhóm học sinh cười nói vô cùng dịu dàng và thân thiết. Từ đầu tới cuối, chưa một lần nào nụ cười trên môi Thiên Ân biến mất, cô kiên nhẫn trò chuyện và giảng giải cho những đứa trẻ ở vùng cao bằng tất cả sự quan tâm của mình.

Ban đầu, nhóm học sinh còn một chút e dè với những người từ thành phố xuống, còn có cả người ngoại quốc. Nhưng chỉ hơn một giờ đồng hồ, bọn trẻ càng trở nên thoải mái hơn, dễ dàng cười đùa và cố gắng giao tiếp với cô bạn người Úc nọ.

Khác với Thiên Ân và những người khác, Đình Dương không tham gia vào công việc dạy học và sinh hoạt với học sinh nơi này. Hắn lại chọn một công việc khác. Vùng này vừa trải qua một cơn bão lớn vài tuần trước, trường học vốn đã đơn sơ nay lại thêm phần cũ nát vì bị phá hủy một phần, khiến cho điều kiện học tập của các em trở nên khó khăn hơn. Vì vậy, mọi người trong xã liền tự thân vận động giúp chính quyền địa phương sửa chữa lại vài chỗ bị hư hỏng.

Đình Dương nhìn quanh một hồi, thấy rằng bản thân mình nên đóng góp sức lực vào chuyện này nên liền hỏi thăm một người trong xã. Thoạt đầu, ông ta nhìn qua Đình Dương với một nam sinh cấp ba đi cùng cậu không khỏi lo lắng. Nhìn qua hai cậu thanh niên này, kiểu gì cũng là công tử con nhà giàu từ nhỏ sống trong nhung lụa, loại công việc này có vẻ không phù hợp lắm.

- Cậu trông có vẻ không phù hợp công việc này. - Người dân địa phương chọn vài từ ngữ lịch sự để nói với Đình Dương khi hắn ngỡ ý muốn giúp đỡ.

- Chỉ cần bác hướng dẫn, cháu sẽ tập làm. - Đình Dương nói.

Người đàn ông nhìn Đình Dương, suy nghĩ một lúc rồi đồng ý. Hiếm hoi mới có một người trẻ muốn làm thử những công việc như thế này, điều này không xấu. Ông nên cho cậu ta một cơ hội thử xem.

Nói rồi người đàn ông liền đồng ý với Đình Dương. Ông mang theo một chiếc thang tre kê lên bức tường cũ kỹ đầy rêu bám của trường học rồi giải thích sơ sơ cho Đình Dương và cậu nam sinh nọ về vấn đề của trường học lúc này. Cơn bão gần đây đã khiến cho mái nhà nơi này hư hỏng nặng, khiến cho lớp học vào những ngày mưa đều không sử dụng được. Người thực hiện công việc sửa chữa chính vẫn là người đàn ông này, Đình Dương và nam sinh nọ chỉ hỗ trợ ông ta mang đến một vài đồ dùng cần thiết và làm những thứ đơn giản. Tuy công việc không nhiều, nhưng ít nhất Đình Dương cũng học được cách sửa chữa mọi thứ một cách cơ bản nhất. Trong lòng có chút mãn nguyện.

Sau khi mái nhà được sửa chữa, tình hình trở nên khá hơn một chút. Lúc này, buổi sinh hoạt vẫn chưa kết thúc. Khi mọi người đã trở nên gần gũi và quen thân với nhau hơn, lúc này nhóm học sinh đang ngồi thành một vòng tròn, cùng với nhóm Thiên Ân tập hát một bài hát tiếng Anh cực kì đơn giản. Đình Dương rời khỏi khu vực mái nhà, lúc đi ngang qua sân có nhìn qua Thiên Ân. Lúc này trông cô thật vui vẻ, ánh mắt cô tràn ngập sự hạnh phúc hát theo giọng hát ngọt ngào của vài em học sinh. Đình Dương nhìn cô một lúc, khẽ nở một nụ cười rồi quay đi, theo bước người đàn ông nọ đi gánh nước.

Ở vùng đất này rất khó để tìm được nước ngọt, mọi người phải đi bộ ra xa, qua biết bao địa hình hiểm trở để đến con suối dưới chân núi gánh nước mang lên. Thường ngày vào mỗi buổi sáng, trong mỗi gia đình sẽ có một tới hai người xuống núi gánh nước mang lên cho cả gia đình dùng trong một ngày. Tuy là khó khăn và vất vả, nhưng đây là một phần hiển nhiên trong cuộc sống của bọn họ, không thể nào thay đổi. Hôm nay có sự xuất hiện của Đình Dương thì liền thêm một sự hỗ trợ.

Đình Dương cùng với cậu nam sinh kia theo chân người đàn ông kia xuống núi, mỗi lần mang về được hai thùng nước lớn. Đình Dương tuy không phải dạng người lười lao động, nhưng việc mang một lần hai thùng nước lớn trên tay không khỏi khiến cho cánh tay hắn phải dùng sức, có một chút mỏi và đau. Lại thêm con

đường đất khó đi, mỗi bước chân đều phải dùng lực giữ lại để khỏi bị trượt ngã. Cả quãng đường đầy rẫy thử thách với một người chưa từng trải qua khó khăn như hắn. Thế nhưng Đình Dương không biểu hiện sự chật vật của hắn ra ngoài. Nam sinh đi cùng đã có chút không chịu được nhưng nhìn đàn anh vô cùng bình tĩnh phía trước, cậu cũng cắn răng không than vãn một lời. Điều này không khỏi khiến cho người đàn ông địa phương âm thầm tán thưởng.

Sau khi đi được năm lần thì mọi người cũng đã lấy đủ số nước cần dùng cho trường học trong vòng một ngày. Đình Dương chọn một góc trống và ngồi bệt xuống, thở dốc. Hắn cũng vô cùng mệt mỏi. Nam sinh cấp ba kia cũng ngồi xuống cạnh anh, thỉnh thoảng cậu lại nhìn sang anh như có điều gì muốn nói. Nam sinh này là một trong những tình nguyện viên khác trong lúc rảnh rỗi đã đăng kí tham gia chương trình này, vừa nhập đoàn cùng bọn họ vào ngày khởi hành nên Đình Dương cũng không quen biết.

Nam sinh kia nhìn Đình Dương một lúc, dường như có một chút gì đó lưỡng lự rồi cậu hỏi:

- Anh là Đình Dương đúng không?

Đình Dương có chút bất ngờ, không nghĩ mình lại có người quen biết ở đây liền quay sang nhìn cậu ta bằng ánh mắt đầy khó hiểu.

- Đúng. Cậu là...?

Nam sinh kia biết mình nhìn nhận đúng người liền cười một tiếng. Cậu ta đưa tay lên gãi đầu, không che giấu được sự lúng túng.

- Em là Duy Anh, đội trưởng đội bóng rổ của Royal nhiệm kì 18. Em đã nghe nói rất nhiều về anh. Anh chính là thần tượng của em.

- Vậy à? Cảm ơn!

Đình Dương lịch sự mỉm cười, trong lòng có chút mất tự nhiên. Hai từ thần tượng này hắn có chút gánh không nổi. Một người vô dụng như hắn lúc này còn là thần tượng của ai chứ. Hào quang của quá khứ những năm trung học như một loại hồi ức gì đó rất xa. Đến mức hắn không tin rằng mình đã từng như vậy trong quá khứ. Cảm thấy mọi thứ quá đổi xa lạ.

Duy Anh không nghĩ mình sẽ được gặp Đình Dương, thần tượng của cậu từ khi vào Royal nên vô cùng phấn khích. Từ khi biết đến Đình Dương, cậu đã quyết định sẽ đi theo con đường mà hắn đã từng đi. Dù đôi lúc mọi người nhận xét rằng cậu chỉ là cái bóng của Đình Dương mà thôi, nhưng cậu không quan tâm. Là cái bóng của thần tượng thì cũng không tệ mà.

- Em đang muốn nộp hồ sơ xin học bổng vào những trường đại học top đầu thế giới, lúc trước mọi người bảo anh đều đã giành được học bổng toàn phần của Stanford và UBC (1). Anh có thể chỉ em bí quyết được không? Còn về cuộc thi “Giới trẻ, giải pháp và mục tiêu” (2) nữa, kể từ năm nhóm anh đoạt giải quán quân thì Royal không vào được quá bán kết nữa, năm nay em muốn tạo nên một kì tích.

(1): University of British Columbia (UBC)

(2): Tên cuộc thi là tác giả chém gió. Nếu trùng với tên riêng nào đó xin thông cảm.

Nhìn Duy Anh, Đình Dương nhớ đến những tham vọng và dự định của mình vào lúc trước. Cậu cũng từng như nam sinh ngồi bên cạnh, muốn đạt được thật nhiều thành tựu, còn để làm gì thì thời điểm đó hắn không suy nghĩ nhiều như thế. Dù sao đồng thành tích đó không hẳn là vô dụng. Đình Dương im lặng một lúc, nghiêm túc nhớ lại quá trình của mình. Dù không quá khó khăn, nhưng lại không quá dễ dàng như mọi người vẫn nghĩ.

- Những việc này thì cũng không quá khó đâu. Em tìm hiểu những bước cần thiết để xin học bổng trước, tới những đoạn nào thấy khó thì có thể hỏi anh. Anh có thể gửi cho em những dự án mình từng làm để em tham khảo. Còn về cuộc thi kia, năm đó anh vô tình gặp được những người cùng đội rất giỏi nên đã làm nên được kì tích. Cái này là công sức của một nhóm nữa.

Đã ba năm trôi qua, Đình Dương cũng không nhớ quá rõ ràng những gì mình đã từng làm nên chỉ có thể hướng dẫn đại khái cho Duy Anh. Sau đó Duy Anh liền hỏi thêm Đình Dương rất nhiều chuyện nữa, vốn là người lịch sự nên với mỗi câu hỏi, hắn đều trả lời và chỉ dẫn đàn em lớp dưới của mình vô cùng tận tình.

- Sau này khi trở về em có thể email cho anh.

Nói rồi Đình Dương gửi email của mình qua số điện thoại Duy Anh khiến cậu cảm kích không thôi. Ai bảo Đình Dương nổi tiếng là người vô cảm và khó gần chứ. Tất cả đều là dối trá, hẳn chỉ dẫn người khác còn tận tình hơn hẳn những người trên mạng thường hay viết bài chia sẻ kinh nghiệm nữa.

Thiên Ân đã sớm kết thúc giờ sinh hoạt buổi sáng của mình, cô đã sớm đi tìm Đình Dương. Nhưng khi thấy hắn đang nói chuyện với nam sinh lớp dưới vô cùng tập trung thì cô lại tránh sang một bên, không làm phiền hắn. Thiên Ân đứng gần đó nhìn Đình Dương chăm chú, cuộc trò chuyện của hắn và Duy Anh không phải là bí mật gì, chủ yếu là chia sẻ kinh nghiệm lẫn nhau.

Qua lời kể cùng ánh mắt sùng bái của Duy Anh, Thiên Ân có thể phần nào tưởng tượng ra thời kì trung học rực rỡ và huy hoàng của Đình Dương. Một hoàn tử trường học, học giỏi, tài năng, đẹp trai lại còn có phần kiêu ngạo. Từ thành tích học thuật cho đến năng khiếu thể thao, cái gì hắn cũng biết. Một chàng trai tuyệt vời như vậy, chỉ tiếc là cô không thể nào nhìn thấy được. Đình Dương bây giờ cũng rất tuyệt, nhưng đã không còn mang hình ảnh kiêu ngạo, lạnh lùng và bất cần thời niên thiếu nữa. Tuy cậu chỉ mới 21 tuổi, vẫn còn rất nhỏ nhưng vẫn đã mang chút trưởng thành rồi. Trong lòng Thiên Ân không khỏi thoáng qua một chút tiếc nuối.

Đình Dương nói chuyện với Duy Anh một lúc liền lơ đãng nhìn xung quanh liền bắt gặp Thiên Ân đang đứng cách đó không xa, có vẻ cô đã ở đó rất lâu rồi.

- Em xong rồi à? Sao không gọi anh?

- Không lâu đâu. Em chỉ mới xong thôi. Thấy hai người nói chuyện vui quá, không nỡ chen ngang.

Thiên Ân cười hì hì giải thích. Đình Dương cũng không nói gì, chỉ chủ động dịch người sang một bên để Thiên Ân đến ngồi cạnh.

- Buổi học thế nào? - Hắn hỏi.

- Rất tốt, mấy em ở đây rất thích tụi em. Chắc là mấy ngày sao sẽ vô cùng thuận lợi. Còn anh thì sao? Em có nghe nói hai người có đi sửa trường học với lại gánh nước nữa.

- Ủ. Có giúp đỡ mọi người một chút.

Đình Dương cảm thấy hai cánh tay của mình có phần nhức mỏi, nhưng trong lòng lại vô cùng sảng khoái và vui vẻ. Đôi khi làm một chút việc tốt cũng thật tuyệt.

Thiên Ân vừa ngồi một lúc thì có một người trong đoàn đến nói với bọn họ bằng Tiếng Anh, yêu cầu một người đến giúp đỡ trong việc chuẩn bị củi và nhóm lửa. Trước khi Duy Anh xung phong thì Đình Dương đã sớm nhận lời và rời đi.

- Đợi chút nhé. - Hắn nói với Thiên Ân rồi quay sang Duy Anh. - Có gì nói sau.

Lúc này chỉ có một mình Thiên Ân và Duy Anh ngồi lại cùng nhau. Lúc này cả hai cũng chẳng có gì để nói với nhau, vì cả hai cũng không biết nhau. Thiên Ân nhớ lại cuộc trò chuyện lúc này, có vẻ nam sinh này biết khá rõ về Đình Dương vào những năm trung học, khi cô còn chưa biết hắn. Thiên Ân bỗng nhiên muốn hỏi nam sinh này vài câu, nhưng chợt ra rằng mình có phần tò mò vào đời sống của người khác nên liền tự nhủ bản thân mình không được như vậy.

- Chị... có gì muốn hỏi à?

Thế nhưng Duy Anh lại nhanh chóng nhận ra cảm xúc của Thiên Ân nên hỏi cô trước. Thiên Ân cảm thấy vô cùng lúng túng. Cô không biết phải làm thế nào cho đúng.

- Hồi trung học, anh ấy có bạn gái không? - Cuối cùng Thiên Ân cũng quyết định hỏi.

Duy Anh khẽ giật mình, cậu nhìn Thiên Ân với ánh mắt kì dị khiến cô thật muốn rút lại lời mình vừa nói. Nhưng câu hỏi này có gì kì lạ sao, dù cho nó có chút riêng tư.

- Cái này. - Duy Anh có phần ấp úng.

- Cậu không nói được cũng không sao, không sao. - Thiên Ân cười trừ, cảm thấy có chút hối lỗi vì sự tò mò của mình.

- Không phải không nói được.

Chỉ là cậu không quan tâm tới vấn đề này của Đình Dương lắm. Thứ cậu ngưỡng mộ là thành tựu của hắn cơ.

- Thật ra hồi đó mọi người bảo anh Dương được nhiều người thích lắm. Anh ấy là hot boy mà.

Đáp án này Thiên Ân không quá bất ngờ, có thể đoán trước được. Đối với những gì Duy Anh từng nói lúc này, Đình Dương không phải là hotboy trường học thì xem như cũng quá uống phở.

- Nhưng mà anh ấy không chú ý đến ai cả. Nhưng cuối năm lớp 12, trước khi đi du học thì anh ấy đối xử với một chị lớp rất 11 vô cùng tốt. Cũng có vài câu chuyện mà em không quan tâm lắm.

Duy Anh thành thật nói ra những gì cậu biết được.

Tim Thiên Ân như đập rớt một nhịp. Vậy là Đình Dương cũng từng thích một người sao. Cô thật sự vô cùng muốn tìm hiểu xem cô gái ấy là người như thế nào. Vì sao Đình Dương lại thích, khi đó có thể tìm hiểu ra gu bạn gái của hắn chẳng.

Một lúc suy nghĩ Thiên Ân liền ngẩn người. Chết thật, sao cô lại quan tâm mẫu bạn gái của Đình Dương chứ. Chẳng lẽ cô thích hắn sao?

Hết chap!

P.S: Chap 58 post ngày 15/10/2016. Chap 59 post ngày 3/10/2017. Tuyệt!

Xin lỗi mọi người. Bản thảo chap 59 đã được viết 10 lần và xóa đi vì quá tệ. Hôm nay bất ngờ viết lại từ đầu hóa ra lại trông có vẻ chấp nhận được. Hy vọng tinh thần này sẽ ổn định để viết cho xong mấy chap cuối cùng này.

61. Chương 60: Yes

Ba ngày dạy học tiếp theo trôi qua vô cùng thuận lợi và vui vẻ, mọi người cũng trở nên thân thiết hơn với người dân địa phương và nhóm học sinh tại nơi này. Hôm nay là ngày cuối cùng nên ngoài buổi học buổi sáng, buổi chiều mọi người liền tổ chức một buổi liên hoan nho nhỏ, một phần để tổng kết lại toàn bộ những gì được học trong những ngày qua và cũng là một buổi tiệc chia tay.

Sau tiệc liên hoan vào buổi tối Thiên Ân liền về phòng của mình, thật ra hôm nay là sinh nhật cô, cũng là lần đầu tiên Thiên Ân đón sinh nhật xa nhà. Mọi năm, sinh nhật của cô và Khải Ân thường được tổ chức khá hoành tráng, cũng là dịp cho những người cùng tuổi với bọn họ ở xã hội thượng lưu có thể gặp nhau thông qua những buổi tiệc này, tìm kiếm một vài cơ hội và mối quan hệ mới. Năm nay vì Thiên Ân không ở nhà, Khải Ân cũng có việc nên phá lệ không tổ chức nữa.

Thiên Ân gọi điện thoại cho mẹ của mình, nhận lời chúc mừng của cả gia đình ở đầu dây bên kia. Nếu không phải vì nơi này điều kiện không tốt lắm, cô cũng rất muốn gọi video cho mọi người. Kể từ khi tỉnh lại lúc nào Thiên Ân cũng ở bên cạnh gia đình của mình, hiếm khi nào phải đi xa dài ngày nên quả thật lúc này cô có đôi chút buồn bã. Sau khi mọi người trò chuyện xong, lúc này cũng chỉ còn lại một mình mẹ cô. Bà không khỏi thở dài một tiếng.

- Mai mấy giờ con lên máy bay?

- Dạ cỡ 11 giờ trưa. Con sẽ nhắn mẹ lịch trình sau. Con chưa kiểm tra lại vé máy bay nữa.

- Ừ. Mấy ngày nay con thế nào? Ăn được không? Làm việc không quá sức chứ?

- Con ổn mà mẹ.

Thiên Ân bất đắc dĩ nói. Thật ra cô không yếu ớt đến mức như vậy, nhưng lúc nào mẹ cũng lo lắng cho cô. Thiên Ân cũng một phần nào đó hiểu được cảm xúc của mẹ mình, trải qua nhiều năm lạc mất con như vậy, bây giờ tìm lại được bà liền dành toàn bộ tâm sức của mình cho đứa con này. Tất cả những sự quan tâm ấy không thể nào che giấu được cảm giác lo sợ trong lòng bà, sợ rằng một ngày nào đó bà lại không thể nhìn thấy nó nữa.

Nhận ra rằng mình đã quá xúc động, mẹ Thiên Ân không nói nữa, bà cố gắng áp chế hàn vân câu hỏi của mình xuống, không muốn làm cho tâm trạng của cô bị ảnh hưởng theo.

- Ủ được rồi, nhớ đi ngủ sớm.

- Dạ, mẹ ngủ ngon.

Sau khi tắt điện thoại, Thiên Ân càng cảm thấy nhớ nhà hơn. Xa gia đình đã gần một tuần rồi, có lẽ mẹ cô đã rất buồn, nhưng bà cố gắng không để lộ điều đó. Ngày mai sau khi về lại Sài Gòn mọi người liền trực tiếp di chuyển ra sân bay và về lại Úc ngay trong ngày hôm đó.

- Thiên Ân à, ngủ chưa?

Một người bạn trong đoàn của bọn họ đứng trước cửa phòng Thiên Ân cất tiếng gọi. Thiên Ân nhìn lại đồng hồ, chỉ mới hơn 8 giờ tối, vẫn còn rất sớm. Nếu giờ này ở các thành phố lớn, những người trẻ như bọn họ có lẽ vẫn còn đi chơi chưa về nhà, nhưng đối lại với hoàn cảnh lúc này mà nói thì 8 giờ đã là giờ đi ngủ rồi.

- Chưa. Còn sớm mà. - Thiên Ân trả lời.

- Vậy đi với mình chút nha. Có tí việc cần nhờ cậu giúp đỡ.

Thiên Ân đi theo cô bạn cùng đoàn rời khỏi nhà, đi qua một con đường làng quen thuộc mà cô đã sớm thuộc lòng suốt những ngày qua. Con đường này nếu cô không nhầm thì sẽ trực tiếp dẫn đến trường tiểu học duy nhất của thị trấn.

- Đi đâu vậy? - Thiên Ân tò mò hỏi.

- À, bí mật.

Câu trả lời của cô bạn khiến cho Thiên Ân càng thêm tò mò. Con đường này vào buổi tối thì vô cùng vắng vẻ không có một ánh đèn. Thiên Ân có chút rung mình, nhưng bởi vì cô đã sớm quen thuộc nơi này rồi nên cũng không quá sợ hãi nữa. Khi gần đến trường, cô bạn nọ liền đi chậm lại rồi ho nhẹ một tiếng. Thiên Ân cảm thấy mọi chuyện mỗi lúc càng kì lạ, bọn họ muốn làm gì thế này. Cô bạn nọ dừng trước cổng trường, không bước tiếp nữa mà lại đẩy Thiên Ân vào trong.

Lúc này sân trường bất ngờ sáng đèn, toàn bộ mọi người có mặt ở đó đầy đủ. Sau đó các học sinh tiểu học cùng giao lưu với mọi người nhiều ngày qua liền đồng thanh hát bài Chúc Mừng Sinh Nhật bằng tiếng Anh. Đây là công sức mọi người đã cùng nhau luyện tập nhiều ngày qua, xem như là món quà sinh nhật vô cùng ý nghĩa với Thiên Ân.

- Cảm ơn mọi người. - Thiên Ân cảm động đến muốn khóc rồi. Đây là lần đầu tiên cô được tổ chức sinh nhật bất ngờ như vậy.

Khi bài hát vừa kết thúc, mọi người đồng thanh chúc mừng sinh nhật Thiên Ân một lần nữa. Lúc này trưởng đoàn tình nguyện bước ra từ trong nhóm người, trên tay cô là một chiếc bánh sinh nhật đơn giản.

- Thiên Ân, đến thổi nến nào.

Thiên Ân bước về phía trưởng đoàn, nhắm mắt ước một điều ước rồi thổi nến. Xung quanh là âm thanh vỗ tay của mọi người.

- Thành công tạo bất ngờ rồi. - Mọi người vô cùng hài lòng.

- Tụi con chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Nhóm học sinh bước đến cạnh Thiên Ân, mỗi người đều chuẩn bị cho cô những món quà nhỏ. Có thể là những tấm thiệp tự tay các em trang trí, hoặc là những bông hoa đẹp nhất được tìm thấy ở vùng đất hẻo

lánh này, có vài đứa trẻ còn tự tay làm bánh tặng cô. Tất cả là những gì tốt nhất mà những người ở đây có thể có được để tặng Thiên Ân. Cô vừa vui vẻ vừa cảm động nhận lấy các món quà vô cùng ý nghĩa này, miệng nói lời cảm ơn không dứt.

Đình Dương không chen vào nhóm học sinh đang vây quanh Thiên Ân, hắn chỉ đứng gần đó nhìn cô vui vẻ, chính mình cũng không giấu được nụ cười nhẹ. Hắn cũng có quà tặng cô, nhưng không có ý định đưa ra vào lúc này. Vì hắn đã có sự chuẩn bị nên món quà cho chút bất ngờ, vì vậy nếu như mang ra cùng lúc với những học sinh ở đây thì có gì đó không được công bằng. Vì vậy hắn liền chờ đợi một lúc. Hắn nhìn lại hộp quà nhỏ trên tay, trong lòng vô thức hồi hộp, đây không phải là một món quà đơn giản, trong đó còn có một lời nhắn, một lời nhắn vô cùng quan trọng. Hắn rất sợ Thiên Ân sẽ từ chối.

Đã hơn 3 năm rồi Đình Dương mới tặng quà sinh nhật cho Thiên Ân, tất nhiên ngày tháng thật sự đã sớm thay đổi. Sau sự kiện năm đó, hắn cũng đã hỏi ngày sinh nhật thật của Thụy Du từ Nhất Thiên. Nhất Thiên tất nhiên không thể từ chối lời đề nghị nhỏ nhoi này của hắn nên liền dựa theo ngày sinh của Khải Ân mà nói. Thế là năm nào hắn cũng mua quà cho cô, nhưng rồi liền cất vào tủ, không dám nhìn lại. Sợ nhìn rồi bản thân mình lại đau lòng. Năm nay hắn cũng theo lệ cũ, hắn lại chuẩn bị trước quà, chỉ là năm nay đã có người để tặng.

Không bao lâu sau, nhóm học sinh sau khi cùng nhóm Thiên Ân vui vẻ hát hò, ăn hết bánh sinh nhật thì liền chia ra về nhà. Lúc này sân trường chỉ còn vài người đang ở lại dọn dẹp bàn ghế. Thiên Ân ngồi lại một góc, lặng lẽ xếp lại các món quà vào giỏ. Động tác của cô vô cùng cẩn thận, chăm sóc thật kỹ cho từng món quà vô giá mà mình nhận được. Đình Dương ngồi cạnh Thiên Ân nhưng không lên tiếng, tránh làm phiền cô trong khoảnh khắc này.

Cho tới khi Thiên Ân sắp xếp xong, cô mới nhận ra Đình Dương đã ngồi cạnh bên mình từ bao giờ. Lúc này Đình Dương mới đưa cho Thiên Ân một hộp quà nhỏ màu hồng nhạt.

- Chúc em sinh nhật vui vẻ.

- Cảm ơn anh.

Thiên Ân nhận món quà, trong lòng vui vẻ hơn vài phần. Cô nhìn hộp quà lâu một chút, vô cùng nóng lòng muốn biết được đây là vật gì. Thiên Ân vội vàng đứng lên, cô nên về nhà để xem quà thôi.

- Hôm nay là sinh nhật ý nghĩa nhất đối với em. - Thiên Ân nói.

Tuy rằng cô không thể đón sinh nhật cùng với gia đình nhưng lại nhận được rất nhiều món quà ý nghĩa và bất ngờ từ mọi người ở đây, vốn là những điều khiến cô vô cùng xúc động.

Đình Dương đi cùng Thiên Ân về khu nhà bọn họ sống. Trên đường đi cả hai trò chuyện cùng nhau vài câu, vô cùng hài hòa vui vẻ. Đình Dương và Thiên Ân sống ở hai ngôi nhà cạnh nhau nên vừa về đến cổng, cả hai liền chào tạm biệt.

Về phòng, Thiên Ân liền đọc qua toàn bộ các lời chúc từ những tấm thiệp được bọn trẻ tự tay trang trí, trong lòng cô vô cùng ấm áp. Sau khi xem qua toàn bộ các món quà, cuối cùng chỉ còn lại hộp quà màu hồng nhạt của Đình Dương mà cô cố tình để lại sau cùng. Thiên Ân cầm hộp quà trên tay, hồi hộp mở ra. Bên trong là một chiếc lắc tay bằng bạc được thiết kế tinh xảo, một thiết kế mà Thiên Ân chưa từng nhìn thấy bao giờ, dù cho cô khá tự tin rằng mình luôn cập nhật tin tức về những mẫu trang sức mới mỗi ngày.

Thiên Ân nhìn chiếc lắc tay rồi khẽ mỉm cười, cô rất thích, vô cùng thích. Một phần vì nó thật sự rất đẹp, hơn nữa lại là món quà đầu tiên của Đình Dương tặng cô. Thiên Ân đeo chiếc lắc lên tay, lấy điện thoại chụp một tấm hình làm kỷ niệm. Bây giờ cô mới nhận ra trong hộp quà còn một tấm thiệp nhỏ do Đình Dương viết. Bên trong là những lời chúc sinh nhật như thông thường. Đến cuối tấm thiệp có một dòng chữ rất nhỏ nhưng khiến cho tim Thiên Ân đập lệch mấy nhịp. Cô ngạc nhiên nhìn vào tấm thiệp rất lâu, cứ sợ rằng mình nhìn nhầm. Trong lòng không khỏi vui mừng hạnh phúc.

“Will you go to Prom with me?”

Đêm nay Đình Dương không ngủ được. Có lẽ từ giờ cho đến lúc nhận được câu trả lời từ Thiên Ân hẳn chẳng thể nào yên tâm. Đình Dương ngồi bên bàn học cạnh cửa sổ, trên tay hắn là một quyển sách dày cộm. Duy Anh, cậu nam sinh cấp 3 cùng phòng với hắn vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngắn, liền giật mình nhìn hắn chăm chăm. Một lúc sau cậu liền cất tiếng.

- Nãy giờ anh chỉ đọc có một trang thôi.

Sau lời nhắc nhở của Duy Anh, Đình Dương cười khỏ một tiếng rồi gấp quyển sách lại đặt sang một bên. Không ngủ được, cũng không tập trung đọc sách được, hắn phải làm gì bây giờ mới cảm thấy yên tâm đây. Đình Dương nhìn ra phía cửa sổ, hướng sang nhà của Thiên Ân. Lúc này từ cửa sau của căn nhà, Thiên Ân bước ra ngoài sân đi dạo. Đình Dương nhìn mà giật mình, đã 11 giờ đêm, vì sao cô còn ra khỏi nhà chứ. Thấy thế Đình Dương cũng rời khỏi phòng.

Thật ra Thiên Ân cũng không đi đâu, cô chỉ đi dạo trong khu vườn nhỏ trong nhà. Thiên Ân ngồi lên chiếc xích đu, khẽ ngâm nga một câu hát nào đó. Tiếng bước chân chậm chậm vang lên, Thiên Ân nhìn lên liền thấy Đình Dương đang đi tới. Vốn dĩ hai căn nhà cũng không có gì ngăn cách, bọn họ dùng chung một khoảng sân nên Đình Dương liền đi sang phía sân nhà Thiên Ân.

- Em không ngủ được. Mai phải về rồi, em cảm thấy không ổn. - Thiên Ân mở lời.

- Ừm, sau này chúng ta sẽ quay lại đây thăm mọi người. - Đình Dương đáp.

- Đúng đúng, em cũng nghĩ vậy. Không thì buồn lắm.

Vì ghế của xích đu khá nhỏ, nên Đình Dương chỉ đứng chứ không ngồi xuống cạnh cô. Ánh mắt hắn vô thức nhìn qua tay Thiên Ân rồi ngẩn người mất vài giây. Cô đã đeo rồi, may mà Thiên Ân thích nó. Trái tim đang treo lơ lửng của hắn phần nào được kéo xuống. Nếu vậy thì Thiên Ân đã nhìn thấy lời nhắn của hắn rồi, không biết câu trả lời của cô sẽ là gì. Một người luôn bình tĩnh và lãnh đạm như Đình Dương lúc này liền cảm thấy lo lắng và hồi hộp. Nếu như cô nói không, hắn phải làm gì đây.

Không ai nói một lời nào nữa. Cả không gian chìm trong im lặng đến kỳ lạ, chỉ còn lại âm thanh côn trùng kêu buổi đêm. Thiên Ân nhìn chăm chăm xuống đất. Cô không biết mình nên trả lời hắn vào lúc này hay không. Lúc này khi đọc xong tám thiệp kia, cô suýt nữa đã nhắn tin cho hắn để trả lời. Nhưng không được, Thiên Ân cảm thấy bản thân mình quá vồ vập rồi. Nhưng nếu không trả lời sớm, hắn sẽ không đổi ý chứ.

Thiên Ân lén nhìn sang Đình Dương, lúc này hắn chỉ hướng nửa người về phía cô, không biết đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì. Hình ảnh này càng khiến cho cô thêm bối rối. Hay là chờ về Úc rồi trả lời. Thiên Ân thầm nghĩ. Cũng không ổn, khi đó đã trễ mất rồi, trong một ngày tới, không ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa. Thiên Ân nghiêng ngẫm một hồi, dù sao cũng chỉ là một lời mời. Cô không nên cuống cuống như vậy. Dù sao đó cũng chẳng phải lời tỏ tình nữa. Cảm xúc của cô lúc này chẳng khác nào những thiếu nữ đang ảo tưởng về tình yêu cả. Thế là sau một lúc tự khuyên nhủ bản thân mình bằng nhiều cách, Thiên Ân đã có sự lựa chọn của riêng mình.

- Chúng ta chơi một trò chơi nhé? - Thiên Ân bất ngờ lên tiếng phá tan bầu không khí ngượng ngùng của cả hai, đồng thời kéo Đình Dương ra khỏi những suy nghĩ băng quơ của mình.

- Ừm, được. - Dù không hiểu lắm, nhưng Đình Dương vẫn gật đầu đồng ý.

- Quy luật trò chơi sẽ là anh quay lưng lại, em sẽ vẽ lên lưng anh. Xong rồi anh đoán xem em vẽ gì nha.

- Ừm.

Đình Dương xoay người lại về phía Thiên Ân. Cô chậm chậm đưa tay lên rồi do dự. Bóng lưng rộng lớn lại có phần quen thuộc này khiến cô cảm thấy vô cùng bối rối. Cô chưa bao giờ tiếp xúc với một người con trai nào đó ở khoảng cách gần như thế này. Đương nhiên cũng có chút xấu hổ. Cuối cùng Thiên Ân hít một hơi thật sâu rồi dùng ngón tay viết lên lưng Đình Dương đúng ba ký tự.

Đình Dương khá tập trung, cố gắng cảm nhận và dự đoán những gì Thiên Ân vẽ. Không, hắn cảm thấy đây không phải là hình vẽ, mà là chữ. Để xem, theo thứ tự các nét thì chữ đầu tiên là Y. Tiếp theo hơi khó một chút nhưng có vẻ là E. Rồi tới S. Sau đó Thiên Ân dừng lại, không vẽ nữa.

- Xong rồi, anh đoán đi.

Đình Dương nhắm nhắm trong đầu, đầu tiên là Y, rồi tới E, S. YES. Chẳng lẽ đây là câu trả lời của Thiên Ân sao. Hắn cảm thấy tim mình lúc này đang đập rất nhanh.

- Thật sao?

Đình Dương không nói chữ kia là gì, hắn liền quay người lại nhìn Thiên Ân và hỏi lại một lời xác nhận. Thiên Ân bị hắn nhìn như vậy liền cảm thấy có chút xấu hổ, cô liền nhìn đi hướng khác nhưng khẽ gật đầu.

- Thật. Câu trả lời của em là YES!

62. Chương 61: Chuẩn Bị (ngắn)

Việc đầu tiên sau khi về Úc được Thiên Ân thực hiện đầu tiên chính là gửi một thông báo cho hội chị em độc thân của mình rằng cô sẽ không thể tham gia cùng bọn họ vào ngày Prom được. Thiên Ân chụp hình tấm thiệp chúc mừng sinh nhật của Đình Dương, dùng ứng dụng chỉnh sửa che đi những lời chúc chỉ để lại một câu duy nhất là “Will you go to Prom with me?” xong rồi gửi vào nhóm trò chuyện trên Facebook. Trong phút chốc, nhóm trò chuyện như muốn nổ tung. Điện thoại Thiên Ân rung liên tục với hàng loạt thông báo tin nhắn mới hiện lên liên tục kín cả màn hình và điều đó không hề có dấu hiệu dừng lại.

[Anna Liu: What? Thật sao?]

[Han Young Ah: Có khi nào cậu FA đến phát rồ rồi tự viết một cái không?]

[Liz: icon Like]

Thiên Ân thở dài một tiếng, liền viết câu trả lời.

[Lexi N: Tới đó rồi biết nha!] (Tác giả: Lexi là tên tiếng Anh của Thiên Ân đã được nhắc đến trong quyển sổ tay làm rơi vào chap 52)

Có vẻ như thái độ của Thiên Ân đã khiến mọi người tin chuyện này là thật rồi. Hàng loạt các icon tức giận, khóc lóc, ăn vạ được gửi đi.

[Liz: Hai người hẹn hò?]

[Lexi N: Thật ra vẫn chưa. Chỉ là đi Prom.]

[Liz: Không thú vị.]

[Han Young Ah: AAAAA]

[Anna Liu: Phản bội chị em *icon giận dữ*]

[Lexi N: Xin lỗi, xin lỗi mọi người. Sẽ có quà bù đắp hihi.]

Thiên Ân tạm thời tắt khung trò chuyện nhóm và bắt đầu mở những khung trò chuyện cá nhân lên và bắt đầu viết một tâm thư từ chối một vài bạn nam ngỏ lời mời một cách thành tâm và tránh gây thương tổn nhất.

Sau khi về Úc, Đình Dương với Thiên Ân chưa gặp nhau lại lần nào nữa. Thỉnh thoảng hắn sẽ nhắn tin cho cô rồi lại thôi. Thiên Ân cảm thấy không vấn đề gì với chuyện này. Dù sao từ giờ cho tới ngày Prom cô rất là bận rộn nha. Nào là lựa chọn trang phục, đi làm tóc, spa, thậm chí còn phải ôn lại cả khiêu vũ nữa.

Trước đây Thiên Ân từng học khiêu vũ như một hoạt động bắt buộc chính thức trong các buổi huấn luyện kỹ năng giành cho giới thượng lưu. Quảng thời gian đó cũng không ấn tượng gì cho lắm, khiêu vũ không gây khó dễ cho Thiên Ân một chút nào, có thể là vì trước đó trong thời gian còn ở PHs cô đã từng tập qua vài lần rồi.

Thời gian gần đây, Khải Ân có vẻ nhàn rỗi. Dường như Prom vào cuối tuần, một hoạt động vốn được mong chờ bởi rất nhiều sinh viên hoàn toàn không ảnh hưởng tới tâm trạng của cậu một chút nào. Khải Ân lười biếng nằm dài trên ghế sofa xem ảnh trong điện thoại. Trong mắt cậu là những cảm xúc phức tạp đan xen. Thiên Ân không dễ dàng nhìn thấy dáng vẻ chán nản này của cậu nên không khỏi có chút tò mò. Anh trai của cô, từ khi nào đã không còn vui vẻ nữa.

Thiên Ân ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ bên cạnh, chống cằm nhìn Khải Ân chăm chăm. Ánh mắt cô vô thức nhìn về màn hình điện thoại của Khải Ân. Cậu đang truy cập vào tài khoản Instagram nào đó, lững lờ lướt qua vài tấm hình. Kéo lên kéo xuống mãi mà vẫn không xem xong. Thiên Ân không thể nào hiểu được cậu đang muốn làm gì.

Cô gái trong hình có chút quen thuộc, Thiên Ân đã từng gặp ở đâu rồi. Cô cố gắng lục lại những kí ức ít ỏi của mình. Hình như đây là Đan Thanh, người cô đã từng gặp vài lần sau khi tỉnh dậy. Theo lời của mọi người giới thiệu, Đan Thanh là thanh mai trúc mã của Khải Ân, cả hai biết nhau từ nhỏ, cả hai gia đình vô cùng thân thiết, mẹ cô đối xử với Đan Thanh hết như con gái của mình. Nhưng cách đây hai năm Đan Thanh đột nhiên đi du học Canada. Và rồi từ đó không gặp lại nữa.

Khải Ân xem một lúc liền có cảm giác ai đó nhìn mình liên ngời vực ngồi dậy. Phản ứng đầu tiên của cậu khi nhìn thấy Thiên Ân là ngay lập tức tắt điện thoại, tựa như sợ cô nhìn thấy những gì mình vừa xem.

- Sao em lù lù xuất hiện vậy? Muốn hù chết nhau à. - Khải Ân hừ hừ nói.

- Chứ không phải do anh say sưa Stalk(*) Instagram người ta tới mức không để ý tới mọi thứ xung quanh à.

(*) Stalk: thuật ngữ Facebook, ám chỉ việc lén lút xem trang cá nhân của người khác và không để lại dấu hiệu nào =))

- Làm gì có.

Thiên Ân không có hứng cãi nhau với Khải Ân nữa bởi vì cô đang cần cậu giúp đỡ.

- Anh đang rảnh thì tập khiêu vũ với em đi. - Thiên Ân hồ hởi nói.

Đáp lại cô là ánh mắt ngờ vực của Khải Ân.

- Em không giỡn đó chứ?

- Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên chứ. Sắp tới Prom rồi.

Khải Ân dựa người vào ghế sofa nhìn Thiên Ân chăm chăm, tựa như muốn tìm xem cô có chút biểu hiện bất thường nào không.

- Em nói đi với nhóm bạn độc thân mà.

- Ừ thì là vậy. Nhưng chẳng lẽ cả một buổi tiệc em chỉ đến đó và nhìn à? Anh đang trù em không có một người nào chú ý chứ gì.

Thiên Ân không vui mắt Khải Ân. Dù cho cô không đến mức thương tâm như vậy nhưng cô không muốn Khải Ân dò ra người đi cùng cô là Đình Dương rồi ra tay phá đám chút nào. Đây là cơ hội rất tốt của cô nha. Dù cho Thiên Ân vẫn không hiểu vì sao Khải Ân lại có thành kiến với Đình Dương như vậy, nhưng phải đợi ít nhất cô với Đình Dương thành một đôi rồi cô sẽ tìm hiểu sau mới được.

- Mà anh có đi không? - Thiên Ân nhìn thái độ như không phải chuyện của mình liền hỏi một tiếng.

- Không.

Thiên Ân mừng thầm. Rất tốt. Cô có thể yên tâm “hẹn hò” với Đình Dương rồi.

- Hình như việc anh không đi khiến em rất vui. - Khải Ân hí hóp nhìn Thiên Ân.

- Đâu có. Em chỉ tò mò thôi.

- Thật ra thì anh vẫn sẽ đi Prom. Nhưng không phải ở trường này.

Vậy nên cậu cảm thấy việc Thiên Ân muốn tập khiêu vũ cũng khá thuận tiện. Cậu cũng cần tập một chút.

- Thế thì ở đâu? - Thiên Ân tò mò hỏi.

- Đại học T (*), Toronto, Canada.

Thiên Ân khẽ nhướn mày, Canada là nơi Đan Thanh du học mà. Sẽ không trùng hợp như vậy chứ.

63. Chương 62: Prom

Ngày thứ bảy, Thiên Ân thức dậy khá sớm. Chào đón cô vào buổi sáng là tin nhắn của Đình Dương về việc sẽ đến đón vào lúc 6 giờ tối. Thật ra cả nhà của Thiên Ân và Đình Dương đều tương đối gần trường, nhưng mà vì hấn làm muốn một điều gì đó thật lãng mạn nên đành mặc kệ khoảng cách gần mà vẫn mang xe đến như vậy.

Thiên Ân nhìn lại đồng hồ trên tường, bây giờ vẫn còn sớm. Khải Ân đã lên máy bay vào tối hôm qua nên hôm nay cô có thể tự do rồi. Sau khi dùng bữa sáng, Thiên Ân liền đến spa để thư giãn một chút trước khi đến nơi trang điểm và làm tóc rồi mất một ngày để có thể hoàn thành vẻ ngoài của mình.

Tối nay Thiên Ân khoác lên người một bộ đầm dạ hội màu đen của Chanel. Ngoài một vài món trang sức đơn giản khác, cô vẫn đeo đôi khuyên tai hồng ngọc cùng với chiếc lắc tay mà Đình Dương tặng hôm trước. Gương mặt thanh tú của Thiên Ân sau khi trang điểm xong liền trở nên nổi bật và có chút trưởng thành hơn hằng ngày. Tuy thế nhưng lại không mang đến cảm giác già dặn trước tuổi.

Đúng 6 giờ tối, Đình Dương đến. Hấn đỗ chiếc Range Rover màu đen của mình trước cổng nhà Thiên Ân rồi gọi điện thoại cho cô. Sau một lúc chờ đợi, Thiên Ân hồi hộp bước ra cổng nơi Đình Dương đã chờ sẵn. Thấy cô đi ra, Đình Dương trong bộ âu phục màu đen hoàn hảo liền bước xuống xe mở cửa bên ghế lại phụ cho cô vào.

- Hôm nay em rất đẹp. - Đình Dương nhìn Thiên Ân một lúc lâu rồi mới bắt đầu khởi động xe.

- Cảm ơn anh. - Thiên Ân ngại ngùng nói, gương mặt đã sớm đỏ lên của cô đã bị bóng tối xung quanh che mất.

Bọn họ chỉ mất 10 phút liền đến trường đại học. Hôm nay sân trường đông hơn hấn mọi ngày, xung quanh là các sinh viên trong những bộ vest sang trọng và những bộ đầm dạ hội lộng lẫy. Thiên Ân và Đình Dương nắm tay nhau hoà vào dòng người tấp nập ở đây, băng qua những toà nhà lớn mà hằng ngày bọn họ vẫn đến học, qua khu vực nhà hàng rồi đến hội trường lớn, nơi được dùng để tổ chức bữa tiệc này.

Trước cửa hội trường có một backdrop rất khổ rộng với mẫu thiết kế là chủ đề của buổi prom này.

Mọi người tập trung ở đó chụp hình rất đông. Tất nhiên Thiên Ân cũng không quên bỏ qua cơ hội này để chụp chung với Đình Dương một tấm hình. Sau khi cả hai đã có được một tấm hình chung, Thiên Ân liền nghe ai đó gọi tên mình.

- Lexi, là cậu phải không?

Thiên Ân quay lại liền nhìn thấy ba người bạn thân của mình. Bọn họ quả thật là đi cùng một nhóm khiến cho Thiên Ân không khỏi có chút cảm giác rằng mình là tội nhân của nơi này. Ba người bạn nhìn thấy Thiên Ân đang tay trong tay với chàng trai bên cạnh thì liền ngầm hiểu rằng việc cô nói hôm trước là thật. Thiên Ân quả thật là có người đi chung, thậm chí lại còn rất đẹp trai nữa.

- Ủ, mình đây.

- Wow, đẹp trai thật nha. Vậy là cậu nói thật đó hả? - Han Young Ah huých nhẹ vào người Thiên Ân, không thể kìm nén được hứng thú nói.

- Ủa thật mà. - Thiên Ân bất đắc dĩ nói. Chuyện cô có người đi Prom khó tin như vậy sao.

- Chào mọi người.

Đình Dương mỉm cười chào hỏi những cô bạn của Thiên Ân. Sau đó hắn cũng rất kiên nhẫn đứng sang một bên chờ cho Thiên Ân vui vẻ chụp với bạn hàng chục tấm hình làm kỉ niệm rồi mới đi vào trong. Trong lúc nhóm Thiên Ân đang cùng xem lại hình thì cũng cùng nhau bàn luận một chút về Đình Dương.

- Cậu tìm đâu ra được anh chàng đẹp trai này vậy? - Liz tò mò hỏi.
- À, trong cuộc thi lần trước mình nói đó. Cùng nhóm với mình.
- Thật á? Biết thế đã không từ chối tham gia rồi. - Liz bất mãn hừ một tiếng.
- Thì giờ tham gia vẫn kịp mà.

Thiên Ân lắc đầu cười cười. Thỉnh thoảng cô nhìn sang phía Đình Dương một chút, sợ rằng hắn vì chờ đợi lâu mà nhàm chán. Nhưng không, Đình Dương chỉ đứng dựa người vào tường với bộ dáng ung dung nhàn nhã. Thỉnh thoảng hắn có quay sang trò chuyện cùng người bên cạnh một chút. Thấy Thiên Ân nhìn qua thì liền cười với cô, ánh mắt không có vẻ gì là hối thúc, làm cho Thiên Ân cũng bớt đi lo lắng mà nói chuyện với bạn bè thêm một lúc nữa.

- Thôi dẹp đi, mấy cái đó nhức não lắm. - Liz liên tục lắc đầu.

Thiên Ân chỉ cười không đáp.

- Anh ấy có bạn bè gì không? Giới thiệu đi. Thường các anh đẹp trai rất hay chơi chung với nhau nha. - Anna Liu hào hứng hỏi.

Thiên Ân có chút khó xử. Cô cũng không tìm hiểu về các mối quan hệ khác của Đình Dương. Cũng chưa gặp những người bạn nam khác của hắn bao giờ nên thật sự không rõ lắm.

- Để hôm nào mình hỏi thử xem.
- Thế hai người tới bước nào rồi. Hẹn hò chưa? Ôm chưa? Nắm tay chưa? Hôn nữa?

Trước những câu hỏi dồn dập này Thiên Ân liền ho nhẹ một tiếng. Bọn họ không tiến triển nhanh chóng được như vậy đâu.

- Mới tới bước mời mình đi Prom thôi. - Thiên Ân nói ra sự thật.

Xung quanh ba cô bạn không khỏi thở dài thất vọng.

- Hay là cậu tấn công đi. - Liz đề nghị. - Sau hôm nay liền hẹn hò.

Thiên Ân bất giác đỏ mặt, cô đánh Liz mấy cái.

- Mình không có bạo dạn như vậy.
- Đó lí do cậu không có bạn trai đó. - Anna Liu tiếp lời.

Thiên Ân không còn gì để nói. Sắp tới giờ buổi dạ hội bắt đầu nên Han Young Ah liền dừng cuộc thảo luận ở đây vào rủ mọi người bước vào trong phòng tiệc. Lúc này Đình Dương lại đến đi cùng nhóm 4 cô gái.

Tuy điều này có một chút nằm ngoài dự đoán của hắn, nhưng cũng không có vấn đề gì cả. Dù sao kế hoạch của hắn cũng là chậm mà chắc nên làm quen với bạn bè của Thiên Ân cũng không tệ chút nào. Nhóm của Thiên Ân chọn một vị trí trong phòng, đứng cùng nhau nói chuyện và xem các tiết mục biểu diễn trên sân khấu. Đình Dương cũng cùng Thiên Ân nói chuyện vài câu, rồi hắn liền rời khỏi đó để đi lấy cho bọn họ một vài món ăn nhẹ và thức uống.

Nhóm bạn của Thiên Ân tự nhiên được một anh chàng đẹp trai phục vụ nên vui đến mức cười mãi không thôi. Kể ra việc Thiên Ân “phản bội chị em” cũng không có gì đáng trách.

- Lần này có bầu chọn King and Queen không? - Anna Liu hỏi.
- Có chứ. Cái này là tiết mục hot nhất mà. - Liz đáp.
- Nhưng mà chung quy lại thì có liên quan thì tới chung ta đâu.
- Thật ra nếu như anh chàng kia của cậu bỏ công huy động chắc sẽ là Prom King của năm nay thôi.

Anna Liu nhìn Đình Dương ở phía xa, hùng hồn khẳng định. Thiên Ân trầm ngâm nhìn hắn một lúc, cũng không phủ nhận lời nhận xét của Anna, nhưng trong lòng không cảm thấy vui vẻ. Nếu hắn làm Prom King, thì ai sẽ làm Prom Queen chứ. Chưa kể bọn họ cũng sẽ có chung một tiết mục khiêu vũ sau khi nhận giải. Còn Thiên Ân chỉ muốn Đình Dương khiêu vũ cùng mình mà thôi.

Đình Dương quay lại thì thấy Thiên Ân có vẻ mất hứng, liền bước đến đứng bên cạnh cô.

- Sao vậy? - Hắn hỏi.

- Anh có muốn làm Prom King không?

Thiên Ân bất ngờ hỏi khiến Đình Dương nhất thời không biết trả lời như thế nào. Hắn nhìn vào khu vực sân khấu, nơi những người tích cực huy động lực lượng bầu chọn cho King và Queen đang giao lưu cùng mọi người. Đình Dương nghĩ rằng nếu hắn và Thiên Ân cùng là King và Queen thì cũng rất tuyệt. Hắn chưa từng đứng cùng cô trên một sân khấu bao giờ. Nhưng e rằng lần này đã trễ rồi.

- Nếu như em là Queen thì anh muốn.

Thiên Ân nhận được câu trả lời ngoài sức mong đợi, trong lòng cô ngọt ngào hạnh phúc. Cô liếc mắt nhìn sang, ba cô bạn của mình đã di chuyển sang khu vực khác, để lại không gian riêng tư cho hai người. Trước khi đi không khỏi nhìn nhìn Thiên Ân đầy cổ vũ. Thiên Ân làm sao không hiểu bọn họ muốn cổ vũ cái gì nhưng liền giả vờ như không thấy. Cô cảm thấy tình hình bây giờ rất tốt, không cần phải vội vàng làm gì.

Sau đó buổi tiệc liền bắt đầu với vài tiết mục văn nghệ, ăn uống, trò chuyện nhẹ nhàng. Không bao lâu sau, sau khi các tiết mục biểu diễn kết thúc cũng là lúc Prom King and Queen được công bố. Kết quả cũng không khiến mọi người bất ngờ là bao, còn Đình Dương và Thiên Ân vốn dĩ lại chẳng biết đến hai người này. King và Queen bước lên sân khấu nói một vài lời cảm ơn, sau đó liền bắt đầu tiết mục khiêu vũ. Khi King và Queen bắt đầu thì phía bên dưới mọi người cũng hòa theo điệu nhạc.

Đình Dương bước sang một bên, gương mặt điển trai không khỏi lộ ra một chút lo lắng và hồi hộp. Hắn đưa tay ra phía trước Thiên Ân, muốn mời cô khiêu vũ.

- Anh có thể mời em một điệu nhảy không?

- Tất nhiên là được.

Thiên Ân nắm tay Đình Dương bước ra khu trung tâm của buổi tiệc khi bản nhạc bắt đầu vang lên. Thiên Ân đã luyện tập cho hôm nay không dưới 10 lần để tránh trở nên vụng về và mất mặt. Với sự luyện tập đó, Thiên Ân rất tự nhiên bắt kịp nhịp của Đình Dương trong bản nhạc này. Cả hai di chuyển nhẹ nhàng theo giai điệu, dưới ánh đèn vàng dễ chịu, chìm trong thế giới riêng của bọn họ.

Lúc này trong suy nghĩ của Đình Dương lẫn Thiên Ân đều dấy lên cảm giác quen thuộc đến kì lạ. Nhưng cảm giác của Thiên Ân mạnh mẽ hơn rất nhiều. Đầu cô có chút đau, Thiên Ân khẽ hít một hơi thật sâu, tự nhủ rằng mọi chuyện sẽ ổn. Cô đã mong chờ giây phút này rất lâu rồi, tuyệt đối không để cơn đau đầu này phá hủy.

Không biết từ bao giờ, ánh mắt của Thiên Ân không còn tập trung vào Đình Dương được nữa. Cô di chuyển theo nhạc như một thói quen, một phản xạ. Hình như chuyện này đã từng xảy ra thì phải. Thiên Ân mơ hồ suy nghĩ. Nhưng cũng không đúng, cô luyện tập với Khải Ân là bản khác mà, không phải bài này. Thế nhưng vì sao lại quen thuộc như thế.

Cơn đau đầu vẫn không chấm dứt. Không hiểu sao Thiên Ân lơ mơ cảm nhận được tiếng mưa. Đúng vậy, là tiếng mưa. Hình ảnh một cặp đôi cũng đang khiêu vũ vô tình hiện ra trước mắt. Một khung cảnh xa lạ mà cô chưa từng nhìn thấy. Thiên Ân càng lúc càng choáng váng, mỗi hình ảnh cô nhìn thấy lúc này đều được xen lẫn với một hình ảnh vụt qua trong đầu, ghép lại làm một, vô cùng ăn khớp.

- Thiên Ân. - Đình Dương gọi tên cô.

Thiên Ân ngẩng đầu nhìn hắn mỉm cười nhẹ.

- Em mệt không?

Đình Dương nhìn cô có chút lo lắng, sợ rằng sức khỏe của cô bị ảnh hưởng.

- Không sao, em không mệt.

Thiên Ân cố gắng trấn tĩnh, liền tự nhủ bản thân mình quên đi những gì mình vừa nhìn thấy. Cô không biết vì sao mình lại nhìn thấy những hình ảnh như vậy. Nhưng lúc này không phải là lúc thích hợp để tìm hiểu. Bây giờ trong mắt cô chỉ có Đình Dương, chàng trai đầu tiên cô thích, cô đang được khiêu vũ cùng hắn trong buổi dạ tiệc này, chỉ vậy thôi.

Đình Dương nhìn cô gái đang cùng anh nhảy một điệu nhạc trong tối nay rất lâu. Trong suy nghĩ của hắn có chút gì đó do dự, liệu rằng lúc này là quá sớm hay không? Nhưng không, đây là cơ hội tốt nhất mà hắn có thể có được. Hắn không thể chờ thêm được nữa.

Dưới ánh đèn ấm áp, khi bản nhạc dần về hồi kết, Đình Dương ôm lấy Thiên Ân khiến cô không khỏi bất ngờ. Nhưng cô cũng không đẩy hắn ra. Đình Dương nhìn vào mắt Thiên Ân một lúc lâu, lấy hết dũng khí nói ra ba chữ mà hắn đã luyện tập hàng nghìn lần:

- Anh yêu em.

Đình Dương tỏ tình với Thiên Ân một lần nữa. Sau vài năm như vậy, cũng là cùng một người nhưng cảm giác lo sợ vẫn không hề thay đổi, thậm chí ngày một nhiều hơn.

Thiên Ân khẽ chấn động, điều cô mong chờ nhất đã đến rồi sao. Trong lòng Thiên Ân ngập tràn hạnh phúc, được chính chàng trai mình thích tỏ tình, trên đời này không còn một điều gì tuyệt vời hơn như thế nữa.

- Em cũng vậy.

Thiên Ân nói bằng một âm lượng vừa phải, đủ cho Đình Dương nghe thấy. Cô cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn nữa, cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Khi bản nhạc ngân lên một đoạn ngắn trước khi dừng lại hoàn toàn cũng là lúc Đình Dương hôn Thiên Ân. Tất cả diễn ra giống hệt như năm đó. Đến lúc này Đình Dương mới lơ mơ nhận ra nhưng hắn lại không để ý quá nhiều đến điểm này. Thiên Ân nhắm mắt, khi cả hai chạm môi cảm xúc dường như bùng nổ. Thiên Ân thầm nghĩ thì ra nụ hôn đầu là như thế này, ngọt ngào và rung động.

Khi nụ hôn kết thúc, ánh đèn trong gian phòng liền chuyển sang màu khác. Cũng là lúc đầu Thiên Ân đau nhức dữ dội. Rất nhiều hình ảnh liên tục xuất hiện trong suy nghĩ của cô, không có ý định dừng lại. Cặp đôi khiêu vũ dưới mưa kia hình như là cô, còn chàng trai kia là Đình Dương mà. Tại sao lại như vậy. Bọn họ đã từng gặp nhau sao, đã từng khiêu vũ cùng nhau nữa? Tại sao cô không nhớ, không nhớ gì hết. Khi bài khiêu vũ kết thúc, Đình Dương trong bối cảnh kì lạ ấy cũng hôn cô. Những hình ảnh vừa quen vừa lạ liên tục bủa vây lấy Thiên Ân. Khiến lòng cô vừa hoảng sợ, vừa hoang mang, lại có cảm giác đau lòng không dứt.

Rồi lại nhiều hình ảnh khác hiện ra, cùng lúc nhưng rời rạc. Có rất nhiều thứ. Chỉ quay quanh cô và Đình Dương mà thôi. Nhưng ở thời điểm nào thì cô thật sự không biết nữa. Chỉ là rất xa lạ, cô chưa từng nhìn thấy hình ảnh của mình như thế bao giờ. Đình Dương cũng có chút khác biệt so với hiện tại. Là quá khứ sao, là phần quá khứ cô đang tìm kiếm? Vì sao Đình Dương lại xuất hiện trong quá khứ của cô, nhiều như vậy. Gần như là toàn bộ.

“Thụy Du... Anh yêu em. Làm bạn gái anh nhé?”

“Anh... em không thể...”

“Không phải... em... em... Em không ghét anh, anh đừng nghĩ như vậy?”

“Em có tình cảm với anh đúng không?”

“Có.”

“Vậy thì tại sao?”

“Em sợ. Em sợ rất nhiều thứ.”

“Anh xin lỗi. Anh không biết.”

Đôi khuyen tai màu hồng ngọc. Thiên Ân vô thức chạm lên tai, thì ra nó xuất hiện như thế này. Vào một buổi tối mà Đình Dương tỏ tình với cô ở một nhà hàng gần biển. Nhưng vì sao, vì sao bọn họ lại biết nhau. Cô vẫn không nhớ nổi.

- Thụy Du, Thụy Du. Là ai?

Thiên Ân lẩm bẩm một mình. Từng lời cô vừa nói khiến cho Đình Dương run sợ trong lòng. Tình trạng của Thiên Ân có gì đó không ổn. Đình Dương dìu cô đến một chiếc ghế cạnh quầy bar, ánh mắt của cô lúc này có chút mơ hồ, chân mày liên tục nhíu lại. Đường như đang cố suy nghĩ điều gì đó.

- Thiên Ân, em ổn không?

Thiên Ân không trả lời Đình Dương. Trong đầu cô vẫn đang dần dần nhớ ra rất nhiều chuyện. Nhưng không thể nào sắp xếp chúng. Thụy Du, Đình Dương gọi cô là Thụy Du. Vì sao vậy? Tên cô không phải là Thụy Du mà.

“Anh sẽ không ghét em, anh hứa.”

Anh sẽ không ghét em... Khi câu nói này vụt qua suy nghĩ. Ngực trái Thiên Ân khẽ nhói đau. Có gì đó rất đau đớn đang bủa vây lấy cô. Không thể nào thoát ra được.

“Em nói gì cũng được, anh đều tin.”

“Đình Dương, em xin lỗi.”

“Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Những hình ảnh cuối cùng kết thúc, kí ức của Thiên Ân vô tình bị cắt đứt ở đây. Thiên Ân bật khóc. Câu nói cuối cùng không hiểu vì sao lại khiến cô đau đớn đến như thế. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hân nữa. Đừng bao giờ xuất hiện nữa...

Thiên Ân hiểu rồi, đó chính là cô, đó chính là quá khứ của cô. Một phần quá khứ của cô với Đình Dương mà cô đã quên. Thì ra cô và hân biết nhau từ trước. Cô đã lừa dối hân. Cô đã giả mạo thân phận với hân, nói dối hân.

Tâm trạng lúc này của Thiên Ân chẳng khác nào đêm mưa năm đó. Đau đớn, dằn vặt và tuyệt vọng. Cô khóc đến mức không dừng lại được. Trong đầu chỉ quanh quẩn với những hình ảnh vừa nhớ lại, không chút mảy may quan tâm tới thế giới xung quanh. Lúc này Đình Dương đã ôm lấy cô. Hân có linh cảm rất xấu, cô đã nhớ lại sao. Dù hân không muốn, vô cùng không muốn nhưng lại không ngăn cản được việc cô nhớ lại.

- Thiên Ân, Thiên Ân, em đừng khóc cũng đừng nhớ lại. - Đình Dương nói trong bất lực. Chính hân lúc này cũng cảm thấy trong lòng rất đau.

Giọng nói của Đình Dương khiến Thiên Ân phần nào tỉnh táo hơn một chút. Nhưng cô vẫn một phần nào đó chìm đắm trong hồi ức của mình. Nhìn thấy Đình Dương ở đối diện càng khiến cô thêm đau lòng. Cô thật sự vẫn còn ám ảnh cảm giác của đêm mưa đó. Hân ghét cô, hân hận cô, hân không muốn nhìn thấy cô nữa.

- Đình Dương?

Câu hỏi của Thiên Ân có chút không rõ ràng. Cô cũng không biết vì sao lại hỏi hân một câu như vậy. Đường như lúc này cô không sống ở hiện tại nữa, những gì đã xảy ra trong tối nay cũng không còn ấn tượng sâu sắc, tất cả chỉ là hình ảnh của đêm đó. Đêm mà Đình Dương biết được sự thật và không muốn nhìn thấy cô nữa.

- Ủ. Anh đây. - Đình Dương đáp một câu.

- Em xin lỗi.

Thiên Ân lúng túng đẩy hân ra. Cô xoay người chạy ra khỏi phòng tiệc. Cô không muốn ở lại đây nữa. Đã có quá nhiều chuyện đã xảy ra. Cô không biết mình là ai, đang ở đâu và làm gì trong hàng tá kí ức giữa quá khứ và hiện tại này. Thiên Ân hoảng sợ, quay cuồng, không biết tìm ai hay vật gì đó để bám vào.

Đình Dương rất ghét cô, rất ghét cô. Cô đã lừa dối hắn. Cô không xứng đáng ở bên cạnh hắn nữa. Thiên Ân chạy trốn. Cô không biết là mình đang chạy trốn thứ gì. Là Đình Dương, là những kí ức từ quá khứ hay là chính mình.

64. Chương 63: Gặp Lại Bạn Cũ

Đình Dương đuổi theo Thiên Ân ra tận cổng trường, cũng là lúc bóng cô vừa biến mất sau cánh cửa xe taxi. Đình Dương không cần suy nghĩ liền lên xe hướng về nhà Thiên Ân. Khi hắn đến nhà cô thì Thiên Ân đã sớm vào nhà. Điện thoại của cô cũng đã từ chối cuộc gọi của hắn, tất nhiên là tìm mọi cách cắt đứt liên lạc.

Đình Dương gục đầu xuống vô lăng, trong lòng dấy lên cảm giác bất lực khó diễn tả. Như vậy là xong rồi. Cô đã nhớ lại, hoàn toàn nhớ lại mọi thứ mất rồi. Hắn không biết phải làm thế nào để giải thích cho Thiên Ân hiểu mọi hiểu lầm giữa bọn họ, thậm chí ngay lúc này cô cũng không muốn gặp hắn nữa. Cô một lần nữa đẩy hắn ra khỏi cuộc sống của mình.

Cửa sổ phòng của Thiên Ân sáng đèn, Đình Dương nhìn lên rồi khẽ thở dài một tiếng. Cũng không có ý định ra về. Chẳng lẽ mối quan hệ của bọn họ đã đến mức không thể nào cứu vãn nữa rồi sao.

Tình trạng của Thiên Ân trong đêm đó rất tệ. Cô không thể dừng nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra. Lúc này không chỉ là mối quan hệ giữa cô và Đình Dương mà còn tất cả những người khác nữa. Từng người đã xuất hiện trong cuộc sống của cô trong suốt những năm qua, tất cả mọi thứ đều lần lượt quay lại trong trí nhớ của cô. Chưa bao giờ Thiên Ân có thể có một kí ức toàn vẹn như thế này, chúng bao gồm giai đoạn lúc bé với Khải Ân, rồi quãng thời gian sau đó ở PHs cho tới thời điểm hiện tại.

Thế nhưng những gì Thiên Ân nhớ ra lại không theo một quy tắc nào, có nhiều chuyện chỉ là bất chợt nghĩ đến. Thiên Ân nhất thời rơi vào khủng hoảng khi cô không thể nhớ ra được những chuyện này diễn ra vào lúc nào.

Thiên Ân cảm thấy bản thân mình như đang bị một điều gì đó trói buộc, vô cùng khó chịu và mệt mỏi. Cô không thể cứ nhốt mình ở trong phòng với những kí ức như lúc này nữa. Hơn nữa, còn có những người cô vẫn không biết nên cư xử như thế nào sau khi nhớ ra mọi chuyện nữa. Như Đình Dương, thậm chí còn có Khải Ân. Dù trước đó, khi nhớ lại mọi chuyện cô cũng đã tự nhắc nhở mình Khải Ân chính là anh trai song sinh thất lạc. Nhưng mà những chuyện đã xảy ra thì vẫn khiến cô có nhiều suy nghĩ.

Không được, Thiên Ân không thể để mình chìm trong một đồng hồ hỗn loạn không lối thoát này được nữa. Cô cần phải ra ngoài, đi đến một đâu đó, và làm một điều gì đó để có thể một lần nữa sắp xếp lại các sự kiện và cảm xúc của mình. Đó nên là một nơi không có những người khiến cô cảm thấy xúc động.

Sau một đêm mất ngủ, Thiên Ân có chút mệt mỏi. Nhưng cô vẫn quyết tâm rời khỏi đây một thời gian. Dù biết rằng hành động này sẽ làm mọi người trong gia đình lo lắng rất nhiều, nhưng cô cần phải cứu bản thân mình trước khi vì những bế tắc này mà mang một chứng bệnh tâm lí nào đó.

Trời vừa sáng, Thiên Ân liền bật laptop, dùng một số ưu đãi dành riêng cho gia đình mà đặt một chiếc vé sang Luân Đôn ngay trong ngày. Lý do cô chọn Luân Đôn là bởi vì đây là nơi đầu tiên cô đến sau khi rời khỏi cô nhi viện năm xưa. Trụ sở của PHs.

Bình thường Thiên Ân không sử dụng thẻ ngân hàng của mình nhiều lắm nên số tiền trong tài khoản thật sự rất nhiều. Cô nghĩ nghĩ một lúc, quyết định lấy chiếc thẻ này để đi một chuyến. Sau khi về liền tìm cách trả lại vậy.

Sau đó Thiên Ân viết một email khá dài gửi cho Valeria, trưởng nhóm cuộc thi mà cô đang tham gia. Nội dung của email này chỉ xoay quanh việc từ chối tham gia cuộc thi vào vòng sau. Thật ra vừa rồi bọn họ tham gia chỉ là vòng loại, sau khi qua được vòng này và được chọn thì sẽ được đăng kí chính thức với tư

cách là người đại diện khu vực để tham gia. Nên lần này không có cô, cũng sẽ chẳng ảnh hưởng tới mọi người.

Thiên Ân không phải là một người vô trách nhiệm, nhưng cô biết rằng mình sẽ không trở lại bình thường trước khi cuộc thi diễn ra, dù cho vẫn còn vài tháng nữa. Cô chỉ là không muốn làm ảnh hưởng đến mọi người. Hơn nữa Đình Dương lại chung đội với cô, tình huống càng trở nên khó xử.

Cuối cùng Thiên Ân lại dùng một tài khoản thông dụng của gia đình mình đặt một phòng khách sạn ở Luân Đôn. Sau khi hoàn tất mọi thủ tục cơ bản, Thiên Ân không quên để lại một lời nhắn cho mẹ của mình, một người có lẽ sẽ bị tác động lớn nhất bởi sự biến mất này của cô rồi lên taxi đến sân bay.

Thiên Ân mất một ngày để đến Luân Đôn, nhưng vì chênh lệch múi giờ nên lúc này thời gian chỉ trễ hơn nửa ngày so với thời điểm cô rời khỏi Melbourne.

Thiên Ân chọn một tiệm trà nhỏ đối diện với tòa nhà trụ sở PHs làm điểm đến đầu tiên của mình. Thiên Ân bước vào tiệm trà, gọi cho mình một loại trà bán chạy nhất ở đây rồi ngồi vào một bàn trong góc của hàng với một ô cửa sổ nhỏ bên cạnh, đủ để nhìn sang tòa nhà phía đối diện.

Kể ra nơi này không thay đổi quá nhiều so với lần cuối cùng cô đến đây rất nhiều năm về trước. Vẫn là một tòa nhà cao tầng không có gì đặc biệt với những con người trong bộ đồng phục công sở ra vào liên tục, tựa như một tập đoàn kinh doanh bình thường, chẳng có chút hình ảnh nào liên quan tới một tổ chức vệ sĩ cao cấp cả.

Thiên Ân lấy trong balo của mình ra một quyển sổ mới, bắt đầu viết ra tất cả những gì mình nhớ được từ đêm hôm trước cho đến hiện tại. Sau khi viết ra hết tất cả, cô bắt đầu dùng phán đoán của mình để phân loại ra thời điểm diễn ra mọi thứ để kết nối chúng lại với nhau. Thỉnh thoảng cô còn thêm vào một vài hình vẽ, một vài cái tên riêng, một vài địa điểm quen thuộc nào đó.

Toàn bộ quá trình diễn ra rất lâu. Khi cô ghi ra hết các sự kiện cũng đã là đầu buổi chiều. Thiên Ân có chút căng thẳng và mệt mỏi, dường như cô đã dành quá nhiều sức lực vào bước này rồi. Cô nghĩ mình cần được nghỉ ngơi. Dù sao chuyến đi vẫn còn dài và cô vẫn còn thời gian. Tách trà “Bá Tước Anh Quốc” bên cạnh đã không còn nóng, Thiên Ân gọi thêm một loại bánh ngọt được phục vụ thêm ở cửa hàng cho bữa trưa rồi ngẩn người nhìn sang tòa nhà bên cạnh.

Tiệm trà này hôm nay không quá đông đúc, là một nơi tuyệt vời cho Thiên Ân hồi tưởng lại quá khứ của mình. Không gian yên tĩnh phút chốc bị phá vỡ bởi một nhóm người bước vào, nhưng rồi nhanh chóng quay về hiện trạng của nó khi nhóm người bắt đầu tự điều chỉnh lại âm lượng giọng nói của mình. Bọn họ chọn một bàn lớn gần với nơi Thiên Ân ngồi, cùng nhau bàn luận một vài vấn đề gì đó bằng một âm lượng vừa phải.

Một người đàn ông trung niên trong số đó nhìn thấy Thiên Ân, ánh mắt ông ta có chút ngờ vực và ngạc nhiên. Sau một hồi do dự, ông ta nói lời xin lỗi với nhóm người rồi bước đến bàn của cô.

- Xin lỗi! - Người đàn ông mở lời.

Giọng nói bằng tiếng Anh bản địa bất chợt vang lên kéo Thiên Ân về hiện tại. Cô rời mắt khỏi tòa nhà trụ sở rồi nhìn lên người đàn ông. Một cảm giác quen thuộc vụt qua, một vài kí ức quen thuộc quay về. Đôi tay cầm bút của Thiên Ân viết xuống quyển sổ một dòng chữ “Ngài David, David Wilson”.

- Kaylee, có phải là cháu hay không? Ừm, ý tôi là Thiên Ân.

Người đàn ông vội vàng sửa lại cách xưng hô của mình, chính công cũng hiểu được rằng Kaylee sớm đã thành một cái tên không còn tồn tại trên thế giới này nữa.

Lúc này Thiên Ân một lần nữa xác nhận suy đoán của mình, người đàn ông này không ai khác chính là chủ tịch của PHs, boss tối cao của cô, cũng là cha của Nhất Thiên. Thiên Ân cũng không lấy làm lạ khi David xuất hiện ở đây. Chỉ là cô không nghĩ rằng ông có thể nhận ra cô, một nhân vật không mấy nổi bật ngày còn ở tổ chức.

Thế nhưng David Wilson lại không nghĩ như vậy. Đối với ông mà nói, ông cũng có chút ấn tượng về Thiên Ân, bởi vì cô khá thân với Nhất Thiên. Rồi sau này khi sự kiện đó xảy ra, ông càng khắc sâu ấn tượng. Bởi

vì cô là con gái của một trong những người bạn tốt của ông, hơn nữa lại về lời hứa của ông và người bạn đó nữa. Làm sao ông có thể không nhận ra cô.

- Dạ, là cháu. - Thiên Ân trả lời.

David biết mình tìm đúng người liền quay sang ra hiệu với nhóm người kia cứ tiếp tục, không cần để ý đến ông nữa. David kéo ghế ngồi đối diện với cô, lúc này trông cô đã có chút khác biệt so với lúc ông nhìn thấy ở bữa tiệc mừng thọ hôm nọ. Thật ra về chuyện Thiên Ân mất trí nhớ, David cũng rất rõ ràng, chỉ có Nhất Thiên là không biết mà thôi. Vì vậy, hôm nay ông có chút tò mò vì sao cô lại xuất hiện ở đây.

- Cháu đi du lịch sao? - David hỏi.

- Dạ không.

Thiên Ân cũng không giấu gì David chuyện cô đã nhớ được mọi chuyện. Cô kể cho ông nghe lại tất cả những gì đã xảy ra và vì sao cô lại xuất hiện ở đây vào hôm nay. Tuy nhiên, trong cuộc trò chuyện này, Thiên Ân không hề nhắc đến Đình Dương dù chỉ một chữ.

- À, ra là vậy. - David à một tiếng, xem như đã hiểu. Sau đó ông đề nghị. - Cháu muốn vào trong một chuyến không?

Thiên Ân có chút bất ngờ với lời đề nghị này của David. Dường như nó có đôi chỗ bất hợp lí rồi. Thế nhưng cô cũng có chút cảm giác muốn thăm lại một vài nơi chốn cũ một chút.

- Vậy cũng được ạ.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh, David đưa cho Thiên Ân một chiếc thẻ kim loại màu vàng. Với chiếc thẻ này trên tay, cô có thể tự do ra vào tòa nhà trụ sở và bất cứ nơi nào thuộc PHs trên thế giới này với thân phận là người nhà gia tộc Wilson, một đặc quyền mà ngay chính cả một vài người trong gia tộc cũng không có được.

Thiên Ân nói lời cảm ơn với David, cùng ông nói mấy câu trước khi tạm biệt. David có việc phải đi, còn cô thì vào tòa nhà trụ sở.

Thật ra Thiên Ân không đến tòa nhà trụ sở này quá nhiều nên cô cũng không dành cho nơi này quá nhiều kỉ niệm. Cũng vì lí do đó mà cô không đi dạo hết một vòng nơi này tránh ảnh hưởng đến sự tò mò của những người khác. Thay vào đó Thiên Ân đi thẳng đến khu luyện tập các kĩ năng nằm ở tầng hầm. Vì đây là nơi duy nhất cô lui tới mỗi khi đến nơi này.

Dọc đường đi, Thiên Ân cũng gặp qua vài người, nhưng cũng chẳng ai nhận ra cô. Đó là một điều may mắn. Dù sao dùng một thân phận đã chết công khai xuất hiện trở lại thì cũng không được tốt lắm.

Vì nơi đây là trụ sở của tổ chức, mọi người vẫn thiên về các hoạt động hành chính hơn. Phòng tập cũng không được đầu tư với quy mô lớn như ở vùng ngoại ô, chủ yếu làm nơi giải trí, nên vào giờ làm việc như thế này, nơi này cũng không có ai.

Thiên Ân đi qua các phòng luyện tập thể thao, phòng tập võ, một vài phòng máy tính hiện đại rồi dừng lại trước phòng tập bắn súng. Ừm, kể ra đây là nơi duy nhất mà cô có thể vào với tình trạng sức khỏe hiện tại nhỉ. Bỗng dưng Thiên Ân muốn thử cầm súng một chút. Kể ra lần nó cô may mắn sống sót là bởi vì phút cuối liền sử dụng súng, nhưng đổi lại chính bản thân mình cũng trúng đạn. Lúc này nhớ lại, không hiểu sao bả vai cô có chút đau đau.

Thiên Ân dùng thẻ từ để mở cửa phòng tập bắn súng, bên trong lúc này chỉ có duy nhất một người đang luyện tập. Bởi vì Thiên Ân vào từ cửa sau nên nhất thời không thể tận mắt nhìn thấy được gương mặt của người nọ. Nhưng cô lại không khỏi cảm thấy kì lạ, cô gái phía trước hình như còn rất trẻ, có lẽ cùng tuổi với cô.

Thế nhưng Thiên Ân nhanh chóng dời đi sự chú ý. Cô bước đến vị trí bên cạnh cô gái đó, cũng bắt đầu tập thử một chút. Đã ba năm không cầm súng, Thiên Ân có chút không quen. Nhưng sau thử vài lần, cô đã dần tìm lại cảm giác.

Thiên Ân bắn được vài phát thì cô gái bên cạnh ngừng bắn, lúc này Thiên Ân cũng có cảm giác cô gái bên cạnh đang nhìn mình nên cũng dừng lại và nhìn sang với ý định làm quen một chút. Và khi nhìn thấy cô gái kia, Thiên Ân liền cảm thấy rằng đây là điều kì diệu nhất mà cô có thể có được trong những ngày qua. Đối với cô, tuy có một số kí ức rất đau lòng, nhưng bên cạnh đó, không khỏi có những kỉ niệm vô cùng tốt đẹp mà cô mãi mãi không muốn quên, nhất là đối với những người bạn tốt của mình. Và Tú Nhi chính là những kỉ niệm tốt đẹp đó.

Với trí nhớ của mình, Thiên Ân lúc này đã có thể tự tin chắc chắn rằng cô gái đứng cạnh mình là Tú Nhi. Sau ba năm, Tú Nhi đã thay đổi khá nhiều. Hôm nay cô mặc một chiếc quần bò, cùng áo sơ mi đơn giản và giày thể thao. Mái tóc dài buộc đuôi ngựa thì lại không thay đổi. Thế nhưng từ thần thái cho đến ánh mắt đã không còn đơn giản nữa. Tú Nhi đã trưởng thành hơn, mạnh mẽ và tự tin hơn rất nhiều so với những ngày họ còn học trung học.

Chính Tú Nhi cũng nhận ra Thiên Ân. Trong mắt cô là sự bất ngờ và vui vẻ. Sau nhiều năm như vậy, cô cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại người bạn thân duy nhất của mình nữa. Thế mà lại hội ngộ nhau ở nơi này.

- Thụy Du, lâu rồi không gặp. Mình rất nhớ cậu.

Vì đã nhớ lại toàn bộ mọi chuyện, nên Thiên Ân hiển nhiên chấp nhận rằng mình chính là Thụy Du. Cô nhìn Tú Nhi một hồi liền bước về phía trước ôm chầm lấy cô bạn.

- Mình cũng vậy. Đã lâu rồi.

Thiên Ân có chút xúc động, cô cũng có một loại cảm giác như Tú Nhi vậy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ba năm, không dài nhưng cũng không ngắn. Giữa cả hai không còn một mối liên hệ nào nữa, bước ra khỏi Royal, bọn họ không còn cách nào để gặp nhau. Thế mà bây giờ lại có cơ hội trùng phùng. Thiên Ân cảm thấy sống mũi mình cay cay.

Sau màn chào hỏi đầy xúc động, cả hai không khỏi tò mò về cuộc sống hiện tại của nhau. Vì Tú Nhi vốn đã rời đi trước khi chuyện của Thiên Ân xảy ra, nên tất nhiên cô cũng không biết một tí gì về biến cố năm đó, cũng chưa biết được thân phận của Thiên Ân lúc này. Vì thế mỗi lời Thiên Ân kể ra đều đưa Tú Nhi đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác.

- Ôi thật không ngờ mà, không thể tin được luôn ấy. Thì ra tên Khải Ân đó là anh trai của cậu, thảo nào đôi lúc hần có đôi chút kì quặc. - Tú Nhi nói.

- Ủ, mà chỉ là lúc đó thôi. Sau này tìm được mình rồi, anh ấy khác lắm. Cực kì hiền lành luôn.

Thiên Ân bênh vực anh mình một chút. Trong câu chuyện của mình, Thiên Ân không nhắc đến nhiều về Đình Dương, Tú Nhi cũng không tiện hỏi.

- Còn cậu thì sao? Mình chưa biết gì về câu chuyện của cậu nha. Làm sao cậu có thể xuất hiện ở đây được nhỉ.

Trước câu hỏi của Thiên Ân, Tú Nhi không biết trả lời từ đâu cho phải. Thời gian qua, cuộc sống của Thiên Ân có nhiều biến động, cô cũng vậy. Đường như mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi bắt buộc cô dần phải thích nghi.

- À, đó là một câu chuyện dài. Không biết kể đến bao giờ mới hết nữa.

- Nhưng mà cậu đã xuất hiện ở đây thì chứng tỏ cậu và anh Thiên đã có một kết quả tốt đẹp rồi.

Thiên Ân không khỏi cảm thán.

- Cũng không chắc chắn như vậy được. - Tú Nhi có chút trầm ngâm.

Lúc này cửa phòng tập bắt mở, người bước vào là một người phụ nữ trong bộ trang phục công sở được cắt may cầu kì. Ánh mắt cô lạnh lùng sắc bén đủ khiến cho người khác cảm thấy áp lực. Thiên Ân nhìn cô gái vừa bước vào, chân mày khẽ nhướn lên. Cô cố gắng suy nghĩ một chút, hình như người này là chị gái của Nhất Thiên, Bạch Tuyết Mai, nữ CEO quyền lực của tập đoàn Bạch Thị, một tài sản khổng lồ khác của gia đình Wilson này.

Tuyết Mai vừa bước vào phòng, ánh mắt sắc lạnh cũng đã dần biến mất. Ánh mắt của cô từ đầu đến cuối cũng chỉ nhìn vào Tú Nhi. Sau một lúc liền nhặt ra trong phòng còn có một người khác, cuối cùng cũng nhìn Thiên Ân.

- Kaylee? - Tuyết Mai dò hỏi.

Tuyết Mai không gặp Thiên Ân đến nay cũng đã 8 năm, hiển nhiên sẽ có chút ngỡ vực. Chuyện lúc trước của Thiên Ân, cô cũng nghe nói qua, nhưng lại không rõ ràng nên hiện tại cũng có chút cảm thấy kì lạ.

- Đúng vậy, là em. Chào chị Ella.

- Chẳng phải em... ừ, đã chết?

Tuyết Mai có chút khó khăn nói ra hai từ cuối cùng. Thiên Ân không cảm thấy đây là vấn đề khó nói, cô chỉ khẽ gật đầu.

- Đúng vậy, Kaylee trong lúc làm nhiệm vụ đã chết. Còn bây giờ em sống với thân phận khác.

- Thiên Ân đúng không?

- Dạ đúng ạ.

- À, hôm trước chị có đọc báo, nhưng không dám tin đó là em.

Tú Nhi đứng bên cạnh từ đầu tới cuối cũng không chen vào cuộc nói chuyện của Thiên Ân và Tuyết Mai, cô chỉ tò mò mối liên hệ giữa hai người họ là gì.

Lúc này Tuyết Mai nhận ra rằng mình đã bỏ quên mất Tú Nhi, cô liền bước đến kéo tay Tú Nhi đến giới thiệu với Thiên Ân.

- Giới thiệu với em, đây là Tú Nhi, trợ lý đặc lực của chị. Tương lai sẽ trở thành phó tổng giám đốc Bạch Thị, em dâu chị nữa.

Tuyết Mai nói đầy tự hào và vui vẻ, khác hẳn với thái độ lạnh lùng khi đối xử với người khác. Có lẽ từ lâu, Tuyết Mai đã xem Tú Nhi là em gái, là người nhà của mình là đối xử rồi. Đây là điểm khiến Thiên Ân chấn động, một người với tính cách đa nghi như Tuyết Mai, cuối cùng lại trở thành chỗ dựa vững chắc cho Tú Nhi đến với Nhất Thiên như thế này là điều mà cô chưa từng nghĩ đến.

Trước đó, cô cảm thấy chuyện của Nhất Thiên và Tú Nhi sẽ chẳng dễ dàng có một kết quả tốt đẹp. Dù cho David là một người không quan trọng hoàn cảnh vợ tương lai của Nhất Thiên, nhưng gia tộc Wilson cũng không phải là người ngoài. Không ít thì nhiều, bọn họ sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, thậm chí còn thừa cơ tìm cách lật đổ gia đình David. Điều duy nhất có thể xảy ra là Nhất Thiên trở nên mạnh hơn, một mình chống lại gia tộc mà yêu Tú Nhi. Nhưng điều bất ngờ là Tuyết Mai, một người tương đối có quyền lực lại tự mình xuất hiện, chính thức thừa nhận cô em dâu này. Dù sao, đây là một điều cực kì may mắn với Tú Nhi rồi.

Thiên Ân nhìn Tú Nhi đang có chút xấu hổ vì những lời nói của Tuyết Mai khẽ mỉm cười, trong lòng không khỏi mừng thay cho bạn mình.

- Cũng giới thiệu với chị, đây là bạn học của em hồi còn ở Việt Nam.

Sau khi nghe xong lời giới thiệu của Thiên Ân, Tuyết Mai bất ngờ không thôi. Thì ra bọn họ đều quen biết nhau cả.

- Nhớ rồi, lúc trước từng nghe qua Edward và em làm nhiệm vụ cùng một thời gian, cùng một địa điểm nên cũng dễ hiểu. Quả thật trái đất này tròn thật.

Tuyết Mai nói với Thiên Ân mấy câu rồi quay sang nói chuyện với Tú Nhi.

- Hôm nay em luyện tập thế nào rồi?

- Em tập bắn hai tiếng, kết quả đã khá hơn hôm qua rồi.

- Ừ, vậy được rồi. Mai cố gắng hơn nhé. Bây giờ đi chuẩn bị với chị một lúc, trưa nay chúng ta có một buổi ăn trưa kỉ hợp đồng. Chiều nay nếu em rảnh chúng ta có thể đi shopping.

Thiên Ân lại thêm bất ngờ, mối quan hệ của hai người này tốt hơn mức tưởng tượng rồi sao. Sau đó Tuyết Mai với Tú Nhi liền nói lời tạm biệt. Thiên Ân cùng Tú Nhi cũng trao đổi phương thức liên lạc, trong vài ngày tới còn ở Luân Đôn, bọn họ sẽ gặp nhau một lần.

Khi Tú Nhi và Tuyết Mai vừa rời khỏi phòng thì một người khác lại tiến vào. Thiên Ân biết rằng người này đã xuất hiện từ sớm nhưng không hiểu vì sao lại không tiến vào.

Thiên Ân dựa người vào tường, nhìn Nhất Thiên đang tiến về phía mình. Cô nghiêng đầu, khẽ mỉm cười nhìn cậu.

- Vì sao anh đến mà không vào?

Nhất Thiên nhìn cô gái trước mặt chằm chằm, không vội trả lời câu hỏi của cô, vì cậu còn phải xem người phía trước mình là ai, Thiên Ân hay là Thụy Du đây. Quả thật thái độ không quen không biết trong bữa tiệc mừng thọ kia đã để lại trong lòng Nhất Thiên một bóng ma mất rồi.

- Edward, xin lỗi vì hôm trước đã không quen anh. - Thiên Ân lại nói thêm một câu.

Một câu này đủ để Nhất Thiên xác định được suy nghĩ của mình. Người đối diện với cậu lúc này chính là Thụy Du. Nếu vậy thì cô đã nhớ lại rồi, thì Đình Dương thì phải làm sao đây. Thật ra trong mắt cậu, Thụy Du lúc này cũng không còn là Thụy Du của lúc trước nữa. Trước đây Thụy Du có vẻ trầm lặng, có chút lo âu và mơ hồ trong ánh mắt vì cô thật sự không tìm thấy niềm vui trong cuộc sống của mình. Còn Thiên Ân lại là một tiểu thư sống trong tình yêu thương vô bờ bến của gia đình, tính tình lạc quan vui vẻ. Còn người hiện tại ở đây chính là sự kết hợp giữa hai bản thể, Thiên Ân không còn giữ được nét vô tư như vài tuần trước, nhưng cũng không trầm lặng, lo âu như ngày xưa nữa. Hiện tại là một sự kết hợp hoàn hảo nhất, là tính cách và con người thật của cô, một phiên bản hoàn hảo nhất.

- Vào để làm gì. Lúc này nghe cha nói em đến nên đi gặp. - Nhất Thiên chán nản trả lời.

Hôm nay cậu khoác trên người một bộ vest đen, có lẽ là trong giờ nghỉ trưa tiện đường xuống gặp cô một chút.

- Giữa anh và Tú Nhi có chuyện gì à?

Thiên Ân nhạy cảm nhận ra điều bất thường. Mối quan hệ giữa hai người này có chút phức tạp. Đường như không tốt đẹp như những gì cô đã tưởng tượng.

- Chỉ là một giai đoạn khó khăn thôi. - Nhất Thiên trả lời chung chung, không muốn nói nhiều về chuyện này nữa.

- Dù sao em cũng hi vọng hai người hạnh phúc.

- Còn em có hạnh phúc với Đình Dương không?

Nhất Thiên bất ngờ hỏi, việc Thiên Ân nhớ lại thật sự không phải là một điều thuận lợi cho Đình Dương. Và có vẻ cậu đã đoán đúng rồi.

Thiên Ân cup mắt, khó che giấu được cảm giác hụt hẫng nơi đáy mắt.

- Hạnh phúc gì chứ. Anh ấy chẳng muốn nhìn thấy em đâu.

Nhất Thiên cảm thấy có chút thương cảm cho Đình Dương, tình cảm của hắn dành cho cô nhiều như vậy, chẳng lẽ cô một chút cũng không cảm nhận được sao.

- Em nói vậy sao được. Chẳng lẽ em không cảm nhận được gì sao? - Nhất Thiên có chút phát hỏa.

Thiên Ân nhớ lại quãng thời gian vui vẻ vừa qua, trong lòng không khỏi buồn bã.

- Anh ấy như vậy chỉ vì chưa biết em là Thụy Du thôi. Giờ anh ấy biết rồi, biết em là người lừa dối anh ấy, anh ấy sẽ chẳng muốn nhìn thấy em nữa.

- Anh không hiểu em nghĩ gì trong đầu luôn đó.

Nhất Thiên phát hỏa, cái gì mà không biết em là Thụy Du. Đình Dương đã biết từ lâu rồi. Hơn nữa bởi vì biết cô là Thụy Du nên mới dẫn vật đau khổ như vậy. Và điều quan trọng nhất là Đình Dương yêu cô, mặc kệ cô là ai đi nữa.

- Thì không phải rõ ràng rồi sao. Tối hôm đó anh ấy bảo là không muốn nhìn thấy em nữa.

- Tối hôm đó? Là một buổi tối của ba năm về trước sao? Chuyện đã lâu như vậy rồi.

- Với em nó chỉ như ngày hôm qua thôi.

Nhất Thiên không biết phải nói làm sao Thiên Ân mới chịu hiểu. Nhưng dù sao cậu cũng không xen vào chuyện tình cảm của bạn bè được nên thôi đành cố gắng nhẫn nhịn mà quên đi chuyện này.

- Thôi bỏ đi. Kế hoạch của em thế nào?

- Em định ở lại đây vài ngày nữa. Sau đó sẽ sang Đức một chuyến. Còn lại chưa tính.

- Em định đi khắp châu Âu à?

- Chuyện này thì không biết được.

- Đi cùng anh xuống kho vũ khí đi.

Nhất Thiên nghĩ nghĩ gì đó rồi kéo Thiên Ân xuống kho vũ khí của tổ chức tại trụ sở. Bước vào phòng, không cần Thiên Ân phải chọn, Nhất Thiên liền mang ra cho cô một khẩu súng.

- Em không thể một mình đi khắp châu Âu mà không có gì tự vệ trong người được. Dạo này tình hình bất ổn.

Thiên Ân cầm khẩu súng trên tay cảm thấy có chút buồn cười.

- Anh nghĩ em có thể mang thứ này mà xuất cảnh nhập cảnh vào nước người ta được sao? Em bây giờ cũng không phải là Kaylee của PHs rồi.

- Ừ cũng phải. - Nhất Thiên suy nghĩ một hồi. - Thôi em cứ giữ lại thẻ vàng đi, qua Đức đi tìm trụ sở của chúng ta lấy đồ.

- Được, cảm ơn ưu ái của anh và ngài chủ tịch.

- Thật ra với tình hình châu Âu hiện tại, anh không muốn em đi vòng vòng một mình như thế.

- Có sao đâu, người ta vẫn đi du lịch đó thôi.

Nhất Thiên không cãi thắng được sự cố chấp của Thiên Ân, chỉ âm thầm báo cho trụ sở ở bên Đức sắp xếp cho cô một vài món đồ.

65. Chương 64: Chậm Một Bước

Thiên Ân đã biến mất khỏi cuộc sống của Đình Dương ba ngày. Cô tắt máy, chặn tài khoản của hân trên toàn bộ các mạng xã hội. Hân không thể nào biết cô đang ở đâu, đang làm gì. Mỗi ngày hân đều đến trước nhà Thiên Ân nhưng vẫn chẳng thể nhìn thấy cô. Hôm nay là ngày thứ tư hân đến đây, thậm chí đã sớm thuộc lòng hết đoạn đường này.

Nhưng khác với ba ngày vừa rồi, hôm nay khi Đình Dương vừa đến liền đụng phải Khải Ân. Cậu bước xuống khỏi taxi, dằng về vô cùng lo lắng vội vàng. Đình Dương không tránh được ánh mắt của Khải Ân và cũng không có ý định tránh. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau kể từ hôm cậu kéo Thiên Ân về ở trường. Hôm nay bề ngoài Khải Ân có phần hốc hác và mệt mỏi, ánh mắt cậu thâm quầng, mái tóc bù xù không được chải chuốt.

Khải Ân không vào nhà ngay lập tức, thay vào đó cậu bước đến phía Đình Dương. Đình Dương bình tĩnh nhìn cậu đi về phía mình. Việc đầu tiên Khải Ân làm là đánh Đình Dương. Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ đánh nhau. Trước kia dù cho mối quan hệ của cả hai cũng không mấy tốt đẹp gì nhưng cũng không trực tiếp động tay động chân. Hơn nữa từ khi Khải Ân tu tâm dưỡng tính, cũng hiếm khi nào tức giận hay đánh người, vậy mà hôm nay cậu lại là người xuống tay trước. Đình Dương đối với đợt tấn công này tuy bất ngờ, nhưng lại không né tránh, lại càng không đánh lại.

- Anh có tư cách gì mà xuất hiện ở đây nữa hả?
- Tôi đã nói anh cái gì, anh không nhớ sao?
- Bây giờ con bé biến mất rồi, anh vừa lòng chưa?

Khải Ân tức điên lên mất. Thiên Ân bỏ nhà đi. Dựa theo những gì người giúp việc kể lại thì quả nhiên đêm Prom đó đã có chuyện xảy ra, Thiên Ân đã nhớ lại mọi chuyện rồi. Khải Ân tự trách mình bất cẩn, là cậu không tìm hiểu rõ ràng chuyện này. Nếu biết rằng Đình Dương cùng Thiên Ân đi dự Prom thì sống chết cậu cũng ngăn cản cho bằng được. Thế mà lại vô tình bỏ qua điểm này. Bây giờ cô bỏ đi không để lại bất kì tung tích nào. Khi Khải Ân nhận được tin thì Thiên Ân đã đi được hai ngày rồi, cậu bỏ hết mọi thứ từ Canada quay về Úc ngay lập tức. Trong nhà cậu bây giờ loạn cả lên rồi.

- Biến mất? - Đình Dương nghi hoặc hỏi lại.

Trong đầu Đình Dương không nghe thêm bất kì lời mắng chửi nào từ Khải Ân nữa, bây giờ trong suy nghĩ của hắn chỉ có duy nhất một chuyện. Thiên Ân biến mất? Không thể nào. Cô đã đi đâu? Liệu cô có có ổn hay không.

- Anh còn hỏi? Không phải tất cả là do anh gây ra sao?

Khải Ân nắm cổ áo Đình Dương, cậu đánh bao nhiêu cũng không thể nào bớt giận. Lúc này hắn còn dám hỏi một câu như vậy nữa.

- Cậu chủ!

Một người làm trong nhà nhìn thấy Khải Ân liền chạy ra bên ngoài. Bọn họ vốn nghe tin Khải Ân sắp về, nhưng chờ mãi liền không thấy cậu gọi cửa. Hơn nữa gọi điện thoại cũng không bắt máy nên ra bên ngoài chờ đợi thì liền gặp được. Người làm trong nhà nhìn thấy Khải Ân đang đánh người cũng dám hỏi gì nhiều mà trực tiếp thông báo tình hình.

- Đã có tin tức rồi ạ.

Khải Ân nghe được câu này liền không đánh Đình Dương nữa, cậu quay người theo người làm vào nhà. Cũng không thèm nhìn lại Đình Dương.

- Nói rõ xem nào? Chuyện gì đã xảy ra?

- Lúc sáng ông chủ nhận được tin báo từ ngài Wilson. Sau đó thì cô chủ cũng gửi tin nhắn cho bà chủ rồi...

Âm thanh trò chuyện của Khải Ân và người làm nhỏ dần, Đình Dương không nghe thêm được gì nữa cả. Mọi người đã biết Thiên Ân đang ở đâu, nhưng làm sao hắn biết được đây. Khải Ân sẽ không nói cho hắn biết, nhưng hắn lại không thể tự tìm được. Hắn muốn gặp Thiên Ân, muốn giải thích cho cô mọi hiểu lầm của bọn họ. Muốn xin lỗi cô... Nhưng bây giờ hắn phải tìm cô ở đâu.

Đình Dương mệt mỏi quay về nhà, khi biết Thiên Ân không còn ở đó nữa, hắn cũng không muốn nán lại thêm làm gì. Về nhà, Đình Dương sơ cứu sơ qua các vết thương mà Khải Ân để lại. Khải Ân ra tay cũng không nhẹ nhàng gì, lại thêm hắn không tránh nên có nhiều vị trí bị bầm tím rất ghê người, một bên mép của hắn còn chảy máu. Thời trung học, dù cho đi đánh nhau kéo theo băng đảng hắn cũng không thảm như lúc này. Đình Dương nhìn mình trong gương, cười nhạt một tiếng. Khải Ân đánh hắn cũng không sai nên hắn không tránh, cũng chẳng đánh lại, chỉ vì hắn đáng bị như vậy.

Điện thoại Đình Dương khẽ rung, màn hình hiện ra thông báo của Valeria về cuộc thi. Lúc này, lại một tin dữ nữa ập đến. Thiên Ân rút khỏi cuộc thi. Đình Dương đọc hết tin nhắn, một mối tựa người vào bồn rửa

mặt, cảm thấy trong lòng đầy bất lực. Cô đã hoàn toàn tránh mặt hắn rồi. Ánh mắt Đình Dương khẽ quét qua quả địa cầu ở trong phòng, rồi cuộc cô đang ở nơi nào trên thế giới này.

Đình Dương trải qua một ngày đầy chán nản, tối đến thì đến bar gặp Hoàng Minh. Lần này Hoàng Minh có dịp qua Úc giải quyết một vài công việc nên bọn họ tranh thủ gặp nhau một lúc vào buổi tối. Đình Dương và Hoàng Minh chọn một bàn trong góc khuất rồi gọi ra một chai rượu, cùng nhau nói một vài câu chuyện nhiều chủ đề. Nhận ra tâm trạng của Đình Dương hôm nay có chút không thoải mái, Hoàng Minh không khỏi tò mò.

- Sao thế?

Cùng lúc đó, Đình Dương như vừa nghĩ ra một điều gì đó vô cùng quái dị. Hắn nhìn Hoàng Minh đầy hy vọng.

- Cậu có thể hack được điện thoại mà đúng không?

Hoàng Minh hình như bị sặc rượu. Cậu nhìn Đình Dương như sinh vật lạ.

- Này này. Tìm đâu ra cái suy nghĩ đó thế?

- Có việc nhờ cậu rồi.

- Nếu không giải thích mình sẽ không làm đâu. Loại chuyện thất đức này thì khi lên Đại học mình đã không làm nữa rồi.

Đình Dương kể cho Hoàng Minh nghe một câu chuyện dài, kể từ khi lần đầu hắn gặp Thiên Ân cho đến tận ngày hôm nay. Hoàng Minh nghe đến say mê, trong lòng không khỏi cảm thán cuộc đời đầy bão táp của Đình Dương thời gian qua. Chả trách cuộc đời hắn nhàm chán nhiều năm như vậy là để nhiều chuyện kì diệu cùng xảy ra những năm gần đây chẳng.

- Bỗng nhiên nghe xong câu chuyện này liền giải thích được rất nhiều điều kì lạ lúc trước nha. Vì sao Oliver lại phản ứng dữ dội như vậy. Thỉnh thoảng nhìn Nhất Thiên với Thụy Du cũng khá thân thiết. Vào cái đêm biệt thự Hư Vô bị cháy đó, làm sao cô ấy từ nơi bị nhốt có thể chạy đi tìm cậu được. À đúng rồi, hình như có đợt nhà cậu có trộm, mà cậu về thì chỉ còn một tên, cũng là Thụy Du cứu cậu. Hèn gì Mộng Thy làm trò mãi vẫn không mấy may ảnh hưởng đến Thụy Du nữa.

- Ủ đúng là có rất nhiều thứ đến bây giờ nhìn lại mới thấy rằng không hợp lí.

Đình Dương không phủ nhận tất cả những gì Hoàng Minh nói.

- Vậy là cậu đang muốn mình tìm tin nhắn của Thụy Du, à không Thiên Ân nhắn cho mẹ của cô ấy?

- Ủ. Từ đó có thể tìm ra địa điểm.

Hoàng Minh nghĩ nghĩ gì đó một lúc rồi lại hỏi.

- Cậu có số điện thoại của Khải Ân không?

- Có.

Thật ra số điện thoại của Khải Ân với Thiên Ân chỉ khác nhau hai số cuối, điều này cô đã từng kể hắn nghe. Nếu không e rằng hắn cũng không để ý đến.

- Ủ được rồi. Sẽ giúp cậu tìm. Chắc sáng mai sẽ có.

- Có phiền không?

Đình Dương tuy rất muốn tìm ra Thiên Ân nhưng vì Hoàng Minh cũng rất bận rộn cho công việc của mình nên trong lòng hắn không khỏi cảm thấy áy náy không thôi.

- Không phiền. Chơi với nhau bao nhiêu năm rồi mình cũng chưa giúp cậu được gì nhiều mà. - Hoàng Minh xua tay nói.

Tốc độ làm việc của Hoàng Minh rất nhanh, giữa đêm liền có bốn bức ảnh gửi đến điện thoại Đình Dương. Hoàng Minh nhắn cho hắn một tin.

“Thiên Ân gửi cho mẹ cô ấy 4 bức ảnh này. Cũng không nói rõ là đang ở đâu. Chỉ bảo là đừng lo lắng. Khi nào cảm thấy tốt hơn thì sẽ tự quay về.”

Trong tin nhắn là bốn bức ảnh được Thiên Ân chụp. Trong đó có hai bức là chụp cảnh vật xung quanh, một ảnh là hình selfie của Thiên Ân để chứng minh rằng cô rất tốt, và hình cuối cùng là hình khách sạn cô đang ở.

“Căn cứ theo cảnh vật và khách sạn thì Thiên Ân đang ở Luân Đôn.”

Hoàng Minh nhắn thêm một tin nữa. Đình Dương trả lời tin nhắn cảm ơn rồi lặng lẽ lưu hết 4 bức hình vào điện thoại. Hắn mở hình selfie của Thiên Ân ra ngắm nhìn rất lâu. Sắc mặt cô vẫn rất tốt, chỉ là lúc này cô không còn nét tươi vui như lúc trước nữa rồi. Bây giờ cô có chút gì đó giống với lúc còn là Thụy Du hơn. Đình Dương cảm thấy trong lòng như có gì đó đánh vào, khó chịu và bứt rứt.

Đình Dương đặt vé máy bay đi Luân Đôn ngay sáng hôm sau. Ngay khi vừa đáp xuống sân bay, hắn liền đến thẳng khách sạn trong hình của Thiên Ân. Đình Dương ngồi trên xe taxi mà thấp thỏm không yên. Hắn sắp gặp được cô rồi, hắn sẽ nói gì đầu tiên đây. Tất nhiên sẽ là lời xin lỗi. Sau đó hắn sẽ giải thích. Giải thích chuyện của quá khứ, chuyện của hiện tại và rất nhiều những chuyện khác. Hắn có rất nhiều thứ để nói với cô.

Thế nhưng người đầu tiên Đình Dương gặp khi vừa đến Luân Đôn không phải là Thiên Ân mà lại là Nhất Thiên. Cả hai nhìn nhau đều bất ngờ. Đình Dương vừa xuống taxi còn Nhất Thiên thì vừa rời khỏi nhà hàng khách sạn sau một buổi ăn trưa.

- Cậu tới Luân Đôn có việc gì thế? Sao không báo mình một tiếng?

Nhất Thiên ra hiệu cho lái xe của mình đi một vòng rồi quay lại, tìm thêm thời gian tán gẫu cùng với Đình Dương một chút.

- Mình đi tìm Thiên Ân.

Đình Dương trả lời, không hề có ý định giấu diếm.

Nhất Thiên nghe xong liền hiểu ra vì sao Thiên Ân bất thành linh xuất hiện ở nơi này vài ngày về trước và có thái độ như vậy với Đình Dương. Thì ra cô đang tránh mặt hắn, còn hắn thì đuổi theo cô đến tận nơi này. Điều này khiến Nhất Thiên có chút ngạc nhiên. Cậu nhìn Đình Dương rồi khẽ thở dài.

- Thiên Ân rời khỏi Anh hai ngày rồi.

Ánh mắt Đình Dương tràn ngập sự thất vọng và nuối tiếc. Hắn đến chậm một bước rồi. Nhất Thiên nhìn sự chán nản của Đình Dương không khỏi hối hận.

- Nếu mình biết chuyện là như vậy mình sẽ giữ Thiên Ân lại đây vài ngày rồi báo cậu biết. Chỉ là không ngờ rằng em ấy đang tránh mặt cậu.

- Không sao, không phải lỗi của cậu. Là do mình ba năm trước tức giận nói lời tổn thương em ấy. Bây giờ em ấy nhớ lại rồi...

Đình Dương bỏ lửng câu nói.

- Bây giờ cậu tính như thế nào?

- Tìm xem sắp tới Thiên Ân sẽ đi đâu rồi đuổi theo.

Đình Dương cảm thấy đây là một khó khăn rất lớn bởi vì theo Hoàng Minh thông báo thì Thiên Ân không gửi tin nhắn cho mẹ mình nữa, mẹ cô cũng không cố gắng dò hỏi. Vì có lẽ bà tin rằng chỉ khi nào cảm thấy ổn cô sẽ quay về nên cũng cố gắng mà yên tâm. Vì vậy giờ đây Đình Dương không còn bất kì một manh mối nào nữa.

- Hôm trước gặp nhau, Thiên Ân bảo sẽ đi Đức. Nhưng thành phố nào thì không nói. - Nhất Thiên thông báo cho Đình Dương.

- Cảm ơn cậu.

Đình Dương không vội đi, bởi vì hắn không xác định được chỗ cần đến.

- Bây giờ mình phải đi rồi. Có gì cứ liên lạc mình giúp đỡ nhé. Hơn nữa nếu cậu muốn sang Đức thì cần thận một chút.

Đình Dương ừ với Nhất Thiên rồi nói lời tạm biệt. Hắn thở dài một tiếng rồi vào nhà hàng khách sạn dùng bữa trưa. Đình Dương gọi một món nào đó không quá đặc biệt trong thực đơn rồi tìm cách kết nối mạng. Một vài tin nhắn mới trên Facebook hiện ra, cũng không có gì đặc biệt, Đình Dương chỉ nhìn lướt qua nhưng không mở ra đọc. Hắn nhìn danh sách đã từng nhắn tin một hồi, ánh mắt không rời khỏi một tài khoản có tên “Người dùng Facebook”. Thiên Ân vẫn còn đang chặn tài khoản của hắn. Đình Dương mở cuộc hội thoại ra, tất cả các tin nhắn Thiên Ân gửi đã bị hệ thống thu hồi, không còn hiển thị nữa, tất cả giống như hắn đang đọc thoại một mình. Mà lúc này, hắn muốn nói với cô một điều gì đó nhưng cũng không thể làm được.

Bữa trưa đắt tiền được bồi bàn mang lên, Đình Dương không mất quá nhiều thời gian cho món ăn này. Sau đó hắn lên mạng xem qua một vài chuyến bay đi Đức trong buổi chiều. Dù chưa rõ ràng điểm đến, nhưng hắn vẫn muốn chuẩn bị trước.

Đình Dương đang đọc thông tin chuyến bay thì điện thoại khẽ rung, một thông báo mới hiện ra trước mắt. Người gửi là một tài khoản không mấy quen thuộc nhưng cũng không hẳn là xa lạ với hắn. Junie William, nhà thiết kế trang sức hàng đầu thế giới, người đã tự tay thiết kế ra hai món quà mà hắn tặng cho Thiên Ân. Thật ra đối với người nổi tiếng như Junie William mà nói, rất hiếm khi nào cô nhận hàng qua Facebook, cũng không thường xuyên hoạt động trên Facebook công khai này. Nhưng vì một số mối quan hệ riêng trong giới thượng lưu nên không quá khó cho Đình Dương trong việc thảo luận với cô qua phương tiện này. Chỉ là gần đây Đình Dương không có nhờ cô thiết kế thêm món quà nào nữa, hắn không hiểu vì sao cô liên lạc với mình. Thế nhưng thay vì phớt lờ tin nhắn, hắn lại mở ra xem.

“Tổ tình thành công rồi?”

Đình Dương không hiểu vì sao Junie William lại hỏi mình câu hỏi này nên có chút do dự trước khi trả lời tin nhắn.

“Cháu không hiểu?”

“Tôi đã gặp cô bé cháu thích.”

Đình Dương như không tin được vào mắt mình. Tay hắn hơi run, nhất thời không gõ được câu trả lời.

“Cô bé đó mang đến hai thiết kế độc quyền của tôi. Chẳng lẽ không phải?”

Junie William nhấn thêm một dòng nữa. Đình Dương hít một hơi thật sâu. Chính là Thiên Ân. Junie William không thể nào nhìn sai thiết kế của mình được.

“Dạ đúng. Nhưng cô đang ở đâu?”

Đình Dương trả lời lại, tuy rằng câu hỏi này sẽ khiến Junie William cảm thấy giữa hắn và Thiên Ân có vấn đề. Nhưng đây không phải là vấn đề quan trọng. Hắn chỉ muốn biết rằng cô đang ở đâu.

Junie William tất nhiên sẽ nhận ra rằng giữa hai đứa trẻ này đang có chút gì đó bất hòa. Nhưng cô cảm thấy không có việc gì phải làm khó Đình Dương cả nên liền cung cấp cho cậu một vị trí được định vị bằng Google Map và gửi qua tin nhắn.

“Trung tâm thương mại A, Berlin, Đức.”

“Cháu cảm ơn.”

“Ừ, nhanh lên.”

66. Chương 65: End: Kết Thúc

Tác giả ghi chú: Tình huống diễn ra trong chap này toàn bộ là hư cấu, dù cũng có một chút dựa vào tình huống gần đây mà dựng lên. Nhưng tất cả chỉ là tình tiết, không có ý gây xui xẻo cho Berlin hay gì cả.

Điểm đến tiếp theo trong hành trình của Thiên Ân là Berlin, Đức. Một địa điểm có chuyến bay vào thời gian mà cô yêu thích, hơn nữa chuyến bay cũng không kéo dài quá lâu khiến cô mệt mỏi. Ngày đầu tiên đến Berlin, Thiên Ân liền đến trụ sở của PHs ở Đức nhận súng, cảm giác có chút quen thuộc, hành động này giống như lúc trước khi cô vừa xuống máy bay ở Việt Nam vậy. Việc này khiến cô có chút hoài niệm.

Ngày đầu tiên ở Berlin, Thiên Ân không rời khỏi phòng khách sạn của mình. Khách sạn lần này của cô ở Berlin có phong cách cổ điển và âm áp cùng với khung cảnh vô cùng lãng mạn bên ngoài cửa sổ. Điều này khiến cho cô có chút lười biếng, không muốn đi ra ngoài. Mất một ngày để sắp xếp lại toàn bộ kí ức còn lại của mình, cuối cùng Thiên Ân cũng cảm thấy tinh thần ổn định hơn rất nhiều, mọi chuyện đều được ghi ra rõ ràng ở sổ, không còn cảm giác hỗn loạn như lúc trước nữa. Như thế này rất tốt. Tuy rằng mọi chuyện đã được giải quyết nhưng Thiên Ân vẫn cảm thấy chưa muốn về nhà. Thật hiếm khi nào cô có cơ hội đến châu Âu như thế này nên cô muốn nán lại đây thêm một vài ngày nữa.

Ngày hôm sau, Thiên Ân không trốn mãi trong khách sạn nữa, thay vào đó cô đến trung tâm thương mại. Thật ra ban đầu Thiên Ân không có ý định đi đến trung tâm thương mại, lẽ ra cô nên đi tham quan nhiều nơi khác. Nhưng vì tuần này bỗng nhiên nhiều thương hiệu nổ ra những đợt giảm giá khủng, nên Thiên Ân đành gác lại kế hoạch tham quan lại một ngày và đi mua sắm. Hơn nữa Thiên Ân tin rằng đi mua sắm là cách tốt nhất để giải quyết những áp lực lúc này của mình. Trong toàn bộ kí ức của 20 năm qua, tuy rằng có vui, có buồn, có nuối tiếc nhưng tất cả đều là chuyện của quá khứ và đã kết thúc từ rất lâu rồi. Chỉ có duy nhất Đình Dương là từ quá khứ đến hiện tại, và có thể là tương lai nữa. Nhưng Thiên Ân thật sự vẫn chưa thể giải quyết được khúc mắc của mình.

Thiên Ân đến trung tâm mua sắm khá sớm. Lúc này một vài gian hàng vẫn chưa mở cửa, cũng như khung giờ vàng giảm giá khủng vẫn chưa được bắt đầu. Tuy vậy nhưng trung tâm mua sắm đã sớm kín người. Thiên Ân đi dạo một vòng trung tâm thương mại, tìm kiếm một vài thương hiệu yêu thích của mình rồi xếp hàng cùng với những người khác. Thiên Ân không thường dành thời gian cho các buổi giảm giá như thế này, trừ khi cô đi cùng nhóm bạn thân của mình. Khi các cửa hàng vừa mở cửa, khung giờ vàng cũng bắt đầu. Thiên Ân cũng hòa vào nhóm người đông đúc mà lựa chọn những gì mình thích.

Một buổi sáng nhanh chóng trôi qua. Dù cho các sản phẩm giảm giá thường không phải là những sản phẩm được yêu thích nhất, nhưng cũng không quá tệ. Thiên Ân khá vui vẻ nhìn một vài túi đồ mình vừa mua được, cô đến khu ăn uống mua cho mình một chiếc bánh sandwich cho bữa trưa rồi sang quầy coffee bên cạnh.

Thiên Ân gọi coffee xong liền chọn một bàn trống để ngồi. Cô kiểm tra lại toàn bộ những món hàng đã mua bằng ánh mắt thích thú, điều dễ dàng nhìn thấy ở các cô gái trẻ khi mua được món hàng mình thích với giá cả rẻ hơn mức bình thường. Thế nhưng niềm vui này thật sự vẫn không thể nào khiến cho Thiên Ân quên đi được toàn bộ vấn đề của mình. Cô cần một chút thời gian để tự nhìn nhận lại mối quan hệ của mình và Đình Dương một chút. Thật sự kể từ khi cả hai gặp lại ở Úc thì mọi chuyện vẫn luôn rất tốt đẹp. Bọn họ như bao nhiêu cặp đôi khác ở trường đại học, tình cờ gặp nhau vài lần, hợp nhau rồi trở nên thân thiết và rồi tiến đến hẹn hò. Nhưng đó là khi cô không nhớ gì cả. Là khi cô không biết hắn là ai. Nhưng bây giờ thì không phải là như vậy nữa.

Từ bây giờ cô nên dùng thái độ như thế nào để đối diện với hắn đây, cô không biết. Thiên Ân cảm thấy mờ mịt, cô thậm chí không thể tưởng tượng rằng nếu như bây giờ cô gặp Đình Dương thì cô sẽ cư xử như thế nào. Sẽ nói những gì với hắn. Chuyện năm đó cô làm, dường như chưa từng được giải thích rõ ràng. Nhưng mà giải thích cái gì đây chứ.

- Cháu không định lấy coffee à?

Một giọng nói dễ nghe bắt đầu vang lên khiến Thiên Ân giật mình, lúc này cô mới nhận ra rằng thiết bị báo hiệu trong tay mình đang rung liên tục. Cũng là lúc thức uống của cô đã sẵn sàng và cô nên đến quầy để

nhận nó. Thì ra vật này đã báo hiệu liên tục, nhưng cô chẳng hề nhận ra. Thiên Ân nhìn thiết bị trên tay mình rồi nhìn sang người vừa cất tiếng, gật đầu cảm ơn liên tục.

Thiên Ân vội vàng mang thiết bị tới quầy để nhận cốc coffee nóng của mình rồi quay về chỗ ngồi. Người lúc này vẫn chưa đi, hiện vẫn đang đứng ở bàn của cô. Người đó là một người phụ nữ trung niên vô cùng xinh đẹp. Cô khoác lên người một bộ váy thời thượng, mái tóc dài màu đen buông thả tự nhiên. Thiên Ân nhìn thấy người phụ nữ đó đang nhìn cô.

- Tôi có thể ngồi đây được chứ? - Người phụ nữ lịch sự đề nghị.

- Dạ được ạ.

Thiên Ân đặt cốc coffee lên bàn, mang những túi đồ công kênh của mình đặt sang một chiếc ghế khác, nhường cho người phụ nữ vị trí đối diện. Người phụ nữ chống cằm nhìn cô, ánh mắt nhẹ nhàng thân thiện.

- Cháu có điều gì lo lắng sao? Chuyện tình cảm?

Người phụ nữ hỏi. Tuy câu hỏi có phần riêng tư nhưng Thiên Ân lại không cảm thấy khó chịu. Thật ra gặp một người lạ như thế này cũng tốt, cô cũng muốn được nói ra một chút. Đôi khi việc chia sẻ với người lạ sẽ vô tình tìm được một lời khuyên hữu ích nào đó chẳng. Hơn nữa người phụ nữ phía trước lại là người Á Đông, có phần khiến cô cảm thấy vô cùng dễ chịu.

- Dạ có một chút.

- Rất khó giải thích sao? - Người phụ nữ hỏi.

Thiên Ân ngại ngần gật đầu. Thật sự có rất nhiều thứ khó lòng mà giải thích bằng lời được.

- Cô chỉ có một lời khuyên duy nhất. Có những chuyện cần phải làm mới biết được kết quả như thế nào. Đừng để sự sợ hãi do chính bản thân mình tưởng tượng ra khiến cháu hối hận. Hơn nữa, có những chuyện cần nhanh chóng đưa ra quyết định, đừng do dự.

Junie William nhìn tin nhắn trong điện thoại, dựa theo tình hình mà cô dự đoán liền đưa ra một lời khuyên tưởng chừng như rất chung chung nhưng lại vô tình khiến cho Thiên Ân cảm thấy dành riêng cho mình.

- Thế nhé, cô có việc đi trước.

Cho tới khi Junie William một lần nữa lên tiếng, Thiên Ân mới hoàn hồn nhìn cô.

- Dạ, cháu cảm ơn.

- Ủ.

- Khoan đã, cho cháu hỏi...

Junie William dừng bước, quay đầu nhìn Thiên Ân chờ đợi.

- Cô là Junie William phải không?

Junie William khẽ cười, cô không nghĩ mình sẽ bị nhận ra đâu. Nhưng như thế cũng không sao cả.

- Ủ, đúng vậy.

Thiên Ân nhận được đáp án mình mong muốn liền cảm thấy vui vẻ, cô nhìn người phụ nữ phía trước khẽ cúi đầu cảm ơn một lần nữa.

- Cháu rất thích cô.

- Vậy à?

- Vì sao cô lại giúp cháu?

- Đó không hẳn là giúp, chỉ là một sự chú ý đặc biệt tới người đang đeo tới hai thiết kế của mình thôi.

Thiên Ân khẽ giật mình khi nhận được câu trả lời này. Ánh mắt cô vô thức nhìn xuống chiếc lắc tay, đồng thời tay cũng khẽ chạm lên đôi khuyên tai màu hồng ngọc của mình. Thảo nào cô không thể tìm ra những mẫu mã tương tự trên mạng, thì ra là do Đinh Dương đặt riêng nhà thiết kế, Thiên Ân chợt hiểu ra.

- Nhưng cháu chưa từng nhìn thấy trước đó trong các bộ sưu tập của cô.

Thiên Ân tự tin rằng mình theo dõi thông tin về Junie William khá thường xuyên, nhưng quả thật cô chưa từng thấy những mẫu thiết kế này.

- Ủ, vì đây là những mẫu cô rất thích. Và chưa từng được công bố ra thị trường. Cháu đeo vào rất đẹp.

Thật may mắn cho Đình Dương, mỗi lần nhờ vả đều là những lúc Junie William tìm được cảm hứng nên tất cả đều là những tác phẩm tốt nhất của cô từ khi mới vào nghề đến nay.

- Thử cho cả hai một cơ hội xem.

Lúc này người Junie William nhắc đến hiển nhiên đã rõ ràng.

Junie William rời đi một lúc rất lâu nhưng Thiên Ân vẫn nhìn về phía cửa ra vào của quầy coffee. Cho cả hai một cơ hội sao. Thiên Ân chống cằm nhìn vào quyển sổ nhỏ trên bàn, nơi cô dùng để ghi lại toàn bộ tất cả ký ức của mình. Cô lật lật vài trang rồi dừng lại ở giai đoạn sống chung với Đình Dương lúc trước. Nói sao đây nhỉ, trở ngại của cô là gì. Lúc trước, cô lo sợ thân phận của mình, lo sợ về việc mình sẽ phải đi, và cô thật sự không xứng với hắn. Nhưng còn hiện tại thì sao, tất cả những vấn đề trên đều được giải quyết, vậy thì cô còn đang lo lắng điều gì? Về hiểu lầm năm xưa chẳng, liệu điều này có quan trọng đến như vậy hay không.

Sau khi dùng xong cốc coffee, Thiên Ân liền vào nhà vệ sinh rửa tay. Lúc này trung tâm thương mại đã gần như kín người, đặc biệt là những khu vực bán quần áo, trong nhà vệ sinh cũng tương tự, hầu như đã không còn chỗ. Thiên Ân xếp hàng chờ đợi một chút, tiện tay đọc tin trên Facebook giết thời gian. Bỗng nhiên cô chợt nhớ đến việc mình đã chặn tài khoản của Đình Dương, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ.

Thiên Ân vào phần cài đặt, lặng lẽ tắt chế độ block với tài khoản của Đình Dương. Sau đó cô thoát khỏi Facebook, vào lại ứng dụng Messenger tìm kiếm cuộc hội thoại với hắn lúc trước. Cuộc hội thoại của cô với hắn không quá khó để tìm, nó chỉ mới diễn ra vào tuần trước. Thiên Ân phút chốc cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đó mà đã một tuần trôi qua, cô đã cắt đứt toàn bộ liên lạc với Đình Dương tròn một tuần. Cô không biết trong thời gian qua Đình Dương làm gì, sau buổi Prom đó hắn sẽ cảm nhận như thế nào. Trong lòng cô có chút áp lực.

Thiên Ân lại vào Facebook, gõ tên tài khoản của Đình Dương trên thanh tìm kiếm. Lúc này hệ thống liền hiện ra kết quả, Thiên Ân liền nhanh chóng nhấn vào. Đình Dương không phải là người thường xuyên cập nhật mọi thứ trên mạng xã hội nên ngoài bài viết hắn đã chia sẻ từ hơn hai tuần trước đến nay vẫn không có gì mới. Thiên Ân chuyển sang Messenger, cô nhìn lên thời gian truy cập của hắn. “Hoạt động 2 giờ trước”. Trong lòng cô có chút hụt hẫng, phải chi hắn đang hoạt động, cô muốn nhìn thấy hắn đang tương tác với mình.

Trong lúc đọc lại các tin nhắn, Thiên Ân lỡ tay gọi video cho Đình Dương, cô giật mình nhìn vào màn hình. Thiên Ân luống cuống tay chân, chết mắt. Nếu như hắn thấy được thì làm sao. Thiên Ân càng hoảng, càng không tìm được chỗ tắt.

ĐOÀNG!

Một tiếng súng giòn giã vang lên, Thiên Ân nhất thời quên đi việc mình lỡ tay gọi Đình Dương. Thiên Ân khá nhạy cảm với tiếng súng. Trong khi mọi người đều nghĩ đây là một trò đùa, hay một tiết mục câu khách nào đó thì tay Thiên Ân đã tắt loa điện thoại đồng thời tìm kiếm khẩu súng lục trong túi xách, nhất thời quên đi việc mình vừa gọi cho hắn. Cuộc gọi chờ vẫn không được tắt đi.

Phòng vệ sinh vẫn rất đông đúc, dường như không ai mấy may quan tâm tới chuyện này. Thiên Ân tách ra khỏi hàng, cô phải rời khỏi đây ngay lập tức. Thế nhưng cô chưa kịp đi tới cửa nhà vệ sinh thì hàng loạt tiếng súng nữa vang lên. Đã có tiếng hét vang vọng trong tòa nhà. Tiếng chuông báo động bắt đầu vang lên inh ỏi. Tiếng súng vẫn không dừng lại, tiếng mọi người la hét, chạy trốn, chen lấn xô đẩy nhau vô cùng hỗn loạn. Đây là thời điểm trung tâm thương mại đông đúc nhất từ trước tới nay, hầu như mọi người đều phải chen lấn nhau để tìm một chỗ đứng nên lúc này có biến xảy ra, bọn họ cũng không dễ dàng chạy thoát như vậy.

- Xả súng hàng loạt, mọi người mau chạy đi.

Một người nào đó chạy ngang qua nhà vệ sinh nữ hét lên một tiếng khiến mọi người trong nhà vệ sinh hoảng loạn. Họ bắt đầu tháo chạy ra ngoài, nơi hành lang đã sớm kín người. Vì nhà vệ sinh rất gần với thang máy lẫn thang bộ nên lúc này mọi người ùa ra rất đông, đã sớm kẹt cứng. Thiên Ân bị một người phụ nữ phương Tây mập mạp đẩy mạnh sang một bên. Cơ thể cô đập mạnh vào tường lạnh, có chút ê ẩm. Một vài người vì chen chúc đã giẫm đạp lên cô.

Khi ý chí sinh tồn được đẩy lên tới mức cao nhất, con người có thể làm mọi thứ chỉ để bảo toàn tính mạng cho mình. Họ giẫm đạp lên nhau, một người đã mất mạng trước khi bị bắn trúng. Khung cảnh hỗn loạn đầy đau thương.

Thiên Ân cảm thấy khó thở giữa không gian ngột ngạt này, hơn hết là tiếng súng vang lên liên tục bên tai. Cô tự nhủ mình phải bình tĩnh, cảnh sát sẽ tới. Lúc này có nhiều người ở đây như vậy, chính phủ nước này không thể bỏ mặc người dân của mình ngay chính thủ đô.

- Bọn chúng tới rồi. Chúng nó ở đằng kia.

Đám người bắt ngờ chạy ngược vào trong. Bọn khủng bố cầm súng đi lên từ thang bộ, ùa ra từ các thang máy đã có vài xác chết. Cảnh tượng kinh hoàng tột độ. Đám người bỏ chạy trong hoảng loạn, một vài người xui xẻo ngã xuống. Số người bị bắn trúng ngày càng nhiều, Thiên Ân nhìn sang hai lối thoát duy nhất đã bị chặn đứng, trong lòng bắt đầu run rẩy. Một tia máu của ai đó bắn lên, dính vào gò má Thiên Ân, cảm giác ấm nóng và tanh tưởi khiến cô buồn nôn. Ba năm rời xa khỏi sự nguy hiểm khiến cô yếu đi rất nhiều, về sức mạnh thể chất lẫn tinh thần.

Thế nhưng trong tình cảnh này, Thiên Ân là người duy nhất không trở nên hoảng loạn ở đây. Cô đủ bình tĩnh để không làm những điều thừa thãi ngu ngốc, tận lực tìm cách cứu bản thân ra khỏi vụ thảm sát quy mô lớn này. Nhóm người chen chúc giảm dần, bởi vì bọn họ đã sớm chết, hoặc bị thương, hoặc đang giả chết để cứu lấy tính mạng của mình. Một đám phụ nữ ôm nhau trong nhà vệ sinh khóc lên trong tuyệt vọng. Thiên Ân lấy khẩu súng lục của mình ra, lên đạn rồi đặt vào túi áo khoác.

Một nhóm nhỏ các tên khủng bố đã rời khỏi nơi này sau khi nã súng vào tất cả mọi người ở khu vực thang thoát hiểm, nhưng số còn lại, chúng đang tiến vào khu vực nhà vệ sinh.

Thiên Ân siết chặt tay, móng tay của cô đâm vào lòng bàn tay, chảy máu. Điều này khiến cô tỉnh táo thêm không ít. Thiên Ân bước vào phòng vệ sinh cuối cùng trong dãy, lạnh lùng khóa chốt cửa. Cô nhìn lên ô cửa sổ nhỏ trên cao. Nơi này là lầu năm, nếu như cô từ cửa sổ này nhảy xuống chắc chắn sẽ mất mạng. Thiên Ân cầm khẩu súng trên tay, hít một ngụm khí lạnh. Cô không còn cách nào khác. Cô phải tự cứu mình trước khi cảnh sát tới. Những tên khủng bố đang tiến vào kia, bọn họ phải chết, hoặc là cô sẽ chết.

Thiên Ân nhìn chằm chằm vào khẩu súng mình đang cầm, xung quanh cô là tiếng khóc, là những người phụ nữ đang gọi điện cho những người họ yêu thương nhất trong tuyệt vọng. Những lời vĩnh biệt đứt quãng khiến cho cô cảm thấy nặng nề. Thiên Ân thật sự cũng không mấy lạc quan về tình hình hiện tại. Cô không có tự tin rằng mình sẽ sống sót, khả năng ấy rất thấp, chỉ có 10%. Tuy cô được đào tạo bài bản để chống lại bọn sát thủ. Nhưng đây không phải là sát thủ, đây là khủng bố. Những kẻ giết người hàng loạt, chúng không có mục tiêu. Điều kinh khủng nhất là họ không sợ chết, những kẻ này mang một tâm lí bệnh hoạn và bất chấp. Chúng không sợ chết, chúng giết tất cả mọi người. Vì thế không phải là loại mà cô được huấn luyện để đối phó.

Thế nhưng Thiên Ân không hiểu vì lý do gì cô không mấy may có ý định nhắn tin hay gọi điện thoại từ biệt một ai đó, cũng không đến nỗi sợ hãi gào thét cầu xin. Cô khá bình tĩnh, dù cho vẫn có chút sợ hãi trong lòng. Có lẽ là do tính chất công việc trước đây không cho phép điều đó chẳng. Hoặc là cô đã từng trải qua sinh tử một lần, những gì tuyệt vọng nhất cũng đã dồn vào lần đó, nên bây giờ cô thấy trong lòng mình không chút gợn sóng. Dù sao tình hình hiện tại cũng lạc quan hơn đêm mưa năm đó rất nhiều, Thiên Ân cười cười tự nhủ.

Tiếng súng bên ngoài ngày càng tới gần, có lẽ bọn họ đã xử lí xong những người trong nhà vệ sinh nam, số còn lại đang tiến vào nhà vệ sinh nữ. Số người ở bên ngoài bắt đầu nhận ra rằng bọn họ không còn một nơi nào để trốn, bọn họ bắt đầu tản ra những gian phòng còn trống. Đến lúc những gian phòng đã kín người vẫn còn rất nhiều những người khác không được vào. Họ tuyệt vọng đập cửa liên tục, chỉ mong người bên trong mở cửa cho họ vào, che chở họ, cứu sống họ một mạng. Trong giây phút cùng quẩn nhất, họ nghĩ rằng

chỉ cần bọn chúng không nhìn thấy mình thì bọn họ sẽ được sống, sẽ là như vậy. Nhưng lòng người vốn dĩ rất ích kỷ, vào những giây phút sinh tử lại càng hèn mọn hơn. Không một cánh cửa nào được mở ra.

Thiên Ân siết chặt cây súng trên tay, tập trung lắng nghe âm thanh di chuyển bên ngoài. Chiếc điện thoại cô đeo trên cổ bắt ngờ sáng màn hình, cuộc gọi video lúc này đã được kết nối...

Cùng lúc đó, tiếng súng đầu tiên vang lên trong nhà vệ sinh kèm theo tiếng hét thất thanh. Cuộc thảm sát lại một lần nữa bắt đầu...

Đình Dương xuống sân bay tại Berlin sau gần 2 giờ đồng hồ ngồi trên máy bay. Không cần suy nghĩ nhiều, hắn liền lên xe taxi đến trung tâm thương mại A. Sau khi ổn định trên xe, lúc này Đình Dương mới mở điện thoại, hắn nhanh chóng đổi sim mình vừa mua và tìm cách kết nối internet. Ngay khi mạng vừa được kết nối, Đình Dương nhận được một cuộc gọi video qua Messenger. Điều làm hắn ngạc nhiên hơn nữa là cuộc gọi này đến từ tài khoản của Thiên Ân. Đình Dương không cần nghĩ ngợi liền bắt máy. Màn hình của hắn hiện lên một mảng tối đen. Bất ngờ trong điện thoại vang ra một tiếng súng. Đình Dương lạnh người. Dự cảm bất lành bủa vây lấy hắn.

Lúc này đài FM trên xe taxi phát một bản tin tức bằng tiếng Đức. Đình Dương có một trình độ tiếng Đức cơ bản nên hắn có thể đại khái hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Xả súng hàng loạt ở trung tâm thương mại A. Hai nghi phạm bị bắn chết tại chỗ. Cảnh sát đang cố gắng khống chế hiện trường. Hiện tại có 10 người chết, 5 người rơi vào trạng thái nguy kịch, 20 người bị thương. Con số sẽ được cập nhật thêm.”

Tay cầm điện thoại của Đình Dương run run. Hắn nhìn lên màn hình tối đen, nơi tiếng hét, tiếng khóc, và tiếng súng vang vọng. Đình Dương không nghĩ gì thêm liền ấn nút tắt âm, tuyệt đối không để bất kì âm thanh nào lọt qua đầu dây bên kia, vì điều đó sẽ khiến cho Thiên Ân nguy hiểm.

- Bây giờ tới trung tâm thương mại A e rằng rất khó. Cậu muốn tiếp tục không? - Người tài xế hỏi Đình Dương bằng tiếng Đức.

- Cứ tiếp tục. - Hắn trả lời.

Đình Dương đeo tai nghe, từng âm thanh lúc này hắn đều nghe rõ. Đình Dương phỏng đoán rất nhiều. Nhưng hơn tất cả, hắn chỉ mong rằng Thiên Ân sẽ ổn, cô còn sống là được. Không, chắc chắn là cô còn sống, cô vẫn đang an toàn. Bởi vì điện thoại của cô vẫn đang được kết nối. Hắn không dám tắt điện thoại, đây là sợi dây liên kết duy nhất giữa cô và hắn lúc này. Hắn đang muốn dựa vào đây để tìm một chút cảm giác về sự tồn tại của Thiên Ân.

Những gì Đình Dương đang trải qua lúc này như một sự tra tấn tinh thần đầy khủng khiếp. Hắn phải lắng nghe âm thanh súng đạn, sự tuyệt vọng qua điện thoại mà ở đó Thiên Ân, người con gái quan trọng nhất trong đời hắn vẫn chưa thoát ra được, từng giây phút đối mặt với tử thần.

Cảm giác bất lực và tuyệt vọng liên tục ủa về, bủa vây lấy Đình Dương và nhấn chìm hắn trong vũng lầy. Mỗi một tiếng súng vang lên, hắn như chết đi một nửa.

Vì xe taxi không thể tiến vào khu vực của trung tâm thương mại đang bị phong tỏa nên Đình Dương sau khi trả tiền liền phải xuống xe đi bộ. Đình Dương chạy một mạch đến trung tâm thương mại đang bị vây quanh bởi cảnh sát và quân đội. Tình hình vô cùng nghiêm trọng. Hắn nhìn thấy rất nhiều máu, hàng chục người được nhân viên y tế diu ra trong trạng thái hoảng sợ cực độ. Hắn nhìn thấy những người dân xung quanh đang gào khóc, muốn lao vào bên trong vì người thân của họ vẫn còn chưa thoát ra được. Chính bản thân hắn cũng như vậy. Đình Dương nhìn vào bên trong, hắn cũng muốn vào. Thiên Ân còn đang ở đó, đang trong trạng thái vô cùng nguy hiểm. Vì sao hắn lại đứng ở đây, trong sự an toàn tuyệt đối này chứ. Vì sao hắn không thể thay thế cô hứng chịu tất cả những chuyện này.

Tình trạng nguy hiểm nằm ở mức độ cao, xung quanh lúc này không còn gì ngoài tiếng còi xe cảnh sát, cứu thương và lực lượng phòng chống khủng bố. Các phóng viên đã có mặt đầy đủ ở hiện trường. Thế nhưng qua điện thoại của Đình Dương lại là một thế giới khác, chỉ có không gian lặng ngắt, tiếng súng đã giảm. Những cơn ác mộng khác lại bắt đầu.

Số người không vào được các gian phòng đã bị bắn sau một loạt âm thanh phát ra từ khẩu súng trường. Thiên Ân căn cứ theo âm thanh tiếng bước chân thì hiện tại chỉ có một tên khủng bố ở nơi này. Số khác không hiểu đã ở đâu rồi. Thiên Ân ép sát người vào một bên gian phòng, im lặng chờ đợi. Các buồng khác cũng là âm thanh im lặng đến đáng sợ.

Tên khủng bố bắt đầu với phòng đầu dãy. Thiên Ân nghe thấy âm thanh lấp đạn, sau đó hắn dùng khẩu súng bắn vào ổ khóa, cánh cửa bung ca. Lại thêm một phát đạn. Thiên Ân biết rằng người ở đó đã không còn sống nữa rồi. Thiên Ân nặng nề hít thở, cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Cánh cửa dẫn lên hệ thống thông gió đã bị khoá, hơn nữa lúc này cô cũng không thể trèo lên đó được nữa. Dù cho bản thân khá bình thản nhưng thật sự cô không cam lòng chết ở đây.

Quá trình tiếp theo diễn ra không khác biệt mấy so với phòng đầu tiên. Tên khủng bố lần lượt đi qua năm gian phòng. Mùi máu tươi bốc lên, Thiên Ân cố gắng khiến cho tinh thần mình tỉnh táo. Thiên Ân nhắm tính bước chân của tên khủng bố, hắn cần ba bước chân nữa để dừng lại và bắn vào ổ khóa. Hơn nữa, Thiên Ân cũng nhắm tính, hắn không còn nhiều đạn. Nếu như cô có thể ra tay trước một bước thì tốt.

Bước chân đầu tiên, thứ hai. Bước chân thứ ba vừa đặt xuống, tiếng súng cũng vang lên, cánh cửa liền bung ra. Thiên Ân ngay khi tiếng súng của tên khủng bố vừa dứt, cô qua khe hở mà bóp cò. Vì trí nhắm tới là bắp chân của gã. Viên đạn vừa được bắn ra khỏi súng cũng là lúc Thiên Ân nhanh chóng né sang một bên. Vì tên khủng bố ra tay rất nhanh nên hầu như những người kia đã chết khi cánh cửa chỉ vừa hé mở. Thiên Ân nắm được điểm này nên trước khi bắn cô đã chuẩn bị sẵn tư thế để né viên đạn. Hai viên đạn cùng được bắn đi gần như là một lúc. Nhưng viên đạn của Thiên Ân thành công rơi vào bắp chân tên khủng bố khiến hắn bất ngờ ngã xuống. Tốc độ của Thiên Ân rất nhanh, nhưng tốc độ đạn bắn cũng không kém, một bên cánh tay của cô bị phồng khi viên đạn sượt qua và cắm vào tường.

Trước khi tên khủng bố kịp định thần rằng mình bị bắn và tiếp tục thì Thiên Ân lại bắn thêm một phát nữa vào cổ tay cầm súng của hắn. Cô vụt ra khỏi gian phòng đoạt lấy khẩu súng trường rồi dùng nó trực tiếp nện vào đầu hắn. Tên khủng bố đổ sập người xuống trước mặt cô. Bên ngoài ồn ào huyên náo, tiếng súng cũng đã dừng. Thiên Ân đã không giết tên này. Cô không muốn giết người dù cho ở hoàn cảnh này cô hoàn toàn có quyền làm điều đó. Hai giây sau cảnh sát cũng đã ập tới. Trước hàng nghìn khẩu súng đang chia về phía mình, Thiên Ân không nói không rằng ném hai khẩu súng xuống đất, giơ hai tay lên theo đúng thủ tục.

Một nhóm người liền chạy đến kiểm tra tên khủng bố đang bất tỉnh để chắc chắn rằng hắn không đeo bom trên người thì liền trực tiếp lôi ra ngoài. Khẩu súng của Thiên Ân bị tịch thu, cùng lúc đó cảnh sát cũng nhìn thấy logo được chạm khắc trên đó, liền nhanh chóng làm thủ tục cho Thiên Ân. Nhờ vào danh phận của tổ chức, Thiên Ân không bị giữ lại quá lâu. Một vài y tá đến xử lý vết phồng trên cánh tay cô, Thiên Ân cũng chỉ nhẹ nhàng cảm ơn rồi đi theo một vài nạn nhân còn sống khác ra ngoài càng nhanh càng tốt.

Thiên Ân lững thững bước đi, lúc này tim cô vẫn còn đập thành thịch. Nếu như lúc đó cô không né kịp thì sẽ như thế nào, nếu như lúc đó tên khủng bố còn nhiều đạn, hắn ra tay liên tục thì cô sẽ ra sao. Thiên Ân cảm thấy mình liều lĩnh và mạo hiểm, nhưng cô đã sống, chính là như vậy. Thiên Ân nhìn những vết máu dính khắp nơi ở trung tâm thương mại trong lòng càng thêm run sợ. Quá khủng khiếp. Những hình ảnh này cô không muốn nhìn thấy lần nào nữa. Thiên Ân đi theo nhóm người bị thương nhẹ đi ra ngoài, hàng ngàn người chen lấn xô đẩy chỉ với hy vọng tìm thấy người thân của mình sống sót trong nhóm người.

Thiên Ân bị một người đẩy sang một bên, bà ta như bị điên rồi. Bà ta lao đến nhìn từng người một, vẫn không nhìn thấy con gái của mình. Bà ta lâm vào tuyệt vọng. Đây đã là nhóm cuối cùng rồi. Vậy mà vẫn không nhìn thấy. Điều này có nghĩa là con gái bà ta đã chết rồi. Bà ta ngồi sụp xuống giữa đám người mà khóc rống lên, nỗi đau này quá lớn đối với bà, không thể nào vượt qua nổi. Thiên Ân nhìn hình ảnh này không kim lòng được mà quay đi. Nếu như ở nhà mẹ cô biết được chuyện này liệu bà có ổn không. Thiên Ân lần đầu tiên trong đời tự trách chính mình, có những lúc cô hành động vô cùng liều lĩnh, hệt như lúc cô quyết định đánh cược tốc độ của mình với tốc độ của viên đạn lúc này.

Thiên Ân khó khăn chen ra khỏi đám đông, cô dựa người vào vào một cây đèn đường. Cố gắng ổn định lại nhịp tim của mình. Những hình ảnh đầm máu đó quanh quẩn trong đầu cô không thoát ra được.

Thiên Ân bất ngờ bị ôm lấy, nào cô vẫn trong tình trạng căng thẳng nên đối với cái ôm này sinh ra một cảm giác phản kháng mãnh liệt, ánh mắt còn mơ hồ sợ hãi và kinh hoàng. Thế nhưng người kia lại không vì thế mà buông cô ra, lại còn ôm lấy cô chặt hơn.

- Là anh. - Người đó nói.

- Đình Dương?

Thiên Ân hỏi lại, toàn thân bất giác thả lỏng khi xác định được người nó là ai.

- Ừ là anh.

Đình Dương xác nhận. Thiên Ân vòng tay ôm lấy Đình Dương, người duy nhất cho cô cảm giác an toàn ngay lúc này. Cuối cùng thì trái tim treo lơ lửng của hắn cũng được gỡ xuống, chỉ có lúc này, khi hắn ôm lấy cô trong lòng, hắn mới thật sự tin rằng cô vẫn ở cạnh bên hắn. Có trời mới biết một giờ đồng hồ qua hắn đã trải qua như thế nào. Hắn gần như cảm nhận được toàn bộ cảm giác sợ hãi xâm chiếm đó, từng tiếng bước chân, từng tiếng súng, lúc gần lúc xa rõ ràng như thật. Chỉ là hắn không thể đến đó cứu cô, cũng chẳng thể lao vào. Đó là điều hắn cảm thấy bản thân mình vô dụng nhất.

Thiên Ân bật khóc. Bao nhiêu sự cố gắng và nguy trang của cô suốt cả buổi chiều liền bị phá vỡ khi gặp hắn. Người duy nhất khiến cô cảm thấy an toàn mà không phải gắng gượng phòng bị và chiến đấu ngay lúc này. Thật sự là cô rất sợ, cô cũng sợ chết. Nhưng cô đã không cho phép mình hoảng loạn để có thể tồn tại đến giây phút này mà gặp hắn. Được nhìn thấy hắn. Trải qua cảm giác cận kề cái chết, không còn gì quan trọng hơn là được sống, được nhìn thấy người mình yêu một lần nữa. Tất cả những thứ gọi là hiểu lầm, lo lắng đều phút chốc tan thành mây khói.

- Mọi thứ rất kinh khủng. Rất nhiều người chết. Em cũng suýt nữa là không gặp được anh rồi.

- Anh ở đây. Đừng sợ. Không sao rồi.

Đình Dương liên tục vỗ nhẹ lưng Thiên Ân, cảm thấy cô gái trong lòng mình đang run rẩy không thôi. Cũng may ông trời đã không thật sự làm như vậy, để hắn lần thứ hai chứng kiến tình trạng nguy hiểm của cô, nhưng không mang cô rời xa hắn một lần nữa. Đình Dương âm thầm cảm thấy may mắn.

Đình Dương có một người cô sống ở Berlin, chồng của người cô này là một người đàn ông mang quốc tịch Đức, hiện đang làm việc cho chính phủ. Trong tình huống nguy hiểm này, cô của Đình Dương liền yêu cầu hắn cùng Thiên Ân đến nhà bọn họ ở cho đến khi tình trạng báo động thay đổi khả quan hơn. Hơn nữa hiện tại đó là nơi an toàn nhất.

Cô của Đình Dương sống trong một dinh thự rộng lớn và xa hoa nằm khá xa trung tâm thủ đô. Lúc Đình Dương và Thiên Ân đến thì vợ của hắn không có ở nhà. Là một nhân viên chính phủ, ông buộc phải tham gia giải quyết tình trạng khủng hoảng này càng sớm càng tốt.

Cô của Đình Dương là Nhã Vân, một người phụ nữ trung niên vô cùng quý phái. Lúc Thiên Ân và Đình Dương đến, Nhã Vân liền chào đón vô cùng nhiệt tình. Đã lâu không gặp Đình Dương, khiến cho Nhã Vân không khỏi vui vẻ.

- Cả hai không sao chứ?

Nhã Vân bảo quản gia mang hành lý của mọi người vào nhà rồi ân cần hỏi thăm.

- Dạ không sao ạ.

Đình Dương trả lời. Thiên Ân nhìn Nhã Vân khẽ mỉm cười, lễ phép gật đầu. Nhã Vân thở phào nhẹ nhõm. Tình hình lúc này tương đối nguy hiểm, thời gian gần đây bọn họ liên nhận được vài thông tin như vậy. Nhưng chưa lần nào khủng khiếp như hôm nay. Quá nhiều người chết và bị thương trong sự kiện này, một thảm kịch chưa từng được dự báo. Nhã Vân cùng Đình Dương trò chuyện vài câu, ánh mắt cô không khỏi nhú lại nhìn chăm chăm vào cánh tay của Thiên Ân.

- Tay cháu bị sao thế?

- Dạ bị đạn sượt qua nên phỏng ạ.
- Chết thật. Nhân viên y tế sơ cứu kém quá. Để cô kêu bác sĩ coi cho cháu một chút.
- Dạ không sao đâu ạ. Chỉ là phỏng nhẹ thôi.

Thiên Ân bối rối từ chối. Đến nhà người thân Đình Dương như thế này, trong lòng Thiên Ân không khỏi có một cảm giác quái dị. Sao cứ như ra mắt người nhà thế này, dù cho hoàn cảnh có một chút kì quặc. Đình Dương nhìn ra sự lo lắng của Thiên Ân, hấn liền an ủi cô.

- Kiểm tra lại một chút vẫn tốt hơn. Với lại cô của anh dễ tính lắm.

Câu này sao cứ như câu “Mẹ của anh dễ tính lắm” vậy. Thiên Ân suy nghĩ vẫn vơ, nhưng không từ chối nữa.

- Thiên Ân, cháu đi với cô kiểm tra lại vết thương một chút. Đình Dương, cháu lên phòng nghỉ ngơi trước đi. Hôm nay mệt mỏi rồi.

Thiên Ân đi theo Nhã Vân vào một gian phòng riêng gặp bác sĩ gia đình của bọn họ. Trong lúc bác sĩ và y tá xử lí lại vết phỏng trên cánh tay Thiên Ân, Nhã Vân cùng cô trò chuyện một chút cho không gian bớt đi phần nào nặng nề và căng thẳng.

- Mẹ của cháu tên Hân Vy đúng không? - Nhã Vân hỏi.
- Dạ đúng ạ. Nhưng vì sao cô biết...
- À, chúng ta là bạn cùng phòng hồi đại học. Cũng khá thân thiết. Sau này ra trường thì ai cũng có cuộc sống của riêng mình. Không còn gặp nữa. Mẹ cháu sống tốt chứ?
- Dạ tốt ạ. Chỉ là lúc nhỏ có một số chuyện khiến mẹ cháu sa sút tinh thần, nhưng bây giờ thì ổn rồi. Mẹ đã hoàn toàn bình phục.
- Vậy là tốt rồi.

Thiên Ân nhìn Nhã Vân, hình như trước đây cô đã từng nhìn thấy cô (Nhã Vân) trong ảnh cũ của mẹ. Nhưng chỉ vì nhìn qua một lần nên khó mà nhận ra.

- Lát nữa con sẽ gọi cho mẹ kể lại tình hình. Cô có muốn nói chuyện với mẹ một lúc không?
- Tất nhiên là muốn chứ.

Nhã Vân vui vẻ đồng ý. Thiên Ân khẽ mỉm cười gật đầu. Cô cảm thấy mọi thứ có một chút gì đó kì diệu. Thì ra mẹ của cô và cô của Đình Dương lại là bạn học chung. Kể ra bọn họ cũng có chút gì đó liên quan chứ nhỉ.

- Nhưng mà con sẽ nói dối mẹ một chút cho mẹ đỡ lo. Cô giúp con được không ạ?
- Được được, tất nhiên là được.

Nhã Vân vui vẻ đồng ý.

Đêm nay dương của Đình Dương không về nhà, vì thế buổi tối chỉ có ba người bọn họ ăn cùng nhau. Không khí trong nhà cũng nhẹ nhàng thoải mái.

- Mà cô chưa biết mối quan hệ của hai đứa là gì nhỉ?

Nhã Vân tò mò hỏi. Một người là cháu trai, một người là con gái của bạn thân. Bên nào cô cũng muốn ủng hộ cả.

Với câu hỏi này Đình Dương liền ho một tiếng, hấn nhìn qua Thiên Ân một chút. Thiên Ân thì không nhìn ai cả, cô chỉ tập trung ăn tối, quyết định giữ im lặng. Nhã Vân nhắc đến mới nhớ, từ lúc gặp lại Đình Dương đến giờ mọi người đều lo lắng vụ khủng bố nên nhất thời quên mất chuyện này.

- Dạ là quan hệ chuẩn bị yêu đương ạ. - Đình Dương nghiêm túc trả lời.

Nhã Vân và Thiên Ân đều bị câu nói của Đình Dương làm cho bị sặc. Thiên Ân nghiêm túc suy nghĩ, hình như cũng có vẻ hợp lí mà. Cô với câu trả lời này không đồng ý cũng không phản đối.

- Khụ, được rồi. Thiên Ân là con gái của bạn thân cô. Con mà không đàng hoàng thì đừng mong cô ủng hộ.
- Nhã Vân nhắc nhở Đình Dương.
- Con rất đàng hoàng.

Với lời này Thiên Ân chỉ cười nhẹ, cảm thấy trong lòng có chút gì đó hạnh phúc và vui vẻ. Bữa cơm tối cứ thế mà trôi qua.

Thiên Ân và Đình Dương ở lại Đức thêm hai ngày nữa, cho tới khi tình hình trở nên ổn định hơn mới bắt đầu đặt vé máy bay về lại Úc. Trong suốt thời gian đó, cả hai cũng không rời khỏi dinh thự nhà Nhã Vân. Thịnh thoảng bọn họ có gặp được của Đình Dương, cũng chỉ chào hỏi vài câu chứ không tiếp xúc nhiều. Ông ta cũng là một người vô cùng thân thiện và hiếu khách.

Thiên Ân nhận ra rằng mình có một niềm yêu thích đặc biệt với khu vườn trong dinh thự này. Đây là một khu vườn lớn, được trồng khá nhiều hoa, mỗi ngày đều có thợ làm vườn đến chăm sóc cẩn thận. Ở giữa khu vườn còn có một đài phun nước và một bộ bàn ghế dùng trà nhỏ xinh, vô cùng lãng mạn đáng yêu. Hầu như mỗi ngày Thiên Ân đều dành một khoảng thời gian nhất định trong ngày để ra vườn đi dạo, ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp của nó.

Hôm nay là ngày cuối cùng bọn họ ở Berlin, Thiên Ân vẫn không quên xuống khu vườn yêu thích của mình. Lần này Thiên Ân không đi dạo xung quanh khu vườn nữa mà liền đến ngồi ở bộ bàn ghế dùng trà nhỏ. Đình Dương cũng đến ngồi cùng cô. Thật ra kể từ sau ngày hôm đó, bọn họ không gặp nhau nhiều, có lẽ là vô tình cô tránh mặt hắn hoặc là cả hai gặp nhau cùng với Nhã Vân. Chỉ có hôm nay bọn họ mới ở riêng với nhau như thế này.

Đình Dương kéo ghế ngồi xuống cạnh Thiên Ân, hắn không nói gì, không muốn phá vỡ thì không gian yên tĩnh yêu thích của cô nhiều ngày qua. Thiên Ân nhìn hắn một lúc, sau khi trải qua việc vài ngày trước cô liền cảm thấy lời khuyên của Junie William thật hiệu nghiệm.

- Vì sao anh lại tặng cho em đôi khuyên tai hồng ngọc này? - Thiên Ân bất ngờ hỏi.
- Lúc trước anh từng thấy em nhìn những món trang sức làm từ loại đá quý này rất lâu.

Đình Dương nhớ lại chuyến đi dã ngoại lúc trước.

- Vậy à.

Thiên Ân có chút ngạc nhiên. Không ngờ đáp án lại đơn giản như vậy. Quả thật cô rất thích hồng ngọc, lại càng thích trang sức làm từ loại đá này. Lúc đó Thụy Du không phải là Thiên Ân, dù cho tiền lương của cô ở tổ chức cũng không tệ nhưng mà cũng không phải chỉ cần thích là cô có thể mua. Đình Dương khi đó đã nhìn ra được rằng cô thích những vật đó như vậy, điều này khiến Thiên Ân cảm thấy ấm áp không thôi.

- Lúc tên khủng bố dần bước đến, em biết mình không thể nào thoát được nữa. Em đã nghĩ nếu mà em chết, một trong những điều khiến em hối hận nhất thì đó chính là không gặp được anh nữa. Không thể nói cho anh biết suy nghĩ của em dù chỉ một lần.

Thiên Ân nhìn Đình Dương chăm chú, cô hồi tưởng lại cảm giác lúc đó.

- Có thể anh rất ghét em vì em lừa dối anh. Nhưng mà lúc đó tình cảm của em là thật. Em khi là Thụy Du đã rất thích anh, và em bây giờ cũng như vậy.
- Không, anh không ghét em. Anh xin lỗi.

Đình Dương vội vàng lên tiếng phủ nhận, hắn nắm tay Thiên Ân, nhìn cô đầy đau lòng.

Thiên Ân nhìn Đình Dương đang nắm tay mình, trong lòng khẽ chấn động, ngoài ra còn có vui mừng và hạnh phúc. Phải chi cô nghe được câu này sớm hơn. Nhưng không, là lúc này cũng tốt. Chỉ cần hắn chưa từng ghét cô, như thế đã là đủ.

- Anh yêu em, Thiên Ân. Làm bạn gái của anh nhé?

Đình Dương ôm lấy Thiên Ân. Tình cảm này bao năm qua vẫn không thay đổi. Khi đó hắn thích cô, và lúc này cũng vậy. Nếu đổi lại là hắn, vào ngày hôm đó ở trung tâm thương mại A, điều khiến hắn hối hận nhất là đã vượt mắt cô, suýt một lần nữa là đánh mất cô mãi mãi. Một nỗi đau lặp đi lặp lại hai lần. Hắn thật không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Ân khẽ mỉm cười, lời này đã là lần thứ ba cô được nghe, cảm xúc lần nào cũng vẹn nguyên như vậy. Hồi hộp và hạnh phúc. Thiên Ân nhận ra rằng, dù cô là ai, dù cô mang trong mình những kí ức như thế nào thì tình cảm của cô, trái tim của cô chỉ hướng về mỗi Đình Dương mà thôi.

- Em đồng ý.

Lần này không còn bất cứ điều gì có thể ngăn cản cả hai đến với nhau nữa.

- Em bảo vệ anh đã đủ rồi. Từ bây giờ hãy để anh bảo vệ em, được không? - Đình Dương nói.

- Được, bạn trai của em.

Thiên Ân khẽ gật đầu. Đình Dương cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn. Ánh nắng ấm áp chiếu xuống khu vườn như tô điểm cho hạnh phúc của cả hai, từ đây về sau con đường của bọn họ đã không còn đơn độc nữa, sẽ luôn luôn có một người đồng hành, cùng vui vẻ, cùng hạnh phúc, cùng bị thương, mãi mãi không bao giờ chia cắt...

HẾT!

67. Chương 66: Lời Kết - Tâm Sự Tác Giả

Hi mọi người, những người đã đọc đang đọc và vừa đọc xong bộ truyện này.

Có rất nhiều bạn vừa đọc xong cái kết chớp nhoáng được viết trong 1 tháng sau 1 năm truyện bị dừng. Thì đây có lẽ không phải là một cái kết quá hoành tráng như mọi người mong đợi nhưng nó là một cái kết toàn vẹn nhất mà mình nghĩ ra và mình rất thích. Có thể sau 65 chap này còn rất nhiều điều vẫn chưa rõ ràng. Vẫn còn nhiều nhân vật không có cái kết. Vì lí do các mốc thời gian của các nhân vật trong truyện khác nhau nên khi câu chuyện của Đình Dương và Thiên Ân kết thúc thì câu chuyện của những người khác vẫn còn đang tiếp diễn nên những gì các bạn thấy thiếu tất cả sẽ có trong ngoại truyện. Còn về ngoại truyện mình sẽ không drop đâu. Vì mình nghĩ xong tình tiết cho couple phụ khi viết tới 1/4 truyện thôi. Còn nhanh hơn cả couple chính.

Gửi tới những bạn đã đọc đến cuối cùng. Dù các bạn có thích, có ghét, có chưa hài lòng điểm nào ở truyện thì trước tiên mình xin gửi lời cảm ơn đến các bạn vì đã ủng hộ truyện dù nó chưa hoàn hảo, chưa thật sự tốt. Truyện là một teenfic motif không mới, nhưng vì mình thích những tình tiết như vậy nên mới viết ra chứ thật sự không kì vọng quá nhiều về những lời khen đặc biệt. Nếu bạn yêu thích nó, mình một lần nữa gửi tới bạn hàng vạn trái tim. Còn nếu bạn không thích, thì cũng gửi tới bạn sự ngưỡng mộ vì đã đọc hết nó hihi.

Mình gửi lời xin lỗi tới các độc giả của mình vì đã theo được tới giờ này với cái sự làm ăn tào lao của mình. Mình không xứng đáng được gọi là một tác giả có những độc giả tuyệt vời như các bạn. Ừ thì ít nhất, mình cũng đã hoàn thành nó một cách tốt đẹp dù cho bây giờ lượt tương tác của truyện cũng giảm hoàn toàn so với thời gian đầu rồi.

Cuối cùng mình muốn nói là mình hạnh phúc quá độ luôn. Cuối cùng cũng dám tick chế độ đã hoàn thành cho truyện, gắn cho truyện một chữ Full rồi. Tất cả là nhờ có vote và comment của mọi người làm động lực.

Ngoại truyện sẽ khá dài vì 2 couple còn lại của chúng ta đều hot như couple chính mà. Ngoài ra nếu ai có chú ý tới chuyện tình của Khải Ân thì comment cho mình, mình sẽ viết luôn nha.

Nói nhảm này giờ nhiều rồi. Chung quy lại vẫn là XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN SỰ ỦNG HỘ CỦA CÁC BẠN!

(05/05/2015 - 30/10/2017

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ve-anh-bang-tat-ca-sinh-mang-cua-em>